

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Heinlein_Robert_A-Vune_strachu.PDB

PDB Name: Heinlein_Robert_A-Vune_strachu

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 14.11.2003

Modification Date: 14.11.2003

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Robert A. Heinlein

VŮŇ STRACHU

Rexovi a Kathleen

1

Pokoj byl staromódně zařízen, baroko z roku 1980, ale byl prostorný a luxusní. Vedle napodobeniny výhledu z okna stála automatizovaná nemocniční postel. Nehodila se sem, ale byla hodně zakryta nádhernou čínskou zástěnou. Dvanáct metrů od ní stál stůl ze zasedací síně, který také nezapadal do vybavení bytu. U stolu stálo kolečkové křeslo s kyslíkovým přístrojem, dráty a trubičky vedly od křesla k posteli.

Nedaleko pojízdného křesla, na mobilním psacím stole, který byl přeplněn směrovými mikrofony, diktafony, hodinovým kalendářem, kontrolkami a obvyklým příslušenstvím, seděla mladá žena. Byla krásná.

Měla noblesu dokonale nenápadné sekretářky, ale byla oblečena podle současné exotické módy "půl na půl" — pravé rameno, prsa a paže byly zakryty úpletem černým jako uhlí, na levé noze měla šarlatové přiléhavé punčocháče, obroubené volaném dvoubarev, černý sandál na šarlatové straně, červený sandál na bosé pravé noze. Plet měla pomalovanou také šarlatovým a černým vzorem. Na druhé straně od invalidního vozíku stála starší žena, oblečená do

obvyklých bílých sesterských kalhot a pracovního pláště. Nevšímal si ničeho kromě ciferníků a pacienta v křesle. Kolem stolu sedělo tucet podivných mužů, většina z nich jako pozorovatelé, ale byli mezi nimi i

vlivní úředníci.

V invalidním vozíku seděl velmi starý muž. Nebýt jeho neklidných očí, vypadal jako špatná napodobenina mumie. Žádná kQsmetika nebyla použita k tomu, aby zmírnila ten hrozný fakt sešlosti věkem.

"Zvrhlíku," řekl měkce muži, který seděl asi v polovině stolu. "Jsi uslintaný zvrhlík, Parky, chlapče můj. Cožpak tě otec neučil, že je slušné počkat, až chlap přestane kopat, než ho pohrbíš? Nebo jsi neměl otce? Vymažte tu poslední větu, Euniko. Pánové, pan Parkinson podal návrh, že byste uvítali, abych rezignoval na místo předsedy výboru. Podporujete tento návrh?"

Počkal, podíval se z jednoho na druhého a potom řekl: "No, tak tedy. Kdo tě zradil. Parky? Ty, Georgi?"

"Nemám s tím nic společného,"

"Ale hrozně rád bys hlasoval "pro". Návrh nebyl přijat."

"Stáhl jsem svůj návrh,"

"Příliš pozdě, Parkinsone. Vymazat ho lze pouze mlčky předpokládaným, zřejmým a jednomyslným souhlasem. Jedna námitka stačí — a já, Johann Sebastian Bach Smith, vyjadřuji ten nesouhlas... a toto pravidlo platí, protože jsem ho napsal já ještě předtím, než ty ses naučil číst."

"Ale," Smith se rozhlédl po ostatních, "přece jen mám nové zprávy. Jak jste slyšeli od pana Teala, všechna naše oddělení jsou v uspokojivém stavu; Mořské ranče a Všeobecné učebnice jsou více než uspokojivé — takže je vhodný čas, abych odešel do důchodu."

Smith chvíli počkal, pak řekl: "Můžete ty pusy už zavřít. Netvař se samolibě, Parky, pro tebe mám jiné zprávy. Zůstanu jako předseda výboru, ale už nebudu Šéfem exekutivy. Náš hlavní právní poradce, pan Jake Salomon, se stane místopředsedou a — "

"Zadrž, Johanne. Nehodlám řídit tento cirkus," "Nikdo neříká, že bys měl, Jaku. Ale můžeš předsedat schůzím výboru, když já nebudu k dispozici. Žádám snad příliš?"

"Hmm, snad ne."

"Děkuji. Rezignuji tedy na funkci prezidenta Smitho-

vých závodů a pan Byram Teal se stává našim prezidentem a hlavním výkonným úředníkem — už na tom pracuje; je čas, aby získal právní listinu, plat a předkupní právo na koupi cenných papírů a všechny ostatní výhody, privilegia a daňové úlevy. Je to rozhodně fěr."

Parkinson řekl: "Heleďte, Smithi."

"Počkat, počkat, mladíku. Nezačínej s takovými poznámkami jako "hele" — Oslovuj mě "pane Smithi" nebo "pane předsedo". O co tady jde?"

Parkinson se ovládl a potom řekl: "Dobře, pane Smithi. Já to nemohu přijmout. Nehledě na to, že jste povýšil svého asistenta do funkce prezidenta jedním skokem — o tom v životě nikdy nikdo neslyšel — jestliže je změna ve vedení podniku, já o tom musím vědět. Reprezentuji přece druhou největší skupinu akcionářů."

"Já jsem tě přece navrhl na prezidenta, Parky."

"Opravdu?"

"Jo. Přemýšlel jsem o tom..." a zahihňal se.

"Proč vy —"

"To neříkej, mohl bych to dát k soudu. Zapomněl jsi na to, že můj volební blok má nad volbami kontrolu. A teď k tvé skupině. Podle politiky naší společnosti kdokoli reprezentuje pět procent akcionářů a více, je automaticky ve výboru, dokonce i když ho nikdo nemiluje a i když trpí tím, že má špatný dech. Což je případ nás obou."

"Byrame. jak to vypadá se zastoupením a prodejem akcií?"

"Úplnou zprávu, pane Smithi?"

"Ne, jenom řekněte panu Parkinsonovi, jak na tom je."

"Ano, pane. Pane Parkinsone, vy nyní ovládáte méně než pět procent akcií."

A Smith dodal sladce: "Takže tě propouštím, ty mladý zvrhlíku. Jaku, svolěj zvláštní schůzi akcionářů, soudně oznámenou, se všemi formalitami, za účelem předání zlatých hodinek Parkymu a za účelem jeho vyhození a zvolení jeho následovníka. Nějaké poznámky? Žádné. Schůze je odložena. Počkej tady,

Jaku. Vy také, Euniko. A ty, Byrame, jestli něco potřebuješ."

Parkinson se vzpamatoval. "Smithi, vy jste to předtím neslyšel!"

"Nepochybně," řekl starý muž sladce. Pozdravuj svoji tchyni a řekni jí, že Byram jí dál bude dávat peníze, dokonce i tehdy, když jsem tě vyhodil,"

Parkinson prudce odešel I ostatní začali odcházet Smith řekl mímě "Jaku, jak může být někomu padesát, když nemá vůbec žádný rozum? Jediná rozumná věc, kterou ta jeho hlavička kdy udělala, bylo to, že si vybral bohatou tchyni Že, Hansi?"

"Johanne," řekl Hans voň Ritter Opíral se o stůl a mluvil přímo k předsedovi "Nelíbilo se mi tvoje jednání s Parkmsonem."

"Díky Říkáš mi to čestně do očí To je dnes vzácné "

"To, že jsi ho odvolal z výboru, je v pořádku, protože neustále maří naše jednání Ale nebylo třeba ho ponižovat"

"Myslím, že ne Ale je to jedna z mých malých radostí, Hansi Už jich teď" moc nemám "

Přijel jednoduchý vozík, zavěsil prázdné židle na nosič a odjel Voň Ritter pokračoval " Já nechci, aby se i se mnou zacházelo tímto způsobem Jestli nechceš nic jiného, než ve výboru přikyvovat, dovol mi, abych poznamenal, že já ovládám mnohem méně než pět procent akcií Chceš moji rezignaci?"

"Proboha, to ne' Potřebuji tě a Byram tě bude potřebovat ještě víc Nemohu používat cvičené tuleně, muž musí mít odvalu se mnou nesouhlasit, jinak tady zbytečně zabírá místo Ale když se mi někdo vzepře, chci, aby to udělal inteligentně A ty to děláš Přinutil jsi mě několikrát změnit názor — to není snadné, když jsem tak tvrdohlavý Teď o tom druhém, posad' se Euniko, přivolejte křeslo pro dr voň Rittera " Klubovka přijela, voň Ritter ji odstrčil, až se zhoupla nazpět "Ne, nemám čas na to, abych se nechal přemlouvat Co chceš?"

Narovnal se, nohy stolu se složily, stůl se naklonil ke straně a proklouzl otvorem ve zdi

"Hansi, obklopiť jsem se lidmi, kteří mě nemají rádi, ne nohsledy a cvičenými opičáky I Byram — a zvláště Byram — získal práci tím, že tvrdil něco jiného než já, a měl pravdu Kromě případů, kdy se mýlil Proto potřebuje ve výboru muže, jako jsi ty Ale Parkmson — měl jsem právo mu veřejně uštědřit políček, protože žádal moji rezignaci Přesto máš pravdu, Hansi, oplácet stejnou minci je dětinské Před dvaceti lety — ani před deseti — nikdy bych nikoho neponížil Když člověk jedná podle reflexů, což mnozí dělají, místo aby používal svoji kebuli, nutí ho to, aby se snažil vyrovnat si s někým účty A to je ponižující Já to vím nejlíp Ale já už začínám být trochu senilní, jak všichni víme "

Voň Ritter neřekl nic Smith pokračoval "Zůstaneš a pomůžeš uklidnit Byrama?"

"Hmm , zůstanu Tak dlouho, dokud se budeš slušně chovat"

Otočil se k odchodu

"Jsi spokojen, Hansi? Půjdeš v mých stopách?"

Voň Ritter se obrátil a zazubil se „Já bych!"

"Myslel jsem si to Díky, Hansi Nashle "

Smith řekl Byramu Tealovi "Ještě něco, synku?"

"Asistent generálního prokurátora přijíždí zítra z Washingtonu, aby si s tebou pohovořil o naší Divizi automatických strojů, která ovládla Homecraft, s r o Myslím, že — "

"Aby si promluvil s tebou Jestliže si s ním neporadíš, vybral jsem si špatného muže Ještě něco?"

"Na Mořském ranči číslo pět jsme ztratili muže na linu 91,5 m Žralok "

"Ženatý?"

"Ne, pane Ani závislí rodiče "

"No, vyřešte tu ztracenou věc, ať je to cokoli Máte ty moje videozáznamy, ty, na které herec nadaboval ten upřímný hlas Když ztratíme jednoho ze svých řad, nemůže být veřejné mínění při nás, jestliže nepustíme prachy "

Jake Salomon dodal "Zvláště, když je nepustíme"

Smith se podívil "Jaku, znáš způsob, jak nahlédnout do mého srdce? Tohle je naše taktika, jak nešetřit na dobrodiní smrti, plus ty drobnosti, které tolik znamenají "

" — a vypadají tak dobře Johanne, ty nemáš srdce, ty máš jenom ciferník a strojek A vlastně jsi ho nikdy neměl " Smith se usmál "Jaku, pro vtebe uděláme výjimku Až umřeš, zkusíme to neoznámít Žádné

květiny, dokonce ani žádné obvyklé parte na domácích varhanech "

"Nebudeš k tomu mít co říct, Johanne Přežyu tě o dvacet let"

"Půjdeš v mých stopách?"

"Já v tom neumím chodit," odpověděl právník, "ale ty se snažíš mě to naučit"

"Nerozčiluj mě, já přežyu tebe Chceš se vsadit? Rek-
němé, že si milion odečteš z daní Ne, nemohu se vsadit, potřebuji tě, abys mi pomohl zůstat naživu
Byrame, dohodneme se zítra Sestro, odejděte, chci mluvit se svým právníkem,"

"Ne, pane Dr Garcia chce, abych na vás neustále přísně dohlížela "

Smith se zatvářil zamyšleně "Slečno Lůžková míso, získal jsem svoje řečnické umění ještě předtím, než se
Nejvyšší soud začal zabývat psaním vulgarismů po chodnících Pokusím se tedy použít slova dost
obyčejná na to, abyste nu porozuměla Já jsem váš, zaměstnavatel Já platím vaši mzdu Toto je můj dům
Řekl jsem vám, abyste odešla Je to rozkaz,"

Sestra se dívala tvrdohlavě a neříkala nic

Smith si povzdechl "Jaku, už stárnu a zapomínám, že dodržují svoje vlastní pravidla Mohl bys najít dr
Garcem — někde v domě — a zjistit, jak bychom vy a já mohli mít soukromý rozhovor navzdory tomuto
příliš věrnému hlídacímu psu?"

Zanedlouho dr Garcia přišel, prohlédl přístroje i pacienta a uznal, že měření už bylo pro tuto chvíli dost

"Slečno MacIntoshová, přemístěte se ke vzdálenějším displejům"

"Ano, doktore Můžete poslat pro jmou sestru, aby mě vystřídala? Chci to tady opustit"

"Počkejte, sestro — "

"Tak moment, doktore," vmísil se do řeči Smith "Slečno MacIntoshová, omlouvám se vám, že jsem vás
nazval "slečno Lůžková míso" Bylo to ode mne infantilní, další znak pokračující semlity Ale doktore, jestli
musí odejít — já doufám, že ne — naučtujte mi tisíc dolarů jako prémii pro ni Pozornost, s jakou
vykonávala svoji službu, byla perfektní i přes mnoho případů nerozumného chování z mé strany "

"Hmm , počkejte na mě venku, sestro "

Když doktor a sestra odešli, řekl Salomon suše "Johanne, ty jsi senilní, jen když ti to vyhovuje "

Smith potlačil úsměv "Využívám výhod stáří a nemoci Jaké jiné zbraně mi zbyly?"

"Peníze,"

"Ach, ano Bez peněz už bych nebyl naživu Ale jsem dětinsky nabručený v těchto dnech Je možné to
vysvětlit
tím, že muž, který býval stále aktivní, se cítí frustrován, když je uvězněn Ale jednodušší je nazvat to
senihtou , protože Bůh a můj lékař vědí, že moje tělo je sešlé věkem "

"Já tomu říkám odporná špatná nálada, Johanne, ne se-rulita — protože když chceš, tak ji můžeš ovládat
Nezkoušej to na mě, já to nebudu snášet"

Smith se zachichotal" To ne, Jaku, já tě potřebuju Dokonce víc, než potřebuji Euniku, ačkoli je mnohem
hezčí než vy Co vy na to, Euniko? Choval jsem se ošklivě v poslední době?"

Jeho sekretářka pokrčila rameny, což vyvolalo komplex druhotných pohybů, na které bylo příjemné se
dívat "Občas jste pěkný syčák, ale zvykla jsem si to ignorovat"

"Vidíš, Jaku? Kdyby se Eunika odmítla s tím smířit — jako ty — byl bych nejlepší boss v zemi Za těchto
okolností ji používám jako záchranný ventil,"

Salomon řekl "Euniko, kdykoli tady budete mít plné zuby té nemravné trosky, můžete pracovat pro mne
za tentýž nebo vyšší plat"

"Euniko, váš plat se právě zdvojnásobil "

"Děkuji, šéfe," řekla rychle Zaznamenala jsem to A čas také Oznámím to v účtárně "

Smith se uchechtl "Už víte, proč si ji držím? Nepokoušej se mě trumfnout, ty starý kozle, nemáš dost
prachů "

"Že prý je senilní," zabručel Salomon Když mluvíme o penězích, koho chceš dát na Parkmsonův flek?"

"Jen nepospíchej, byl jako nepopsaná stránka Máš nějakého kandidáta, Jaku?"

"Ne Ačkoli po té malé šarádě se mi zdá, že Eunika by mohla být dobrý tip "

Eunika vypadala vyplašeně, ale za chvíli se tvářila neutrálně Smith se zamyslel "To mě nenapadlo Ale
možná, že by to bylo perfektní řešení Euniko, byla byste ochotná být ředitelem Sdružení seniora?"

Eunika přepnula stroj na "NENAHŘÁVAT" "Vy si oba ze mě děláte legraci Nechtě toho."

"Miláčku," řekl Smith jemně, "vy víte, že o penězích nežertuji A co se týče Jaka, peníze jsou to jediné, co je mu svaté — prodal svoji dceru a babičku dolů do Ria "

"Dceru ne," namítal Salomon "Jenom babičku . a to moc nevyneslo Ale získali jsme volnou ložnici"

"Ale šéfe, já nevím nic o tom, jak se řídí podnik"

"To ani nemusíte Ředitelé neřídí podnik, určují postup Ale vy přece víte o řízením víc než většina našich ředitelů, byla jste tady uvnitř léta Plus téměř uvnitř v době, kdy jste byla sekretářkou mé sekretářky, než paní Biermanová odešla do důchodu Vidím tu výhody v tom, co možná bylo jen hravým návrhem z Jakovy strany Jste už úředníkem spolku jako zvláštní asistentka určená k nahrávání ve výboru a přiměl jsem vás — to si budete oba pamatovat — abyste umlčela Parkmsona, když začal kňourat, že moje sekretářka je přítomna výkonnému zasedání Budete ředitelkou — a mojí osobní sekretářkou také, nemohu vás postrádat Žádný konflikt, budete prostě hlasovat a rovněž zaznamenávat A tedv se dostávám ke klíčové otázce "Jste ochotna hlasovat jako Jake?"

Vypadala vážně "Přejete si, abych to tak udělala, pane?"

Nebo jako já, když budu přítomen, což je totéž Zamyslete se a uvědomíte si, že Jake a já jsme vždycky hlasovali stejným způsobem, pokud se to týkalo základního postupu — což jsme si předem domluvili — ale přeli jsme se kvůli maličkostem a hlasovali proti sobě u věcí, na kterých nezáleželo Přečtěte si poslední záznamy a všimnete si toho "

"Zjistila jsem to už dávno,"" řekla prostě, "ale nemyslela jsem si, že bych to měla komentovat"

"Jaku, ona je naše nová ředitelka A ještě jedna věc, miláčku Když by se stalo, že bychom potřebovali vaše místo, rezignovala byste? Neztratila byste tím "

"Samozřejmě, pane Nemusíte mi platit, abych s tím souhlasila "

"Stejně tím neztratíte Cítím se lépe Euniko, musel jsem předat vedení Tealovi Plánování předám Jakovi — víte, v jakém jsem stavu Chci, aby Jake měl tolik jistých hlasů, kryjících mu záda, kolik je jen možné Vždycky můžeme vyhodit ředitele , ale není dobré to dělat, ten případ s voň Řitterem se nepříjemně rozmázl Dobrá, jste ředitelka Formálně to schválíme na schůzi akcionářů Vítejte do řad vládnoucí třídy Místo otroka mzdy jste zradila a teď jste kontrarevoluční válečný štváč, přeběhlík, krysa, fašistický pes. Jak se cítíte?"

"Ne pes," namítla Eunika Ten zbytek je překrásný, ale "pes" — to je špatné pohlaví, jsem žena Cubka "

"Euniko, nejen že nepoužívám taková slova, když mluvím se ženami, vy víte, že je i nerad od žen slyším "

"Copak může být fašistická čuba dáma? Pane, naučila jsem se to slovo v mateřské školce Nikomu to dnes nevaří"

"Já jsem se ho naučil za stodolou a nechme ho tam "

Salomon zavrčel "Nemám čas poslouchat lexikology — amatéry Už ta konference skončila?"

"Co? Vůbec ne! Ted' přichází přísně tajná část, důvod, proč jsem poslal sestru pryč Tak, pojď sem "

"Johanne, než řekneš ta tajemství, zeptám se tě na jednu věc Má ta postel mikrofon? Tvoje křeslo může být také odposloucháváno "

"No tohle i" Starý muž se zatvářil ustaraně "Používal jsem knoflík na zavolání, dokud nezačali zavodit ve sledování mé osoby "

"Sedm ku dvěma, že tě odposlouchávají Euniko, drahoušku, můžete zkontrolovat okruhy a přesvědčit se?"

, Jímm, já nevím Soustava obvodů se moc nepodobá mému psacímu stolu Ale podívám se "Eunika odešla od stolu a začala prohlížet konzolu na zadní straně pojízdného vozíku "Tyto dva číselníky mají téměř určitě zabudované mikrofony, je to dýchám a srdeční puls Ale nepředávají hlasy, protože na můj hlas ručička nereaguje Myslím, že se to filtruje Ale," — vypadala zamyšleně — "Mas může být získán také z okruhu před filtrem Dělán něco podobného, ale opačně, kdykoli nahrávám něco s vysokými decibely v pozadí Nevím, na co tyto číselníky jsou Čert aby to vzal, možná bych poznala hlasový okruh , ale nemohu si nikdy být jistá, že nikde žádný není Nebo dva Neboh Bohužel"

"Nelitujte toho, drahá," řekl právník konejšivě "V této zemi nebylo skutečné soukromí od poloviny 20 století — vždyť jsem mohl telefonovat jakémukoli člověku, kterého jsem znal, nebo jsem vás mohl vyfotografovat ve vaně a nikdy byste se to nedozvěděla "

"Opravdu? To je hrozná představa Kolik taková osoba dostane za svoji práci?"

"Hodně Záleží na obtížnosti a nakolik mu hrozí, že bude pronásledován Nikdy víc než pár tisíc a potom musí zmizet Ale stojí mu to za to "

"Takl" Eunika vypadala zamyšleně, pak se usmála "Pane Salomone, kdybyste se rozhodl, že musíte mít takovéhle moje fotky, zatelefonojte mi soutěžní nabídku můj manžel má vynikající čínský aparát a já bych byla raději, kdyby mě vyfotografoval on než nějaký cizinec "

"Ticho, prosím," řekl Smith mírně. "Euniko, jestli chcete prodávat nahotinky tomu starému chlípíukovi, dělejte to ve volném čase. Já o těchto tricích nevím nic, ale vím, jak vyřešíme náš problém. Euniko, jděte tam, kde provádějí telemetrická měření — myslím, že je to vedle místnosti, kde býval nahoře můj salonek. Najdete tam slečnu Macintoshovou. Zdržte se tam tři minuty. Já počkám dvě minuty, potom zavolám: "Slečno MacIntoshová\ Je tam paní Brancaová? Když mě uslyšíte, budeme vědět, že slídí. Když ne, přijďte za tři minuty zpátky,"

"Ano, pane. Mám slečně MacIntoshové říci nějaký důvod?"

"Řekněte té staré bitevní sekeře, co chcete. Já jenom chci vědět, jestli tajně poslouchá,"

"Ano, pane." Eunika odcházela z pokoje. Dveře se otevřely dokořán a odhalily slečnu MacIntoshovou, která nadskočila překvapením.

Vzpamatovala se a řekla ostře panu Smithovi: "Mohu na chvíli vstoupit?"

"Jistě."

"Děkuji, pane," Sestra přistoupila k posteli, odstrčila pa-raván stranou, dotkla se čtyř spínačů na konzole a dala pa-raván zpátky na místo. Potom se postavila před svého pacienta a řekla: "Teď máte úplně soukromí, co se týče mého zařízení. Pane."

"Děkuji vám."

"Není mi dovoleno vypnout hlasové monitory, jedině na doktorův příkaz. Ale měl jste přesto soukromí. Jsem vázána úctou k pacientovu soukromí stejně jako lékař. Já nikdy neposlouchám rozhovory v pokoji nemocných. Vůbec nic jsem neslyšela! Pane."

"Jen se uklidněte. Když jste neposlouchala, jak jste věděla, že jsme o tom mluvili?"

"No, protože jste zmínili moje jméno. Když slyším svoje jméno, začnu poslouchat. Je to podmíněný reflex. Avšak nepředpokládám, že byste mi věřili."

"Naopak, věřím vám. Sestro — prosím zapněte vše, co jste právě vypnula. Takhle mám na paměti, že musím mluvit soukromě... a budu pamatovat na to, abych nezmiňoval vaše jméno. Ale jsem rád, že vás mohu tak rychle dostihnout. Pro muže v mém stavu je to pohodlné."

"Hmm — výborně, pane,"

"A chtěl bych vám poděkovat, že snášíte moje manýry. A špatnou náladu."

Téměř se usmívala. "Kdepak, nejste tak obtížný, pane. Jednou jsem byla zaměstnaná dva roky na psychiatrii."

Smith se tvářil vážně, potom se zazubil. "Touché! Tak tam jste získala tu nenávist k postelové míse?"

"Opravdu to bylo tam! A teď jestli mne omluvíte, pane, půjdu."

Když byla pryč, Salomon řekl: "Ty si opravdu myslíš, že nebude poslouchat?"

"Samozřejmě, že bude, nemůže si pomoci, už je na to zaměřena, ale bude se hodně snažit neposlouchat. Je však pyšná, Jaku, a já budu raději závislý na pýše než na různých přístrojích. Dobrá, už začínám být unavený, takže stručně. Chci si koupit tělo. Mladé."

Eunika Brancaová sotva dala znát nějakou reakci; rysy Jaka Salomona se změnily v masku, kterou používal při pokru a ve styku s okresními advokáty. Současně se Eunika zeptala: "Mám to zaznamenat, pane?"

"Ne. Sakra, ano. Řekněte tomu šicímu stroji, ať udělá jednu kopii pro každého z nás a vymažte pásek. Moji zařaďte do mého destrukčního pořadače, vaši do vašeho pořadače pro záměrné zneškodnění — a ty, Jaku, si schovej svoji kopii v pořadači, který používáš, abys přelstil pekelný berní úřad."

"Já to zařadím na ještě bezpečnější místo, které používám pro provinilé klienty. Johanne, všechno, co mi řekneš, je přísně důvěrné sdělení, ale jsem nucen poukázat na to, že zákony mi zakazují radit klientovi, jak porušit zákon, nebo dovolil klientovi diskutovat o takových záměrech. Co se týče Euniky, cokoliv jí řekneš nebo řekneš v její přítomnosti, není důvěrné,"

"Nech toho, ty starý gaunere, radil jsi mi, jak porušit zákony dvakrát týdně už po léta. Co se týče Euniky, nikdo z ní nic nedostane při nedostatku totálního vymývání mozků,"

"Já neříkám, že jsem vždycky dodržoval zákony, jenom jsem řekl, co požadují. Nepopírám, že moje profesionální etika má určité trhliny, ale nebudu se podílet na něčem, co smrdí krádežemi mrtvol, únosy nebo otroctvím. Každá prostitutka, která si váží sebe sama — tím míním svoji osobu — má své meze."

"Ušetři mne toho kázání, Jaku. To, co chci, je jak morální, tak etické. Potřebuji, abys dohlédl, že to všechno je legální — naprosto legální, nemůžu na to jít rovnou — bez oklik!"

"To doufám,"

"Já to vím. Řekl jsem, že chci koupit tělo — legálně. To vylučuje krádeže mrtvol, únosy a otroctví. Chci udělat zákonnou koupi."

"To nemůžeš,"

"Proč ne? Vezmi si tohle tělo," řekl Smith a ukázal si na prsa, "už nemá cenu ani jako hnojivo, avšak mohu ho odkázat lékařské škole. To víš, že mohu, schválil si to."

"Ano. Pojd'me se domluvit. Ve Spojených státech není možné žádné movité vlastnictví lidské bytosti. Třináctý dodatek. Takže tvoje tělo není tvůj majetek, protože ho nemůžeš prodat. Ale mrtvola je majetek, obvykle nemovitý majetek zemřelých..., ačkoli s mrtvolou není vždy zacházeno jako s jiným movitým majetkem. Ale opravdu je to majetek. Když chceš koupit mrtvolu pro pitevní účely, nechá se to zařídit. Koho si to nazýval před chvílí gaune-rem?"

"Co je to mrtvola, Jaku?"

"Hmm... Mrtvé tělo, obvykle lidské. To říká Webster. Právní definice je komplikovanější, ale dochází ke stejnému závěru."

"To je ten "komplikovanější" aspekt, na který narážím. Dobrá, jednou je to mrtvé, je to majetek a možná, že si to můžeme koupit. Ale co je to smrt, Jaku, a kde k ní dochází? Nic si nedělej z Webster, co je to zákon?"

"Aha. Zákon je to, co Nejvyšší soud říká, že to je. Naštěstí tento bod byl přesně definován v sedmdesátých letech — "Majetek Henryho M. Parsonse versus Rhode Island". Po léta, mnoho století, byl člověk mrtvý, když mu přestalo bít srdce. Potom, asi sto let, byl mrtvý, když oprávněný doktor medicíny vyšetřil srdeční akci a dýchání a potvrdil, že je mrtvý — a někdy to dopadlo hrozně, protože doktoři přece dělají chyby. A potom přišla první transplantace srdce a — maminko, to je ale zmatek v zákonech, jenž nahání strach!"

"Ale Parsonsův případ to rozhodl: člověk je mrtvý, když se zastaví aktivita mozku, natrvalo."

, A co to znamená?" trval na svém Smith.

"Soud to odmítl definovat. Ale v žádosti — podívej, Johanne, já jsem podnikový právník, nejsem specialista na lékařské právníctví, ani na soudní lékařství — a já bych provedl výzkum, než —"

"Dobrá, takže ty nejsi Bůh. Můžeš zrevidovat svoje poznámky později. Co víš teď!"

"Když je důležitý přesný okamžik smrti, jak to bývá často při nehodách, masakrech a vraždách, vždycky v případech transplantace orgánů nějaký lékař určí, že mozek přestal pracovat a že už se nenastartuje. Používají různé testy a mluví o "ireverzibilním komatu a celkové absenci mozkové vlnové aktivity a kortikálním poškození bez možnosti zlepšení", ale problém se nakonec redukuje na nějakého lékaře, jehož reputace a licence ho opravňují k tomu, aby potvrdil, že tento mozek je mrtvý a už neobživne. Srdce a plíce jsou teď irelevantní; spolu s rukama, nohama, gonádami a jinými částmi těla, bez kterých se člověk obejde nebo mohou být nahrazeny. Je to mozek, na čem záleží. A lékařův názor na mozek. U případů transplantace jsou skoro vždycky nejméně dva lékaři, kteří nejsou nijak spojeni s operací, a pravděpodobně také koroner. Ne protože to Nejvyšší soud vyžaduje — ve skutečnosti pouze několik z padesáti čtyř států má nařízeno zákonem oživovací požadavky — ale —"

"Počkejte chvíli, pane Salomone — to podivné slovo — můj psací stroj za ním udělal otazník." Eunika stiskla kontrolní tlačítko "Držet".

"Jak to váš stroj hláskoval?"

"T—H—A—N—A—T—O—N—I—C—K—Ý,"

"Chytrá mašinka. Je to technické adjektivum vztahující se ke smrti, podle řeckého boha Thanata — Smrti."

"Vteřinku, než mu to řeknu." Eunika zmáčkla "Paměť", krátce zašeptala a pak řekla: "Už se cítí lépe, když jsem ho hned ujistila. Pokračujme. Zvedla ruku z kontrolky "Držet".

"Euniko, máte dojem, že ten stroj je živý?"

Začervenala se, pak stiskla "Vymazat" a pak "Držet".

"Ne, pane Salomone, ale opravdu se chová lépe, když jsem tu já než jakýkoli jiný operátor. Umí být pěkně vzpur-ný, když se mu nelíbí, jak je s ním zacházeno."

"To mohu potvrdit," souhlasil Smith. "Když si Eunika vezme den volno, dívka, která ji zastupuje, si raději přinese

svoje vlastní zařízení nebo se uchýlí k těsnopisu. Poslechněte, miláčku, nechtě klábosení. Pohovořte si s Jakem o strojích, péči o ně a o dodávám materiálů někdy jindy, pradědeček chce jít spát."

"Ano, pane." Zvedla ruku z přístroje.

"Johanne, říkal jsem ti, že v případech transplantace lékařský stav zavedl přísná pravidla nebo zvyky, jednak proto, aby se chránil před kriminální činností, a také proto

— tím jsem si jist — aby zabránil restriktivní legislativě.

Lékaři musejí vyndat srdce, dokud je ještě živoucí, avšak také se bránit obvinění z vraždy se žalobou o škodu za milióny dolarů. Tak rozptýlí odpovědnost a navzájem se podporují."

"Ano," souhlasil Smith. "Jaku, neřekl jsi mi nic, co bych už nevěděl, ale uklidnil jsi mou mysl potvrzením fakt a zákonů. Ted' vím, že to lze provést. Prima, chci zdravé tělo mezi dvaceti a čtyřiceti, ještě teplé, s bijícím srdcem a bez jiného poškození, které by bylo obtížně odstranitelné. Ale mozek musí být legálně mrtvý, mrtvý, mrtvý. Chci si koupit tu mrtvolu a mít tento mozek — můj — transplantovaný do ní."

Eunika zůstala dokonale klidná. Jake zamžoural. "Kdy chceš to tělo? Dneska k večeru?"

"Hmm, příští středu by to mělo stačit. Garcia říká, že mě ještě udrží při životě."

"Navrhuji dnes večer. A dám ti už zrovna nový mozek

— tenhle starý už přestal fungovat,"

"Nech toho, Jaku, mluvím vážně. Moje tělo se rozpadá. Ale moje mysl je jasná a paměť také nemám špatnou — zeptej se mě na včerejší závěrečné ceny v jakýchkoli akcích, o které se zajímáme. A ještě umím vypočítat logaritmy bez tabulek, kontroluji se každý den. Protože vím, jak daleko jsem. Podívej se na mne — mám tolik miliónů dolarů, že je nesmysl je počítat. Ale s tělem, které drží pohromadě jenom lepicí páskou a provázkem, bych měl už být v muzeu."

"Celý život pořád slyším : nemůžeš si je vzít s sebou do hrobu. No, před osmi měsíci mě tady uvázali s těmi všemi nedůstojnými trubičkami a dráty, a protože jsem neměl nic lepšího na práci, začal jsem přemýšlet o tom starém pořekadle. Rozhodl jsem se, že když si je nemůžu vzít s sebou, tak nikam nepůjdu."

"Emu! Pojedeš, až přijede vůz!"

"Snad. Ale já z toho mizerného balíku dolarů utratím tolik, kolik bude nutné, abych se pokusil zvítězit. Pomůžeš?"

"Johanne, kdybys mluvil o obvyklé transplantaci srdce, řekl bych: hodně štěstí a Bůh ti žehnej! Ale transplantace mozku — máš vůbec ponětí, co to znamená?"

"Ne, a ty také ne. Ale vím o tom víc než íy. Měl jsem nekonečně mnoho času, abych si o tom přečetl. Nemusíš mi říkat, že ještě nebyla skutečně ani jedna úspěšná transplantace lidského mozku, já to vím. Nemusíš mi říkat, že Číňané se o to několikrát pokusili a neuspěli, ačkoli měli tři lidi po havárii ještě naživu, jestli jsou moje informace správné."

"Chceš být takovým pokusným králíkem?"

"Ne. Ale existují dva šimpanzi, kteří lezou po stromech a cpou se právě ted' banány a každý z nich má mozek toho druhého."

"Aha! Ten Australan."

,J3r. Lindsay Boyle. Je to chirurg, kterého musím mít."

"Boyle. Měl ten skandál, že? Vyhnali ho z Austrálie."

"Ano, udělali to, Jaku. Slyšel jsi už někdy o profesní žárlivosti? Většina neurochirurgů neústupně trvá na názoru, že operace mozku je příliš komplikovaná. Ale když do toho pronikneš, zjistíš, že tytéž názory panovaly před padesáti lety na transplantaci srdce. Když se zeptáte neurochirurgů na ty šimpanze, nejlaskavější věc, kterou od nich uslyšíte, je, že je to podvod — ačkoli existuje film o obou operacích. Nebo mluví o mnoha nezdarech, které se mu přihodily před tou úspěšnou operací. Jaku, oni ho tak nenávidí, že ho vyhnali z rodné země, když to asi zkoušel na lidské bytosti. Proč, takoví bastardi — promiňte, Euniko."

"Můj stroj byl instruován, aby vyhláskoval to slovo jako N—I—Č—E—M—A, pane Smithi,"

"Děkuji vám, Euniko,"

"Kde je teď, Johanne?"

"V Buenos Aires."

"Můžeš cestovat tak daleko?"

"To ne! No, snad bych mohl — v letadle dosti velkém na všechny tyhle mechanické monstrózy, které používají, aby mne udrželi naživu. Ale nejdříve potřebujeme to tělo. A nejlepší lékařské centrum pro počítačovou chirurgii. A

podpůrný tým chirurgů. A tak dále. Řekněme — Johns Hopkins nebo Zdravotnické centrum ve Stanfordu,"

"Dovolil bych si říci, že ani jedno z těchto míst nedovolí tomu vyloučenému chirurgovi operovat."

"Jaku, Jaku, samozřejmě, že dovolí. Copak nevíš, jak podplatit univerzitu?"

"Nikdy jsem to nezkoušel."

"Udělá se to s opravdu velkým balíkem peněz, otevřeně, s akademickým průvodem, abychom tomu dodali důstojnosti.

Ale nejdřív musíš zjistit, co chtějí — fotbalovou tribunu nebo urychlovač částic nebo nadační profesorskou stolicí. Ale klíč je velké množství peněz. Z mého hlediska je lepší být živý a zase mladý a bez haléře, než být ta nejbohatší mrtvola na Lesním palouku." Smith se usmál. "Bude to hrozně směšné, být zase mladý a na mizině. Takže nebudeme šetřit."

"Vím, že to můžeš pro Boyla zařídit, otázka zní, koho podplatit a jak — slovy Billa Greshama, muže, kterého jsem znal před dávnými časy: Zjisti, co chtějí, a udělají pro tebe všechno!"

"Nejtvrdším oříškem však nebude dát úplatek, ale prostě možnost utratit peníze. Lokalizujeme to teplé tělo. Jaku, v této zemi je za rok zabito přes devadesát tisíc lidí jenom při dopravních nehodách — dejme tomu dvě stě padesát každý den — a mnoho obětí umírá na úrazy lebky. Značné procento z nich je mezi dvaceti a čtyřiceti lety a těší se dobrému zdraví, kromě prasklé lebky a zničeného mozku. Problém je, najít nějakého člověka, jehož tělo je ještě naživu a pospíchat s ním na chirurgii."

"S manželkami, příbuznými, policajty a právníky v patách,"

"Jistě. Jestliže předtím nepoužijeme peníze a nezorganizujeme to.

Nálezne — nazvěme to nějak jinak. Záchrané týmy s vybavenými vrtulníky vždy po ruce, v blízkosti nejhorších koncentrací nebezpečného provozu. Příspěvky do fondů dálničních kontrol, tisíce lidí připravených dát znamení, štědré platby na pozůstalost po zemřelých — proboha, nejméně milión dolarů. A málem jsem zapomněl — mám zvláštní krevní skupinu a jakákoli transplantace se uskuteční pravděpodobněji, když se nebudou muset zabývat transfuzí. Jenom asi milión lidí v této zemi má stejnou krev jako já.

Není to nemožný počet, když ho snížíme i věkovou hranicí — dvacet až čtyřicet let — a dobrým zdravím. Řekněme tři tisíce, těch nejlepších. Jaku, když bychom si dali velký inzerát do novin a koupili nejsledovanější čas na video, kolik těch lidí bychom mohli vyhnat ze zapadákova? Když nahodíme milión dolarů jako návnadu? Jeden milión dolarů zajištěný smluvní listinou u Chase Manhattan Bank jako pozůstalost po zemřelém, jehož tělo by bylo použito. Se zálohou jakémukoli perspektivnímu dárci — i jeho manželce nebo manželovi — který by se přihlásil předem."

"Johanne, ať se propadnu, že si tohle myslím, ale nechtěl bych být ženatý s někým, kdo by mohl získat milión dolarů tak, že by mě "náhodou" zasáhl do hlavy kladivem."

"To je detail, Jaku. Napiš to tak, že nikdo nemůže vraždit a mít z toho prospěch a také sebevražda musí

být vyloučena, nechci mít na rukou krev. Náš skutečný problém je najít zdravé mladé lidi s mojí krevní skupinou a nasypat jejich jména a adresy do počítače,"

Promiňte, pane Smithi, ale myslel jste už na to, že bychom se mohli poradit v Národním klubu vzácné krve?"

"K čertu! Já ale opravdu začínám být senilní. Ne, nepřemýšlel, Euniko — a jak vy o tom vůbec víte?"

"Jsem jeho členem, pane."

"Tak jste tedy dárce, drahá?" Smithův hlas zněl potěšené a bylo vidět, že na něj ta zpráva udělala dojem.

"Ano, pane. Typ AB—negativní."

"Zatraceně. Také jsem býval dárce, než mi řekli, že už jsem moc starý; dlouho předtím, než vy jste se narodila. . A váš typ AB—negativní,"

"Myslela jsem si to, pane, když jste zmínil ten počet. Tak malý. Je nás v populaci jenom asi třetina procenta. Můj manžel je také AB—negativní a dárce. Víte — no, potkala jsem se s Joem jednou časně ráno, když nás oba zavolali, abychom dali krev nějakému novorozeněti a jeho matce."

"No, sláva Joeovi Brancaovi! Myslel jsem si, že je chytrý — sbalil vás, že? Ale nevěděl jsem, že je také anděl milosrdenství."

"Řeknu vám, drahoušku — až se dostanete dnes večer domů, řekněte Joeovi, že všechno, co musí udělat, je skočit

do prázdného bazénu..., a vy budete nejen nejkrásnější vdova ve městě, ale také nejbohatší,"

"Šéfe, máte odporný smysl pro humor. Nevyměnila bych Joea ani za milión dolarů, peníze vás za chladné noci ne-zahřejí."

"Což ke své škodě vím, drahá. Jaku, může být změněna moje závěť?"

"Jakákoli závěť se může změnit. Ale nemysli si, že se může změnit ta tvoje. Pokusil jsem se zabezpečit ji proti selhání."

"Tak snad udělám novou závěť v hlavních rysech stejnou, ale s několika změnami. Šlo by to?"

"Ne,"

"Proč ne?"

"Řekl jsi to sám. Senilita. Vždycky, když umírá bohatý muž v pokročilém věku s novou závětí, někdo, kdo by mohl mít zájem na její změně — třeba vaše vnučky — se bude pokoušet ji změnit a uvádět jako důvod senilitu a nedovolený vliv. Myslím, že by uspěly,"

"Sakra. Chci zaplatit Eunice milión, aby nebyla v pokušení zabít svého AB — negativního manžela."

"Šéfe, děláte si ze mě zase legraci, ošklivou legraci."

"Euniko, řekl jsem vám, že o penězích nežertuji. Jak bychom to obstarali, Jaku? Protože jsem příliš senilní na to, abych napsal závěť,"

"No, nejjednodušší způsob by byla pojistka na jednorázově vyplacené pojistné, které by obnášelo s ohledem na tvůj věk a zdravotní stav o něco více než milión, jak se domnívám. Ale dostala by to, i kdyby vaše poslední vůle byla pozměněna."

"Pane Salomone, neposlouchejte ho!"

"Johanne, chceš ten milión zase vrátit, kdybyste nějakou náhodou přežil Euniku?"

"Hmm... ne, kdybych ji opravdu přežil, soudce by mohl rozhodnout, že se na tu záležitost podívá, a Bůh sám neví, co takový soudce dneska udělá. To, co zbyde, dej na Červený kříž. Ne, dej to na Národní klub vzácné krve,"

"Výborně,"

"Nech to vyplátit jako první věc zítra ráno. Ne, udělej to dnes večer; možná, že už se rána nedožiju. Jako pojišťovacího agenta vezměte Jacka Towerse, Jefferson Billings at' otevře tu svoji zastavárnu a vydá potvrzený šek. Použij

moji plnou moc, ne svoje vlastní peníze, s tím bys mohl být v koncích.

At' to podepíše zodpovědný úředník pojišťovací společnosti, potom můžeš jít spát."

"Ano, Velký Duchu. Já to pozměním, jsem lepší právník, než jsi ty. Ale pojistná smlouva vstoupí v platnost, než nastane noc — s tvými penězi, ne mými. Euniko, dejte pozor, abyste nevytáhla ty hadice a dráty, až půjdete pryč. Ale zítra už nemusíte být opatrná — pokud se nenecháte chytit,"

Popptáhla nosem. "Oba dva máte hnusný smysl pro humor! Šéfe, já to vymažu. Já nechci milión dolarů. Nechci, aby Joe umřel, nechci, abyste vy umřel,"
"Jestliže to nechcete, Euniko," řekl její zaměstnavatel jemně, "můžete odstoupit a dát to na Klub vzácné krve."

"Hmhm... Pane Salomone, je to v pořádku?"

"Ano, Euniko. Ale mít peníze je hezké, zvláště, když je nemáte. Vašeho manžela by možná našťvalo, kdybyste odmítla milión dolarů,"

"Hm — paní Brancaová, zmlknete."

"Vezměte si to na starost, Jaku. Potom můžete přemýšlet o tom, jak koupit teplé tělo. A jak sem dostat Boyla a sehnat mu nějaké povolení, které potřebuje, aby mohl operovat v této zemi. A tak dále. A řekněte — ne, já jí to řeknu. Slečno MacIntoshová!"

"Ano, pane Smithi?" Hlas vycházel z konzoly za postelí.

"Sežeňte zase svůj tým, chci jít spát."

"Ano, pane. Řeknu doktoru Garciovi."

Jake vstal. "Dobrý den, Johanne. Jsi úplný blázen."

"Pravděpodobně. Ale užiju si legraci s těmi svými penězi."

"To jo. Euniko, můžu vás odvézt domů?"

"O ne, pane, děkuji vám. Můj Větroplach je na chodníku."

"Euniko, řekl její šéf, "copak nevidíte, že ten starý kozel vás chce vzít domů? Tak buďte laskavá. Muž z mé stráže vám zaveze Větroplacha domů."

"Ach..., děkuji vám, pane Salomone. Přijímám. Hezky se vyspěte, šéfe." Měli se k odchodu.

"Počkejte, Euniko," rozkázal Smith. "Zůstaňte v této pozici. Jaku, koukněte na ty hápery! Euniko, tento zastaralý slangový výraz znamená, že máte hezké nohy."

"To už jste mi říkal, pane, a můj manžel mi to také často říká. Šéfe, jste pěkný sprosták," Zachichotal se.

"To jsem, drahoušku..., a byl jsem už od šesti lei, to musím říct."

2

Pan Salomon jí pomohl do pláštěnky, sjel s ní dolů do suterénu, ^mávnutím ruky odvolal stráž a pomohl jí do svého auta. Řidič je zamkl a uzavřel oddělený prostor přepážkou. Když usedla, paní Brancaová řekla: "Ó, jak je to tu velké! Pane Salomone, věděla jsem, že Rolls je prostorný — ale ještě nikdy jsem v žádném nebyla."

"Rolls jenom ze zdvořilosti, má drahá, karosérie od Škody, motor od Imperiál Atomics, pak to Rolls—Roycové učinili krásným a podpořili to svou reputací a servisem. Měla jste vidět Rolls—Royce před padesáti lety, než byly benzínové motory zakázány. To bylo auto snů!"

"Tohle je taky auto snů. Je, můj malý Větroplach by se sem vešel celý."

Hlas od stropu řekl: "Přejete si, pane?"

Pan Salomon stiskl tlačítko. "Moment, Rockforde," Zvedl ruku.

"Kde bydlíte, Euniko? Nebo souřadnice místa, kam chcete jet?"

"Ach. Já jedu domů. Sever jedna jedna osm, západ třicet sedm, potom nahoru na úroveň devatenáct — ačkoli po-

chybuji, že tohle obrovské auto se vejde do výtahu pro vozidla "

"Jestliže ne, Rocky a jeho partner vás doprovodí nahoru osobním výtahem a potom až k vašim dveřím "

"To jsem ráda. Joe nechce, abych jezdila osobním výtahem sama "

Joe má pravdu Takže my vás doručíme domů jako doporučený dopis Euniko, pospícháte?"

"Já? Joe prostě čeká, až přijdu Pracovní doba u pana Smithe je teď velmi nepravidelná Dnes jdu docela brzy "

"Dobře " Pan Salomon znovu zmáčkl tlačítko Interco-mu "Pockforde, pojedeme se trochu pobavit Hmm, paní Brancaová, jaké jsou pro tu zónu souřadnice? Osmnáct a něco?"

"Devatenáct—B, pane "

"Najděte zábavní okruh nedaleko souřadnic devatenáct—B, přesné souřadnice oznámím později"

"Provedu, pane "

Salomon se naklonil k Eunice. "Tento prostor je zvukotěsný, nikdo nás neuslyší, dokud nezmáčknu tento

knoflík, mohou se mnou mluvit, ale neuslyší nás Což je výborné, protože s vámi chci něco probrat a zatelefonovat si kvůli té pojistce "

"Alei To byl určitě vtípí"

"Vtip, jo? Paní Brancaová, pracuji pro Johanna už dvacet šest let, posledních patnáct mám jeho záležitosti jako svoji jedinou praxi Dnes mě de facto udělal předsedou m-dustnálního impéria Leč kdybych se zmýlil v plnění jeho příkazů ohledně té pojistky — byl bych zítra bez práce "

"Ach, to určitě ne' Je na vás závislý "

"Je na mně závislý, pokud na mně musí být závislý, ale ani o minutu déle Ta pojistka musí být napsána dnes večer Myslel jsem, že jste si přestala dělat starosti, když jste zjistila, že to můžete přenechat Klubu vzácné krve?"

"Nu, ano Kromě toho, že se obávám, že bych se mohla stát chamtivou a vzít to Až přijde čas "

"A proč ne? Ten Klub vzácné krve pro něj neudělal nic, vy jste udělala mnoho "

"Jsem dobře placená "

"Poslouchejte, vy hloupé dítě, nebud'te hloupým dítětem. Chce, abyste vy měla milión dolarů z jeho závěti A chce, abyste to věděla a on se mohl těšit pohledem do vaší tváře

Zdůraznil jsem, že je pozdě na to, aby pozměňoval poslední vůli Dokonce i tento pojišť'ovací manév'r je riskantní, jestliže jeho pravoplatní dědicové nahlédnou do knih a objeví to — čemuž se pokusím zabránit — protože soudce může rozhodnout, že to byla jen finta — což tedy je — a požadovat, aby to pojišť'ovací společnost zaplatila v jeho pozůstalosti Á to by se náramně hodilo Klubu vzácné krve, pravděpodobně by se o to soudili a vyhráli by, kdybyste s mnu chtěla jet napůl "

"Ale jsou ještě jiné cesty Předpokládejme, že byste o tom nic nevěděla a byla pozvána ke čtení poslední vůle a zjistila, že váš zemřelý zaměstnavatel vám odkázal doživotní příjem ,jako vděčné ocenění za dlouhou a věrnou službu" Odmítla byste to?"

"Hmhm — " zarazila se

" Hmhm," opakoval "Přesně 'hmhm' Samozřejmě, že byste to neodmítla Byl by mrtvý a vy byste byla bez práce a neměla byste žádný důvod to odmítat Takže místo celkové sumy, která vás uvádí do rozpaků, vám vystavím pojistku, která zřizuje povinnost platit vám roční rentu " Odmítl se, aby se zamyslel "Jistý zisk po odečtení daní je asi čtyři procenta Co byste řekla na asi sedm set padesát dolarů týdně? Rozrušilo by vás to?"

"To ne Sedmi stům padesáti dolarům rozumím mnohem líp než miliónu "

"Krásné na tom je, že můžeme použít ten kapitál, aby nás zajistil před inflací — a vy ještě můžete nechat ten milión nebo víc Klubu vzácné krve, až váš vlastní Černý velbloud klekne "

"Vážně? To je báječné' Nikdy neporozumím vysokým financím "

"To je proto, že většina lidí myslí na peníze jako na něco, čím by zaplatili nájem Ale finančník myslí na peníze z hlediska toho, co by s nimi mohl podniknout No, nevadí, já to zařídím, takže všechno, co musíte udělat, je utratit je použijí nějakou kanadskou pojišť'ovací společnost a kanadskou banku, protože ani jedna z nich nepřipustí, aby americký soud kontroloval její záznamy Co se týče jeho vnuček, zjistím, co se dá dělat "

"Ach Pane Salomone, neměly by ty peníze patřit jim?"

"A zase Nebud'te hloupá Jsou to harpie Kajmanky dravé

A nemají nic společného s vyděláním těch peněz. Víte něco o Johannově rodině? Přežil tři ženy — a jeho čtvrtá si ho vzala pro peníze a stálo ho to milióny, aby se jí zbavil. Jeho první žena mu dala syna a zemřela při tom — pak se Johannův syn zabil, když se snažil pokořit bezvýznamný kopec. Dvě další ženy, dva rozvody, dcera od každé z těchto dvou žen, s celkovým výsledkem — čtyři vnučky — a ty exmanželky a jejich dcery jsou už všechny mrtvé a jejich čtyři potomci čekají jako šelmy, až Johann zemře a jsou na něj našťvané, protože to ještě neudělal,"

Salomon se zachechtal. "Asi z toho budou mít šok. Napsal jsem jeho poslední vůli tak, aby dostaly menší doživotní příjem a abych je vyprovodil s minimální částkou, kdyby protestovaly.

Ted' mě omluvte, musím si zavolat, potom vás odvezu domů a zaskočím si do Kanady, abych to definitivně rozhodl."

"Ano, pane. Nevadilo by vám, kdybych si svlékla pláštěnku? Je tady docela teplo."-

"Mám zapnout větrání?"

"Jenom jestli je vám také příliš teplo. Tahle pláštěnka je těžší, než vypadá."

"Všiml jsem si, že je těžká. Úplné brnění,"

"Ano, pane. Jsem z toho unavená."

"Není divu, když je vám takové teplo. Svlekněte si to Svlekněte si, cokoli si přejete."

Zazubila se na něj. "To jsem zvědavá, jestli jste taky takový starý sprosták. Za další milión?"

"Ani za zlamaný groš! Zmlknete, dítě, a nechte mě telefonovat."

"Ano, pane." Paní Brancaová se svlékla ze své pláštěnky, potom si natáhla nohy na svou stranu, protáhla se a uvolnila se.

To je ale podivný den! Budu opravdu bohatá? Na to to nevypadá... no, asi něco utratím nebo nechám Joea, aby to utratil — ledaže by to bylo bezpečnější v bance. Učila jsem se to velmi obtížně, když jsme byli první rok spolu, někteří muži rozumějí penězům — takový pan Salomon nebo šéf — a někteří — jako Joe..., ale je to ten nejsladší manžel, jakého si děvče může přát..., pokud už nikdy nebudeme mít společný účet.

Drahý Joe! To jsou pěkné "hápery", když to opravdu tak řekneš, což bys neměla, ty potvoro..., jak je ten šéf podivný s těmi svými staromódními zákazy..., vždycky je nezbytné hlavně ho nešokovat — ne moc, tak to je; šéf má rád lehkou příchut' něčeho šokujícího — jako třeba pach česneku..., zvláště není vhodné ho otravovat s mluvou, kterou dnes každý používá... Joe by byl dobrý pro dívku, která by se o něj nikdy nemusela starat... kromě peněz — To by mě zajímalo, co by si Joe pomyslel, kdyby mě viděl zamčenou v tomto luxusním sejfu s tím starým kozlem? Pravděpodobně by ho to pobavilo, ale lepší bude mu to neříkat, miláčkovi, mužský mozek nepracuje tak jako ženský, muži nemají logiku..., nebylo správné myslet si o panu Salomonovi, že je to "starý kozel"..., určitě by nejednal jako ten..., nemusela jsi udělat tu provokativní poznámku, že ne, drahá..., jenom abys věděla, co by řekl... a zjistila! Sklapni zobák —

Je příliš starý? Blbost, jak jim prudce zvýšili hormony, člověk není nikdy "příliš starý", dokud není tak slabý, že se nemůže pohybovat..., způsob jak šéf... ne, že by si šéf kdy dovolil obtěžovat, ani před lety, když byl ještě v dobrém stavu...

Předpokládá šéf, že opravdu znovu získá svoje mládí transplantací mozku? Ruce a nohy a ledviny a dokonce srdce, jistě, jistě — ale mozek?

Salomon vypnul telefon. "Hotovo," oznámil. "Všechno, kromě podepsání papírů, což udělám v Torontu dnes večer."

"To mě mrzí, že se mnou máte tolik starostí, pane."

"Bylo mi potěšením,"

"Jsem vám opravdu zavázána. A musím myslet na to, jak poděkovat šéfovi — já jsem mu dnes nepoděkovala, ale myslím, že mu to nevadilo,"

"Neděkujte mu,"

"Ach, ale já musím. Ale nevím jak. Jak člověk někomu děkuje za milión dolarů, aby nevypadal neupřímně?"

"Hmm! Na to jsou způsoby. Ale v tomto případě to nedělejte."

Moje drahá, potěšíte Johanna, když neukážete ani známku vděčnosti; já ho znám. Příliš mnoho lidí už mu v minulosti děkovalo... a potom usoudili, že je snadná oběť a pokusili se ho pumpnout znovu. A potom se ho pokusili zlikvidovat, když se ukázalo, že tomu tak není. Proto mu neděkujte. Sladkým řečem nevěří, domnívá se, že je to vždycky jenom past na jeho peníze. Všiml jsem si, že před ním máte kuráž."

"Musím mít, pane, jinak by mě převálcoval. Už mě párkrát přiměl k slzám — před lety — než jsem zjistila, že chce, abych se mu postavila."

"Vidíte? Ten starý tyran se sází sám se sebou, jestli ráno naklušete a budete mu lízat ruce jako pes. Takže se o tom vůbec nezmiňujte. Povězte mi něco o sobě, Euniko — věk, jak dlouho jste vdaná a kolikrát, počet dětí, dětské nemoci, proč nejste na videu, co dělá váš manžel, jak jste se stala

Johannovou sekretářkou, kolikrát jste byla trestaná a za co ... Nebo mi prostě řekněte, ať jdu k čertu, že máte právo na soukromí. Ale rád bych vás znal lépe, budeme teď spolu pracovat."

"Nevadí mi odpovídat" — (stejně vám řeknu jenom to, co budu chtít říct!) — "ale bude to fungovat v obou směrech?" Přestala komíhat nohou a narovнала se. "Mohu vás vyslyšet stejným způsobem?"

Zasmál se pro sebe. "Přirozeně. Mám právo neodpovídat. A nebo lhát,"

"Já bych mohla lhát také, pane. Ale nepotřebuji to. Je mi dvacet osm a jsem až dosud jednou vdaná.

Žádné děti, zatím. Chtěla bych mít tři. Co se týče mé práce, když mi bylo osmnáct, vyhrála jsem soutěž krásy a potom mi nabídli kontrakt na jeden rok — vystupovat různě v domovském státě plus video test s možností výběru na kontrakt na sedm let."

"A oni vás nevybrali. Jsem nesmírně překvapen."

"To ne, pane. Místo abych to vzala ztečí — nechala jsem toho. Vyhrála jsem státní soutěž a potom jsem se ne-umístila v národní, což mě přimělo, abych si uvědomila, kolik existuje hezkých holek. Příliš mnoho. A některé věci, které jsem od nich slyšela o tom, čím musíte projít, abyste se dostal na video a udržel se tam... no, tolik jsem to zase nechtěla. Šla jsem zpátky do školy, promovala jsem v oboru kancelářská elektronika a počítačový jazyk a kybernetika a šla jsem si hledat práci."

(A nebudu ti vyprávět, jak jsem školou prolezla!) "A nakonec jsem byla zařazena jako sekretářka paní Bierma-nové, když její stálá sekretářka odešla na mateřskou... Pak se nevrátila a já zůstala... A když paní Biermanová šla do

důchodu, šéf mě vzal jako náhradu za ni. A nechal si mě. Takže jsem tu—jsem velmi šťastná dívka,"

"A velmi bystrá dívka. Ale jsem si jist, že váš zjev má velmi mnoho společného s Johannovým rozhodnutím si vás nechat."

"Já vím, že má," odpověděla tiše. "Ale on by si mě nenechal, kdybych nebyla schopná dělat svoji práci. Já vím, jak vypadám, ale nejsem nafoukaná, zjev je záležitost dědičnosti."

"Tak to je," souhlasil, "ale existují působivé informace, které ukazují, že krásné ženy jsou v průměru inteligentnější než ty ošklivé."

"No, to si tedy nemyslím! Například paní Biermanová

— vyloženě ošklivá. Ale byla hrozně chytrá."

"Řekl jsem 'v průměru'. Co je to 'krása'? Samice hrocha se musí zdát jejímu protějšku krásná, jinak by hroši vymřeli za jedinou generaci. To, co si představujeme pod pojmem 'fyzická krása', je zcela určitě jenom zlomek celého komplexu vlastností užitečných pro přežití. Chytrost

— inteligence rovněž. Myslíte, že by hroch mužského po hlaví považoval vás za překrásnou?"

Uchichtla se. "To asi ne!"

"Ve skutečnosti nejste o nic hezčí než nějaká hrošice, jste prostě jenom zděděný komplex vlastností důležitých pro přežití vašeho živočišného druhu."

"Dost možná." (No! Dej mi jednu příležitost a já ti ukážu, co jsem.)

"Ale protože Johann — a já — jsme stejného živočišného druhu jako vy, tak to pro nás znamená "krásu". Což Johann vždycky oceňoval,"

"Já vím, že ano," řekla tiše. Natáhla nohu zahalenou do šarlatu v celé délce a podívala se na ni. "Oblékám se takhle, abych pobavila šéfa. Když jsem poprvé šla do práce do Smithových závodů, měla jsem toho na sobě stejně málo jako jiná děvčata v okrajových kancelářích. Znáte to, pomalovaná kůže a nic moc navíc. Potom, když jsem začala pracovat pro paní Biermanovou, začala jsem se oblékat dost rezervovaně, protože ona to tak dělala — byla celá zahalená, myslím jako sestra MacIntoshová, dokonce to ani nebylo průhledné. Nepohodlné. Oblékala jsem se tak dál, i když paní Biermanová odešla. Až do jednoho rána, kdy jsem měla jedny takové šaty — nosila jsem ty najedno po-užití, bylo to levnější, než nechávat je čistit — a polila jsem si kafem celé břicho a byla jsem zaskočena tím, že jsem vlastně neměla nic na sobě. A neměla jsem čas si nic koupit, protože ještě větší strach jsem měla z toho, abych nepřišla pozdě — víte, jak je pan Smith netrpělivý — než z toho, že by mohl odsoudit moje šaty. Nebo to, že se nedostávají. Tak jsem zatnula zuby a vytáhla bikiny pro děvče z kanceláře a poprosila Joea, aby mě namaloval a aby sebou hodil. Joe je umělec, neříkala jsem vám to?"

"Nevzpomínám si."

"No, je Dělá mi malby na kůži, dokonce mi maluje i obličej Ale tenkrát už jsem stejně měla zpoždění, a protože Joe je opravdový umělec, odmítl to nechat být a jen tak mě přesprejovat základní barvou Udělal dva díly bílé s velkými modrými puntíky a trval na tom, že vzor by měl pokračovat po celém těle, a já jsem ho proklínala a říkala mu, ať spěchá, ale on naléhal, že musí udělat ještě ten poslední velký puntík Šla jsem tak pozdě, že jsem prošla napříč zakázanou oblastí, kterou normálně objíždím."

"Euniko, neměla byste nikdy chodit do zakázané oblasti Bože, bože, dítě, ani policie to neriskuje jinak než v autě obrněném tak, jako je tohle Mohla byste být přepadena, znásilněna a zavražděna, nikdo by se to ani nedozvěděl"

"Ano, pane Ale byla jsem vyděšená, že přijdu o práci Snažila jsem se vysvětlit šéfovi, proč mám zpoždění, a on mi řekl, abych zavřela zobák a šla pracovat Avšak byl toho dne neobvykle bodrý Následujícího dne jsem si vzala na sebe něco zcela zahalujícího, co jsem nosila předtím, a byl celý den pěkně rozladěný Pane Salomone, mě nemusí nikdo plesknout mokrou rybou do obličeje, od té doby jsem se přestala snažit, abych vypadala jako jeptiška, a oblékala jsem se a malovala tak, abych co nejvíce zdůraznila své přednosti

"Je to účinné Ale, drahoušku, měla byste být opatrnější To je hezké — oblékat se sexy pro Johanna, je to charita, ten starý ubožák už nemá moc radosti ze života a není pro vás žádnou hrozbou v tom stavu, v jakém je."

"Nikdy nebyl hrozbou, pane Po celé ty roky, co jsem pro pana Smithe pracovala, si nikdy nedovolil víc, než že se dotkl mé ruky Jenom dělal lichotivé poznámky o každém novém ohozu — někdy dost peprné — a potom jsem na něj byla drzá a hrozila, že to řeknu manželovi, což mu bylo k smíchu Tak nevinné jak nedělní škola "

"Tím jsem si jist Ale musíte být opatrnější, když jdete do práce a z práce A nemyslím jen vyhýbat se zakázaným zónám Takhle se oblékat a vypadat, jak vy vypadáte, jste v nebezpečí všude Copak si to neuvědomujete" Copak to váš manžel neví?"

"Ah Já jsem opatrná, pane, vím, co se může stát, dívám se na zprávy Ale nebojím se Nosím tři neregistrované ilegální zbraně a vím, jak je používat Šéf je pro mne sehnal a nechal stráž, aby mě trénovala "

"Hmm Jako úředník soudu bych vás měl nahlásit Jako lidská bytost, která ví, jak smrtelně nebezpečná džungle je tohle město, vám tleskám Jestli opravdu víte, jak je používat Jestli máte odvalu použít je rychle a účinně A jestli, když se ubráníte, jste dost chytrá na to, abyste rychle zmizela a nic neříkala policii Je to hodně „jestli“, drahá "

"Opravdu, nebojím se Ah, kdybyste byl můj právní zástupce, cokoliv bych vám řekla, by bylo důvěrné, že?"

"Ano Žádáte mě, abych se stal vaším právním zástupcem?"

"No ano, pane "

"Výborně, budu jím Důvěrně Pojd'me dál"

"No, jednu noc jsem musela jít ven, když mě zavolali jako dárce krve Musela jsem jít sama, Joe nebyl doma Nedělala jsem si starosti, dávala jsem už krev v noci mockrát a často sama Mám svého Větroplacha v našem bytě a zůstávám v něm, až dokud nejsem uvnitř nemocnice Ale — Znáte tu starou, hodně starou nemocnici na západě, Naši paní milosrdenství?"

"Obávám se, že ne "

"To nevadí Je stará, postavená ještě předtím, než se vláda začala snažit zaručovat bezpečnost na ulicích Žádný výtah pro vozidla, ani vnitřní parkování Jenom oplocené místo a stráž u brány Stalo se to, když jsem vystoupila Ten chlap na mě skočil mezi zaparkovanými auty Nevím, jestli šel po mé peněžence Nebo po mně Nečekala jsem, až to zjistím — ani nevím, jestli to byl muž, mohla to být žena — "

"To těžko "

"Možná byla Omračující bombu do obličeje levou rukou, protože pravou jsem ho mlátila a nečekala jsem, abych viděla, jestli je mrtvý Svištěla jsem odtamtud a rovnou domů Nikdy jsem to neřekla policii, nikdy jsem to ne-

řekla Joeovi, až do teďka jsem to neřekla nikomu." (Ale až po trojitě dávce Narkotolu ses přestala trást, vid', zlatíčko — ach, tiše, o to tady nejde.)

"Takže vy jste statečná dívka a umíte střílet, když musíte. Ale jste také hloupá a máte velikou kliku. Hmm. Johann má takovéhle podobné pancéřované auto a dvě směny stráží, které s ním jezdí."

"Samozřejmě, že má stráž, pane, ale o jeho autech nic nevím."

"Má Rollse — Škodu. Euniko, už nebudeme dále závislí na tom, jak rychle to umíte se zbraněmi. Můžete prodat svého Větroplacha nebo v něm sázet kytky, od této chvíle máte mobilní stráž a pancéřované auto. Vždycky."

Paní Brancaová vypadala překvapeně. "Ale, pane Salomone!

Dokonce ještě k mému novému platu bych nemohla začít — "

"Přestaňte, drahá. Vy víte, že Johann by nikdy nebyl proti jízdě v autě. Pravděpodobně nikdy neopustí ten pokoj. A přesto vlastní svoje osobní obranné auto, stále si drží dvojitou posádku, dva řidiče, dva střelce, kteří možná jednou týdně něco obstarají.

A v ostatním čase se cpou k prasknutí a hrají karty. Zítra ráno vás vyzvedne moje limuzína a odpoledne vás vaše vlastní auto — Johannovo — odveze domů a bude pro vás kdykoliv k dispozici na telefonu."

"Nejsem si jistá, že by to šéf takhle udělal,"

"Zapomeňte na to. Ještě ho seřvu za to, že vás nechává riskovat. A kdyby si dovolil něco namítnout, tak by viděl, že mám dost peněz na to, abych si vás najal místo něj. Buďte rozumná, Euniko, tohle ho nestojí ani dolar, je to obchodní výdaj, který je už zaplacený. Obrátme list. Co si myslíte o jeho plánech na to takzvané teplé tělo?"

"Je transplantace mozku vůbec možná? Nebo se jenom chytá stébla? Já vím, že je nešťastný, když je připoutaný k té hrozně mašinérii — pane na nebi! Pročesávala jsem obchody, abych našla ty nejhambatější kreace, ale je stále těžší a těžší vyloudit na jeho tváři úsměv. Je to praktické, ten plán?"

"To je mimo diskusi, drahá, přikázal to a my mu pomůžeme. Ten Klub vzácné krve — jsou tam všichni AB — negativní?"

"Proboha, to ne. Poslední zpráva klubu hovořila o méně než čtyřech tisících zaregistrovaných z celonárodně odhadovaného miliónu AB — negativních."

"To je špatné. Co si myslíte o jeho poznámce o inzerátech a videu?"

"To by stálo zatracené peníze. Ale myslím si, že si to může dovolit."

"Určitě. Ale smrdí to."

"Pane?"

"Euniko, jestli se má transplantace uskutečnil, nesmí tady být žádná publicita. Pamatujete si ten poprask, když začali zmrazovat lidi? Ne, to jste byla příliš mladá. Dotklo se to obnaženého nervu a vyvolalo to hlasité protesty, takže praxe byla velmi brzy zakázána — podle teorie, že když většina lidí si to nemůže dovolit, tak ať to nemá nikdo. Smokvoň posvátná, Bůh jí žehnej — naše země byla v různých dobách demokracií, oligarchií, diktaturou, republikou, měli jsme socialismus a různé kombinace toho všeho, aniž by se změnila naše základní ustanovení. A teď máme de facto anarchii v čele se zvoleným diktátorem, i když stále ještě máme zákony a zákonodárné sbory a Kongres. Ale přes toto všechno ten obnažený nerv je nechráněný — myšlenka, že když kdokoli něco nemůže mít, tak by to neměl mít nikdo. Takže co se stane, když jeden z nejbohatších mužů v zemi si dá inzerát, že chce koupit živé tělo jiného muže jenom proto, aby zachránil svůj vlastní smrdutý, sobecký život?"

"Nemyslím si, že šéf je tak špatný. Když berete na zřetel jeho nemoc, je docela hodný,"

"To sem nepatří. Ten obnažený nerv vyskočí jako jedovatý zub. Kazatelé ho budou pranýřovat a budou předloženy návrhy zákona v legislature a Americká lékařská asociace nařídí svým členům, aby s tím nic neměli; Kongres dokonce může proti tomu přijmout zákon. No, myslím si, že Nejvyšší soud by shledal takový zákon protiústavním, ale tou dobou by Johann byl už dávno mrtvý. Takže žádnou publicitu. Ví ten Klub vzácné krve, kdo jsou ti další AB — negativní, ti, kteří nejsou členy?"

"To nevím. Myslím, že ne,"

"No, na to se podíváme. Vsadil bych se, že nejméně osmdesát procent lidí v této zemi mělo už někdy zjištěnou krevní skupinu. Mění se někdy?"

"Ne, to nikdy. Proto jsme vzácní — proto se scházíme — proto jsme tak žádáni."

"Dobře. Téměř celá populace, která měla někdy zjištěnou krevní skupinu, má tento fakt zanesen někde v počítači, a jestliže je počítačová síť dnes tak propojena, že je to záležitost toho, na co se zeptal, jak a

kde —já nevím jak, ale vím, kterou firmu si na to najmeme. Děláme pokroky, drahá. Já to nastartuji a detaily přenechám vám, potom nastartuji další fáze a nechám vás, abyste na to dohlédla, zatímco budu v Jižní Americe na návštěvě u toho řezníka Boyla. A —"

"Pane Salomone! Dostáváme se do rajónu gangsterské tlupy."

Salomon zmáčkl tlačítko intercomu. "Rogere." A dodal: , Jírucinál, ti dva krasavci by rádi jeli přes zakázanou oblast. Doufají, že někdo bude střílet, takže by měli dobrý důvod střelbu opětovat. Promiňte, drahá, s vámi na palubě jsem měl vydat příkazy zůstat mimo zakázané zóny, ať se děje, co se děje."

"Je to moje chyba," řekla paní Brancaová trpělivě. "Měla jsem vám říct, že je téměř nemožné projet v blízkosti Devatenácté—B a nedostat se do nebezpečné zóny. Musím vždycky jet oklikou do šéfova domu. Ale tady uvnitř jsme v bezpečí, ne?"

"To ano. Kdybychom byli zasaženi, tenhle starý tank by musel být pěkně opraven, to je vše. Ale neměl jsem jim to říkat. Rockford není tak špatný, je to jenom pankáč, násilník, který byl poražen. Ale Charlie — ten, co řídí Brokovnici — to je ničema. Pan XYZ. Svoji první vraždu spáchal, když mu bylo jedenáct. A — " Ocelové okenice vyjely nahoru a zakryly neprůstřelné sklo. "Teď musíme vjíždět do z. z."

Jak okenice zatemnila okna, rozsvítila se uvnitř světla. Paní Brancaová řekla: "Znělo to, jako kdybychom byli ve větším nebezpečí ze strany vašich policistů než kvůli tomu, že jsme v nebezpečné zóně."

Pokýval hlavou. "Ne, to vůbec ne, drahá. Oh, uznávám, že jakákoli racionální společnost by je už likvidovala, ale jelikož nemáme trest smrti, využívám jejich chyb. Oba jsou podmíněně propuštěni a mají rddi svoji práci. Plus některé další neškodné — " "Ta—ta—ía—" vyšil samopal po celé délce auta.

Vtom uzavřeném prostoru ten hřmot trhal uši. Paní Brancaová se zajíkla a chytila se křečovitě svého hostitele. Ojedinelý výbuch, ještě silnější, ještě hlasitější. Zabořila tvář do jeho ramene a přitiskla se k němu ještě pevněji. "Dostali jsme ho!" zaječel někdo. Světla zhasla.

,Jostali nás?" zeptala se polohlasem skrz límec jeho košile.

"Ne, ne." Pohladil ji a pevně ji objal. "Charlie dostal je. Nebo si myslí, že je dostal. To poslední byl náš věžový kanón. Jste v bezpečí, drahá,"

"Ale světla zhasla,"

"To se někdy stává. To ten náraz. Najdu spínač pro nouzová světla." Chtěl si od ní vymanit ruku.

"Ne, ne! Jen mě držte, prosím — tma mi nevadí. Cítím se bezpečněji takhle — když mě držíte,"

"Jak si přejete, moje drahá," Usadil se pohodlněji a blíže.

Současně řekl jemně: "Proboha, jaké vy jste schoulené dítě,"

"Vy jste sám pěkně schoulený..., pane Salomone,"

"Nemůžete říct "Jaku"? Zkuste to."

"Jaku. Ano, Jaku. Máte tak silné paže. Kolik vám je, Jaku?"

"Sedmdesát jedna."

"Tomu nevěřím. Vypadáš mnohem mladší."

"Jsem dost starý na to, abych byl tvým dědečkem, malé schoulené štěňátko. Já jenom vypadám mladší... ve tmě. Ale jeden rok už žiju na dluh podle bible,"

"Nedovolím, abys takhle mluvil, jsi mladý! Nebudeme mluvit vůbec, Jaku. Drahý Jaku."

.JEuniko, sladká,"

O několik minut později řidičův hlas oznámil: "Cesta je volná, pane," a jak okenice začaly sjíždět dolů, paní Brancaová se spěšně oddělila od svého hostitele.

Uchichtí se nervózně. "Proboha!"

"Netrap se. Sem není vidět."

"To je úleva. Je to pravda, že světlo je jako kapka studené vody,"

"Hmm, ano. Pokaži náladu. Zrovna když jsem se cítil mladě,"

"Ale vy jste mladý — pane Salomone."

"Jaku."

"Jaku. Roky se nepočítají, Jaku. Bože, máš moje líčidlo na límci."

"To je v pořádku. Rozcuchal jsem ti vlasy."

"Vlasy si můžu učesat. Ale co řekne tvoje žena, až uvidí tu košili?"

"Zeptá se mě, proč jsem si ji nesundal. Euniko drahá, nemám žádnou manželku. Před mnoha lety mě

vyměnila za novější model,"

"Ta žena měla špatný vkus. Ty jsi klasika, Jaku. A klasika se věkem vylepšuje. Už mám ty vlasy lepší?"
„Crásné. Perfektní."

"Jsem skoro v pokušení požádat je, aby nás zavezli zpátky do té nebezpečné zóny, abys je mohl zase zuchat."

"Já jsem víc než "skoro v pokušení". Ale raději bych tě měl zavést domů — ledaže bys chtěla jet se mnou do Kanady? Vrátili bychom se po půlnoci, pravděpodobně."

"Chtěla bych, ale nemohu, opravdu nemohu. Takže mě zavez domů. Ale nech mě sedět blízko u tebe a dej mi ruku kolem ramen, ale tentokrát už mě nerozcuchej,"

"Budu dávat pozor," Dal řidičovi souřadnice bytu paní Brancaové a pak dodal: " A ne abyste ještě jednou projížděli zakázanými zónami, vy banditi, co střílejí při sebemenším podnětu,"

"Provedeme, pane Salomone,"

Jeli v tichosti, potom paní Brancaová řekla: "Jaku, připadal si mi tak mladý, teď, než nás přerušili,"

"Jsem si jist, že to víš,"

"Ano. Nechala bych tě to udělat a ty to víš taky. Jaku? Chtěl bys nějakou moji nahatou fotku? Dobrou, ne takovou, co dělal nějaký čmuchar, který si akorát hodně naučtuje."

"Manžel tě fotil? Můžeš mi tajně přinést kopii?"

"Ne, to ne, Jaku drahý, mám tucty fotek — pamatuješ, byla jsem přece v soutěži krásy. Jednu ti ráda dám..., jestli umíš držet jazyk za zuby,"

"Důvěrná komunikace. Tvoje tajemství jsou vždycky v bezpečí u tvého právního zástupce,"

"Jakou bys chtěl? Uměleckou nebo sexy?"

"Ach... to je opravdu těžký výběr!"

"Mmm, může to vlastně být obojí. Myslím tu jednu moji fotku ve sprše, mám vlhké vlasy, jsem celá mokrá, nikde ani kousek tělové barvy, ani na obličejí nemám make up, dokonce ani — no, vždyť víš. Je to na tvé vlnové délce?"

"Budu výt jako vlk."

"Budeš ji mít. A teď rychlá změna tématu, už jsme skoro tady. Jaku? Má šéf nějakou šanci s tou jeho transplantací mozku?"

"Nejsem doktor. Podle mého názoru — žádnou,"

"Myslela jsem si to. To teda už nebude dlouho žít, ať půjde na tu operaci, nebo ne. Jaku, budu se snažit oblékat se kvůli němu ještě více sexy, dokud tady bude,"

"Euniko, ty jsi moc hodné děvče. Není nic lepšího, co bys pro něj mohla udělat. Je to mnohem lepší, než mu děkovat za ten pojišťovací fond."

"Nemyslela jsem na ten směšný milión dolarů, Jaku, myslela jsem na šéfa. Je mi ho tak líto. Dnes večer si koupím něco opravdu exotického — a když nic nového exotického nenajdu, tak si vezmu jednoduše něco těsného průhledného. ..., už je to passé, ale pořád to jde, když jsem pod tím natřená pravou barvou — Joe je v tomhle dobrý. A — no, když teď budu mít ty stráže, někdy bych si nemusela brát na sebe nic a jít jenom v barvě — jehlové podpatky, aby moje nohy vypadaly ještě líp — ano, já vím, že jsou hezké! Podpatky, minimální nylonky— jů a barva."

"A parfém."

"Šéf už nic necítí, Jaku. Je to pryč,"

"Ale já ještě mám čich,"

"Aha. V pořádku. Navoním se pro tebe. A namaluju se pro šéfa. Nikdy jsem v práci nezažila něco tak zvláštního..., ale teď, když už nepracujeme v jeho kanceláři, už tam není tolik lidí — můžu nosit poloprůhlednou halenu, jen pro případ — tak taky vidím, jestli se to šéfovi líbí. Joe rád vymýšlí provokativní vzory, rád mě maluje a nežárí na šéfa, je mu toho starého chudáka taky líto. Ale když je to tak těžké, sehnat nějaké novinky v exotických šatech. Přestože nakupuji nejméně jednu noc v týdnu."

"Euniko."

"Ano, pane. Ano, Jaku."

"Dnes nechod' nakupovat. Je to rozkaz — od tvého šéfa na základě plné moci tvého právního zástupce, kterým jsem."

"Ano, Jaku. Můžu se zeptat proč?"

"Zítří si můžeš vzít na sebe jenom nějakou malůvku, jestli chceš — tohle auto a moje stráž tě dopraví domů jako korunovační klenoty. Ale dnes večer to auto potřebuji.

Počínaje zítřkem budeš mít Johannovo auto i stráž a budeš je vždycky používat na nákupy. A na všechno,"

"Ano, pane," řekla mírně.

"Ale mylíš se v tom, že Johann už nebude dlouho žít. Jeho problém je, že musel žít příliš dlouho."

"Tomu nerozumím."

"Je v pasti, drahá. Zapadl do tenat lékařské profese a oni ho nechtějí nechat zemřít. Když už jim jednou dovolil, aby ho připoutali k tomu kyslíkovému přístroji, ztratil svoji poslední šanci.

Všimla sis, že mu jídlo podávají bez nože? Dokonce ani vidličku nemá! Jenom lžici z umělé hmoty."

"Ale když se mu tak třesou ruce. Někdy ho krmím, protože nesnáší, jak se tam sestry pořád

"ochomýtají", jak on tomu říká."

"Zamysli se nad tím, drahá. Nemůže dělat nic jiného, než zůstat naživu. Je to stroj. Unavený stroj, který neustále bolí. Euniko, ta transplantace mozku je pro Johanna jen způsob, jak přelstít doktory. Svérázný způsob, jak spáchat sebevraždu."

"Ne!"

"Ano. Oni používají jednoduché způsoby, takže on musí vymyslet nějaký podivínský. Vy a já mu pomůžeme to udělat přesně tak, jak chce on. Vypadá to, že už jsme dorazili. Neplač, zatraceně; tvůj manžel bude chtít vědět, proč pláčeš, a ty mu to nesmíš říct. Myslíš, že bys mě mohla políbit na dobrou noc?"

"Ah, prosím, ano!"

"Přestaň plakat a zvedni svoji hezkou hlavinku. Za minutku nebo za dvě nás odemknou."

Za chvílku zašeptala: "Na úplně první polibek to bylo dobré, Jaku... a už se mi vůbec nechce brečet. Ale slyším, jak nás odemykají,"

"Počkají, dokud neodemknu zevnitř. Mohl bych jet s tebou výtahem a doprovodit tě ke dveřím."

"Můžu vysvětlit, že jdou se mnou tvoji strážcové, ale měla bych problém vysvětlovat, proč se tak obtěžuje hlavní právní poradce firmy. Joe nežárlí na šéfa — ale mohl by žárlit na tebe. A to bych nechtěla... zvláště, když jsem mu teď téměř zavedla důvod, aby měl proč."

"Mohli bychom ten nepřesný zásah napravit,"

"To může být, Jaku. Morální zásady farmářské dcerky

z lowy dneska nejsou nijak pevné — myslím, že jsem byla podplacena miliónem dolarů a

Rolls—Roycem... a fešákem z města. Nech mě jít, drahý,"

3

Stráž ji doprovodila nahoru ke dveřím v uctivé tichosti. Paní Brancaová se podívala s novým zájmem na Charlieho, řidiče Brokovnice, a podivila se, jak ten tichý, otcovsky vypadající malý muž by mohl být tak ukrutně zkažený, jak tvrdil Jak.

Ohlásila se do telefonu u dveří, stráž se postavili stranou a počkali, až její manžel odemkne. Když se dveře otevřely, Rockford zasalutoval a řekl: "Nula —devět—čtyřicet, slečno, tam budeme čekat."

"Děkuji vám, Rockforde. Dobrou noc. Dobrou noc, Charlie."

Joe Branca nejdříve počkal, dokud nezapadnou dveře a znovu se nezapne alarm, pak začal mluvit. "Co se sakra stalo? A kdes sebrala ty opičáky v uniformách?"

"Nedostanu nejdřív pusy? Snad nejdu tak pozdě? Ještě není šest."

"Mluv, ženská. Jiný opičák tu byl před dvěma hodinami s tím tvým starým nervózou — bylo to dobrý; telefonoval šéfu vrchní sluha." Sundal jí pláštěnku a políbil ji. "Tak kdes byla, ty poběhlce? Už jsem tě postrádal,"

"To je ta nejhezčí věc, jakou jsem dneska slyšela. Že jsem ti scházela."

"Už jsem lezl po stropě! Co se stalo?"

"Ty ses o mě bál? Ach, drahoušku!"

"Ne, nebál, ten Smithův poskok mi řekl, že tě poslali něco zařídit a že přijedeš domů později. Tak jsem věděl, že jsi v bezpečí. Jenom mě štválo, že to trvá tak dlouho, když mi někdo zavolal, že máš problémy."

Polda?"

"Polda. Ale je to jednoduché. Šéf mě poslal s miláčkem — Jakem Salomonem, víš."

"Ten podvodník. Fízl."

"Pan Salomon mě vzal svým autem do jeho kanceláře kvůli věcem, které si šéf najednou vymyslel — víš, že pro něj se to musí udělat hned a od té doby, co je přidrážovaný k té židli, je to ještě horší,"

"Ten ubohý starý hulvát by měl už zatřepat bačkorama. Je to žalostné."

"Nemluv tak, drahý. Vždycky pláču, když na to myslím."

"Jsi čuně, sestro. Ale já taky."

"To proto tě tak miluju, drahý. No, tak jsme byli dlouho v práci a pan Salomon pak nechal strážu, aby mě odvezli domů — a oni jeli přes Ptačí hnízdo a tam po nás začali střílet. Pokropili nám na jedné straně celý spodek."

„Jfo teda! Bylo to hrozné?"

"Vůbec ne. Byla to legrace."

"Jak to vypadalo uvnitř?"

"Hroznej randál. Ale bylo to vzrušující. Jsem z toho celá nadržaná."

"Ty ses nadržaná ze všeho, kozičko." Zasmál se a pocuchal jí vlasy. "Jsi doma a nic jiného mě nezajímá. Tak se svlíkej. Šírá mě inspirace, už celý den. Lezu po stropě!"

"Jaký druh inspirace, miláčku?" zeptala se, nechala si sklouznout svetr z pravého ramene a vytáhla celou ruku ven. "A už jsi něco jedl? Když začneš malovat, kvůli jídlu nepřestaneš."

"Něco jsem si vzal. Je to moc přepychové na inspiraci. Ohromné, ohromné! Šlehnu ti tam taky balíček. Kuřátko? Špagety? Pizzu?"

"Cokoli. Ráda bych se najedla, jestli je to tenhle druh inspirace," Odkopla sandály, uvolnila podvazky a sedla si na zem, aby si stáhla punčochy, které k nim byly připevněny. Budu ti pózovat pro malování na obraz nebo budeš malovat na mě a pak se se mnou muchlat?"

"Oboji. Jsem to ale hltoua Nová hvězda."

Šaty si položila opatrně stranou a zhoupla se do lotosového křesla.

"Já tomu nerozumím. Jak obojí?"

"Normálně. Uvidíš," Shlédl na ni, přešel ji celou očima a zasmál se. "A oba druhy inspirace."

"Výborně! Už se těším!"

"Nemáš moc velký hlad? Můžu počkat."

"Milovaný muži, byla jsem už někdy tak hladová? Nikdy jsem si v posteli nestěžovala, tak už chytني ten polštář a pojď sem!"

Za chvíli si paní Brancaová pomyslela, jaké to bylo štěstí, že nenechala drahého Jaka jít s ní. Ten drahoušek by byl zklamáním v porovnání s tím, co měla doma..., přece jen v tomhle byl nádherně staromódní. Opravdu, nejlepší bylo být věrnou ženou. Obvykle. Jaký je to nádherný, mimořádný den. Měla by říct Joeovi o tom, že dostala přidáno? Jen žádný spěch. A nemůže mu říct ani nic jiného. To je špatné. Pak přestala souvisle myslet.

O něco později otevřela oči a usmála se na něj. "Děkuji, miláčku."

„JDobré vibrace?"

"Zrovna to, co Eunika potřebovala. V takových chvílích jsem přesvědčena, že jsi Michelangelo."

Potřásl hlavou. "Ne ten starý Mike. Měl rád chlapce. Snad Picasso."

Objala ho. "Kýmkoli chceš být, drahý, pokud budeš můj. Dobrá. Teď budu stát modelem a v přestávkách se najím."

"Zapomněl jsem. Dopis od matky. Chceš ho číst?"

"Jistě, miláčku. Nech mě odpočinout a najdi ho,"

Přinesl dopis, ještě neotevřený. Posadila se a přelétla ho pohledem, aby zjistila, kolik úprav bude vyžadovat. Ach, ach, přesně jak jsi předpokládal, drahý, pravidelně se opakující hrozba, že přijede na "pěknou delší návštěvu". No, už věděla, jak s tímhle naložit. Vyhodit! Protože Joe nevěděl, jak své matce cokoli odmítnout. Tenkrát ta návštěva úplně stačila — a to ještě bylo v době, kdy měli dva pokoje, předtím, než našla pro Joea tento nádherný velký ateliér, který je jedinou velkou místností. A teď nechat tu neodbytnou babu, aby se sem nastěhovala? Už žádné veselé dová-

dění na podlaze? Tak to ne, matko Brancaová, já vám nedovolím zničit naše šťastné hnízdečko vaší dusivou přítomností. Zůstanete, kde jste a žijte si z podpory... Já vám pošlu čas od času šek a myslete si, že to je dárek od Joea. Ale to je všechno*.

"Něco nového?"

"Jako vždycky, drahý. Stále ji zlobí žaludek, ale její kněz ji poslal k jinému doktorovi a už je na tom líp, jak říká. Ale nech mě číst od začátku. "Můj drahý chlapec, moc se toho nezměnilo od té doby, co ti máma naposledy psala; ale když ti nenapíšu, nikdy nedostanu odpověď. Řekni Eunice, aby tentokrát napsala delší dopis a vyličila mi všechno, co se ti přihodilo; matka se o tebe tolik bojí. Eunika je velice hodná dívka, i když si myslím, že bys to měl lepší s nějakou hodnou dívkou tvého náboženství — "

"Dost."

"Bud' tolerantní, Joe. Je to tvoje matka. Mně to nevadí a vyhradím si čas — zítra — abych jí napsala dlouhý dopis. Pošlu ho po poslíčkovi ve vaku naší společnosti, takže ho určitě dostane. Šéfovi je to jedno. V pořádku, přeskočím zbytek tohotohle, víme, že myslí protestanty. Nebo bývalé protestanty. To by mě zajímalo, co by si pomyslela, kdyby nás slyšela prozpěvovat "Om Máni Padme — "

"Ale, Joe!" Přeskočila tu část, kde se matka sama zve na návštěvu. "Angela bude mít další dítě. Ten návštěvník je na ni hrubý, ale já jsem mu řekla, co si o tom myslím, a doufám, že se naučil, jak zacházet se slušnými lidmi. Já nevím, proč už nás nenechají na pokoji. Co je na tom špatného mít dítě? Která z tvých sester je Angela, Joe?"

"Ta třetí. Návštěvník má pravdu. Máma ne. Nečti to celé. Přečti si to pro sebe a řekni mi to."

„Ano, drahý. Nic zvláštního, opravdu, jenom drby o sousedech, poznámky o počasí. Skutečná novina je to, že se jí zlepšil žaludek a že Angela je těhotná. Dej mi minutku, abych se osprchovala a smyla tu červenou a černou — mimochodem šéf má rád tuhle kombinaci — a budu připravena, abys mě pomaloval nebo abych stála modelem. Zatímco se budu mýt, mi můžeš udělat pizzu a já si ji budu ukusovat mezi prací. A miláčku? Neměla bych. ti stát déle než do půlnoci a byla bych hrozně ráda, kdybys zítra vstal se mnou — dost brzy, bohužel. Ale můžeš si pak zase lehnout."

"Pročpak?"

"Kvůli šéfovi, drahoušku Abych ho rozveselila" Vysvětlila mu svůj nápad s kostým, namalovaným na holém těle, s erotickými motivy.

Pokrčil rameny "Rád Jéje, ty mě ale dáváš Jeden rozkaz za druhým Taková pitomost Starý dědek umírá, tak ať se koukne Mě neubude "

"Protože, drahý, šéf je na sebe pyšný, že je "moderní a jde s dobou" Pravda však je, že formuloval svoje myšlenky v době, kdy nahota nebyla jen neobvyklá, byl to dokonce hřích Myslí si, že jsem hodná holka z té dávné minulosti a nikdy jsem nebyla dotčena žádnými změnami Pokud mám na sobě minimální oblečení — a barvu a boty — jsem oblečená, ne nahá Podle jeho "moderních" standardů, myslím Hodná holka předstírající, že je rozpustilá, aby se pobavil Což má rád "

Zavrtěl hlavou "Tomu nerozumím "

"Ale ano, rozumíš, miláčku Symbolismus, jak si mi tuhle vysvětloval Ale musejí to být šefovy symboly. Nahotinky neznamenají pro naši generaci nic. Ale znamenají moc pro šéfa Kdybys si svlékla ty nylonky, pak podle jeho symbolů bych už nebyla milé, rozpustilé, ale hodné děvče, byla bych děvka "

"Děvky jsou v pořádku Angela je taky "

(Ne moc hezká, řekla si pro sebe) "To určitě jsou Ale ne pro šéfa Nejtěžší je uhodnout, jaké ty jeho symboly jsou Mně je dvacet osm, jemu je přes devadesát a asi mu moc nerozumím Když to přeženu, může se rozzlobit — dokonce moc rozzlobit — může mě vyhodit A co bychom pak dělali? Museli bychom opustit tenhle překrásný ateliér."

Sedíc stále ještě v křesle, rozhlédla se kolem Ano, překrásné Kromě Větroplachu, který parkoval blízko dveří, a postele v rohu byla všechno ostatní pestrobarevná změť umělcova studia, neustále se měnícího a přitom stále téhož Ocelová mříž na vysokých severních oknech vytvářela pěkný vzor — a byla tak pevná, že se Eunika nikdy nebála Cítila se tu příjemně a bezpečně a šťastně

„JEumko, moje drahá — "

Vypadala udiveně Joe používal obvykle krátká slova, takže byla vždycky překvapena, když změnil frázi nebo když dokonce použil formální angličtinu, jakou mluvila i

ona — no, téměř, opravila se, ale mluvila poměrně gramaticky správně oproti muži, který měl jenom praktické vzdělání "Ano, nejdražší?"

"Já to chápu perfektně Jen jsem si nebyl jistý, jestli to chápeš ty Prostě jsem tě tak testoval, krásko Mně teda není devadesát, ale každý umělec chápe, co to je fikový list Možná, že si těmi svými symboly pana Smithe moc přitlačila ke zdi, já nevím Ale uděláme to Fikový list, takže jeho mysl mu může sama lhát — "ne, ne, nesmíš na to sahat, máma tě plácne" — potom tě namaluju jako sexuálního delikventa, hledajícího místo označené X "

"Výborně!"

"A vůbec se neboj o práci Jasně, tenhle bejvák je bezva, má dobré osvětlení, líbí se mi Ale když o něj přijdeme, komu to vadí? Že budeme bez halěře, to mě neděsí"

(Ale mě to děsí, drahoušku) "Miluji tě, drahý "

"Ale my to děláme pro toho hodného umírajícího starce, ne abychom zachránili ateliér. Rozumíš?"

"Samozřejmě, že rozumím! Joe, ty jsi ten nejhodnější manžel, jakého děvče může mít"

Neodpověděl a nasadil chmurný výraz, což si pro sebe interpretovala jako porodní bolesti tvořivosti A zůstala zticha Za chvíli vzdychl "Zůstaňme nohama na zenu Problém, co udělat pro šéfa, vyřeší inspirace, která mě právě napadla Zítra budeš mořskou pannou "

"V pořádku "

"A dnes večer Horní část těla budeš mít udělanou mořskou zelení s růžovým jasem prosvítajícím na rtech, tvářích a bradavkách Dolní část těla budou zlaté rybí šupiny, které budou sahat až k pasu Podmořské pozadí se slunečním svitem pronikajícím dolů Tradiční symboly mořského dna, velmi romantické Ale vzhůru nohama "

Zaváhala "Jakže?" (Je těžké uhodnout, kdy se ptát a kdy být raději zticha, když Joe tvoří)

Usmál se "Obalamutíme ho. Plaveš. Potápíš se do vody až ke dnu, prohnutá jako luk, s poletujícími vlasy, napnutými prsty — světlo se bude mihotat na vodě Nádherné Ale nemůžu tě přivázat, i kdybych měl dráty, není žádný způsob, jak zakrýt popruhy a vlasy by ti visely dolů, zadek a prsa by byly svěšené — "

"Nemám pokleslá prsa!"

"Zchladni, milá Máš krásná prsa a já vím, že to víš Ale

množství masa visí a umělec to vidí. Každý to vidí, jen si to neuvědomuje. Něco je tu v nepořádku, nevím proč. Ale oko nelže. Musí to být skutečný skok, jinak je to podvod. Špatné umění."

"No," řekla s pochybami, "když vypůjčíš schůdky a natáhneš pod kulisy matraci, myslím, že bych mohla skočit a překulit se tak, abych se nezranila. Snad,"

"Já si to nemyslí! Ještě aby sis zlomila ten pěkný krček, ty hloupá. Skočíš nahoru, ne dolů."

"Cože?"

"Jak jsem řekl. Pozadí bude vzhůru nohama. Takže skočíš přímo nahoru do vzduchu. Jako ve volejbale při smeči. Budu tě nahrávat stereo, tisícinou. Udělám záběr šestkrát, sedmkrát, osmkrát, devětkrát, dokud to nebude v pořádku. Otočíme fotku vzhůru nohama — překrásná mořská panna se potápí na mořské dno."

"Ach. Ano, jsem hloupá."

"Ne hloupá, jenom nejsi umělec," Zase se zamračil; ona mlčela.

"Je toho příliš na jednu noc. Zítra namaluju pozadí, dnes v noci tebe jako nácvik. Potom možná nafotíme nějaké skoky s jakýmkoli pozadím a další malování na zkoušku. Včas do postele, včas vstát — ráno tě namaluju znovu pro šéfa."

"Fajn," souhlasila. "Ale proč mě máš malovat dvakrát, drahý, když zítra mám být mořská panna pro šéfa? Když mi rozděláš to skládací lůžko a budu spát sama, moc si barvu neporuším. Potom to můžeš ráno jen opravit. Nemusíme vstávat tak brzy."

Potřásl hlavou. "Nebudu to dělat pro šéfa úplně stejné. A navíc, nenechal bych tě spát v barvě,"

"Mně se neudělá vyrážka."

"Ne, miláčku. Neudělá se ti vyrážka, protože tě nemaluju příliš mnoho nebo příliš často a nenechávám na tobě barvu příliš dlouho. A taky se vždycky ujistím, když tě natírám olejem, žeš to všechno sundala. Ale ty víš, já vím, všichni vědí, co se stane děvčatům, která se příliš malují. Pupínky, uhry, svědění, pak

se škrábají — to je ošklivé. Ale buď si jistá, že pro šéfa tě namaluju od hlavy až k patě — ale ne příliš často a hned jak přijdeš domů, se vydrhneš. A máš to úředně."

"Ano, pane."

"Tak teď se vydrhni, až budeš úplně červená, a já zatím zapnu pizzu."

O několik minut později zavřela sprchu a zavolala z koupelny otevřenými dveřmi: "Co jsi říkal?"

"Ale nic. Byl tu velký Sam. Pizza je hotová."

"Ukroj mi pořádný kousek, je moc dobrá. A co chtěl, peníze?"

"Ne. Vlastně, dal jsem mu pětku. Zastavil se, aby nás pozval. Na neděli. Celodenní meditace. U Gigi." Vkročila do pokoje, ještě se utírala.

"Celý den, uh? Jenom my čtyři? Nebo celá jeho skupina?"

"Ani jedno. Kruh Sedm,"

"Výměna?"

"Myslím. Neříkal,"

"Výměna." Povzdechla si. "Miláčku, nevádí mi, když mu půjčíš pětku, kterou už nikdy neuvidíš. Ale Velký Sam není žádný guru, je to jenom kanec. A hrozný,"

"Velký Sam a Gigi sdílejí to, co mají, Euniko. A nikdo se nemusí střídat. Nikdy."

"Teoreticky ano. Ale jediná cesta, jak se zbavit Kruhu, je nikdy do něj nevstupovat. Zvláště do Kruhu Sedm. Už jsi mu to slíbil? Můžu zatnout zuby a usmívat se, když budu muset." v

"Ne. Řekl jsem mu, že se s tebou musím domluvit, že mu řeknu zítra."

"Dobře. A co chceš, abych řekla, nejdražší?"

"Řeknu mu ne."

"Miláčku, nemyslela jsem, abys to řekl za mne. Máš nějaký zvláštní důvod pro to, abychom byli v té Sedmičce? Snad nějaký kritik umění? Nebo dealer? Jestli je to Gigi, kterou máš na mysli, proč ji nepožádáš, aby ti stála modelem během dne, když já jsem v práci? Byla by tu hned a kroutila by zadkem — viděla jsem ji, jak na tebe dělá oči."

Potrásl hlavou a zazubil se. "Ne, Yvetko. Věř mi, děvče — já jsem to oddaloval, protože jsem myslel, že ty se možná chceš připojit. Ale z Velkého Sama mám taky husí kůži — má špatnou auru."

"Ach, to jsem si oddechla. Budu se vyměňovat, miláčku, slíbila jsem ti to, když jsi mě požádal o ruku. A už jsem to několikrát udělala, když jsi chtěl. Většinou to byla legrace, jen jednou jsem se nudila. Ale chci odhadnout hráče,"

"Chňapni pizzu a vylez na trůn. Namaluju ti nohy, zatímco budeš jíst."

"Ano, miláčku," Posadila se na křeslo modelek s kouskem pizzy v každé ruce; následovalo dlouhé ticho přerušované jen zvuky chroustání a kleteb, jak se střídalo jeho potěšení a podráždění. Jeden druhého si nevšimli; Joe Branca byl ve stavu hluboké euforie tvoření, jeho žena byla pohroužena do šťastného pocitu vnitřního uspokojení.

Nakonec řekl: "Dolů" a podal jí ruku.

"Můžu se podívat?"

"Ne. Teď žebra a prsa. Ještě nezvedej ruce. Chci si je prostudovat."

"Jako kdybys už neznal každou vrásku,"

"Buď zticha. Musím se zamyslet nad tím, jak je ráno namaluju."

Za chvíli řekl: "Tak si myslím, jestli to nebude na šéfa moc, abys šla jenom v kalhotkách. To se musí vyřešit."

"Jak?"

"Tak. Namaluju ti podprsenku,"

"Ale nebude to tím pokažené, drahý? Mořské panny nenosí podprsenky."

"To je problém. Špatné vcítění. Tak použijeme mořské mušle. Ty mělké s hladkými vnitřky. Víš jaké."

"Je mi líto, ale nevím, drahý. V lowě jsou mořské mušle vzácné."

"To nevádí. Mořské mušle ustálí nevhodnou empatii a všechny symboly se k sobě budou hodit." Zasmál se. "To bude krása, namaluju ti košíčky podprsenky z mořských muší tak, že to bude k nerozeznání a šéf si nebude jistý. Stráví den tím, že se bude snažit rozeznat, jestli je to opravdová podprsenka, nebo jenom barva. Když to nevydrží a zeptá se — vyhrál jsem."

Šťastně zavrněla: "Joe, ty jsi génius!"

4

Jak Dr. Boyle vyšel z operačního sálu, pan Salomon se postavil. "Doktore!"

Boyle pozastavil svoje netrpělivé kroky. "Ach, zase vy. Běžte k čertu."

"Nemějte pochyb o tom, že půjdu. Ale počkejte chvíli, doktore."

Chirurg ovládl svůj vztek a odpověděl: "Poslechněte, kamaráde — operoval jsem jedenáct hodin s jednou krátkou přestávkou. V této chvíli nenávidím každého a vás zvláště. Tak mě nechtě být,"

"Myslel jsem, že byste se třeba mohl napít,"

Chirurg se náhle usmál. "Kde je tady nejbližší hospoda?"

"Asi dvacet yardů odtud. V mém autě. Parkuju na tomto poschodí. Mám tam australské pivo, jak studené, tak pokojové teploty. A další pití. Whisky. Gin. Vyberte si."

"To se musí nechat, vy američanští bastardi opravdu víte, jak na to. Dobrá. Ale musím se nejdřív převléknout." Zase se otočil k odchodu.

Salomon ho zase zastavil. „Doktore, dovolil jsem si vzít

vaše oblečení, zabalit ho do vaší tašky a tu umístit do svého auta. Pojdme na ten drink hned,"

Boyle zavrtěl hlavou a zasmál se. "Vy si teda opravdu dovoluujete — až příliš. No dobrá, jestli vydržíte ten smrad, tak se vykoupu a převléknu až v hotelu. "Tak mě tam zaveďte, MacDuffe!"

Salomon ho nechal na pokoji, dokud nebyli zamčeni v autě a dokud nenalil oběma pivo — opravdový klokaní kopanec pro chirurga a mnohem slabší americké pivo pro něj; zapletl se s australským pivem už v mládí, a tak byl obezřetný. Velké auto se hladce rozjelo a pokračovalo stejně tak dál, Rockford byl varován, že se možná v limuzíně bude pít.

Salomon počkal, až jeho host bude mít v sobě alespoň půl sklenice, a vydechl úlevou. "Doktore, jak to šlo?"

"Co? Hladce. Naplánovali jsme to, vyzkoušeli, udělali. Jak jinak? Je to dobrý tým, který jste pro mě získal,"

"Znamená to tedy, že operace byla úspěšná?"

" — ale pacient zemřel. Takový je konec starého přísloví."

Jacob Salomon pocítil vlnu smutku a úlevy. Povzdechl si a odpověděl: "No, očekával jsem to. Děkuji vám, doktore. Víím, že jste se snažil,"

"Počkejte! Tím nemyslím, že tento pacient zemřel, prostě jsem jen doplnil tu frázi. Operace proběhla přesně podle plánu, pacient byl v uspokojivém stavu, když jsem předával péči podpůrnému týmu."

"Domníváte se tedy, že bude žít?"

"To ne "on". Ta věc tam není lidská bytost a nikdy nebude. Nezemře, nemůže — ledaže by jeden z vašich soudců vydal povolení, abychom vypnuli přístroje. To tělo je mladé a zdravé, s podporou, kterou dostává, může zůstat naživu — jako protoplasma, ne jako lidská bytost — jakkoli dlouho. Roky. A mozek byl živý, když jsem odcházel, neustále vysílal silné alfa vlny. Mohl by také vydržet; dostává krev z toho mladého těla. Ale jestli se ten mozek a to tělo někdy spojí do živoucí lidské bytosti — jakou víru vyznáváte?"

"Žádnou."

"To je špatné, chtěl jsem vám navrhnout, abyste zatelefonoval Pánu Bohu a jeho se zeptal, protože já nevím. Vzhledem k tomu, že jsem zachránil sítnice a vnitřní ucha — mimochodem jako první chirurg, který to kdy

udělal, ačkoli mně říkají mastičkář — možná, že to bude schopné vidět a slyšet. Je to možné. Jestliže se mícha spojí s mozkem, tak to možná získá určitou kontrolu nad moto-rikou, dokonce to možná bude schopné obejít se bez umělé podpory. Ale říkám vám naprostou pravdu, právníku, že nejpravděpodobnější výsledek je ten, že ten mozek nebude nikdy žádným způsobem ve styku s vnějším světem."

"Já doufám, že vaše pochybnosti jsou nepodložené," řekl Salomon mírně. "Váš eventuelní honorář závisí na tom, zda bude dosaženo zraku, sluchu a řeči, minimálně."

"To je v prdeli."

"Já stejně nejsem oprávněn vám zaplatit. Je mi líto,"

"Špatně. Byla tu zmínka o příplatku, směšně vysoké částce, kterou jsem ignoroval. Podívejte se, kamaráde, vám pokoutním advokátům je dovoleno pracovat za eventuální honoráře, my, řezníci, máme jiná pravidla. Můj honorář je za operaci. Já jsem odoperoval. Hotovo. Já jako chirurg mám morálku, bez ohledu na to, co o mně ti bastardi říkají."

"Což mi připomíná — "Salomon vyndal z kapsy obálku. "Zde je váš honorář."

Chirurg si ji dal do kapsy. Salomon řekl: "Ani si to nekontrolujete?"

"Proč bych měl? Bud' jsem byl zaplacen plně, nebo se budu soudit. Nemohl bych vzít méně. Ne teď,"

"Ještě trochu piva?" Salomon otevřel další láhev. "Jste zaplacen plně, ve zlatě, ve švýcarské bance — ta obálka obsahuje krátký dopis, v němž najdete číslo vašeho účtu. Plus potvrzení, že platíme vaše výdaje, všechny platby asistujícím týmům, všechny počítačové časy, všechny poplatky nemocnicím atd. Ale doufám, že později vám vyplatím i ten "směšný" příplatek, jak vy to nazýváte."

"Oh, neodmítnu dárek, výzkum je drahý — a já chci pokračovat; rád bych jednou byl úctyhodným odstavcem v lékařských dějinách... místo toho, abych byl odrovnáván ironickými poznámkami o mém šarlatánství."

"O tom není pochyb. Nejen proto, že mám svůj vlastní důvod."

Boyle si lokl piva a přivřel zamyšleně oči. "Tak se mi zdá, že jsem byl zase hajzl. Promiňte, vždycky vylezu ze sálu v mizerné náladě. Zapomněl jsem, že je to váš přítel."

Salomon znova pocítil ten hořkosladký záchvěv úlevy a smutku. Odpověděl opatrně: "Ne, Johann Smith není můj . přítel."

"Vážně? Měl jsem potit, že byl."

"Pan Smith neměl žádné přátele. Jsem právník, kterého si najal. A jako takovému jsem mu povinován loajalitou."

"Aha. To jsem rád, že nejste emocionálně zainteresován, protože prognóza u transplantace mozku nikdy není dobrá — já to vím lépe než kdokoli jiný," Boyle dodal po chvíli přemýšlení: "Tentokrát by to mohlo vyjít. Sladění tkání při transplantaci bylo dobré, podivuhodně dobré, když si uvědomíme velký rozdíl mezi donorem a recipientem. A identická krevní skupina — to pomáhá. Možná, že budeme mít štěstí. Dokonce i rozdílnost lebek — ukázalo se, že to nebude problém, když jsem uviděl ten mozek,"

"Tak proč jste tedy tak zachmuřený?"

"Víte, kolik miliónů nervových zakončení je do toho zapojeno? Myslíte si, že jsem je mohl všechna udělat za těch jedenáct hodin? Nebo za jedenáct tisíc hodin? O to se nepokoušíme, prostě pracujeme na nervech hlavy, potom spojíme krvácející konce těch dvou mích dohromady — sedneme si a začneme se modlit. Možná se chytanou, možná ne — a nikdo neví proč."

"Už rozumím. Čemu nerozumím je, jak se těch milión spojení vůbec může uskutečnit. Přesto jste byl zřejmě úspěšný s těmi dvěma šimpanzi."

"Zatraceně! To jsem byl úspěšný. Bohužel. Lidský nervový systém je neomezeně vynalézavý v tom, jak se umí bránit. Místo toho, aby znovu obnovil stará spojení, hledá si nové cesty — když to je možné — a učí se je používat. Znáte ten experiment z psychologické laboratoře s obrácenými brýlemi?"

"Obávám se, že ne."

"Nějaký student měl obráceně nasazené čočky v očích. Pár dní viděl všechno vzhůru nohama, museli ho vodit za ruku, krmit, doprovázet ho na záchod. Potom náhle začal vidět všechno zase správně, mozek přehodil několik set tisíc spojení a teď interpretuje nové informace úspěšně. V tomto momentě odstraníme dobrovolníkovi brýle a jeho vlastní oči vidí svět vzhůru nohama. A tak se situace opakuje — a mozek zase najde novou cestičku a nakonec se optický obraz opět převrátí a on vidí svět normálně."

"Podobá se to tomu, co se stalo mým dvěma oceněným

šimpanzům — Abélardovi a Heloisovi. Nejdřív nic, myslel jsem, že to je jenom další prohra. Potom sebou začali škubat a museli jsme je držet pod kontrolou, aby se nezranili — pohybová akce, ale bez ovládání. Jako úplné mimino. Ale časem se mozky naučily zvládat nová těla. Neptejte se mě jak, já jsem chirurg a nebudu hádat — zeptejte se psychologů, ti strašně rádi hádají. Nebo se zeptejte kněze, dostanete stejně dobrou odpověď nebo ještě lepší. Řekněte mi, nevozí nás ten váš řidič pořád dokolečka? Můj hotel byl od lékařského centra jen pět minut."

"Teď musím připustit, že jsem si dovolil ještě jednu věc, doktore. Vaše zavazadla byla sbalena, váš účet v hotelu byl zaplacen a všechny vaše věci byly přemístěny do mého pokoje pro hosty."

"Proboha. Proč?"

"Kvůli bezpečnosti."

"Ten hotel se mi zdál bezpečný dost. Ozbrojené strážce u každých dveří, další ozbrojenci ve výtahu — nemohl jsem jít dovnitř ani ven bez toho, aniž bych ukázal nejméně třikrát svou identifikační kartu. To mi připomíná armádu. Vůbec jsem si neuvědomoval, jaké tyhle vojenské tábory ve státech jsou. Není to už trochu obtěžování?"

"Ano. Ale člověk si na to zvykne. Váš hotel je dost bezpečný, fyzicky. Ale je na nás teď vyvíjen nátlak a oni se dovnitř dostanou. A stejně tak policie."

Boyle vypadal znepokojeně, ale ne vyplašeně. "Právní komplikace? Ujistil jste mě, že o všechny tyto věci se postaráte."

"To jsem udělal. Je to zařízeno. Dárce uzavřel sňatek, jak jsem vám říkal, bylo pro nás velkým štěstím, že oba manželé dali předběžný souhlas. Máme dobrých pár tisíc lidí této krevní skupiny, kteří tiše podepsali — a byly jim vyplaceny zálohy — ale nemohli jsme předvídat, že tento dárce bude náhodně v té době zabit; statistická projekce tomu nebyla příznivě nakloněna. Ale jeden z nich byl opravdu zabit a bez komplikací — bez nepřekonatelných komplikací," opravil se Salomon a pomyslel na tašku opotřebovaných bankovek z federálních úspor, "a soud to povolil jako "užitečný a nezbytný výzkum". Přesto však tisk rozpoutá bouři a nějaký jiný soud se možná rozhodne, že se na to podívá. Doktore, můžu vás během hodiny zavést do Kanady nebo kamkoli na této planetě během dne — dokonce i na Měsíc bez velkého zpoždění. Jestli si to budete přát."

"Hmm. Nevadilo by mi podívat se na Měsíc, nikdy jsem tam nebyl. Říkáte, že moje šaty jsou ve vašem pokoji pro hosty?"

"Ano. A jste vítán."

"A je tam někde blízko vana s horkou vodou?"

"Ach, zajisté."

"Pak tedy požádám ještě o jedno pivo a horkou lázeň a asi deset hodin spánku. Už jsem byl jednou zavřený. To mi starosti-nedělá,"

5

Johann Sebastian Bach Smith byl někde jinde. Kde, to nevěděl, ani ho to nezajímalo, ani se nedivil..., nevěděl, že vůbec byl, neuvědomoval si sama sebe ani nic jiného, nebyl si vědom, že si to neuvědomuje. Pak se pomalu, po dlouhém čase, probral z nicoty celkové anestézie, z níž vyplulo na povrch snění. Sny pokračovaly po nezměnitelný čas, nekonečně... Paní Schmidtová, může si Yonny jít s námi hrát... Hurá! Hrozná zvěrstva v Belgii, četl jsem o tom všechno!.. Johanne, už nikdy sem nechod' takhle bez klepání, ty ošklivý, ošklivý kluku... prachy... další záloha předtím, než se zítra otevře trh... ty peníze jsou jako peklo; vychází to z jejího pupku, Yoho, ty nevíš nic... Johnny, víš, že není hezké tohle dělat, když můj otec schází dolů... hezká dívka je jako melodie... hele, všimni si, že mi vůbec nezáleží na jejích kozách... seržante, přihlásil jsem se dobrovolně jednou a to mi stačí na celý život... Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé, ve hře vyhledej sám sebe, Smithi, starý brachu, taky jsi to podepsal a já mám jinou rybu na pátek, poslední a tohle je slib, Johanne, miláčku, já nevím, jak jsi na to vůbec mohl přijít myslet si takovou věc o své vlastní ženě, je to lidská zodpovědnost pane Smithi a jsem si jist, že soud bude souhlasit se čtyřmi tisíci za měsíc, je to velmi skromná dívka a nikdy by neudělala takovou věc, Schmidl, jestli tě někdy chytím, jak zase postáváš s mojí dcerou, vsadím všechno na jednu kartu, oni nemají ani cenu toho papíru, na kterém jsou vytištěni, Johanne, já nevím, co tvůj otec řekne, až se dostane domů na ranč, kde jeleni a antilopy se mnou hrají poctivou hru, a ty bys tím mohla otřást, děvenko, vyvést nás z míry, zaklepat s tím dvakrát je regulace, zaklepat s tím třikrát je puding se šlehačkou, v její rakvi moje usek

nutá hlava a její stařík nás uslyšel a ten nám udělal čáru přes rozpočet, že není teplouš, Johann je jenom zvědavý, ty mi rozumíš, chlapče, se starým tělem, já nemám žádné tělo a žádné tělo nepracuje moc dlouho pro nějaké jiné tělo, když očekává, že se dostane dopředu ve světě obchodu, dívka má právě tak právo, aby se s ní zacházelo jako s dámou, jako kdokoli jmy, nejlepší přítel mého děvčete ji má v lásce, dokud vy oba budete žít poctivě a pilně pracovat a platit námořní náložní listy, syn byl dobře přijat a hvězdy vycházejí z mého pokoje, můj manžel by mě náhle zabil a sousedé stále slídí, kdes nechal svoje kolo, zaplatilo by hned za sebe, tatí, jestli mě v novinách rozcupují a budu ustupovat na celé čáře, jak na mě budou vyvíjet tlak, Johnny, ty máš tak veliký státní dluh, že nebude nikdy splacen a pojistné smlouvy všech našich společností musejí být in flační, takže si teď půjčují a splácejí později, než si myslíš, já jsem prostě už taková, nechám tě jít na vysokou školu, aby ses stal učitelem, synu, ale teď vidím, když brzy svítá, že výstražný systém je bezcenný, pánové, když je bez možnosti odvetného úderu trvalého růstu, když se s tím potěšil minule, tak tentokrát je to vaše potěšení, vy se mnou za cházíte hezky a já tak, aby vaše radost byla veliká, veliká, Eunika, Eunika* Kam to děvče šlo, ztratil jsem Řím a ztratil jsem Galu, ale nejhorší ze všeho je, že jsem ztratil Euniku, někdo našel Euniku, přichází šéf, kde jste po celou tu dobu byl šéfe

Jeho sny pokračovaly dál a dál, nekonečně v úplném ste-reu — zvuk, obraz, vůně, dotek — a vždy byly fantastní, čehož si nikdy nevšiml Proplouvaly jím, nebo on jimi s perfektní logikou Pro něj

Mezitím svět dál plynul kolem něj — a zapomněl na

něj Pokus o transplantaci živoucího mozku nabídl příležitost pro mnohem uvolněnější diskuse komentátorů na videu a pro host — "experty", kteří byli povzbuzováni, aby doplnili svoji vlastní směsici předsudku, spekulací a předpojatostí ve jménu "vědy" Soudce v zájmu veřejnosti vydal zatykač na "Dr Lyndona Doylea" (přesně takhle), ale Dr Lindsay Boyle byl mimo jurisdikci už předtím, než byl zatykač podepsán a dlouho předtím, než se situace vytříbila Velice slavný a moderní evangelický kněz si připravil kázání odsuzující transplantaci za použití textu "Marnost nad marností".

Ale třetího dne dramatický a neobvykle krvavý politický atentát vytlačil Johanna Smithe ze zpráv a evangelický kněz zjistil, že může použít totéž kázání, pokud změní pár vět — což udělal, když instinktivně pochopil neovladatelnou touhu Amenčanů po krvi mocných

Jako obvykle počet porodů mimo manželství převýšil počet zákonných porodů a množství potratů bylo daleko nejvyšší Upjohn International vyhlásil mimořádné dividendy Podpora a náplň nadcházející prezidentské kampaně urychlila společné oznámení národních výborů dvou konzervativních stran, SDS a PLA, že jejich konference budou společné (při zachování vzájemné autonomie) z (neoznámeného, ale jasného) důvodu znovuzvolení do úřadu Předseda extrémního levicového křídla Ústavního shromáždění pro odluku církve od státu to odsoudil jako typické krypto—fašistické kapitalistické spiknutí a předpověděl listopadové vítězství pro ústavní svobodu Odštěpenecké strany, demokratická, socialistická a republikánská, se setkaly v tichosti (málo členů a skoro žádní delegáti mladší šedesáti pěti let) a odplížily se bez toho, že by způsobily něco horšího než tichý šum ve zprávách

Na Středním východě zemětřesení zahubilo za tři minuty devět tisíc lidí a přiblížilo trvalou možnost války kvůli porušení rovnováhy teroru. Srno—americká lunární komise oznámila, že kolonie na Měsíci jsou nyní na 87% soběstačné v zásobování proteiny a uhlohydráty a že se zvýšila kvóta podporovaného vystěhovávání, ale zase odmítla požadavky na výkon vojenské služby

Johann Sebastian Bach stále spal.

Po nezměnné době (Jak měřit čas?) se Smith probudil natolik, aby si uvědomil sám sebe — reflexivní uvědomění

si sebe sama při probuzení, které kontrastovalo s neurčitým zážitkem snění bez dotazů. Věděl, kdo je, Johann Sebastian Bach Smith, velmi starý muž — ne mimino, ne chlapec, ani nikdo z jeho mladších já — a byl si vědom, že ho obklopuje senzorické okolí, které bylo nulové: temnota, ticho, absence jakéhokoli tělesného vjemu, ani tlak, dotyk, kine-stézie.

Byl zvědav, jestli operace začala a co bude cítit, až zemře. Nebál se bolesti, byl ujištěn, že mozek sám nemá žádné receptory bolesti a že dostane anestézii jedině proto, aby zůstal klidný a nestrachoval se, než bude všechno hotovo. Navíc z bolesti Smith už dávno strach neměl, byla jeho stálou společnicí, skoro jako starý přítel.

Zanedlouho šel zase spát a už neměl žádné sny, neuvědomoval si, že jeho mozkové vlny jsou monitorovány a způsobil velké vzrušení, když změna rytmu a amplitudy ukázala, že pacient je při vědomí. Zase se probudil a tentokrát si pomyslel, že je možné, že tato nicota je smrt. Uvědomil si tu myšlenku bez paniky, vyrovnal se se smrtí lépe než před půl stoletím. Jestliže to byla smrt, nebylo to ani nebe, které mu slibovali jako dítěti, ani peklo, ve které už dávno přestal věřit, dokonce ani naprostá absence sebe, kterou očekával — byla to jen sakramentsky velká nuda.

Zase usnul, nevěděl, že lékař, který stál v čele podpůrného týmu, rozhodl, že pacient už byl vzhůru dost dlouho, a zpomalil jeho dýchání a trochu změnil chemické složení krve.

Když se znovu probudil, pokusil se vzít situaci ztečí. Jestliže je mrtev — a zdá se, že už není důvod o tom pochybovat — čeho se již zbavil a jak by mohl ukončit činnost, která nemá naději na úspěch? Aktiva: žádná. Oprava: jedna kladná položka — paměť. Měl čerstvé vzpomínky na paměť, nejasné, nedefinovatelné, plné zmatených a bláznivých snů — asi od narkózy. Ty mu však byly na nic; plus jiné starší, ale méně ostré vzpomínky na to, jak byl (býval) Johannem Smithem. No, Johanne, ty starý bastarde, jestli ty a já budeme muset strávit celou věčnost zamčení v tomto předpekli, měli bychom raději začít pracovat na úplném vybavení všeho, co jsme kdy udělali.

Všeho? Nebo se raději soustředit na ty dobré stránky? Ne, guláš musí být slaný, a ne neurčité chuti.

Snaž se

vzpomenout si na všechno. Kdybychom neměli celou věčnost nic jiného na práci, než si znovu zopakovat ten starý film, chtěli bychom to mít všechno na pásce..., i když i ty nejlepší úryvky by začaly nudit po několika tisících opakováních.

Ale stejně to nebude bolet, když se budu koncentrovat — jenom pro praxi — na některé zvláště příjemné vzpomínky. Takže, co to bude, chlapče? Jsou tu jen čtyři nejpřednější témata, zbytek je vedlejší. Peníze, sex, válka a smrt. Tak které si vybereme? Správně/ Máš pravdu, Euniko, jsem starý kanec a lituji jedině toho (a hořce), že jsem tě nepoznal před čtyřiceti nebo padesáti lety. Tehdy jsi nebyla ještě ani zábleskem v očích svého otce, tím větší škoda. Řekni mi, děvče, byly ty věcičky z mušlí podprsenka, nebo jen barva na tvé pěkné kůži? Přisahal bych na to druhé, měl bych se tě zeptat a nechat tě, abys na mě zase byla drzá. Tak to řekni pradědečkovi. Zavolej mi a řekni mi to. Bohužel ti nemohu říct na jakou vlnovou délku, drahá, není v seznamu.

Jémináčku, ty vypadáš roztomile!

Pojďme zkusit něco jiného — není šance, že bych na tebe zapomněl, Euniko, moje drahá, ale nikdy bych se tě ani prstem nedotknul, zatraceně. Pojďme cestou zpátky k jedné, které jsme se dotkli. Náš úplně první kousek? Ne, ten jsi pěkně zpackal, ty nemotorný klacku. Ten druhý?

Ach ano, to bylo to pravé! Paní Wicklundová. Křestní jméno? Znal jsem vůbec někdy její křestní jméno? Určitě jsem jí tak nikdy neřikal, ani potom později. I když mě nechala, abych se párkrát vrátil. Nechala? Povzbuzovala mě, zařídila to.

Pojďme se na to podíval, bylo mi čtrnáct, čtrnáct a půl, a jí muselo být... třicet pět? Pamatuji se, že se zmínila, že je patnáct let vdaná, tak řekněme zhruba třicet pět. Na tom nezáleželo, bylo to poprvé, kdy jsem se setkal se ženou, která to chtěla, dokázala mi dát najevo, že to chce, potom bez nějakých trapných situací vzala pod svou ochranu vytáhlého, příliš dychtivého, téměř panice a zklidnila ho, provedla ho tím vším, přiměla ho radovat se z toho a ukázala mu, že jí se to také líbí a umožnila mu, aby

si připadal šťastně i poté.

Bůh žehnej vaši štedré duši, paní Wicklundová! Jestli jste ztracená někde v této temnotě — protože jste musela

zemřít o mnoho let dříve než já — doufám, že si na mě pamatujete a jste stejně šťastná ve vzpomínkách na mne jako já, když vzpomínám na vás.

A teď všechny detaily —. Váš byt byl přímo pod naším. Bylo chladné, větrné odpoledne a vy jste mi dala čtvrták (tenkrát to byly velké peníze, normálně se dával šesták) za to, že vám dojdou do krámu. Pro co? Vy ale máte dobrou paměť, vy jnadržená stará koza, že? Pardon: nadržžený starý "duchu". Čeho mám nechat, abych byl nadržžený? Nevadí, já jsem — je to přímo tady, doktore. Půl libry krájené vařené šunky, pytlík červených brambor, tučet vajíček z ranče (sedm centů za tučet, tenkrát — můj bože!), deseticentový bochnik chleba od Holsuma a ještě něco. Už vím, cívku bílé bavlněné niti z galantérie vedle lékárny pana Gilmora. Obchod paní Baumové — dva synové, jeden zabit v první světové a ten druhý se zařídil pro sebe v elektronice. Ale pojďme zpátky k vám, paní Wicklundová.

Slyšela jste mě, jak přivádím kolo do chodby, a otevřela jste dveře a já jsem vnesl váš nákup dovnitř do kuchyně. Zaplatila jste a nabídla mi horké kakao a — proč jsem nebyl nervózní kvůli mámě? Táta byl v práci a pan Wicklund také — to je jasné, ale kde byla máma? Aha! To její odpolední šití.

Tak jsem vypil kakao a byl zdvořilý, vy jste zatočila klikou vaší Victrolu a nasadila jste desku — ach, "Margie" to byla a zeptala jste se mě, jestli umím tancovat. Naučila jste mě tancovat dobře — na gauči. Technik podpůrného zařízení začal studovat osciloskop, zaznamenal zvýšenou mozkovou aktivitu a došel k závěru, že pacient se něčeho bojí a rozhodl se ho uklidnit. Johann Smith krásně usnul, aniž by si toho všiml — díky poškrábané desce na mechanickém fonografu. Tancoval "foxtrot", jak tomu říkala. Bylo mu jedno, jak se to jmenuje, měl ruku kolem jejího pasu, ona ho objímala kolem krku, její teplá čistá vůně mu vnikla do nosu.

Za chvíli ho svedla.

Po dlouhém, extatickém a naprosto uspokojujícím čase řekl: "Euniko, miláčku, nevěděl jsem, že umíš foxtrot,"

Usmála se mu do očí. "Nikdy jste se mě neptal, šéfe. Mohl byste se natáhnout a vypnout Victrolu?"

"Jistě, paní Wicklundová."

6

Johann Smith si začínal uvědomovat, že jeho opuštěnost už nebude tak jednotvárná — hlava na něčem spočívala, v ústech měl nepříjemně sucho a cítil, jak je tam vše natěs-náno, jako kdyby nějaký zubní chirurg zasadil starým železem ránu své oběti. Stále existovalo absolutní temno, ale ne zcela mrtvé ticho. Začínající zvuk—.

Jakýkoli počitek byl více než vítán. Johann zařval: "Hej! Já jsem to přežil!"

O dva pokoje dál technik, který ho sledoval, vyskočil tak rychle, že převrhl židli. "Pacient se snaží artikulovat! Sežeňte Dr. Brennera!"

Brenner odpověděl tiše přes hlasový monitor. "Jsem u pacienta, Cliffe. Sežeňte tým. A sdělte to Dr. Hedrickovi a Dr. Gardovi,"

„Jined provedu!"

Johann řekl: "Hej, ztraceně! Copak tady nikdo není?" Slova zněla jako nesouvislé mručení.

Lékař přitiskl mluvítko k pacientovým zubům a držel mikrofon přichycený k němu proti svému vlastnímu hrdlu. "Pane Smithi, slyšíte mě?"

Pacient zase něco zamumlal, tentokrát hlasitěji a s větším úsilím Lékař odpověděl "Pane Snuthi, bohužel vám nerozumím Jestli mě slyšíte, vydejte zvuk Jakýkoli ale jenom jeden "

Pacient jednou zamručel

"Výborně, nádhera — vy mě slyšíte Dobrá, jeden samotný zvuk znamená ano, dva zvuky znamenají ne Jestli nu rozumíte, odpovězte dvěma zvuky Dvakrát zamručte "

Smith zamručel dvakrát

"Dobře, teď si můžeme popovídat Jeden zvuk — souhlas, dva zvuky — nesouhlas Bolí vás něco?"

Dvojí zamručení "Sh mě"

"Fajn' Ted' zkusíme něco jiného Máte na uších klapky, které vůbec nepropouštějí zvuky, můj hlas se

dostává do vašeho vnitřního ucha přes zuby a horní čelist Ted' odstraním část klapky z vašeho levého ucha a budu s vánu mluvit touto cestou Zvuky mohou být zpočátku bolestivě hlasité, takže začnu šeptem Rozumíte?"

Jedno zamručení —

Smith ucítil mímou zatuhlost, jak se něco uvolňovalo "Stále mě slyšíte?"

"Uh m — "

"Ted' mě slyšíte?"

"Sh mě ah ee on ee oo fy"

"Myslím, že to byla věta Nesnažte se ještě mluvit Jenom jedno nebo dvě zamručení"

Johann říkal "Samozřejmě, že mohu mluvit, ty zatracený idiote! Vytáhni mi ten krám z pusy!"

Samohlásky vyšly poměrně čistě, souhlásky byly zkomolené nebo chyběly úplně

"Doktore, jak ten pacient může mluvit s tím vším zařízením v cestě?"

Brenner řekl tiše "Zmlkněte, sestro Pane Smithi, dali isme vám do krku odsavač, abyste nevdechl hleny a neudusil se vlastními slinami Ted' ho nemohu odstranit, snažte se být trpělivý Také máte zakryté oči Váš oční specialista rozhodne, kdy to sundáme Já nemohu, jsem specialista na dýchání, který je v této chvíli ve službě, nejsem lékař, který řídí váš případ, to je Dr Hednck, asistuje mu Dr Garcia Nemohu udělat o moc víc, než jsem udělal, dokud sem jeden z nich nepříjde Uklidnil jste se trochu? Jedno nebo dvě zamručení"

Jedno zamručení —

"Dobrá Zůstanu tady s vámi A budu si s vámi povídat Chcete?"

Jedno zamručení —

"Dobrá, budu Můžete říci víc než jenom ano a ne, kdykoli si to budete přát Hláskováním Já budu říkat abecedu, pomalu, a vy mě zastavíte jedním zamručením, když budu u písmene, které budete chtít A zase znovu s dalším písmenem, dokud nevyhláskujeme celé slovo Je to pomalé , ale ani jeden nikam nepospícháme Chcete to zkusit?"

Jedno zamručení —

"Dobrá Mám s tím praxi, už jsem mnohokrát sledoval dýchání u pacienta, který nemohl mluvit, ale byl při vědomí a měl všech pět pohromadě Jako vy," dodal doktor, když tak statečně zalhal a jedním okem sledoval přístroj "Ale je to nuda, samozřejmě Veliká nuda — pro pacienta je to to nejhorší, hloupě se nudí, dokud ho nemůžeme nechat celou dobu spát To pro něj není dobré, ale někdy potřebujeme jeho spolupráci V pořádku, takže kdykoli budete chtít něco hláskovat, třikrát zřetelně zamručte a já vám dokážu, že umím abecedu "

Tři zamručení —

"A b c d e f — Johann zamručel u "p"

"P?" Dr Brenner to zopakoval "Neobtěžujte se odpovídat, když to řeknu dobře Fajn, první písmeno je

"p" A b c d —

Vzkaz zněl "Pravé ucho "

"Chcete vyndat ucpávku z pravého ucha?"

Jedno zamručení—

Doktor ji opatrně vyndal "Ted' to vyzkoušíme," řekl "Cmcmnau, šedesát šest, Susanna Slyšíte na obě uši? Zdá se vám, že se můj hlas pohybuje ze strany na stranu?"

Jedno zamručení, následováno třemi —

"Dobrá, pojd'me hláskovat A b c — "

Krátce poté lékař řekl " Žádné? Je to první slovo zprávy?"

Dvojí zamručení —

"V pořádku, zkusím to znova A b — " Byl přerušen sérií zakašlání a přestal "Nechcete, abych dál hláskoval , tedy "žádné" není první slovo, vašeho vzkazu Ale já bych přísahal, že to mam správně Žádné — Aha hejl Žádné tělo —dvě slova?"

Jeden procítěný vzdech —

"Snažte se mi říci, že se cítíte, jakoby jste neměl žádné tělo? Necítíte ho?"

Zakašlání —

"Ach! Samozřejmě, že ho nemůžete cítit, ještě nejste zhojen. Ale upřímně," doktor pokračoval ve lhaní dovedně, protože už měl dlouholetou praxi, "zlepšujete se ohromně rychle. Jak řeč, tak sluch takhle brzy, to je nádherně povzbudivé. Vlastně jste právě vyhrál sázku. Pět set," pokračoval stále ve lhaní, "a to jsem požadoval více jak dvakrát tak dlouhý čas na zotavenou, než jste potřeboval. A teď zdvojnásobím svoji výhru tím, že je vložím zpět a vsadím se s vámi, že se plně zotavíte používáním vašeho celého těla a nebude vám to trvat o nic déle. Protože to je nádherně zdravé tělo, které máte, i když ho zatím necítíte. Úžasný faktor obnovy."

Trojité zakašlání — Potom vyhláskovaný vzkaz zněl: "Jak dlouho?"

"Jak dlouho od vaší operace? Nebo jak dlouho to bude trvat, než budete moci používat vaše celé tělo?" Dr. Brennera zachránil zvonek. Přestal odříkávat abecedu a řekl: "Malý moment, pane Smithi, Dr. Hedrick přijel, musím mu referovat. Sestra s vámi zůstane — nechtě pacienta odpočívat, sestro, bylo to únavné."

Přede dveřmi Dr. Brenner zastavil hlavního ošetřujícího lékaře a řekl: "Dr. Hedricku, ještě moment, než půjdete dovnitř. Podíval jste se na přístroje?"

"Zajisté. Normálně se probral, to je zřejmé,"

"A logické, podle mého názoru. Odstranil jsem mu střední ucpávky z obou uší a povídali jsme si, hláskováním a mručením, a tak jsme zabíjeli čas, dokud jste —"

"Slyšel jsem vás na monitoru a domníval jsem se, že jste otevřel uši. Vzal jste si toho hodně na zodpovědnost, doktore."

Dr. Brenner ztuhl, pak chladně odpověděl: "Doktore — je to váš pacient, to uznávám. Ale byl jsem tady sám a musel jsem používat vlastní úsudek. Jestliže si přejete, abych z případu odešel, tak to prostě řekněte."

"Nebud'te tak zatraceně nedůtklivý, mladý muži. Pojďme dovnitř a podívejme se na pacienta. Na našeho pacienta,"

"Ano, pane,"

Vešli dovnitř. Dr. Hedrick řekl: "Jsem Dr. Hedrick, pane Smithi, váš ošetřující lékař. Blahopřeji! Vítejte zpátky na náš unavený svět. Toto je triumf pro každého — a obhajoba pro velkého muže, Dr. Boyla."

Tři zakašlání —

"Chcete vyhláskovat vzkaz?"

Jedno zamručení —

"Když chvíli počkáte, vyndáme vám něco z pusy a můžete místo toho mluvit." (Když budete mít veliké štěstí, opravil se Hedrick — vůbec jsem totiž neočekával, že by se tento případ až takhle zlepšil. Ten arogantní řezník — opravdu je skvělý. K mému údivu.) "Bude vám to vyhovovat?"

Procítěný vzdech —

"Dobře. Ruční odsávačku, Dr. Brennere. Nastavte ta světla, sestro. Sledovat monitor! Zjistěte, co má Dr. Feinstein."

Johann Smith cítil ruce, které pracovaly rychle, ale jemně, potom Dr. Hedrick řekl: "Zkontroluji to, doktore. Výborně, odstraňte čelistní klíny. Pane Smithi, budeme muset každou chvíli odsávat — nerad bych vás nutil vykašlávat. Nebo abychom na to museli jít tvrdě. Ale můžete mluvit, když budete chtít,"

"Aye... gah... aye... há... em...hu!"

"Pomalu, pomalu. Musíte se naučit mluvit úplně znovu jako miminko. Tak teď to samé — ale pomalu a opatrně."

"Pro... boha... já... jsem... to...přežil!"

"To jste určitě přežil. První muž v historii, kterému byl mozek přemístěn do nového těla a on s ním žil. A vy budete žít dál. Tohle je pěkné tělo. A zdravé,"

"Ale... já... nepitím... necítím... sakra... vůbec nic... od... brady dolů."

"To buďte šťastný," řekl doktor. "Protože my vás máme celého pod kontrolou až do dne, kdy začnete cítit celé vaše nové tělo — a to bude brzy, jak doufám," ale pro sebe dodal, že pravděpodobnější bude nikdy. Až ten den přijde, mohl byste sebou nekontrolovaně škubnout, kdybychom vás nedrželi na uzdě. Potom budete muset pracovat na tom, jak se naučit zacházet s vlastním tělem. Jako novorozeně.

Procvičovat. Může to být dlouhá a únavná činnost,"

"Jak... dlouho?"

"To nevím. Šimpanzi Dr. Boyla to zvládli docela rychle, jak jsem vyrozuměl. Ale vám to může trvat tak dlouho, jako to trvá dítěti, než se naučí chodit. Ale proč bychom si s tím teď měli dělat starosti? Vy máte nové tělo, které vám vydrží mnoho, mnoho let — no, můžete být první lidská bytost, která se dožije dvou set let. Takže nespěchejme. Teď si odpočiňte prosím — musím vás prohlédnout. Roušku, sestro."

"Pacient má obvázané oči, doktore."

"Ach ano, to má. Pane Smithi, až přijde Dr. Feinstein, uvidíme, jestli bude chtít dnes ukázat vaše oči světlu. Zatím — obnažte pacienta, sestro,"

Když ho odkryla, bylo nové tělo pořád z větší části zahalené. Korzet z umělé hmoty, kterému říkali "železné plíce", uvěžňoval tělo od brady až po stydkou kost, močová a anální cévka byly na svém místě dobře připevněny, používaly se dvě krevní cévy, jedna pro výživu, druhá pro monitorování, čtyři další byly připraveny pro použití, ale zrovna teď byly uzavřeny. Všude byly samé dráty. Tělo uprostřed tohoto skličujícího nepořádku mohlo být to, které by ocenil i Michelangelo, ale nakupení nástrojů a proto-plasmy se mohlo líbit jenom lékařům — specialistovi.

Dr. Hedrick vypadal potěšený. Vytáhl z kapsy pero, náhle poškrábal chodidlo pravé nohy — objevil se reflex, který očekával, ale neobdržel žádnou reakci od Johanna Smitha, což také očekával.

"Dr. Hedrick?" hlas vycházel z konzoly u postele.

"Ano,"

"Dr. Feinstein operuje,"

"Dobře." Ukázal sestře posunkem, že chce, aby tělo přikryla.

"Slyšel jste to, pane Smithi? Váš oftalmolog je na sále, nemůže za vámi dnes přijít. Stejně už toho máte pro dnešek dost. Je čas, abyste šel spát,"

"Ne. Vy... udělejte... to. Moje... oči."

"Ne. Počkáme na Dr. Feinsteina."

"Ne! Vy... jste... ve... službě."

"To jsem, ale na vaše oči se nesmí sáhnout, dokud není přítomen váš specialista."

„Běžte do... háje. Sežeňte... Jaka... Sál... o... mo... na!"

"Pan Salomon je v Evropě, oznámíme mu, že jste při vědomí, a bude tady pravděpodobně zítra. To nemohu říct přesně. A mezitím chci, abyste si odpočinul. Spěte."

"Nebudu!"

"Ach, ale budete." Dr. Hedrick obrátil oči k Dr. Brenne-rovi a kývl, "Jak jste poznamenal, jsem teď ve službě já. Chcete vědět, proč jsem si jist, že usnete? Protože vám zpomalíme dýchání a zavedeme do krevního řečiště neškodnou drogu, která zajistí, že opravdu usnete. Tak dobrou noc, pane Smithi, ještě jednou — blahopřeji vám."

"Vy... mizerný... nes... nesnesite — " Johann Smith spal.

Jednou se skoro probudil, „J3uniko?" (Jsem tady, šéfe. Spěte dál.) Spal dál.

7

"Ahoj, Jaku!"

„Nazdar, Johanne. Jak se cítíš?"

"Myslím, že jako liška, jejíž ocas se chytil do pasti, kromě těch chvil, kdy mě tito tyrani nadopují něčím, co ze mě udělá harmonii krásy a inteligence, navzdory mně samému. Kde jsi k čertu byl? Proč jsi nepřišel, když jsem nechal pro tebe poslat?"

"Na prázdninách. Byla to první slušná dovolená, kterou jsem měl za patnáct let. Máš nějaké námitky?"

"Nemusíš se tak čepýřit. Jsi hezky opálený. A taky jsi trochu shodil, myslím. Dobrá, dobrá — ačkoli jsem ti to nechtěl říkat, byl jsem zklamaný, že si nenaklusal aspoň na den nebo na dva, když jsem se probudil. Zranilo to moje city,"

"Pchá! Ty nemáš žádné city. A nikdy jsi neměl,"

"Hele, Jaku — já přece mám city, jenom nikdy nebyla příležitost, abych je dal najevo. Ale, hergot, potřeboval jsem tě."

Právnický potřásl hlavou. "Nepotřeboval si mě. Já vím, proč sis myslel, že mě potřebuješ. Chtěl jsi, abych

se pletl

Dr. Hedrickovi do řízení tvého případu. Což bych stejně neudělal. Takže jsem si prodloužil dovolenou, abych se vyhnul zbytečným hádkám."

Johann se na něj zašklebil, "Ty jsi pěkně vykutálený, Jaku. Dobře, nebudeme se rozčilovat kvůli včerejším potížím. Ale teď jsi zpátky — no, Hedrick je dobrý doktor..., ale panovačný, i když to není nutné. Takže to změníme. Já ti řeknu, co chci, a ty to řekneš Hedrickovi — a když se bude vzpínat, můžeš mu oznámit, že není nepostradatelný."

"Ne,"

"Co to znamená — ne?"

"To znamená ne. Johanne, ty ještě potřebuješ stálý lékařský dohled. Nezasahoval jsem dosud Dr. Hedrickovi do ničeho a výsledky jsou dobré. Neudělám to ani teď."

"Ach pro všechno na světě, Jaku. Jistě, jistě, máš na srdci můj zájem. Ale copak nerozumíš situaci? Už nejsem v kritickém stavu, jsem rekonvalescent. Podívej se, tady jsou poslední důležité zprávy. Víš, co jsem dělal dneska ráno na fyzioterapii? Pohyboval jsem pravým ukazováčkem. Schválně, Jaku. Víš, co to znamená?"

"To znamená, že můžeš učinit nabídku v dražbě. Nebo zavolat vrchního."

"Ty jsi věčný rejpal. Trochu jsem také kroutil prsty u nohou. Jaku, do týdne budu chodit bez pomoci. Proboha, trávím každý den třicet minut bez té věci na plíce, bez toho korzetu..., a když ho dají zase zpátky na mě, je přiložen jenom proto, aby mi pomohl, když je to nezbytné. Ale navzdory tomuto nádhernému pokroku se mnou stále zacházejí jako s přidráťovanou opicí. Dovolují mi zůstat vzhůru každý den jenom krátkou dobu — sakra, dokonce mě i holí ve spánku a Bůh sám ví co ještě, já to nevím. Jsem připoután každou minutu, když aspoň šest lidí na mně nemá ruce při fyzioterapii. Jestli mi nevěříš, zdvihni přikrývku a podívej se. Jsem vězeň. Ve svém vlastním domě."

Salomon se nepohnul, "Já ti věřím."

"Popondej si tu židli, ať na tebe líp vidím. Dokonce i tu hlavu mi upnuli — tak teď se tě ptám, je tohle nezbytné?"

"To já nevím. Zeptej se doktora."

"Já jsem se ptal tebe..., protože už toho mám dost s tím jeho chováním vrchního seržanta."

"A já odmítám vyjadřovat názor v oblasti, ve které nemám žádnou kompetenci. Johanne, zlepšuješ se, to je evidentní. A jenom blázen vymění zadáka, který vyhrává. Já jsem si nikdy nemyslel, že tu operaci přežiješ. Stejně nechápu, žes to přežil."

"No... ve skutečnosti jsem to nepřežil. Vsadil jsem svůj život — doslova — byl to velký hazard. Ale vyhrál jsem,"

"Tak proč se teda nesnažíš být vděčný? — místo toho, aby ses choval jako rozmazlené dítě!"

"Klid, Jaku, klid — už mluvíš jako já."

"Bůh ví, že chci mluvit jako ty. Ale myslím to vážně. Ukaž vděčnost. Chval Boha — a Dr. Hedricka,"

"A Dr. Boyla. Jaku. Ano, jsem vděčný, doopravdy jsem. Byl jsem vyrván ze chřtánu smrti — a teď mám všechny důvody očekávat nádherný nový život a všechno, co jsem riskoval, bylo posledních pár týdnů života, který už se stával nesnesitelným," Johann se usmál. "Já vůbec nemohu vyjádřit, jak vděčný jsem, na to nejsou slova. Mým očím je zase dvacet a vidím odstíny barev, o kterých už jsem nevěděl, vše existují. Slyším vysoké tóny, které jsem neslyšel léta. Řeknu jim, aby mi pustili symfonie, a můžu sledovat pikolu až na půdu. A ty housle. Teď slyším všechny druhy vysokých zvuků, vyšších než kdy jindy — dokonce i můj nový hlas je vyšší, musí to být tenor. A také cítím, Jaku — a to jsem ztratil poslední zbytky čichu před mnoha lety. Sestro, postavte se vedle mne, ať vás očichám,"

Sestra, hezká zrzka, se zasmála, neřekla nic, ale nehnula se z místa.

Johann pokračoval. "Dokonce mi je dovoleno teď jíst, jednou za den — jíst a polykat, nemyslím tu sakramentskou trubici. Jaku, věděl si, že ta šlehačka ze pšenice chutná lépe než malý řízeček? Může chutnat. Sakra, všechno chutná líp, už jsem zapomněl, jaká je to legrace jíst. Jaku, to je tak krásné být naživu — v tomto těle — že se nemůžu dočkat, až se dostanu ven na venkov a budu se procházet po polích a stoupat do kopců a dívat se na stromy a pozorovat ptáky. A mraky. Opalovat se. Bruslil, možná. Tančit čtverylku. Tančil jsi někdy čtverylku, Jaku?"

, JSýval jsem v tom dobrý. V poslední době na to nemám čas."

"Já jsem na to nikdy neměl čas, ani když jsem byl mladý. Ale teď si na to čas udělám. To mi připomíná, kdo se stará o obchod?"

"Teal, samozřejmě. Chce tě navštívit."

"Ty ho navštiv, já mám moc práce, když se učím používat svoje nové tělo. A baví mě to. Zbyly mi ještě nějaké peníze? Ne ty, na které jsem se vykašlal."

"Chceš naprostou pravdu?"

"Nemůžeš mě vyděsit, Jaku. Jestli budu muset prodat tento dům, abych zaplatil tomu gangu kriminálníků, tak to mi starosti nedělá. Mohla by to být legrace. Řeknu ti tohle: nikdy nebudu na podpoře. Dostanu se z toho — vždycky jsem měl, vždycky budu mít."

"Vzmuž se. Máš větší majetek než kdykoli předtím."

"Vážně? To je ale hanba. Zrovna když jsem se začínal radovat z toho, že jsem na mizině."

"Pokrytče."

"To vůbec ne, Jaku. Já — "

"Řekl jsem, že jsi pokrytec. A buď zticha. Tvoje bohatství už dosáhlo takového výchozího bodu, že pravděpodobně nemůže být utraceno bez ohledu na to, jak se snažíš, prostě jenom roste. Ani jsem ještě neutratil všechny tvoje výlohy na tuto operaci a všechno to, co je s tím spojené. Avšak už neovládáš Smithovy závody."

"Tak?"

"Ano, povzbudil jsem Teala, aby si půjčil peníze a koupil nějaké tvoje akcie, a to bylo popudem k tomu, aby se "staral o obchod". A vypadalo to lépe. A také, protože jsem de facto předsedou výboru, jsem si myslel, že by vypadalo lépe, kdybych také vlastnil větší blok akcií. Tak jsem vyměnil některé tvoje bezpečné akcie a ty, které jsou osvobozené od daně, za některé akcie tvých starších společností. V současnosti dva z nás — buď ty a já, nebo ty a Teal — mají převahu akcií. Ale ne jen jeden z nás. Avšak prodám to zpátky, kdykoli budeš chtít převzít kontrolu."

"Bože uchovej!"

"Necháme tu záležitost otevřenou, Johanne. Nesnažím se využít tvé nemoci."

"Ne, Jaku. Když nemám nadpoloviční většinu akcií, nemám už ani morální zodpovědnost za společnost. Podám rezignaci na místo předsedy výboru — a ty můžeš být předsedou, nebo Teal, nebo se ho můžeš vzdát, aby byl k dispozici."

"Počkej, až ti bude dobře,"

"Dobrá, ale svůj názor nezměním. A teď o té druhé za-

ležitosti — ach sestro, nepotřebujete se jít vyprázdnit nebo si umýt ruce nebo zkontrolovat střechu, abyste viděla, jestli pevně drží? Chci si soukromě promluvit se svým právníkem."

Zasmála se a potřásla hlavou. "Ne, pane. Víte, že nemohu opustit pokoj ani na chvilku, než mě vystřídají. Ale jsem oprávněna Dr. Hedrickem udělat tohle, pane: mohu vypnout hlasový monitor na vzdálených pracovištích, pak odejít do támhletoho vzdáleného rohu a sledovat video se zvukem nastaveným tak hlasitě, že si můžete být jist, že vás neuslyším. Dr. Hedrick říkal, že možná budete vyžadovat soukromí, až budete mluvit s panem Salomonem."

"Výborně! Ta stará štěnice — ten motýlkář — je nakonec lidský. Udělejte to, sestro,"

Krátce nato mohl Johann říci tiše: "Viděl jsi to, Jaku? Bůh ví, že mi nemůže ublížit, když na mě budeš pár minut dávat pozor sám — nebo bys mohl zavolat pomoc, kdybych se dusil nebo něco. Jakoukoli potíž by jim to stejně ukázalo na displejích. Ale dohlížejí na mne každou sekundu a nesouhlasili by s nejneškodnější prosbou. Podívej, a teď velmi tiše — máš s sebou kapesní zrcátko?"

"Co? To jsem v životě nenosil."

"To je škoda. No, vezmi nějaké, až mě přijdeš příště navštívit. Doufám, že zítra. Jaku, Hedrick je dobrý doktor, beze sporu, ale nic mi neřekne. Zrovna tenhle týden jsem se ho ptal, čím tělo to bylo, a on ani neměl dost slušnosti, aby mi zalhal. Prostě mi řekl, že to není moje věc,"

"To není."

"Cože?"

"Pamatuješ si tu smlouvu, kterou jsem vypracoval? Ta říkala — "

"Tu jsem nikdy nečetl. To je tvoje záležitost."

"Já jsem ti to říkal, tys neposlouchal. Soukromí dárce se musí respektovat, ledaže by zvlášť udělil povolení to porušit..., a dokonce i potom to musí po jeho smrti potvrdit jeho pozůstalí. V tomto případě není ani jedna podmínka splněna. Takže ti to nikdy neřekneme."

"Ach, vy jste ale krasy. Já si to zjistím, až vstanu a dám se do pořádku. Nikdy bych to nepublikoval, chci to jenom vědět."

"Není pochyb o tom, že si to zjistíš. Ale já se nebudu podílet na porušení smlouvy se zesnulým."

„Jimm, Jaku, ty jsi arogantní starý bastard, nikomu by to neublížilo. Dobrá, dobrá. Ale teď mi sežeň to zrcátko. Jdi do mé koupelny, to je obvyklá výmluva, a rozhlédni se. Hledej. Jsou tam asi čtyři malá zrcátka, v zásuvkách a tak — nebo alespoň tam byla, když jsem byl naposledy na nohou. Skoro určitě tam ještě jsou. Jenom ať tě nevidí sestra. Dej si ho do kapsy. Nebo pod sako."

"Proč si prostě o jedno nepožádáš?"

"Protože mi to nedovolí, Jaku. Můžeš si myslet, že jsem paranoik, ale já jsem opravdu pronásledován tím mocným doktorem. Nenechá mě, abych se podíval na svůj nový obličej v zrcadle. Fajn, je asi zjizvený, to je mi jedno. Ale nenechá mě, abych se na sebe vůbec podíval. Když se mnou pracují, nasadí mi roušku, ještě jsem neviděl ani svoje ruce. Věřil bys tomu, ani nevím, jakou mám barvu. Copak jsem duch? Nebo běloch? Nebo něco jiného? Je to k zbláznění."

"Johanne, mohlo by tě to opravdu dohnat k šílenství, kdyby ses viděl. Než se ti zase vrátí síla."

"Cože? Ach, být ve tvém věku, Jaku; ty mě znáš lépe než kdokoli. Jestli jsem ta nejošklivější věc po praseti bradavičnatém a ještě k tomu s fialovými pruhy, vydržím to," Johann se zasmál. "Byl jsem ošklivý jako noc už před operací, žádná změna k horšímu nemůže být tak velká. Ale nelžu ti, starý kamaráde, jestli se mnou budou dál zacházet jako s retardovaným dítětem, tak mě to úplně vykálejí."

Salomon si povzdechl. "Je mi líto, že ti to musím říct, Johanne, ale to pro mě není novinka, že tě nechťejí nechal, aby ses podíval do zrcadla —"

"Cože?"

"Uklidni se. Diskutoval jsem o tom s Dr. Hedrickem a s psychiatrem, který s ním spolupracuje. Jsou toho názoru, že bys mohl utrpět těžký emocionální šok — takový, že by to mohlo způsobit závažné zhoršení zdravotního stavu, dokonce (jak jsi řekl) by tě to mohlo úplně vykolet — kdybys viděl svoje nové já předtím, než budeš úplně v pořádku."

v Johann Smith neodpověděl hned. Potom řekl tiše: "Žvásty. Já vím, že jsem teď fyzicky něco jiného. Jakou újmu by mi to mohlo způsobit?"

"Psychiatr zmiňoval možnost rozštěpení osobnosti."

"Pojď sem a podívej se mi do očí. Jaku Salomone, věříš tomu?"

"Můj názor není ani relevantní, ani kompetentní. Já se nebudu stavět na odpor tvým lékařům. Ani ti nebudu pomáhat je přelstít."

"Tak kam vítr, tam plášť. Jaku..., je mi líto, že ti to musím říct — ale ty nejsi jediný právník v tomto městě,"

"To vím. Je mi líto — opravdu líto! — že ti musím říct tohle, Johanne — jsem jediný právník, na kterého se ty můžeš obrátit."

"Co to má znamenat?"

"Johanne, ty jsi teď chráněncem soudu. Já jsem tvůj po-ručník,"

Johannovi dlouho trvalo, než odpověděl; stěží zašeptal: "Spiknutí. Do tebe bych to nikdy neřekl, Jaku,"

"Johanne, Johanne!"

"Chcete mě nechat pod zámek navždy? Jestli ne, jaká je cena, abych byl volný? Je v tom soudce také namočený? A Hedrick?"

Salomon se ovládl, "Prosím, Johanne, nech mě domluvit. Budu předstírat, že nikdy neřekl to, co jsi právě řekl..., a dám přinést jednací protokol ze soudního řízení, aby ses na to podíval. Kručí! Nechám soudce, ať to přinese sám. Ale musíš poslouchat."

"Já poslouchám. Jak bych mohl neposlouchat? Jsem vězeň,"

"Johanne, přestaneš být mým chráněncem, jakmile budeš schopen se objevit u soudu — osobně — a přesvědčit soudce McCampbella, je to ten nejčestnější muž, jakého znáš — přesvědčit McCampbella,

že už nejsi non compos mentis. Přistoupil na to zdráhavě a musel jsem bojovat, abych byl jmenován tvým poručníkem, protože jsem nebyl navrhovatelem."

"Aha? A kdo požádal, abych byl hospitalizován na základě soudního rozhodnutí?"

"Johanna Darlington Seward, et aliae — to znamená, že tvoje další tři vnučky také,"

"Aha," řekl Johann pomalu. "Jaku, dlužím ti omluvu."

Salomon zachroptěl, "Pročpak? Když můžeš udělat nebo říci cokoli na svoji omluvu, pak už nejsi podle zákona non compos mentis"

"Hrůza! Tady máš nádherný příklad vykutálenosti, ostrý jako břitva. Moje drahá Johanna — měl jsem ji utopit hned při narození. Její matka, moje dcera Evelyn, mi ji vždycky vrazila na klín a připomněla mi, že je to moje jmenovkyně. Jaku, jediná věc, kterou ten spratek pro mě kdy udělal, je, že se mi vyčural na moje kalhoty — schválně. Takže June a Maria a Elinor v tom jedou taky. To mě nepřekvapuje."

"Johanne, skoro se jim to povedlo. Musel jsem se uchýlit ke všemu kromě velezrady, abych to dostal do jednací síně soudce McCampbella. A potom dokonce jedině fakt, že jsem měl nepřetržitě po patnáct let plnou moc jako tvůj právní zástupce, odvrátil soud od jmenování paní Sewar-dové tvým poručníkem a opatrovníkem. To a ještě jedna věc."

"Jaká jiná věc?"

"Jejich hloupost. Kdyby zažádaly o poručnictví přímo, možná by se jim to povedlo. Místo toho jejich prvním krokem bylo, že se pokusily prohlásit tě před zákonem za mrtvého."

"Nuže! Jaku, myslíš — později — žb bych je mohl úplně vydědit?"

"Můžeš udělat něco lepšího — můžeš je přežít. Ted'."

"Hmm ano, předpokládám, že ano. Přežiju je! To bude radost."

"Ten manévr nebyl nebezpečný, jen hloupý. Pošetilý právník. To, co odborní svědkové čtyři dny rozmatávali, to soud rozhodl za čtyři minuty ve shodě s "Případem Parson v Rhode Island". Doufal jsem, že je tenkrát vidím naposled; ta továrna na diplomy a ten pokoutní advokát — vypadal pěkně zastrašeně. Pak se do toho ale vložil Parkin-son... a jeho právník není hloupý."

"Parkinson? Náš chlapec Parky, náš idiotský exředitel?"

"Tak jest."

"Voň Ritter měl pravdu — ponížit muže, to se nevyplácí. Ale jak mohl Parky projevit zájem?"

"On ho neprojevil. To, že Parkinson je k tomu navedl, je prostě jen výsledek jednání právníka Parkinsonovy tchyně a Parkinsonovy každodenní přítomnosti u soudu, šťastný to pozorovatel, Johanne, neodvážil jsem se zeptat, jestli se v té záležitosti bude pokračovat během tvé rekonvalescen-ce; naši vlastní kvalifikovaní svědci nebyli ochotni potvrdit, zda ještě někdy budeš sebou samým, schopným řídit svoje vlastní záležitosti. Takže jsme se smluvně dohodli na tvé dočasné nekompetentnosti — to jsme je překvapili, chytili jsme je nepřipravené — a přiměl jsem našeho státního zástupce, aby mě dočasně jmenoval tvým poručníkem. Vyšlo to. Ale Johanne, jakmile se o tom začalo povídat, zamíchal jsem akcemi. Po několik týdnů Teal držel velké množství tvých akcií — Teal je OK, to sis dobře vybral — Teal měl všechny tvé akcie, které nyní vlastním já, a používal peníze, které jsem mu půjčil. Byla to legální transakce, jež by mohla být prošetřena, žádné takové figle jako "deset dolarů a další cenné protihodnoty". Během tohoto období tvoje akcie, které jsem prodal Tealovi za použití svých peněz, plus Tealovy akcie, které už měl, plus to, co jsem už dlouho měl já, to byl rozhodující podíl akcií. Věděl jsem, že když ho ztratím, hned druhý den se Parkinson objeví s plnou mocí na tvoje akcie — podepsanou tvými vnučkami — a bude požadovat svolání schůze akcionářů, kde mě vykopne z místa a vyhodí Teala coby prezidenta. Přesto jsem se neodvážil koupit akcie od tebe sám — to bych šel k soudu jako zainteresovaná strana a oponent by to mohl vyčuchat. Chvillemi to byla překerní situace, Johanne."

"No, to jsem rád, že jsme z nejhoršího venku."

"To nejsme. Jednání budou pokračovat, ale s žádným z nich si nemusíš dělat dneska starosti."

"Jaku, já si nedělám starosti s ničím. Chci přemýšlet o ptácích a včelách a o něžných mráčkách a užívat si tu nádhernou chuť Cream o' Wheat. A afektované, nepřirozené chování určené dětem. Jsem rád, že mě můj starý přítel nepodříznu, když jsem byl v bezvědomí, a je mi hrozně líto, že jsem si to na chvíli myslel."

Pch, stejně si myslím, že jsi ustrašený, zbabělý, hnusný teplouš, který mi nepomůže k tomu nesmyslu se zrcadlem, ale o tom se budeme hádat jindy. Počkám, když budu musei, už vím, proč se nechceš vzepřít psychiatrovi; kdybych musel jít k soudu, až budu v pořádku, a přesvědčit soudce McCampbella, že si ještě můžu dupnout."

"To jsem rád, že to slyším. A rád vidím, že se uzdravuješ, Johanne. Jsem si jist, že jsi to, cos byl až dosud, nebo ještě lépe, že jsi tím stejným, hnusným, špatně naloženým nerozumným bídačkem, kterým jsi vždycky byl,"

Johann se spokojeně usmál., J3íky, Jaku — a vidím, že ty se také těšíš dobrému zdraví. My se snad nedožijeme dne, kdy bychom si pěkně popovídali. A co teď? Aha! Kde je sakra moje sekretářka? Myslím Euniku. Není tu ani jeden z toho

gangu únosců kolem mne, kdo by ji kdy znal..., a nemají žádný zájem, aby se snažili ji najít. Jo, Garcia ji znal od pohledu — ale ten říká, že neví, kde je, a tvrdí, že má moc práce, než aby mi vyřizoval vzkazy. Řekl mi, ať se zeptám tebe,"

"Aha." Salomon zaváhal. "Znáš její adresu?"

"No někde na severním konci města. Předpokládám, že ji má moje účtárna. Počkej chvíli! Tys ji jednou vezl domů, to si přesně pamatuji."

"To jsem vezl. Bylo to opravdu někde na severním konci. Ale všechny ty králikárny tam vypadají stejně. Možná si vzpomenu strážce. Počkej — ívojí mobilní strážci ji es-kortovali několik měsíců až do doby, kdy jsi šel na chirurgii. Ptal ses jich?"

"Sakra, Jaku, nedovolili mi vidět nikoho. Já ani nevím, jestli pro mě ještě pracují,"

"Jsem si docela jist, že ještě pracovali, když jsem odjízďel do Evropy. Ale Johanne, než se jich zeptáme, pochybuji, že to bude k něčemu dobré."

"Proč ?"

"Protože jsem opravdu viděl Euniku přímo před tvou operací. Zajímala se o tebe — měla tě ráda, Johanne, mnohem víc, než sis zasloužil — "

"To uznávám! Jen ať jí to vydrží."

"No nezmiňovala žádné specifické plány, ale nemyslím si, že by chtěla dál pracovat jako sekretářka. Sakra, chlape, ani jeden z nás nepředpokládal, že bys někdy ještě potřeboval sekretářku. Klidně bych si ji najal sám, je to dobrá sekretářka. Ale — "

"To jsem si jistý, že by sis ji najal, ty starý kozle. Ale mohl bys jí dát vědět, že může zůstat na mé výplatní listině navěky? No alespoň než umřu."

"Ona to věděla. Ale je to hrdé děvče, Johanne. Ne parazit. Budu se snažit ji najít. Ale když ji nenajdu, existuje mnoho jiných dobrých sekretářek. Jednu takovou ti najdu. Slibuji."

"Podívej, nechci žádnou jinou sekretářku, chci Euniku Brancaovou."

"Myslel jsem — "

"Já vím, cos myslel. Našel bys mi nějakou starou čarodějnici, která odvádí perfektní práci, ale na kterou není radost pohledět a není s ní žádná legrace..., a zatím bys měl Euniku ulitou ve své kanceláři."

Salomon řekl pomalu "Johanne, přísahám ti při všem, co je mi svaté, že ji nemám ani ve své kanceláři, ani nikde jinde."

"Tak tě musela odmítnout Jaku, věřím ti celý život a dal bych za tebe ruku do ohně Ale nevěřím tobě, ani komukoli jinému, že by neukradl perfektní sekretářku, kdyby mohl."

"Nolo contendere Opravdu)sem jí nabídl práci, kdykoli by chtěla Nepřijala to "

"Takji najdeme Tyji najdeš."

Salomon si povzdechl "Jaké mi můžeš dát vodítko? Jejího manžela, například? Není to ten umělec?"

"Předpokládám, že bys mu mohl zavolat Hele, Jaku, neříkej to Eunice — ale já ho pokládám za gigola.

Ale já jsem staromódní Musel jsem dostat zprávu, když si ho brala On byl čistej, žádný důvod, aby člověk ztratil nejlepší sekretářku, jakou kdy měl jenom proto, že si ho vybrala za manžela Ano, byl to umělec, který moc neprodával, ona ho podporovala. Byla to její věc, Branca byl dobrej — nebral drogy, dokonce ani nepil Ale nesahal jí ani po paty Nevzdělanec Jistě, vím, jak je to dnes běžné, nemám žádné předsudky, mám nevzdělance přímo v tomto domě — a jenom Bůh a účtárna vědí, kolik jich pracuje pro Smithovy závody Branca možná nikdy nenavštěvoval žádnou školu, ve které by se naučil číst a psát Ale

já ti dám vodítko — jestli Eunika nepracuje jako sekretářka, což si můžeme snadno zkontrolovat přes sociální pojištění, a jestli nejsou na podpoře — ona nebude, ale on by mohl být — pak probereme modelové agentury, videa, umělce, fotografie atd Za oba dva Protože on byl zrovna tak hezký, jako Eunika byla krásná, detektiv s dobrým jménem to zařídí "

"Výborně, Johanne, najmu na to vyhledávací společnost."

"Skvělé, sežeň na to regiment čmuchalů!"

"Ale uvažoval jsi, že by mohli ztroskotat? To se lidem stává "

Johann popotáhl nosem "Snad on by mohl, ale vsadil bych jakýkoli obnos na to, že ona nikdy Ale jestli to bude nutné, nechám každou zakázanou zónu v tomto městě pročesat "

"Dost drahé Pošleš soukromého detektiva do z z a jeho životní pojistka vyletí závratně vysoko "

"Neříkal jsi mi, že mám víc peněz, než abych věděl, co si s rumi počít?"

"To je pravda Ale neraduj se z toho, že najmeš chlapa na hazardní práci, i když chce zaměstnání Ale to předbíháme, možná, že to nebude znamenat nic víc, než nechat účtárnu, aby vyhrabala jejich adresy Nebo udělat zpětnou kontrolu na sociální správě, včetně obvyklého malého úplatku Dám ti vědět"

Salomon se měl k odchodu Smith řekl "Stůj" Uvidím tě zítra? A zavoláš mi, jak to vypadá — řekni to Hednckovi nebo jinému doktorovi, který bude mít službu, nenechají mě telefonovat — zavoláš nu každý den? Dokud ji nenajdeš?"

"Každý den, Johanne "

"Díky, Jaku Ty se ještě staneš ve skautu orlíkem Řekni sestřičce, že už může vylézt z toho rohu Už asi čekají, aby mi zase vrazili to pití s drogou — tohle je nejdéle, jak mě nechali dosud vzhůru "

O dva pokoje dál Salomon dokončil rozhovor s Dr. Hednckem Lékař se na něj podíval "Nepříjemná věc," usoudil

"To jo Doktore, jak dlouho hodláte bránit pacientovi v používání zrcadla?"

"Těžko říct V poslední době se hodně zlepšil , ale Smith pořád velmi nedokonale ovládá svoje nové tělo Plus pálení, svědění a otupělost — to všechno jsme předpokládali — fantómové bolesti. Tedy spíše psychosomatické, jsou reálné pro pacienta Advokáte, jestli očekáváte, že mám pacienta připraveného a že je způsobilý vám kdykoli v brzké době naslouchat, tak vám říkám, že emocionální šok musí být odložen co možná nejdéle To je můj názor, ačkoli jsem samozřejmě silně ovlivněn míněním Dr Ro-senthala Kromě nedokonalého ovládání těla je náš pacient slabý a citově nesmírně labilní."

"Toho jsem si vědom "

"Pane Salomone, vypadáte, jako byste potřeboval další uklidňující prostředek Smím?"

Salomon se s nevolí usmál "Jedině jestli obsahuje obilný líh "

Hednck se zasmál. "Spokojíte se s tím, který je balen ve Skotsku?"v

„Ano' Žádnou vodu Ale jenom slzu "

"Já rozdělím drogu, vy doplníte vodu, aby to mělo nějakou chuť. Předepisuji si to i pro sebe, také shledávám tento případ poněkud vyčerpávajícím. I když píšeme lékařské dějiny."

8

Dr. Garcia natřel Jakovi Salomonovi ruku v místě, kam mu právě dal injekci. "Teď počkejte tři minuty. Když budete mít v sobě desetinu kubiku "klidu", můžete být přítomen vlastnímu oběšení v docela dobré náladě."

"Děkuji vám, doktore. Dr. Hedricku, co teď trápí Johanna? Vaše zpráva to nespecifikovala."

Hedrick potřásl hlavou. "Pacient s námi nechce mluvit. Prostě vyžaduje jenom vás."

"Bože..., zjistil to? Nebo spíše jestli to zjistil, co teď?"

Hedrick se otočil ke kolegovi. "Dr. Garcio?"

"Vy znáte můj názor, doktore. Váš pacient se zotavil, je prostě jen zesláblý z toho, že dlouho ležel v posteli. Už nemáme žádné výmluvy — žádné lékařské výmluvy — abychom ho dále omezovali."

"Dr. Rosenthale? Psychiatr pokrčil rameny. "Lidská duše je tajuplná a nádherná věc a čím déle ji studuji, tím méně jsem si jist čímkoli, co se jí týká. Ale souhlasím s Dr. Gardou v jednom bodě: nemůžete držet pacienta přivázaného navždy,"

Hedrick dodal: "Mám obavy, to je vše, advokáte."

Salomon vzdychl "A Já jsem byl jmenován dobrovolníkem "

"Kdokoli z nás půjde dovnitř s vánu, když si to budete přát, pane Ale pacient kategoricky odmítá s námi hovořit Budeme stát hned vedle, připraveni rychle jednat, kdyby došlo ke krizi"

"Zase ten debilní trik s přepínačem?"

"Ano, jistě Tentokrát byla sestra instruována, aby odešla, když jí řeknete Vy, ne pacient Ale nebojte se, já vás budu pozorovat a poslouchat na video, Dr Garcia a Dr Rosenthal budou sledovat obrazovky monitorů "

"Nemám vůbec strach, ta droga mě musela zasáhnout Dobrá, půjdu dovnitř — a jestli budu muset jet na tygrovi, chytím se ho za uši"

Johann Smith zvolal "Jaku! Kdejsi sakra byl? Přišel jsi mě navštívit jen jednou za minulé tři týdny Jednou? Běž do háje"

"Pracoval jsem Což je víc, než můžeš říct ty "

"Tak tohle si myslíš, jo? Fyzioterapie je sakramentsky těžká práce, těžší než cokoli, co jsi ty kdy dělal, ty gaunere — a musím to prodělávat sedm dní v týdnu "

"Moje srdce krvácí, Johanne — chceš napsat lísteček, aby za tebou přišel kněz? Deset dní jsem ležel nemocny — jsem si jistý, že ti to Hedrick řekl — a stejně se ještě necítím moc čiperně, tak se pohru, ty líný bastarde, a nech mě, ať se trochu protáhnu Zatraceně, Johanne, už nejsem tak mladý, jak jsem býval, nemůžu přeskakovat obruč pokaždé, když luskněš prsty "

"No, no, Jaku, takhle se mnou nemluv Je mi líto, žeš byl nemocen Řekl jsem jim, aby U poslali květiny Dostal jsi je?"

"Ano Děkuji"

"To je podivné, žádné jsem neposlal Nachytil jsem tě, co? Jaku, nikdy jsem nechtěl, aby se u mě někdo přepracoval — ale krucmál, když někoho platím, očekávám, že o něm příležitostně uslyším A že ho uvidím "

"Ty mě neplatíš"

"Ne? Co je tohle za nesmysl?"

"Když soud rozhodl, že mě jmenuje tvým dočasným po-ručníkem a opatrovníkem, McCampbell mi vymezil symbolický honorář deset dolarů za měsíc To je vše, co od tebe mohu přijmout — a ještě jsem si to nevybral"

Johann vypadal nedůvěřivě "No tak to můžeme rychle změnit Dáš slovo soudci McCampbellovi, že jsem řekl — "

"Odpusť si to, Johanne To byla součást hry, jak zacpat pusu tvým vnučkám A co tě teď žere? Paní Brancaová? Měl jsi zprávu každý den — negativní Přinesl jsem kufřík nacpaný detailními zprávami — všechny jsou negativní, ale doloží ti, co všechno se pro to udělalo Chceš si je přečíst? Vidím, že už máš čtecí stroj "

"Číst negativní zprávy? Jaku, nebuď hloupý Ano, užívám se kvůli Eunice — hergot, dokonce i kdyby už pro mě nechtěla dál pracovat, člověk by si myslel, že by mohla mít to minimum ohleduplnosti, aby navštívila nemocného Ale kvůli tomu jsem pro tebe neposlal Sestro"

"Ano, pane?"

"Vypněte hlasové monitory, potom běžte a strčte hlavu do toho idiotského boxu Pusťte si nějaký program, a to co nejhlasitěji, chci mít soukromí"

"Ano, pane " Postavila se a vypnula falešné přepínače

"Sestro!"

"Ano, pane Salomone?"

"Zeptejte se Dr Hedncka, jestli můžeme mít plné soukromí Nemyslím si, že se pan Smith zrovna bude houpat na lustru jen proto, že nejsem diplomovaná sestra "

"Pane Salomone, Dr Hedrick říká, že si vedeme velmi dobře" — zářivě se usmála — "že, pane Smithi? — Takže jestli chcete mluvit soukromě, mohu odejít Kdybyste mě potřebovali, prostě zmáčkněte tenhle červený knoflík" Znovu se zasmála a odešla.

Johann řekl "No, to je ale překvapení"

"Pročpak? Daří se ti dobře, Hednck to říkal"

"Hmm — "obávám se Řeků, i když nesou dary" Jaku, pojď blíž, budu šeptat , protože bych za to nic

nedal, že tu mají ještě někde zastrčený rezervní mikrofon "

"Paranoia, ty starý blázne Proč by se Hedrick obtěžoval poslouchat naši konverzaci?"

"Mladý blázne, prosím — jsem zase mladý. Paranoidní, možná Ale stejně nechci, aby tohle slyšel kdokoli kromě tebe Protože jestli se mýlím, neznělo by to dobře, kdybych to musel opakovat před soudem při pravomocném výslechu Tak se nakloň blíž a dobře poslouchej Jaku, jsem si téměř jist, že toto moje nové tělo je ženského pohlaví!"

Jakoví Salomonovi zahučelo v uších a byl rád, že mu

J.

Garcia dal ten šleh. "Vážně? Zajímavá myšlenka. Jestli je to pravda, co budeš dělat? Budeš si stěžovat a požadovat nové tělo?"

"Ale nemluv jako blázen, Jaku. Ať mám teď jakékoli tělo, jsem s ním v troubě — a jestli je ženské, no vypadalo by to divně, ale polovina lidské rasy to nese zmužile, myslím, že bych to také zvládl. Ale copak nechápeš! Jestli je moje teorie správná, tak kvůli tomu mi věnují tak velikou péči a nenechají mě, abych se na sebe podíval. Mají bezpochyby strach, že bych vyskočil z kůže."

Johann se pro sebe zasmál. "Tohle vydržím. Fuj, nedovolí ani tobě uvidět něco, co bys mohl označit za ženské — prostěradlo kolem celého těla, dokonce ani ruce nejsou vidět, a plno přístrojů kolem, aby nebyly vidět žádné obrysy postavy. Hlava zabalená do ručníku — předpokládám, že vlasy rostou dozadu nebo tak. A jestli mám dostatečně koňský obličej, nemohl bys odhadnout moje pohlaví jenom podle ksichtu. Podle mého nového obličeje,"

"Snad. To je zajímavá teorie. Jak jsi na to přišel?"

"No podle mnoha věcí. Zvláště podle toho, že ačkoli teď už mohu pohybovat pažemi i prsty na rukou, nedovolí mi to. Kromě kontrolované fyzioterapie. Nemohu se sám sebe dotknout, rozumíš, hned mě zase přivážou s výmluvou na svalové křeče, které jsem měl zpočátku, ale už je nemám. Ale to je jedno. Teď je to poprvé, co není sestra v pokoji. Tak to zjisti. Zdvihni deku a podívej se! Řekni mi, Jaku, jsem chlap, nebo ženská! Honem — může se vrátit."

Salomon klidně seděl. "Johanne,"

"Co, Jaku? Dělej, člověče!"

"Jsi žena,"

Johann Smith byl několik vteřin zticha, potom řekl: • "No, je to úleva, když to vím jistě. Alespoň jsem se nezbláznil. Jestli "žena" a "blázen" nejsou synonyma. Tak, Jaku? Jak se to stalo?"

"Věděl jsem to celou dobu, Johanne. Bylo to pro mne vyčerpávající navštívit tě a neprozradit to. Takže abys věděl: tvoji lékaři se báli, že bys to nemusel vzít dobře. Dokud jsi byl ještě slabý."

"Oni mě moc dobře neznají — není to ani zpolovic takové překvapení, jaké jsem zažil, když — to mi bylo asi šest — jsem zjistil, že dívky jsou opravdu poněkud odlišné od chlapců. Byla to ta malá holka ze spodního bloku. Uká-

žala mi to. Ale jak se to stalo, Jaku? To jsem přece nepodepsal."

"Ale ano."

"Jakto?"

"Žádný příkaz, který jsi vydal, neříkal nic o rase nebo pohlaví. Specifikoval jsi pouze "zdravý a mezi dvaceti a čtyřiceti lety a krevní skupina AB — negativní". Nic jiného."

Johann zamrkal, "Ano. Ale to by mě nikdy nenapadlo, že by mě mohli dát do ženského těla."

"Proč ne? Dávají ženská srdce do mužských těl a naopak každý den,"

"To je pravda. Prostě jenom říkám, že jsem na to nikdy nepomyslel. Ale i kdybych pomyslel, nemyslím si, že bych riskoval zmenšení mých šancí o polovinu tím, že bych udělal takové omezení. Co se mne týče, nikdy jsem nebyl ten, který pláče nad rozlitém mlékem. No a teď, když už to vím, není důvodu, abychom pokračovali v té hloupé záležitosti s názvem "žádná zrcadla". Mohl bys na chvilku odejít a říct tomu tvrdohlavému doktorovi, že se chci okamžitě vidět a žádné další nesmysly? Když to bude nutné, zařvi mu to přímo do ucha."

"Pozumím, Johanne." Salomon zazvonil na sestru a pak odešel. Byl pryč pět minut a vrátil se s Dr. Hedrickem, Garciou a Rosenthalem a druhou sestrou, která nesla velké příruční zrcadlo.

Hedrick řekl: "Jak se cítíte, slečno Smithová?"

Zatrpkle se ušklíbala. "Tak teď je to "slečna" -Smithová, že? To je mnohem lepší, děkuji vám, uklidnilo mě to. Měl jste mi to říct už dávno, nejsem tak labilní, jak si myslíte."

"To je možné, slečno Smithová, ale já jsem se zavázal dělat to, co si myslím, že je pro mého pacienta nejlepší."

"Jen žádnou kritiku, žádnou. A teď, když už je to prozrazeno, požádejte prosím sestru, aby mi ukázala, jak vypadám. Jsem zvědavý."

"Jistě, slečno Smithová."

Dr. Garcia dal sestře mávnutím ruky znamení, aby ustoupila a posadil se, Hedrick se postavil z jedné strany postele, Rosenthal z druhé. Teprve potom vzal Hedrick od sestry zrcadlo, podržel ho a nechal pacienta, aby se do něj podíval.

Johann Smith se díval na svůj nový obličej nejprve

s ohromným zájmem, potom nevěřicně — a pak rysy jeho obličeje strnuly hrůzou. "Ach můj bože! Drahý bože, co nám to udělali? Jaku! Tys to věděli!"

Právníkovu tvář rozechvívaly záškuby, jako když se silný muž snaží neplakat. "Ano, věděl, Johanne.

Proto jsem ji pro tebe nemohl najít — protože byla tady s tebou. Přímě zde — a já jsem musel... s ní mluvit." Zhroustil se a za-vzlykal.

"Jaku, jak jsi jim to mohl dovolit? Euniko, ach Euniko, miláčku, odpusť mi —já jsem to nevěděli" Její vzlyky rezonovaly s Jakovými.

Hedrick vyštěkl: "Dr. Garcio!"

"Probud'te se, doktore!"

"Dr. Rosenthale, postarejte se o pana Salomona. Sestro, pomozte mu, ať neupadne. Ztraceně, kde je ten dýchací přístroj?"

O pět minut později byla už místnost tichá. Pacient byl uveden do stavu klidného spánku. Dr. Hedrick se přesvědčil, že je slečna Smithová v bezpečí a předal její sledování Dr. Garciovi. Pak Hedrick opustil pokoj.

Našel pana Salomona nataženého na gauči ve vzdáleném staničním pokoji, Dr. Rosenthal seděl vedle gauče se stetoskopem kolem krku. Hedrick mrknul na psychiatra a ten neslyšně zamumlal: "Dobré." Pak dodal hlasitěji: "Snad to ještě zkontrolujte."

"V pořádku, doktore." Hedrick si sedl tam, kde byl předtím Rosenthal, přitáhl si židli blíže, uchopil Salomonovo zápěstí a začal počítat puls. "Jak se cítíte?"

"Jsem O. K. ," řekl Salomon chraplavě, "lituji, že jsem ze sebe udělal blázna. Jak je jíl"

"Spí. Měl jste ji rád."

"Měli jsme ji oba rádi. Doktore, byl to anděl,"

"Poslužte si a plačte. Slzy jsou lubrikantem pro duši. Muži by na tom byli lépe, kdyby plakali stejně snadno jako ženy. Že, Rosenthale?"

"Správně, doktore. Kultury, kde muži snadno pláčou, moc nepotřebují moji specializaci." Usmál se.

"Pane Salomone, jste v dobrých rukou, takže já zase poběžím — musím stáhnout zase pár hlav do svojí sbírky. Ledaže byste mě potřeboval, doktore?"

"Jen běžte, Rosy. Mohl byste přijít zase ráno, až vzbudíme pacienta. Řekněme v deset,"

"Sbohem, Dr. Rosenthale. Děkuji vám. Děkuji vám za všechno."

"To ne, advokáte. A nenechte se od toho veterináře podfouknout." Odešel.

"Pane Salomone," řekl Hedrick, "tenhle veliký hrad je plný postelí. Co byste tomu řekl, kdybych vás do jedné strčil, asi v devět nebo v deset hodin bych vám dal prášek a vy byste upadl na osm hodin do bezesného spánku?"

"Jsem v pořádku, opravdu jsem."

"Když to říkáte. Nemohu vás přinutit k léčbě. Ale jako každá jiná lidská bytost, která se s vámi docela dobře seznámila

— a obdivuje vás — musím přiznat, že se bojím daleko víc o vás než o svého pacienta. Mluvil jste o nijako o "andělovi" — tím jste mínil dárce, ne slečnu Smithovou."

"Co? Ano, samozřejmě. Euniku Brancaovou." Salomonovy rysy se na chvíli zkroutily bolestí.

"Neznal jsem ji a s anděly mám malé zkušenosti, lékaři nevidí lidi v nejlepším světle. Ale její tělo by dělalo andělovi čest, nikdy jsem neviděl zdravější. Podle záznamů dvacet osm let, fyziologicky snad o pět roků mladší. Ona

— teď myslím slečnu Smithovou, slečnu Johannu Smithovou — z toho může dostat pořádný šok a být pěkně vyděšená, má to nádherné mladé tělo, aby ji neslo. Ale vy jste také zažil ten samý šok a — odpusťte mi — vy už nejste mladý. Jestli nechcete spát tady — nejlepší — "

"Nechci spát tady!"

"Dobře. Za druhé, nejlepší by bylo, kdybyste mi dovolil prohlédnout vaše srdce a plíce a zkontrolovat krevní tlak. Když se mi nebude líbit, co zjistím, tak vás nechám chvíli odpočinout a pak pošlu pro vašeho obvodního lékaře."

"Ten nechodí na návštěvy."

Hedrick odsekl: "Tak to není žádný doktor, lékaři chodí tam, kde jsou potřeba. A největší známkou neprofesionality je, že se od nás očekává, že budeme předstírat, že jakýkoli doktor medicíny s povolením k činnosti je horlivý svatý s moudrostí Jupitera — i když víme, že to je břídl, který je oddán pouze daňovému úřadu. Ale nikde to neříkejte, mohli by mi sebrat členský průkaz. A teď co ta prohlídka? Chcete ji?"

"Ach ano. Prosím. A vezmu si ten prášek, jestli mi dovolíte vzít si ho doma. Normálně to nepoužívám — ale dnes večer je to zvláštní případ,"

"Dobrá. Jestli si svléknete košili — "

Zatímco pracoval, řekl lékař tiše: "Pane Salomone, nemám výcvik jako Dr. Rosenthal. Ale kdybyste se chtěl vypovídat, rád vás vyslechnu. Myslel jste na to, já vím. Myslím, že nejhorší překážka už je za námi — oznámit Johan-novi Smithovi, že teď je slečna Smithová, plus ještě horší šok, když viděl sebe — ji — a zjistil, že nyní obývá tělo své bývalé sekretářky. Takže už jsme za touto krizí. Jestli je ještě něco, z čeho byste se chtěl vypovídat, klidně mluvte. V mé profesi je stejně jako ve vaší všechno, co se dovím, služební tajemství,"

"Nevadí mi mluvit o Eunice. Ale nevím, co říct."

"No tak mi snad můžete říct, jak bylo takové krásné děvče zabito. Nevěděl jsem, jak se jmenovala, dokud jste mi to neřekl. Bylo tu soukromé omezení. Takže jsme se neptali — dokud darování nebylo řádně potvrzeno."

"Ano, bylo tam takové omezení. Nevíme proč, ale já podezřívám to dítě — myslím ženu, a to velmi schopnou ženu — ale myslím na ni jako na dítě, protože jsem o tolik starší, než byla ona. Myslím, že Eunika měla romantický nápad, že by mohla dát své tělo, kdyby ho už nepotřebovala, šéfovi ták, aby se o tom nedověděl. Je to směšné, ale odpovídá to její milé povaze. Musel jsem to říct vám, když už to vypadalo, že by starý Johann mohl přežít. Protože jsem věděl, že by se hrozně rozčílil, A to se také stalo,"

"To bylo velmi dobře, že jste to řekl mně, advokáte. Myslím si — a Dr. Rosenthal je téhož názoru — že bychom z toho našeho pacienta nikdy nedostali, kdybychom nepřijali zvláštní opatření, aby se nedpřevěděl svoje pohlaví. Vzhledem k pacientově vztahu k dárci. To je logické."

„J_X)gické. Logické pro nás pro oba. Doktore, já nepřeháním — kdybych byl býval jenom trošku mladší — a ona nebyla vdaná — byl bych udělal všechno na světě, aby si mě vzala. A to samé, to jsem si jistý, cítil starý Johann. Takže vím, jaký šok to pro něj musel být — horší, než kdyby prostě zjistil, že byla zabita."

„. Havárie auta?"

"Nic tak nevinného. Zabil ji nějaký násilník. Asi psychopat, ale motiv není důležitý, protože Johannovi strážci ho chytili téměř při činu a zabili ho. A tak byla zachráněna — vlastně její tělo bylo zachráněno — protože ji honem odvezli do nemocnice v naději, že ji bude možné zachránit," Jake Salomon si povzdychl. "Opravdu to pomáhá, když si člověk s někým promluví."

"Dobře. Ale jak se tam na místě tak náhle objevili strážci pana Smithe, když přesto nepřišli včas?"

"Oh. Ta chudinka chtěla přijít o deset minut dřív. Dávala krev — byla AB — negativní a — "

"A/za/ Už vím, proč se mi slečna Smithová zdá tak matně povědomá. Jednou jsem ji viděl, teď jsem si jist, dávala krev pacientovi a mě zavolali na pomoc. Nádherná dívka s příjemnou povahou, přátelská, byla oblečená v takovém exotickém stylu."

"Erotickém stylu, myslíte, nepoužívejme žádné eufe-mismy. Ano, Eunika byla taková. Věděla, že je krásná a nevadilo jí se s někým o tu krásu podělit. Jen si tak hrála,"

"Škoda, že jsem ji neznal,"

"To bych vám přál, doktore, váš život by byl bohatší. Když jí zavolali, že má dávat krev, Johannova garda měla příkazáno ji tam zavézt. Chránit ji. Vyzvednout ji u dveří, doprovodit do auta, dopravit ji tam a počkat na ni. Ale tohle bylo tísňové volání a ona bydlí — bydlela — v devatenáctém patře v jednom z těch včelích úlů na severním konci. Výtah pro automobily tam byl, jistě — ale ten nebyl schopný vyvézt nahoru ten pancéřový vůz, který Johann vlastnil. Vlastní. Takže se ta chudinka rozhodla ušetřit deset minut a použít osobní výtah a nepočkala na doprovod. A tam ji chytil. A zabil."

"Škoda. Myslím, že nevěděla, že vždycky můžeme udržet pacienta dalších deset minut, když víme, že dárce je na cestě,"

"Možná věděla, možná nevěděla — ale je charakteristické pro Euniku Brancaovou, že se snažila spěchat."

"Škoda. Můžete se obléknout. Kolik jste říkal, že vám je let?"

"Neříkal jsem. Už mi táhne na sedmdesát dva."

"To se divím. Vypadáte mladší — vnitřně, myslím, ne jen podle obličeje — "

"Jsem tak ošklivý. Víím to,"

"Myslím, že "distingovaný" je přijatelnější termín. Fyziologicky vypadáte mnohem mladší. Řekněme dvacet let."

"Protože beru hormony,"

"Nemyslím, že byste je potřeboval. Běžte domů, jestli chcete. Nebo zůstaňte. Jestli zůstanete, rád bych dal monitorovat

vaši srdeční činnost. Profesionální zájem," (A abych se sakra ujistil, že nezhasneš, starý brachu, někdy se srdce po takovém šoku, jaký si právě prožil, zastaví bez zvláštního důvodu.)

"Uf..., to jsem ale unavený. Mohl bych vynechat večeři a jít přímo do postele? Možná na dvanáct hodin místo na osm?"

"Žádný problém,"

Brzy byl Jake Salomon v posteli a spal. Hedrick se najedl, podíval se na pacienta, nechal příkaz noční služby, aby ho zavolala, kdyby displej ukázal překročení určitých hodnot, lehl si do postele a usnul, nikdy nepotřeboval léky, které předepisoval jiným.

Navzdory sedativům, byly sny Johanna Smithe neklidné. Jednou starý muž ve vypůjčené lebce mumlal:

"Euniko?" (Jsem tady šéfe. Běžte zase spát.) "Ano, drahá. Jen jsem chtěl vědět, kdybys byla pryč,"

(Přestaňte si dělat starosti, šéfe. Jsem tady.)

Johann se ve spánku usmál a potom spal tiše, neměl už žádné ošklivé sny.

9

Ráno se přihnala sestra s tácem. "Dobré jitro, slečno Smithová! Jak se dnes máme?"

"Já nevím, jak se máte vy, ale já mám hlad,"

"Výborně! Dnes ráno máme horkou ovesnou kaši, pomerančový džus a vařená vajíčka — a ve vajíčku trochu namočíme malý toast, takže bude lépe klouzat do krku. Teď vám zvednu postel o jednu přičku."

"Paní Sloanová — "

"Ano? Počkejte, zastrčím vám ubrousek pod bradu."

"Nechtě toho, nebo vám řeknu, kam si ho máte strčit! Dejte pryč ty deky a odpoutejte mne, budu jíst sama." (Šéfe, nebudte k ní hrubý. Snaží se vám pomoci.) (Euniko?) (Samozřejmě, drahý, cožpak jsem vám neslíbila, že už bych neodešla?) (Ale —)(Pššš, něco říká.)

"Ale slečno Smithová, vy přece víte, že to nemohu udělat."

Prosím, drahá. Copak to nevoní hezky?"

"Hmm... domnívám se, že mě nemůžete odvázat bez dovolení Dr. Hedricka. Omlouvám se, že jsem si na vás otvírala pusy." (To je lepší, šéfe!) "Ale nesnažte se mě krmit, to prosím ne. Místo toho prosím

vyhledejte Dr. Hedricka a

řekněte mu, že je to se mnou zase těžké. Také mu možná můžete říct, že jestli nechce vyhovět mým nerozumným požadavkům, měl by se raději snažit sehnat pana Salomona. Protože jestli se někdo snaží dávat mi jídlo do pusy, když mám přivázané ruce, tak já to budu plivat až na strop." (Je to takhle lepší, Euniko?) (Částečně, šéfe. Řekněme deset procent.) (Hmm, čert aby to vzal, nemám žádnou praxi v tom, jak být ženou.) (Já vás budu učit, šéfe.) (Euniko, jsi opravdu tam, miláčku? Nebo jsem špatně dopadl, což si mysleli, že by se mohlo stát?) (O tom si pohovoříme později, drahý šéfe — teď budete muset mluvit s doktorem... a nezmiňujte se o mně... nebo víte, co by se stalo. Nikdy by neodvázali vaše zápěstí. To víte, ne?) (Samozřejmě, že to vím. Myslíš, že jsem blázen?) (Bezvýznamný a nehmotný, jak by řekl Jake. Nejdůležitější je, aby se Dr. Hedrick — aby se nikdo — nedozvěděl, že jsem tady..., nebo by si byli jisti, že jste se zbláznil. Teď už budu držet pusy.) (Nechod pryč!) (Šéfe, já nikdy neodejdu, jenom už budu zticha. Vy a já bychom měli spolu většinou mluvit, jen když kolem nejsou ostatní. Ledaže bych viděla, že chcete udělat chybu.) (Zase mě sekýrovat, co?) Johann uslyšel veselé zahihňání. (Copak to nedělám pořád, šéfe? Pozor, přicházejí poldové.)

Vstoupil Dr. Hedrick, následován Dr. Gardou. "Dobrý den, slečno Smithová."

"Dobrý den, pánové."

"Sestra říkala, že byste ráda zkusila jíst samostatně."

"To je pravda, ale není to všechno. Chci, abyste odstranili všechny tyto popruhy a skřipce, úplně všechny."

"Nechat vás jíst samotnou, není žádný problém. Je to dobrý nápad, dobré cvičení. A co se týče toho ostatního — to si žádá zamyšlení."

"Doktore, ta maškaráda skončila. Jestliže vidíte nějaké překážky, které by bránily odstranění všech zábran z mého těla, zapomeňte na snídani, já neumřu hladu. Místo toho mi sežeňte právníka."

"Jako náhodou pan Salomon je v budově."

"Tak ho zavolejte!"

"Chvilinku, prosím." Dr. Hedrick mrknul na Dr. Gardu, který seděl u postele, Dr. Garcia přikývl. "Slečno Smithová, přistoupila byste na rozumný kompromis? Nebo ho alespoň vyslechla?"

"Poslouchám. Ale — (Buďte zticha, šéfe!) — budu poslouchat, doktore."

"Pan Salomon je, jak víte, starší muž a včera měl těžký den. Přesvědčil jsem ho, aby tu zůstal přes noc a odpočinul si. Bylo mi řečeno, že právě vstává, ještě nesnídal. Já už jsem po snídani a Dr. Garcia také — ale už tak dlouho, že bychom mohli něco zakousnout. Teď vám mohu odvázat ruce, abyste se mohla najíst. Ale uvolnit vaši pánev... nu, jak jste zřejmě uhádla, tam dole je ještě pár hadiček a jiných věcí. Bude to chvíli trvat, než to všechno odpojíme."

"Takže tady je můj návrh. Můžete pozvat pana Salomona, aby s vámi posnídal..., a můžete pozvat i nás na něco k snědku — a my čtyři pak můžeme probrat, co by se mělo udělat dál. Budu naslouchat přáním vašeho poručníka — vašeho právníka. Nebo ho nechám, aby vybral jiného lékaře a odejdu, když zjistím, že musím."

"Můj poručník," řekl Johann tiše. "Uděláme to, co bude můj poručník požadovat. Ale já věřím, že se nerozhodne vyměnit vás, Dr. Hedricku. Byla jsem protivný pacient a je mi to líto. Uvědomuji si, jaký zázrak jste se mnou udělali..., a jsem vám vděčná."

"Děkuji vám, slečno Smithová."

"Bude mi potěšením, když vy tři gentlemani se mnou posnídáte..., jestli budete tak laskaví a odepnete mi ruce,"

(Šéfe!) (Co tě zase kouslo, ty jedna? Myslel jsem, že jsem perfektní dáma!) (No to jste — ale neodvažujte se přijmout ty muže k snídani, dokud se neučiníme krásnou! Ani špetka make upu a vlasy musejí být v hrozném stavu. Strašné!) (Ale podívej se, miláčku, je to jen Jake a naši doktoři.) (Jde o princip. Já vím víc o tom, jak být dívkou než vy — že jo? Přišla jsem někdy do práce s nenalíceným obličejem a ve vlasech vrabčí hnízdo? Ne, kolikrát jsem vstávala mnohem dřív, než jsem musela, abych se ujistila, že jsem co nejhezčí, a to jen kvůli vám. Nebo jsem to nedělala? Nedělala jsem to snad?)

"Bolí vás něco, slečno Smithová?"

"Cože? Promiňte, doktore, jen přemýšlím. Jestli mám mít při snídani pánskou návštěvu, neměla bych se

začít cvičit v tom, jak být dámou? Je to pro mě nové, víte. Mám si udělat make up?"

Hedrick vypadal vyděšeně. "Myslíte rtěnku?"

"Všechno, co si ženy dávají na obličej, určitě je toho víc než rtěnka. A měli by mi učesat vlasy. Mám vůbec nějaké?"

"Proboha, samozřejmě, že máte. Ještě krátký, ale pěkný zdravý porost."

"To je úleva. Myslela jsem, že mám třeba lebku z umělé hmoty a budu muset nosit paruku."

"Provedli jsme protetickou obnovu. Ale Dr. Boylovi se podařilo zachránit kůži na temeni hlavy s vlasy, takže si protézy vůbec nevšimnete." Hedrick se krátce zasmál, "Je tvrdší než přírodní kost. Kůže je dostatečně vyživována krví a vlasy jsou normální — jen ještě dost nevyrostly."

"To se mi ulevilo. Nemám lupy?"

"Žádných jsem si nevšiml."

„Dnes ráno se o to nebudeme starat. Doktore, ráda bych se upravila, abych vypadala jako dáma, která je připravena přijímat hosty. Když pošlete jednoho zřízence, aby donesl panu Salomonovi šálek kávy a sklenku džusu spolu s pozváním k snídani, určitě mu čekání vadit nebude." (Tak jak si vedu, Euniko?) (Výborně, staroušku!)

Dr. Hedrick vypadal zmateně. "Slečno Smithová, když jsem sestavoval pomocný tým, snažil jsem se předjímat všechny možné situace, potřeby, léky a tak. dále. Toto je poprvé, kdy jsem žádán, abych poskytl rtěnku. A kosmetické přípravky."

"Aha. Ale vy o to nejste žádán, doktore. Na dámské toaletě v prvním poschodí je plno všech odstínů rtěnek a další kosmetiky. Mělo by být. Bývalo to tak. A stále by mělo být, jinak o tom někdo uslyší. A jedna ze sester mi může pomoci. Ta hezká zrzka — Minnie? Ginnie? Slečna Gerstenová, myslím. Ta toho ví o kosmetických prostředcích určitě dost." (To ví — ty zrzavé vlasy pocházejí z lahvičky, šéfe.) (Mňau! Buď zticha, kočička.) (Nebyla jsem jedovatá, šéfe. Je opravdu dobrá, navzdory té hrozně uniformě.)

"Winifred Gersten," řekl Dr. Garcia. "Sestro, najděte Winnie. A odneste ten tác, je to studené,"

O čtyřicet minut později byla slečna Johanna Smithová připravena přijmout návštěvu. Vlasy měla načechrané, obličej s mírnou odvahou nalíčila ta sestra se zrzavými vlasy, ale výsledek, který se objevil v zrcadle, byl schválen tím druhým hlasem uvnitř Johanna jen zdráhavě, jak se Johan-novi zdálo — (Já bych to udělala líp. Ale pro tentokrát to stačí.)

Zvedli postel tak, aby mohla sedět a někde sehnali krásný přehoz, který se hodil k jejím očím. Ale nejlepší ze všeho bylo to, že ruce a paže měla volné.

Johann zjistil, že se mu chvějí ruce. Připisoval to rozrušení a rozhodl se, že když bude mít problémy s ovládáním vidličky, bude napichovat jen věci, kterými si nepobryndá sako — kromě toho stejně neměl hlad. Na to byl příliš rozrušen.

(Uklidněte se, šéfe, miláčku. Jídlo nechte na mně.)

(Ale —)

(Žádná "ale". Živila jsem ten obličej roky. Tělo si to pamatuje, šéfe. Vy se věnujte hovoru s pány, já obstarám kalorie. Ale teď už tiše, přicházejí.)

"Smíme vstoupit?"

"Jen pojd'te, pánové, prosím. Dobré ráno, Jaku. Doufám, že sis v noci pořádně odpočinul." (Podejte mu ruku, šéfe.)

"Spal jsem jako dítě."

"To je dobře. Já taky." Johann natáhl své paže. "Podívej, Jaku! Ruce!"

Salomon uchopil její ruku, sklonil se nad ní — zaváhal a pak si ji přitiskl ke rtům. Johann byl tak ohromen, že mu málem ruku vytrhl. (Dobrý bože! Co si Jake myslí, že jsem? Nějaký teplouš?) (Myslí si, že jste překrásná dívka. A to jste. Měla bych to vědět. Podívejte, šéfe, o Jakovi si musíme ještě promluvit — později. Pozdravte svého psychoanalytika.)

Dr. Rosenthal řekl: "Já jsem pohroma pro každé setkání. Smím vstoupit, slečno Smithová?"

"Jste velmi vítán. Někdo bude muset ujistit ostatní pány, že jsem se úplně nezbláznila, a to závisí na vás, doktore."

Psychiatr se na ni usmál. "Takové výzvě se těžko odolává. Musím říci, že vaše zlepšení od včera je

šokující. Vypadáte výborně, slečno Smithová."

Johann se usmál a podal mu ruku. Dr. Rosenthal se nad ní sklonil a políbil ji — ne rychlým a polekaným klovnutím, jako to udělal Salomon, ale polibkem, který byl měkký a teplý a neuspěchaně smyslný.

Johann cítil vzrušení, které jí proběhlo paží. (Hej, co je zase tohle?) (Držte se mimo jeho gauč, šéfe. Je to děvkař — to vám můžu říct.)

Když se narovnal, podržel její ruku o trochu déle, než bylo nezbytné, usmál se znovu a odešel. Johann si pomyslel, že se ho měl zeptat, jestli je toto běžný způsob, jak se chová k pacientům, pak se rozhodl, že ne, ale trochu ho otrávil, že další dva doktoři mu nevzdali tutéž poctu. Yonny Schmidt se narodil v takové době a na takovém místě, kde líbání rukou bylo něco neslýchaného, Johann Smith se s tím nikdy nesmířil, slečna Johanna Smithová objevila, že tento hloupý zvyk způsobuje návyk. Byla zmatena.

Zachránil ji až další hlas ode dveří, byl to sluha. "Mohu již servírovat, slečno Smithová?"

"Cunninghame! To jsem ráda, že vás vidím. Ano, můžete servírovat." Johann se v duchu podivil, kdo asi dal příkaz, aby vše probíhalo tak formálně.

Číšník s pohledem upřeným na strop řekl bezbarvě: "Děkuji vám, slečno," Johann byl nepříjemně překvapen. Sluha, stejně jako všechen mužský personál (a i některé ženy), byl buď náhle v ráži, nebo bezbranný; samo jeho chování mohlo zastrašit čmuchaly od novin. (Ten chudák se bojí!) (Samozřejmě. Tak ho uklidněte, šéfe.)

"Ale nejdřív pojd'te sem, Cunninghame,"

"Ano, slečno," Šéf její domácnosti kráčel opatrně k ní a zastavil se v uctivé vzdálenosti od ní.

"No tak, pojd'te přece blíž. Podívejte se na mě. Přímě na mě, neodvracejte oči. Cunninghame, to jak vypadám, to je pro vás šok. Že ano?"

Cunningham polkl, ale neřekl nic, jen ohryzek mu poskočil.

"No to nic," řekl Johann pevně. "Samozřejmě, že ano. Ale jestli to rozčiluje vás, pomyslete, jaký šok je to pro mne. Až do včerejška jsem dokonce ani nevěděl, že mě předělali na ženu. Budu si na to muset zvyknout a vy také. Jenom si pamatujte tohle: uvnitř jsem tentýž protivný, nerozumný, necitelný starý lump, který vás najal jako komorníka před devatenácti lety. Nadále očekávám perfektní služby, které považují za samozřejmost a zřídka vám za ně poděkuji. Rozumně si navzájem?"

Sluha se nepatrně usmál. "Ano, pane — teda — ano, slečno."

"Myslel jsi 'ano, pane', ale budeš se muset naučit oslovovat mě 'ano, slečno' a já se budu muset naučit s tím počítat. Jsme sice staří psi, ale musíme se naučit novým kouskům. A co houser paní Cunninghamové?"

"Říkala, že je to trochu lepší. Děkuji vám, slečno,"

"Dobře. Řekni Marii, že jsem se na ni ptal, A teď můžeš servírovat."

Přesnídávka byla téměř veselá. Slečna Smithová ochutnala víno, když jí Cunningham nabídl vzorek, schválila ho, ale nenapila se. Pouze přitiskla skleničku ke rtům, vůně však působila jako silné brandy a vyděsila ji skoro až k udušení tím chvějivým zázrakem svého buketu. Přesto rozpoznala, že to je láhev dobrého burgundského vína. Více jistoty jí ale teď dodával pomerančový džus.

Hovor u stolu byl živý a byl zaměřen hlavně na hostitelku, bez narážek na její postavení pacienta. Muži vypadali, že soupeří o její pozornost — a ona zjistila, že se jí to líbí. Často se smála, a když odpovídala na jejich vtipné poznámky, připadala si sama duchaplná.

Ale viděla, že Jake moc nejedl a díval se na ni celou dobu kromě chvíle, kdy pohled opětovala..., přičemž jeho oči plály a změnily se. Chudák Jake. (Euniko, co budeme s tím Jakem dělat?) (Později, šéfe — jedno po druhém.)

Zase se vylekala, když Cunningham přišel odnést talíř z jejího stolu — vylekala se, když uviděla, že míchaná vajíčka a dva rohlíky zmizely stejně tak jako pomerančový džus, půl skleničky mléka a jedna ze tří nožiček párků. "Kávu, slečno?"

"Já nevím. Dr. Hedricku, mám dovolenu kávu?"

"Slečno Smithová, teď, když už můžete jíst vsedě, není žádný důvod, proč byste nemohla jíst nebo pít, cokoliv chcete."

"Tak budu oslavovat. První kafe, které mi povolili za deset let — pro mne malý šálek, Čunninghame, ale

pro pány velké hrnky. A Čunninghame — je tam nějaký chlazený šampus z roku devadesát sedm?"

"Jistě, slečno.1"

"Servírujte ho." Trochu zvýšila hlas. "Jestli jsou tu nějaké padavky, které nechtějí pít šampaňské tak brzy ráno, mohou se potíchu vytratit."

Nikdo neodešel. Když byly sklenice naplněné a bublinky se perlily v jejich stopkách, Dr. Hedrick povstal. "Pánové, přípitek." Počkal, dokud se všichni nepostavili. Pozvedla sklenici s nimi.

Ale nenapila se. Přípitek zněl: "Na naši překrásnou a laskavou hostitelku — ať žije!"

"Amen! Na zdraví!" — a skleničky zacinkaly. Cítila slzy, ale ignorovala je. "Děkuji vám, pánové. Čunninghame, dolejte."

Když byly sklenky zase plné, řekla: "Pánové, žádám o další přípitek ve stoje," — udělala pauzu, pak pokračovala

"a ten by měl být pro Dr. Boyla... a pro tebe, Jaku, starý příteli, bez tvé věrné pomoci bych tu nebyla... a samozřejmě mě pro vás, Dr. Hedricku, a všechny lékaře, kteří pomáhali vám a Dr. Boylovi..., a pro všechny trpělivé sestřičky, kterým jsem odsekávala. Ale to může počkat. Prosím, pijte" slzy se jí kutálely po tváři a její hlas se změnil v šepot "na památku nejmilejší, nejkrásnější a nejušlechtilější dívky, jakou jsem kdy znal..., Euniky Brancaové,"

Přípitek byl vypit v tichosti. Potom se Jake Salomon pomalu zhroutil na svou židli a přikryl si obličej rukama.

Dr. Hedrick mu přiskočil na pomoc, Dr. Garcia byl hned na druhé straně. Johann zíral v bezmocné úzkosti. (Ach, měl jsem ho znát líp! Ale myslel jsem si to, drahá, myslel jsem si to s každým slovem.) (Já vím, že ano, šéfe, a oceňuji to. Ale je to v pořádku. Jake si musí přiznat, že jsem mrtvá. A vy také.) (Jsi mrtvá, Euniko? Opravdu?) (Nebojte se slovíček, šéfe. Jsem tady a nikdy vás neopustím. To jsem vám slíbila. Pamatujete si, že bych někdy porušila slovo?) (Ne, nikdy.) (Tak mi věřte i tentokrát. Ale musíme se postarat o Jaka) (Jak, drahé dítě?) (Až přijde čas, tak se to dovíte. Promluvíme si později, až budeme sami.)

Dr. Rosenthal se nad ní skláněl. "Jste v pořádku, moje drahá?"

"Jsem OK — jen je mi hrozně líto pana Salomona. Je on v pořádku?"

"Bude za chvíli. Slečno Smithová, nebojte se o pana Salomona. Ano, způsobila jste mu další katarzi — kterou potřeboval, jinak by ji neprodělal. Po fyzické stránce je v rukou Dr. Hedricka... a Curt Hedrick neztratil pacienta, kterého dostal včas, od doby, co začal praxi ve své specializaci. Váš dům je plný všeho, co by Dr. Hedrick snad mohl potřebovat..., a pan Salomon není dokonce ani nemocen, prostě si potřebuje lehnout, plus nějakou tu šťastnou drogu,"

Dr. Rosenthal seděl u ní, zatímco se z pokoje uklízelo nádobí, stůl na přesnídávku, židle z jídelny atd. Dr. Hedrick se vrátil s dr. Gardou. Johann se zase zeptal: "Jak je mu?"

"Už skoro spí. Trochu se stydí, že tu předvedl takový 'tyjáter' — jeho termín. Ale jenom trochu, protože to, co

jsem mu dal, mu nedovolí, aby se moc dlouho nenáviděl, A jak je vám?"

"Může si dát tu rundu ještě šestkrát," ujistil ho Rosen-thal,

"To ukazují přístroje. Možná, že bychom také měli projednat, co dál, slečno Smithová. Vše, co vám teď řeknu, jsem prodiskutoval s panem Salomonem, když jste se připravovala na přesnídávku, a mám jeho souhlas. Vzdávám se vašeho případu."

"Ach, Dr. Hedricku! Ne!"

"Ano. Drahá slečno, neodcházím pryč našťavaně. Znamená to, že jste v pořádku. V pořádku. No, ještě jste slabá, ještě potřebujete péči. Ale neopouštím vás. Předávám vás Dr. Garciovi."

Podívala se na dr. Garcii, který pokýval hlavou. "Ničeho se nebojte, slečno Smithová,"

"Ale — Dr. Hedricku, přijdete někdy a navštívíte mě? Ano?"

"Bude mi potěšením. Ale obávám se, že ne moc brzy. Víte — no, je to takový zajímavý případ transplantace, který uvázl na mrtvém bodě. Radikální — srdce a obě plíce. Teď jsou připraveni začít

operovat. Měl jsem telefonát než jste se vzbudila, a ptali se, jestli jsem k dispozici. Řekl jsem, že jim budu muset ještě zavolat — a poté, co jsem vás viděl, jsem tam zatelefonoval a řekl, že bych to mohl udělat. Samozřejmě jsem to konzultoval s Dr. Garciou a oznámil jsem to panu Salomonovi," Rychle se zasmál. "Takže kdybyste mi prominula, tak bych šel,"

Vzdychla a podala mu ruku. "Když musíte,"

Hedrick uchopil její ruku a sklonil se nad ní. Dr. Rosenthal řekl líně: "Neumyjete si nejdřív ruce, doktore?"

Hedrick řekl: "Běžte k čertu, Rosy!" a políbil jí ruku. Zdálo se jí, že Dr. Hedrick to protahoval nejméně dvakrát tak dlouho, než se před chvílí snažil Rosenthal. Měla husí kůži na paži a velmi podivný pocit v pase — ano, rozhodla se, když už člověk musí být ženou, tenhle zvyk by se měl podporovat.

(Chcete mu dál, šéfe?) (Euniko!) (Ale kecy, šéfe. Teď jsme siamská dvojčata a měli bychom být k sobě upřímní. Vy jste chtěl mě mít léta. Ale nemohl jste. Věděl jste, že to chcete, a já jsem to věděla také, jen jsme o tom nikdy nemluvili. A teď zase nemůžete. Ale jemu můžete dál, jestli

chcete..., a je to ten nejlepší způsob, jak mu poděkovat. Ale pozor, drahý. Udělejte to tady, ne tam, kde by vás mohli přistihnout. Má žárlivou ženu, má všechny příznaky.) (Euniko, nebudeme rozebírat takový směšný nápad! Překvapila jsi mě. Ty, taková hodná dívka — a jsi vdaná.) (Pch, miláčku! Nejsem vdaná.

"Dokud nás smrt nerozdělí" — tady je hranice... a já jsem duch. To mi však připomíná — můj manžel — vymazat a opravit — můj vdovec, Joe Branca. O něm si musíme také promluvit. Doktůrek už půjde.

Takže si olíznete rty a usmíváte se, i když o tom máte zatím jen mdlou představu. A tu máte.)

Slečna Smithová si navlhčila rty a usmála se. "Adios, doktore, ne sbohem. A rychle se vraťte. Až budete moci." (Vy se učíte, drahoušku, vy se učíte.)

Dr. Garcia řekl: "Slečno Smithová — "

"Ach. Ano, doktore?"

"Jestli jste připravena, seženu sestry a odstrojíme vás a uděláme několik dalších věcí. Můžete dostat celkovou narkózu, jestli chcete. Navrhuji však jen lokální umrtvení a od brady dolů roušku, abyste nás neviděla při práci. Promítneme vám něco ke čtení a pustíme nějakou hudbu."

"Hudba by byla fajn. Ale číst nemohu, nedokázala bych se soustředit. Takže lokální umrtvení. Anebo mi nedávejte nic, bolest mi nevadí."

"Mně ale vadí, takže použijeme lokální anestézii,"

Asi hodinu nebo déle poslouchala pásek s evergreeny, od klasického rocku, na který si nikdy nezvykla a neporozuměla mu, až po lidovou hudbu, která byla populární, než se narodil Johann Schmidt. Ale hlavně se radovala z toho pocitu, že se jejího těla někdo dotýká a manipuluje s ním. Nejenže bylo nádherné mít zase tělo po všech těch dnech, kdy od krku dolů absolutně nic necítila (jen strach, že už to tak zůstane navždy, strach, který si Johann nikdy plně nepřipustil), nejdůležitější bylo, že její tělo pociťovalo vše tak citlivě — být dotýkána byla radost.

Nebyla moc podobná té staré trosce, kterou odložila! Posledních deset, patnáct let jedinou ctností těla bylo to, že ještě šlapalo. To jí připomnělo pětidveřový Ford Model — T, který on a čtyři další mladí vyžírkové koupili za sedmdesát dolarů v Baltimore, a jeli přes půl kontinentu — bez světel, bez brzd (musel stačit oblouk do opačného směru), bez řidičského průkazu (o tom nikdy neslyšeli), bez náradí, bez ničeho. Ale to tuhé a ošklivé malé sportovní auto bafalo na tři válce (ne vždy na ty samé tři) (odhadovanou) maximální rychlostí dvacet pět mil za hodinu. Čas od času zastavili, aby polili kola vodou, a tak zamezili jejich vypadnutí.

Někde na špinavé silnici v Missouri auto zakašlalo a zastavilo, smrad je upozornil na to, že problém bude v kabelech. Yonny to spravil — obalil spálenou izolaci toaletním papírem a utáhl to provázkem..., natočil motor klikou a ten hned nastartoval a bafal dál jako předtím.

Byla zvědavá, kde se ten statný starý hromotluk zranil? A co se stalo s jejím mužským tělem? Podle Johannovy závěti se mělo odevzdat lékařské škole — ale protože Johann nezemřel zcela, ta vůle nevstoupila v platnost. Naložili ho do láku? Nebo ho vymetli s odpadem? Musí se zeptat.

Několikrát pociťovala tahání, které by mělo bolet, ale nebolelo, a jednou ostrou bolest, kterou ignorovala.

Byl tu zápach, sladkokyselý a vyvolávající zvracení, napadlo ji, že by měli víc pustit ventilátory, pak se rozhodla myslet na svoje vlastní věci. Po chvíli však zápach zmizel a uvědomila si, že ji v posteli koupou;

pak vyměnili prostěradlo a matraci.

Odstranili jí roušku, svrchní část nového prostěradla byla bleskurychle uvedena na místo dvěma sestrami, zatímco třetí zvedla slečně Smithové ramena. Další dvě sestry právě odcházely z pokoje a odnášely koš.

"Tak," řekl Dr. Garcia. "Nebylo to tak zlé, že ne?"

"Vůbec ne. Cítím se skvěle." Zakroutila prsty u nohou, zkusila pohyb stehny od sebe a k sobě. "Úžasné! Teď jsem to zase celá já — volná! Doktore! Protože už nejsem více přidrátkovaná kvůli zraku a sluchu, nemluvě o trubičkách, potřebujeme pořád tuto směšnou nemocniční postel? Přestala bych se cítit jako invalida daleko dřív, kdybych měla svou vlastní postel."

"Hmm... musíte tolik pospíchat? Tato postel má správnou výšku pro sestry, když na vás pracují — polohování a takové věci — a má po straně hrazení, které se může zvednout, když spíte. Slečno Smithová, noční mūra každé sestry je myšlenka na to, jak jí pacient padá z postele."

"No teda! Co si myslíte, že jsem? Nějaké mimino?"

"Ano, slečno, to si myslím, že jste. Mimino, které se seznamuje se svým tělem. Malé děti mohou spadnout.

Z postele nebo když se učí chodit. Nebo když se koupou ve vaně, což na vás bude hned požadováno." (Berte to klidně, šéfe!) "Doktore, uposlechnu vaše příkazy. Ale moje postel má také svoje výhody. Přizpůsobí výšku, jenom když zmáčknete knoflík. A má hydraulický výtah. Vyjede tak vysoko jako tahle, nebo ještě výš — ale také ji lze snížit, takže je stěží vyšší než matrace na podlaze, vysoká deset palců. Udělá to tahle postel?"

"Mmm, to ne,"

"Už jsem spadla z postele, před deseti lety. Otrásl to se mnou natolik, že jsem si objednala tuto speciální postel. Tenkrát, když jsem ještě mohla chodit, vždycky jsem si ji zvedla do té nejšikovnější úrovně — asi do výšky boků — a lehla jsem si. Na spaní jsem šiji dávala úplně dolů."

"Mmm... možná, že bychom mohli uzavřít dohodu. Slíbíte mi, že si vždycky dáte postel dolů, když si do ní lehnete? I když nebudete mít v úmyslu spát,"

Usmála se. "Podepsáno a potvrzeno svědky a zaručeno veřejným úpisem,"

"Nemyslím, že musíme zacházet tak daleko. Slečno Smithová, nadále už vás nebudeme monitorovat tolika způsoby, jak jsme to dělali. Ale chci neustálou kontrolu srdeční akce a dýchání až do té doby, než budete žít normální život. To je hlavní důvod, proč potřebuji tu postel s kyslíkovým přístrojem. Ale jestli mi dovolíte, abych připevnil na vaši pokožku někde na žebra malou vysílačku, vážící asi půl unce a ne větší než dolarová mince, nebudeme tu přepychovou postel potřebovat. Je pohodlná, úplně zapomenete, že ji máte. A můžete se s ní na místě i vykoupat — je vodotěsná a drží se vás jako chudý příbuzný."

Zasmála se. "Začněte lepit!"

"Přinesu to. A zavolám sestry, aby vyměnily postele."

"Ach, sestry s mou postelí ani nehnou. Na to musíte mít pořádné chlapíky a silný vozík. Řekněte Cunninghamovi. Ale to nespěchá. Když už mluvíme o sestrách — Winnie, nepotřebujete si jít umýt ruce nebo něco takového? Chci mluvit se svým doktorem."

Zrzka se na ni usmála. "Drahá, slyšela jsem všechno. Nevšímejte si mě."

"Podívejte, Winnie, odvedla jste dobrou práci na mém obličejí, když já jsem nevěděla jak. Ale to je právě ono, drahá. Navenek jsem žena. Ale tady před svýma očima jsem stále ten nervózní starý muž, který je mnohem plašší — zbabělý, myslím — příliš zbabělý na to, aby probíral intimní záležitosti za přítomnosti mladé dívky. A já musím."

"Slečno Gerstenová, běžte na staniční pokoj a udělejte si přestávku. Já vás zavolám."

"Ano, doktore."

Sotva byla pryč, Johann řekl: "Jste si k čertu jistý, že jsou všechny mikrofony vypnuté?"

"Máme soukromí, slečno Smithová."

"Říkejte mi 'Johanne', doktore, chci si s vámi promluvit jako muž s mužem — a dokonce i tak mě to uvádí do rozpaků. Dobrá, první otázka: byl jsem churavý — men-struoval jsem v posledních několika dnech?"

Garcia vypadal překvapeně. "Všiml jste si toho? Ano, právě skončila vaše perioda, odstranili jsme tampón, když jsme na vás pracovali a už nebylo nutné ho vyměňovat. Ale kde jsem udělal chybu? Myslel

jsem, že provedu předběžná opatření a dal jsem vám včas lék proti bolesti. Měl jste křeče?"

"Necítil jsem ani píchnutí. Ale necítil jsem. se dobře... a tehdy jsem začal mít podezření ohledně mého pohlaví." Vypadala zamyšleně. "Snad to byl ten tampón — cítil jsem něco zvláštního tam dole — a teď už to tam není."

"To by mohlo být ono. Byl bych býval použil vložky, běžná nemocniční praxe. Ale bylo tam v cestě příliš mnoho věcí — myslím všechny ty trubičky. Nemyslel jsem si, že byste si všiml zavedeného tampónu, když jste byl pod vlivem sedativ. Odporuje to oblíbené domněnce, že ve vagíně nejsou téměř žádné pocity."

"Tak? V té mojím" byly — a pořádné! Jenom jsem nevěděl, co to je za pocity."

"No, s touto záležitostí jsem se ještě nesetkal, váš případ je unikátní. Je to všechno, co vás trápilo, slečno — promiňte! — Johanne?"

"Ne. Toto moje nové tělo — mělo už — sakra, jak se tomu říká — ženskou prohlídku?"

"Ano, jistě. Dr. Kystra, nejlepší gynekolog ve městě. Provedl to, když jste byl paralyzován, znova zkontroloval poté, co se napojila mícha, ale zase se to dělalo, když jste byl pod vlivem prášků a spal. Všechno v pořádku,"

"Chci úplnou zprávu. Čert aby to vzal, doktore, mám

teď zodpovědnost za toto tělo... a přitom toho vím o tom, jak býti ženou, asi tolik, kolik toho moje babička věděla o letadlech. Nic, tak je to."

"Mohu vyndat zprávu z kartotéky, jestli chcete — "

"To chci!"

"— ale mohu vám to říci takovými slovy, kterým pravděpodobně lépe porozumíte. Mám?"

"Do toho."

"Máte normální ženské tělo, fyziologický věk cca dvacet pět — podle kalendářního věku o něco starší, myslím. Prsa normální panenská — což neznamená, že vaše tělo je virgo intacta, to není. To jen znamená, že jste nekojil dítě. Žádné stopy po chirurgickém zásahu v krajině břišní, z čehož usuzuji, že appendix máte na svém místě a trubice jsou neporušené — "

"Znamená to, že mohu otěhotnět?"

"— tato myšlenka byla potvrzena profouknutím ještě v době ochrnutí. Nejen, že byste mohl otěhotnět, vy otěhotníte. Ledaže byste žil absolutně zdrženlivým pohlavním životem — a i kdybyste si to plánoval, stejně bych vám doporučoval preventivní antikoncepci — řekněme šestiměsíční implantáty do jedné hýždě. Víte, to je nejlépe vymyšlený plán myši a lidí A žen. Zvláště žen. Protože jste Rh—negativní, asi s devadesáti procenty mužské populace byste mohl mít poškozené nebo mrtvé narozené dítě. Můžeme tomu předcházet, když to víme včas, ale neočekávané těhotenství by mohlo skončit tragicky. Takže nedopusťte, aby se tomu tak stalo. Plánujte. A mezitím používejte antikoncepci."

"Doktore, jak si k čertu můžete být tak jistý, že otěhotním? I kdybych uzavřel sňatek — což neplánuji — sakra, měl jsem jen pár hodin, abych si zvykl na skutečnost, že jsem žena, ale určitě jsem neměl čas uvažovat o tom, jak být ženou aktivně. Ale i kdybych o tom uvažoval, jedna stará děvka řekla: "Blbost, miláčku, stokrát a tisíckrát se vůbec nic nestalo."

"Jestliže se normálně přizpůsobíte tomu, že jste mladá žena, budete v tomto směru aktivní. Nebo nakonec zakotvíte na zpovědním gauči Dr. Rosenthala, nebo uděláte ještě něco daleko horšího, jako třeba že vstoupíte do kláštera. Johanne, vaše nové tělo má normální ženskou hormonální rovnováhu, podle toho byste se měl zařídit. Ani kdybychom

vám všechno vzali, nic by se nevyřešilo, mohl byste se zhroutit z toho, že této nevratné změny litujete. A ohledně toho, co řekla ta stará děvka, to nesedí. Protože vy to dítě už máte."

"Co?" (Šéfe, proč si nehledíte svého? Mohla jsem vám o tomhle říci vše, co potřebujete vědět.) (Bud' zticha, Euniko.)

Garcia vypadal překvapeně. "Vy jste to nevěděl? Domníval jsem se, že jelikož toto tělo bylo tělem vaší sekretářky, jste věděl, že měla dítě. Nebo děti."

"Nejen že jsem to nevěděl, nevěřím tomu." Vyšetřovací služba by určitě objevila takový zřejmý fakt... a Bůh ví, že Eunika od té doby nikdy nezmizela z jeho dohledu na dostatečně dlouhou dobu, aby mohla porodit dítě.

"Obávám se, že tomu budete muset věřit, Johanne. Důkazem jsou rýhy na břiše a na zadku, nazývané strie — nejsou příliš nápadné, zvláště když je pleť opálená, a pak se snadno skryjí kosmetikou. Ale jen dočasně. Definitivně se odstranit nedají, podobně se objevují tyto trhlínky v kůži u žen nebo i u mužů obézních. Ale jsou charakteristické. Věc, která to s určitostí rozhodla však je, že panenské děložní hrdlo nevypadá stejně jako děložní hrdlo ženy, která porodila dítě. Rozdíl je tak markantní, že by si ho všiml i laik. Já jsem vaše viděl. Je to věc, kterou můžeme dokázat. Může se to vyfotografovat, když mi nevěříte."

(Nechte toho, šéfe!)

"Ale já vám věřím, teď, když jste mi to vysvětlil."

"Srovnávací fotografie je docela dobrý nápad. Budete potom opatrnější. Nechtěl bych nějak kritizovat paní Bran-caovou, prostě vás jen varuji, že to ústrojí na výrobu dětí, které jste po ní zdědil, je ve vynikajícím stavu a je připraveno k aktivaci každý lunární měsíc. Řekněme ode dneška asi za deset dní."

"Budu opatrný,"

"Chcete přednášku o antikoncepci?"

"Ne," Johanu se ušklíbl, "Zřejmě mi zbývá přinejmenším týden, než budu potřebovat pás cudnosti,"

"Přibližně, podle statistiky. Ale Johanne — ne — slečno Smithová — víte, jaký technický termín užíváme my, lékaři, pro dívky, které spoléhají na metodu dočasné zdrženlivosti?"

"Ne. Jaký?"

"Říkáme jim "matky."

"Ach.Acfc!"

"Takže nečekejte příliš dlouho. Nějaké otázky?"

"Uf... dnes už ne, doktore, musím zažít to, co jste mi řekl. Děkuji vám,"

"Není zač, slečno Smithová. Mám je teď nechat, aby vyměnili ty postele?"

"Pošlu pro Cunninghama později, rád bych si odpočinul. Doktore? Mohl byste mi připevnit tu věčičku na žebra? A potom nechat sestry na pár hodin venku?"

"Jistě. Když mi dovolíte, abych zvedl ochranné zábradlí, protože tato postel není jenom deset palců od podlahy."

"Ach, samozřejmě."

10

(No, Euniko?) (Takže vy chcete slyšet o mém malém bastardovi? Šéfe, vy jste ale starý sviňák.)

(Srdíčko moje, nechci slyšet nic, co mi nechceš říct. Mohla bys mít paterčata s magorem a nijak by to neovlivnilo můj vztah k tobě.) (Vy neupřímný starý pokrytce. Umíráte zvědavostí.) (Jsem jako d'ábel "umírající zvědavostí". Ale je to jenom tvoje věc.) (Ale nebud'te tak ošklivý, šéfe. Moje věc je vaše věc. Co jiného? Při blízkém vztahu, který máme... a který se mi líbí, jestli máte nějaké pochyby ve vaší staré chlípné mysli. Přivedl jste mě zpět k životu..., byla jsem už mrtvá jako lidové písně. A teď jsem šťastná. Tak trochu škemrejte a já vám to povím.) (Dobrá, drahoušku — jak jsi proboha dokázala mít dítě? Kdys na to našla čas? Čmuchalové nezjistili nic ani zpětně až po střední školu.)

(Šéfe, nezmiňovala se ta bezpečnostní zpráva o semestru na střední škole, který jsem ztratila kvůli revmatické horečce?) (Já se zamyslím Ano, zmiňovala.) (Tak to je chyba v pravopisu. Mělo by být "romantická" horečka. Bylo mi patnáct a byla jsem vedoucí roztleskávaček. Náš basketbalový tým vyhrál regionální turnaj... a já se cítila tak dobře, že jsem se nechala zbouchnout.) (Euniko, "zbouchnout" není výraz, který používají ženy.) (Ale šéfe, někdy je mi z vás zle. Podle vašich pravidel nejsem dáma a nikdy jsem nebyla, já mám stejné právo být uvnitř této lebky jako vy, a možná i větší — takže se nesnažte mě nutit, abych mluvila takovým způsobem, jakým mluvila vaše matka. Ne teď, když už nemám Joea, abych se k němu obrátila, když mě unaví ty vaše cimpřlich způsoby.)

(Promiň, Euniko.)

(V pořádku, šéfe. Miluji vás. Ale vy a já jsme k sobě připoutáni pěkně natěsno, měli bychom se uvolnit a radovat se z toho. Mohu vás naučit hodně věcí, jak být ženou; když mě necháte. Ale teď poslouchejte. Nepřerušujte mě.) Hlas ducha začal vypočítávat proud jednoslabičných slov, z nichž každé bylo v těch dávných dnech Johannova mládí tabu.

(Euniko! Prosím, miláčku, to ti nesluší.)

(Mírněte se, šéfe. Dokončím to, i když budete pořád tropit povyk.) Vypočítávání pokračovalo —

(Tak a je to, myslím, že to jsou ta slova, která jsem nikdy nechtěla použít ve vaší přítomnosti. A teď mi řekněte — bylo tam aspoň jedno, jemuž jste nerozuměl?)

(Na tom nezáleží. Člověk by neměl užívat jazyk, který uráží druhé.)

(To jsem nikdy nedělala, šéfe. Na veřejnosti. Ale teď jsem doma — nebo jsem myslela, že jsem. Chcete, abych šla zase pryč?)

(Ne, ne, ne! Ach, jsi už pryč?) (To jsem určitě byla, šéfe. Mrtvá, myslím. Ale teď jsem tady a chci zůstat. Jestli mě necháte. Jestli se můžu chovat nenuceně a být šťastná, a ne se pořád strachovat, jestli jsem vás náhodou neurazila. Nechápu, proč latinské mnohoslabičné slovo ze mne dělá větší dámu než jednoslabičné stejného významu. Vy i já myslíme tímtež mozkiem — vaším—jíme toutéž pusou — tou, která bývala moje — a čuráme tou samou dírkou. Tak proč bychom nemohli mít tentýž slovník? Když mluvím o tom čurání — ach, omluvte mne, pane, chtěla jsem říct "močení"—)

(Nech si ty svoje sarkasmy, děvče!)

(Komu říkáš "děvče", děvenko? Chceš si sáhnout, tak dělej a ohmatej se. Máte ňadra, co, šéfe? — a jak jste na ně vždycky zíral, vy nadřžený starý kozle. Až jsem z toho celá hořela. Ale říkala jsem, když jsem mluvila o tom močení, že budeme muset poměrně brzy zazvonit, aby nám přinesli mísu, teď když už nejsme vybaveni cévkami... a není způsob, jak bych mohla opustit pokoj, až budete čurat. Neodvážila bych se odejít, tam venku je tma a možná, že bych ani netrefila zpátky. Takže to znamená, buď si zvyknout na takové věci — nebo mě poslat pryč navždy — nebo nechat prasknout váš krásný nový měchýř.)

(O. K., Euniko, bod pro tebe.)

(Urazila jsem vás, šéfe?)

(Euniko, ty jsi mě nikdy neurazila. Někdy jsi mě nepříjemně polekala, někdy jsi mě překvapila a často jsi mě potěšila. Ale nikdy jsi mě neurazila. Ani tím seznamem neo-malených slov.)

(No... jak jsem pochopila, když už je znáte, nemůžete se opravdu urazit; kdybyste jim nerozuměl, tak byste se možná urazil.)

(Dobrá, drahoušku. Už se přestanu snažit opravovat tvoji mluvu. Ale oficiálně prohlašuji — používal jsem všechna ta slova dávno předtím, než se narodila tvoje matka. Možná i dřív, než se narodila tvoje babička.) (Babičce je šedesát osm.) (Naučil jsem se je všechny a používal je se zalíbením dávno předtím, než se narodila tvoje babička — se zalíbením proto, že byla hříšná, tehdy. Myslím, že teď pro vás mladší už nejsou.)

(Ne, jsou to jen slova. Zkratkovitá mluva.)

(Ne, to není zkratkovitá mluva, protože se používala ještě předtím, než video zkazilo jazyk. S výjimkou — jaké jen to bylo slovo? „Frimp“?)

(Aha. To jsem neměla zařazovat, šéfe; není to klasické slovo. Současný slang, svižná mluva. Je to obecné sloveso, které zahrnuje všechny možné způsoby kopulace — j (Pchá! To je teda mládež. Když jsem já byl mladý, měli jsme aspoň dva tučty slov s významem "frimp", některá nová, některá stará, kromě standardních tabuizovaných slov.) (Vy jste mě nenechal domluvit, šéfe — každý možný způsob propojenosti dvou nebo více těl — jakékoli množství — různého pohlaví nebo kombinace všech šesti pohlaví včetně velmi nekonvenčních variant, které by vám způsobily duševní otřes přímo tady na této posteli. To slovo je ale ze současnosti, takže není překvapující, že jste ho ještě neslyšel.)

(Ale slyšel jsem ho. Mám novinky od tebe, dítě.)

(Ano, pane? Myslím "ano, slečno Smithová", drahý. "Slečna Smithová" — to byla ale legrace, když jsem to poprvé slyšela. Ale je to hezké, protože to znamená nás oba. Hele, Rosy je fajn, že jo? Dává do líbání ruky víc, než nějací kanci dají do dovádění na matraci.) (Srdíčko, ty nejen že máš hříšné myšlenky — ale ještě měníš názory.) (Jak nemám mít hříšné myšlenky, když to jsou vlastně vaše myšlenky, šéfe — já jsem zaražená hluboko ve hmotě.) (Zavři už pusku, Euniko, teď jsem na radě já. Současnost, to není nic nového. Řekové pro to měli slovo. A také Římané. A tak dále v celé historii. Orgie byly vychutnávány ve viktoriánské Anglii. V mém mládí to nebylo neznámé ani uprostřed puritánské oblasti jižních států, ačkoli to bylo tenkrát nebezpečné. Euniko, jestliže se snažíme spolu vycházet, dovol mi říci toto; cokoliv jsi ty

viděla nebo zkoušela, o čem jsi slyšela nebo co jsi dělala, to jsem já dělal nebo si nechal dělat dávno předtím, než se narodila tvoje babička — a když se mi to líbilo, dělal jsem to znova a znova a znova. Bez ohledu na to, jak riskantní to bylo.)

Ten druhý hlas byl chvíli zticha. (Možná, že jsme se prostě do toho pustili mladší. Menší riziko a méně pravidel.)

(To pochybuji.)

(Ale ano, určitě ano. Říkala jsem ti, jak jsem byla mladá, když mě chytili. Bylo mi patnáct. A to jsem začínala o rok dřív.)

(Euniko, láska moje, hlavní odlišnost mezi starými a mladými je případ takzvaného generačního rozdílu — rozdílu v chápání, který existuje ve všech dobách — a to je, že prostě mladí nemohou uvěřit, že staří kdysi opravdu byli mladými..., přestože pro starého člověka je jeho mládí něco, co se stalo zrovna minulý týden, a jde mu na nervy, když někdo v podstatě popírá, že tenhle starý pitomec vůbec kdy vlastnil nějaké mládí.)

(Šéfe?) Myšlenka byla jemná a něžná.

(Ano, nejdražší?)

(Šéfe, vždycky jsem pod povrchem cítila, že jste byl mladý, přes všechny ty hrozné jaterní skvrny — věděla jsem to, když jsem byla naživu, myslím... a hrozně jsem si přála, abyste nebyl starý a nemocný.

Tak mě to bolelo, když jsem vás viděla trpět. Někdy jsem přišla domů a pla-

kala. Zvláště když vás to přinutilo oponovat a pak jste řekl něco, co jste tak nemyslel, a bylo vám to líto.

Chtěla jsem, aby se vám udělalo líp... a věděla jsem, že to není možné. Byla jsem jedna z prvních, kteří to podepsali — Joe a já, oba — jakmile nám to poslali z Klubu vzácné krve. Nemohla jsem to udělat dřív, protože byste to mohl zjistit a zakázat mi to,

(Euniko, Euniko!)

(Nevěříte mi?)

(Ano, miláčku, věřím..., ale rozplakala jsi nás.)

(Tak se vysmrkejte, šéfe, a přestaňte. Protože všechno dopadlo dobře. Podívejte, vy jste chtěl slyšet o mém malém bastardovi — zbaví vás to starostí, které už nemáme?)

(Ach..., jenom jestli chceš, Euniko. Má láska. Má jediná láska.)

(Řekla jsem jasně, že vám to chci říct, ne? Řeknu vám všechno a bude to trvat dlouho! — jestli chcete poslouchat. Jestli nebudete šokován. Řekněte : prosím, šéfe — protože detaily mého sexuálního života by vám měly pomoci v zacházení s vaším vlastním sexuálním životem. Naším sexuálním životem, tak je to. Nebo byste chtěl slyšet takové nesmysly, jaké jste probírali s Dr. Garciou o tom, jak být "aktivně ženou"?)

(Uf..., já nevím, Euniko, ještě nejsem ženou tak dlouho, abych věděl, co chci. Blbost, miláčku, místo abych myslel jako dívka, tak na ně pořád hladově koukám. Na tu malou zrzavou sestru, například.)

(To jsem si všimla.)

(Tohle byl sarkasmus? Nebo žárlivost?)

(Cože? Nechci být sarkastická, drahý šéfe, nechci, abychom na sebe někdy byli oškliví. A žárlivost je pro mne jen slovo ve slovníku. Prostě jsem jenom chtěla říct, že když vám Winnie dělala make up, tak jste se jen třásl, abyste se mohl juknout do výstřihu jejího pláště, kdekoli se předklonila, zírala jsem na to zrovna tak jako vy. Žádná podprsenka. Byly rozkošné, že? Winnie je žena a dobře to ví. Kdybyste byl mužem ve svém těle, tak jako jste mužem ve své mysli, nevěřila bych jí, pokud bych sebou mohla hodit na postel.)

(Myslel jsem, že říkáš, že nežárlíš?)

(Ne, nežárlím. Mínila jsem tím prostě, že Winnie by vás ulovila a úplně by vás vyřídila. Ale já ji nekritizuji. Ne-

mám nic proti dívkám. Některé dívky mohou být docela vzrušující.)

Johann dlouho neodpovídal. (Euniko, hm, naznačovala jsi, že máš — že jsi mívala — vztahy s jinými, hm —)

(Ale, šéfe, nebuďte jak z počátku dvacátého století, už jsme zahnuli za roh jednadvacátého. Řekněte to rovnou. Myslíte, jestli jsem lesba? Homosexuál?)

(Ne, to vůbec ne! No, snad jsem to tak určitým způsobem myslel. Alespoň jsem chtěl, abys vyjasnila, co jsi ty tím mínila. Protože to nevypadalo jako něco pravděpodobného. Bylas vdaná a — nebo byl váš sňatek jen zástěrka? Předpokládám —)

(Přestaňte předpokládat, drahý. Hned. Nebyla jsem homosexuální a ani Joe není. Joe je kocour vždy připravený zavřískat a je v tom vynikající. Kromě doby, kdy maluje, potom nemyslí na nic jiného. Ale „homosexuál“ není slovo, které by pohoršovalo kohokoli v mém věku, ani to slovo, ani ten fakt. A proč také, když to vláda vlastně podporuje s tou propagandou o příliš velkém množství dětí ve školkách? Kdybych se zaslíbila Bilitovi, nikdy bych neměla tu předstíranou „revmatickou horečku“. Ale ačkoli dívky jsou k pomilování a neměla jsem před nimi nikdy žádné zábrany, zajímala jsem se — vždycky — daleko více o chlapce, než abych žila na Gay Street. Ale kterému týmu fandíte vy, šéfe? Jednu chvíli mi vyprávíte, jak slintáte blahem nad Winnie, vzápětí se na mě zlobíte, že mně se líbí taky. Tak co s námi uděláte, drahý? Vezmeme to zleva, zprava, obojí nebo vůbec nic? Myslím, že bych snesla všechno, kromě toho posledního.. Mám vůbec poradní hlas?)

(No ovšem, samozřejmě, že máš.)

(To se divím, šéfe. Jak jste prskal, když jsem navrhla, že byste mohl poděkovat Dr. Hedrickovi v posteli..., a rozpálil se ještě víc při poznámce o vyspání se s dívkou. Určitě si neplánujete, že si to tajně domluvíte?)

(Ach Euniko, nemluv tak hloupě! Moje milovaná, ať jsem jakkoli šťastný, že jsme pohromadě, ten generační rozdíl je stále tu. Tentokrát je to moje vina, protože mám celoživotní návyk dávat si pozor na to, co řeknu ženě, dokonce i té, se kterou jsem v posteli —)

(Jste jistě v posteli se mnou\)

(To určitě jsem, A zjišťuji, že je ještě těžší být k tobě naprosto upřímný — „říkat věci rovnou“, jak ty říkáš — než si zvyknout, jak být ženou. Ale ještě než Dr. Hedrick nadhodil to téma, už jsem viděl ty souvislosti — a komplikace — a důsledky toho, že budu ženou... a mladou... a bohatou.)

(„Bohatou“. Já jsem nemyslela tohle.)

(Euniko milovaná, budeme muset na to myslet. Samozřejmě, že budeme „ženou aktivně“ —)

(Hurá\)

(Tíše, drahá. Kdybychom byli chudí, nejjednodušší věc by byla požádat tvého Joea, aby si nás vzal zpátky. Když by nás chtěl. Ale my nejsme chudí, jsme trapně bohatí — a je těžší se bohatství zbavit, než ho nashromáždit. Věř mi. Když mi bylo asi sedmdesát pět, pokusil jsem se zbavit svého majetku, dokud jsem ještě žil, aby to všechno nepřípadlo vnučkám. Ale darovat peníze tak, aby se většina z nich nevyplývala v průběhu procedury, je tak těžké, jako zahnat džina zpátky do láhve. Tak jsem to vzdal a prostě jsem to zařídil v mé poslední vůli tak, aby se většina z toho nedostala do rukou mých údajných potomků.)

(„Údajných“?)

(Údajných. Euniko, moje první žena byla hodné děvče, trochu jako ty, řekl bych. Ale zemřela chudinka při porodu — porodila mého jediného syna, který je rovněž již mnoho let po smrti. Agnes mě přiměla, abych jí slíbil, že se zase-ožením, a já to udělal téměř okamžitě. Z toho manželství jsem měl jednu dceru a její matka se se mnou rozvedla dřív, než byl dítěti rok. Oženil jsem se potřetí — zase dcera, zase rozvod. Nikdy jsem své dcery dobře neznal a přežil jsem je i jejich matky. Ale — Euniko, ty sama máš vzácný typ krve, víš, jak se krevní skupiny dědí?)

(To nevím.)

(Ale to bys měla. Protože jsem měl sklony k matematice, když jsem poprvé uviděl tabulku dědičnosti pro krevní skupiny, hned jsem ji pochopil stejně tak, jako jsem chápal násobilku. Jelikož jsem ztratil svoji první ženu při porodu, jak u druhé, tak u třetí ženy jsem si zajistil, aby byli dárce po ruce dřív, než šly na porodní sál. Druhá žena měla skupinu A, třetí měla skupinu B — o mnoho let později jsem zjistil, že obě moje domnělé dcery měly skupinu O.)

(Myslím, že jsem něco nepochopila, šéfe.)

(Euniko, je nemožné, aby otec se skupinou AB zplodil

děti skupiny O. A teď počkej — nezazlíval jsem to svým dcerám, ony za to nemohly. Miloval jsem

Ěvelynu a Robertu — snažil jsem se, chtěl jsem — ale jejich matky mě od nich držely dál a obrátily je proti mně. Ani jedna z nich pro mě nebyla k užítku... a obrátilo se to, až když jsem jednoho dne začal disponovat velkými penězi. Ten obrat od upřímné antipatie k předstírané "náklonnosti" byl na zvracení. Necítím žádné závazky ke svým vnučkám, protože ve skutečnosti to nejsou moje vnučky. Jasně? Co si o tom myslíš?)

(Uf— šéfe, nechci to komentovat.)

(Ne? A kdo to říkal ani ne před pěti minutami, že bychom k sobě měli být absolutně upřímní?)

(No..., ne že bych nesouhlasila s vaším závěrem, šéfe, nesouhlasím jenom s tím, jak jste k němu došel. Nemyslím si, že by dědičnost s tím měla něco společného. Zdá se mi, že vás štve něco, co se stalo už dávno — a to není dobré. Není to dobré pro vás, šéfe.)

(Dítě, ty nevíš, o čem mluvíš!)

(Možná že ne.)

(Nech si ty "možná". Dítě je dítě. Děti jsou proto, aby byly milovány a aby se o ně pečovalo. Kvůli tomu jsou všechny tyhle zatracené potíže, jinak nic z toho nedává smysl. Euniko, řekl jsem ti, že moje první žena byla trochu jako ty. Agnes byla moje Annabel Leeová a milovali jsme se, byla to víc než láska a měl jsem ji jenom rok — pak mi darovala syna a zemřela. Potom jsem miloval jeho zrovna tak. Když ho zabili, něco ve mně zemřelo..., a já jsem se, hlupák, počtvrté oženil v naději, že se to zase vrátí a budu mít jiného syna. Ale tenkrát jsem měl štěstí — žádné děti a jenom mě to stálo pořádný balík, abych to měl z krku.)

(To je mi líto, šéfe.)

(Teď už není čeho litovat. Chtěl jsem ti říct něco jiného — Euniko, když už jsme u toho, připomeň mi, abych se přehrabal ve své skřínce na šperky a ukázal ti vojenskou identifikační známku svého syna — všechno, co mi po něm zbylo.)

(Když chceš. Ale není to morbidní, drahý? Dívej se dopředu, ne zpátky.)

(Záleží na tom, jak se díváš zpátky. Neteskním po něm, jsem na něj hrdý. Zemřel se ctí v boji za svou vlast. Ale na jeho vojenské známce je jeho krevní skupina. Typ O.)

(Ach.)

(Ano, řekl jsem O. Můj syn nebyl o nic víc mým fyzickým potomkem než moje dcery. To mi nebránilo milovat ho.)

(Ano, ale — dozvěděl ses to až z té identifikační karty? Až když byl mrtvý?)

(Starou belu. Věděl jsem to od toho dne, kdy se narodil, měl jsem podezření, že možná nebude můj už od té doby, co Agnes otěhotněla — a přijal jsem to. Euniko, nosil jsem parohy s důstojností a podezření jsem si vždycky nechával pro sebe. Pro každý případ — protože všechny moje ženy přispěly k mému rohatému stavu. Rohy? Rozvětvené parohy! Manžel, který předpokládá něco jiného, si koleduje o neštěstí. Ale já jsem o tom nikdy neměl iluze, takže mě to nikdy nepřekvapilo. Neměl jsem důvod být překvapený, protože jsem dostal nejlepší část svého tréninku právě od vdaných žen, když jsem s tím v pubertě začal. Myslím, že se to stává ve všech generacích. Ale parohy bolí muže jenom tehdy, když je dost hloupý na to, aby věřil, že jeho žena je jiná — a přitom všechny důkazy, které nashromáždil, by měly způsobit, aby si uvědomil naprostý opak.)

(Šéfe, vy si myslíte, že všechny ženy jsou takové?)

(To ne! Ve svém mládí jsem znal několik sezdaných párů, ve kterých jak nevěsta, tak ženich — podle mého nejlepšího vědomí a svědomí — šli k oltáři jako panna a panic a zůstali si věrní po celý život. Takové páry by mohly být i dnes mezi vámi.)

(Některé asi ano. Ale nemohl byste to dokazovat podle mě.)

(Podle mě taky ne. Ani podle všech těch odpovědí, které sesbírala statistika. Euniko, sex je něco, o čem každý lže. Ale co jsem chtěl říct je tohle: muž, který se potěší, kde může, a pak se ožení a očekává, že jeho žena bude jiná, je blázen. Já jsem takový blázen nebyl, A teď ti budu vyprávět o Agnes.)

(Agnes — to byl anděl — úplný anděl. To je sice zastaralý výraz, ale vystihuje přesně skutečnost.

Nemyslím si, že by Agnes někdy někoho ve svém krátkém životě nenáviděla, ale milovala tak snadno, jako dýchala. Ona — Euniko, říkala jsi, že začínala mladá?)

(Ve čtrnácti, šéfe. Příliš mladá děvka, co?)

(Příliš mladá snad, děvka nikdy. Ani můj anděl Agnes nebyla nikdy děvkou, a to se šťastně zbavila svého panenství — jak mi řekla — ve dvanácti. Já —) ("Ve dvanácti!")

(Jsi překvapena, miláčku? Zase ten generační rozdíl, vaše generace si myslí, že vynalezla sex. Agnes byla příliš mladá, tenkrát i šestnáctileté na to byly dost mladé, jestli o tom chlap může něco vědět — ne moc! — a sedmnáctileté a osmnáctileté už byly běžnější. Myslím. Vlastně setkat se s pannou a být si tím jistý — no, na to tedy nejsem žádný specialista. Ale Agnes nedržela rekord ani tenkrát; vzpomínám si na jednu dívku ze školy, která se začala "pelešit", jak tomu tenkrát děti říkaly, v jedenácti — a prošlo jí to v klidu, byla učitelovou oblíbenkyní, vypadala, jako by neuměla do pěti počítat, a vyhrála nějaké pitominky za docházku do nedělní školy.

Můj drahoušek Agnes byla přesně taková, ale její dobrota nebyla předstíraná, byla opravdu hodná. Prostě neví-dělavna sexu nic hříšného.)

(Šéfe, sex není hříšný.)

(Říkal jsem někdy, že je? Avšak tenkrát jsem se cítil kvůli tomu provinile, dokud mě z toho nesmyslu Agnes nevyléčila. Bylo jí šestnáct a mně dvacet a její otec byl profesorem na vyšší zemědělské škole, kam jsem chodil, a jednou v neděli jsem byl pozván k nim na večeři — a poprvé se to stalo u nich v obýváku na gauči tak rychle, že mě to nepříjemně překvapilo a trochu i vyděsilo.)

(Co vás postrašilo, drahý? Její rodiče?)

(Nu ano. Byli nahoře a asi nespali. Agnes byla tak mladá — tenkrát byl věk pohlavní odpovědnosti osmnáct let, a zatímco já si nepamatuji, že by mě to někdy zastavilo, kluci z toho byli nervózní. Ale tu noc jsem nebyl připraven, nepředpokládal jsem to.)

(Připraven, šéfe?)

(Co se týče antikoncepce. Měl jsem ještě rok chodit do školy, abych získal titul, neměl jsem ani peníze, ani žádné zaměstnání a to, že bych se musel ženit, nebylo nic, z čeho bych se zrovna těšil.)

(Ale antikoncepce je ženská záležitost, šéfe. Proto jsem se cítila tak hloupě, když mě to zaskočilo. Ani ve snu by mě nenapadlo požádat toho kluka, aby si mě kvůli tomu vzal — i když jsem si byla jistá, který to je. Když jsem se dověděla, že jsem těhotná, zatnula jsem zuby a řekla jsem to rodičům. Dostala jsem pořádně vynadáno — táta za mě musel zaplatit pokutu, nebylo mi ještě patnáct. Byl vzteklý — ale žádné řeči o vdávání. Neptali se mě, kdo to udělal, a já jsem nikdy neřekla svůj názor.)

(Copak tys neměla vlastní názor, Euniko?)

(No... jenom názor. Řeknu ti, jak to bylo. Náš basketbalový tým a my tři děvčata, co jsme roztleskávaly, jsme byly ve stejném hotelu s trenérem a s dívčím učitelem tělocviku — ti dva na nás měli dávat bacha. Ale nedávali, odešli někam do města. A tak jsme se sešli na oslavu v apartmá, kde byli kluci. Někdo měl trávu. Marihuanu. Dvakrát jsem si vzala, ale nechutnalo mi to — tak jsem se vrátila k ginu a zázvorovému pivu, které chutnalo líp, ale bylo pro mne také skoro neobvyklou věcí. Nemyslela jsem si, že to budeme dělat. Nebylo to v naší škole zrovna obvyklé a měla jsem chlapce, kterému jsem byla věrná — no, obvykle — a který nebyl na tomhle výletě. Ale když si vedoucí roztleská-vačka sundala šaty, tak to bylo jasné. Propočítala jsem si v hlavě dny, řekla si, že ještě dva dny je to bezpečné, a svlékla jsem se taky: udělal to ten poslední z těch tří. Nikdo mě k tomu nenutil, šéfe, ani nejmenší příchut' znásilnění. Tak jak bych mohla obviňovat ty chlapce?)

(Jenomže se ukázalo, že jsem neměla dva dny rezervu, a v polovině ledna už jsem si byla poměrně jistá. Pak jsem si byla jistá úplně. Byli o tom přesvědčeni i moji rodiče a poslali mě na jih, abych zůstala u tety, než se zotavím z té revmatické horečky, kterou jsem nikdy neměla. Zotavila jsem se za dvě stě šedesát devět dní od toho mistrovství, právě včas, abych nastoupila na podzim zase do školy. A postoupila dál se svou třídou.)

(Ale co tvoje děťátko, Euniko? Byl to chlapec? Holčička? Kolik mu je teď? Dvanáct? A kde to dítě je?)

(Šéfe, já nevím. Podepsala jsem, že se ho zříkám, takže táta by dostal svoje peníze zpět, když by se objevil někdo s povolením k adopci. Šéfe, je to fér? Pět tisíc dolarů bylo pro mého otce — hodně peněz — ale kdo byl na podpoře, ten z toho vyklouzl bez pokuty nebo dokonce mohl požadovat bezplatný potrat. Tomu nerozumím.)

(Změnila jsi téma, drahá. Co tvoje dítě?)

(Ano. Řekli mi, že se narodilo mrtvé. Ale slyšela jsem, že to tak obvykle říkají, když děvče podepíše adopci a někdo na dítě čeká.)

(To můžeme zjistit. Kdyby tvé dítě nežilo, pak by nikdy pokuta nebyla uložena. Neříkal ti to otec?)

(Nikdy jsem se neptala. Bylo to velice choulostivé téma, šéfe. Byla to "revmatická horečka", nikdy nepovolené dítě. A když mi pak bylo osmnáct, mohla jsem mít klidně tři bez jakýchkoli otázek.)

(Euniko, nezáleží na tom, jak jste tomu říkali, jestli tvé dítě žije, můžeme ho najít!)

Druhý hlas neodpovídal, Johann naléhal. (No, Euniko?)

(Šéfe..., mrtvou minulost je lepší nechat spát.)

(Ty nechceš děti, Euniko?)

(To jsem neřekla. Vy jste říkal, že vám nevadilo, že váš syn nebyl opravdu váš. Myslím, že jste měl pravdu. Ale neplatí to v obou směrech? Jestli někde dítě je a je mu teď skoro třináct — jsme cizinci. Já nejsem matka, která ho milovala a vychovala; jsem nikdo. Opravdu nikdo — zapomněl jste, že jsem byla zabita?)

(Euniko! Ach, miláčku!)

(Rozumíte? Kdybychom našli toho chlapce nebo dívku, nemohli bychom přiznat, že jsem pořád naživu — zase naživu — uvnitř vaší hlavy. Tuto věc se neodvážíme přiznat... , jinak by zase přišli s těmi hroznými popruhy a už bychom nikdy nebyli svobodní.) Povzdychla si. (Ale přála bych si mít vaše dítě. Mluvil jste o Agnes, drahý. Řekněte mi víc. Jsem opravdu trochu jako ona?)

(Jsi jí hodně podobná, Euniko. Ale nemyslím, že by vypadala jako ty. Kdybych však věřil v reinkarnaci — což nevěřím — měl bych tendenci si myslet, že jsi Agnes, která se ke mně vrátila.)

(Možná, že jsem. Proč tomu nevěříte, šéfe?)

(No..., ty věříš?)

(Ne. Myslela jsem tím, že jsem v to nevěřila, i když většina našich přátel ano. Neviděla jsem žádný důvod věřit čemukoli, a tak jsem byla zticha. Ale, šéfe, člověk tím získává úplně jiný pohled na svoje zabít..., když potom zjistí, že není mrtvý. Nejdražší šéfe — myslíte si, že jsem jen výtvar vaší fantazie, že?)

Johann neodpověděl. Hlas mluvil dál. (Nebojte se to přiznat, šéfe. mě neurazíte. Já vím, že jsem to již. Nepotřebuju důkazy. Ale vy ano. Potřebujete to vědět. Přiznejte to, drahousku. Buďte ke mně upřímný.) Zase vzdychla. (Euniko, já to opravdu potřebuji vědět.

Ale — jestli jsem se zbláznil — jestli jsi opravdu jen moje vlastní mysl, která mi odpovídá — radši bych to nevěděl. Miláčku, odpusť mi..., ale ulevilo se mi, když jsi řekla, že nechceš, abychom se snažili najít tvoje dítě.)

(Já vím, že se vám ulevilo..., a taky vím proč, šéfe, nebudte tak netrpělivý. Máme hodně času, tak se uvolněte a buďte šťastný Důkaz se objeví — je to něco, o čem vím a co vy byste se asi nedověděl, nebýt mne. A až to přijde, budete si tak jistý jako já teď.)

Souhlasně si přikývla. (To dává smysl, Euniko — a zní to jako to plísnění, kterým jste byla zvyklá mne častovat, když jsem byl popudlivý. Starala jsi se o mne.)

(Teď se o vás budu také starat a nadávat vám, když to bude potřeba — a celou tu dobu vás milovat, šéfe. Ale je tu jedna věc, která spěchá.)

(Co?)

(Ta mísa. Ledaže byste chtěl mít takovou tu dětskou příhodu.)

(Ale zatraceně!)

(Klid, šéfe. Zvykneme si na to.)

(Proklatě, já nechci být sestrou posazen na mísu jako nějaké mimino, které dali na nočník. Víš, co se stane? Nic! Budu tak stažený, že nebudu schopen to udělat. Euniko, támhle za těmi dveřmi je moje koupelna — nemohli bychom požádat, aby nám tam pomohli... a ponechali nám soukromí?)

(Šéfe, vy víte, co by se stalo. Zazvoníte na sestru a řeknete jí to. Ona se pokusí vám to rozmluvit. Pak půjde hledat Dr. Garcii. Přejde a bude vám to také rozmlouvat. Když budete tvrdohlavý, sežene Jaka. A než se Jake objeví, promočíme postel.)

(Euniko, ty mě doženeš k zuřivosti. Dobrá, zazvoníme pro tu pitomou mísu.)

(Počkejte, šéfe. Můžeme dát ty postranice dolů?)

(Co?)

(Jestli to půjde, co nám zabrání, abychom si došli do koupelny bez ptaní?)

(Ale, Euniko — nechodil jsem už víc než rok!)

(To bylo předtím, než jste dostal tohle jako nové, pěkně opravené ženské tělo z druhé ruky, šéfe.)

(Myslíš, že můžeme chodit?)

(Pojďme to zjistit. Jestli se postavíme a dostaneme za-

vrat', můžeme se chytit postele a spustit se dolů na podlahu. Určitě se můžeme plazit, šéfe.)

(Jdeme na to!)

(Podívejme se, jak se tato postranice sundává.)

Johann našel bezpečnostní uzávěr. Zdálo se, že neexistuje způsob, jakým by ho osoba ležící v posteli mohla otevřít. To mě nepřekvapuje, řekl si pro sebe, jestliže tyto mříže měly chránit otupeného pacienta, pak bylo nutné, aby je nemohl odstranit. (Euniko, budeme muset zavolat na sestru. Zatraceně!)

(Nevzdávejte se, šéfe. Možná, že je na konzole knoflík. Když se zkroutíme tak, abychom měli hlavu u nohou, myslím, že na konzolu dosáhneme.)

Johann přitáhl kolena k sobě, otočil se a prudce se předklonil — a byl překvapen a potěšen, jak ohebné bylo jeho nové tělo. Pak protáhl pravou ruku mřížemi v nohách postele, ještě však úplně na konzolu nedosáhl — a zaklel, ale pak objevil, jak jsou postranice zamčené — dvěma jednoduchými úchyty, na každé straně jedním, v nohách postele pod pérováním mimo dosah (jak si bez pochyby návrhář myslel) každého pacienta, který byl dost nemocný na to, aby potřeboval postranice.

Otevřel palcem levou zástrčku, postranice sjela lehce dolů. Zahihňala se. (Jak si vedeme, kolego?) (Až dosud výborně, šéfe. Chytněte se postele, až si budete dávat nohy dolů. Jestli se převrátíte, tak nám dají mokry zábal — tak se držte pevně!)

Johann dostal nohy na zem, postavil se a i když se tiskl k posteli, celý se chvěl. (Mám jzávrat'.)

(Samozřejmě To přejde. Uklidněte se, drahý. Šéfe, myslím, že bychom mohli jít..., ale raději vsadíme na jistotu a budeme se plazit. Kdyby se nám zase zatočila hlava a spadli jsme na koberec, Winnie by tu byla okamžitě — a od té doby by nás krmili už jenom skrz mříže. Co myslíte?) (Myslím, že bychom se měli raději rychle dostat na hrnec, nebo to budeme muset svést na kočku. Lezeme.)

Dostat se na podlahu nebyl žádný problém, lezení bylo už horší, noční košile se jí pletla mezi nohy. Tak se posadila — Johann shledal, že jeho nové tělo se skládá snadno a přirozeně do pozic, které mladému Johannovi připadaly obtížné už ve dvanácti letech.

Nepřestával se divit. S nočním kabátkem nebyly problémy, zavazoval se vpředu na velký pásek, stáhla ho ze

sebe a odložila ho stranou. Ale noční košile se zapínala vzadu. (Stáhnout?) (Jenom rozvázat. Vypadá to, že je na šňůrce uzal. Opatrně, šéfe, nezašmodrchejte to.)

Košile letěla za kabátkem. Ničím neomezovaný začal Johann zase lézt. Dveře do koupelny se otvíraly přímo před ní a brzy dosáhla svého cíle.

V té chvíli si úlevou oddechl, (Cítím se lépe.) (To se cítíme oba. Chcete zkusit zpátky jít? Pokud budeme mít něco, čeho bychom se mohli chytit? Nebo rovnou k posteli, když si vezmeme na pomoc židli a budeme ji sunout před sebou.) (Jsem svolný.)

Johann zjistil, že není na nohou tak nestabilní — chůze byla mnohem snazší než před dvaceti lety.

Zůstávala však blízko stěn, koupelna byla již před lety opatřena záchytnými tyčemi, protože ochablý starý muž se přišemně obával pádu. To ji přivedlo blízko k vysokému třídlnému zrcadlu v koutě převlékárny.

Zastavila se.

Pak přistoupila k prostřední části zrcadla a podívala se na sebe. (Můj bože, Euniko, ty jsi ale krásná!)

(Můj bože, vždyť jsem neforemná ženská. Šéfe, koukněte na ty nehty u nohou! To jsou drápy. Pařáty. A proboha, mám pokleslá prsa! A břicho je hrozně ochablé.)

(Nádherná. Naprosto skvělá. Milovaná Euniko, vždycky jsem tě chtěl vidět úplně nahou. A teď tě vidím.)

(Taky jsem to chtěla. Prála jsem si, abych bývala měla dost času se upravit, než mě uvidíte. Vlasy mám v nepořádku. A — ano, myslela jsem si to. Jsme cítit.) (No teda!) (Promiňte, zpanikařila jsem. Šéfe, než se

vrátíme do postele, dáme si horkou koupel. To je rozkaz přímo z Washingtonu. S tou ochablostí toho dnes moc nenaděláme — ale můžeme se umýt.) Otočila se a prohlédla si zadek. (Ach bože! Ženská by měla být ženská — ale ne tako-váhle ženská.) (Euniko, to je ta nejhezčí panímanda ve státě. V celé zemi.) (To možná bývala. A zase bude, to slibuji, šéfe. Zítra ráno začínáme s pravidelným cvičením. Všechno zpevníme.) (Dobrá, když to říkáš — stejně si myslím, že jsi nejúžasnější a nejkrásnější věc, jakou jsem kdy v životě viděl. Pamatuješ, Euniko? Jak jsi jednou byla za tu mořskou pannu — měla si na sobě tu švindl podprsenku... ne?)

Zasmála se. (Proboha, ne. Neměla jsem podprsenku, šéfe. Bylo to jen moje tělo. A barva. Ale moje prsa byla

tenkrát tvrdá jako kámen, Joe s nimi něco udělal. Myslím, že to bylo nejnahatější, co jste mě kdy viděl.) (A na koho myslíš, že zírám teď, krásko?)

(Ach, minila jsem předtím, než mě zabili. Když jsem byla vaše "hodná" holka, která se neodvážila ukázat se vám nahá, i když věděla, že byste byl hrozně rád, vy starý prasáku. Ačkoli jste mě mohl vidět nahou — a mnohem krásnější — kdybyste se přinutil mě o to požádat.)

(Budu každý den trávit mnoho hodin tím, že si tady stoupnu a budu zírat.)

(Není důvod, proč byste neměl, drahý, teď je to vaše tělo. Ale teď si dáme na zem podložku a pustíme se hned do toho posilování. Většinu cvičení můžeme dělat lépe s pomocí velkého zrcadla. Myslím, že —) Dveře se prudce otevřely. "Slečno Smithová"

Johanu sebou překvapeně škubl a pak neurvale odpověděl: "Slečno Gerstenová, jak si to sakra představujete, že vletíte do mé koupelny bez zaklepání?"

Sestra ignorovala ten výbuch, přiskočila ke své pacientce a vzala ji kolem ramen. "Opřete se o mne a pojd'me zpátky do postele. Ach bože, já nevím, co Dr. Garcia řekne! Ten mě zabije — jste v pořádku?" Johann viděl, že ta malá sestra se brzy dá do pláče.

"Samozřejmě, že jsem v pořádku." Johann se pokusil setřást ze sebe její ruku, ale zjistil, že ta dívka je silnější, než vypadá. "Neodpověděla jste mi."

Sestra se opravdu dala do pláče. "Ach prosím, drahá, nehádejte se se mnou! Nechte se dovést do postele, než si něco uděláte. Snad se Dr. Garcia nebude tak hrozně zlobit."

Když viděl, že ta mladá žena se úplně neprofesionálně rozrušila, nebránil se už Johann tomu, aby ho spěšně vyvedla ven a zpátky do ložnice a do postele. Ta malá zrzka znovu chytila dech. "Tak! Ted' se mě chytněte pevně kolem krku, já vám zvednu nohy — vy ošklivá, zlobivá holko! Takhle mě vyděsit!"

Johann nespolutracoval. "Winnie,"

"Ano, drahá? Ach nechte mě, ať vás dám do postele! Doktor bude příšerně zuřit."

"Ne tak rychle. Jestli to chcete říct učiteli, běžte a udělejte to. Můžu se držet postele, nespadnu."

Sestra vypadala zoufale. "Chcete, aby mě vyhodili, slečno? Nebo aby mě dali na černou listinu? Co jsem vám kdy udělala?"

"Winnie, drahá."

"Ano?"

"Vy neřeknete Dr. Garciovi ani slovo." Johann jí položil ruku kolem pasu., JDobrá?"

Sestra vypadala znepokojeně, ale neodtáhla se. "No, ale měla bych. Mám hlásit všechno."

"Ale nenahlásíte. Já mu to také neřeknu. Přísně tajné, jen vy a já. A nikomu ani slovo."

"No..., já neřeknu, když vy neřeknete."

"Slibujete?"

"Slibuji."

Johann ji políbil, Winnie neuhnula, ale vypadala vyděšeně a trochu ostýchavě. Pak se nadechla, otevřela pusku a políbek se rychle vylepšil.

Sestra osvobodila svoje ústa a řekla chraplavě: "Mohli by mě vyhodit rychle taky za tohle." Neřekla, co tím mínila. Nevšimla si toho, že Johann ji volnou rukou chytil za řadro.

"Tak toho necháme a já půjdu do postele — ne, nepomáhejte mi, nepotřebuji to."

Johann to dokázal tím, že to zvládl. Sestra přes něj přetáhla pokrývku a hned zase nasadila profesionální tvář. , "A teď se zase pěkně oblékneme, ano?" Sehnula se a sebrala šaty. "To je ale zlobivá holka, šaty nahází na zem. Takhle mi nahnat strach."

"Nacpěte je do koše. Já je nosit nebudu,"

"Ale, ale, drahoušku. Nemusíte si brát kabátek. Jenom košili. Nebo chcete čistou?"

"Winnie, už nikdy nebudu nosit ty směšné hábity, tak je vyhod'te. Kabátek můžete pověsit na místo. Ale nebudu nosit tu košili. Zůstanu neoblečená,"

"Dr. Garcia — "

"Přestaňte mě strašit Dr. Garciou. To už je za námi. Že?"

Sestra se kousla do rtu. "No... ano."

"Do toho mu nic není, jestli spím nahý. A tak budu spát, dokud mi nebude zakoupeno něco vhodnějšího. Nebo — spíte tady v domě? Možná, že byste mi mohla půjčit noční košilku. Nějakou dívčí,"

"Hmm, ano, spím tady. Ale nemohu vám nic půjčit, protože — no —já spím také nahý."

"To je praktické."

"Ale noční košile a prádlo jsou přímo zde. Ve vaší převlékárně."

"K čertu. Kdo je objednal?"

"Já nevím, slečno Smithová. Byly sem přineseny a uloženy, když se ukázalo, že je budete potřebovat."

"Dobré plánování. Pí, nevíte, jestli to je moje velikost? Ať je to jaká chce, já tu svoji neznám."

"Ano, jistě! Pomohu vás změřit."

"Mám lepší plán. Najděte mi tu nejvíce sexy košili, která tam je — mohla bych si ji zkusit."

"Velmi ráda." Sestra opustila pokoj.

(Lesbo.) (To je nesmysl, Euniko. Jistě, je to rozkošná malá kočka..., ale prostě jsem si náhle uvědomil, na jaký postup by nejlépe zareagovala. Musel jsem se pohroužit hluboko do své paměti, vyšel jsem ze cviku.) (Řekla jsem, že jsi lesba. Líbilo se ti to.) (Tobě se to nelíbilo?) (Jistěže ano. Líbala, jako by neměla nikdy přestat. Ale já nejsem takový pokrytec jako ty. Kdo byl šokován, když jsem řekla, že holky mohou být skvělé? Ty, oplzlý licoměrníku. A jsi lesba.)

(Euniko, ty jsi se úplně zbláznila. Skoro sto let jsem měl rád dívky; myslíš, že se přes noc změním? Budu se cítit přilhlý tehdy, až nás políbí první muž. Pravděpodobně omdlím.) (Ubohý šéf. Už vůbec neví, čím je. Nebojte se drahý, Eunika vás vytrénuje — protože já dobře vím, jak líbat muže.)

(To si dovedu představit.) (Byl tenhle polibek slaný? To je jedno, já vím, jak se to dělá. Ten omdlí. Šéfe, tvrdil jste, že jste dělali všechno. Všechno!) (Hele, ty malá čmuchalko, nebudu se ti omlouvat za to, že mě nazýváš jak "lesbou", tak "teploušem" v jedné větě. Budu ti vyprávět svoje me-moáry později. Ale Euniko, když mluvíme o "lesbách", týká se to Winnie? Určitě zareagovala.) (Spíš je to drahoušek než to druhé, jak se mi zdá, ačkoli se možná potuluje po obou stranách Gay Street. Ale jestli se ptáte: "Je to lesba?", tak bych vsadila cokoli, že ne. Kolísá, to určitě, ale mnohem víc ji zajímají muži. Nevšiml jste si? Frajírci.)

Winnie se vrátila a v každé ruce držela jednu noční košili. "Myslím, že tyto dvě jsou nejhezčí, slečno Smithová. Myslela jsem — "

"Winnie."

"Ano, slečno Smithová?"

"Ne "slečno Smithová". Myslím, že mě nemusíte oslovovat "slečno Smithová". Ne poté, co jsme se políbily. Nebo jsem to špatně pochopila?" (Ty lesbo.) (Mlč, Euniko, ona nám pomůže.)

Sestra neřekla nic, jen se začervenala.

Johanu řekl jemně: "To je dostatečná odpověď, drahá. Takže mně říkej — ne, sakra, nechci, abys mi říkala "Johanne". Potřebuji nové jméno... Winnie, drahoušku, které dívčí jméno je nejbližší "Johannovi"?"

"Hmm — Johanna."

"Mmm, ano. Ale v mé rodině už jedna "Johanna" je. Co kdybychom vzali jiné?"

"No..., kdybyste se pojmenoval "Joan" a vyslovovalo se to jako dvě slabiky, bylo by to skoro jako "Johann" kromě hlásky J."

"Perfektní! Pojmenovala jste mě. Myslím, že tím pádem jste moje kmotra. Nevadí vám být kmotrou starému, velmi starému muži, který se právě přerodil v ženu?"

Winnie se zasmála. "Jsem polichocena."

"Tak mi říkejte "Joan", ne "slečno Smithová". No, potřebuji ještě prostřední jméno. "Eunika", (Jakže, šéfe, teď jsem já polichocena.) (Ano, milovaná. Ale teď mlč.) "Joan Eunika Smithová. Winnie, víte, proč

mám to druhé jméno?"

Sestra pomalu odpověděla. "Nepředpokládá se, že bych to měla vědět."

"Tak já vám to řeknu. Je to podle milé a blahosklonné dámy, která mi věnovala toto nádherné tělo — a já věřím, že mě slyší, ať je kdekoli." (Já slyším, šéfe!) "Položte ty košile a pojd'te sem a pojmenujte mne mým novým jménem. Pojmenujte mne formálně, protože to je jediné pokřtění, jaké kdy budu mít. Pak to zpečetíme,"

Malá zrzka přistoupila váhavě k posteli a sklonila se nad svým pacientem. Řekla měkce: "Křtím tě Joan Eunika" — a políbila ji.

Snad to Winnie minila jako formální letmý polibek, Joan Eunika to tak však nenechala. Než to skončilo, oběma ženám tekly slzy.

Joan pohladila sestru po tváři a ta se narovnala. "Děkuji ti, drahá. Ted' jsem Joan. Joan Eunika. Podej mi nějaký kapesník a ty taky jeden potřebuješ." (Tak jaké to bylo tentokrát, Euniko?) (Lesbo, vaše technika se zlepšuje. Cítila jsem to jasně až v prstech u nohou.) (Komu k čertu pořád říkáš "lesbo", ty lesbo?)

(Jmenuji se Joan Eunika.) (Ne, vy jste Joan a já jsem Eunika a dohromady jsme Joan Eunika... a nikdy jsem nedostala hezčí dárek, šéfe. Joan... Já vím, že nejste lesba, ale měl byste se raději mířit s tou svojí kmotrou. Ledaže byste to myslel doopravdy.)

"Kterou košili si vezmeš..., Joan?"

"Winnie, já nevím ani ň o ženském oblečení. Co myslíš?"

"No... tenhle krétský vzor je dost výstřední. Ale máš postavu, která to snese." (Ne, šéfe! Vezměte si tu s malým výstřihem.) (Euniko, myslel jsem si, že jsi pyšná na svoje ňadra? Opravdu nejsou pokleslá.) (O to vůbec nejde. Věřte mi, Johanne, já vím, co dělám.)

"Možná, že máš pravdu, Winnie. Ale asi to nebude správná košile pro doktory a právníky. Raději začnu pomalu, s malým výstřihem. Pomoz mi, prosím."

"Když ji oblékala do noční košile, zeptala se Joan: "Winnie? Jak tě to napadlo takhle tam na mě vlítnout?"

"Co? Prosím tě, samozřejmě podle displejů. Jak srdeční rytmus, tak dýchání bylo zrychleno. Tělesný pohyb. Tak jsem to běžela zkontrolovat — a samozřejmě, moje hrozná holka dokázala vylézt ven z postele. Ach, víš, jak jsi mě vyděsila, drahá?"

"Winnie, tohle jsou pohádky z vídeňského lesa."

Sestra ztuhla. "Co tím míníš, Joan?"

"Můj tep a dýchání se muselo zrychlit dobrých deset minut předtím, než jsi vstoupila."

"Proboha! Neřekneš to na mě? Slíbila jsi to,"

"To jsem slíbila a ty taky. Winnie, s tou tvou sladkou pusinkou, od ted'ka ani jedna z nás neřekne už Dr. Garcio-vi ani co by se za nehet vešlo, jediné když samy uznáme, že by to měl vědět. Ty a já, drahá. Svorně. A ted' mi řekni, co se stalo."

"Ach, je to hloupé. Když má někdo službu na dálkovém sledování, nesmí spustit oči z displejů ani na chvíli. Ale tys na tom byla tak dobře... a paní Sloanová si na chvíli zdřímla — už to potřebovala, chudinka — a Dr. Garcia šel zkontrolovat pana Salomona... a nasadil hrozivý výraz, abychom ho nevolali, ledaže by ho potřeboval pacient..., a umývárna je hned v hale kousek od displejů — "

"Už to mám. Měly jsme tutéž potřebu ve stejném čase. Správně?"

Winnie se zase začervenala. "Zasloužím si, aby mě vyhodili. Víím nejlíp, že se nemá u pacientů riskovat. Pacienti dělají hrozné věci."

"Vůbec nebudeš vyhozena, budeš tady ještě dlouho potom, co Dr. Garcia odejde. Jestli sama zůstaneš. Jak vypadám?"

"Prostě překrásně. Bývala bych to neřekla, ale opravdu si myslím, že tahle košile ti jde lépe než ta krétská," (Co jsem vám říkala, šéfe?) "Ale ještě tě trochu namaluju rtěnkou. Už je všechna pryč."

"No jak se proboha tohle stalo?"

Winnie se zahihňala: "Mé se neptej. Ale myslím, že se taky trochu upravím, než nás uvidí doktor, Joan? Můžu ti říkat "slečno Joan", až tady bude Dr. Garcia? Je příšerně přísný."

"Řekni mu, ať si dá na hlavu mokrý hadr. Vyhodíme ho, miláčku, když se budeš cítit lépe. Ale já jsem

"Joan", když tu poblíž nebude. Ty jsi můj trenér. Uděláš ze mě ženu." (To je moje práce, šéfe. A jak vidím, bude to náročné.) (Takže s tím potřebuješ pomoci. Nezlob, Winnie je naše tajná zbraň.) (Dobrá. Ale ta zbraň může explodovat.) (Podívej se, děťátko, naučil jsem se zvládat ženy už dávno předtím, než se tvoje babička narodila.)

"Ráda bych nějak pomohla, drahá Joan."

"Tak můžeš začít přesvědčovat Dr. Garcii, že jsem schopná vykoupat se ve vaně. Jsem cítit. Dámy by neměly být cítit."

"Proč? Koupaly jsme tě ani ne před dvěma hodinami!"

"Potřebuji víc, než jen opláchnout na posteli, a ty to víš. Musíš mu vnuknout myšlenku, že mi pomůžeš do vany a z vany a zabrániš pádu. Když s ním budou problémy, přiveď ho sem a já dostanu náhle záchvat vzteku. Jestli nepochodíme, ať mě poškrábe na zádech." Joan se usmála. "Tak si namalujeme ty pusy a pak ho běž najít."

(Joan, šéfe, miláčku, už víte, co jsem myslela tím malým výstřihem? Víš, co to pro nás udělalo?) (Vím, že se cítím trochu víc zahalená, ale jenom trochu. Euniko, ty vsadky na prsou jsou šibalské.) (Och, pff, nejsou ani průhledné, jenom průsvitné. Ale stejně je tato košile mnohem více sexy než ta krétská. Muži si vždycky pletou nahou kůži se

svůdností. Typická mužská chyba.) (Možná, že to tak je, ale já jsem si nikdy za celý dlouhý život na nahou kůži nestěžoval.) (Nebudu se s tebou hádat, Joan, ale naše šaty budu vybírat já. Dokud nezačneš uvažovat jako žena. Ale já jsem měla zvláštní důvod pro to, že jsem si vybrala tuhle košili, která je — při letmém pohledu — skromnější. Budeme ji mít na sobě, až přijde Jake.)

(Euniko, Jake šel pravděpodobně domů. Měl toho v poslední době hodně.)

(To měl a o čem jiném myslíš, že mluvím. Ale je pořád v domě, neodešel by bez rozloučení.)

(To je nesmysl, Jake a já nejsme tak formální.)

(Šéfe, Jake je džentlmen až do morku kostí. Možná, že by klidně zmizel po anglicku, když by jednal se svým starým přítelem Johannem Smithem — ale ne s dámou. "Jo-hann" je jedna věc, "Joan Eunika" je ale úplně jiná záležitost.)

(Ale on ví, že jsem Johann.)

(Vážně? Tak proč ti líbal ruku? Joan, budu na tebe muset dávat pozor každou vteřinu, ty nevíš o mužích vůbec nic.)

(Téměř sto let jsem byl jedním z nich.)

(To nehraje roli. Buď zticha, může tu být každou chvíli, musím ti to říct rovnou. Joan, posledních pár měsíců před svou smrtí jsem byla Jakovou milenkou.)

(Jaký byl ten starý kozel?)

(Je tohle všechno, co mi k tomu řekneš?)

(Euniko, ty si myslíš, že nevím nic o mužích. To je možná pravda, v jistém smyslu. Ale já mohu tebe o nich poučit — zvnitřku — způsobem, jakým ty mě můžeš poučit o mužích zvnějšku. Jake je tvrdý muž. Přesto jsem ho viděl dvakrát zkolabovat zármutkem nad tebou. Je pochopitelné, že ho tvoje smrt rozrušila. Je pochopitelné, že pro něj bylo velké vypětí vypomáhat v té maškarádě, abych se nedozvěděl, že jsem zdědil tvoje krásné tělo. Avšak byla jsi jen dívka, kterou znal pracovně, ta, která mu pomáhala v mých záležitostech. Nikdo, koho znal intimně. A přesto se ten starý neoblomný právník zhroutil dvakrát. Kvůli tobě. Takže tě musel znát daleko líp, než by kdo hádal. Jak? A kde? Je jenom jedna odpověď. V posteli.)

(Ne vždycky v posteli, ty starý prasáku s dívčím jménem. V posteli, samozřejmě. Ale také na mnoha jiných

místech. V jeho autě. Ve tvém autě. Několikrát v tomto domě —)

(Zatraceně! Ted' to vědí taky všichni moji sluhové.)

(Pochybuji, že by nás podezřívali. Používali jsme k práci tvoji studovnu — a pracovali jsme — a Cunningham nedovolil, abychom byli rušeni víckrát, než vyrušil tebe a mne. Položil jsi mi neomalenou otázku, dostaneš neotesanou odpověď. Ten starý kozel byl dobrý. A dost odvážný, protože nevynechal jedinou příležitost. Sotva jsme ztratili den až do doby, než mě zabili.)

(Vy jste párek mladistvých delikventů, vy dva. No, klobouk dolů před Jakem.)

(Žárlíte, šéfe?)

(Ne, závidím. Nebyl bych toho schopen ani ten první den, kdy jsem se na tebe podíval. Nemožná věc. A teď ještě více nemožná. Jen závidím. Tomu starému kozlovi.)

(Není to nemožné, Joan.)

(Co?)

(Byla jsem v šoku, když jsem uviděla Jaka. Moje smrt ho musela hrozně bolet. Víím, že to tak bylo, miloval mne. Ale můžeme ho z toho dostat, Joan, ty a já — jenom tentokrát nepoužijeme tvoji studovnu.)

(Cože? No teda, to je incest!)

. (Nebud' směšný, drahý. Nebyla jsem s Jakém příbuzná a myslím, že ty také ne.)

(Myslím, že by to vypadalo jako incest. Jake? Jake? Euniko, když připustím, že jsem rozvažoval, že bych — konečně — byl "aktivně ženou", neměl jsem na mysli Jaka.)

(Já ano.)

(Tak to vyhod' z hlavy! Zapomeň na to. Dr. Hedrick, když budeš chtít — přinejmenším se pokusím spolupracovat — až si zvyknu na to, že jsem žena. Tvůj bývalý manžel, Joe, to ti dlužím—)

(Joe ne.)

(Proč ne? Mluvila jsi o něm s uznáním po této stránce a vždycky jsem si myslel, že o něm smýšlíš dobře i v jiných ohledech. Nenutím tě — sakra, neumím přemýšlet o sexu jinak než abstraktně o jakémkoli muži, ještě jsem se nepře-orientoval. Ale už jsem se rozhodl ti vyjít vstříc v tom, že potřebuješ Joea.)

(Šéfe, já nemohu. Ne s Joem. Protože on byl můj manžel. Pro něj bych byla zombie. Chodící mrtvola.

Pochybuji,

že by se nás dotknul..., a kdyby ano, měla bych hrozné pokušení mu to říct. Říct mu, že jsem pořád tady. To nemohu. Víím to.)

(A já to nemohu dělat s Jakém. S Jakém je to to samé, víš. Chodící mrtvola.)

(To není úplně to samé. Jistě, on ví, že jsme sešití dohromady, tvůj mozek a moje tělo. Ale měl nás rád oba. Tebe měl rád mnohem déle, než měl rád mě. Zatímco Joe tebe dokonce ani neznal.)

(Jake že mě měl rád? Euniko, ty ses zbláznila!)

(To je nemožné, drahý, nemám mysl, abych se mohla zbláznit. Proč si myslíš, že Jake snášel tvoji špatnou náladu? Ne pro peníze, je bohatý, i když není tak bohatý jako ty. A proč je tu pořád kolem? Kvůli mně? Vyhnul by se tomu, aby viděl mě — toto tělo — kdyby to bylo možné, zraňuje ho to. Trčel tady, protože ty jsi ho potřeboval. Podívej, drahý — myslím Joan — Joan, mluví tvoje velká sestra Eunika, tak ji dobře poslouchej. Bud' hodná na Jaka. Bud' Jaková sladká holčička. Pak nech věci plynout. Nežádám tě, abys dělala něco, co nechceš dělat — proboha, to ne!

Jake by si toho všiml, kdyby ses do něčeho nutila, vyzná se v ženách. Jenom bud' hodná. Nebud' Johann, bud' Joan. Bud' roztomilá a bud' žena a dovol mu, aby se o tebe staral.)

(No — pokusím se. Jake si bude myslet, že jsem úplný cvok.)

(Bude si myslet, že jsi miláček. Možná, že bude raději tvým otcem, než tím, čím byl pro mne. Jestli to tak bude, budeme hodné a necháme ho, aby nás konejšil.)

Povzdechla si. (Pokusím se, Euniko. Ale nevím. Jake!)

(Ty jsi moje hodná holčička, Joan. Bud' bezmocná a ženská, Jake udělá zbytek.)

Dr. Garcia vpadl dovnitř a šel přímo k posteli. "Co to má znamenat s tou koupelí ve vaně? Myslel jsem, že jsem vám jasně řekl, že nemáte na nic pospíchat."

(Nedovol mu diskutovat, Joan!) (Podívej, jak ho přivedu do rozpaků!) "Ach doktore, vy jste mě tak vylekal!"

"Co? Jak?"

"Takhle na mě vybafnout bez varování. Copak to je hezké?"

Garcia vypadal popleteně. "Slečno Smithová, jsem tu už více než rok a vždycky jsem vstupoval do tohoto pokoje bez ceremonií. Mám tomu rozumět tak, že je vám to nepříjemné? Nebo jen tentokrát?"

"To není ta správná otázka, doktore. Když jste sem poprvé přišel, ošetřoval jste bezmocného starého muže. Pak jste pomáhal Dr. Hedrickovi s pacientkou, která byla paralyzována a většinu času v bezvědomí — a já opravdu oceňuji tu péči, kterou jste poskytoval té bezvládné pacientce, protože já

jsem ona. Ale věci se mění. Já se teď musím učit, jak být ženou, a jestli to dokážu, dámou. To není snadné. Nepomohl byste mi tím, že byste mi začal prokazovat tutéž formální zdvořilost, s jakou se chováte k jiným dámám?"

Garcia se trochu začervenal, "Lékař nemá čas na formality."

(Napal ho ještě jednou, drahá! Ještě se cuká.) (To udělám!)

Jdoktore, kdybych byla v nebezpečí, očekávala bych, že budete spěchat dovnitř bez ohlášení, jsem na vás závislá. Ale vy jste přišel, abyste mi řekl, že se nemůžu vykoupat ve vaně — to určitě nebylo tak naléhavé. Snad toho nežádám tolik — jen vás prosím, abyste tento pokoj nepovažoval za pokoj starého nemocného muže, ale za budoár dámy. To by mi pomohlo. Prosím?"

Dr. Garcia řekl škrobeně. "Dobře, slečno Smithová. Budu si to pamatovat,"

"Děkuji vám, pane. Mimochodem, jmenuji se teď "Joan Smithová", nemohu už dál být "Johann". Mohl byste mi říkat "slečno Joan", abych si na to lépe zvykla. Nebo prostě "Joan", protože není nezbytně nutné, abych jednala formálně se svým lékařem, to doopravdy nechci. Jen ten malý dotek formality, který potřebuji jako trénink, když se učím, jak být svým novým já. Budete mi říkat "Joan"?"

Jen s nechutí se usmál. "Dobrá — Joan."

Odměnila se mu Euničíným nejkrásnějším úsměvem pro skvělé muže. "Zní to hezky. A jíte opravdu kdykoli vítán, doktore, ať profesionálně nebo prostě jenom soukromě. Což doufám, že uděláte. Jen se vždycky zeptejte sestry, zda jsem připravena přijmout džentlmena. Ženské záležitosti. Však víte." Zvedla se na lokti a podívala se na něj, dobře si vědoma své "cudné" noční košilky. "Třeba taková rtěnka."

Navlhčila si rty. "Je to podivné, když se musím líčit. Je to v pořádku? Vypadá to dobře?"

"Vypadáte nádherně!"

(Zrušit a vymazat — změnit "lesba" na "děvka". Ty jsi od narození děvka, drahá. Kde je tvůj rajón?)

(Odpusť si to, drahá sestro, ještě jsem ho nepřestala svádět.)

"No, děkuji vám, pane! A teď mi řekněte, proč si nemohu dát horkou pěnivou lázeň, abych se také cítila nádherně. Budu dodržovat vaše příkazy, ale ráda bych jim rozuměla. Můžete mi to vysvětlit bez použití mnoha dlouhých latinských výrazů?"

"No — Joan, moje námitka je ta vana samotná. Lidé si odjakživa lámou nohy a rozbíjejí lebky kvůli tomu, že uklouzli ve vaně. A vy jste se ještě nenaučila ani postavit se, natož pak chodit."

"To je pravda." Joan odhodila příkrývku, spustila nohy přes okraj postele, posadila se — ovládla lehkou závrať a usmála se. "Tak se podíváme, jestli mohu. Pomůžete mi, doktore? Možná ruku kolem pasu?"

"Lehněte si!"

"Musím? Cítím se fajn. Není tam stolička? Moje nohy se nedotkly podlahy."

"Slečno Sm — Joan, zatraceně, tak mi pomozte, nebo toho tady nechám a koupím si skládku! Lehněte si, než zavolám sestru. Potom vás vezmeme každý z jedné strany a postavíte se. Až zjistíte, jak jste slabá a že máte závrať, předpokládám, že půjdete zpátky do postele a zůstanete tam."

"Ano, doktore," řekla mírně a lehla si.

Winnie odpověděla na volání. "Zvonil jste, doktore?"

"Pokusíme se nacvičovat chůzi. Pomůžete mi pacientku postavit. Vezmete jí zleva."

"Ano, pane,"

S velkou pomocí vstala Joan z postele a postavila se. Pokoj se trochu houpal, ale opřela se o Winniino rameno, zatímco na doktorově rameni byla její ruka lehká jako pírkó.

"Jak se cítíte?"

"Fajn. Měli bychom pustit hudbu, chtěla bych tančit,"

"Chtít to můžete, ale nezkoušejte to. Teď pomalu půjdeme a dělejte krátké kroky," Šli ke dveřím a Joan se radovala z hustého vlasu koberce pod jejíma bosýma nohama. Chůze byla legrace, všechno byla legrace! (Euniko,

lásko moje, uvědomuješ si, jak je tohle tělo perfektní?) (Je trochu z formy. Ale dva týdny tvrdé práce a zase se to spraví.) (Ale no tak, takhlevdobře jsem se necítil nikdy, ani jako dítě.) (Uvidíte, šéfe. Řekněme rozštěp s vlasy až na zem, držet to po deset kontrolovaných dechů — a přejít z toho pomalu a snadno do polohy lotosu tak, aby nebyl ani jeden rychlý pohyb. Jen počkejte.) (Myslíš, že budeme schopni to udělat? Byl jsem nemotorný už jako kluk.) (Žádné odmítání. Tělo si to pamatuje, drahý.)

Zastavili se. „Ted' se pomalu otočte a nasměřujte se k posteli."

"Doktore? Ted', když stojím, proč mě neženete hned pro to mýdlo a vodu?"

"Nejste unavena?"

"Ani trochu. Neopírala jsem se o vás, že ne? Myslela jsem, že jste mi slíbil skutečnou koupel, jakmile budu schopná chůze. Musím snad udělat ještě stojku? Tak zpátky a já to zkusím."

Pustila se jeho paže.

Doktor jí rychle položil paži kolem pasu. "Žádné nesmysly! Sestro, u té vany jsou madla, přimějte ji, ať se jich drží,"

"Ano, doktore."

"Jestli ta pacientka upadne, měla byste raději odjet do Kanady — nejkratší cestu najdete tak, že mě budete následovat. Jestli budete dost rychlá."

"Winnie mě nenechá upadnout," řekla Joan měkce, zatímco se oddaně opírala o jeho paži. Ale jestli se bojíte, můžete jít dovnitř a pomoci. Vydrhnout mi záda."

Pohrdavě odfrkl. "Před deseti minutami jste mě seřvala pouze za to, že jsem vstoupil do vaší ložnice bez ohlášení."

"A když to zopakujete, udělám to znova. Tamto je společenské chovám, tohle je profesionální věc.

Doktore, jsem si plně vědoma toho, že jste viděl moje nové tělo — profesionálně — mnohokrát. Jednou navíc už mě nezabije." Lehce se mu v ruce zachvěla.

"Drhnutí pacientových zad není součástí mých profesionálních povinností. Vlažnou vodu, sestro, a nedovolte jí tam zůstat moc dlouho."

Když už byly v koupelně a dveře se zavřely, Joan padla sestře kolem krku a rozesmála se. "Miláčku, viděla jsi jeho obličej?"

Winnie potřásla hlavou. "Joan, ty nepotřebuješ, abych ti radila, jak být ženou. Ty už to víš."

"Ale já tě moc potřebuji, drahá. Protože já to nevím. Prostě jen zkusím na drahém doktorovi věci, které mě kdysi zneklidňovaly, když jsem byla v jeho věku — a mužem." A zase se zasmála. "A za druhé si myslím, že chtěl vyzkoušet moji odvalu a ta záda mi vydrbat." (A já jsem si myslela, že ho povalíš hned tady na koberečku.) (Ale buď zticha, Euniko, ani jsem ho neštípla.) Joan se pustila Winnie, odstoupila od ní a začala si svlékat košili přes hlavu. "Tak a ted' do vany! Panebože!"

"Joan! Prosím, nech si něco na sobě. Doktor se může objevit každou vteřinu."

"Ale kdepak, to mu strach nedovolí. Už nikdy." Joan se otočila a stiskla zástrčku. "A ted' už nemůže přijít, tak se přestaň rozčilovat."

"Ty nesmíš zamykat dveře. Nemocniční sprchy se nikdy nezamykají."

"Tohle není nemocnice a já si zamknu dveře do koupelny, kdykoli budu chtít. Dr. Garcia může zjistit, že jsme je zamkly, jediným způsobem — tím, že se pokusí vstoupit. A jestli se odváží o tom zmínit, tak to všechno vyklopím Ja-kovi Salomonovi a bude změna lékaře. Winnie, drahá, nebyl jsem potrhlý starý muž víc let, než jsem měl zájem přemýšlet o tom, jak se bez učení dostat na svou vlastní cestu. Ted' prostě musím jen užívat jiné zbraně. Nechceš si svléknout tu uniformu a pověsit si ji v převlékárně? Nejenže bych tě mohla postříkat, ale bude tu také plno páry."

"Ne, Joan — vlažnou vodu. Slyšela jsi ho."

"Slyšela jsem ho, ale bude to taková teplota, jakou mám ráda já. A to je další věc, kterou on nikdy nepochopí, a ty víš, že jsem zdravá jako řepa, a ne slabé koťátko, což si on stále myslí, že jsem; horká vana mi neublíží. Jestli chceš mít svou uniformu provlhlou, to je tvoje věc. Raději bys ale měla vlézt do té vany se mnou. Je velká a já jsem ted' tak malá, že bych mohla sama uklouznout a utopit se,"

"Neměla bych," řekla Winnie pomalu.

"Copak to není přišerná myšlenka? Pacientka omdlí ve vaně a utopí se dřív, než ji sestra může vytáhnout. Velká zpráva to sice nebude, ale mohli by se o tom zmínit v tom hodně, hodně pozdním ranním vysílání."

"Joan! Ty mě škádlíš." (To určitě děláte, šéfe. Vymažte

to a znovu opravte — děvka i lesba.) (Hlouposti, Euniko. Ta vana je dost velká pro všechny tři.)

Winnie se kousla do rtu a pomalu si rozvázala plášť. Joan se otočila a začala napouštět vanu tak, aby voda byla akorát, a na Winnie se nedívala.

11

O hodinu později Joan seděla v klubovce a nohy měla na podnožce. Kromě noční košilky měla lehounké prádlo a lodičky na vysokém podpatku. Vlasy měla upravené, tvář co nejpečlivěji nalíčenou a byla silně navoněná toaletní vodou značky "Dubnový opar", jež by si však zasloužila spíše název "Násilné přepadení". Nehty na nohou byly zastříženy, a i když Euruka nebyla plně spokojená, prozatím to stačilo. A nejlepší ze všeho bylo, že zažívala euforii ženy, která je zcela čistá, navoněná, napudrovaná a atraktivně oblečená.

Postele byly převlečené a v pokoji už nebyla ani známka po tom, že zde byl někdo nemocen, a Joan zjistila, že se velice zlepšil pocit její duševní a tělesné pohody. Euničin stůl na těsnopis byl znovu dán na obvyklé místo za Johan-novo krátké křídlo. Joan zjistila, že to bylo za jejích studií, kdy bylo naposledy používáno, a řekla Cunninghamovi, aby je přinesl dovnitř. Moc se do pokoje nehodilo — ale hodilo se k její představě, jak by ten pokoj měl vypadat, měl být přívětivý a patřit jí.

Osaměla, Winnie odešla pozvat pana Salomona s jeho zdravotním dozorem na večeři. Joan si oddechla úlevou. (Cítíš se lépe, co? Já určitě.) (Můj bože, ano. Ale proč jste ztratil nervy?) (Slyšíš trávu růst, Euniko! Nikdy jsem nezamýšlel ji svést.) (Lháři. Pokrytče. Starý prasáku. Všechno jste měl připraveno. A pak jste dělal jako kdyby nic. Zнала jsem takové muže i dřív, drahý — mluvili krásně a pak ztratili odvalu v překerní situaci. Zbabělí Casanovové. Fuj!) (Nesmysl! Jsi úplně vedle. Kdybych jí někdy dělal skutečné návrhy — neříkám, že to udělám, ale přiznávám, že je to malá kočička k pomilování —) (To opravdu je!) (Ale buď zticha! Kdybych to někdy udělal, jednal bych s ní fěr

— nezmocnil bych se jí, až by ječela.) ("Jednal bych s ní fěr" — to už mě unavuje. Poslouchej svoji starší sestru, Joan — sex není sport, je to způsob, jak být šťastný. Pro ženu není nic víc k vzteku, než když jsi připraven to vzdát — a pak prostě celou věc nedokončit. To zjistíš. Budeš brečet do polštáře a nenávidět všechny muže. Až do příště, tak to je.)

(Euniko? Tobě takhle nikdo nedal košem, že ne? Tomu nevěřím.) (Stane se to každé ženě, Joan. Muži jsou padavky, kdybychom my ženy nebyly tak vstřícné, kdybychom je jednoduše nevedly za ručičku, lidstvo by vymřelo.)

(No — ty víš o ženách víc než já —) (Mnohem víc!) (

— tak pojďme mluvit konkrétněji. Teď jsme čisté a víme, že nám to sluší, zkontrolovala jsem to v tom velkém zrcadle a tys souhlasila.

Ale to ještě není přesně to, s čím jsi tenkrát vyrukovala. Nemyslím tu barvu na tělo, to by teď stejně nebylo nijak vhodné. Ale co to obnášelo? To že se musíme dostat do dobré kondice? Cvičení?)

(Víc než to, šéfe — ačkoli cvičení je nepostradatelné. Mluvíte o profesionální práci?) (Ano. Celý ten krám.) (No, dělávala jsem to sama — ale měla jsem velkou praxi a zvláštní pomoc od Joea. Ale

řekněme, že chcete to nejlepší a nekoukáte na to, kolik to stojí—) (Samozřejmě! Co to jsou peníze? Nemohu se jich zbavit.) (Dobrá, řekněme, že si zaplatíte Helenu Rubinstein s ručením jomezeným nebo nějaký jiný prvotřídní kosmetický salón. Řekněme, že jim zavoláte a objednáte si celý jejich tým. Oni pošlou uměleckého ředitele — muže, ale možná, že to nebude pořádný chlap a viděl už víc ženských těl bez make upu než zaměstnanec pohřebního ústavu — a nezapůsobí na vás, je to

příliš velké zvíře. A dělá špatný dojem. A jednu chybu za druhou. Nepodívá se na vás, dokud vás několik jiných lidí neupraví. Mmm, dívka, která vás vykoupe, masér, pedikérka, kadeřnice, ten, co provádí depilaci, voňavkářka, tým pro obličej a pleť, nejméně čtyřčlenný, módní návrhářka, specialista na kosmetické prostředky zvýrazňující rysy obličeje a asistenti pro všechny tyto lidi tady musí být, jestliže očekáváte, že bude vše hotovo dřív než za celý den. Jestliže určíte časový limit, cena se zvýší — a jestliže ne, cena se také zvýší.)

(Řekni to ještě jednou?)

(Je to jako s daněmi. Ať je platíte, jak chcete, pořád se zvyšují. Šéfe, nepotřebujeme je. S tím co vím a s tou postavou, se kterou musíme pracovat, a dobrou služebnou můžeš být tak okouzlující, jak si jen budeš

přát. Nevím, kde bychom mohli najít nějakého tvořivého muže pro práci s barvou, který by se vyrovnal Joeovi, můžeme si však nějakého dobrého najmout. Poohlédneme se na trhu a někoho najdeme.)

(Euniko, nevěděl jsem, že být ženou je tak komplikované.)

(Uklidněte se, šéfe. Být ženou je snazší, než být mužem — a je to mnohem větší legrace. Naučím vás, jak být ženou • jednadvacátého století — a byla bych ráda, kdybyste mě naučil, jaké to je být mužem jednadvacátého století, a tak bychom zlikvidovali ten hloupý "generační rozdíl". Chápali bychom se navzájem a jeden druhého bychom milovali.)

(Milovaná.)

(Myslím, že jsi taky dost hezký, ty starý potrhlý bastarde. S tvým mozkiem a mým tělem vytvoříme fajn tým. Docela ujdeme.) (Jsem si jistý, že ano, miláčku.) (Ano. První věc, kterou teď potřebujeme je good komorná — jsou vzácné jako velryby v Kansasu. Budeme si asi muset nějakou vycvičit. A pak ji ztratíme, jakmile bude za něco stát.) (Euniko, opravdu potřebujeme služku? Tys dělávala všechno sama.) (To ano a udržovala jsem Joeův dům a byla vaší sekretářkou a pracovala jsem tolik, kolik hodin jste mě chtěl. Ale vy na to nejste zvyklý, šéfe. Vy máte komorníka.) (Ano, samozřejmě. Ale byl jsem velmi starý a neměl jsem čas, abych ho věnoval těmto věcem. Euniko, jedna z nejhorších věcí na stárnutí je to, že dny se zkracují, za-

tímco požadavky na čas vzrůstají. Nechtěl jsem komorníka, byl jsem k tomu přinucen. A ani se mi nelíbilo, že jsem závislý na sekretářce — dokud jsi nepřišla ty.)

(Drahý šéfe. Joan, my budeme potřebovat služebnou. Ale ne sekretářku, pokud nebudeš zase aktivní v obchodě —) (Nebudu!) (To se uvidí. Možná, že budeš muset. Možná nebudeš potřebovat sekretářku, dokud tě nebude tlačit čas. Já to mohu zvládnout. A díky, že sem přinesli Betsy, cítím se hned jako doma, když ji tady zase vidím. Myslím můj stůl na těsnopis. To je jeho přezdívka.)

("Betsy", jak to? Vždycky jsem myslel, že "Chobotnice".)

(Cože, takové ošklivé jméno prej takovou hezkou, váženou, dobře vychovanou mašinku! Šéfe, nejsem si jistá, že mluvím s vámi. Jsem ráda, že Betsy není zapnutá, kdyby to slyšela, její city by byly zraněny.)

(Euniko, nebuď hloupá. To bych rád věděl, co zdrželo Jaka?)

(Pravděpodobně stříhání nehtů na nohou. Lekce číslo dvě v tom, jak být ženou: muži skoro vždycky přijdou pozdě, ale ty si toho nikdy, nikdy, nikdy nevšiměj — protože jsou pyšní na svoji promptnost. Šéfe, vy jste tak úplně neslibil Winnie, že zůstanete v tomto křesle — když vám dávala přísné rozkazy.)

(Samozřejmě, že ne. Protože by mi to možná nevyhovovalo. A mně to nevyhovuje, chci zkusit zahrát oktávy. Euniko, nebylo to naladěné — a já jsem dal Cunninghamovi příkazy ohledně obou pianin, jak tohoto krátkého, tak velkého koncertního křídla, které je dole, ani ne před pěti lety. Tak se na to podíváme.)

Postavila se, všimla si, že vysoké podpatky jí nedělají žádné potíže, a elegantně proplula kolem až k malému pianu, posadila se a otevřela ho — vybavila si v mysli první takty Dvořákových Slovanských tanců, opus 10, pak začala hrát a — dosáhla nesouladu zvuku.

"Co tohle má znamenat?" Podívala se na klávesnici, pak stiskla pravým ukazováčkem C1. Znělo to dobře — a stejně tak znělo C o oktávu níž. Několik experimentů s jedním nebo dvěma prsty ji přesvědčilo, že v pianu ta chyba nebyla. A přece zahrát pár akordů vyžadovalo prostudovat klávesnici a pak na ni pečlivě rozložit prsty.

Zanedlouho se jí podařilo zahrát pomalu, nerovnoměrně a s chybami "Pilky", pořád sledovala klávesnici a kontrolovala ruce tak silně, až se chvěly. Přestala ještě předtím, než

dohrála k nezřetelné kóde a udeřila do kláves oběma rukama. (Kde je těch deset let hry na piano!) (Co jste očekával, šéfe? Nikdy jsem nebyla moc dobrá, ani na kytaru.) (No, jsem rád, že to neslyšela máma — vždycky chtěla, abych byl koncertním pianistou. Euniko, proč jsi sakra nestudovala hru na klavír, když jsi byla dítě?) (Protože jsem měla moc práce se studiem chlapců! Mnohem užitečnější objekt. Joan, jestli chceš zase hrát na piano, můžeme se učit. Ale budeme muset začít skoro od začátku. Ty to máš v hlavě, to vím, slyšela jsem to. Ale dostat to odtamtud dolů do našich rukou — mých rukou, drahý — na to bude pravděpodobně třeba větší trpělivosti než na zhubnutí našich boků.)

v (To nevadí, opravdu ne.) Vstala ze sedačky od pianu. (Šéfe. Ještě vteřinku. Když už jsme tady,

pojďme zahřát Betsy a zkusit s ní kontrolní chod.) (Cože? Já o stenografo-vání nic nevím. Bude to horší než piano.) (Uvidíme.)

Přesunula se a sedla si ke stenografu. (No, Euniko? Jak se udělá výstup?) (Klid, šéfe. Tělo si to pamatuje. Prostě řekněte "diktát, Euniko" a pak odříkávejte z paměti něco, co znáte. Myslete na to, co diktujete.)

(Dobrá.) "Diktát, Euniko. Před osmdesáti sedmi lety naši otcové přivedli dále na tento kontinent nový národ, který si učinil představu o svobodě a je oddaný věci..."

Její ruce se hbitě dotkly přepínačů, otočily mikrofon právě včas, aby zachytila první slovo, požádaly stroj, aby poslouchal & držel, zatímco doplňovala interpunkci, použila vymazat & opravit, když stroj napsal "déle" místo "dále" — a všechno beze spěchu.

Zastavila se a podívala se na výsledek. (Krucinál! Tak jak, Euniko?) (Neptejte se, drahý — nebo bychom mohli ztratit hlavu v těžkém rozhodování o stonožce. Ale Betsy vní jako kotě, je ráda, že jsem zpátky.) (No, to já taky. Hele, Euniko, tahle mašinka — Betsy, myslím — má přístup Kongresové knihovny Svatého Louise Annexe, nebo ne? — ona ne?) (Jistě. Je napojená na meziknihovní síť, přesněji řečeno, vy však můžete omezit dotazy jen na jednu knihovnu.)

(Je lepší dotazovat se jen v jedné. Chci zjistit, co je známo o paměti a jak pracuje.) (Dobrá. Také mě to zajímá, myslím, že moje paměť má trhliny. Nemohu si být jistá. Ale při hledání literatury je lepší nechat Betsy, aby se s tím vypořádala a předem naprogramovala — požádejte o odkazy, následně o výtahy z knih, následně o jednotlivosti vybrané z těch výtahů..., jinak u takové všeobecné otázky, jako je tahle, budou posílány tisíce knih a chudák Betsy by je všechny spolykala, až by se úplně přecpala a zastavila by se a neudělala by nic, dokud by její současná paměť nebyla vymazána.)

(Ty víš jak, já to nevím. No, zavedeme omezení, abychom se neotravovali s behavioristickými teoriemi. Vím vše o Pavlovovi a jeho robotech, co jsem chtěl vědět, konkrétně že pokaždé, když pes začne slinit, musí psycholog zazvonit na zvoneček.)

(V pořádku, šéfe? Můžeme utratit ještě trochu víc peněz?)

(Jen si posluž, kup si pyramidu. Co bys ráda, nejdražší?) (Pojďme rozjet Trojité—A—I detektivní pátrání po mně. Eunika Brancaová, tedy — po tom, co jsem bývala.) (Proč milovaná? Jestliže jsi prodala vládě tajemství, nemohou na to teď sahat.) (Proto. Mohla bych možná zaplnit některé ty mezery, které si myslím, že mám v paměti..., a mohlo by se objevit něco, co jste ode mne slyšel od té doby, co jsem se vrátila, ale co nebylo v bezpečnostní zprávě, kterou jste o mně původně dostal. Tehdy teprve budete vědět, drahý..., a můžete se přestat bát, že bych byla jen výtvozem vaší fantazie.)

(Euniko, jestli jsem se zbláznil, tak jediná věc, které se bojím, je, že by mě nějaký zatracený psychoanalytik mohl vyléčit. Potom bys odešla.)

(To je od vás milé, šéfe. Ale já neodejdu. Slíbila jsem to.)

(A jestli opravdu jsem blázen, tak jenom mnohem lépe zapadnu do současného světa. Euniko, copak si nepamatuješ vůbec nic mezi tím, když jsi byla zabita a probuzením tady?)

Vnitřní hlas byl chvíli potichu. (Opravdu ne. Měla jsem sny a myslím, že jste v nich byl. Ale jeden nevypadal jako sen, zdálo se, že je tak reálný jako tento pokoj. Ale když vám ho řeknu, budete si myslet, že jsem se zbláznila já.) (Když ano, neubere ti to na tvé přitažlivosti, drahá.) (Dobrá, ale nesmějte se. Joan, když jsem byla pryč, byla jsem na tomto místě. Byl tu velmi starý muž s dlouhým bílým vousem. Měl vzácnou starou knihu. Podíval se na ni, pak se podíval na mne a řekl: "Dcero, ty jsi byla nezvedená dívka. Ale ne příliš nezvedená, takže ti dám druhou šanci.")

(To je jenom sen, Euniko. Antropomorfismus, přímo z nedělní školy tvého dětství.) (Možná, šéfe. Ale jsem tady a opravdu mám druhou šanci.)

(Ano, ale nedal ti ji Bůh. Euniko moje drahá, já nevěřím v Boha ani v ďábla.)

(No..., vy jste nebyl mrtvý — a já jsem byla. Po pravdě řečeno nevím, v co věřím, myslím, že jsem nebyla mrtvá dostatečně dlouho, abych to zjistila. Ale nebude vám vadit, když se občas pomodlíme?)

(Ježíši Kriste!)

(Přestaň, Joan! Nebo začnu vyjmenovávat všechna ta slova, která považujete za nevhodná pro "dámu". Nemusíte mne ani žádat.)

(Jsem pod pantoflem. Dobrá. Jestli to bude hezký kostel s dobrou hudbou a kázání nebude delší než

deset minut.) (Ach, nemyslela jsem v kostele. Nemohu je vystát. Jsou naplněny špatnými vibracemi. Myslela jsem pomodlit se samy, Joan. Naučím tě to.)

(Aha. Dobře. Teď?)

(Ne, chci napsat to nařízení o pátrání. Myslíte úplně na něco jiného, nechci zbytečné problémy — třeba myslet na Winnie, jak je celá hladká a lesklá od mýdlové vody.) (Svatá myšlenka. Mnohem lepší než modlitba.) (Vy špinavce. Jak vy víte, vsadila jsem se, že jste se nikdy v životě nemodlil.) (Ale ano, modlil, drahá — ale Bůh šel na ryby.) (Tak myslí na Winnie.)

Na několik minut byla zaneprázdněná. Pak s láskou poplácala stroj a vypnula ho. (Tak, udělal jsi to?)

(Co jako?) (Přemýšlel jsi o Winnie? Chlípíku.) (Využil jsem neobvyklého klidu a míru a rozvažoval nad zázraky vesmíru.) (Vážně?)

(Myslel jsem na Winnie.) (Já vím, že ano, měla jsem zase pravdu. Joan, na dívku, která je v určitém smyslu slova ještě pannou, máš neobyčejně přízemní a barvitou představivost.) (Ó, nesmysl, vsadím se, že bys to řekla i všem ostatním dívkám.) (Svatá pravda, Joan, drahá — s tvou představivostí mohu těžko čekat, až odstartujeme tu "aktivně ženskou" kariéru. Ve všech zápasech, které jsem zažil, jsem se nikdy nesetkal s mužem — nebo ženou — který by se mě zmocnil tak, jak ty si myslíš.) (Ach. Tohle jsem zjistil od jedné vážené ženy v domácnosti, je to už dávno, když jsem byl ještě puberták. Ohromně okouzluje dáma.)

(Hmm! Asi jsem se narodila příliš pozdě na skutečnou akci.) (To jsem se ti pokoušel říci. Zadala jsi ty příkazy?) (Samozřejmě, šéfe, chybila jsem snad někdy? A teď se vraťme do křesla, už nás bolí záda.)

Joan Eunika absolvovala poslední metry zpátky do křesla, aniž by si vzpomněla, že odhodila svoje lodičky, aby mohla lépe ovládat spodní mechanismus stroje, líbilo se jí prostě jít po kobereci bosýma nohama. Pak si toho všimla, když se posadila do velké klubovky a složila si nohy do té nemístné, elegantní a překvapivě pohodlné pozice Lotosu. Ale zdálo se, že to nestojí za to, aby si pro boty šla. Ozval se bzučák u dveří. "To jsem já, Winnie."

"Pojď dál, drahá."

Sestra vstoupila. "Pan Salomon mě požádal, abych vám vyřídila, že se na vás za chvíli přijde podívat. Ale nemůže zůstat na večeri."

"On zůstane. Pojď sem a polib mne. Co jsi řekla Cun-ninghamovi?"

"Večeře pro dva, zde, přesně jak jsi řekla — aby byla podávána, až zazvoníš. Ale zdá se, že pan Salomon se pevně rozhodl, že odejde."

"A já přesto říkám, že zůstane. Ale jestli nezůstane, tak se se mnou najíš ty. Přinesla bys mi lodičky? Jsou támhle na zemi pod pianem."

Sestra se rozhlédla, přinesla lodičky, postavila se nad Joan Euniku a vzdychla. "Joan, já nevím, co s tebou mám dělat. Zase jsi byla neposlušná. Proč jsi nezazvonila?"

"Nenadávej mi, drahá. Pojď, sedni si na stoličku, opři se o moje nohy a popovídáme si. Tak. A teď mi řekni — nebyla jsi někdy náhodou komornou, než jsi začala dělat sestru?"

"Ne. Proč?"

"Byla jsi tak šikovná, když jsi o mne pečovala ve vaně a zkrášlovala mě. No, byl to jen takový nápad. Nepředpokládám, že by sestra — profesionálka — uvažovala o zaměstnání jako služka. Bez ohledu na výši platu. Ale Dr. Garcia na mě naléhá, abych měla ošetřovatelku, až odejde. Já ji nepotřebuji a ty to víš. Ale drahý doktor na tom bude trvat. Já vážně potřebuji služebnou, zpočátku nebudu schopná se sama obléknout — ženské šaty jsou tak odlišné. A to se nezmiňuji o tom, že vůbec nic nevím o make upu. Nebo o kupování dámského oblečení. Kolik ti teď platí, Winnie?"

Sestra jí to řekla.

"Proboha! To se nedivím, že si pořád stěžují na nedostatek sester. Za tu cenu bych si nemohla najmout ani stráž. Co bys na to řekla, kdybys u mě zůstala jako sestra

— ale ve skutečnosti bys pro mě dělala to, co by dělala služebná; jak bychom to udělaly — za trojnásobek nynějšího platu? S tím, že bych ti platila hotově, takže bys to nemu sela přiznávat."

Zrzka se zamyslela. "Jak bys chtěla, abych se oblékala, Joan?"

"To záleží na tobě. Do bílé sesterské uniformy, když bys chtěla — pokud bys byla jako má sestra na očích Dr. Gar-ciovi. Nebo jak si budeš přát. Táhle za těmi dveřmi je ložnice, kde můj komorník spával. Je tam hezká koupelna

— a za ní je ještě jeden pokoj, který bychom mohly předělat na tvůj obývací. A vymalovat všechny pokoje podle tvé ho vkusu. To by bylo tvoje soukromé apartmá."

(Šéfe, co jste to říkal o tom, že slyším trávu růst?) (Běž s tím někam, Euniko. Jestli mi sedne na lep, bude to lepší, než najímat nějakou negramotnou holku a muset ji potom cvičit — pak ji nechat ukrást nějaké šperky a vyhodit ji zrovna v době, kdy začne být k užitku.) (Aha, chápu ty výhody. Ale ty umístíš Winnie za jedny nezamčené dveře a budeš ji mít v posteli dřív, než bys řekl "švec". Ty možná nechceš ve svém životě muže, ale já ano.) (Ale to je nesmysl! Už přemýšlí o penězích. Jestli to vezme, bude mnohem rezervovanější — zase nám začne říkat "slečno".)

"Slečno Joan? To by opravdu byl můj vlastní byt? Mohu tam přijímat hosty?"

"Samozřejmě, drahá. Soukromí. No a Cunninghamovo osazenstvo tam bude uklízet a tak dále, co budeš požadovat. Snídani do postele, cokoliv. A nikdy tam nevstoupím, jestli budeš raději,"

"To zní jako rajská hudba. Jsem na pokoji s dalšími dvěma děvčaty... a nájem je hrozný, protože je to uvnitř enklávy. Je to bezpečné, ale nikdy nemám soukromí,"

Winnie. Podívej se na mne, drahá, a odpověz mi naprosto otevřeně. Postel, která tam teď je, jak doufám, je samostatná. Chtěla bys, aby ji vyměnili za hodně široké dvojlůžko?"

Děvče se začervenalo. "No, to by bylo hezké,"

"Tak se přestaň červenat. Nebudu vědět, že máš návštěvu, dokud mi to neřekneš, dveře jsou zvukotěsné. Návštěvníci samozřejmě musejí být identifikováni a musejí projít kontrolou na zbraně, tak jako návštěvníci enklávy vždycky

— ale to prostě znamená, že při první návštěvě se zaručíš za hosta veliteli mé ostrahy. Nebudu o tom vědět, pokud se nerozhodneš mi to říci. Domácí zaměstnanci mají všichni návštěvy. Ale bezpečnost má na starosti velitel mé ostrahy, ne já."

"Ale on bude muset přesto ukazovat svůj identifikační průkaz?"

"A ty by ses přesto musela za něj zaručit O'Neilovi, ale

— počkej. Myslíš, že by raději průkaz neukazovali. Je že natý nebo co?"

Winnie se zase začervenala, neodpověděla. Joan Eunika pokračovala. "Je to jenom tvoje věc, drahá. Toto je soukromý dům, ne vládní vězení. Ty se za něj zaručíš, to stačí. Šéf Ó'Neil stejně nevěří identifikačním průkazům, jsou často padělané. Ale bude mít oči na stopkách. Tak zůstaneš se mnou? Jako sestra v domě nebo společnice nebo sekretářka nebo jak tomu chceš říkat?"

"Komorná. Jestliže mám být vaší služebnou, slečno Joan, byla bych raději, kdyby to personál věděl a žádné předstírání. A oblečená budu jako vaše služka. Chcete nějakou uniformu? Tradiční? Nebo jako z Acapulca? Či snad něco mezi tím?"

"Ach, tradiční určitě ne, máš tak hezké nohy. Úplně Acapulco, jestli ti to vyhovuje,"

Winnie vypadala spokojeně. "To bych snad mohla. Člověk je unavený ze všech těch kombinéz." (Joan! Řekni jí, ať nepoužívá pouze barvu Acapulco. Není to dobré na pleť.)

"Dělej si, co chceš, drahá. Ale nepoužívej moc barvy. Škodí to pleti."

"Ano, já vím. Jsem přírodní zrzka, jak jste si pravděpodobně všimla. Nemohu se dokonce ani opalovat. Myslela jsem na krátkou černou nabíranou sukni s bílou krajkovou zástěrkou velikosti talířku. Malý elegantní čepeček, bílý s černou stuhou. Samodržící košíčky podprsenky, v černém. Průhledné? Nebo neprůhledné?"

"Jak chceš, Winnie. A vysoké podpatky?"

"Myslím, že průsvitné jako vsadky na téhle noční košilce. Vysoké podpatky, jistě, nebo by byl efekt ztracený — můžu si vzít úplně jehly, když jinak chodím většinu času bosá. A potom tak akorát barvy pro zdůraznění. Existují moc hezké obtisky, nezabere to čas a aplikují se s

chladným krémem. Motýl-ci a kytičky a tak. Taky nejsou drahé. Všechno, co jsem jmenovala, si mohu koupit na jedno použití. Budu vypadat jako pořádná komorná a přece nestrávím víc času oblékáním, než kdybys si na sebe natahovala ten pracovní plášť a punčocháče."

"Budeš vypadat rozkošně, drahá. Oblékneš se do šatů komorné a předvedeš je svému příteli?"

Winnie se zase začala červenat a pak se zasmála. "To určitě ano! A taky ho nechám, aby mě z nich vysvlékl!" (Sláva!) (Euniko, ty myslíš jen na to jedno.) (To byste měl vědět, drahý—jsou to vaše myšlenky.)

O několik minut později Winnie ohlásila pana Salomona a odešla. Právnický přistoupil vážně k Joan, uchopil ruku, kterou mu podala a sklonil se nad ní. "Jak se cítíte?" zeptal se.

"Jsem zklamaná," odpověděla Joan střízlivě. "Protože můj nejstarší a nejdražší přítel nemá první den, co jsem na nohou, se mnou čas povečeřet. Ale fyzicky se cítím dobře. Jsem slabá, ale to se dalo čekat."

"Jste si jistá, že se příliš nevyčerpáváte?"

"Jsem si jistá. Sleduji moje dýchání a srdeční činnost — kdybys nebyla v pořádku, někdo by přišel a zahnal by mě do postele. Vážně, je mi dobře, Jaku — a nemohu zesílit jinak, než že opravdu zůstanu mimo postel. Ale co vy, starý příteli? Měla jsem hrozný strach."

"No, já jsem v pořádku. Jenom jsem ze sebe udělal hlupáka, Johanne."

"Neudělal jsi ze sebe hlupáka... a já cítím, že o tom Eunika nějak ví, Jaku," (Pozor, šéfe!) (Krot' se.)

"Nemohl bys jí vzdát větší projev úcty než tyto upřímné slzy," Joan zjistila, že sama také začíná plakat, ale nevšímal si slzí, ani se jim nebránila. Byla to líbezná a šlechetná dáma, Jaku, a dotklo se mě to víc, než dokážu vyjádřit, když teď vím, že jsi oceňoval její skvělé kvality stejně tak jako já. Jaku — prosím tě, posad' se, jenom na chvíli. Je tu něco, na co se tě musím zeptat,"

"No... dobrá. Ale nemohu se zdržet dlouho,"

"Přisuň sem tu židli blíž a podívej se na mě. Dáš si sklenku sherry? Doktor říká, že bych si mohla dát — a zjišťuji, že to opravdu potřebuji. Je to ta španělská koktejlová sherry, chladná jako tvůj rozum. Byl bys tak laskav a nalil nám?"

Joan počkala, až právník naplní skleničky a posadí se. Uchopila skleničku a zároveň vypjala hrud', aby ty "bezbožné" vsadky ukázaly, co umějí. "Na zdraví, Jaku — ne, nevstávej. Ještě jednou, Jaku — odted'ka vždycky tentýž přípitek, kdykoli budeme spolu pít..., ale tiše." Usrkla si a odložila skleničku. "Jaku — "

"Ano..., Johanne?"

"Joan", prosím — nemohu už nikdy být "Johann". Jaku, víš, že jsem nikdy nepředpokládal, že bych přežil takovouhle operaci? Byl to jen — trik. Zákonem uznaný trik."

"Ano, Joh — ano, Joan, věděl jsem to. Proto jsem ti pomáhal."

"Já vím. Nejšlechetnější přátelský čin, jaký jsem kdy poznal."

Jak tomu říkají Japonci — přítel, který pomáhá, když je nutné zemřít. Nevadí. Jaku, podívej se mi do očí. Věděl jsi, hluboko v srdci, že bych byl raději mrtvý... než to přežít za těchto neuvěřitelných okolností? Žít... na její účet? Uvědomuješ si to, Jaku? Nebo musím prožít ještě jeden život s tím, že se budu nenávidět?"

Salomon zvedl oči a pevně se podíval do jejích. "Ano — Joan. Já to vím. Ale nebyla to tvoje chyba..., nesmíš se nenávidět. Ach..., Euniko by to nechtěl!"

"Já vím! Plač, drahý Jaku, nezadržuj svoje slzy — podívej, já svoje taky nezadržuji. Jenom aby ses nezhroutil nebo se zhroutil také. Jaku, každý z nás dvou by raději šťastně zemřel sám, než aby se stalo tohle. Jsem přesvědčen, že bys to udělal, a doufám, že i ty věříš, že bych to udělal já. Nemysli si, že bych to snesl, kdybys mne o tom neujistil. Podívej se na mne — krásné mladé tělo — ačkoli je mi téměř devadesát pět let a už mi nezůstal naživu ani jeden přítel... kromě tebe,"

"Budeš mít nové přátele,"

"To jsem zvědav, jestli to tak bude. To časové rozpětí je ohromné, snad až příliš. Cítím se, jako se musel cítit věčný žid naživu i poté, co vypršel čas, jenž mu byl přidělen. Jmenoval se — Ah — a něco. Moje paměť už není tak dobrá jako tohle mladé tělo. Ale nesmím zapomenout na tu otázku, na kterou se musím zeptat. Jaku, je tu určitá možnost, že by Euničin manžel měl něco společného s její smrtí? Ta cena, kterou jsem nabídl. Ty zatracené peníze — bylov to pro něj pokušení!"

(Šéfe, šéfe, mýlíte se. Já to vím!) (Promiň, milovaná, je

mi to víc líto, než dokážu vyjádřit. Ale musím mít důkaz.) "Jaku, zlákal jsem ho k vraždě!"

Právník potřásl hlavou. "Jsem šokován. Ale samozřejmě ty neznáš okolnosti. Nezpůsobil jsi nic. Napsal jsem tu nabídku co nejpečlivěji. Kdyby tu byla nějaká vina, musel bych ji sdílet s tebou. Nebyla žádná."

"Jak to víš? (Nechte toho, šéfe. Prosím!)"

"Pan Branca byl ve Philadelphii na návštěvě u matky." (Vidíte, šéfe?) "Musel jsem ho najít, aby ji identifikoval. Trvalo to tři dny, než jste oba byli připraveni k operaci. Joe Branca nevěděl, že je mrtvá. Byla to hrozná práce ho vůbec najít. Tři dlouhé dny,"

"Tři dny. Proč mi to neřekli!"

"Aby byla Euničina smrt zbytečná? Zbláznil ses? Byl jsi v bezvědomí, Garcia tě uspal hned po informaci, že tělo bude připraveno. A potom to hrozné čekání. Potřebuji taky tvoje odpuštění, protože — Joan — ne "Johanne!" — nenáviděl jsem tě..., protože jsi byl naživu, zatímco ona byla mrtvá. Ale pracoval jsem dál — kvůli ní. Ach, překonal jsem to, byla to protřepná zášť. Já to vím nejlíp,"

"Nenávidíš mě i teď?"

"Co?" Salomon se na ni smutně podíval. "Ne. Jsi můj starý přítel, který byl vždycky pod tím mrzoutským zevnějškem čestný a slušný — tyto cnosti převyšují tvé chyby," Salomonovi se zdařil úsměv. "I když někdy jen taktak. Ale přesto jsi jediné pouto, které mi po ní zbylo."

"Ano. Teď už mám lepší náladu, Jaku. Je snazší se smát, snazší být trpělivý, než to bylo v té staré trosce těla, kterou jsem měl. Ale, Jaku, teď o tom Joeovi Brancaovi. Dobrá, byl ve Philadelphii. Ale mohl si to zařídit?" "Ně,"

"Víš to určitě?"

"Určitě. Joha — Joan, je to ten milión dolarů, co tě znepokojuje, bojíš se, že to by mohlo odstartovat sled událostí. Když lokalizovali Joea Brancu, musel jsem tam letět a získat ten papír. Byl omráčen.

Nemohl tomu uvěřit. Nakonec přijal ten fakt. Ale ne peníze. Nemohl jsem ho přimět, aby podepsal identifikaci bez toho, aniž bych předtím připravil jiný dokument, ve kterém se zřídá peněz. Správce majetku — Chase Manhattan — byl instruován Joem, aby peníze vyplatil Klubu vzácné krve — jeho nápad — na památku Euniky Evans Brancaové." (Ach, šéfe! Já pláču.)

(To my všichni.) (Ale, šéfe — Joe musí hladovět.) (Postaráme se o něj.)

Povzdychla si. "Já se z toho zblázním."

"Snad. A snad i já. Ale nemysli si, že se z toho zblázní Joe Branca. Je to prostý muž. Pochází z chudinské čtvrti. Květina na hnojišti. Dokonce jsem ho nemohl přinutit, aby přijal menší sumu. Trval na tom, že zaplatí za svědectví a notářské osvědčení té cifry a také za kolek na žádosti o převod vlastnictví — a stálo ho to skoro^ všechny peníze, které sehnal. Jen pokýval hlavou a řekl: Že budu na mizině, toho se nebojím."

"Jaku, musíme se o něj postarat."

"Nemyslím si, že bys mu mohla nějak pomoci. Je svým způsobem velmi hrdý. Ale jednu věc jsem udělal. Když jsme po něm pátrali, musel jsem si sehnat povolení k domovní prohlídce, abychom se podívali do jejich studia — bylo to nutné, protože starý dopis od jeho matky to byla stopa, podle které jsme ho našli. Ale zjistil jsem, že nájem byl téměř nezaplacený..., zástupce společnosti chtěl vědět, jak brzy smlouva o pronájmu bytu zanikne — domníval se, že když je ona mrtvá, nájem nebude zaplacen. Takže jsem tu věc prozatím uhradil a jen jsme se vrátili, koupil jsem tu nemovitost. Pokud se Joe rozhodne zůstat, nikdo po něm nebude chtít nájem. Potom jsem se tam porozhlédl a našel jsem její bankovní účet a zandil jsem u jednoho známého soudce, abych mohl převzít záruku nad celou věcí, převedl jsem to na Joea a neobtěžoval jsem ho soudními formalitami. Ten roztomilý člověk měl na peníze štěstí — hezká sumička, dost na to, aby ho to živilo několik let, myslím," (Já si myslím, že vše bude pryč za pár měsíců. Šéfe, Joe nerozumí penězům. Bankovní účet pro něj není reálný) (Neboj se, miláčku. Jake a já to zařídíme.)

Povzdychla si. "Cítím se klidnější, Jaku. Ale jsem zoufalá kvůli jejímu manželovi. Musíme se na to podívat. Jestli je to tak naivní člověk, tak musí existovat nějaký způsob, jak bychom ho mohli podporovat, aniž by o tom věděl,"

"Dobře, Joan, pokusíme se. Ale Joe Branca mě něco naučil — v mém věku! — a to, že jsou věci, které si za peníze nekoupíš. Ne když eventuelní prodejce je k penězům indiferentní."

"Dáš si ještě trochu sherry? A mohu si já dát ještě kapku? Jestli nemůžeš zůstat, myslím, že jim řeknu, ať mě dají do postele, a budu hned spát. Večeři přeskočím."

"Ale ty musíš jíst, Joan. Abys měla sílu. Hele, když zůstanu, budeš jíst?"

Odměnila ho Euničíným nejkrásnějším úsměvem, jako by vyšlo slunce. "Ano! Ano, Jaku drahý! Děkuji." Večeře byla neformální, obsluhoval jen Cunningham a dva asistenti. Joan se snažila hrát okouzlující, laskavou hostitelku — a dávala si záležet, aby nevypadala nenasytně, všechno chutnalo tak skvěle. Počkala, až se bude podávat káva, Jake odmítl doutník, ale dal si sklenku portského a tehdy už mohla říci: "Děkuji vám, Cunninghame, to bude všechno," aby se mohli vrátit zase k osobním záležitostem. Jakmile byli sami, řekla: "Jaku, kdy budu schopná vyslechu?"

"Co? Kdykoli se budeš docela dobře cítit. Spěcháš na to?"

"Ne. Budu úplně spokojená, když budu po zbytek života tvým svěřencem."

Její právník se lehce usmál. "Joan, podle matematických tabulek budeš žít ještě asi šedesát let, já pravděpodobně deset nebo dvanáct."

"No..., to je těžko říct. Ale zůstaneš jako předtím de facto mým manažerem? Nebo žádám příliš?"

Salomon začal studovat svoji skleničku. "Joan..., jakmile soud zruší tento vztah mezi poručíkem a jeho svěřencem, není důvodu, proč by sis neměla řídit svoje záležitosti sama,"

(Joan! Změň téma, chce nás opustit!) (To vím taky! Buď zticha!) (Sděl mu svoje prostřední jméno!)

"Jaku. Jaku drahý..., podívej se na mne. Dívej se pořádně a vytrvale. To už je lepší. Jaku — znamená to, že bys mě raději nenavštěvoval..., když jsem teď jiná?"

Právník neřekl nic. Ona pokračovala. "Není snad lepší zvyknout si na to, co je..., než od toho utíkat?"

Copak by ona — Eunika — nechtěla, abys zůstal?" (Jen ho ber, sestřičko — on chce zůstat.)

"To není tak jednoduché..., Joan."

"Nikdy není nic jednoduché. Ale nemysli si, že od toho můžeš utéct nějak víc než já — protože já nepřestanu být tím, čím jsem — její tělo, moje mysl — a ty to budeš vždy vědět. Vše, čeho dosáhneš tím, že mě opustíš, je to, že mě připravíš o mého jediného přítele a jediného muže na zemi, kterému naprosto důvěřuji. Bylo by něco platné, kdybych si změnila jméno?"

"Co?"

"Jak jsem řekla. Změnila jsem si příjmení ze "Schmidt" na "Smith", když mě odváděli osmého prosince devatenáct set čtyřicet jedna prostě tak, že jsem ho poddůstojníkovi u odvodu jinak vyhláskovala. Od té doby mě s tím nikdo neobtěžoval. Tentokrát to asi bude muset být formální, vzhledem k tisícům míst, kde se objevuje můj podpis. Technicky to je změna pohlaví, že?"

Soud to vezme na vědomí nebo tak nějak, a tím se to stane doloženým faktem?"

Salomon nasadil svoji profesionální personu a rysy obličej se mu rozjasnily. "Ano, samozřejmě; vůbec jsem nepřemýšlel o tomto aspektu — měl jsem příliš mnoho jiných věcí na mysli. Joan, tvoje dřívější změna jména byla legální — i když neformální — protože jakákoli osoba má právo se nazývat jakýmkoli jménem bez dovolení soudu, pokud nemá nějaký zločinný záměr — zpronevěřit, podvést, vyhnout se zodpovědnosti, dopustit se daňového úniku atd. Můžeš si říkat "Joan" — nebo "Johann" — nebo "Miniver Cheevy" — a bude to tvoje jméno, dokud tvoje úmysly budou čisté. A vyslovuj si to, jak chceš. Jednou jsem znal případ muže, který se psal "Zaustinski" a vyslovoval to "Jones", a dostal se do problémů kvůli veřejnému ohlášení nesprávné výslovnosti při soudním oznámení — ačkoli nemusel; jméno může být vyslovováno takovým způsobem, jaký si jeho vlastník vybere."

"Proč to udělal, Jaku?"

"Jeho babička v závěti požadovala, aby si změnil jméno jako podmínku pro dědictví — ale nespecifikovala, jak se to má vyslovovat. Joan, v tvém případě je formální změna jména vhodná, ale nejlepší by bylo počkat, až už nebudeš mou svěřenkou. Ale de facto tvoje nové jméno je už to, co teď řekneš."

"Tedy moje nové jméno je — "Joan Eunika Smithová"."

Salomon převrhl svoji skleničku s portským. Začal to horlivě utírat. Joan řekla: "Jaku, nech to být, na tom nezáleží. Nechtěla jsem tě šokovat. Ale copak taky nevidíš tu nezbytnost? Je to hold ji', veřejné přiznání mého dluhu k ní. Protože ho nemohu nikdy splatit, chci ho zveřejnit, dát to na stěnu, aby to všichni viděli, jako je Číňan dlužný své tajné společnosti. Kromě toho devadesát pět procent ze mě je Eunika... a

jenom pět procent je starý Johann, který si teď říká "Joan", a tenhle zlomek ani nikdo nevidí, jen chirurgové ho viděli. A v neposlední řadě — Jaku drahý, podívej se na mne — když někdy zapomeneš na ten zlomeček a řekneš mi "Euniko", nebudu to považovat za důležité, je to moje jméno. A když mi záměrně řekneš "Euniko", budu to považovat za důležité, protože budu potěšena a polichocena. A kdykoli ti to bude vyhovovat, říkej mi "Joan Euniko", učiní mě to šťastnou, protože si budu jistá, že jsi to udělal záměrně — a přijal jsi mě takovou, jaká jsem."

"Dobře..., Joan Euniko."

Usmála se. „Jěkuji ti, Jaku. Cítím se šťastnější, než jsem byla, když jsem se to poprvé dozvěděla. Doufám, že ty taky,"

"Hmm. Ano. Myslím, že ano. Je to dobré jméno — Joan Eunika."

"Polil sis tím vínem šaty? Jestli ano, necháme Cunninghama, aby se na to podíval, Jaku, máš nějaký důvod, abys odcházel dnes večer do Safe Harboru? Jsem si jistá, že Cunningham ti sežene čisté ponožky a tak dále,"

"Proboha, Joan — Joan Euniko — už jsem tady byl dvě noci,"

"Myslíš, že třetí noc už bys to tady nevydržel? Tady se nemůžeš začít nudit."

"Ale ta cesta vozem netrvá tak dlouho, protože jsem dům před několika měsíci předal k prodeji zplnomocněn-cům enklávy. Mám teď pokoje na Gibraltar klubu. Je tam dobrý servis, centrální umístění, žádné malicherné starosti majitele domu."

"Já tě chápu. Hmm, sama nesmím zapomenout složit funkci v Gibu," Zasmála se. "Teď už mě nepustí dál než do dámského salónku — nikdy."

Právnick suše poznamenal: " Využil jsem práva stáhnout tě ze seznamu členů krátce poté, co jsem se stal tvým po-ručníkem — Joan Euniko."

Pobaveně se rozesmála. "A to jsem zakládající člen! To je výborné -•— černoši a běloši a Afričani, Asiaté, všichni jsou vítáni..., ale ženy jsou občané druhé kategorie. Drahý Jaku, budu si muset zvyknout na tolik věcí,"

"To předpokládám — Joan Euniko,"

"Takže tě budu potřebovat víc než kdykoli předtím Kde jsi spal?"

"V Hnědém pokoji,"

"Cunningham snad musí ztrácet své schopnosti. Měl tě dát do Zeleného apartmá."

"No... Zelené apartmá bylo využito pro nemocniční zařízení a zásoby. Sám jsem to povolil,"

"Tak teď to můžeš zase odvolat, protože je to tvoje apartmá. Mohou si skladovat ty krámy někde jinde. Nebo ať už to odvezou, jelikož odtedTca toho už nebude moc potřeba."

"Hedrick už toho většinu v poledne odvezl."

"Dobrá, tak tuto noc zůstaň v Hnědém pokoji a zítra může Cunningham dát pro tebe Zelené apartmá do pořádku."

"Joan Euniko, co tě přivádí na myšlenku, že se sem přestěhuji. Nepřestěhuji."

"Neřekla jsem, že se přestěhuješ. Řekla jsem, že Zelené apartmá je tvoje. Ať zůstaneš na jednu noc nebo na rok. Tvoje, bez nějakého zvaní, tvoje, abys tam mohl přijít jen tak a nemusel mi říkat ahoj, nebo nashle. Ačkoli doufám, že ti bude vyhovovat říkat mi ahoj často. Je Hubert, můj bývalý komorník, ještě tady?"

"Ano. Obsluhoval mne minulé dvě noci."

"Ode dneška bude sloužit v Zeleném apartmá a bude o tebe pečovat, kdykoli nás poctíš svou návštěvou. Jaku, měl by sis sem raději přestěhovat nějaké oblečení,"

"Zatraceně — promiň mi, Joan Euniko."

"Kvůli tomu, žeš řekl "zatraceně"? To je podivný den, když můj nejstarší přítel musí ovládat svůj slovník v mé přítomnosti. Jaku, slyšela jsem tě říkat taková slova, že z nich málem popraskalo sklo v oknech na vzdálenost třiceti metrů — a to jsi mluvil přímo ke mně, ne prostě jen v mé přítomnosti."

"To je pravda. Ale teď si musím pamatovat, že jsi dáma, Joan Euniko,"

"Dělej, jak myslíš, ale já budu mít větší potíže naučit se být dámou, než budeš mít ty se zapamatováním faktu, že bych jí měla být. Jestli uděláš chybu, ignoruj to — protože víš, že jsem nikdy v tomhle ohledu nehrála druhé housle. Co jsi to vlastně říkal?"

"No, říkal jsem "zatraceně, musíme taky pamatovat na tvou pověst" — Joan Euniko,"

"Na mojí co? Mojí pověst jako feny? Pochybuji, jestli nějakou mám —jinou než pověst zrůdy z pout'ové atrakce. To mě neznepokojuje."

"Nevydáváme o tobě žádné zprávy, Joan Euniko, od té do-

by, co jsi byla krátce po operaci. Budeš zase ve zprávách, až půjdeme k soudu... a snad i dříve, když někdo z personálu nebo z lidí Dr. Hedricka vyzvaní, že se uzdravuješ."

"Tak budu zase pout'ová atrakce a kdo se o to stará? Devítidenní zázrak trvá dnes jen pár dní, nic nevydrží tak dlouho, jako když jsem byl dítě. Jaku, s tím, co o mně kdo řekne, jsem si nedělal starosti už víc než půl století. Celkový dojem, který naši muži pro styk s veřejností vybudovali, byl kvůli společnosti, ne kvůli mně osobně. Co se týče paní Grundyové — myslím, že je mrtvá. Tato generace nedbá na její názor — to je změna k lepšímu ve světě, který jinak degeneruje. Nevěřím tomu, že by Eunika někdy slyšela o paní Grundyové," (To víte, že slyšela, šéfe. Od mého učitele ve čtvrtém ročníku. Spával se zástupkyní ředitele, než to jeho žena zjistila. My děti jsme se nad tím uchechtávaly — ale tobě by se líbila..., ty starý oplzlý drahousku. Ale pracuj na tom dál, Jaku drahý — čas, kdy od toho pozvolna upustíme, se blíží.) (Kdo je u kormidla?) (Já.)

Pan Salomon řekl zamyšleně: "Myslím, že máš s tou mladou generací pravdu, Joan Euniko. Jen lidé mého věku a starší se ohlížejí na takové věci. Ale ty víš, že bych teď neměl žít pod tvou střechou. A tak to také neudělám."

"Jaku, nebudu tě nutit. Ani tě nechci kompromitovat,"

"Co? Měl To je tvoje reputace, na kterou myslím. Alespoň před tvými sluhý."

(Teda, ten starý pokrytec. Zeptej se ho na ty časy, kdy mě vtěsnil do šatníku a Cunningham nám skoro dýchal na záda. Pokračuj, vyzývám tě. Ach, to je teda ptáček, ten, co má tolik odvahy v ohni kritiky.)

"Jaku, to je od tebe hezké, ale mně je úplně jedno, jak mě- pomlouvají sloužící v kuchyni. Jsem však schopna vás před pomluvami ochránit, pane. Získala jsem viktoriánský dozor, který velice lpí na dobrém chování — bezúhonnou komornou. Bude spát zrovna támhle za těmi dveřmi, kde dřív spal Hubert. Jestli ti to dělá starosti, může být vždy přítomna, když ty a já budeme pohromadě." (Hej, co to je? Snažíš se zatáhnout Winnie do hry? Možná, že by do toho šla, ale Jake nikdy. Měj se na pozoru, drahý.) (Přestaň kibicovat, Euniko.)

Právnick povytáhl obočí. "Ty už sis najala služku? Překvapivé. Tys vlastně nikdy nemařila čas. Nebo jsi vyměnila část svého personálu?"

Od obojího trochu, Jaku. Předvídala jsem, že Dr. Garcia

bude trvat na tom, abych měla u sebe zkušenou sestru..., tak jsem přesvědčila jednu ze sester, aby zůstala na obojí zaměstnám. Je to Winnie. Viděl jsi ji, ta malá zrzka."

"Asi jsem ji viděl,"

("Asi" — říká. Všichni vy muži jste pokrytci. Jestli ji nepoplácal po zadku, tak na to myslel.)

"Jsem šťastná, že jsem ji získala. Je inteligentní. Vzdělaná. Schopná naučit mě věci, které se musím naučit, a tím, že je to sestra, je zvyklá pečovat o lidi dokonce víc, než to dělá komorná. Použila jsem obvyklý argument — peníze — ale dávala jsem pozor, abych se nedotkla její profesionální cti, takže bude pořád mou sestrou a komornou mi bude dělat jen jako přátelskou laskavost. Myslím, že už je v posteli. Ale může vstát a dělat nám garde, když bude požádána. Mám pro ni poslat?"

"Cože? Ach, nebuď hloupá, Joan Euniko. Děláš z komára velblouda,"

"Zdalo se mi, že jsi to dělal ty, Jaku. Opravdu se cítím bezbranná jako žena..., ačkoli jsem byla mnohem zranitelnější jako nemocný starý muž, než jsem teď v tomto silném mladém těle. Ale cítím se bezpečně, když jsi tu — a ne zcela bezpečně, když jsi pryč. Jaku, nemohu tě nutit, abys tady žil..., ale copak nevidíš, jakou laskavost bys mi tím prokázal? A vůbec — kolik pokojů máš v Gibu?"

"Dva. To je adekvátní mým potřebám."

"Tam nejsou ty pokoje velké..., zatímco obývací pokoj v Zeleném apartmá je velký jako tahle místnost. Mohli bychom odtamtud probourat dveře do knihovny v prvním poschodí a to by byla tvoje studovna. Přestěhuj si tam vše, co potřebuješ k vyřizování mých záležitostí — je tam spousta místa na knihy a šanony. Jaku, já už nepotřebuji toto velké mauzoleum, stejně jako ty nepotřebuješ svůj dům. Ale kdybych se ho pokusila prodat, nedostala bych ani desetinu jeho skutečné ceny, postavila jsem ho v

letech těch nejhorších nepokojů a ta cena na něm není videí, je to okrášlená pevnost, vydrží víc než kasárna. No, možná, že budeme mít zase takové roky, ještě budu možná ráda, že ušetřím výdaje. Prozatím je to velké, bezpečné a pohodlné a mohl bys to také užívat. Když budeš chtít, myslím, zvláště když budeš pracovat na mých záležitostech,"

"No, už jsem na nějakých těch věcech pracoval tady v domě. Jako tvůj poručník, Joan Euniko, musím převzít řízení tvé domácnosti."

"Copak tě Cunningham neochránil před takovými malichernými starostmi? Musím s ním promluvit."

"No... ano, ochránil mne a já mu řekl, ať všechno dělá jako dřív, neudělal jsem žádné změny. Ale musel jsem se podívat na účetnictví a povolené platby a ať to vezme čert, kradou jak straky. Cunningham zvláště,"

"Dobře!"

"Co je na tom dobrého?"

"Jaku, řekl jsi mi, že bude nemožné utratit můj příjem. Jestliže můj majordomus dvě třetiny toho, co koupí pro mě, prodá na černém trhu a shrábne do kapsy zisk — a ten má vždycky — potom se úzkostlivě snaží udržet si svoje zaměstnání. Což znamená, že musí dělat radost mně. Jaku, dovedeš si představit levnější způsob, jak zakoupit něco tak blízkého loajalitě, která vůbec může být koupena? Nech ho krást. Nezavazuj hubu kráve, která pošlapala obilí. Dobrý kůň musí vždycky dostat svoji kostku cukru."

"Je to ale špatný příklad. Zkazí celou zemi."

"Země už je zkažená. Ale, je to jediná hra ve městě", nemáme na výběr. Problém vždycky stojí — jak žít v dekadentní společnosti. Jaku, chci, abys tu bydlel. Doufám, že tady budeš bydlet. Učiní mě to šťastnou a bezpečnou, když budeš pod toutéž střechou. Ale nestrachuj se o moji pověst — a Winnie je tady, aby chránila tvoji. A rozhodně nepřemýšlej o takových triviálnostech, jako jsou výdaje za domácnost., prostě zavři oči a podepiš to. Neváhej seřvat Cunninghama, když jsou služby horší než perfektní, to je cena, kterou musí platit za právo mě okrádat. Mimochodem, šéf mé gardy krade taky, myslím, že jedou s Cunninghamelem půl na půl. Nikdy jsem se nepokoušela zjistit, jak to mají zařízené, to by je uvedlo do rozpaků,"

Salomon se zasmál. "Joan Euniko, na mladou a krásnou ženu jsou vaše názory pozoruhodně shodné s názory cynického starého muže, kterého jsem znával."

"Opravdu, drahý Jaku? Musím se naučit mluvit jinak. Musím teď zanechat ty věci "cynického starého muže" tobě a snažit se chovat jako dáma. Jestli to budu umět. Ale prosím tě, neznič hladce fungující domácnost tím, že by ses ji snažil reformovat — nebo skončí jako reformovaná vláda: bude méně výkonná a ještě dražší. Copak tvůj sluha nekradl?"

Právnický vypadal zaraženě. "No... ano. Ale měl jsem nejlepší kuchařku v safe harborské enklávě. Když jsem ji

vyhodil, musel jsem se rozčilovat s kuchařkou, která byla stejně drahá — a ještě dávala cukr do omáčky. Myslím, že jsem bručel jen proto, že okrádají tebe — když jsi byla bezmocná. Ale nechtěl jsem se plést do tvé domácnosti, když ještě byla šance, že se možná uzdravíš. Chtěl jsem to vrátit zpátky, jak to bylo. A udělal jsem to. Nebo udělám."

"Děkuji ti, Jaku. V současnosti asi ještě nejsem dáma, ale necítím se už jako cynický starý muž. Zjisti uji, že se cítím jako žena, která byla nemocná a ještě není úplně v pořádku. Raději bych měla jít do postele. Pomůžeš mi?"

"No, zavolám sestru."

"Jaku, Jaku — tohle je to tělo, které mám, musíme pře-. stát být z něj nervózní. Pojd', podej mi ruku. Postavím se, když mi pomůžeš..., a půjdu k posteli, když mi dovolíš, abych se o tebe opřela,"

Salomon to vzdal, nabídl jí obě ruce, aby jí pomohl z křesla a přidržoval ji rukou až k posteli. Joan Eunika se do ní dostala rychle, stáhla si negližé a vklouzla pod pokrývku. "Děkuji ti, Jaku."

"Bylo mi potěšením — Joan Euniko,"

"Posnídáš se mnou? Nebo poobědváš, jestli budeš spát déle?"

"No... poobědvám,"

"Těším se na to." Podala mu ruku. Uchopil ji, sklonil se nad ní — zaváhal jenom trochu a oddaně ji políbil,

Joan Eunika ho přitáhla s rukou k sobě. "Pojď blíž, Jaku drahý," Dosáhla na něj, vzala jeho hlavu do svých dlaní. "Tys ji miloval."

"Ano."

"Já jsem ji miloval,"

"Já vím."

"Řekni moje jméno. Moje nové jméno,"

"Joan — Joan Eunika."

"Děkuji ti, Jaku." Pomaloučku stáhla jeho obličej k sobě a políbila ho měkce na rty. "Dobrou noc, drahý příteli,"

"Dobrou noc — Joan Euniko." Rychle odešel.

(Joan, ty děvko, ty ho příliš trápíš.) (To teda ne\!) (Jakto že ne. Před minutou jsem si myslela, že ho stáhneš přímo do postele.) (To je směšné!) (A sebe do toho taky moc nutíš.) (Euniko, přestaň reptat. Mohla jsem z toho v poslední minutě vycouvat. Zjistila jsem, že by mi to nevadilo. Existuje nuwho kultur, kde se muži navzájem líbají na znamení přátelství.)

(V tom případě sis nevšimla, že už nejsi víc mužem — jsi zmatený zajíček.) (To jsem si všimla. Podívej, čmuchale, bylo to nutné vyznání. Musela jsem Jakovi ukázat, že by se mě mohl dotknout, dokonce mě políbit na dobrou noc... a nemít to za tragédii. A taky to nebyla tragédie. Připomnělo mi to mého otce, když mi dával pusu na dobrou noc..., což dělal až do doby, kdy už jsem byl velký kluk.)

(No... snad se bude Jake chovat otcovsky. Ale nespolehej se na to, Joan. Já tě varuju, sestřičko — Jake umí líbat mnohem lépe. Umí líbat tak dobře, že ti všechny vnitřnosti roztají, počínaje pupíkem a šíří se to na všechny strany.) (Taková možnost existuje. Ale je hodně vzdálená. A mohla bys teď už zavřít pusu a nechat nás spát? Jsem ale opravdu unavená.) (Milujete mě, šéfe?) (Nikdy jsem tě nepřestal milovat, drahá — a nikdy nepřestanu.) (Já taky ne — a přála bych si vás políbit na dobrou noc. Spěte, šéfe — všechno bude v pořádku.)

Než mohla usnout, vešla Winifred v županu a v pantoflích. "Slečno Joan?" řekla měkce.

"Ano, drahá? Rozsviť světla na podlaze."

"Pan Salomon říkal, že jste šla spát — "

"A ty ses podívala, jako bys musela. Vzbudil tě?"

"Ale ne. Povídala jsem si s paní Sloanovou, má službu. Ale Dr. Garcia zanechal příkaz, že vaše postel musí být pořád dole — a já vidím, že není. Jak se to spouští dolů?"

"Udělám to sama, přímo z postele — dolů takhle — nebo zpátky nahoru, takhle. Ještě jsem nespala. To je v pořádku, budu ti dávat celou dolů, než odejdeš..., a můžeš říct doktorovi, že jsem byla hodná holka."

"Fajn! Můžete si vzít tuhle kapsli, jestli chcete. Ale nemusíte šiji brát, paní Sloanová říká, že to říká doktor."

"Vezmu si ji, chci hned usnout. Kdybys mi mohla podat támhle vodu... a dát mi pusu na dobrou noc. A jestli mi ji nedáš, tak se naštvu a zazvoním na paní Sloanovou a požádám ji, aby mě políbila na dobrou noc."

Sestřička se zazubila. "Přemůžu se."

"Winifred odešla asi o šedesát sekund později {No, Euniko? Jak vypadala tahle?} (Docela dobrá, lesbo. Řekněme z osmdesáti procent tak dobrá, jako to umí Jake.) (Děláš si legraci?) (To zjistíš. Winnie je sladká — ale Jake má léta

praxe. Ale nechci říct, že se na Winnie vykašleme. Myslela jsem, že ji hned zatáhneš k nám do postele.) (Když vedle sedí paní Sloanová a sleduje tep srdce? Co si myslíš, že jsem? Blázen?) (Ano.) (Ach jo, spi už!)

12

Mírová vyjednávání jak v Paříži, tak v Montevideu pokračovala jako předtím. Boje na opěrných základnách trvaly a mrtví si nestěžovali. Nový prezident Harvardu byl propuštěn studentskou vládou, která potom věc odročila bez jmenování nástupce. Sekretář ministerstva zdravotnictví oznámil plán zvýšení obsahu vody v Sanfranciském zálivu na 37%; Úřad pro řeky a přístavy popírá, že by ministerstvo mělo soudní pravomoc. V Alma—Atě seržant mravnostního sboru přivedl císařským řezem na svět zdravého dvouhlavého chlapce, bylo to vysíláno do celého světa i na Měsíc, přes satelit, ke speciálně

zřízenému unisonu myšlenek předsedy Lu. Ve Washingtonu I, R. S., zastupující Rozpočtový výkonný oddíl (zvláštního určení) '87, ohlásili další zvýšení daňové přírážky o 7%. V Miami Miss Universe (Miss Chána — 90—60—90) prostřednictvím svého tiskového mluvčího a tlumočnicka prozradila, že zamýšlí stát se první velitelkou kosmické lodi a že v hypnóze dva roky studovala neo—Einsteinovou balisuku. Generální tajemník Vzájemné podpůrné společnosti kosmonautů, astronautů a vesmírných inženýrů (A. F. L. —C. I. O.) veřejně vyjádřila podivení nad schopností Miss Universe provádět jednoduché aritmetické úkony s botami na nohách. Paní prezidentka Federovaných ženských klubů celého světa prohlásila, že jejich čestný sekretář byl kontrarevoluční fyzik a typický příklad mužské arogance. V Los Angeles se smogová úmrtí udržovala pod hranicí 3% díky mimořádnému snížení znečištění a ostrému západnímu větru.

Ve velkém, ošklivém, vyumělkovaném starém domě seděla slečna Joan Eunika Smithová v pozici Lotosu na koberečku ve své šatně nedaleko velkého zrcadla čelem ke své ošetřovatelce—společnici—služce, rovněž v pozici Lotosu. "Je to pohodlné, Winnie, drahá?"

"Velmi."

"Myslím, že jsi stále pružnější než já. Dobrá, pojďme se dostat do nálady na cvičení. Ty začni."

"Dobrá. Ale, slečno Joan? Co tohle znamenal Ano, líbí se mi to, je to velice uvolňující. Co je to za skvost v tom Lotosu a proč?"

"Neznamená to nic. A znamená to všechno. Jestli musíš používat slova, znamená to mír a lásku a porozumění a vše, co je dobré. Ale není to na přemýšlení drahá, je to pro byt!'. Zůstaň otevřená pro přijímání, nepřemýšlej. Ani se nesnaž přemýšlet. Bud'."

"Dobrá."

"Začni. Pamatuj na dýchání. Budu cvičit podle tebe."

"Om Máni Padme Hum."

(Om Máni Padme Hum. Vidíte tu auru kolem ní, šéfe? Musela mít zajímavou noc.) (Zmlkni, Euniko, tyhle modlitby byly tvůj nápad.) "Om Máni Padme Hum,"

"Om Máni Padme Hum." (Om Máni Padme Hum.) "Om Máni Padme Hum." "Om Máni..."

(To stačí, Joan.) (Tak krátké, milovaná? Podle hodin to bylo jen dvacet minut.) (Já používám jiné hodiny. Už jsme se pořádně rozehrály, jsme připravené. Winnie je víc než připravená, budeš ji muset zavolat zpátky.)

"Om Máni Padme Hum. Winifred. Winnie, drahoušku, slyšíš mě. Slunce vstává a my musíme taky."

Ta malá zrzka byla ještě perfektně v pozici Lotosu, chodidla ohnutá na stehnech, ruce v klíně, dlaněmi otočené nahoru. Ještě si mumlala a tempo dechu se přesně shodovalo s modlitbami. Ale oči měla obrácené nahoru, bylo vidět jen bělmo. "Vrať se, Winnie. Je čas,"

Dívčiny oči se vrátily do normální polohy, dívala se zmateně, pak se usmála. "Už? Zdálo se mi to jen jako chvilka. Musela jsem usnout."

"To se stává. Jsi připravena? Zahřála ses a uvolnila a máš svaly měkké jako vatičku?"

"Ach... ano, mám."

"Tak si zkusíme nějaké jednoduché věci," Joan Eunika vyplula nahoru z podložky jako rozvíjející se květina a postavila se. "Ty budeš kritizovat mě a já tebe. Pak si můžeme dát společná cvičení jako desert." Joan se na sebe podívala ve velkém zrcadle. "Myslím, že moje břicho je každým dnem pevnější. To si budu pořád říkat,"

"Je perfektní a vy to víte." Zrzka vstala pomaleji a zívla.

"Ještě jsi ospalá, drahá? Žádné příjemné sny minulou noc?"

Děvče se trošinku začervenalo, pak pokrčilo rameny a zasmálo se. "Docela příjemné, ale spala jsem málo. Doufám, že jsme vás nerušili."

"Neslyšela jsem ani ň. Vůbec bych to nevěděla, kdybys mi to neřekla, když jsi mi dávala pusku na dobrou noc. Drahoušku, jestli jsi nevyspalá, možná bys měla jen posuzovat,"

"Ale ne, získávám z našich cvičení víc než vy — nechci ztratit ani den. Ale — ano, jsem nevyspalá. Paul — proboha! Minule jsem vám neřekla jeho jméno."

"Teď jsem tě neslyšela, utírala jsem si uši."

"Lžete. Odešel až o půl třetí. Takže jsem se opravdu moc nevyspala. Ale ne že by mi to vadilo!"

"To si myslím, že ne. Winnie, drahá, nechtěla jsem čmukat. Ale je to normální zvědavost — když jsem sama ještě panna."

Sestra vypadala překvapeně. "Ale — "a zmlkla.

Joan Eunika se usmála. "No, no, miláčku, já vím, co to "ale" znamená. Paní Brancaová byla vdaná... a Johann Smith byl ženatý čtyřikrát., když nepočítáme to, jak vyskakoval z jiných oken. Ale Joan Eunika je panna — chápeš, panenko?"

"No, když se na to díváte takhle — "

"Je to jediný způsob, jak se na to mohu dívat. Proto jsem zvědavá jako malá školačka. Ale když mi o tom budeš vyprávět, nebudu stejně vědět nic. Navíc jsem si jistá, že stejně nechceš. Jednoho dne — já nespěchám — si to zjistím

sama. Takže se neodvažuj zase červenat a pojďme pokračovat v našem cvičení. Já teď projedu bez zastavení Želvu a ty mě budeš opravovat, když to bude třeba."

Po hodině kroucení, protahování a setrvávání v pozicích Joan Eunika řekla: "To stačí. Ještě chvíli a byly bychom zpocené, místo abychom zářily. Jsi připravena na strašlivý zápas pro dvě?"

"Vysoký tón vnějších dveří byl slyšet až v koupelnové šatně. "Sakra," řekla Joan. "Myslím dámské "sakra". Zatraceně. Honem punčocháče, drahá, a já ti pomůžu se zástěrou přes hlavu. Řekni jim, že : Dnes žádnou zmrzlinu."

"Už běžím." Během minutky se dívka oblékla a odešla.

(Tak jakpak dnes vypadáme, Euniko? Prsa se ti už začínají líbit?) (Už jsme za polovinou cesty, Joan, v příštím týdnu můžeš začít zkracovat cvičení.) (Z toho nemám velkou radost, je to ta nejzábavnější část dne... kromě doby, kdy náš pán a vládce se uráčí s námi povečeřet. Řekni mi, broučku — rozčilují tě ty špatné zprávy?) (Ne, tebe rozčilují, jsou takové, jaké jsem očekávala. Nikdo neví, jak pracuje paměť, ale každý si je jistý, že to ví, a myslí si, že všichni ostatní jsou blázni.) (Myslela jsem na ty tasemnice. Když objevíš cvičenou tasemnici a dáš ji sežrat jiné tasemnici, tak potom si ta druhá, jak se zdá, pamatuje, co se ta první naučila, tedy —)v(Šéfe, já vám to pořád říkám, nejsem žádná tasemnice! Říkala jsem vám už dávno, že tělo si pamatuje a — odložme to projednávání, přichází polda) "Slečno Joan, je tu Dr. Garcia a pan Salomon."

"Ach. No, nebudu se oblékat, musíme to ještě dokončit. Hod'te mi to negliže — ne ty věcičky ze zrcadlového skla. Nažloutlá šed' mi docela sluší, nemyslíš?"

"To bych řekla. Vypadáte v ní jako jen z poloviny nahá místo úplně holá."

"Kdo mě naučil se takhle oblékat, roztomilá Winnie?" (Já jsem tě to naučila.) (Jistě, Euniko — ale ona si myslí, že mně vládne. Jsem její hodné děťátko, které vždy udělá, co máma řekne..., dokud se nedostaneme drahému doktorovi z očí.) "Prosím, řekni pánům, že budu hned,"

Slečna Smithová přestala používat rtěnku, rozhodla se, že její obličej se může obejít beze všech oprav, vzala kartáč na vlasy a pročesala svoje příliš krátké lokny, vklouzla do střevíčků na vysokých podpatcích, oblékla si župánek a podívala se na sebe do zrcadla.

Ubezpečila se, že částečná neprůhlednost róby je v pořádku — s výjimkou těch horních partií byla až příliš rezervovaná. Proto opožděně použila rtěnku na dvorce prsních bradavek.

Teď už byla se svým vzhledem spokojená — (Šéfe, vypadáme jako dobře placené strašidlo.) (Velmi dobře placené, jak doufám. Kritizuješ?) (Vůbec ne, to byl aplaus.) — vyšla do svého budoáru. "Dobrý den, doktore. Ahoj, Jaku, drahý. Posadíme se? Dáte si kávu? Nebo můžeme najít nějaký Starý jed na krysy z Kentucky, plněný do lahví ve stodole."

"Kávu," souhlasil Salomon. "Dnes jsi čarovně krásná, moje drahá."

"Jako zařikávačka hadů. Cvičila jsem a páchnu jako kuň,"

"Jen jako malý poník. Pustím víc ventilaci. Joan Euniko, Dr. Garcia tě chce prohlédnout."

"Vážně? Co se stalo? Cítím se dobře. Odhlédneme—li od těch studených vězeňských mříží všude kolem mne a mé hlavy na tom polštáři z kamene."

"Dr. Garcia si myslí, že bychom mohli udělat něco s těmi studenými vězeňskými mřížemi. Joan Euniko, domluvili jsme se, že by nebylo dobré jít k soudu, dokud nebudeš v pořádku po všech stránkách. On si myslí, že by to teď bylo možné,"

"Ach. Ach! A co ta četa psychiatrů?"

"Necháme si je. Možná, že je nebudeme nikdy potřebovat. Ale budeme připraveni vyrovnat se jejich odborným svědkům. Budeš muset vydržet dlouhá podrobná interview, naši vlastní experti musejí jít k soudu připraveni." (Připraveni, aby ospravedlnili svoje přemrštěné honoráře. Nebojte se, šéfe, schovám se pod kámen, kdykoli bude ten cvokař tady.)

"To je v pořádku. Jsem velmi ráda, že si Dr. Garcia myslí, že jsem v pořádku. Nezaskočíme do mé převlékárny, doktore? Pojd' taky, Winnie. Jaku, támhle máš Wall Street Journal."

Jakmile byla sama se svým lékařem a sestrou, slečna Smithová řekla: "Tak, doktore? Mám si lehnout na masážní stůl?"

"Ne, toto vyšetření je jen formální, abych mohl zaznamenat, že jsem vás prohlédl ten den, kdy jste byla propuštěna. Poslechnu si vás stetoskopem, vy zakašlete a tak podobně. Kdybyste se mohla posadit k toaletnímu stolku a svléknout se do půl těla prosím."

"Ano, pane."

, JByla potichu, když posunoval stetoskop sem a tam, zakašlala, když o to byla požádána, dýchala zhluboka a vzdychala nahlas, jak jí bylo přikázáno. Jednou řekla: "Jej, promiňte, jsem lechtivá," A zeptala se: "Tak co tomu říkáte?"

"Jen vyšetřuji pohmatem otekliny. Zase jen tak pro formu — i když už uplynul určitý čas od poslední prohlídky." (Líbí se ti to, vtipálku?) (Možná, že se to líbí tobě, Euniko, ale mně ne. Byla bych raději, kdyby byl více romantický.) (Dělej si legraci ze svojí babičky, líbí se ti to.)

Lékař udělal krok zpět a zamyšleně se na ni zahleděl. Joan Eunika řekla: "Ještě něco, pane?"

GYNEKOLOGII?"

"Ledaže byste o to požádala. Máte potíže?"

"Ani trochu. Cítím se tak zdravá, že bych přemohla i grizzlyho,"

"A já jsem to zkontroloval a mohu vám to potvrdit. Přesto mě však váš případ znepokojuje."

"Proč, doktore?"

"Protože je jedinečný. Vím toho o něm skoro tak málo jako vy. Joan, když jste opustila tento dům — jako pan Smith — nepomyslel jsem si, že vás ještě uvidím naživu. Když vás přivezli zpátky, nepředpokládal jsem, že zase nabudete vědomí. Když jste ho nabyla, litoval jsem vás..., protože jsem nečekal nic jiného, než že budete od krku dolů ochrnutá. A teď jste tady živá a zdravá. Zřejmě,"

"Proč to "zřejmě", doktore?"

"Já nevím. Víme toho dost málo o všech transplantacích — a o transplantaci mozku nic jiného než to, co jsme se naučili od vás. Joan, za minulé dva týdny tu nebyl žádný důvod — jiný než opatrnost — proč byste potřebovala více dohledu než jakákoli jiná mladá žena těšící se dobrému zdraví. Jako Winifred, například,"

Pokrčil rameny. "Z vás dvou, jak se mi zdá, vy máte trochu pevnější zdraví než ona. Ačkoliv bych se vsadil, že Winifred, s výjimkou nějaké nehody, se dožije vyššího věku, než je normální průměr..., zatímco na vás neplatí žádná měřítka, jste unikátní. Prosím, nesnažím se vás polekat, ale jenom blázen dělá předpovědi založené na neznalosti a já nejsem takový blázen."

"Doktore," odpověděla mírně. "Vy říkáte, že by toto tělo mohlo odmítnout mozek — nebo naopak, to je totéž. Nebo že bych mohla náhle zemřít, selhání srdce bez příčiny. Já to vím, četla jsem toho hodně o transplantacích, když jsem ještě byla Johannem Smithem. Nebojím se. Když se to stane — tak jsem aspoň měla báječný oddechový čas od staroby s její bolestí a nudou." Šťastně se zasmála. "Je to jako zemřít a přijít do nebe — a pouhých několik týdnů v nebi může být věčností."

"Jsem rád, že to berete takhle filosoficky."

"To není "filosofování", doktore. Je to zázrak a radost a nenasytné vstřebávání každé zlaté vteřinky!"

"No... jsem potěšen, že Winifred zůstává s vámi a doufám, že šiji udržíte dlouho — "

"Tak dlouho, dokud zůstane! Navždy, jak doufám."

" — protože jinak bych měl obavy. Ale Winnie může udělat v případě nouze všechno, co bych udělal já, a má tu všechno, s čím by pracovala — a ona ví a já chci, abyste to věděla i vy, že tady budu rychle, když pro mě pošle. Dobrá, moje drahá, sundáme vám tu vysílačku, už vás nebudeme monitorovat. Sestro. Masážní alkohol a vatou."

"Ano, doktore." Winifred prošla kolem stolu a přistoupila ke skřínce. •

Dr. Garcia odstranil malou vysílačku. "Lehký erytém a nepatrná dermatitida. S tím, jak se vám vše velice dobře hojí, se vsadím, že zítra po tom nenajdete ani stopu. A já vynechám svůj ranní biograf."

"Prosím?"

"Nepředpokládám, že by vám to někdo říkal, ale sledoval jsem monitory každé ráno, když jste cvičila..., a čekal, až vám začne bušit srdce. Nebo až na sebe upozorní dýchání. Nic. Vůbec nic abnormálního myslím, odhaduji, že jste cvičila velmi nenáročné cvičení."

"Ano, domnívám se, že ano. Jógu."

"No! Neklasifikoval bych jógu jako "nenáročné" cvičení. Jestli máme na mysli totéž."

"Myslela jsem, že jóga není běh na sto metrů nebo vzpírání. Ale já — my obě — dělaly jsme jen klasické pozice. Kromě stoje na hlavě, nejsem blázen, vím, že mám lebku ze supermarketu,"

"Nedovolila bych jí to, doktore! Nikdy to ani nezkoušela dělat, opravdu ne."

"Doktore, nechci mít svaly kvůli nějaké přehlídce. Prostě se jen snažím získat perfektní kontrolu nad svým novým — nádherným! — tělem. Podívejte, já vám to předvedu."

Joan se postavila a nechala župánek sklouznout, stoupla si na podlahu asi patnáct centimetrů od cvičební podložky — přenesla váhu na levou nohu, zanožila pravou nohou, která byla krásně propnutá, a pomalu se nakláněla dopředu... níž... ještě níž..., až oběma rukama sevřela kotník levé nohy a přitiskla tvář k holeni, zatímco pravá noha čněla nahoru v bezchybném rozštěpu.

Pozici držela po tři kontrolované výdechy, pak položila ruce na zem, pomalu zvedla levou nohu, přidala ji k pravé a stála na rukou, nohy u sebe, prohnuté dozadu, prsty napjaté.

Pak nechala svoje údy pomalu klesnout jako svěšené okvětní plátky, dokud se nedotkly podložky — nechala Oblouk propadnout se v Kolo, které se dále proměnilo v Diamantovou pozici, při které se kolena a lokty dotýkají podložky a podlahy — držela to — a pak se překulila dopředu do pozice Lotosu. "Om Máni Padme Hum." (Om Máni Padme Hum. Vyzvedni si šek u brány, děvče. Nemusíme tu scénu přehánět.) (Děkuji, Euniko. Ale měla jsem dobrého učitele, gurua.) (De nadá, chela.)

Dr. Garcia jásal. "Fantastické! Neuvěřitelné. Jako ostatně všechno u tohoto případu. Winnie! Umíte to taky?"

Joan vyplula nahoru a stála. "Samozřejmě, že to umí! Svlékni se, drahá, a ukaž to doktorovi."

Sestra se pořádně začervenala. "Ne, neumím to. Nevěřte jí, doktore, teprve se učím."

"Ale kdepak. Musím ji přidržovat jen trochu. Přijďte za dva týdny, doktore, a udělá to sama. Není to těžké — chce to jen mít mezi předky hadí ženu."

"A to, jak se zdá, vy máte. Ale když vás to nenaučila Winnie, kde jste se to vy naučila, Joan?"

(Ale, ale! bávejte pozor, šéfe — čuchá člověčinu.)

"Kolik je vám, doktore?"

"Co? Třicet sedm."

"Naučila jsem se to asi čtyřicet let předtím, než jste se narodil. Ale neměla jsem čas se v tom udržovat," pokračovala. "Potom po mnoho let jsem se nesměla pokoušet cvičit. Ale všechno se to vrátilo tak snadno, že jsem nucena

přiznat, že paní Brancaová v tom byla ještě lepší, než jsem byla já coby pružné dítě. "(A teď se podíváme, jak si tohle bude kontrolovat, miláčku.) (Lež není nikdy dost komplikovaná, šéfe.) (Hele, mňousi, lhal jsem s tváří nevinátka, když tvoje babička ještě nosila dupačky. Vygumuj to a oprav — tvoje prababička.)

"No... zapíšu to jako část vaší závěrečné prohlídky — jestli budu vědět, jak to popsat. Vaše oblečení, Joan."

"Děkuji vám," Vzala si oblečení, ale místo aby mu ukázala záda a oblékla se, držela je stále v ruce.

"Doktore, pan Salomon s vámi vyřídí váš honorář a výdaje. Ale abych vám vyjádřila svoji velkou vděčnost, chci něco dodat."

Potřásl hlavou. "Lékař by neměl přijmout více než svůj honorář... a ujist'uji vás, že ten můj je vysoký."

"Přesto však chci." Odhodila šaty. "Winnie, otoč se, drahá." Šla přímo do jeho vyburcovaného náručí a nastavila tvář, aby ji políbil.

Zaváhal asi jeden srdeční tep, pak ji objal a políbil. Joan jemně zavzdychala, uvolnila rty a přitiskla se k

němu blíž.

(Ne abys omdlela! Ať z toho nic nepropásneme.) (Neotravuj mě, Euniko, mám moc práce!)

Doktor se vzpamatoval, nadechl se a podíval se na ni střízlivě. Pak se sehnul, zdvihl její župan a podržel jí ho. Joan ho nechala, aby na ni plášť položil, a pák řekla. "Děkuji vám, doktore." Otočila se a zasmála se.

"Hmm. Myslím, že mohu čestně prohlásit, že jste ve vynikající tělesné kondici. Pan Salomon čeká,"

"Řekněte mu prosím, že přijdu za chvíli."

Joan počkala, až se zavřou dveře. Pak se vrhla Winnie do náručí a chtěla se jí na rameni. "Winnie, otočila ses? Nekoukala jsi trochu? Doufám, že jo,"

"Otočila jsem se. Ale viděla jsem celou scénu v zrcadle. Jupí!"

"Dvakrát Jupí. Tak tohle je to, co se při tom cítí. Miláčku, už si teď nepřipadám tolik jako panna,"

"Je dobrý? Vypadalo to tak."

"Já nevím. Nemám podle čeho posuzovat. Můj drahoušek Jake mě políbil, vidělas ho — ale byla to jen taková letmá pusa jako od strýčka. A tys mě políbila — ale tvoje polibky nejsou letmé. Ale jsi dívka a menší než já. Doktor byl první muž, který mě doopravdy líbal,... a cítila jsem se tak malá a bezmocná, že, přísahám, jsem ho skoro stáhla na zem. Tys ho nikdy nelíbala?"

Jehol Joan, miláčku, kdybych o tomhle řekla některé ze sester, nevěřily by mi. Dr. Garcia neplácá ani po zadku, jen vrčí,"

"Mě poplácal po zadku. Myslím, že ano. Byl to tenkrát takový blázinec."

"Já vím, že vás plácnul. Viděla jsem to a nevěřila jsem tomu. Joan? Nenutila byste mě, abych se svlíkla do nahá. Že ne?"

"Proč ne? Já jsem taky byla."

, Ano, ale vy jste pacientka. Já jsem sestra, já mám být jen robot a společnice."

"A jen my víme, že to tak není. Je to pravda?"

"No... ale stejně, nemohu to udělat, je to příliš obtížné.",,

"Řekla jsem mu, ať přijde za čtrnáct dní a že to budeš schopná udělat. Mám mu to připomenout?"

"Ale, Joan! Vy mě zase škádlíte." A zrzka zamyšleně dodala. "Opravdu si myslíte, že bych mohla úplně sama za méně než dva týdny?"

"Vím, že to dokážeš. Ale ne v šatech, dokonce ani v punčocháčích. Takže jestli se hodláš červenat a stydět, raději abych to drahému doktorovi ani nepřipomínala."

"Ach..., tohle opravdu vypadalo docela jako polibek. Ale Pavlovi by se to nelíbilo."

"Co by se mu nelíbilo? Že demonstruješ přesné ovládání těla lékaři? Nebo líbání lékaře? Nebo k čemu by ten polibek mohl vést? A jak by se to Paul dověděl, když mu to neřekneš?" (Šéfe, vy kazíte mládež celé země.) (Vejce není chytřejší než slepice, Euniko. Paul si ji stejně nevezme... nebo je ženatý a nemůže. A stejně nemá žádné právo, aby si na ni dělal nároky. Jak jsi sama zdůraznila, sex není sport, je tu proto, abychom byli šťastni.)

"Pch..., doktor by mě stejně nepolíbil. On ani neví, že jsem ženská,"

"Tomu nikdy nevěř. Ty ženská jsi a on není hloupý. Políbí tě, až mu řeknu, že to je potlesk očekávaný po perfektním výkonu."

Máš čtrnáct dní na rozmyšlenou a já teď musím jít navštívit drahého Jaka. "

13

" —majíce jedním před tímto ctěným soudem, přistupte blíž!" — "Než navrhovatelé budou připraveni předstoupit, prosíme soud, aby laskavě ráčil věnovat pozornost tomu, že žádné řádné podklady nebyly předloženy. Tato záležitost se týká finančních prostředků Johanna Sebastiana Bacha Smitha, dědečka našich čtyř navrhovatelek..., a jejich právní zástupce si není vědom, že by byl v soudní síni."

,Jílid\ Tady bude klid — okamžitě. Nebo dám vyklidit soudní síň. Obžaloba tvrdí, že slečna Smithová — tato mladá dáma, na kterou ukazují — není Johann Sebastian Baen Smith?"

"Obžaloba netvrdí nic, Vaše Ctihodnosti. Já jsem pouze poznamenal, že nemáme žádné záznamy, které by dokazovaly, že tato osoba, na kterou soud poukazuje, je Johann Sebastian Bach Smith — a otázka jeho majetku nemůže být projednávána, dokud nebude podán nezvratný důkaz o jeho identitě."

"Pokouší se obžaloba dávat soudu lekce z práva?"

"Ach, to vůbec ne!"

"Znělo to tak. Chtěl bych připomenout obžalobě, že tento soud zasedá dnes podle práva slušnosti, ne podle zákona — a že projednávání bude takové, jak je stanoví soud."

"Samozřejmě, Vaše Ctihodnosti. Lituji, jestli to neúmyslně působilo jiným dojmem,"

"Byla to urážka soudu a ať se to víckrát nestane."

"Ano, Vaše Ctihodnosti."

"... a protože jsem zhnusen a unaven z chování padesáti procent přihlížejících a nejméně devadesáti procent tisku, nařizuji soudnímu zřízení, aby nechal vyklidit soudní síň. Použijte policejní čet, Evelyn, a vyžehňte ten dobytek od žlabu urychleně — a když se při tom poškodí to prvotřídní video, tak se s tím neznepokojujte."

"Obžaloba, navrhovatelky, poručník a chráněnce — domnělý chráněnce, to ať ukáže protokol — my se odsuneme do mých komnat, kde si necháme ten hloupý spor objasnit."

"Jaku, to je legrace! Jestli já nejsem já, tak jsem úplně švorc a bez závazků. Budeš si mě muset vzít — jinak skončím na podpoře."

"Johanne, přestaň hloupě žvanit. Tohle je vážná věc."

"Jaku, odmítám přijmout rozsudek. Jestli já nejsem já, tak jsem mrtvá a vyplatilo by se být na mizině, abych slyšela čist svoji vůli a viděla obličej své milované potomky, až by zjistily, že skončily s nicotnými příjmy, které dokonce ani nejsou osvobozené od daní. Jaku, každý bohatý muž chce slyšet čtení své závěti — a já možná budu mít tu šanci,"

"Hmm. Domnívám se, že budou pokračovat, Eunika má právo na vyslechnutí tvé vůle — pamatuješ si na ten odstavec o "všech osobách, které nebudou specificky jmenovány a jsou mými osobními a soukromými zaměstnanci v době mého odchodu —"

"Nemohu říct, že si to pamatuji, ale jestli jsi to tam dal, takto tam je."

"Je to tam. Jestli nejsi Johann, tak potom musíš být Eunika. Je to "bud', anebo" (Ani nápad! Je to obojí.) (Euniko, že to začíná být legrace?) (Taky si to myslím, šéfe.)

Tou částí komnat, kterou vybral soudce McCampbell, byl pohodlný salónek. Když byli zde, rozhlédl se.

"Hmm... Jake, Ned, slečna Smithová, Alek, paní Se-wardová, paní Frabishová, vy jste paní Cramptonová, že?"

— paní Lopezová. Parkinsone, jak jste se sem sakra dostal?"

"Amicus curiare, Vaše Ctihodnosti."

"Vy nejste žádným přítelem tohoto soudu a nepatříte sem."

"Ale —"

"Odejdete, nebo byste byl raději vyhozen?"

Parkinson se rozhodl, že půjde. Když za ním zapadly dveře, soudce řekl: "Sperlingu, naříd'te tu věc tak, abych mohl zapisovat, když budu chtít, a pak můžete jít. Aleku, ty vypadáš, jako bys už už chtěl začít protestovat."

"Já? No to vůbec ne, pane soudce."

"Dobře. Protože teď rozetneme ten závoj nad touto pošetilou záležitostí. Kdo potřebuje štípací kleště?" Soudce přešel do rohu k baru. , Aleku? Gin s tonikem jako obvykle?"

"Děkuji, pane,"

"Já zapomínám na dámy. Paní Sewardová? Něco s alkoholem? Nebo kávu? Tento stroj připraví také čaj, jestli si vzpomenu, který knoflík zmáčknout. A co vaše sestra? A sestřenice? Slečno Smithová? Vzpomínám si, co jste si dával v Gib klubu před několika lety. Máte tytéž chutě?"

(Pozor, šéfe! To je potměšilé.) (Uklidni se, Euniko.) "Pane soudce, v novém těle se moje chutě v některých ohledech změnily. Ale vzpomínám s něžností na Glen Grant na skalách — předtím, než mi to doktoři zakázali. Od té doby jsem neochutnal nic, co by se tomu vyrovnalo, ale protože tohle je pravomocná soudní pře, spokojím se s kávou. Nebo s colou, jestli můžete otočit tou klíčkou," Soudce si zamnul nos a vypadal zamyšleně. "Nejsem si jist, zda je toto soudní pře, dokud nevyřešíme tu věc s identitou. Jake vám mohl říci o Glen Grantu. A představa, jak si Johann Smith objednáva colu, mnou otřásla,"

Joan se na něj usmála. "Já vím — neodpovídá to mé reputaci. Lékaři mě přiměli přestat pít nápoje

sycené kyslíčnickem už dávno předtím, než mi zakázali whisky. Bylo to asi v době, kdy jste vstupoval na právnickou fakultu. Jestliže jsem Johann Smith, tak jsem. Jestliže nejsem, požádám, abyste mě omluvili — protože v tom případě nejsem svěřenec soudu a neměla bych tu být. Je to tak správně?"

McC Campbell vypadal ještě zamyšleněji. "Jaku, chceš napomenout svého klienta? Ne, ne svého "klienta", svého

— ne, to taky ne. Ztraceně, kdybych tak věděl, kdo jste; to je to, co budeme muset zjistit. Mladá dámo, posad'te se a já vám přinesu colu. Aleku, zeptej se, co si dají tvoje čtyři dámy a obsluž je. Jaku, ty a Ned se obsloužíte sami — Alek a já máme zítra ráno schůzku s nějakými rybami v Novém Skotsku a já budu nadšený, jestli vydrží ten chlap čekat přes to překvapení, které se objeví v tomto slyšení. Aleku, ať vezme čert tvoji irskou duši, chceš se vážně ptát této mladé dámy na její identitu?"

"No — pane, budete mluvit o urážce, když začnu tvrdit, že vaše otázka není vhodná?"

McC Campbell si povzdechl. "Mladá dámo, vůbec si ho nevšímejte. Na univerzitě jsem s ním bydlel na pokoji a vřdycky, když přijde na projednávání, mám z něj špatnou náladu. Jednoho dne mu dám třicet dní na rozmyšlenou — a asi ve čtyři třicet ráno ho hodím do nějaké velmi studené vody. Náhodou,"

"Udělej to, Mácu, a já tě dám k soudu. V Kanadě,"

"Já vím, že to byl váš spolubydlící, pane, oba jste byli "velcí zelenáči" — Dartmouth sedmdesát osm, že ano? Proč ho nenechal, aby mi kladl otázky, a tak si sám zjistil, kdo jsem?"

Paní Sewardová řekla ostře: "Tohle není způsob, jak se k tomu dostaneme! Nejdříve musíte získat otisky prstů od toho — toho šejdíře — a — "

,faní Sewardová!"

"Ano, soudce? Jenom jsem chtěla říct — "

"Zavřete pusu!"

Paní Sewardová zmlkla. Soudce McC Campbell pokračoval, "Madam, to, že mi vyhovuje být ve svých komnatách neformální, není důvod k tomu, abyste si myslela, že toto není zasedání soudu nebo že bych vás nemohl shledat opo-vržením hodnou. Udělal bych to velice rád. Aleku, raději bys ji měl o tom přesvědčit."

"Ano, Vaše Ctihodnosti. Paní Sewardová, jakékoli připomínky, které máte, budete uplatňovat presemne, nikoli přímo."

"Ale já jsem jenom chtěla říci, že — "

"Paní Sewardová, nemluvte! Jste tu jen díky laskavosti soudu, dokud ta záležitost s identitou nebude vyřešena. Je mi líto, soudce. Varoval jsem svoji klientku, že toto bude přinejmenším zdržovací akce. Víím, že Jake Salomon by

neriskoval přivést dvojníka — promiňte, slečno Smithová — dvojníka k soudu."

"A já to také víím."

"Ale ony naléhaly. Jestli se paní Sewardová nebude ovládat, budu muset požádat o dovolení, aby byla z případu odvolána."

Soudce potřásl hlavou a vycenil zuby. "Ne, Aleku. Ty jsi je sem přivedl, musíš to s nimi vydržet — alespoň než soud ukončí jednání. Jaku? Zastupuje tě pořád Ned? Nebo budeš mluvit sám za sebe?"

"Ach, já myslím, že můžeme mluvit čas od času oba — bez nějakých neshod."

"Nede?"

"Samozřejmě, soudce. Jake může mluvit za sebe a dokonce by měl. Shledávám to zajímavým. Je to neobvyklá situace."

"Dost neobvyklá. No tak mluv, jestli máš čím přispět. Aleku, nemyslím si, že bychom se dnes někam dostali. Vid'?"

Alek Train mlčel. Joan řekla: "Proč ne, soudce? Jsem tu, jsem připravená. Zeptejte se mě na cokoli. Přineste skřípec a palečnice — já budu mluvit."

Soudce si zase zamnul nos. "Slečno Smithová, někdy si myslím, že moji předchůdci byli tuze ukvapení, když nechali takové věci zrušit. Myslím, že bych mohl vyřešit ke své vlastní spokojenosti, zda—li jste, nebo nejste ta osoba známá jako Johann Sebastian Baen Smith. Ale to není tak jednoduché. U obvyčejného případu zjišťování identity by byl návrh paní Sewardové ohledně otisků prstů praktický. Proč ne v tomto případě, Aleku? Uznávají navrhovatel-ky fakt, že mozek jejich dědečka byl

transplantován do jiného těla?"

Právní zástupce navrhovatelek vypadal nešťastně. "S laskavým dovolením soudu, mám instrukce nic takového neuznávat."

"Tak? Jaká je vaše domněnka?"

"Hmm — 'pohřešování a pravděpodobně mrtev'. Zaujali jsme stanovisko, že důkazní břemeno je na tom člověku, který předstoupí a prohlásí, že je Johann Sebastian Bach Smith,"

"Jaku?"

"Nemohu souhlasit s důkazním břemenem, soudce. Ale můj

klient — můj svěřenec, který je zároveň mým klientem, Je-hann Sebastian Bach Smith — je u soudu přítomen a ukazuje na ni. Víím, že je pojmenována svérázně. My oba jsme připraveni na soudní výsledek v jakékoli podobě, abychom přesvědčili soud o její totožnosti. Rád bych také řekl, že oba jsme ochotni odpovědět na otázky od kohokoli — ale po určitém rozvážení nemohu připustit, že by tady byla jakákoli strana více osobně zainteresována, než je můj klient,"

"Soudce?"

"Ano, slečno Smithová? Jaku, chceš, aby mluvila?"

"Ano, jistě. Cokoli."

"Tak do toho, slečno Smithová,"

"Děkuji vám, soudce, moje vnučky se mě mohou zeptat na cokoli. Znáím je odmala, když se mě pokusí podrazit, nachytám je během dvou minut. Například Johanna — ta, které jste říkal 'paní Sewardová' — bylo těžké naučit ji čistotnosti. Na její osmé narozeniny — patnáctého května devatenáct set šedesát, toho dne se zhroutila pařížská konference mezi Eisenhowerem a Chruščovem — mě její matka, moje dcera Evelyn, pozvala, abych viděl, že ten malý spratek má narozeninový dort, a Evelyn mi ji strčila na klín a ona to pustila — "

"To jsem neudělala!"

"Ale ano, udělala, Johanne. Evelyn mi tě rychle strhla z klína a omlouvala se a řekla, že se často pomočís i v posteli. Těžko říci, protože moje dcera ráda lhala,"

"Soudce, budete tady sedět a necháte tu — tu osobu — urážet památku mé zemřelé matky?"

"Paní Sewardová, váš právní zástupce vás varoval. Jestliže nebudete dbát na jeho upozornění, tento soud je schopný vás zavřít do sudu a nechat vás mluvit, jen když já nařídím vytáhnout zátku. Nebo tak nějak. Zaraz ji, Aleku. Umlč ji tak, jako to dělali při procesu v 'Alence v říši divů' — čemuž už se to tady začíná podobat. Ona se toho neúčastní; je tu jen aby vypovídala jako svědek v případě, že by to soud potřeboval. Slečno Smithová — "

"Ano, pane?"

"Vaše názory na pravdomluvnost vašich domnělých potomků nejsou průkazné. Mohla byste si vzpomenout na něco, co by znal Johann Smith a také já nebo co bych mohl zkontrolovat — ale o čem by vás Jake Salomon nemohl eventuálně informovat?"

"To je těžká věc, Vaše Ctihodnosti,"

"To tedy je. Ale dnes je pro mne alternativou předpokládal, že jste velice dobře připravená podvodnice, a pak vás budu nekonečně dlouho vyslýchat a snažit se vás nachytat. Nechci to dělat..., protože závěrečná identifikace — teď, když už ta věc byla dána na přetřes — bude muset být provedena důkazem tak přesvědčivým jako otisky prstů. Rozumíte tomu, že?"

"Ano, rozumím, ale nechápu přesně jak." Usmála se a rozpráhla svoje půvabné ruce. "Moje otisky prstů — a všechno, co na mně můžete vidět, je tělo mého donora."

"Ano, ano, jistě — ale je více způsobů, jak zabít kočku, než jen planými sliby. Později."

"Ehm, ehm!"

"Ano, Jaku?"

"Soudce, v zájmu mého klienta nemohu připustit, aby fyzické prostředky identifikace tohoto těla byly relevantní. Otázka zní: Je toto individuum označeno vládním programem číslem 551—20—0052 a známo světu jako Johann Sebastian Bach Smith? Připomínám, že 'Případ Henryho M. Parsonse versus Rhode Island' se k našemu případu vztahuje, i když ne ve všem."

McC Campbell řekl mírně: "Jaku, ty jsi mnohem starší než já a jsem si dostatečně jist, že ovládáš právo

lépe než já. Avšak dnes jsem tady soudcem já."

"Samozřejmě, Vaše Ctihodnosti! Kdyby soud ráčil, já..."

"Tak přestaň být tak zatraceně uctívý v mé kanceláři. Seděl jsi u mých ústních zkoušek a hlasoval jsi, abych prošel, tak si musíš myslet, že něco o právu vím. Samozřejmě, že ten Parsonsův případ je relevantní; dostaneme se k němu později. Mezitím se snažím najít východisko pro prozatímní soudní výnos. Ano, slečno Smithová?"

"Soudce, je mi jedno, jestli jsem identifikovaná, nebo ne. Slovy ušlechtilého džentlmena: bankrotu se nebojím." Náhle se spokojeně zasmála a vrhla letný pohled na své vnučky. "Mohla bych vám říci něco legračního — soukromě?"

"Mmm..., mohl bych poslat pryč všechny kromě vás a vašeho právního zástupce, avšak měla byste si raději schovat ty vtípky, až budeme hotovi,"

, Ano, pane. Mohu adresovat jednu irelevantní poznámku svým vnučkám?"

"Hmm. To bych mohl vyhodit ze záznamu. Prosím."

,JDěkuji vám, soudce. Děvčata — Johanne, Mario, Juno, Elinor — podívejte se na mne. Minulých třicet let jste čekaly, až zemřu. Ted' doufáte, že dokážete, že jsem mrtvý, jinak by se tato hloupá záležitost nikdy neprojednávala. Děvčata, já doufám, že v tom budete mít úspěch..., protože už se nemohu dočkat výrazu vašich tváří, až bude čtena moje vůle," (Vy jste se do nich pustil, šéfe! Podívejte se na ty výrazy!) (To jsem opravdu udělal, miláčku. Ted' zavři pus, nejsme doma.)

"Vaše Ctihodnosti — "

"Ano, Aleku?"

"Mohl bych podotknout, že toto není relevantní?"

Joan mu skočila do řeči. "Ale já jsem řekla, že to bude irelevantní, pane Traine. Je to pořád to samé, měly by raději začít přemýšlet o tom, jak zrušit moji poslední vůli, místo aby se zabývaly tímhle nesmyslem." A zamyšleně dodala. "Snad jsem měla raději zřídit doživotní nadaci, to by na tom byly líp, kdybych byla naživu..., chránila bych se tak před otcovraždou. Soudce, je "otcovražda" to správné slovo? Ted' když jsem žena?"

"To bych taky rád věděl. Lépe by bylo říci "avicidální vražda" — ani tak ne — "avicidální" už znamená zabíjení ptáků a nemá nic společného s "avus" — děd. Nevadí, slečno Smithová, proberte tyto záležitosti s vaším obhájcem a my se vrátíme k věci. Vzpomněla jste si na něco, na co by vás Jake nemohl dříve připravit?"

"To je těžké. Jake obstarával moje záležitosti po více než jednu generaci. Hmm, soudce, potřásl byste si se mnou rukou?"

"Gor

"Měli bychom to raději udělat pod stolem nebo tak, aby nás nikdo neviděl, kromě pana Traina."

Vypadal zmateně, ale vyhověl její žádosti. Potom řekl: "Zatraceně! Omluvte mne. Slečno Smithová — podejte si ruce s Alekem,"

Joan to udělala a tělem to skryla před diváky. Pan Tram byl překvapený, něco jí zašeptal a ona na to šeptem odpověděla. (Šéfe, co to bylo?) (Znak studentského bratrstva. Řeknu ti to později, drahá — ačkoli dívky by to nemusely znát.)

McC Campbell řekl: "Pan Salomon vás o tom nemohl informovat?"

"Zeptejte se ho. Jake nebyl členem studentského spolku."

"Samozřejmě, že jsem nebyl," zamručel Salomon. Neměl jsem žaludek na to, abych byl ve studentské organizaci odhaleným Židem, který nechce požívat svých privilegií. Proč?"

Train řekl: "No, zdá se, že slečna Smithová je členkou tajného studentského bratrstva, je tedy bratrem soudci i mně. Mmm... "sestrou", řekl bych. Soudce, je snadné to zkontrolovat jak u Johanna Smithe, tak u pana Salomona. Prozatím to shledávám přesvědčivým,"

"Snad bych k tomu mohla něco dodat," řekla Joan. "Pane Traine — bratře Aleku — samozřejmě, že byste si měl zkontrolovat jak Jaka, tak mě. Ale vyhledejte si mě v archívech bratrstva pod jménem "Schmidt" spíše než "Smith", jelikož jsem si vjednačtyřicátém změnil jméno. Což moje vnučky vědí. Ale vy oba víte o našem bratrském Fondu na pomoc v nesnázích?"

"Ano,"

"Jistě, slečno Smithová,"

"Ten fond neexistoval, když jsem složil svůj slavnostní slib — bylo to v mém posledním roce, poté, co jsem byl přijat do Phi Beta Kappa, společnosti, jejíž členové absolvovali vysokoškolská studia s mimořádným úspěchem, a protože naše místní organizace potřebovala nějakého vlezlého šprta a měla absolventa, který byl ochoten zaplatit za moje zasvěcení. Fond byl založen během druhé světové války, pomáhal jsem ho rozmnožovat ještě několik let a byl jsem jedním z jeho správců od padesátého šestého až do konce osmdesátých let, kdy jsem zanechal většiny vedlejších činností. Soudce, vy jste pumpnul fond o patnáct stovek na jaře v sedmdesátém osmém."

"A? To jsem udělal. Ale nakonec jsem všechno splatil — a v pozdější době jsem podle našich zvyků tentýž obnos daroval,"

"Jsem ráda, že to slyším. Tu druhou věc, myslím, nebyl jste ve své kůži, předtím než jsem rezignoval jako správce. Byl jsem umíněný správce a nikdy jsem neodsouhlasil půjčku, dokud jsem si nebyl jist, že jde opravdu o případ nouze a že to není jen vhodná příležitost pro líného studenta. Mám uvést okolnosti, které mě přiměly, abych vaši půjčku schválil?"

Soudce zamrkal. "Byl bych raději, kdybyste to nedělala, alespoň ne teď. Alek je zná,"

"Ano," potvrdil Train. "Byl bych mu býval půjčil ty peníze sám, kdybych je měl," (Co je to, šéfe?) (Případ "rev-matické horečky", miláčku.) (Peníze na potrat?) (Ne, ne — on si tu dívku vzal — a já tu vyhrabávám to nepříjemné rodinné tajemství.) (Děvko.) (Ne, Euniko — moje vnučky nevědí, o čem mluvím, a Jake také ne.)

"Nevidím důvod, proč bychom o tom měli diskutovat," pokračovala slečna Smithová, "ledaže by mě soudce chtěl vyslýchat v soukromí — a jestliže ano, soudce, určitě mi připomeňte, abych vám vyprávěla opravdový vtip o původu mých tolik milovaných vnuček. Podivné věci se stávají dokonce i v těch nejlepších rodinách — a Schmidtova rodina nebyla nikdy z nejlepších. Jsme obyčejní lidé, já a moji potomci — jediným důvodem naší význačnosti je to, že máme příliš mnoho peněz."

"Snad později, slečno Smithová. Teď jsem připraven vyhlásit rozhodnutí — prozatímní a umírněné. Právní zástupci?"

"Jsem připraven, soudce,"

"Nemám co dodat, Vaše Ctihodnosti,"

McC Campbell přiložil konečky prstů k sobě. "Totožnost. Nemusí záležet pouze na otiscích prstů nebo ji určovat podle vzorů na sítnici nebo podobnými obvyklými důkazy. John Doe mohl ztratit obě ruce a obě nohy, mít obě oči vyloupnuté, být tak zjizvený a poničený, že ani jeho zubař ho nemohl identifikovat — a pořád to byl John Doe, se stejným číslem sociálního zabezpečení. Něco takového se stalo i vám, slečno Smithová, když vezmu v úvahu, že jste ve skutečnosti Johann Sebastian Bach Smith — ačkoli jak s potěšením zjišťuji" — usmál se — žádné jizvy nemáte,"

"Tento soud shledává přesvědčivým svědectví o vaší totožnosti přednesené při tomto výslechu.

Domníváme se, prozatím, že jste Johann Sebastian Bach Smith,"

"Přesto však" — soudce se podíval na Salomona — "vraťme se k Parsonsovu případu. Ježto Nejvyšší soud prohlásil, že otázka života nebo smrti spočívá v mozku a nikde jinde, tento soud nyní rozhodl, že totožnost tedy musí také sídlit v mozku a nikde jinde. V minulosti nebylo nikdy nutné tuto věc řešit, nyní je to nezbytné. Uznáváme, že nařízení jiného druhu by byla neslučitelná se záměry Nejvyššího soudu v "Případu Henryho M. Parsonse v. Rhode Island". Kdybychom rozhodli jiným způsobem, mohlo by to způsobit zmatek v budoucích případech, které by se nějak podobaly tomuto. Totožnost musí spočívat v mozku."

"A teď, Jaku, jsem prakticky přenesl důkazní břemeno na tebe a tvého klienta. Později musíte být připraveni dokázat mimo jakoukoli možnou pochybnost, že mozek Johanna Sebastiana Bacha Smithe byl z jeho těla přemístěn a transplantován do tohoto těla" — McC Campbell ukázal prstem.

Jake pokýval hlavou. "Uvědomuji si to, soudce. Osoba, která chce proplatit šek, musí prokázat svoji totožnost — v tom se naprosto shodujeme. Ale dnes jsme byli překvapeni."

"Stejně tak soud — a Aleku, jednoho dne překvapíme i tebe... něčím lepším než je koláč nebo vybuchující cigareta. Sakra, měl jsi varovat soud a obhajobu."

"Omlouvám se, Vaše Ctihodnosti. Obdržel jsem instrukce dost pozdě."

"Měl jsi okamžitě žádat o odročení, a ne dopustit, aby bylo toto slyšení veřejně přístupné. To víš nejlíp. Ale je to jedno. Výslech byl poučný. Slečno Smithová — slečno Jo-hann Sebastian Baen Smithová, podle výše uvedených poznámek — jste se stala svěřenkyní tohoto soudu a dána pod ochranu pana Jacoba Salomona z jednoho jediného důvodu: z důvodu pooperační nezpůsobilosti. Ať záznamy ukáží, že ani duševní vyšinitost v právním smyslu, ani duševní choroba z lékařského hlediska s tím nemá co dělat; byla jste v dlouhodobém stavu bezvědomí následujícím po operaci a to bylo vše. Nyní už jste při vědomí a zdá se, že se těšíte dobrému zdraví, takže soud nezaujatě zaznamenává, že během tohoto líčení jste se jevila stále čilá a měla jste jasnou hlavu. Protože hlavní podmínka — bezvědomí — kvůli kterému jste se stala chráněncem soudu, už dále netrvá, nejste už více naším svěřencem a pan Salomon se zbavuje svého poručnictví — co se děje, Aleku?"

"Když soud dovolí! —jako zástupce navrhovatelek musím požádat, aby byla zaznamenána moje námitka."

"Z jakého důvodu?"

"No, nedostatek svědků pokud jde o způsobilost, hmm... "slečny Smithové"."

"Máš nějaké svědky, kteří jsou připraveni ji prověřit?"

"Samozřejmě."

, A Jake?"

"Jistě. Čekají na telefonu."

"Kolik?"

"Ehm, ehm! O jednoho víc, než má Alek, avšak mnoho z těch, které vzal do přísahy."

"To jsem očekával, a když teď začneme brát svědky pod přísahu a necháme každého, aby si procvičil svoje malé ego, tak ten chlápek v Novém Skotsku zemře sešlostí věkem. Nevztekej se, Aleku. Žádní svědci nebyli dosud použiti, aby dokázali nezpůsobilost této osoby; všeobecný předpoklad bezvědomí byl prokázán — ale nyní už neexistuje. Aleku, tvoje námitka se zaznamená, ale já dám do hlášení, že tvoje tvrzení o potřebě svědků nemá opodstatnění — a tentokrát důkazní břemeno bude na tobě. Navrhovatelky budou muset prokázat něco víc než jen horlivou snahu získat velkou sumu peněz, která je v sázce v této záležitosti. Každý občan, každá osoba se podmíněčně považuje za způsobilou — a to znamená každý — ty, já, Jake, slečna Smithová, navrhovatelky a i ten analfabet, který zaplnil tuto soudní síň a vyhazuje odpadky. Tento soud nezavede extrémně nevhodný precedens tím, že by dovolil tobě nebo komukoli jinému provádět šetření za účelem zjišťování tajných informací v záležitosti způsobilosti určité osoby bez řádného opodstatnění. Jakýmkoli způsobem — Jaku,"

"Ano, soudce."

"My všichni víme, o čem toto líčení vlastně je. Peníze. Hodně peněz. Mohl bys vysvětlit slečně Smithové, že její způsobilost může být právnicky napadena v pozdější době,"

"Jsme na to připraveni,"

"Ačkoli jsem tě zprostil funkce jejího poručníka, zůstaneš jako soudem ustanovený opatrovník majetku Johanna Sebastiana Bacha Smithe až do nezvratného prokázání totožnosti — a já opravdu míním nezvratného; musíš vysledovat cestu Smithová mozku do tohoto těla krok za krokem. Jak se jmenoval ten chirurg? Boyle? Myslím, že ho budeš potřebovat. A několik dalších. Samozřejmě, že nic nepokládám za předem vyřešené, ani netoleruji žádné úmluvy, v sázce je příliš mnoho a já nezamýšlím změnit úplně svůj názor. Aleku, jestli budeš zpochybňovat způsobilost, budeš muset čekat až do doby — bude—li to u mého

soudu — než prokážeš opodstatnění pro takovou námitku. Vyhovuje ti to takhle?"

"Myslím, že bude muset,"

"Taky si to myslím. Jednání se odročuje,"

Paní Sewardová se postavila, v tváři úplně rudá, a řekla Alekovi Trainovi: „J Máte padákal"

McC Campbell řekl chladně: "Madam, pokládejte za štěstí, že jste si schovala ten výstup až na dobu, kdy bylo líčení přerušeno. A teď opusťte moji kancelář. Vy ostatní tři dámy můžete také odejít."

Johannina sestra June řekla, když se zvedala: "Soudce, mohu se vás na něco zeptat?"

"Jistě, slečno Frabishová."

"Vy jste tuto osobu nechal jít — to je v pořádku, já nekritizuji. Ale necháváte ji v domě našeho

dědečka? Myslím, že byste měl vědět, že dům je plný, prostě přeplněný uměleckými díly velké ceny. Co jí zabrání, aby to nevyra-bovala, než dokážeme, že to nemůže být náš dědeček?"

"Ach. Madam, pan Salomon zná povinnosti a odpovědnost správce majetku. Přesto však — Jaku, bylo by prozíravé, kdyby žádné předměty zvláštní oblíby nebo umělecké ceny během čekací lhůty neopustily ten dům."

"To není problém. Ód té doby, co řídím domácnost, tam také většinu času bydlím. Ale promluví o tom také s velitelem Johannovy stráže,"

"Soudce, mohla bych něco říci?"

"Samozřejmě, můj — slečno Smithová,"

, JAáda bych měla ochranu proti nim. June neví, jaké umělecké předměty vlastním. Ani jedna z nich nebyla uvnitř mého domu od té doby, co byl postaven. Během mé dlouhé nemoci a pobytu doma na lůžku mi ani jedna z nich nezavolala, ani mi neposlala květiny nebo něco takového. A totéž se opakovalo, když jsem byl v rekonvalescenci po operaci — s výjimkou toho, že jsem se dověděl, že Johanna — paní Sewardová — se pokusila neoprávněně dostat dovnitř hned po mé operaci. Nevěřím jim, ráda bych měla soudní ochranu,"

"Jaku?"

"Nebyl jsem tam, ale slyšel jsem o tom od Johanna velitele stráže."

"Paní Sewardová?"

Ohrnula nos. "Měla jsem na to plné právo! Jsem nejbližší příbuzná."

"Myslím, že tomu rozumím. Dobrá, vy čtyři dámy — pozorně mě poslouvejte, pak opusťte místnost. Upustíte od navštěvování domu nebo kanceláří nebo jiného majetku Johanna Sebastiana Bacha Smithe. Zdržíte se jakéhokoli pokusu setkat se nebo mluvit s touto mladou dámou, kterou jsem oslovoval "slečno Smithová". Když budete potřebovat komunikovat s ní nebo soudem určeným správcem, panem Salomonem, uděláte to jediné prostřednictvím tohoto soudu nebo přes vašeho právního zástupce; ať to bude kdokoli, spojte se pouze s panem Salomonem, ale nikdy ne přímo se slečnou Smithovou. Toto nařízení platí pro vás všechny a budete ho dodržovat pod trestem vysokých pokut za urážku soudu. Rozuměly jste? Některé otázky?"

McCampbell po chvíli pokračoval: "Výborně. A teď všechny čtyři odejděte."

"Soudce zůstal stát, dokud jedna za druhou neodešly. Když se za nimi zavřely dveře, s ulehčením vydechl. "Tak a je to! Slečno Smithová — nebo bych vám měl říkat "bratře Schmidte"? — dáte si teď ten Glen Grant s ledem? Vlastně Glenlivet, Glen Grant nemám,"

"Zasmála se. "Po pravdě řečeno, ještě jsem nic tak silného na tomhle novém těle nezkoušela. Jake a já už bychom měli jít — na vás a na Aleka už čekají ty ryby."

"Ale jen se posaďte. Alek má náčiní v autě a moje helikoptéra nás nabere ze střechy asi za hodinu. Dáte si ještě colu?"

"Nemáte sherry? Jsem vždy příjemně opilá už po jedné sklence — usuzuji, že můj donor vůbec nepil," (Téměř nikdy, šéfe — ale s vámi získám zálibu v alkoholu.) (Tiše, drahá — později.) (Dobrá..., ale zeptejte se ho na naše jméno. Ale copak není ten soudce miláček? Ráda bych věděla, jaký je v posteli?) (Ty a tvoje jednostranná mysl! Zeptám se ho na naše jméno. A už buď zticha!)

"Sherry by tu byla. Jaku? Nede? Aleku?"

"Soudce, protože mě už Jake nepotřebuje, požádám vás, abyste mě omluvil."

"Dobrá, Nede. Alek se obslouží sám a vezme si na starost Jaka; já chci zírat na bratra Schmidta. Už vás asi neuvidím, slečno Smithová. Vaše vnučky se zcela jistě pokusí předat záležitost k vyššímu soudu. Ta věc s dokazováním kdo jste naším bratrským sevřením ruky — ta tomu nasadila korunu. Vše, co jsem dnes mohl udělat, bylo poskytnutí malé ochrany v mezidobí."

"Což velice oceňuji, sire. Je tu však ještě jedna věc ohledně změny pohlaví. Když jsem byl starý muž, křehký a bezmocný, nebál jsem se ničeho. Ted' jsem mladý a zdravý a silný. Ale ženského pohlaví. Ke svému překvapení zjišťuji, že chci být chráněna."

Alek Train jí řekl přes rameno od baru: "Já vás ochráním, bratře Schmidte! Nevěřte bratru McCampbellovi — byl to ten nejhorší sukničkář v naší organizaci. Ustup stranou, bratře sukničkáři — ted' jsem na radě já, abych zíral na našeho nového bratra."

Chlapci, já nejsem "nový bratr", byl jsem přijat dávno předtím, než vy jste se narodili. Ale nejsem překvapen tím, že se na mě rádi díváte stejně jako na mého donora — Jaku, vědí to?"

"To není žádným tajemstvím, Johanne. Soudce McCampbell to ví a myslím, že to ví i Alek." (Joan, jestli to neví, tak mu to řekni. A nezapomeň na naše jméno!) (A k čemu myslíš, že směřuji?)

"Dobrá. Můj donor, Eunika Brancaová, moje bývalá sekretářka a to nejsladší a nejkrásnější děvče, jaké jsem kdy znal, nebyla jen perfektní sekretářkou, byla také vítězkou soutěže krásy před několika lety. Ví, jaký poklad jsem po ní zdědil. Nenesu její tělo s tou okouzující grácií, kterou mu dodávala jen ona — ale snažím se to naučit." (Učíte se, šéfe.)

"Tento soud se domnívá, že jste se to naučila."

"Bud' zticha, Maku. Bratře Schmidte, naprosto s ním souhlasím, protože má pravdu."

"Děkuji vám oběma — jménem Euniky Brancaové. Jaku? Ted' když je líčení odročeno, musím stále mít na sobě ten župan? Je mi v něm horko."

"To záleží na vás. Myslím, že to záleží na tom, kolik toho máte pod ním."

"Mmm... raději snad ne. Podle dnešních zvyků je už slušnost minimální — ale před třiceti dny, když jsem byla ještě dítě, bych se stala královnou bulvární revue se striptýzem."

(Exhibicionisto. Říkáš si o lichocení.) (Samozeřejmě. A kdo mě to naučil? Alespoň ta podprsenka není jen udělaná barvou jako ta, co ji měla ta mořská panna a kterou jsi ty odstřelila mne.)

Alek Train řekl: "Bratře Schmidte, v případech určová-

ní totožnosti je někdy nezbytné požadovat na zkoumané osobě, aby se úplně svlékla. Mateřská znaménka, jizvy a podobně — řekněte jí to, soudce."

"Ignorujte ho, bratře Schmidte. Nenazýval bych tu překrásnou řeckou róbu "županem". Ale vidím, že je zamýšlena jako oblečení na ven, a budu velmi rád, když vám ji budu moci odložit,"

"Ach... mním, proboha. Dělá mi problémy stáhnout ze sebe to moje puritánství počátku dvacátého století. Jake mě viděl vtom málu, co děvčata dnes nosí, a viděl Euniku ještě méně oblečenou než v tom, co mám pod róbou; Eunika se ráda podělila o svoji krásu." (Tohle jste si vycucal z prstu, že jo, drahoušku? Po kom jen jste?) (Tiše!) Joan sjela prstem dolů k pásku a nechala róbu, aby z ní spadla; Alek Train si pospíšil ji zvednout ještě před soudcem.

Pak zapózovala. "Vidíte? Skoro takhle vypadala Eunika Brancaová — než odešla na slávu boží, navždy. . , a já jsem jen starý muž, který se snaží naučit, jak nosit její tělo," Kromě Euničina těla měla Joan na sobě nějaké Win-niino oblečení — černou sukni s kanýrkem, průhledné černé košíčky, sandály na šest palců vysokých jehlových podpatcích, tak byly její krásné nohy dobře vidět — žádná barva, jen mírné zkrášlení rtěnkou a stíny.

Seděla a oni zírali. Jake si odkašlal hlasitěji než obvykle. "Joan, kdybych tak věděl, co máš — respektive nemáš — pod tou róbou, byl bych ti poradil, aby sis ji nechala na sobě."

"Ale ubohý Jaku, Eunice bys nevynadal za to, že se takhle obléká. Ale tady se musím na něco zeptat.

Soudce, nemohu už dál být "Johann Smith". Dovolíte mi změnit jméno?"

"To není správně položená otázka, bratře Schmidte. Můžete mít jméno, jaké chcete. Ve většině případů ho soud potvrdí. Myslíte tím, že ted' potřebujete dívčí jméno. Možná Helena? Nebo Kleopatru?"

"Děkuji vám — za Euniku." (Šéfe, zjistěte, jestli je soudce stále ženatý.) (Jdi spát!) "Ani jedno z těchto jmen. Chci, aby se mi říkalo "Joan" místo "Johann" — "Joan... Eunika... Smithová"."

Soudce McCampbell vypadal překvapeně, pak se souhlasně usmál. "Dobře jste si vybrala. Příchut' vašeho mužského jména, plus, jak předpokládám, projev úcty vašemu donorovi. Ale mohu vám nabídnout svou radu? Můžete se začít takhle jmenovat ode dneška — "

"Už si tak říkám,"

"Všiml jsem si, že Jake vám říká "Joan". Ale ponechme to jen jako domácí jméno a v ostatních případech používejte svoje mužské jméno — při podepisování dopisů, šeků a tak dále — dokud nebude vaše totožnost definitivně stanovena — nejlépe Nejvyšším soudem. Abychom neza-mlžovali tu otázku."

"Říkal jsem jí totéž," skočil mu do řeči Salomon.

"Myslel jsem si to. Slečno — bratře Schmidte, jak chcete, abych vás oslovoval já? V soukromí."

"No, bud' "Joan" nebo "Euniko". Můžete si vybrat, protože nechci, aby někdo někdy zapomněl na Euniku Brancaovou. Já jsem až na posledním místě — chci připomínat svého dobrodince. Dárkyni. Ale

neříkejte mi v soukromí "slečno". Podívejte se, bratři, jako "bratr Schmidt" jsem o půl století starší než vy dva..., ale jako "Joan Eunice" je mi teprve několik týdnů. Avšak Euničino tělo je tělem mladé ženy a tou se učím — tou se musím naučit — být. Mohli byste mít dcery mého věku. Takže prosím říkejte mi "Joan Euniko" a schovejte si "slečnu Smithovou" na vystoupení před soudem," Zasmála se. "Nebo "bratře Schmidte", jestli chcete — ačkoli v naší organizaci mi bratři říkali "Yonny"."

Alek řekl: "Joan Eunika, bratr Yonny, Schmidt, rád vám budu říkat, jakkoli budete chtít, ale nemám dcery vašeho věku a cítím se mladší, jen když se na vás podívám. Ale to nemluvím za svého spolubydlicího a stydím se vám říci, kolik let už je jeho potomkům; byl postrachem střední školy 238 — držte se od něho dál a já vás ochráním. A řekl jsem vám vůbec, jak jsem šťasten, že mě paní Sewardová vyhodila? Bratře Joan Euniko, nikdy bych nebyl v tomto případě jinak než jako příznivec Parkinsonovy tehyně. Ale zpočátku to opravdu vypadalo jako jednoduchý případ, který obhajuje zájmy tělesně postiženého člověka, který je příliš nemocen na to, aby se mohl bránit sám. Věřte mi."

"Neposlouchejte ho," radil soudce. "Je to specialista na vymáhání odškodného při úrazech. Já zahazuji právní jednání tímto způsobem, jen abych chránil dobré jméno našich "bratrů".

Ale zpátky k té záležitosti s totožností. Joan Euniko, nevím, jak znáte zákony, víte — "

"Jen natolik, jak mě obrousil dlouhý a špatný způsob života. Záleží to na odbornících. Jako je Jake."

"Aha. No, vaše vnučky si pravděpodobně myslí, že ode mne není správné prokázat vaši totožnost. A také není. Po pravdě, v civilním řízení nebo v případech trestné činnosti soudce musí být nezaujatý. Ale takováhle věc, jako je prokázání totožnosti, to je něco jiného a nejsou tu žádná zákonná nařízení nebo obyčejové právo, které by zakazovalo soudu, aby byl nápomocen. Situace je stejná jako situace občana, který ztratil svůj pas a obrátí se na svého konzula. Ten nesedí nečinně jako soudce, snaží se ten zmatek urovnat. Takže — Jaku, ty jsi právníkem mnohem déle než já, chceš slyšet můj názor?"

"Jsem vždy velice šťastný, jestliže slyším názory soudce McCampbella v jakékoli záležitosti,"

"Myslím, že znovu svolám soud a setru tě za pohrdání. Poté co vyprázdním tuto skleničku. Dobrá, stejně o ty názory nepřijdeš. Předjímáš nějaké těžkosti v dokazování toho, že mozek bratra Schmidta byl přemístěn do těla Euniky Brancaové?"

"Žádné. Budou nepřijemnosti, ale ne obtíže,"

"Nebo v dokazování, že toto tělo — toto překrásné tělo — bylo kdysi tělem Euniky Brancaové?"

"Tatáž odpověď,"

"Jaké máme důkazy?"

"Policejní zpráva, fotografie, nemocniční personál a tak dále,"

"Řekněme, že to bude při mém zasedání. Přinutím vás, abyste se vrátili a zvážili znovu každou možnost. Záměrně jsem dnes dal do záznamů to soudní nařízení založené na "Parsonsově pozůstalosti v. Rhode Island", myslím, že je to důležité — "

"Já také."

"Děkuji. Z toho vyplývá princip, že totožnost záleží na mozku a na ničem jiném" — (Mohli bychom mu něco říci, že, šéfe?) (Ano, miláčku —vale neřekneme!) — "Budu tak tvrdý, jak to bude možné. Žádná písemná svědectví, když je možné přivést svědky k soudu. Fotografie a jiné záznamy jsou nejen dovoleny, ale požadovány — ale musejí se k soudu přinést originály, ne kopie, a fotografové a vlastníci záznamů musejí předstoupit a identifikovat ty věci a chirurgové a další, jejichž práce se objeví v těch filmech, na

fotografiích a v záznamech, budou předvoláni, aby potvrdili jejich pravost. Nevíš, jestli byly každému snaty otisky prstů už před operací?"

"O tom sám nic nevím. Ztraceně, dneska jsem překvapen — ale v době smrti Euniky Brancaové mě znepokojovaly jiné věci."

Joan Eunika se k němu natáhla a zmáčkla mu ruku.

Alek Train řekl: "S tím mohu pomoci. Když Parkinson přivedl paní Sewardovou ke mně na návštěvu, hned jsem tento bod zkontroloval. Otisky byly snaty u obou těl — takže už jsem o identifikaci dále nepřemýšlel. A proto já jsem byl daleko víc překvapen než vy dva. Nevím, který přihlouplý advokát nasadil tuhle myšlenku paní Sewardové do hlavy — pravděpodobně Parkinson, byl jí nablízku po celou dobu —ale já jsem dostal instrukce hned, jak se soud sešel. Neprozradím žádné tajné informace, když

řeknu, že

ani neznám žádný zákon, který by mi to zakazoval říci
že už mám po krk jak paní Sewardové, tak Parkinsona,"

"Hmm. Každý možný důkaz," pokračoval McCampbell,

"Budete muset sledovat cestu mozku ven z toho těla — Joan Euniko — ne, Jaku. Jaku, víš, co se stalo s tělem Johanna Smithe?"

"Na tohle mohu odpovědět. Máme tu unikátní případ toho, že se tělo stalo majetkem osoby, která v něm žila a která je přitom stále naživu. Vím, co chtěl Johann Smith

— vlastně Joan Eunika — aby se s ním udělalo, protože

jeho vůle obsahuje běžnou doložku "věnováno na lékařský

výzkum". Ale vůle nenabyla právní moci, protože Johann

Smith byl a je naživu. Lékařské centrum vzneslo dotaz, co

mají s tělem dělat. Řekl jsem jim, aby ho uchovali v jejich

márnici. Předpokládám, že je stále tam."

Pan Train řekl: "Obhájce, doufám, že máte pravdu. Ale jestli ta mrtvola nebyla přibitá, vsadím se deset ku jedné, že ji nějaký horlivý student medicíny rozsekal na kousky."

Soudce řekl: "Obávám se, že by Alek mohl mít pravdu. Jaku, je to záležitost velice naléhavá, je třeba zachovat důkazy — všechny důkazy. Chytrému napověz. Všichni víme, jak snadno zmizí klíčový důkaz, když jsou do toho zataženy velké peníze. A kromě horlivých studentů medicíny

— no, my všichni víme, že téměř každý nezákonný čin je

za určitou cenu na prodej. Filmy a záznamy mohou být

ukradeny, další věci podvrženy, zdánlivě důvěryhodní

svědkové podplaceni. Dejme tomu, že v tuto chvíli je bratr Schmidt v opozici proti bezejmenným,

nečestným osobám, ochotným nechat se podplatit, křivě přísahat a tak dále. Takový zločin není levný.

Má někdo nějakou představu, kolik by to asi tak mohlo stát, změnit nebo zničit důkazy?"

Jake řekl: "To nevím. Ale v případě čtyř bezejmenných žen to mohu zjistit."

Joan se ozvala: "S tím mohu také trochu pomoci. Maria a Elinor ztratily otce dřív, než byly plnoleté, jeho

pozůstalost skončila v mínusu a nedalo se mluvit ani o nějakém pojištění. Takže jsem podporoval svoji

dceru Robertu až do její smrti a udržoval její děti na školách, dokud je pro neprospěch nevyhodili, pak

jsem je podporoval dál, dokud se obě nevdaly — jeden z jejich domnělých důvodů ke stížnostem proti

mně je, že jsem zastavil po sňatku jejich rentu. Ale dál jsem je důvěrně sledoval, protože jsem nechtěl,

aby nějaký můj potomek se stal břemenem pro daňové poplatníky. Skoro stejné to bylo s druhými

dvěma dívkami, s tím rozdílem, že Jim Darlington přežil mou dceru Evelyn a obě dívky — Johanna a June

— se vdaly ještě za života svých rodičů. Když to zkrátím, jestliže jedné z nich nepadne do klína

neočekávaná výhra, nemohly by ani společně sehnat tolik peněz, aby si mohly troufnout na nějaký

opravdu drahý zločin,"

"To rád slyším," řekl McCampbell. A ještě tohle, Jaku, při zachovávání důkazů je důležitý čas — a já

bych chtěl, abys věděl, že tento soud ti poskytne všemožnou právní pomoc při ochraně a uchovávání

jakýchkoli důkazů, které seženeš. Uh, Alek a já máme naplánováno být pryč asi čtyři dny — ale nechám

ti svoji vlnovou délku pro nouzové volání a rychle se vrátím zpátky, když mě budeš potřebovat."

"Děkuji vám, pane."

"Počkejte chvíli," řekl Alek Train. "V tomhle případě jsou peníze Maku, ty víš, co si myslím o honorářích."

"Ano. Jsou zlodějské."

"Nevšímejte si ho, bratře Schmidte. Já si přizpůsobuji svoje honoráře od nuly až k fantasticky vysokým,

V tomto případě jsem nechtěl práci, takže jsem požadoval neskutečnou zálohu a zlodějskou per diem —

a Parkinson to zaplatil bez mrknutí oka. Prostřednictvím paní Sewardové, ale neptal jsem se, kdo byl v

pozadí. Otázka je: bude Par-

kinson platit dál... a je ochoten si najmout svého přátelského kasaře ze sousedství, aby zašel za určitou

nezbytnou hranici? Nevím — zvláště jestli to nejsou jeho peníze, ale peníze jeho tchyně."

"To nevím," odpověděl Jake, "ale vždy předpokládám, že můj protivník by mohl podvádět, když špatně

sejmu karty. Půjdu po tom důkazu co nejrychleji. Bohužel, Joan, tohle jsem měl předpokládat — už stárnu." (Nestárne. Řekněte mu to, šéfe.)

Joan Eunika ho poplácala po ruce. "Jaku, ty nestárneš a nebylo důvodu tohle předpokládat. Pánové, dovolte mi ještě jednou říci, že je mi úplně jedno, jestli moje vnučky vyhraji. Jestli vyhraji, tak ztratí — protože jestli dokáží, že jsem podle zákona mrtev, pak jsem je při poslední vůli prakticky vydědil. A díky Eunice Brancaové a Dr. Boylovi a Jakovi Salomonovi jsem mladý a zdravý a těším se ze života a neděsí mě myšlenka, že přijdu o majetek, který se pro mě stal břemenem."

Alek Train řekl: "Bratře Schmidte, Joan Euniko, miláčku, copak si neuvědomujete, že je to neamerické mluvit tímto způsobem o miliónech dolarů?"

Zazubila se na něj. "Bratře Aleku, když se dostanu z tohoto bankrotu, vsadím se s vámi o milión dolarů, že mi to může vynést milión dolarů čistého zisku na daních v příštích pěti letech, jestliže budu začínat od nuly. Jaku, budeš podporovat moji sázku? Protože se to vyžaduje, když na počátku nemám peníze."

"Samozřejmě."

"Počkejte minutku!" Train protestoval. "Jsem jen chudý, ale poctivý právník. Uděláme tu sázku na padesát centů? Maku, půjčíš mi padesát centů?"

"Bez ručitele ne. Joan Euniko, poslouchejte prosím. Nepochybuji, že jste ochotná vypořádat se se světovým bankrotem. Ale já ve svém srdci vím, že jste opravdu bratr Johann Schmidt..., který pro mě schválil půjčku, když jsem ji opravdu potřeboval. Starý Eata Bitta Pi mě nenechal padnout... a já nenechám padnout bratra Schmidta."

"Děkuji vám, bratře Maku."

Jake zavrčel. "Z vás bratrských aristokratů se mi dělalo špatně, už když jsem byl na universitě, a nemám to moc rád ani dnes. Soudce, jediný dobrý důvod, proč byste měl pomoci Joan Eunice, je to, že je to správná věc. Ne proto,

že on — schválil před lety půjčku pro nějakého bratra s nudlí u nosu."

"Obhájce, vaše stanovisko je dobře vybráno. Myslím, že mohu po pravdě říci, že jsem nikdy nedovolil, aby spolkové vztahy — včetně Shrinera, ve kterém jste vy i já — ovlivňovaly moje chování coby soudce —"

"Krucí, to neovlivňovaly, ty můj starý kamaráde, prohlašuješ mi to natruc jen proto, že je to taková legrace. Na to si sežeň někoho jiného."

"Dokonce i když jsem byl přinucen poučit tohoto Ira o složitějších stránkách zákona, pomohl bych v této záležitosti v každém případě; jak jako občan, tak jako svěřenky-ně soudu má Joan Eunika právo na jakoukoli pomoc, kterou soud může nabídnout v prokazování její totožnosti. Ale přiznání se, že moje city byly vyvolány okolností, o které jsem ani netušil, že existuje."

Ne proto, že Joan Eunika je členem studentského bratrstva — to je prostě jen příjemná shoda okolností — ale že ona — v té době on — mi pomohl, když na tom záleželo. Uh," koukal se do své sklenky,

"nebudeme zacházet do detailů. Vy je znáte, Joan Euniko?"

"Ano."

"Můžete to říct Jakovi později. Dovolte mi vyjmenovat věci, o kterých si myslím, že jsou v tomto případě nezbytné; vy oba právníci mě kontrolujte a já založím nový pásek, abychom měli všichni kopie." Otočil se k nahrávacímu zařízení svého koncipienta. "To si jenom myslím, že založím. Sakra! Promiňte, Joan Euniko. Snad Sperling neodešel domů."

(Podívejme se na tu věc, drahý.) "Jsem "bratr Schmidt", kdykoli se vám bude chtít zaklít, soudce. Mohu se podívat na váš záznamník? Je podobný tomu, který mám doma."

"Poslužte si. Někdy si přeji, abychom ještě používali zapisovatele těsnopisu."

"Děkuji." (Tak co, Euniko?) (Je to proti Betsy slabomyslná paní na hlídání, nic zvláštního. Ty si zapíšeš Yankee Doodle nebo přemýšleš o našem milém soudci a neotravuj mě.) (Om Mání Padme Hum. Om Mání Padme Hum. Om Mání Padme—) (Mám to, drahý.) "Nahrávání na nový pásek, soudce, je nastaveno na tři kopie a vymazání paměti."

McC Campbell řekl: "Jsem ohromen pokaždé, když najdu někoho, kdo rozumí technice."

"Tomu já nerozumím, opravdu. Ale Eunika Brancaová mě naučila ^zacházet s jedním strojem, byl podobný tomu vašemu." (Šéfe, vy jste se naučil, jak lhát — říkat prostě pravdu, ale ne celou.) (Milá

holčičko, já jsem vynalezl tento způsob lhaní už tehdy, když tvoje babička byla ještě pannou.)

"Nejdříve musí být zjištěno, jak zemřela Eunika Brancaová. Jestli to byla vražda, můžeme předpokládat rozsáhlé záznamy s přesnou identifikací včetně otisků prstů — a protože to jsou policejní záznamy, musíme si také uvědomit, že jsou přístupné jakémukoli rozhodnému a dobře financovanému pokusu o jejich zničení nebo záměnu. Pak musí být tělo paní Brancaové sledováno až na operační sál a tehdy zase musí být prokázána nezvratná identifikace těla. Rovněž tělo Johanna Schmidta musí být vystopováno až do tohoto okamžiku a identifikováno těsně před operací. Pak si musíme být jisti mimo veškerou pochybnost, že mozek byl vyjmut právě ze Schmidtova těla — Joan Euniko, to pro vás musí být vyčerpávající. Nechcete si odpočinout v mé umývárně? Je tam i gauč."

"Prosím pokračujte, pane, naučila jsem se s tím žít." (Ale mně se z toho chce zvracet, šéfe.) (Mně taky, miláčku — ale neuděláme to, budeme se tvářit vážně a vyrovnaně. Om Máni Padme Hum.) (Om Máni Padme Hum. Pojďme udělat pozici Lotosu, tahle židle je dost velká.) (Ano, drahá. Om Máni Padme Hum.)

"— a konečně u soudu potom sejmeme Joan Eunice otisky prstů, necháme odborníky porovnat každý z nich s původními otisky a tak se propracujeme k poslednímu článku v řetězu. Joan Euniko, mám to teď prostě vypnout?"

(Až vypadnou tři kopie, tak se to vypne samo.) "Poté co vypadnou tři kopie, vymaže se to a stroj ukončí práci sám. Jaku, zdržujeme tyto pány od jejich rybaření,"

"Ty ryby nám neutečou," ujistil ji soudce. "Ještě chvíli," Přistoupil ke svému videotelefonu. „J3velyno," „Ano, soudce?"

"Co se děje venku? Je tam klid?"

"Soudce, jak jste to uhodl? Mám tři muže na ošetřovně a budova je uzavřena. Můžete se podívat na kanál tři nebo na čtyřku a pak si zpětně přehrát zpravodajství, které vysílali v šestnáct hodin."

"Jak těžce jsou ti muži zranění?"

"Nic vážného. Jeden má na plicích slzný plyn, to když jsme museli uvolnit hlavní vchod a zapečetit dveře před výtržníky, druhý má povrchové zranění lící kosti a třetí polámaná žebra. Myslím, že kameloti byli podplaceni, protože kamery se nacházely v místě, kde nepokoje začaly,"

"Aha. Budeme potřebovat stráž?"

"Neřekla bych. Policie velmi dobře hlídá ulice tady v okolí a naši vlastní lidé buď zůstávají přes noc, nebo je odvezou helikoptéry ze střechy. Vzkaz od soudce Anderse — říká, že není důvod, abyste nejel na ryby, a přejímá prozatím funkci předsedajícího soudce. Dnes večer je ve svých kancelářích."

"Zavolám mu a poděkuji. Konec."

Soudce přepnul na trojku a chvíli to sledoval. "Nevypadá to moc bouřlivě. Je to stejné, jako když chtěli strhnout tuto budovu a postavit ji více opevněnou a dále od jakékoli zakázané zóny." Přepnul na čtvrtý kanál. "Ach!"

Pokoj se naplnil řevem davu, na obrazovce se objevila zdivočelá lůza. Zástupem se pomalu prodíraly dva policejní tanky Merrimac a jejich tlampače monotónně opakovaly výzvy k rozchodu. "Bratře Schmidte, má váš dům přístavací plochu pro vrtulníky?"

Joan potřásla hlavou. "Ne, je vyprojektován tak, aby na něm helikoptéra nemohla přistát. V době, kdy byl postaven, se to zdálo jako nejbezpečnější řešení."

"No... mohl bych vás dopravit do jakékoli enklávy vrtulníkem. Nebo byste tu mohli zůstat přes noc."

Jake poznamenal: "Soudce, mám auto Rolls—Škoda. Budeme v pořádku."

"Nemohu vás nutit, abyste zůstali. Ale pojďme se podívat na zprávy z playbacku a uvidíme, co ty rozbroje vyvolalo," McCampbell nastavil čas a pak pustil playback.

"Nejdůležitější zpráva dne! Podvodná transplantace mozku! Naše dřívější domněnka potvrzena; senzační transplantace mozku obchodního magnáta Johanna Smithe byla švindl. Otázka zní: zemřel přirozenou smrtí? Nebo byl zavražděn? Ta druhá teorie se zdá pravděpodobnější z hlediska dnešního ne-zastřehného pokusu o krádež jeho obrovského majetku uplatňováním nároku na něj ve veřejném přelíčení, a to údajně jeho bývalou sekretářkou, ženou pochybné pověsti, vystupující pod jménem Brancaová"— "Salomon zavrčel: "Soudce, vadilo by vám, kdybych vypnul ty pitomé kecy?"

McC Campbell to vypnul. "Zdá se, že jsem něco uvedl do chodu. Ale nemohu říci, že je mi to líto. Nedovolím, aby se soudní síň změnila v cirkus."

Joan Eunika řekla měkce: "Promiňte, soudce."

"Co? Joan Euniko, vy nejste na vině. Byla jste přinucena přijít k soudu zbytečně a proti své vůli, neudělala jste nic. Co se mne týče, přidržuji se staromódního názoru, že soudní síň je tam, kde je panovník přítomen v osobě rozdílející právo a spravedlnost všem..., a ne jen chléb a hry pro chátra. Dokud budu sedět na soudcovské stoličce, budu to takhle řídit bez ohledu na to, kolik čmuchalů ze zpravodajství se naštvě nebo kolik analfabetů by chtělo více vzrušující podívanou."

"Je mi líto, že vaši soudní zřízení byli zraněni,"

"No, to mně taky. Ale nejsou to žádní povinně odvedeni branci, jsou to profesionálové, kteří vědí, že je to nebezpečné. A jsou tady nutní — jestli bude někdy přijat ten zákon o jejich odzbrojení, toho dne odejdu od soudu... a zákon též. Jaku?"

"Ano, Maku?"

"Můžeš riskovat svoji kůži, jestli chceš, ale dokonce ani Rolls—Škoda není Merrimac. Když tam bude víc lidí, mohou ho převrátit, pak kolem vás udělat ohňostroj a upéct si vás jako kaštany... a tam venku jsou taková individua, která by to provedla jen tak z legrace. Ne, ani slovo o ní; nedovolím jí opustit tuto budovu pozemním autem, i kdybych musel na tři vteřiny znovu svolat soud a udělat z ní zase naši svěřenkyni. Odletí helikoptérou. Otázka je: kam poletí? Mohla byste spát v mých pokojích, Joan Euniko, v baru je zásoba nápojů a v umývárně je kompletní vana a ten gauč se nechá rozložit na postel. Ale bojím se, že tam jsou žmolky." (Zeptejte se našeho milého soudce, jestli tam bude i on s tou postelí!) (Neslyšel jsem tě — a krot' se.)

"Chtěl jsem jenom říci," řekl Jake mírně, "že mám dům v Safe Harboru. Je nevybavený a prázdný, ale je to bezpečné místo. Mohl byste poslat vašeho vedoucího zřízence, aby řekl mému řidiči a Shotgunovi, ať počkají, dokud se to neuklidní, a pak ať nás tam vyzvednou — ačkoli bych se vsadil, že ti hoši by projeli jakýmkoli davem a nenechali by auto převrátit; jsou báječní."

"O tom nepochybuji. A ještě by se zapletli do zavinění nehody a ujeli by; uděláme to jednodušeji. Jestli někdo chce jít do koupelny, než zavolám Evelyn, tak prosím."

O několik minut později byli Jake a Joan připraveni k odchodu; soudcova helikoptéra na ně čekala a on v duchu mávl rukou nad výletem na ryby. Joan řekla: "Soudce? Myslím, že víte, že jsem vám vděčná, ale ráda bych vám dokázala svoje díky tím, že něco udělám — myslím peníze — pro ty muže, kteří byli zraněni."

"Ne,"

"Proč ne? Já přece vím, že to nebyla moje vina, ale přesto byli zraněni kvůli mně. Vy víte, že si to mohu dovolit."

"Protože to jsou příslušníci bezpečnostního sboru soudu a musel bych to považovat za nepřímý úplatek. Řekni jí to, Jaku."

"Má pravdu, Joan — ačkoli je v tomhle trochu zkosnatělý,"

"Ne příliš. Joan Euniko, je tu domovská enkláva pro rodinné příslušníky policie, zřízenců, požárníků a podobně, kteří byli zabiti ve službě. Jake vám o tom může říci. Raději bych neslyšel nic o tom, co s tím uděláte."

"Aha." Joan si nevšímalá toho, že Jake čekal, aby jí pomohl do šatů, přitočila se k McC Campbellovi, zvedla k němu obličej a položila mu paže kolem krku. "A tohle je také podplácení?"

"Myslím, že ano," odpověděl McC Campbell a objal ji. "Ale nebudu to analyzovat."

"Samozřejmě že to je podplácení! Vzdalte se od něj, bratře Schmidte! Já likviduji jeho dluhy."

"Bud' zticha, ty uřvaný Ire."

Joan natočila obličej tak, aby se její rty téměř dotýkaly McC Campbellových. "Jste další v pořadí na mém seznamu úplatků, bratře Aleku,"

"Tak se vrať zpátky do řady! R. H. I. P.," McC Campbell zastavil všechna její další slova; dovolila svým rtům, aby se měkce otevřely, nespěchala na něj. (Jéé... ooo! Myslela jsem si to.) (Nenech mě omdlít, Euniko.)

O několik sekund později otevřela oči a podívala se vzhůru do soudcova obličej. "Můj bože!" řekla

jemně.

Alek Train mu zatřásl na rameno. "Jednání je odročeno, soudce. Ať jste kdekoliv."

Joan soudce rychle a dychtivě objala, odtáhla se, přešla do náruče jeho bývalého spolubydlicího a nastavila mu obličej. Dávala si záležet na tom, aby tento polibek byl stejně dlouhý a stejně teplý jako ten první. (C/M! Co myslíš, Euniko?) (Oba jsou ústně hrozně dobří a líbají skoro tak dobře jako Jake, a kdyby tady Jake nebyl, měli by nás v tuto chvíli už dole na koberečku — nechtě toho, drahý, už ho líbáte tak dlouho, jako jste líbala našeho milého soudce, a Jake začíná být podrážděný.) (Dobrá. Ty otravo.) (To vůbec nejsem — ale vy nevíte, jak zacházet s muži bez toho, aniž byste je rozčiloval. Pauza!)

Za chvíli jí Jake v tichosti pomohl do pláště. Poděkovala mu, zavázala si pásek, nařasila látku na rameni a dovolila soudci, aby jí pomohl do výtahu. Řekli si sbohem a výtah se zavřel. Alek Train se otočil ke svému příteli: "Maku, líbat bratra Schmidta je lepší než roztahovat většinu holek."

"Amen!"

"Jaké by to asi bylo vzít si ji za ženu? A čím to je, že se řadím k váhavým střelcům?"

"Protože ti porodník zničil hlavu svými lékařskými kleštěmi. Takže z tebe museli udělat právníka."

"A co ty?"

"Oh, ze mne také — bylo to ujednáno. Nebyl jsem dost chytrý na to, abych byl právníkem; musel jsem si dosednutí na stoličku zaopatřit lstí. Kriste pane — to je dívka!"

"Ovace ji minuly. Maku, když jsi ji líbal, opravdu sis myslel, že je starým "Johannem", tím strašně protivným zbohatlíkem?"

"No... všechno pasuje — a ona opravdu zná ten stisk ruky."

"A heslo, kontroloval jsem to. Ale Maku, kterýkoli z našich bratrů, dokonce i ti, jejichž náklonnost se obtížně rozšiřuje na dívky, by prodal naše tajemství — co to říkám? — by jí je dal. Kdyby ho políbila."

"I když se shodneme na tom, že máš pravdu ve svém odhadu našich bratrů — a já budu souhlasit — Joan Eunika nemá moc šancí vyvrátit to. Jake ji prakticky drží ve svém domácím vězení, na můj pokyn. A Jake sám — no, mluví jako kdyby nebyl členem, ale může to zkontrolovat v knihovničce, ve svazku "Kdo je kdo v soudnictví"."

"Nemyslím, že bych musel zajít tak daleko. Ale předpokládejme, že starý Johann byl bratrem — to je snadné zjistit — a že ví vše o Fondu pro případy nouze a o skutečnosti, že jsi poslední rok potřeboval půjčku."

"Ano. Je to přesvědčivé,"

"Ne, to není. Myslím to, že Johann by byl prostě jen tak vnímavý. Ona byla jeho sekretářka; možná že ho bavilo vyžvanit jí tajemství bratrstva — stisk ruky, heslo a dokonce i detaily o fondu,"

"Ale to je blbost, ty bělošský bastarde. Joan Eunika je přesně tím, čím chce být — absolutně skvělou dívkou, která má v lebce Johannův mozek. Aleku, uznávám, že Joan Eunika nevypadá moc jako Johann Smith. Ale dokonce i ty bys mohl být společensky přijatelný, kdyby ta houba mezi tvýma ušima byla vložena do lebky stvoření tak utěšeného, jako je ona." Soudce potřásl hlavou. "Je dost dobrá na to, aby změnila stejnosměrný proud na střídavý."

"Chlape, ona tě opravdu dostala, že jo?"

"A tebe taky, příteli. Kdo řekl, že si potřebujeme odpočinout od žen? Ty, jak si vzpomínám. Slintal jsi blahem. Vzdal by ses kluků na celý život, kdyby ti zavolala, že tě chce. Nesnaž se oblafnout svého kámoše, znám tě lip než Ruth,"

"Nechci se hádat. Ale ty na tom nejsi o nic lip, Maku... a zapůsobila na tebe stejným způsobem. Uh, ví Norma o tom našem plánovaném rybaření?"*

"Určitě má podezření. Ale vždycky byla tolerantní. Aleku, byl bys moc zklamaný, kdybych ten náš výlet odvolal? Jake možná bude narychlo potřebovat přátelského soudce. Zvláště když ti supi najdou nějakého pokoutního advokáta, který si bez nejmenších výčitek svědomí koupí nějakou přímou akci. Hrozně nerad bych to zmeškal, kdyby mě bratr Schmidt potřeboval."

"Můj bože, je to podivné, ale v hloubi duše jsem myslel na totéž. Nemůžeme nechat bratra Schmidta padnout. Maku, ublížilo by to něčemu, když bych dobrovolně nabídl svoje služby — zdarma — Jakovi? Jestli se dostane do nepříjemné situace, bude potřebovat být na několika místech najednou. Mohl bych

se s ním o ten náklad podělit."

„A taky se podělit o bohatství. A ještě by to byla výmluva, abys mohl zase vidět bratra Schmidta,"
"Existuje snad nějaký zákon proti získání profitu? A Jake opravdu potřebuje pomoc."

"A ty znáš ten případ. Aleku, starý příteli, je to vznešená myšlenka. Dosud jsi reprezentoval navrhovatelky, nejen že tě vyhodily, ale nikdy tu nebyla situace, že bys byl vážně soupeřem bratra Schmidta; teoreticky se ty zlodějky touží dobrat pravdy ve prospěch jejich milovaného dědečka stejně jako Jake. Neodvažují se přiznat, že se snaží shrábnout jeho prachy."

"To bych rád věděl, jestli Jake má v tom svém prázdném domě, o kterém mluvil, telefon. Jestli ne, můžu mu nechat vzkaz v Gibraltar clubu — má tam pokoje — a v městském domě Johanna Smithe. A v Jakově kanceláři."

"Ano. Ale zavolám já, může to věci urychlit. Zůstaneme tady a počkáme na to. Ruth neočekává tebe, Norma neočekává mne; necháme si poslat večeři ze suterénu."

"Dobrý nápad. Takže zajisti čerstvé nápoje a já zatím vyřídím ty telefonáty. Hej! Můžeš si je vzít ve své helikoptěre,"

"Jenom přes řízený okruh. Ne soukromě. Bude lepší, když to budeme držet pod pokličkou. Aleku, je nepravděpodobné, že by Jake něco pro tebe měl už v noci. Ale mohl by mít — výlet na pobřeží nebo něco takového. Mohl bys zůstat na telefonu a strávit noc tady."

"Dobrá!" Alek Train zastavil svoji ruku blízko telefonu. "Kámoši, myslel jsem, že ti bratr Schmidt vyhnal z hlavy pomyšlení na cokoli jiného. Nebo jsem ti snad špatně rozuměl?"

"Řeknu ti to takhle: bylo by příjemné diskutovat o bratru Schmidtovi a probrat i jeho intimní detaily s nějakou sympatickou osobou, která tu dámu oceňuje právě tolik jako já."

"V tom případě namíchej to pití a pusť vlažnou sprchu. Připojím se k tobě, jakmile budu moci."

14

Jake Salomon podal Joan Eunice ruku. vstoupili do soudcovy helikoptéry a zamkli za sebou dveře. Rychle se ocitli ve vzduchu. Prostor pro cestující byl oddělen od pilotní kabiny a byl zvukotěsný; konverzace byla možná. Ale on neříkal nic a snažil se, aby se jejich oči nestřetly.

Joan to tak nechala jen chvíli. "Jaku, drahý? Zlobíš se?"

"Co? Proboha ne. Proč si to myslíš?"

"Chováš se tak odtážite. Myslela jsem, že jsem tě naštvála, protože jsem políbila soudce McCampbella a drahého pana Traina."

"To je tvoje věc."

"Ale Jaku. Prosím nenadávej mi ani tím tvým způsobem. Měla jsem dnes těžký den, zvláště tu dobu, kterou jsem musela strávit se svými prokletými vnučkami. Bolí to, Jaku, když tě někdo nenávidí. Když víš, že někdo chce, abys byl mrtvý. A přesto jsem se musela snažit vypadat vyrovnaně a jako dáma. Abych dělala Eunice čest. Jaku, není snadné být dámou — potom, co jsem byla téměř sto let mužem. Víš vůbec, jak to dělám? Řeknu si' "Co by dělala

Eunika?" — a pak se to pokouším udělat. Políbila jsem ty hodné a nápomocné pány — Jaku, ale já nejsem zvyklá líbat muže. Mohl bys mě v tom trénovat, ale ty mi nemůžeš dát víc než pusu na dobrou noc. Řekla jsem si: "Musím jim poděkovat — a co by udělala Eunika"? Rozhodla jsem se, že by je políbila, jak nejlíp by uměla. Tak jsem to zkusila, i když pořádně nevím jak. Chápeš? Je to ono, co by Eunika udělala?"

"No... je, Eunika by je políbila." (On ví zatraceně dobře, že bych to udělala, drahý.) (Já vím, ale je to s ním těžké.) (Tak ho popichuj dál. Řekni mu, jak je skvělý. Joan, muži tomu vždycky věří, když jim říkáš, že jsou skvělí.)

"Tak potom nevím, proč jsi ke mně tak chladný, Jaku. Myslím, že jsi byl opravdu skvělý po celý den, když jsi zařizoval věci a chránil mne. Chtěla jsem líbat tebe, za to, že jsi byl tak báječný — a líbala bych a budu líbat! — jenom kdybys mě nechal. Bylo to kvůli tomu, že jsem si na sebe nevzala plášť, než jsem je políbila?"

"No... bylo by to slušnější."

(Za tohle ho pořádně štípni, drahý — protože Jake moc dobře ví, že jsem se mu ukázala už tehdy, když

jsem ho poprvé políbila..., a pak jsem ho líbala úplně nahá, když to bylo poprvé bezpečné. A nebránil se — byl nedočkavý.) (Pokusím se.)

Slečna Smithová vypadala ustaraně, což jejím rysům neslušelo. "Snad máš pravdu. Ale já nevím, jak být dámou, Jaku; pravidla se tolik změnila. Eunika mě často šokovala tím, co dělala a jak se oblékala — a stejně jsem si jist, že byla vždycky perfektní dámou. Tohle mi řekni, Jaku, čestně a upřímně a já se budu řídit tvou radou jako evangeliem a používat ji jako vodítko pro budoucí chování — protože já opravdu chci Eunice dělat čest; chci, aby "Joan Eunika" byla tak perfektní dámou, jakou byla Eunika. Za těchto okolností a když by tolik chtěla ukázat vděčnost těm dvěma hodným a ohromně vstřícným džentlmenům..., oblékla by si Eunika nejdříve svůj plášť? Nebo by odhalila svoji líbeznou pleť a nechala by je, aby se s ní trochu polaskali, kdyby chtěli — a oni chtěli, jsem si jistá, že sis toho všiml. Přemýšlej o tom, Jaku. Tys znal Euniku lépe než já; to víme oba — tak mi dej přímou odpověď, protože to mě povede v mých pokusech být Eunikou. Hrála by na jistotu? Nebo by se jim oddala?"

Jake Salomon si povzdechl tak, že to bylo skoro až zasténání. "Sakra, udělala jsi přesně to, co by udělala Eunika. A to mě právě rozčiluje."

Joan si povzdechla. "Díky, Jaku, už se cítím lépe," Uvolnila si záchranný pás, přisedla si blíž k němu a sjela palcem k rozepínání na šatech. "Nemohu si tu otravnou věc tady svléknout. Polib mě, Jaku, polib mě líp, než to udělali oni. Líbej mě a muchlej mě a řekni mi, že by na mě Eunika byla pyšná."

"Joan!"

"Neurážej mě, Jaku, jsem teď dívka a chci, abys mě líbal tolik, že zapomeneme, že jsem líbala ty druhé dva. Říkej nu "Euniko", drahý, prosím udělej to, je to moje jméno a já chci slyšet, že mě tak oslovuješ a říkáš mi, že jsem hodná holčička."

Zaúpěl. "Euniko!"

Zvedla k němu svůj obličej. "Polib mě, miláčku."

Chvěje se to vzdal.

Polibek pokračoval a pokračoval. Joan trvalo jen dvě sekundy, aby přeměnila něžné políbení na vášnivý polibek, a on se nevzpíral. (Euniko? Asi omdlím.) (Já tě nenechám, drahoušku, na tohle jsem čekala dlouhou dobu!)

Nakonec se Jake odtrhnul, ale zůstal blízko ní a stále ji držel. Vzdychala a přejížděla mu prsty po obličeji.

"Děkuji ti, Jaku drahý — za tohle a za všechno."

"Já děkuji tobě... Euniko. Joan Euniko."

"Dovol, ať jsem Eunikou o trochu déle. Jsem pěkná dívka? Děláš jí čest?"

"Uh... ano!"

"Snažila jsem se. Jaku, drahý, věříš v duchy? Myslím, že Eunika tady musí být svinami. Nemohla bych to udělat tak dobře bez její pomoci. Často se mi to zdá."

"Uh, to je zajímavá myšlenka," (Hmmm! Za tohle bychom ho měly polechtat. Joan, když ho polechtáš pod tímhle žebrem, tak špatně dopadne. Bude bezmocný.) (Budu si to pamatovat. Ale dnes ne.) "V každém případě na tebe můžeme být hrdí. Jsi nádherné děvče."

"To chci být! Kvůli tobě. Miluji tě, Jaku."

Váhal jenom vteřinu. "Miluji tě — Euniko. A Joan Euniko,"

"Jsem ráda, že jsi to řekl nám oběma. Nejdražší Jaku, budeš si mě muset vzít. Víš to, ne?"

"Co? Ach bože, drahá, nebuď hloupá. Miluji tě — ale je tu příliš velký věkový rozdíl,"

"Cože? Ale hlouposti! Víím, že jsem skoro o čtvrt století starší než ty. Ale už to není vidět. A rozumíš mi tak, jak by to žádný jiný muž nedokázal."

"t/n! Myslel jsem, že jsem mnohem starší než ty."

(Joan, nedovol mu takhle mluvit! Řekni mu, že muži a víno se věkem zlepšují nebo něco takového. A vůbec, před chvílí se cítil docela mladě — to jsem si všimla. Ty taky?) (Ano. Ale teď tiše prosím.)

"Jaku, ty nejsi starý. Bože můj, já víím, co je to "stárí"! Ty jsi skvělý člověk, Jaku — a skvělí lidé se věkem zlepšují. A... před chvílí ses cítil docela mladě. Všimla jsem si,"

"Uh... možná. A nebuď drzá — mládě,"

Zasmála se pro sebe. Jaku, je hezké být tvou dívkou. Nebudu naléhat, počkám. Dokud si neuvědomíš, že ty potřebuješ mě a já tebe a že nikdo jiný se ani pro jednoho z nás nehodí. Pak ze mne můžeš udělat

pocivou ženu."

"Jen to ne! To bych nedokázal dokonce ani s oddacím listem."

"Jsi hrubý, drahoušku. Ale já mohu počkat. Nemůžeš mi uniknout, Jaku. Eunika tě nepustí."

"No... ať se propadnu, jestli se budu hádat; byla bys ještě tvrdohlavější. V každé své podobě. Můj starý přítel Johann Smith byl nejtvrdohlavější muž, jakého jsem kdy potkal — a Eunika byla stejně tvrdohlavá svým sobě vlastním milým způsobem. A drahá, já nikdy nevím, kdo z nich vlastně jsi. Někdy si myslím, že trpíš rozpolcením osobnosti, čehož se lékaři obávali,"

(Honem pryč od tohoto tématu!) (Ano, drahá — ale ne tak, že z toho budu celý nesvůj. A vůbec, neřekneme mu to?) (Ano, samozřejmě. Ale ne příliš brzy, Joan. Ne dokud nebudeme mimo podezření. Nezapomeň na ty řemeny.) "Jaku, drahý, nepřekvapuje mne, že máš ze mě takový pocit — protože já ho mám taky. Ne nic psychopatického, je to jen ta zvláštní situace, ve které se nacházím. Jak dlouho mě znáš? Čtvrt století."

"Dvacet šest let, táhne to na dvacátý sedmý,"

"Ano. Ačkoli jsem nikdy nebyl nachytán při osahávání zaměstnankyň — řekl bys, že "nadržený starý kozel" by byl můj výstižný popis?"

"Nikdy jsem nepokládal tvoje chování k ženám za jiné než džentlmenské."

"Ale nech toho, Jaku! V této chvíli mluvíš s Johannem. Mluv se mnou na rovinu,"

Salomon se zazubil. "Johanne, myslím si, že jsi byl nadržený starý kozel přesně až do toho dne, kdy jsme tě odvezli na operační sál."

"To už je lepší. Roky předtím jsem byl vyloučen ze hry..., nejdříve ze společenských důvodů, starý muž by vypadal jako blázen, kdyby se choval jako kanec, a později kvůli nemoci a fyzické nezpůsobivosti — a po léta jsem potom musel omezit svůj zájem na hezký obličej nebo hezké nohy, ale byl to zájem neutuchající. Ale nakonec jsem získal Euničino zdravé mladé tělo. Ženské tělo. Podívej se na mne, Jaku. Jsem žena."

"Všiml jsem si!"

"Ale ne tak jako já! I když jsi mě líbal — doopravdy líbal a hrozně se mi to líbilo, drahý — nemohl sis všimnout té změny, které jsem si musel všimnout já Žiju teď cyklicky, ovládá mě měsíc, už jsem dvakrát menstruovala. Víš, co to znamená?"

"Co? Přirozený jev. Jsi zdravá,"

"Znamená to, že tělo ovládá mozek a stejně tak mozek ovládá tělo. Jsem rozladěná a náchylná k slzám před periodou. Moje pocity, moje emoce, dokonce i moje myšlenky jsou ženské — a přece mám skoro sto let mužské pocity a názory. Vezmi si tu moji hezkou malou sestru — společnici, Winnie — chtěl bys ji mít?"

"Uh... běž do háje, Johanne! Je to prima děvče. Pátý dodatek k Ústavě, pamatuj,"

"Je to opravdu fajn děvče. Ale protože jsem Eunika a zároveň Johann, vím, co cítí. Je to ženská jak má být — a ty jsi starý býk, Jaku, a dominantní, a když bys chtěl mít Winnie, nepostavila by se na odpor víc než jen symbolicky,"

"Joan Euniko, nemluv nesmysly. Jsem třikrát starší než ona," (Šéfe, kam se to chcete dostat?) (Nejsem si jistý, ale dostanu se tam.) (No, jen aby ji hned nepřivedl do jiného stavu. Myslela jsem, že si Jaká šetříme pro nás.) (Nebud' takový hltoun, ty moje malá. Winnie je sestra, hlídá si antikoncepci tak pečlivě, jako si čistí zuby.) "Jaku, drahý, já ve svém těle nejsem o moc starší než Winnie... a ty jsi znal a miloval toto tělo, ačkoli já si to nepamatuji. Víme, že Eunika byla vždycky dáma — tak jak jsi vůbec dokázal si s ní něco začít? Znásilnil šiji?" (Zatraceně to ne, já jsem znásilnila jeho — ale moc se nebránil.)

"Tahle otázka není fér!"

"Je to velice ženská otázka. Mnoho let se přátelíme — a rovněž s Eunikou jsem se přátelil několik let, ale nejdůkladněji jsem ji poznal až teď, když mám její tělo a žlázy a hormony a nejskrytější pocity — a podezřívám tě, že jsi byl příliš pyšný, než aby sis na ni dovoloval, takže ona sama našla nějaký způsob, kterým ti dala najevo, že jsi vítán. Jakmile sis byl jistý, že se Eunika nesnaží dělat si z tebe blázny — bylo to dohodnuto. Že? Nemám pravdu?" (Jestli řekne ne, tak lže. Trvalo to pět minut, sestro — a celé by to bylo hotovo za deset, ale byli jsme přerušeni. Museli jsme čekat do příštího dne. Pamatujete si na ten

úbor mořské panny? Musela jsem se vydrhnout rejžákem, než jsem šla domů, Jake a já jsme to úplně zničili — a musela jsem říct Joeovi nevinnou lež.) (A věřil ti?) (Myslím, že ano. Maloval, což znamenalo, že si skoro nevšímal ničeho jiného.)

"Jaku, odpovíš mi? Nebo mě necháš, abych si vyvodila svoje vlastní závěry — patrně mylné?"

"Mohl bych odpovědět, že ti do toho nic není!"

"A měl bys pravdu a Johann by se ti omluvil. Ale ne Eunika. Jaku, to, co mi Euničino tělo říká, se muselo stát. Ale nemohu si být jistá a přitom doopravdy chci být jako ona, jestli to není to, co by byla udělala, protože udělala něco jiného — tak mi to řekni. Nežádám žádné intimní detaily." (Ó, dostáváme se k pikantnostem, drahý — chci vědět, jak se to líbilo jemu, 'každý upocený detail. Víím, jak to připadalo mně — a řeknu vám to.) (Nebud' tak náhlá, miláčku — snažím se ho ukonejšit.)

"Joan Euniko — ne, "Euniko!" Ty sis vždycky prosadila svoje tím nejneuvěřitelnějším způsobem,"

"To je ta odpověď, Jaku? Já nemám Euničinu paměť," (To říká kdo? Šéfe, na něco jsem přišla — a není to hloupost. Každý má smazatelné a nesmazatelné vzpomínky, zrovna tak jako Betsy — a ta nesmazatelná mého já, která tu stále je, je ta, že jsem mrtvá. Asi "duše". Na názvu nezáleží, nejsou to prostě jen žlázy a trubičky.) (Schovej si to filozofování, až budeme večer sami v posteli, Euniko; snažím se poradit si s nějakým mužem — a jde to ztuhá.)

(Myslíte, že budeme dnes večer v posteli samil Chcete se vsadit?) (Já nevím — a mám strach.) (Nebojte se. Až se to stane, vy odřikávejte sladké Hum a já to budu řídit. Když už jste na cestě, tak se nevrátíte. Kromě toho budu pořád s vámi. Víte co, šéfe, láska? Je dokonce ještě lepší být vámi než vaší sekretářkou. Nebo bude, když už jsme zase racionální bytosti.) (Co?) (Splnutí duší, drahý — to znamená sex. Měla jsem to čtrnáct let — a jsem vyhladovělá.) (Já jsem to měl pětkrát tak dlouho — a jsem nejméně pětkrát hladovější.) (Může být—jste nadržaná děvka, šéfe.)

Jake nakonec řekne: "Joan, nemyslím si, že je vůči Euničině památce fěr, abych tady o ní vyprávěl pohádky — ale chápu tvoje pohnutky a uvědomuji si, že se chceš dovědět pro svoje vlastní poučení co nejvíce o tom, jak se chovala. Eunika byla čestná a přímá" — (Jsem nevyzpytatelná jako had, ale chtěla jsem, aby tomu Jake věřil.) — "a zřejmě se rozhodla, že mě má natolik ráda..., a udělala to tak, aby to pro mne bylo snadné. Nebylo to ani znásilnění, ani svedení," (Bylo to obojí, ale nechtěla jsem, aby si to myslel. Je to miláček, Joan. Až bude dostatečně upokojený, nasad' mu uzdu. Ale ať si myslí, že o ni sám požádal.) (Pokusím se. Mezitím budu pokračovat v tomto duševním striptýzu — a ty místo přerušování poslouchej, můžeš se dovědět něco o mně.) (Už budu hodná, šéfe. Většinou.)

"Byl jsem si jistý, že to muselo být takhle, Jaku — když znám tebe a když znám ji. Ale to je jenom jedna stránka mého já — Euričina stránka. Ta druhá stránka je Johann s téměř stoletou mužskou orientací. Řekl jsem ti, že teď rozumím Winnie jako dívce — protože teď jsem dívka. Ale je tu ještě Johann, sám s Winnie každý den — a mám co dělat, abych od ní držel ruce pryč." (Páni! Vy od ní nedržíte ruce pryč.) (Řekl jsem, mlč! Nenechal jsem to zajít dál než k pořádnému pomazlení. Kdybychom se někdy ty a já procházeli po Gay Street, ty nestoudná mořská panno, ták to bude jen zákusek, ne hlavní chod.) (Ale tomu chodu neodoláme!) (Budeš zticha!) "Pozumíš, Jaku? Starý Johann — já — myslí, že Winnie je docela kus."

"No... chápu to — u Johanna."

"To bych rád věděl, jestli bys to chápal taky u Euniky. Jaku, co si myslíš o homosexualitě?"

"Nemyslím si o ní nic. Nikdy mě to nezajímalo."

"Nebyl jsi ani zvědavý? Jaku, jsem o celou generaci

starší než ty. Když jsem byl malý, homosexualita neboli perversita, jak se tomu říkalo, to byl jen mýtus; nikdy jsem o tom neslyšel a dlouho jsem byl zaměřen na dívky. Ale nemyslím, že by tu žádná nebyla; teď vím, že byla a hodně. Ale mluvilo se o ní málokdy a drželo se to pod pokličkou. Když mi bylo patnáct, obtěžoval mě nějaký muž — a já nevěděl, co chce; jen mě vyděsil."

"Pyl by patnáctiletý chlapec dnes tak nevinný? Víš, že by nebyl; jsou tu knihy a časopisy a obrázky — a jiní chlapi — aby zajistili, že porozumí, i když se nepřidá. Vláda prostě chybuje tím, že to schvaluje jako způsob, jak snižovat naše fantastické představy — kdyby to podporovala otevřeně, jsem si jist, že by nebylo tak velké procento lidí, kteří to veřejně odsoudí a praktikují to v soukromí. To mi připomíná to podivné období mého mládí, kdy lidé hlasovali pro prohibici, ale milovali pít a pašeráci alkoholu byli

vyhledávání usilovněji než dnes řezníci na černém trhu. Jak je to už dlouho, co byl poslední "sexuální zločin" soudně stíhán?"

"Znásilnění je stále soudně stíháno; na nic jiného si za posledních dvacet let nemohu vzpomenout. Zákony proti pornografii jsou mrtvé litery; rozhodnutím Nejvyššího soudu bylo zastaveno další stíhání. Opravuji: neoprávněné těhotenství je federálním zločinem podle odstavce "Všeobecné sociální zabezpečení" ..., ale kolikrát jsem si říkal, co by se stalo, kdyby se případ někdy dostal až k Nejvyššímu soudu."

"To je jediný "sexuální zločin", který nebyl zločinem, když já jsem byl dítě, Jaku. Ale já jsem mluvil o "zločinu proti přírodě", který již není zločinem; je to vlastně jen malý prohřešek, vzbuzuje to méně nelibosti než kouření. A ačkoli časem se homosexualita stala sociálně přijatelnou, moje stanovisko bylo dlouho nezměněno. Ale jsem zvědav, co si o tom myslela Eunika? Mluvil jsi s ní někdy o tom?"

Jake si odfrkl. "Věř mi, Johanne — promiň, Joan Euniko — ale to nebylo téma, na které bychom měli čas!"

"Předpokládal jsem, že ne. Ani se mnou se o tom nebavila." (Lháři!) "Ale jednou mě kvůli tomu jemně pokárala."

"Vážně? Jak?"

"No, jednoho dne, ještě předtím, než jsem byl upoután na lůžko, přinesl poslíček něco do mé kanceláře. Byl to

opravdový buzerant — hodně make upu, umělé řasy, kudrnaté vlasy a kroutil zadkem. Měl vysoký, dívčí hlas a půvabná gesta. Když odešel, utrousil jsem nějakou netolerantní poznámku a Eunika mi jemně řekla, že i když ne-shledává takového jednostranného chlapce atraktivním, nevidí nic špatného na tom, když muž miluje muže a žena miluje ženu." (Hej! Nepamatuji si na žádnou podobnou konverzaci.) (No tak jsem lhář. Ale mohla bys to říci — a já to dělám schválně.)

"Ano, vypadá to na Euniku. Byla tolerantní k lidským nedostatkům."

"Já si myslím, že Eunika v tom věku, ve kterém byla, měla jistotu, že nemá zájem o — snad bych měl říci "pochopení" pro to, co Johann nazýval "perverzitami". A teď jsme tam, kam jsem se chtěl dostat, Jaku; zjišť'uji, že Winnie je pro mě sexuálně atraktivní. A dále zjišť'uji, že Alek Train a soudce McCampbell jsou pro mne rovněž sexuálně atraktivní. To mě vyděsilo. A ty — což mě nevyděsilo. Ale dnes to bylo poprvé, kdy jsem byla pořádně políbena velice mužnými muži. A mně se to líbilo. Rozechvělo mě to." (A co drahý doktor?) (Ani muk, sladké ruky — o tom Jakovi neřekneme.)

Joan Eunika pokračovala. "A tak mám dilema. Kdy jsem vlastně homosexuální? S Winnie? Nebo s vámi třemi mužnými býky?"

"Joan, ty kladeš ty nejšilenější otázky."

"Protože jsem v té nejšilenější situaci, v jaké se muž kdy nalézal. Nejde jen o obyčejnou změnu pohlaví člověka, který podstoupí operaci a dostane injekce hormonů, které přemění jeho mužské tělo na falešnou ženu. Nemám ani pomíchané chromozomy XXY nebo XYY. Toto tělo je normální ženské tělo XX. Ale mozek v něm má mužské zaměření a mnoho let nadšených zážitků z mužského sexu. Tak mi řekni, Jaku, kdy budu normální a kdy perverzní?"

"Uh... jsem nucen říci, že se to řídí tvým ženským tělem."

"Ale je to opravdu tak? Psychologové tvrdí, že sexuální touha a orgasmus se odehrává v mozku — ne v genitáliích. Můj mozek je X Y."

"Myslím, že se snažíš zmást svědka,"

Ne, Jaku, já jsem ten, který je zmaten. Ale snad ne tak popleten jako dnešní mladí lidé. Jak víš, oni tvrdí, že mají šest pohlaví."

"Slyšel jsem o tom. Je to nesmysl,"

"Ne tak docela. Mnoho jsem toho přečetl během mého de facto domácího vězení a snažil jsem se zjistit, kdo jsem, čím jsem a jak bych se měl chovat. Klasifikují tato takzvaná pohlaví jak podle chování, tak fyziologicky za pomoci nové psychologické školy — a kdy tu nebyla nějaká nová? — aby je vysvětlila. Jsou to — normální mužské pohlaví, normální ženské, obojaké mužské, obojaké ženské a homosexuální mužské, homosexuální ženské pohlaví — a někteří dokonce zařazují sedmé, samostatné neboli narcisistní. A může být i osmé, bezpohlavní, neutrální, jak fyziologicky, tak psychologicky."

"A já říkám, že to je nesmysl."

"To já taky, ale z jiného důvodu. Vzhledem k mé unikátní zkušenosti, která mi umožnila zakusit obě pohlaví fyziologicky, a nejen z doslechu, já říkám, že existuje pouze jedno pohlaví. Sex. SEX! Někteří lidé mají tak malou sexuální touhu, že by klidně mohli být bezpohlavní bez ohledu na to, jestli jsou konkávní nebo konvexní. Jiní lidé mají velmi silné sexuální zaměření — a zase na tvaru těla nezáleží. Takoví, jako jsem býval dříve já, zoufale toužící po sexu, který je opustil. Takoví jako íy, miláčku — beroucí si za svoje milenky více než o polovinu mladší, překrásné vdané ženy. Takoví jako Eunika — šťastně vdaná doma, jak se domnívám — "

"Ano, byla šťastně vdaná. Cítil jsem se kvůli tomu proviněné."

"Ale ne tak provinčně, aby ses přestal dělit o její vnady. Jaku, nemluvil bych s tebou, kdybys jí pohrdal. Jmenoval jsem Euniku jako svůj třetí příklad osoby silně sexuálně založené. Měla dost touhy v těle — já vím! — toužila po čemkoli. Měla dost lásky v srdci — tím jsem si jist — pro jakékoli množství lidí. Víím, že mne milovala, a přesto se do mne dokázala vžít natolik, že mne nezesměšnila nabídkou něčeho, co bych nemohl přijmout — a dala mi plnou měrou jedinou věc, kterou jsem akceptovat mohl — její krásu pro moje oči. Jaku, myslím, že Eunika byla v lásce omezena jen časově. Učinila tě šťastným — "

"To určitě udělala!"

"A jsem si naprosto jist, že to udělala tak, aby její manžel nestrádal. Jaku, máš nějaký důvod domnívat se, že se omezila jen na tebe — a svého manžela?"

"Uh — zatracený Johanne! To nevím. Ale nemyslím si, že by měla čas. Protože já jsem využil všechnu ukradený čas, který měla,"

(Podívejte, šéfe, řeknu vám o každé chvíli, kdy jsem bojovala za rovnoprávnost. Neotravujte Jaká.) (Ty mě nechápeš, Eunico. Chci přinutit Jaká, aby sundal svatou Euniku z jejího piedestalu — to je jediný způsob, jak ho dostaneme.)

"Jak to můžeš vědět? Můžeš si být jistý, že ti nevyprávěla tytéž pohádky, kterými krmila svého manžela? V tomto případě, Jaku, může být Joe stejně hrdý na své parohy jako nějaký starý jelen — procento manželů, kteří jsou potěšeni manželčinou nevěrou v této zemi stále vzrůstá alespoň od padesátých let — podívej se do jakékoli studie. To, že ji miloval, víme oba. Ale to nedokazuje, že se nesnažil ji držet v kleci. Nebo že nechtěl,"

"Joan, byl bych mnohem raději, kdybys Euniku přede mnou neočerňovala."

"Jaku, lásko! Já ji nekritizuji. Snažím se zjistit, co o ní víš, abych se mohla chovat co nejvíc jako ona. Miloval jsem ji — a dnes ji mám rád ještě víc. Ale kdybys mi řekl, že víš, že byla milenkou šesti jiných mužů, že byla na jedné straně děvka a že si hrála ve volném čase s děvčaty — no, nikdy bych si nemyslel, že mi lžeš, Jaku, ale pokusil bych se jít a dělat to podobně. Neřekl jsi mi mnoho, ale to, cos mi řekl, potvrzuje to, v co jsem doufal — že Eunika byla dokonalá dáma a že měla v srdci dost lásky na to, aby milovala tři muže najednou a každému z nich dala přesně to, co potřeboval k tomu, aby byl šťastný." (Děkuji vám, šéfe. Mám se poklonit?) (Tiše, hlupáčku.) "Ale nikdy to nebyla poběhlíce, nikdy coura, a i když nebyla prudérní — pochybuji, jestli by ji Winnie zajímala." (Teď počkej jednu jedinou minutku!) (Říkám mu to, co chce slyšet, drahá — jestli chceš Winnie, budeme to dělat tak, aby o tom Jake nevěděl.) (Kdo chce Winnie? Vy, starce!) (My oba to chceme — ale možná by bylo lepší, kdyby se to nikdy neuskutečnilo. Nejdražší, Winnie by se na nás ani nepodívala, kdyby byl v okolí nějaký muž.) (Chcete se vsadit?)

Joan povzdechla. "Jaku, s tím mým unikátním dvojím dědictvím by pro mě bylo nejsnadnější stát se bisexuální ženou. Ale neudělám to, protože si nemyslím, že Eunika by to udělala. Se silnou ženskou touhou, kterou tohle tělo má

— krevní řečiště naplněné hormony a gonádami velikosti dýně — by se mohlo snadno přihodit "žádné Smithovy kalhoty, nejpravděpodobnější dívka". Velice snadno — protože Johann Smith byl starý hulvát, který litoval jen pokušení, jehož byl nucen se vzdát. Ale to taky neudělám, protože Eunika by se takhle nechovala. Takže jestli se poměrně brzy nevдам, bude pro mě těžké nevyhodit si z kopýtka."

"Joan, miluji tě — ale nebudu si tě brát. O tom se vůbec nebudeme bavit."

"Tak to raději pomoz mým vnučkám, aby mě mohly napálit."

"Co? Proč?"

"Ty víš proč. Mladá multimilionářka má asi takovou šanci na získání dobrého manžela, jako měl ten

známý pes z hedvábného papíru, že prožene azbestovou kočku peklem. Je jich hodně v naší zemi — a všichni, kteří se sem vůbec dostali, byli georgiánští princové, učitelé jízdy na koni a další gigolové. Žádného takového nechci a žádného takového si nevezmu. Raději bych byla na mizině jako Winnie a vzala si takovou lásku, jakou najdu. Jaku, kromě toho, že mi rozumíš jako nikdo jiný, byl bys stejně v mé první desítce, protože moje peníze tě neohromí. A to nechávám zcela stranou tu báječnou skutečnost, že tě miluji a ty miluješ mne, každý dohazovač by řekl, že se k sobě perfektně hodíme."

"To těžko. Je tu ještě otázka věku — tělo stárne. Joan, muž, který se ožení v mém věku, si nebere manželku, ale zavazuje si smlouvou ošetřovatelku."

"Ó, až naprší a uschne, Jaku! Ty žádnou nepotřebuješ, dokonce bych se vsadila, že zůstaneš silný a potentní po celou dobu, kdy já budu schopná reprodukce. Ale kdybys opravdu potřeboval sestru, já tě ošetřím. A mezitím si zazpíváme "Píseň v září" — ty udáš tón a já budu zpívat."

"Já zpívám moc hluboko. A nezpívám "Píseň v září"."

"Jaku? Můžeme ti koupit nové tělo. Když ho budeš potřebovat,"

"Ne, Joan. Měl jsem dlouhý život a dobrý, povětšinou i šťastný a pořád zajímavý. Až přijde můj čas, odejdu tiše. Neudělám tu chybu, kterou jsi udělal ty, nepadnu do rukou těch doktorů s jejich umělými ledvinami a přístroji a s jejich trubičkami. Zemřu, jako zemřeli moji předkové."

Povzdechla si. "A řy mně říkáš, že jsem tvrdohlavá. Vzala jsem tě na vysokou horu a ukázala ti království na zemi — a ty mně říkáš, že to je Los Angeles. Dobrá, přestanu tě už otravovat — a poníženě přijmu jakoukoli lásku, kterou můžeš postrádat. Jaku, vezmeš mě ven do města a představíš mě nějakým vhodným mladým mužům? Ty bys mohl poznat ty, co se jen honí za majetkem — myslím, že Eunika byla příliš naivní, příliš inklinovala k tomu myslet si o lidech jen to nejlepší." (Blbost, šéfe, koupila jsem si gigola s otevřenýma očima..., a protože jsem si ze sebe nedělala legraci, koupila jsem tu nejvyšší kvalitu.) (Já vím, že ano, miláčku — ale Joeové Brancaové jsou na světě stejně vzácní jako Jakové Salomonové.)

"Joan Euniko, jestli chceš, abych tě doprovodil, bude mi ctí... a pokusím se držet ti ty darebáky od těla,"

"Budu si tě na to vydržovat, ty ne—zase—tak—stará láska. Jaku, ptala jsem se tě, jestli věříš v duchy. Máš nějaké náboženství?"

"Já? Žádné. Moji rodiče byli ortodoxní, to asi víš. Za svůj projev Bar Mitzvah jsem sklídl tolik chvály, že jsem musel bojovat, abych mohl studovat práva, místo toho, abych se stal rabínem. Ale ze všeho jsem se oklepal, než jsem vstoupil na vysokou školu."

"To je obdobné jako u mě. Moji rodiče pocházeli z jižního Německa, byli to katolíci. Takže nejdřív to na mě zkoušeli knězi. Pak jsme se přestěhovali na středozápad, než jsem začal chodit do školy a táta, který nikdy oddaný katolíkem nebyl, se rozhodl, že by bylo lepší — lepší pro byznys, možná přestoupit k baptistům. A tak jsem podstoupil proceduru, obvyklou v té puritánské oblasti, s ohněm pekelným a zatracením a sinými hříchy, které odplaví jen křest. Člověk tím byl tak naočkován, že se toho nemohl zbavit, zvláště v podvědomí,"

"Ale vědomě a intelektuálně jsem to všechno odhodil, když mi bylo čtrnáct — byl to asi jediný můj velký intelektuální počin za celý život. Stal jsem se agresivním ateistou — kromě domova — a odmítal jsem věřit všemu, do čeho jsem si nemohl kousnout. Pak jsem od toho pozvolna upustil — ateismus je stejně fanatický jako kterékoli jiné náboženství a být fanatickem, to není podle mého gusta — a tak jsem se stal umírněným agnostikem, který nezná odpověď na základní otázky, ale je trpělivější. A zůstal jsem jím tři čtvrtiny století; nechal jsem náboženství šamanům a ignoroval jsem ho."

"Mám stejný názor."

"Ano. Ale teď ti řeknu něco, co se mi přihodilo, když jsem byl mrtev."

"Cože? Nikdy jsi nebyl mrtvý, Joan — Johanne, čert aby to vzal! — byl jsi pouze v bezvědomí."

"Že jsem nebyl, jo? Bez těla, s mozkiem odseknutým ze světa a vůbec jsem si sebe ani neuvědomoval. Jestli tohle není smrt, Jaku, tak je to její nesmyslná kopie. Říkal jsem ti, že jsem si myslel, že Euničina duše mi často pomáhá,"

"Slyšel jsem tě. Ale nevšímal jsem si toho."

"Ses arogantní starý bastard. Nezačal jsem s nějakými seancemi nebo něčím podobným. Ale poslouchej, co se děje. Když jsem na rozpacích — což je teď často — ptám se sám sebe: co by udělala Eunika? To je všechno, co udělám, a najednou to vím. Žádné spiritistické médium nebo hlasy — jen okamžitá

vědomost, která není založena na mé vlastní zkušenosti. Jako třeba dnes odpoledne, když jsem se rozhodla ve vnitřně rozpolcené vteřině políbit Aleka a Maka. Žádné váhání — kterého by sis všiml! To není způsob, jakým by se choval starý Johann..., a přece jsi mi pověděl, že jsem ani jednou nechýbil, když jsem chtěl být jako Eunika. Proto se mi zdá, jako by mě její líbezný duch vedl. Nějaký komentář?"

"Mmm... Ne. Opravdu se chováš jako ona..., jinak, než když mi jasně řekneš, že mluvíš jako Johann. Ale na duchy nevěřím. Johanne, kdybych si měl myslet, že musím zůstat Jakém Salomonem celou věčnost, tak bych — no, podal bych stížnost na Hlavním úřadě,"

"A teď ti řeknu, co se stalo mně na Hlavním úřadě."

"Copak?"

"Když jsem byl mrtev, Jaku, byl jsem na tomto — místě. Byl tam velmi starý muž s dlouhým bílým vousem. Měl velkou knihu. Podíval se na mne, pak se podíval do knihy a zase zpátky na mne. Potom řekl: "Synu, byl jsi špatný hoch. Ale ne tak špatný, abych ti nedal ještě jednu šanci. Snaž se co nejvíce a neobávej se ničeho; dostane se ti pomoci," Co si o tom myslíš, Jaku?" (Co to znamená, šéfe? Vám se to stalo také?) (Euniko, když se to stalo tobě, stalo se to i mně; je to totéž. A ty jsi ta moje pomoc, milovaná. Můj anděl strážný.) (Ale to je blbost! Nejsem žádný anděl. jsem já.) (Opravdu pozemský anděl, moje milovaná — přesně to, co potřebuji.) (Taky vás miluji, vy starý sprostáku.)

Salomon pomalu odpověděl. "Antropomorfismus. Přesně jako z tvé puritánské nedělní školy."

"Ach, samozřejmě. Muselo by to být v symbolech, kterým bych rozuměl. Kdybych byl nestvůra z blízkosti Proxima Centauri, ten starý muž a jeho vous by mohli být věci s osmi chapadly a fasetovanými očima. Otřepané symboly jsou proti tomu nic; nikdy jsem si nemyslel, že to bylo vytržení. Muži žijí symboly, Jaku. Tento — symbolický — zážitek byl pro mě jako skutečný, jako každý jiný tělesný zážitek. A dovolil mi uvědomit si, že opravdu mám druhou šanci a že mám, že mám v této chvíli velkou pomoc — zvláště od tebe, od Maka a Aleka, od doktorů a sester... a také od něčeho uvnitř, co mi okamžitě v jakékoli obtížné situaci řekne, jak by to přesně udělala Eunika. Neříkám, že to je Eunika..., ale není to Johann; nevěděl by jak. No?"

Salomon si povzdychl. "To vynalézání bohů nemá konce. A skoro vždycky jsou antropomorfní. Joan, jestli jsi pro tento druh sebeklamu, proč nedovedeš věci až do konce a nestaneš se jeptiškou?"

"Protože Eunika by nechtěla. Ačkoli by se jí možná líbilo v trochu poopraveném mužském klášteře."

Jake se zasmál. "To by se jí možná líbilo, tohle."

"Možná, že bych to měla zkusit — protože ty si zatraceně přeješ, abys ze mě udělal počestnou ženu. Pravděpodobně si zase změním jméno a zmizím a skončím v bordelu v Bombaji. Přijdeš mě navštívit, Jaku?"

"Ne. Je tam příliš velké vedro."

"Ty jeden! Já myslím starého Jaká. Neodmítl bys navštívit Euniku kvůli vedra."

"Eunika by nikdy neskončila v bordelu."

"Ne, to by neskončila. Takže musím být dámou dál, i když už je to pro starého Johanna namáhavé."

"Ty chudáčku. Všechno, co máš, je mládí, krása a jednou tolik peněz, než co má berňák."

"A tebe, Jaku. Mohla bych o ten zbytek přijít a pořád bych byla bohatá." (Byla jsem zvědavá, jestli se chopíte této příležitosti. Sestro, vy nepotřebujete moje rady; myslím, že si vezmu dovolenou.) (Slibovala jsi, že zůstaneš!) (Ano, šéfe, miláčku. Nemohu odejít; jsme siamská dvojča-

ta. Ale i kdybych mohla odejít, zůstala bych, protože chci.) (Euniko, milovaná, nebyl jsem ve svém životě šťastnější.) Joan Eunika se přisunula blíže k Jakovi. "Jaku, drahý, nikdy jsem nebyla v životě šťastnější."

Břeský hlas z kabiny ohlásil, "Nalétávám na přistání. Prosím, zapněte si pásy."

Salomon odpověděl, "Pásy jsou zapnuty a teď byly upevněny. Proved'te přistání podle plánu." A Joan řekla: "Vzchop se, Euniko — a pěkně si zavaž ten pásek,"

Joan Eunika našpulila pusku a poslechla.

15

Bezpečnostní prohlídka trvala jen chvíli; stráž enklávy Salomona znala a vrtulník očekávala. Od místa přistání k Salomonovu domu to bylo nedaleko, ale jako ve všech enklávách vyšších společenských tříd obyvatelé, kteří byli venku a na dohled, předstírali, že je nevidí. Na signál Jakova hlasu se dveře otevřely

a měli zase soukromí.

Joan Eunika si svlékla plášť a podala ho Jakovi se slovy: "Mohu se tady porozhlédnout? Jaku, to už je let, co jsem tu byl naposledy; je to tu jiné."

"Trochu. Přestěhoval jsem svoje osobní propriety do Gibu nebo k tobě, moc toho tu nezůstalo, kromě nábytku, který prodám s domem. No, samozřejmě že tu mám nějaké oblečení a toaletní potřeby a snad pro nás najdu i pití a krabici sušenek. Možná uzené ústřice nebo kaviár; musíme zabít pár hodin. Nebo bych mohl poslat pro večeři."

"Počkej, podívám se, co je v kuchyni; chci si zahrát na hospodyňku. A opravdu si to tu chci prohlédnout."

"Prohlédni si, co chceš, ale řekni mi, co budeš pít. Joan, byla jsi už někdy v kuchyni?"

"Nechci slyšet žádné tvoje drzosti, mladý muži; jsem

dobrý kuchař. Máma mě naučila dělat jablkový závin — těsto je tak tenké, že si přes něj můžeš číst noviny, a tak lehké, že ti přímo roztaje v puse — a to mě naučila ještě před tvým narozením. Sherry nebo whisky se sodou — ne schnaps, to ještě nebudu riskovat."

"Postavím svoje košer vaření proti tvým bavorským šlichtám kdykoli, děvče. Jinověrec nemůže vařit tak, jak to umí vyvolený národ."

"Ale pchá, ty falešnývžide. Ještě jsi neochutnal můj pečený hrnec s nudlemi. Žil jsem jako svobodný mládenec mezi svými manželkami — a kuchařkami — a milenkami a stále jsem vařil. Jaku, nebyla by to legrace uvařit si pro sebe navzájem a vyměnit si recepty. Mohli bychom to udělat tady. Neodvážuji se vstoupit do své vlastní kuchyně; Della by omdlela."

"To by mohla být legrace. Můžeme sníst moje jídlo, když tvoje chvástání nedopadne dobře. Promiň, podívám se, jaké jsou tu lihoviny."

Jfoan Eunika si to namířila přímo do ložnice. (Euniko, je tohle jedno z těch míst?) (Samozřejmě. Vidiš tu propadlinu v posteli? Šéfe, tohle je jediné místo, kde to dokážeme celou noc. Božské!) ("Celou noc?" Pak jeho strážce víc než tuší; oni vědí.) (Ach, možná že tuší, ale to je jedno. Charlie se o ženy nezajímá a Rockford — no, to je moje krevní skupina. Souhlasí s čímkoli nemorálním, ilegálním nebo nečestným — a moje chování bylo podle něj přesně takové. Je to atávismus. Ale celou noc — pochybuji, jestli jim můžeme věřit. Použili jsme hodně zastíracích manévřů, abychom to skryli před jejich očima, víc než před Joem — včetně dvou najatých pancéřových aut a zařizování neexistujících pochůzek pro tebe.) (Jak jsi to zastírala před Jp-em?) (Nijak. Vymyslela jsem si příběh a řekla Jakovi, že ho budu používat — a pak jsem Joeovi řekla, že jsem potkala muže, se kterým chci strávit noc..., myslíš, že mu to vadilo, když jsem byla v pátek večer pryč?)

(Copak to bylo takhle jednoduché?) (Ano, šéfe. Byli jsme oba svobodní, ale dávali jsme pozor, abychom jeden druhého nezraňovali. Byl to jen druhořadý závazek — protože já jsem měla oprávnění na děti a Joe ne. Každý z nás mohl podat žádost o zrušení svazku se třídní výpovědní lhůtou.)

(Ale co Joe řekl?) (Pokýval hlavou a maloval dál. Polí-

bil mě na dobrou noc a popřál mi, abych se dobře bavila; Joe byl vždycky sladký. A možná, že mě ani nepostrádal. Maloval podle nového modelu, krásného chlapce. Joe mohl měnit svoje štěstí; někdy to dělal.)

(A tobě to nevadilo?)

(Ten nádherný kluk? Šéfe, vy se musíte přesunout do dvacátého století, teď, když jste mnou. Jaká z toho mohla vzniknout škoda? Říkala jsem vám a říkám vám znova, že Joe a já jsme vždycky ctili štěstí toho druhého; co jsem víc mohla žádat? Kromě toho nevím, že by se na něj Joe díval jinak než jako na model, ale — no, kdyby mě pozvali, abych se s nimi přestěhovala do Tróji, nevadilo by mi to, na den nebo na dva. Vždycky jsem preferovala starší muže

— ale ten chlapec byl hezký jako Palomino a cisty jako sterilizovaná baňka; nenudila bych se. Plus fakt, že žena je polichocena, když ji mají dva muži natolik v lásce, že ji nechají se dívat, co oni dělají.)

(Euniko, má lásko, ty mě nepřestáváš děsit. Z tohohle úhlu jsem o tom nikdy nepřemýšlel. Ano, myslím, že to může být svého druhu kompliment. Domnívám se, že muži

— i dnešní muži — jsou v tomhle stydlivější než ženy.) (Muži jsou hrozně stydliví, šéfe — zatímco ženy obvykle nejsou. My to jen předstíráme, když se to od nás očekává. Podívejte, žena je břicho s časovanou bombou uvnitř a ženy to vědí a nikdy se toho nezabývají. Buď se přestanou stydět — bez ohledu na to, jak se chovají, aby potěšily muže — nebo se z toho zblázní; to je naše volba. A byl nejvyšší čas, že jste se vy rozhodl, drahý. Akceptujte svoje ženství a žijte s ním. Buďte šťastný.) (Myslím, že budu.) (Vedete si dobře. Ale někdy to vypadá jako chvástání malého chlapce, který říká: "Vůbec se nebojím!", a přitom má hned mokré kalhoty, jak je vyděšený.) (No, možná. Musíš mě držet za ruku.) (Ano, můj nejdražší. Maminka se o tebe postará.)

Joan přešla do Jakovy koupelny, původně zase čmouchat. Zrovna našla něco, co z poloviny předpokládala, že najde

— když uslyšela Jakův hlas. "Hej! Kde jsi? Oh! Jdeš tam, nebo už jdeš zpátky? Připravil jsem ti chablis s ledem, jak jsem nejlépe uměl."

"To by šlo, Jaku. Bylo tohle její?" Držela luxusní prádlo

— bylo lehké jako pavučinka.

Jake polkl. "Ano. Promiň."

"Není mi to líto." Náhle Joan odhodila košíčky, stáhla si kalhotky a překročila je, takže zůstala nahá od sandálů až po obočí a dala si to prádlo na sebe. "Nosím to tak, jako by to měla ona? Ježíš! Zabalila jsem se do toho jako muž." Obtočila to kolem sebe ještě jednou a zavázala cípy vlevo. "Ukázala jsem se v lepším světle?"

„Juniko! Euniko!"

Rozvázala to, nechala to sklouznout na zem, vrhla se mu do náručí, vzlykala mu do tváře: "Už dost, miláčku, Eunika nechce, abys plakal. Eunika chce, abys byl šťastný. Jak Eunika, tak Joan Eunika. Drž mě pevně, Jaku. Jsme sami a ztracení — vše co máme je, že máme jeden druhého," Zatímco ho objímala a konejšila, rozepnula mu zip na košili. (Euniko, já se bojím!) (Bude to dobré, drahý. Odříkávej si pro sebe Money Hum; já převezmu velení. Om Máni Padme Hum.) (Om Máni Padme Hum. Om Máni —) Joan z toho vytrhlo zazvonění telefonu. Odtáhla ústa od Jaky a začala plakat. "Oh, zatraceně!"

Jake řekl chraplavě: "Nevšímej si toho. Je to omyl, nikdo neví, že jsem tady."

"Uh — když neodpovíme, budou to zkoušet znova a zase nás vyruší. Postarám se o to, drahý. Kde ta protivná věc je? V obýváku?"

"Ano, ale támhle je přípojka."

"Mysli pořád na něco hezkého." Joan přeběhla pokoj, vysoké podpatky zaklapaly, postavila se blízko videotelefonu, takže jí byl vidět jen obličej, stiskla vypínač — a řekla Euničíným co nejvíce rázným hlasem jako sekretářka: >rRezidence pana Salomona. Kdo volá?"

Obrazovka zůstala prázdná. "Nahráno. Naléhavá zpráva pro obhájce Salomona, třetí pokus."

"Naléhavá zpráva zaznamenána. Pokračujte. Kdo volá?"

Ozval se další hlas, obrazovka byla stále prázdná. "Tady spojovatelka pana Salomona. Soudce McCampbell žádá o urgentní rozhovor. Řekla jsem soudci, že obhájce bude pravděpodobně ve svém klubu nebo v domě Johanna Smi-the, ale on naléhal, abych stále zkoušela také toto číslo. Je tam?"

"Moment." Joan letmo pohlédla zpět a s nelibostí si všimla, že Jake si už zapnul košili a sbírá její oblečení.

"Pan Salomon je tady. Můžete nás spojit se soudcem Mc-Campbellem? Počkám."

"Děkuji. Okamžik."

Joan přistoupila ještě blíž k přístroji a naklonila kameru, aby se ujistila, že jí zabírá jen obličej. Jake se postavil vedle ní, podával jí šaty. Vzala si je, ale neoblékla se.

Obrazovka se rozsvítila. "Jaku, my — Hej! Bratře Schmidte!"

"Ale kui Tojehezké!"

"Postupte si dozadu, abych vás viděl, drahá. Maku, nestrkej," dodal Train, když se soudcova tvář objevila vedle jeho na obrazovce. "Je tam Jake?"

"Hned vedle mne, chlapci."

"Všechno, co vidím, je jeho košile. Stoupněte si na krabici, miláčku, abych vás viděl na obrazovce oba; tohle musí být čtyřstranná konference. Nebo se odtáhni."

"Tady je." Joan nastavila kameru výš, neochotně si nasadila košíčky na řadla, vklouzla do své sukně s volánkem, zavržela se, aby se sukně dostala na místo. Pak poodstoupila. "Už mě vidíte?"

"Moc dobře ne," odpověděl soudce zvučným barytonem. "Jaku, běž kousek dál, Joan, vy potřebujete stoličku. Už je to lepší, Jaku, vezmi ji do náručí — ty máš teda kliku."

"Jakou máte pro nás zprávu, pánové? A děkuji vám, soudce, za vaše letadlo. Dovezlo nás sem rychle a bezpečně."

"De nadá, compadre. Jaku, můj starý kámoš dostal bezvadný nápad — nepochybně díky dlouhé spolupráci se mnou."

Soudce začal vysvětlovat, co je každý z nich ochoten udělat, aby uspíšili potvrzení totožnosti Joan.

"Tohle by mohl být náš hlavní stan. Budu teď žít několik dní ve své kanceláři — abych byl připraven vydat písemné potvrzení, zavolat soudci do jiného obvodu nebo cokoli jiného. Pak zkrátíme termíny při našich přelíčeních, a tím je přinutíme, aby se odvolali k vyšší instanci — a tam se to definitivně rozhodne. Mezitím Alek bude váš Pátek. Chcete, aby někam rychle skočil? Je hloupý, ale zdravý a dělá mu dobře, když se nevyspí při změnách časových pásem."

"Asi ne dřív než ráno. Ale ulevilo se mi, pánové; lámala jsem si hlavu, jak bych mohla být všude, kde bych potřebovala být. Od té doby, co jsem se vzdala všeho kromě osobních záležitostí, nemám už personál — a tak jsem usilovně přemýšlela a snažila se připadnout na někoho, koho bych mohla získat a přitom by byl důvěryhodný a schopný. Jak všichni víme, to je velice ošemetná věc."

"My víme ("souhlasil Alek. "A těm harpiím dáme co proto, že — Mácu?"

"Ano — ale legálně a tak, aby se to nedalo zvrátit. Jaku, vždy nás můžeš zastihnout tady — a neváhej nás vzbudit, když se rozhodneš, že chceš, aby Alek chytil půlnoční vlak. Kde budeš? Ve svém domě?"

"Než přijede moje auto; pak budeme v domě Joan. Nebo na cestě. Moje spojovatelka vás může přepojit na vlnovou délku do mého auta. Je to hrozně dlouhá cesta."

"Budeme ve spojení. Neboj se, Jaku, a Joan ať se také nebojí. Budeme ji mít pojmenovanou, než bys řekl "nezvěstný dědic"."

"Já nemám strach," řekla Joan. "Ale je mi do pláče. Chlapci — bratři — jak vám mám poděkovat?"

"Řekneme jí to, Maku? Nebude se červenat? Poděkujte mně a bude to, bratře Schmidte; neděkujte bratru Makovi; on jen dělá svoji povinnost, za což ho daňoví poplatníci neochotně financují. Ale můžete poděkovat mně — já jsem dobrovolník."

"Poděkuji vám oběma, způsobem, jakým budete chtít," řekla Joan prostě.

"Slyšel jsi to, Maku? Bratr Schmidt se zavázala — a ty nemůžeš porušit slib mezi bratry, to je starý zákon Bitu Pi. Bratře Schmidte, Joan Euniko, miláčku, popojdi dozadu, ať se na vás podíváme na celou. Jaku, běž dál od přístroje; zničíš nám celou kompozici. Běž a dej si pivo. Zdřímni si,"

"Nevšímejte si ho, je opilý." Radil jeho bývalý spolubydlicí.

"Je to tak, Jaku, pracujeme na tom. Ale nejsem natolik opilý, abych si nemohl stoupnout na řízenou střelu, Jaku, když to nařídíš."

"Jaku," řekl soudce, "už se mi to vymyká z rukou. Ne že bych nesouhlasil s tím vulgárním nadšením. Dobrou noc, sire. Dobrou noc, Joan. Konec."

Joan Eunika vypnula přepínač, ujistila se, že obrazovka je tmavá a začala se svlékat.

"Joan. Nech toho,"

Pokračovala v odstraňování svého slušivého, skrovného oblečení, odhodila sandály a postavila se proti němu tváří v tvář. "Jaku, odmítám, abys se mnou zacházel jako s porcelánovou panenkou. Víš, že očekávám, že se mnou budeš zacházet jako se ženou,"

Povzdechl si. "Já vím. Ale ta nádherná chvíle je pryč."

"No... já se oblékat nebudu. Už jsi viděl tohle tělo mnohokrát., jak oba víme — chci, abychom si na to

oba zvykli. Ve skutečnosti se stydím, Jaku: jsem teprve pár týdnů ženou a nejsem na to zvyklá. Ale chci si na to zvyknout. S tebou,"

"No — jak si přeješ, drahá; ty víš, jak krásná si myslím, že jsi. Co budeme dělat? Číst nahlas jeden druhému, než přijede moje auto? Dívat se na video?"

"Zvíře. Kdybys byl džentlmen, alespoň by ses svlékl. Místo toho jsi tvrdohlavé zvíře, se kterým se nedá vyjít a já nevím, proč tě miluji. Jedině snad že tě milovala Eunika — miluje tě, ať je kdekoli — a tak tě musím milovat. Jaku, jestli mě nevezmeš do postele, sedni si aspoň do toho velkého křesla a dovol, ať se ti stulím na klíně. Můžeme si povídat. Budeme si povídat o Eunice."

Povzdechla si. "Děvče, jednou z tebe dostanu infarkt. Dobrá, pojď si vlézt na můj klín. Pod jednou podmínkou."

"Jaku, nejsem si jistá, zda budu s nějakými podmínkami souhlasit. Jsem ve velmi labilním stavu."

"To určitě jsi, drahá. Ale je to můj klín. Žádné hlouposti."

"Měla bych se vrátit do soudní budovy; myslím, že Mak a Alek by žádné podmínky neměli. Mohl by ses už taky uvolnit, Jaku; lezu ti na klín bez postranních myšlenek. Tak! Už je to lepší. A dej, paže kolem mne, prosím,"

"První podmínka. Ze se nepokusíš mě znásilnit v křesle."

"Nemyslím si, že bych mohla."

"Byla bys překvapena, co všechno se dá dělat v křesle, Joan."

"Nebyla, dělala jsem to všechno. Jako Johann. Ale vyžaduje to spolupráci."

"Mmm, to tedy ano — a dále, jakmile přijede moje auto, hned se oblékneš a žádné nesmysly a pojedeme domů."

"Dobrá — když jsi řekl to "my". Obávala jsem se, že jsi dost velký bídák na to, abys mě poslal domů samotnou. V tom případě bych řekla Rockfordovi a Charliemu, aby mě zavezli přímo zpět k Makovi a Alekovi. Cožpak to nejsou rozkošní donchuáni, Jaku? Drž mě pevně. Jediný způsob, jak mě můžeš před nimi ochránit, je ty—víš—co."

"Hmm. Joan, umíš si nechat něco legračního pro sebe?"

"No... slibuji, že to nikdy nikomu neřeknu, jenom Eunice."

"Co? Dobrá, nemyslím si, že bys porušila slib jednou daný. Ale dovol, abych dodal, že kdybys to opravdu řekla, zranilo by to Aleka a Maka taky — a to by se Eunice nelíbilo."

"Ne, to by se Eunice určitě nelíbilo. Jaku, ty jsi schopen mě ochromovat s tou frází po celý zbytek mého života." (Nerozčilujte se, šéfe, miláčku. Pokaždé, když Jake nebude mít pravdu, poskytnu vám municí, aby začal zpívat jinou.) "Dobrá, neřeknu to nikomu, jediné Eunice — a tomu starému muži s dlouhým bílým vousem, až ho příště uvidím."

"Tak to je dost jisté. Hele, to je ta legrační věc. Ti tvoji dva okouzlující sukničkáři — a oni jsou opravdu okouzlující — jsou takoví homosexuálové jako sám Julius Caesar,"

"Cože? Jaku, tomu nemůžu uvěřit."

"Nemohu ti nabídnout důkaz, ale ujišťuji tě, že to vím a nemám o tom nejmenších pochybností,"

"Ale — podívej, drahý, já jsem je líbala. Možná že jsem umělá žena..., ale ne tam, kde na tom záleží, a vím, že ty polibky nebyly předstírané. Šíleli po mně. Je to nesmysl, miláčku, to poznám i se zavřenýma očima. A kromě toho jsou ženatí,"

"Řekl jsem: "Tak teplí jako Julius Caesar, drahá — ne jako guvernér Arkham."

"Oh. Bisexuální, myslíš. Stejně mi to nejde do hlavy. To se to vůbec nepozná? Ani při polibku?" (Já jsem si toho všimla, Joan, alespoň jsem to tušila. Ale pořád to jsou donchuánové... a možná, že někdy budeme zpátky u nich. Abychom jim poděkovaly.) (Euniko, je to ten jediný způsob, jak může žena poděkovat muži?) (Je to jediný přesvědčivý způsob, dvojče. Je to pro tebe novinka?) (Ne, milovaná — ale bylo možné, že tvoje generace se dozvěděla něco, co moje ne.) (Nedozvěděla. Rozhodně ne v něčem, o čem jsi mluvil. Prostě se jen o tom otevřeněji mluví.)

"Joan, neexistuje způsob, jak to poznat, když to ten bi nechce dát znát. Buď je člověk bi, a nebo je čistý po celou dobu manželství a není návratu. Hele, když jsi byl Johann, rozeznal jsi pannu?"

"Jaku, nejsem si jistý, jestli jsem vůbec nějakou pannu potkal. Ale ty ano."

"Musíš myslet na někoho, koho oba známe."

"Samozřejmě."

"Koho? Winnie? Do ní bych to neřekl. Ale opravdu se snadno začervená."

"Winnie ne. Jestli vážně je, tak jsem ji nemyslel." (Za tohle dostaneš vyhubováno!) (Winnie může říkat svoje vlastní tajemství. Zlatičko? Ví Jake o tvém dítěti?) (Ne a nebudeme mu to říkat!) (To jsem ani nezamýšlel, miláčku — jen jsem nechtěl vypadat jako hlupák.)

"No, to neuhodnu. Kdo je tím vzorem?"

"Já,"

"Uh — ale — " Jake Salomon zmlkl.

"Jistě, jistě, drahý — Johann to nebyl a Eunika byla vdaná. Nemluvě o tom starém sukničkáři, který ji zkazil." (Já jsem zkazila jeho.) "Ale nic z toho se nevztahuje na tuto novou ženu na tvém klíně. Jsem panna. Ale už bych bývala nebyla — aspoň si to myslím — kdyby ten zatracený telefon nezazvonil. Don Ameche by ho nikdy neměl vynalézt."

"Kdo je to? Nějaký Rus? Alexander Graham Bell vynalezl telefon."

"To je hodně starý vtip, Jaku — promiň. Ameche hrál Bella ve filmu asi v době, kdy ti byly tři nebo čtyři roky. Ale nebudeme mluvit o dávno mrtvých hercích, ani o mém panenství, kterého se nemohu zbavit; pojďme si povídat o Eunice." (Moje oblíbené téma!) "Támhleto horní světlo mi svítí do očí: kde ho mohu ztlumit? A budeš mít pořád teplý klín, až odklušu a udělám to?"

"Mohu to udělat odsud. Je to lepší?"

"Je, mnohem! Chci na tebe vidět, drahý — ale světla na podlaze úplně stačí. Teď mi vyprávěj o Eunice. Nejen že chci být jako ona v jiných směrech..., ale také bych se ráda naučila milovat jako ona. Kolik mně o tom řekneš."

"Joan, ty víš, že nemohu říkat takové věci o dámě."

"Ale \Ajsetn Eunika, Jaku. Jenom nemám její paměť. Takže potřebuji pomoc. Eunika tě milovala a stále tě miluje, jistě to cítím — a Joan Eunika tě miluje — a vůbec ne takovou láskou, tou ohavnou náklonností, kterou měl Johann pro jednoho svého přítele — Joan Eunika tě miluje láskou, která vychází také z Euničina sladkého těla, které tak pyšně nosím. Tak mi o ní řekni. Byla tak dychtivá jako já?" "

"Uh — " (Vklouzni mu rukou pod košili, dvojče. Opatrně, ať ho nepolechtáš.) "Joan, Eunika byla dychtivá. Nechtěl jsem tomu nejdřív ani věřit — já stará troska a ona tak mladá a krásná. Ale dokázala mě přesvědčit, abych tomu věřil."

"Ale ty nejsi stará troska, miláčku. Jsi v lepším stavu, než jsem byl já ve tvém věku. Ach, tvůj obličej má svoje charakteristické rysy; má žulovou majestátnost, která zapůsobí na každého. Ale tvoje tělo je tak pevné a pěstěné jako u muže o polovinu mladšího. Svalnaté. A pleť máš tak hladkou a pružnou, ne takovou ubohou zvrásnělou tkáň, kterou si až příliš dobře pamatuji. Miláčku..., i kdyby ses se mnou později rozvedl, vezmeš si mě dost brzy na to, abych mohla mít tvoje dítě?" (Ty, bude z tebe úplně vedle! Tohle bych si nikdy nedovolila použít.)

"Euniko! Joan Euniko."

"Ach, já nemyslím dostatečně brzy pro tebe — myslím dostatečně brzy pro mě. Možná mám ještě patnáct dalších plodných lei, ale čím dříve, tím lépe; žena by neměla mít svoje první dítě po čtyřicítce. Ale fy budeš dělat děti, dokud budeš žít. Kolik máš dětí, Jaku milovaný?"

"Tři. Dvě jsi jednou viděl, A čtyři vnoučata."

"Já nemyslím tyhle, myslím ty ostatní. Vsadím se, že máš aspoň deset dalších, tady a tam. Byl jsi dlouho bohatý; mohl sis to dovolit. Kolik jich je, o nichž jsi se nezmínil?"

"Joan Euniko, to je čmuchání."

"Ano a nikdo nemusí odpovídat na takové otázky. Ale Eunika se tě nikdy neptala?" (Ptala jsem se a myslím, že lhal. Chci slyšet, co řekne tentokrát.)

"Uh — "

"Neřeknu to nikomu, jen Eunice. Neřeknu to ani tomu starému muži s knihou,"

"Ty rafinované malé mazlivé štěně. Myslím, že mám ještě čtyři. Plus jedno s vdanou paní, která si ze mě možná vystřelila. Tři jsem podporoval, dokud se nepostavily na vlastní nohy; to čtvrté — a eventuálně páté — těm jsem to nemohl ani nabídnout. Ale nikdy nebyly chtěné,"

"Jak sis to zařídil, drahý? Tři nedotčené mladé ženy, které se odněkud přistěhovaly a staly se přes noc

vdovami?"

"Uh... jen v jednom případě. Nabízel jsem jí, že si ji vezmu — byl jsem tehdy slaměný vdovec — rozhodla se,

že ne, ale vdala se později a její muž dítě adoptoval a já jsem se s nimi finančně vyrovnal. V druhém podobném případě jsem byl ženatý, ale vyrovnání bylo stejně přátelské. Ty další dvě byly vdané.

Jedné je mi trochu líto — byla donucena se přiznat, čehož mě dobrý bůh ušetřil! — a její manžel musel být ukonejšen teplými večeřemi. Ta poslední — no, její manžel byl sterilní — příušnice — a tak si společně vybrali otce. Mě. Vyděsili mě k smrti. Ale on mi nabídl, že mi to dá písemně a udělal to.

Roztrhal jsem to a vyřešili jsme to podáním ruky," (To jsou pro mě všechno novinky, Joan. Ale nemohu uvěřit, že takový mužný a okouzlující chlap nezanechal žádné levobočky. Nech ho mluvit dál.)

Jake se usmíval a hladil její sladké tělo. "Tady jsem si jedině jistý, že je to moje dítě, protože jsem nikdy nepožadoval krevní teši, když mě dáma obvinila a mohl jsem být tím mužem. Ale v tomto případě jsem si jistý, protože jsme jeli společně na dovolenou, plachetnicí, s její mužem, který dělal pouze formální doprovod. A tehdy jsem byl ve správném čase na správném místě. Potom — " Zarazil se. "Joan Euniko, nevím, jestli by Johann schválil další pokračování nebo ne..., ale nechci šokovat takové milé děvče, jako jsi teď ty." (Miláčku, nedovol mu přestat tady!)

"Johanna nelze šokovat, Jaku. Jestli je to tvrdé, neřeknu to Eunice. Ale nenech mě, abych tě teď prosila."

"No... nebylo to hrozné, bylo to krásné. Nevyužili mě a pak odhodili. Byl jsem vítán v jejich domě i potom... a i v jejich posteli."

"Tři v posteli?"

"Uh... nebud' vlezlá! Někdy."

"A už žádné děti?"

"Měli povolení na čtyři a taky je měli. Ale myslím, že vybrali pokaždé jiného otce. Prostě jenom vím, že když jsem několikrát pobýval v jejich domě během asi deseti let, nikdy jsem nespál sám. Pořád od nich dostávám vánoční lístky, vždycky s fotografií rodiny — a moje dcera vypadá jako její matka, ne jako já, díky bohu. Joan, oni byli a jsou vážený manželský pár, vroucní a oddaní jeden druhému a svým dětem, jsou staromódní... kromě toho, že se museli vyrovnat s potřebou donora a rozhodli se vybrat si ho sami a užít toho starodávného způsobu spíše než injekčních stříkaček a nemocniční atmosféry."

"Uh... byla dobrá v posteli?"

"Docela. Ale nezkušená. S Eunikou se to nedá srovnat, jestli jsi myslela na ni,"

"Myslela." (Já taky!)

"Eunika - Eunika byla ta nejskvělejší věc, jaká by se mohla nějakému muži přihodit. Líbezná jako anděl a obratná — a naprosto bez zábran! — jako ta nejslavnější kurtizána v dějinách."

(Já předu štěstím!)

"Jaku. Taky dávání přednost tomu starodávnému způsobu,"

"Ano?"

"Byl jsi tak hodný na všechny ty dámy a dvě svobodné otěhotněly a já jsem dost bohatá na to, abych si s tím poradila, a právě teď se cítíš mladý — já to vím, že ano! Mohl bys mě zvednout a odnést mě támhle? Nebo mám jít?"

"Euniko,"

"Půjdeme oba. Ale rychle,"

"Ano. Ano, miláčku,"

Vyskočila, vzala ho za ruku..., rozezvučel se domácí telefon: "Pane Salomone! Tady Rockford. Vaše auto čeká."

Joan řekla: "Ach, můj bože!" a dala se do pláče.

Jake ji objal a pomazlil se s ní. "Je mi to líto, miláčku."

"Jaku. Řekni jim, ať jdou na večeři. Řekni jim, ať se vrátí, uh, za dvě hodiny."

"Ne, drahá."

Dupla si bosou nohou. "Jaku, já nepojedu, já nepojedu! To je nesnesitelné."

Řekl tiše: "Slíbila jsi to. Podívej, drahoušku, není mi devatenáct, abych byl schopen fungovat na zadních sedadlech auta nebo na zadní verandě, zatímco v domě probíhá večírek. Musím mít ticho a klid," (Nevěř

mu, drahý! Ačkoli by mohl mít poprvé strach.)

Joan brečela a vrtěla hlavou. Promluvil nahlas: "Rock-forde!"

"Ano, pane?"

"Budeme venku za vteřinku. Nechtě motor běžet,"

Vstal, udělal pár kroků ke zdi a přepnul telefon na nulu, pak řekl tiše: "Oblékni se, drahá."

"Neobléknu! Jestli teď pojedeme, budeš mě muset nacpat do auta úplně nahou,"

Povzdychl si a vzal ji do náručí; přestala plakat a vypadala náhle šťastně.

Ten zážitek netrval dlouho. Obrátil si ji v náručí, jak si sedal na židli, pevně ji stiskl a nasekal jí na pravou hýždi. Ječela. A bojovala.

Chytil si ji pevněji, pravou nohu přeložil přes obě její nohy a pilně se věnoval její levé zadní tváři. Pak střídal obě strany, zastavil se u desítky. Postavil ji na nohy a řekl: "Oblékni se, drahá. Rychle."

Přestala si třít potrestanou oblast. "Ano, Jaku,"

Ani jeden neřekl ani slovo, dokud jí nepomohl do auta, nevklouzl za ní a nebyli zamčeni. Pak řekla plaše:

"Jaku? Budeš mě držet?"

"Samozřejmě, drahoušku."

"Mohu si sundat plášť, prosím? Sundáš mi ho?"

Když už róba nepřekážela v cestě, povzdychla si a přitulila se k němu. Za chvíli zašeptala. "Jaku miláčku? Proč jsi mi naplácal?"

Ted" bylo zase na něm, aby zavzdychal. "Dělala si potíže... a je to jediná věc, o které vím, že může udělat ženě dobře; když pro ni muž nemůže udělat to, co ona potřebuje. A v té chvíli jsem — jsem nemohl."

"Aha. Myslím, že to chápu."

Zůstala chvíli ticho, líbily se jí jeho paže kolem ní a to, jak mu dýchala na hrud'. Pak řekla: "Drahý?"

Naplácal jsi někdy Eunice?"

"Jednou."

"Ze stejného důvodu?"

"Ne zcela. No, trochu. Zlobila mě s tím." (Lechtala jsem ho, drahý. A dostalo se mi překvapení mého života.)

"Tak to jsem ráda, že si mi taky nasekal. Ale pokusím se tě nedráždit — i když nikdy nebudu ten anděl, jakým byla ona." (Padlý anděl, šéfe. Všechno jsem si to vychutnala a pak rovnou dolů do pekla.)

"Jaku?"

"Ano, Euniko?"

"Ve skutečnosti mi nevadilo, žes mi naplácal, i když jsem řvala. Ale — no, teď to narukuji — jsem na to stavěná, dostat nářez. A když mi nandáváš, tak mě aspoň neig-noruješ — a jakákoli pozornost je lepší než žádná. A kromě toho — " Zaváhala.

"Kromě toho co, Euniko?"

"No, já nevím — ale myslím, že se to stalo."

"Co se stalo?"

"Že jsem měla orgasmus. No, možná. Nevím, co by měl člověk cítit. Ale zatímco jsem křičela a trpěla; měl jste tak těžké ruce, pane — náhle jsem cítila uvnitř teplo a zdálo se, že něco sílí a exploduje — lip to popsat neumím. A byla jsem extaticky šťastná a vůbec mi nevadilo těch pár posledních ran, stěží jsem je vnímala. Byl to teda ženský orgasmus?"

"Jak bych to mohl já vědět, nejdraší? Snad budeš schopná mi to říci. Později,"

"Později — dnes v noci?"

"Uh, myslím že ne, Euniko. Je pozdě, neměli jsme nic k jídlu a já jsem unaven, i když ty nejsi — "

"Já jsem, trochu. Ale jsem šťastná,"

"Takže dnes v noci budeme odpočívat. Když se to opravdu stane — už se tomu nebudu bránit — uděláme to poprvé v absolutním soukromí a tichu. Žádné telefony a žádní sluhové a žádné vyrušování. A potom — no, snad by to šlo, příležitostně. Ale už nejsem mladiček. Ty víš, co myslím, drahoušku; taky jsi byl starý."

"Ano, nejdraší, mnohem starší, než jsi ty. Eunika umí čekat. Jaku? A co to bylo za škádlení, které ti Eunika prováděla, že to bylo tak hrozné, abys jí za to naplácal?"

Náhle se zasmál. "Ten malý rarášek mě lechtal tak, že jsem se z toho skoro zbláznil. Tak jsem ji vyplatil. Ale byli jsme sami a skončilo to uspokojivě. Docela."

"Jak?"

"Jak myslíš? Předvedl jsem svůj obvyklý průměrný výkon a Eunika — na to nejsou slova, ale byla lepší než kdy jindy, ačkoli to zní neuvěřitelně." (Měla jsem z pekla štěstí, že mě nerozříznul jako meloun, dvojče — a přitom jsem chtěla, aby to udělal!)

"Vážně? Někdy tě polechtám já — a nechám si za to taky naplácat. Takže si ber svoje vitamíny, drahý. Jaku, ale tobě se to líbilo, dávat mi takhle na zadek. Ze jo?"

Chvilí nic neříkal. "Líbilo se mi to tolik, že jsem tě ne-zmlátil ani tak silně, ani tak dlouho, jak jsem chtěl. Začínal jsem se cítit "mladě", jak ty tomu říkáš — ale věděl jsem, že jestli tě nedostanu z domu právě teď, už bys asi neodešla vůbec. A nestojím o to, dávat to na vědomost služebnictvu."

"Měl by sis mě radši vzít. Pak bychom mohli služebnictvo ignorovat."

"Měla bys být radši zticha. Ty se teprve učíš, jak být dívkou, a já se zase učím, jak s tebou zacházet. Jsi Eunika — ale nejsi Eunika. A taky si musíme vyjasnit právní záležitosti, než budeme mluvit o takových věcech."

"Ty starý mizero. Tyrane. Sadisto. Drž mé pevně."

16

Jake doprovodil Euniku do jejího budoáru. Winnie už tam čekala — k nelibosti Joan, protože považovala za možné, že by Jaková přísná povaha mohla zhřešit, kdyby byl dům tichý. Ale nedala to znát. "Ahoj, Winnie!"

"Slečno Joan! Jste v pořádku? Měla jsem o vás takový strach!"

"Samozřejmě, že jsem v pořádku; pan Salomon se o mě staral. Proč jsi tak vyděšená, mifačku?"

"Proč, kvůli těm hrozným věcem, které o vás říkali ve zprávách, a před justičním palácem byly nepokoje; viděla jsem to. A —"

"Winnie, Winnie! Ta pitomá bedna je pro idioty; proč se na to díváš? Nikdy jsem nebyla v nebezpečí."

"Ale měla namáhavý den, tak se o ni dobře postarejte, Winnie."

"Oh, postarám se, pane!"

"A já jsem také unaven, takže vám řeknu dobrou noc a půjdu spát. Poté, co najdu něco k jídlu, snad."

"Hubert dal podnos do vašeho apartmá, pane,"

"Hubert dostane další řád za zásluhy. Ačkoli, abych řekl

pravdu, Winnie, měl jsem dnes také rušný den, a tak mám malou chuť k jídlu a nervy nadranc. Možná povečeřím prášek na spaní."

"Jaku, drahý —"

"Ano, Euniko?"

"Neber si prášek. A najež se přece."

"Ale —"

"Já vím, sama jsem uzlíček nervů. Ale vím, co s tím dělat — a Winnie a já můžeme uklidnit tvoje nervy a navrátit ti chuť k jídlu a uspat tě jako dítě."

Zvedl jedno obočí, podíval se na Euniku, pak na Winnie. "Myslím, že by kterákoli z vás mohla. Ale obě?"

"Jaku, ty jsi obscénní starý muž; Winnie se z toho už červená. Ale vážně můžeme — že ano, Winnie? Money Hum."

"Oh. Ano, můžeme, pane Salomone."

"Ehm, ehm! Bude přitom téct krev? Nebo mi budete lámat kosti?"

"Oh ne, pane! Je to uklidňující. Uvolňující."

"Všechno člověk musí jednou zkusit."

Joan řekla: "Ale budeš se na to muset svléknout —"

"Myslel jsem si, že v tom bude chyták."

"Oh Jaku, necháme tě, ty padavko; můžeš si nechat trenýrky. My se na to svlékneme; spirituální efekt je pak lepší. Je to způsob, jak se zahřát před cvičením. Běž se svléknout; pak si oblékni trenýrky a župan. Přijďme za tebou do Zeleného apartmá. Hned potom si zakousneš něco k jídlu, dáš si vlahou vanu a

hned do postele a spát."

"Možná bych se měl raději nejdřív osprchovat. Po tom dni u soudu smrdím jako skunk."

"To je v pořádku. Stejně, Winnie a já už se teď natolik ovládáme, že se můžeme rozhodnout, že nejsme schopné cítit — nebo slyšet rušivý zvuk nebo něco jiného."

"To je pravda, pane Salomone."

"Dobrá. Winnie, jestli mě bude bít, musíš mě chránit. Adié, drahá."

"Pět minut, Jaku."

Jakmile osaměly, Winifred řekla: "Chcete mě donutit, abych se svlékla donalia? Zase?"

"Nenutila jsem tě svléknout se ani poprvé. A drahý doktor si určitě všiml, že jsi dívka. Zdálo se mi, jako kdyby ten polibek, co ti dal, byl lepší než ten, co jsem dostala já."

Přestaň se červenat. Winnie, můžeš být taky padavka, jestli chceš — ale opravdu potřebuji, abys tam byla. Jinak si Jake bude myslet, že ho chci dostat."

"Oh, pan Salomon by si to o vás nikdy nemyslel,"

"Je to muž. Je to stejný muž jako drahý doktor. Potřebuji garde, jde mi jen o to, aby usnul bez prášků. Chudáček malý, měl dnes hrozný den. Winnie, u soudu byl skvělý; budu ti o tom vyprávět. Později. A teď si sundáme tyhle hadry a popadneme negliže. To cudné." Joan Eunika se náhle zarazila. "Snad nejsem takové trdlo. Broučku? Máš schůzku?"

Slečna Gerstenová se zase začervenala. "Uh... ne, až později."

"Paul pracuje tak dlouho? Promiň — vygumovat a opravit. Do toho mi nic není."

Malá zrzka se červenala dál, ale odhodlaně odpověděla. "Moje věc je vždycky vaše věc, slečno Joan."

Uh, mám se o vás starat — a opravdu se snažím! Ale zdá se mi, že jste jako moje starší sestra,"

"Děkuji ti, sladké zlatíčko. Ale ani starší sestry by neměly slídit."

"Stejně jsem vám to chtěla říct. Paul a já jsme se rozešli."

"Ach, to je mi líto!"

"Mně ne Nemyslím si, že Paul někdy zamýšlel dát se rozvést; utahoval si ze mě. Ale — no, Bob není ženatý. Ještě ne."

"Ještě ne? Plánuješ, že se budeš vdávat, drahá?"

"No... nemyslím si, že svatba je něco, co si člověk může naplánovat. Prostě to přijde. Jako bouře,"

"Mohla bys mít pravdu. Broučku, jestli se vdáš nebo budeš mít zábavu a štěstí, doufám, že to bude pro tebe skvělé. A "Bob" je tak běžné jméno, že nebudu mít pokušení vyzvídat. Když ho neuvidím."

"Pravděpodobně ne. Přijíždí nahoru služebním výtahem a vchází do mých pokojů ze zadní chodby — nevidí ho nikdo, jen stráž ve službě. A ti nedělají drby."

"Kdyby nějaký strážce někdy pomlouval něco v tomto domě a já bych to zjistila, byl by na podpoře tak rychle, až by se mu z toho zatočila hlava. Winnie, další personál by v tomhle mohl chybovat. Ale garda je ve zvláště důvěryhodném postavení a musí držet jazyk za zuby. Winnie, kdyby ses někdy chtěla setkat s Bobem — nebo s kýmkoli — někde jinde, nechala bych vás tam dopravit svými mobilními strážemi a zase by vás vyzvedly, ani bych nevěděla kde."

"Uh... děkuji. Ale tohle místo je pro nás nejbezpečnější — a dnes je tak málo bezpečných míst. Nejhorší, co se tady může stát, je, že Bob by mohl být uveden do rozpaků. Mě by to nepřivedlo do rozpaků vůbec, jsem na něj pyšná!"

"Takhle se to má dělat, drahá. Jako bývalý muž vím, že to je přístup, čeho si muž nejvíc cení na ženě."

"Jsem na něj pyšná". Ale teď honem; necháváme Jaká čekat. Jestli si budeš brát kalhotky, najdi si raději nějaké strečové. A díky za zapůjčení těchto šatů — zjistila jsem, že bez zástěry a čapky to je ještě efektivnější. Na chvíli jsem si svlékla i plášť. Řeknu ti to později."

Za chvíli děvčata spěchala dolů po chodbě do Zeleného apartmá, obě jen v negliže a bosé. V posledním okamžiku se Winifred rozhodla, že když její paní bude provádět meditaci ve správném úboru, tak by měla taky.

Našly obhájce v županu a vypadal ospale. Joan řekla: "Doufám, že jsme tě nenechaly dlouho čekat. Je vana připravená? Jestli ne, jsem ochotná ji napustit, než začneme. Pak šup do ní a ven, nestane se ti, že usneš. Pak — "

"Podváděl jsem. Skočil jsem rychle do vany — vlašné — jak jsi specifikovala — a taky jsem se trochu

najedl."

"Dobře. Tak tě vstříme rovnou do postele a dáme ti pusku na dobrou noc a ty usneš dřív, než vyjdeme ze dveří. Jaku, tohle je ta nejjednodušší jóga, ne cvičení, ale meditace. Kontrolované dýchání, ale nejsnadnější druh. Nadechni se při každém opakování modlitby a zadrž dech až do začátku další. Pak během jedné modlitby vydechněš, během další zadržíš dech a to se pořád opakuje. A teď všichni najednou, v trojúhelníku. Můžeš si sednout do pozice Lotosu? Asi ne, ledaže bys to nacvičoval."

„J5uniko — "

"Ano, Jaku?"

"Můj otec byl krejčí. Seděl jsem na krejčovské židli dřív, než mi bylo osm. Je to takhle dobré?"

"Samozřejmě, jestli je to pro tebe pohodlné. Jestli ne, může být jakákoli jiná pozice, při které se uvolníš. Protože musíš zapomenout na své tělo."

"V sedě se zkříženýma nohama bych mohl i usnout. Ale jak je ta modlitba?"

Joan Eunika si stáhla neglizé, pozvolně přešla na koberečku do meditační polohy s chodidly na stehnech a dlaněmi v klíně obrácenými nahoru. "Je to takhle. Om Máni Padme Hum." (Om Máni Padme Hum. Už jsem to měla naučit Jaká dávno.)

"Já znám tuhle průpovídku. "Klenot v lotosu". Ale co to říká tobě, Joan Euniko?"

Winifred následovala příkladu Joan okamžitě, seděla nahá se zkříženýma nohama — a nečervenala se. Odpověděla. "To znamená všechno a nic, pane Salomone. Jsou to všechny dobré věci, které znáte — odvaha a krása a laskavost a to, že nechcete něco, co nemůžete mít, ale jste šťastný s tím, co právě máte; a stromy kývající se ve větru a tlust'oučká miminka, broukající, když je polechtáte na chodidle, a všechno, co činí život dobrým. Láska. Vždycky to znamená lásku. Ale nepřemýšlejte o tom, nemyslete vůbec, ani se nesnažte myslet. Odříkávejte modlitbu a prostě buďte — dokud se nebudete vznášet, zahřátý a dobrý a uvolněný,"

"Dobrá, pokusím se." Sundal si župan, pod ním měl bo-xerské trenýrky. "Joan Euniko, kdy jsi začala dělat jógu? Winnie tě to učí?"

"Ale ne!" řekla Winifred. "Slečna Joan to naučila mě — je mnohem dále na Cestě než já."

(Pozor, šéfe!) (Jen se neboj, Lulu.) "Člověk se naučí mnoho věcí, Jaku — a zase je zapomene, protože na ně nemá čas. Hrával jsem šachy, a přesto jsem nepostavil kameny na pole už padesát let. Ale ještě déle než padesát let jsem se nemohl ani pokusit sednout si do Lotosu..., dokud mi Eunika nedala tohle nádherríe mladé tělo, které může dělat všechno." (Pod kterou mušlí je hrášek, Euniko?) (Bude pod tebou, jestli se příliš uvolníš; měla bys vyprázdnit náš měchýř.) (Neměj péči, drahá. Nepůjdu dolů, musím hlídat Jaká.) "Přidej se k nám, Jaku. Winnie, ty nás povedeš; začni, jakmile bude Jake v pozici."

Salomon si začal sedat na podlahu, náhle se zastavil a vylezl z trenýrek. Joan to potěšilo, brala to jako znamení, že se rozhodl nechat všemu volný průběh. Ale nezměnila vážný výraz svého obličej, ani neuhnula očima. Winifred hleděla upřeně na její pupek; jestli si toho všimla, nedala nic najevo.

"Vdechujeme," řekla Winifred jemně. "Oni Máni Pa-

dme Hum. Držíme dech. Om Máni Padme Hum. Výdech. Om Máni Padme Hum. Držet.

"(Om Máni Padme Hum. Mám kopnout toho nemluvu, drahá?) (Mlč! Zničíš náladu. vOm Máni Padme Hum.)

"Om Máni Padme Hum! Řekl Salomon hlasem, který by poctil katedrálu. "Om Máni Padme Hum!"

"Winnie, miláčku," řekla Joan jemně. Zahraj to do ztracena a vzbud' se. Budeme muset vzbudit Jaká." Zrzčiny oči zamžouraly, zašeptala ještě jednu modlitbu a skončila. "Jaku, miláčku," řekla Joan měkce, Eunika tě volá. Vzbud' se trošinku a dovol, ať ti pomůžeme dostat se do postele. Eunika tě volá zpátky. Jaku nejdražší."

"Já tě slyším, Euniko."

"Jak se cítíš?"

"Co? Uvolněně. Nádherně. Hodně odpočínutý, ale připravený spát. Řekněme, že to opravdu funguje. Ale je to jen autohypnóza."

"Naznačovala jsem snad, že to je něco jiného? Jaku, neočekávám, že najdu Boha koukáním na svůj pupek. Ale opravdu to funguje... a je to lepší, než do sebe cpát léky. A teď nech Winnie a mě, ať ti pomůžeme do postele,"

"Já to zvládnou,"

"Samozřejmě, že to zvládneš, ale já nechci, aby pominulo to uvolnění. Dopřej mi to, Jaku, a dovol, abychom tě rozmazlovaly. Prosím."

Zasmál se a nechal je — vklouzl do rozesílané postele, dovolil, aby ho přikryly, usmál se znova, když mu Joan Eunika dala mateřskou pusu na dobrou noc, a nevypadal překvapeně, ani když Wmifred následovala příkladu své paní — otočil se na bok a usnul, jakmile dívky odešly z pokoje.

"S tím se neobtěžuj," řekla Joan, když si Winifred začala oblékat negligé. "Je to můj dům a nikdo nechodí po večeri nahoru, když pro něj nepošlu. Kromě Huberta, ale řekla bych, že ho Jake poslal spát, když věděl, že má být vyzván dvěma děvčkami, aby se s nimi ve třech potuloval v čase a nic jiného."

Sklouzla rukou kolem zrzčina štíhlého pasu. "Winnie, i když se tak ráda strojím — není to hezké mít na sobě jen kůži?"

"Mám to ráda. Doma. Ne venku, moc špatně se opalují."

"A co v noci? Když jsem byla chlapcem, před mnoha a

mnoha lety, bylo tam, kde jsme žili, v červenci a v srpnu nesnesitelně horko — chodníky mé pálily do bosých chodidel. Domy byly jako rozpálené trouby, dokonce i v noci — a nebyla žádná klimatizace.

Elektrický větrák, to byl pro většinu lidí luxus, který si nemohli dovolit. V noci, když jsem nemohl horkem spát, často jsem se vykradl tichý jako myška a nahý jako žába zadními dveřmi ven, dával jsem při tom dobrý pozor, aby mě rodiče neslyšeli, a procházel jsem se nahý ve tmě, tráva mi chladila nohy a jemný noční vánek hladil moji pleť. Bylo to božské!"

"Zní to božsky. Ale já bych byla vyděšená, že mě někdo sejme."

"Slovo "sejmout" tenkrát ještě v tomto významu neexistovalo, tím méně nějaký strach z toho. Teprve když jsem byl ve středním věku, začal jsem být ve tmě obezřetný." Zabočily do ložnice Joan. "Dej mi pusku na dobrou noc, líbezná, a běž, máš tu schůzku. Ráno můžeš spát dlouho; já taky budu."

"Uh, schůzku mám až po půlnoci. Nepovíš mi, co se dnes stalo?"

"No, proč ne, drahá. Ale mohla bys potom mít málo času. Nevykoupeš se se mnou?"

"Jestli chceš. Koupala jsem se po večeri."

"A už jsi nalíčená na schůzku. Já jsem se koupala dnes ráno a zdá se, jako by to bylo před týdnem.

Čichni si ke mně a řekni mi, jak hrozně jsem cítit."

"Voníš dobře. Přitažlivě."

"Tak se dnes spokojím jen s kartáčkem na zuby, bidetem a opláchnu se v podpaží; raději půjdu spát."

"Ještě jsi nevečeřela."

"Nemám vůbec hlad. Jsem jen šťastná. Je v lednici mléko? Mléko a sušenky, nic jiného nechci. Jestli chceš taky, vem si sklenici pro sebe a můžeme nadrobit v posteli a jen tak si povídat. O věcech, jež nemohu říkat drahému Jakovi, teď, když jsem dívka, a ne lakomý, protivný starý Johann."

"Joan, nevěřím, že jsi byla někdy protivná."

"Ach ano, zlato. Po většinu času mě něco bolelo a pořád jsem byl sklíčený a nebyl jsem schopen žít. Ale Joan Eunika není nikdy sklíčená; má pravidelnou stolicí. Vyšťárej pro nás dvě skleničky mléka a krabici sušenek a já si dám tu předstíranou koupel. Nechoď dolů; něco bude támhle v těch železných zásobách. Fíkové trubičky nebo vanilkové vafle,"

Brzy nato seděly a jedly v posteli a Joan Eunika přednášela redigovanou zprávu o průběhu dne: " — tak jsme navštívili kanceláře soudce Maka a auto jelo napřed, protože soudce Mak, ten sladký miláček, nechtěl ani slyšet o tom, že bych odjela ulicemi. I když už ty falešné nepokoje skončily. Pak jsme přestoupili v Safe Harboru z helikoptéry do auta a jeli domů." (Chráníš její "nevinnost", dvojče?) (Ne, ani nápad! Chráním Jakovu pověst.)

"Ale nejlepší na celém dni bylo, když jsem si sundala ten plášť a dovolila jim podívat se na to oblečení, do kterého jsi mě oblékla. Málem se z nich stali nevychovanci, drahá." .

"Nevychovanci?"

"Je to už moderní slang. Klesli na jedno křídlo a točili se pořád dokola jako kohout, když chce skočit na slepici,"

"To nezavinily ty šaty, ale ty."

"Obojí. Eunika Brancaová měla božské tělo a já se snažím, co to jde, abych jí dělala čest. S tvoji

pomocí. A představ si, oba ti niiláčci mě líbali tak, že by mě snad znásilnili, kdybych se nebránila."

"Líbalí lépe než Dr. Garcia?"

"Nemyslím si, že by mě Dr. Garcia líbal, jak nejlépe uměl. Řekla bych, že byl nesmělý a měl zábrany, protože byl překvapen a styděl se v přítomnosti jedné zrzavé sestry, kterou bych mohla jmenovat. Ale tito dva neměli zábrany a měli v sobě už pár drinků a každý z nich dělal co mohl, aby byl lepší než ten druhý. Páni! Winnie, nepřeháním — kdyby tam nebyl Jake, myslím, že by si mě položili na koberec a vystřídali by se na mně."

"Uh... bránila by ses? (Chceš jí říct pravdu, courou?) (A kdo mě naučil být courou? Je nějaký důvod, proč jí to neříct, Euniko?) (Žádný. Kromě toho, že tě pravděpodobně brzy sama znásilní.) (Oh, kdepak, jen zabíjí čas, než bude mít schůzku.) (Potom neříkej, že jsem tě nevarovala.)"

"Winnie, kdybych byla skutečnou dámou, byla bych vyděšená. Ale nebudu předstírat před svojí kamarádkou. Ještě toho moc nevím o tom, jak být ženou, ale zdá se mi, že mám silné instinkty. Na mou duši, kdyby mě kterýkoli z těch dvou milých mužů jemně popostrčil, byla bych se ocitla na tom koberečku s roztaženými nohama a zavřenými očima. Pohlavní styk s několika muži? V tu chvíli jsem byla připravena na celý regiment."

Winifred řekla zamyšleně: "To se mi jednou stalo,"

"Celý regiment!"

"Ne. S několika muži."

"No, tak smeteme drobečky z postele, ztlumíme světla a přitulíme se k sobě a ty to povíš starší sestře. Byli na tebe oškliví?"

"Ani ne. Ach, drahá, už se červenám. Zhasni všechno a nech jenom ta světla na podlaze; pošeptám ti to do ucha."

"Už je to lepší?"

"Ano."

"No tak to řekni mamince."

"Uh, bylo to tu noc, kdy jsem ukončila školu. Nebyla jsem panna — nevím, jestli byla nějaká panna ve třídě. Ale tohle bylo něco jiného. Pár mladých doktorů pořádalo party pro některé z nás. Bylo to fajn a očekávala jsem, že budu s jedním z nich sama. Doktoři jsou ti nejnadrženější lidi a dívka s žádným z nich nejde na schůzku, aniž by to myslela vážně. Ale bylo tam hrozně moc šampaňského a žádné jídlo. Joan, já jsem předtím nikdy šampus nepila."

"Aha! Tak to můžu popsat, jak to dopadlo."

"No... šampaňské není na chuť silné. Nasávala jsem hodně."

"Potom jsem byla v posteli a dělo se to. Nebyla jsem překvapená a snažila se spolupracovat. Pamatuji si to jen rozmazaně. Ale všimla jsem si, že vůbec nebyl tmavovlasý; měl vlasy zrzavé jako já. Pak jsem si byla jistá, že měl černé vlasy a knírek. Později jsem si všimla, že byl skoro plešatý, a uvědomila jsem si, že se stalo něco divného. Joan, na tom večírku bylo sedm doktorů. Myslím, že než nastalo ráno, měli mě všichni. Nevím kolikrát. Pochopila jsem, co se děje, když husté vlnité rusé vlasy byly vystříhány lysinou. Ale nesnažila jsem se to zastavit. Uh... nechtěla jsem přestat. Jsem nymfomanka, co?"

"To já nevím, drahá, ale přesně tohle jsem cítila dnes odpoledne. Chtěla jsem, aby se to konečně stalo, chtěla jsem, aby se to dělo dál — a přitom já ani nevím, jaké to je. Ale vyprávěj dál."

"No, pokračovalo to. Jednou jsem vstala a šla jsem do koupelny a v zrcadle jsem si všimla, že na sobě vůbec nic nemám, a nemohla jsem si vzpomenout, že bych se svlé-

kala. Ale nezdálo se, že by to vadilo. Vrátila jsem se do postele a zjistila, že se cítím osamělá; party už asi skončila. Jenže neskončila. Přišel nějaký muž a mně se podařilo podívat se mu do očí a řekla jsem: Oh, Tede! Pojď sem. A on šel a dělali jsme to a bylo to horší než kdy předtím.

Probudila jsem se asi v poledne s hroznou kocovinou. Dokázala jsem se posadit a byly tam moje šaty pečlivě složené na židli a na nočním stolku byl podnos, na němž byla termoska s kafem a nějaké dánské pečivo a sklenička se vzkazem, který zněl: "Vypij to, než se najíš. Budeš to potřebovat. Chubby,"

Chubby byl ten, co neměl skoro žádné vlasy."

"Džentlmen. Odhlédneme—li od jeho záliby v masovém znásilňování."

„Chubby byl vždycky hodný. Ale kdyby mi někdo řekl, že s ním někdy budu v posteli, vysmála bych se

mu."

"Byli jste spolu ještě někdy?"

"Ach, ano. Opravdu jsem ocenila, že na mne myslel s tou malou snídaní a hlavně s tím lékem na kocovinu. Dala jsem se po tom dohromady. Ne tak, že bych mohla jít hned do služby, ale dost na to, abych se oblékla a šla do svého pokoje,"

"Byla jsi pak v pořádku? Myslím, uh, nenakazila ses nebo něco takového?"

„Ani jsem nebyla bolavá. Vůbec nic. A jinak to nebylo nebezpečné, neměla jsem plodné dny, kdybych bývala nebyla chráněna implantátem, což jsem byla. Když jdeš do postele s mladým doktorem, tak je na tom hezké to, že nemáš skoro žádnou šanci chytit nějakou infekci. Ne, měla jsem velké štěstí, Joan. Oh, bez pochyby se o celé záležitosti povídalo — ale nebyla jsem jediná absolventka, které se to tu noc stalo, a nebyl to jediný večírek. Nikdo se mi neposmíval. Ale byl to pohlavní styk s několika muži a já jsem nepohnula ani prstem, abych tomu zabránila." A zamyšleně dodala. "To, co mě zneklidňuje, je, že bych to mohla udělat znovu. Víím, že bych to udělala. Takže už vůbec nepiju. Víím, že bych to nezvládla."

"Cože, Winnie, se mnou jsi měla drink a víc než jen jednou."

"To není totéž. Uh, kdybys chtěla, abych se opila s tebou — tak bych to udělala. To by bylo bezpečné." (Bezpečné? Opravdu toho o tobě ví málo.) (Euniko, neděláme víc, než že se mazlíme, a ty to víš.) (Zadá tě, abys zvýšila tempo.) (No, to nezvýším! Alespoň ne o moc.)

"Winnie! Winnie, drahoušku! Podívej, kolik je hodin."

"Co? Ach můj bože! Deset minut po půlnoci. Já — " Malá zrzka vypadala, že začne plakat.

"Přijdeš pozdě? Však on počká. Oh. Určitě počká — na Winnie."

"Ještě není pozdě. Služba mu končí ve dvanáct a chvíli to trvá, než se sem dostane. Ale — ach bože, nechci opustit tebe. Ne teď, když jsme byly — já jsem teda byla — tak šťastné."

"Já taky, drahoušku," souhlasila Joan a jemně se vyprostila z Winifrediny náruče. "Ale starší sestra tu bude pořád. Nenechávej svého muže čekat. Uprav si rtěnku a vlasy a tak v mé koupelně, jestli je možné, že už by byl ve tvém pokoji."

"No. Dobrá. Slečno Joan, vy jste na mě tak hodná."

"Neopovažuj se oslovovat mě "slečno,, v takovéhle chvíli, nebo přísahám, že kvůli mně zmeškáš rande. Honem, honem, zlato; udělej se krásnou. Dej mi pusku na dobrou noc; usnu dřív, než vylezeš z koupelny. A líbezná — zítra žádná cvičení."

"Ale — "

"Usměj se, nerozbila jsem ti panenku. Chci dlouho spát a chci, abys fy taky dlouho spala, protože jinak bych se vzbudila vědomím, že jsi nervózní. Už umíš všechny klasické pozice, které dnes v noci potřebuješ v posteli. Přestaň se červenat. Dej mu ode mne něco, speciálního, ale neříkej mu to. A nebo mu to řekni, mně je to úplně jedno. Dej mi pusku a nech mě spát."

Její služka—kamarádka—ošetřovatelka ji nepřilíhla rychle políbila a spěšně odběhla. Joan Eunika předstírala, že spí, když Winifred tiše vyšla z koupelny a přešla pokoj, aby se dostala do vlastního apartmá; dveře se za ní zavřely.

(No, dvojče, zase jsi měla kliku, že jo?) (Euniko, řekl jsem ti už několikrát, že se nebudu procházet po Gay Street, dokud jsem ještě panna. Mohlo by to být návykové.) (To by mohlo, s naším pomilováníhodným mazlíčkem, který má rád styk s několika muži. Ale nemyslela jsem ji. Myslela jsem to v Safe Harboru.)

(Tomu ty říkáš klika?] Já ti řeknu, že to byla ta nejhorší

věc, jaká se mi kdy stala. Euniko, potřebovala jsem to Money Hum tak nutně jako Jake.) (Já ti říkám, že to byla klika. Šéfe, miláčku, možná, že jsem mrtvá, ale pořád umím číst kalendář. Měla jsem to pravidelně za dvacet — osm — a — půl dne po více než deset let — a máme to tak dál od té doby, co jsme spojené. Jsme plodné jako želva, Myrto, v tuto minutu — a budeme ještě asi dva nebo tři dny. Jake ti slíbil, že příště nezklame..., a ty budeš tak bezstarostná jako ta roztleskávačka, o které jsem ti vyprávěla. Prohlédla sis mě pečlivě, Fanny? Takže nepůjdeš, ty poběžíš a necháš si dát ten implantát — asi v deset hodin zítra ráno. Ledaže bys plánovala teď hned nás vyloučit ze hry. Plánuješ to?)

(Euniko, ty mluvíš — ne, nemluvíš. Něco s tím určitě udělám. Zítra. Ale "hned vyloučit ze hry" je přehánění. Je to pro mne nové, kdežto ty jsi už byla jednou těhotná. Ale tvoje teta tě asi hlídala jako

ostříž —) (To hlídala. Elsie Dinsmoreová na tom byla lip.) (— ale prožil jsem vlastně tři těhotenství, jako otec. "Vyloučeno" — to je jenom krátké období, na konci. Těhotenství nebere ženám chuť. Moje andělská první žena, Agnes, by to byla zkusila na cestě do nemocnice, kdybych z toho neměl víc rozumu než ona. Přes to prese všechno budu hodná. Budu opatrná, trochu.)

(Joan, nesnažila jsem se ti to vymluvit. Jen jsem nechtěla, aby nás zbouchli náhodou. Řekněme během veselého dovádění s naším milým soudcem. Nebo s Alekem. Ale jestli chceš, bude to fajn. Vezmi si Jaká a můžeš hned otěhotnět. Anebo se s ním octni v jiném stavu a vezmi si ho potom; možná by byl poddajnější.)

(Euniko, nepočítám s tím, že bych se vdávala nějak ve spěchu, jestli vůbec.) (Vážně? Slyšela jsem, že s Jakoví nabízela aspoň čtyřikrát.)

(Ano, ano! Kdyby Jake souhlasil, tak bych se vdala; neklamala bych ho. Ale on nebude souhlasit, dokud ty právní figle nebudou vyjasněné, jestli vůbec. Což může trvat roky. Pamatuješ si, jak dlouho to trvalo, než soudy schválily zrušení držby akcií z nebeských cest? Byl to jasný případ v porovnání s tímhle a nešlo tam o takové peníze. Euniko, udělala jsem Jakovi' nabídku k sňatku kvůli jeho mravním zásadám; je mi jedno, jestli ze mě udělá "počestnou ženu", nebo ne, prostě jen chci, aby si nás bral do postele. S manželstvím nepočítám.)

(Dvojče, tvoje naivita mě překvapuje. Neslyšela jsi Winnie? Manželství se neplánuje, to se prostě stane. Žádná dívka neskončí pravděpodobněji v hotelovém pokoji, vdaná za muže, kterého neznala, ještě při západu slunce tu, noc předtím než kotě, které se nehodlá vdát "někdy brzy". Šéfe, vy si vezmete Jaká. Vdáte se za něj hned, jak s tím bude souhlasit — protože to jste mluvili rozumně, když jste poukazoval na to, že žádný jiný muž by vám už nemohl tak rozumět a zároveň nebýt oslněn vašimi penězi. A prozatím bude chytré používat antikoncepci.)

(Dobrá. Co děvčata dnes užívají?) (No, většina z nich používá implantáty. Některé berou prášky, bud' každý den, nebo jednou za měsíc. Ale když si u kteréhokoli druhu zapomenete vzít, může se tím hodně pokazit. Nikdy jsem neměla ráda lehkomyšlné zacházení se svým tělem; nejsem přesvědčená, že cokoliv, co změní ženiny hormony, je nějaký zvlášť dobrý nápad. To není pověra, šéfe, hodně jsem

0 tom četla poté, co jsem se dala nachytat. Všechny chemické metody mají svá rizika. Moje tělo pracovalo dobře tak, jak bylo; nechtěla jsem se mu do toho plést úspěšnou organizací — to cituji tebe, jenomže ty jsi mluvil o obchodování.) (Chápu, co chceš říci, Euniko, i když mluvíme o těch švindlech. Tělo je mnohem složitější než nějaká akciová společnost a to, které jsi předala mně, je úplný poklad; ani já ho nechci poškodit. Ale co jsi tedy používala fy? Sebeovládání?)

(Nikdy jsem žádné neměla, drahý. Oh, existuje mnoho jiných nádherných věcí, které můžeš dělat, a nemusíš se bát otěhotnění — jestli ze sebe dokážeš setřást svoji výchovu z dětství a být z jednadvacátého století —) (Podívej se, mrně, znal jsem — a používal jsem — každou z těchto dalších věcí na střední škole. Říkám ti to pořád: vy děti jste nevynalezly sex.) (Vy jste mě nenechal domluvit, šéfe. Tamto jsou nouzová opatření. Dívka, která spoléhá jenom na ně, bude zvyšovat populační explozi. Joan, nahlížela jsem na to odpovědně, když mi bylo přes osmnáct a dostala jsem oprávnění..., rozhodla jsem se pro jednu z nejstarších metod. Pro pesar. Pořád jsou k dispozici; kterýkoli doktor ti ho nasadí. Nosila jsem ho šest dní každý měsíc, dokonce

1 v kanceláři — protože, jak zdůrazňoval lékař, který mi ho dával, většina pesarů selže proto, že je člověk nechá doma, když si jen tak vyběhne pro kilo cukru a myslí si, že bude hned zpátky.)

(Myslím, že měl pravdu, Euniko.) (Já jsem si tím jistá, Joan. Ale nikdy jsem to neměla ráda — nikdy jsem neměla ráda žádnou antikoncepci; vypadalo to^že mám silný instinkt, který mi říkal, abych otěhotněla. Šéfe... ta věc — ta jediná věc — kvůli níž mi opravdu vadí, že jsem mrtvá..., je, že jsem vždycky chtěla mít dítě s vámi. A je hloupé, že jste byl už příliš starý — nebo možná téměř příliš starý —

když jsem vás poprvé potkala. Ale byla bych se pokusila, kdybyste něco naznačil.)
(Drahoušku, drahoušku!)

(Oh, jsem šťastná s tím, co mám. Om Máni Padme Hum. Neodmítám svoji karmu. Nejsem jen spokojená, jsem šťastná..., když jsem polovinou Joan Euniky.)
(Euniko, byla bys pořád ochotná mít se mnou dítě?)
(Co? Šéfe, nežertujte o tom. Nevysmívejte se mi.)
(Já nežertuji, milovaná.)
(Ale, šéfe, ta nezbytná část vašeho těla je pryč. Naložená v alkoholu nebo tak nějak.)
(Používají formalín, myslím. Nebo hluboké zmrazení. Nemluvím o té staré trosce, kterou jsme odložili. Můžeme sejít dolů a nechat si zavést ten implantát.)
(Co? Nerozumím.)
(Pamatuješ si na tu položku odpočitatelnou z daní, nazvanou Pamětní eugenická nadace Johanna Muellera Schmidta?)
(Samozřejmě. Vypisovala jsem jim šek na každé čtvrtletí.)
(Euniko, navzdory záměrům, podrobně vyloženým v její zakládací listině, její skutečný účel nevyplýval z těch záměrně zašmodrchaných vět. Když byl můj syn zabit, už jsem byl dosti starý. Ale byl jsem ještě mužný — potentní — a testy ukázaly, že jsem byl plodný. Tak jsem se oženil — myslím, že jsem ti to už říkal — abych měl jiného syna. Nevyšlo to. Ale pro každý případ jsem se pojistil a nikomu jsem to neřekl. Depozitní banka spermatu. V mrazících sejfech nadace je malý kousek Johanna. Stovky miliónů extrémně malých kousků, tak je to. Dejme tomu že nejsou mrtvé, jen spí. To jsem mínil tím implantátem. Dělají to malou ruční stříkačkou. Nebo tak nějak.)
(Euniko? Jsi tam ještě?) (Já pláču, šéfe. Nemůže děvče plakat štěstím? Ano!)
(Tak tedy zítra ráno. Do poslední chvíle si to můžeš rozmyslet.)
(Nikdy si to nerozmyslím. Doufám, že vy také ne.) (Milovaná.)

17

Příštího rána Joan zjistila, že Jake odešel z domu dřív, než se probudila; na podnose byl lístek:

"Drahá Joan Euniko,

spal jsem jako dítě a cítím se připraven zdolávat riskantní podniky — díky tobě a Winnie. Prosím předej jí moje poděkování a řekni (vám oběma), že se s velikou vděčností připojím k vašim modlitbám, kdykoli budu přizván — zvláště po namáhavém dnu.

Vrátím se pozdě — honba za pokladem, určování důkazních stop. Alek odjel do Washingtonu pro jednu stopu. Jestli mě budeš potřebovat, zavolej spojovatele nebo do kanceláře soudce McCampbella.

Instruoval jsem Jeffersona Billingse, aby tě nechal čerpat ze tvého účtu pro menší výdaje — je tam asi čtyři sta tisíc, jak doufám — na tvůj starý podpis a nový otisk palce. On vyzvedne peníze a bude je mít u sebe a já to stvrdím podpisem, dokud ti nevyhotoví novou podpisovou kartu s otiskem palce — říká, že znal Euniku Brancaovou od vidění, takže žádný problém. Kdybys chtěla, zastavil by se u tebe s tou novou kartou — domníváme se, že by se teď tvůj podpis měl trochu změnit. "

(Šéfe, myslím, že Jake neví, že vás umím podepsat lépe než vy sám.) (Myslím, že to neví nikdo, nejdražší. Ale nevím, jak by to fungovalo u soudu — pro nás, nebo proti nám?)

"Jestli potřebuješ větší kapesné, dovol, abych ti nabídl raději osobní půjčku, než aby se to objevilo v mé oficiální zprávě. Tvůj "bratr Mak" je nám velice nápomocen, ale finanční podíl z tohoto nesmyslu by se mu mohl jevit jako nevhodný až do té doby, kdy mě bude moci, plným právem, uvolnit z postu tvého poručníka. Pak budu osoba povznesená nad jakékoli podezření, však víš.

Když už mluvíme o tomhle, řekl jsem ti něco legračního o těch našich dvou přátelích. Dnes ráno jsem volal jednomu z nich a vzal to ten druhý a po obvyklých dotazech, týkajících se předložení směnky a obligací, vypadali, že si nedělají starosti s tím, co jsem viděl nebo slyšel nebo na co bych mohl usuzovat. Byl jsem polichocen. Ty malý ra-rášku, jestli už se musíš chovat nemravně, můžeš jim důvěřovat — protože jim tvoje blaho leží na srdci. Promiň, že jsem byl včera mrzutý. "

(Jsem ráda, že jsem se tohle dověděla, šéfe.) (Euniko, nezdá se mi, že by to byla naše věc, co Mak a Alek dělají ve svém volném čase. Jake by to o nich nikde neměl říkat,

dokonce ani nám ne.) (Ne, ne, šéfe! Jake vám říká, že byl včera pad'our — a že mu je to líto — a poskytuje vám roz hřešení už předem. Měli bychom si raději Jaká vzít — ač koli mě trápí to, že by mohl být žárlivý. Majetnický. Jeho věk, prostředí, ze kterého vzešel, a výchova. To by mohla být naše zhouba, dvojče — protože ty jsi v hloubi srdce děvka a my to obě víme.)

(Ale to je nesmysl, Euniko! Nikdy bych to Jakovi nevěšela na nos — a stejně nemáš pravdu. Takový inteligentní chlap — jako je Jake — se nevzrušuje nad nějakým vyhazováním z kopýtka; co mu dělá starosti, to je obava ze ztráty ženy, které si váží. Jestli si nás Jake vezme, nikdy nedovolím, aby se bál, že nás ztratí.) (Doufám, že to budeš schopen prosadit, šéfe, miláčku.) (S tvojí pomocí jsem si jist, že ano. Pojd'me si dočíst ten dopis —)

"Na večeri se mnou nepočítejte, protože to, co musím dnes udělat, je naléhavé — naléhavější než to, co vypadalo strašně naléhavě včera. A bylo to naléhavé. A doufám, že bude.

Tohle měl být původně milostný dopis, ale musel jsem se zmínit o jiných věcech — a o jiných lidech, takže tě musím poprosit, abys ho roztrhala a spláchla do záchodu. Není to náhoda, že jsem dopis zapečetil, a teď ho dám Cunninghamovi a řeknu mu, že si nechám přinést jeho hlavu na podnose, jestli ti ho osobně nepředá. Naučil jsem se mít ho rád; je to „čestný zloděj“.

Posílám ti mnoho pozdravů, nejdražší a tu největší možnou pusinku — tak velikou, že můžeš kousek ulomit a dát také Wiinnie, až jí budeš vyřizovat moje díky. Je to okouzlující dívka a já jsem rád, že se o tebe tak dobře stará.

(Pchá, ten starý nadržený bastard. Joan, Jake mohl oči nechat na pěkném pase Wiinnie, zatímco hladil nás.) (Bude si muset stoupnout do fronty!) (Žárliš, dvojče?) (Ne, ale opakuji — já ho dostanu jako první. Ztraceně, Euniko, měla jsem ho včera už úplně zpracovaného a byl to dlouhý boj. Ne to šup—šup—díky—dámo, co jsi sním prováděla ty. A všechno, co mi dal, byl výprask. Opravdu doufám, že dnes večer přijde domů.) (Jsou tu tři překážky, i kdyby přišel, dvojče.) (7r/?) (Hubert... a Wiinnie... a ten "implantát". Šéfe, miláčku? Nehodláš mi znemožnit, abych měla tvoje dítě tím, že dovolíš, aby k tobě předtím vstoupil Jake — že ne?) (Samozřejmě že ne, ty malý hlupáčku. Zvládal jsem milostné pletky levou zadní dávno předtím, než se tvoje babička narodila. Mmm — budu potřebovat hotovost.)

(Jake ti vysvětlil, jak se dostat k těm penězům, které chceš.) (Ano, jistě — na můj podpis a jeho potvrzení. To je jako když se kočka chce schovat na linoleu. Euniko, má lásko, vsadím se, že jsi nikdy v životě nedala úplatek.) (No... nepeněž;.) (Neříkej mi to, nech mě hádat. Miláčku, to, kvůli čemu se teď soudíme, má možná cenu miliónu — ale dnes potřebuji použité šeky průměrné hodnoty, a to ze zdroje, který není sledován. Pojd', malá čmuchalko, ukážu ti něco, o čem ani moje sekretářka — pěkně prolhaná dívka jménem Eunika, pamatuješ si na ni? — nevěděla.)

(Myslíte ten se ji', schovaný v koupelně, šéfe?) (Proboha? Jak jsi se ty, k čertu, o tomhle dověděla?) (Jsem čmuchal-ka.) (Znáš kombinaci?) (Měla bych se odvolat na pátý doplněk ústavy — abych nemusela odpovídat na kompromi-tující otázku.) (Proč bratře? Věděla bys ji za dvě minuty. Nebo ji chceš vydolovat z mé mysli?) (Šéfe, miláčku, teď

už víte, že se nedovím nic z vaší paměti, dokud vy sám na to nepomyslíte..., a vy se nedovíte nic z mé, dokud já na to nepomyslím. Ale — No, kdybych musela otevřít sejf, myslím, že bych začala čísla, která znamenají datum narození vaší matky.)

Joan si povzdechla. (Dneska nemá dívka vůbec žádné soukromí. Dobrá, podívejme se, jestli jsme byly oloupeny.)

Šla do koupelny, zavřela za sebou dveře, zašoupla zástrčku, vyndala stoh ručníků z dolní skříňky a začala manipulovat se stropem skříňky; zadní panel vypadl a odhalil sejf. (Myslíš, že datum narozenin mé matky to otevře?) (Nejdříve bych rozsvítila lampy nad masážním stolem a pak bych pustila v umývadle studenou vodu.) (Neexistuje vůbec žádné soukromí! Miláčku, opravdu jsi někdy někoho korumpovala svým hezkým zadečkem?) (Ne zcela. Jen jsem vylepšovala situaci. A teď se pojd'me podívat, jestli jsme nebyly oloupeny.)

Joan otevřela trezor. Bylo tam dost peněz na to, aby to vzbudilo zájem bankovního revizora. Ale peníze

nebyly srovnané do štučků v bance: nebyly tak hezky setřesené a celková částka nebyla na každém natištěna razítkem. (Je to hodně prachů, drahý — a buď nikdo ten sejf nenašel nebo nikdy nepřišli na ty doplňkové západky. Ať je to tak nebo tak, vyřeší to jednu věc. Nehodíme Jakův milý dopis do záchodu.) (Necháme ho ale, ať si to myslí, že ano?) (A co když se zeptá.) (Tak se rozpláčeš a přiznáš, že jsme se s tím dopisem nedokázaly rozloučit.) (Euniko, ty máš úplně zamotanou hlavu.) (Proto se tak dobře hodí k té tvojí, dvojče.) (Možná.)

Joan dala dopis dovnitř, vyndala dva balíčky, vložila je do malé pokladny na konci šatny — zaklapla trezor, zhasla lampy, zavřela vodu, přetočila číselník, zasunula nazpět zadní výplň skříně, ručníky vrátila na místo avskříňku zavřela. Pak přistoupila k telefonu a stiskla knoflík. "Šéfa O'Neila."

"Ano, slečno Smithová?"

"Chci svoje auto s jedním řidičem a oba strážce během třiceti minut."

Nastalo krátké ticho. "Uh, slečno Smithová, pan Salomon se zřejmě zapomněl zmínit, že budete opouštět dům."

"Měl k tomu dobrý důvod. Nevěděl o tom. Říkal vám, že už dále nejsem svěřencem soudu? Jestli ne, snad jste se to dověděl z nějakého jiného zdroje?"

"Slečno, ze žádného oficiálního zdroje jsem se to nedověděl."

"Aha. Tedy se to dozvídáte ode mne. Oficiálně,"

"Ano, slečno."

"Nezní to moc št'astně, O'Neile. Můžete si to zkontrolovat, když zavoláte soudci McCampbellovi "

"No ano, samozřejmě."

"Uděláte to, O'Neile?"

"Asi jsem teď nerozuměl, slečno. Neříkala jste mi to?"

"Nahráváte?"

"Jistě, slečno. Vždycky to tak dělám, podle rozkazu."

"Navrhuji, abyste to přetočil zpátky a odpověděl si na svoji vlastní otázku. Já počkám. Ale nejprve — jak dlouho už u mě jste, O'Neile?"

"Sedmnáct let, slečno. Posledních devět jako šéf."

"Sedmnáct let, dva měsíce a několik dní. Není to ještě dost na maximální důchod, ale byla to dlouhá, věrná a bezpodmínečná služba. Jestli chcete, můžete odejít dnes ráno a až do konce života budete brát nynější plat, O'Neile; věrná služba by se měla ocenit. A teď prosím přetočte pásek zpátky, já počkám." Čekala.

"Je to přepnuté, slečno — musím si vzít sluchadlo. Neříkala jste mi, abych zavolal soudci. Jenom jste řekla, že bych mohl."

"Tak je to správně. Zdůraznila jsem, že byste si mohl zkontrolovat, co jsem vám řekla — oficiálně — tímto telefonátem. To stále ještě můžete."

"Uh, slečno Smithová, nevím, na co narážíte."

"Jsem si jistá, že na to brzy přijdete. Chcete odejít dnes do důchodu? Jestli ano, pošlete mi nahoru Mentona; chci ho vyzpovídat."

"Slečno, já vůbec nechci odejít do důchodu."

"Vážně? Měla jsem takový dojem, že si hledáte jiné zaměstnání. Snad u pana Salomona. Je-li tomu tak, nechci vám stát v cestě. Důchod v plné výši je pro vás k dispozici, O'Neile."

"Slečno, mně se tady líbí."

"To ráda slyším. Doufám, že zůstanete ještě mnoho let. O'Neile, mluvil jste někdy s někým o mých příchodech a odchodech?"

"Jenom když jste mi to řekla, slečno. A v tom případě mám vždycky váš příkaz nahaný."

"Fajn. Vymažte tenhle pásek a já počkání, než to uděláte,"

Zanedlouho řekl: "Vymazáno, slečno Smithová."

"Dobře. Začneme znova. Šéfe O'Neile, tady slečna Johann Sebastian Bach Smithová. Chci svoje auto, jednoho řidiče a oba strážce za třicet minut,"

"Budou připraveni, slečno Smithová,"

"Děkuji. Budu nakupovat. Nemám něco vzít pro paní O'Neilovou?"

"To je od vás velice laskavé, slečno. Myslím, že ne. Mám se jí zeptat?"

"Jestli se zeptáte, řekněte jen, že moje auto jede ven. A když bude mít seznam, byla bych ráda, kdyby se o to Fred nebo Shorty postarali. Konec."

(Šéfe, vy jste vho tak vyděsil, až se z toho počural To nebylo hezké.) (Řídit feudální enklávu v demokracii, která existuje jen podle jména, není lehké, Euniko. Když Johann řekl "žába", každý skákal — a šéf mé ochranky zvlášť. O'Neil musí vědět — všichni musejí vědět — že Johann je pořád tady... a že nikdo, dokonce ani drahoušek Jake, nemůže kritizovat nebo vetovat to, co já řeknu. Ledaže by si nás vzal, v tom případě bych byla jen ženou a nechala bych všechno rozhodování na Jakovi.) (To by byly časy!) (Možná bych to udělala, moje drahá. A řekni mi, ty jsi poslouchala Joea?) (No... nikdy jsem se nestavěla na zadní. Myslím, že by se dalo říct, že jsem ho poslouchala. Kromě toho, že jsem lhala nebo zase někdy držela jazyk za zuby.) (Já bych dělala zrovna to samé. Myslím, že perfektní uspořádání by bylo dělat přesně to, co ti muž řekne..., ale navléknout' to tak, že to, co ti řekne, že máš udělat, je to, k čemu ses už předtím sama rozhodla.)

Joan spíše cítila, než slyšela, jak se směje. (Šéfe, to zní jako recept na perfektní manželství.)

(Zjišť' uji, že jsem rád ženou. Ale to je něco jiného. A teď, co si máme vzít na sebe?)

Joan se rozhodla pro úzkou podprsenku, sukni ke kolenům, neprůhlednou pláštěnku s kapuci a závoj přes obličej, plus sandály na nízkém podpatku, vše v tlumeném tónu. Byla hotová dřív než za půl hodiny. (A co obličej, Euniko?) (Pro "nákupní výlet" je to dobré. Nemusíš volat Winnie; ten malý fracek toho asi moc nena-spál.) (Ani já ji nechci volat; možná že by chtěla jít s námi.

Tak pojď, zlato — ať překonáme ten dva tisíce let starý rekord bez pomoci Ducha svatého.) (Šéfe, to není hezké, takhle mluvit!) (No, snad jsem toho tolik neřekl! Euniko, myslel jsem, že jsi nebyla křesťanka? Zen. Nebo hinduist-ka? Nebo něco takového?)

(Nic z toho, šéfe. Prostě jen znání některé užitečné spirituální disciplíny. Ale je urážlivé žertovat o něčem, co někdo jiný má za svátost.) (Dokonce i v mé mysli? Říkáš mi,

0 čem nesmím přemýšlet Kdybych tě mohl chytit, tak bych ti naplácal.) (Oh, vy mne můžete říci všechno, šéfe — ale neříkejte takové věci nahlas.) (To jsem neudělal a ne dělám a nikdy nebudu. Přestaň mě už dopalovat.) (Pro miňte, šéfe. Miluji vás.) (Já miluji tebe, ty malý rejpale. A teď už pojďme nechat se přivést do jiného stavu.) (Ano!)

Sjela předním výtahem do suterénu. O'Neil jí šel naproti a pozdravil ji. "Aulo je připraveno, slečno — a oba řidiči i oba strážci."

"Proč oba řidiči?"

"No, Finchley by měl být k dispozici. Ale Dabrowski se vzepřel mé autoritě a tvrdí, že je služebně starší. Přejete si to urovnat?"

"Samozřejmě že ne: vy musíte. Ale snad bych je mohla uklidnit."

"Ano, slečno."

Doprovodil ji k autu; oba týmy byly nastoupeny vedle něj, jednohlasně ji zdravily. Usmála se na ně.

"Dobré ráno, přátelé. Jsem ráda, že vás vidím a že tak dobře vypadáte. Byla to dlouhá doba."

Dabrowski odpověděl za ně. "To opravdu byla, slečno Smithová — a my jsme rádi, že vy vypadáte tak dobře."

"Děkuji vám." Přejížděla přes ně očima. "Je tu jedna věc, kterou mi nikdo neřekl..., o té tragédii, která odstartovala tento podivný sled událostí. Který tým řídil tu noc, kdy byla paní Brancaová zabita?"

Po dlouhou dobu nikdo nepromluvil. Pak odpověděl O'Neil. "Finchley a Shorty měli tu noc službu, slečno Smithová."

"Pak jim tedy musím poděkovat — za paní Brancaovou

1 za sebe. Ačkoli vím, že Dabrowski a Fred by jednali stejně statečně i promptně." Podívala se na Finchleyho, pak na Shortyho, obličej měla bez úsměvu, ale vyrovnaný. "Který z vás pomstil Euniku? Nebo jste to byli oba?"

Finchley odpověděl. "Shorty ho dostal, paní — slečno Smithová. Holýma rukama, jednou ranou. Zlomil

mu vaz."

Otočila se k Shortymu — byl to dvoumetrový, příjemný černoch — dvě stě devadesát liber náhlé smrti — a ve volném čase byl kazatelem. Podívala se na něj a řekla jemně. "Shorty, z celého srdce vám — za Euniku Brancaovou — děkuji." (Já mu doopravdy děkuji, šéfe. Tohle je pro mne novina. Byla jsem už mrtvá, když se výtah otevřel.) "Kdyby tu byla, poděkovala by vám — ne jenom za sebe. ale i za jiné dívky, které ten vrah nikdy nezabije. Jsem ráda, že jste ho zabil na místě. Kdyby šel k soudu, možná že teď už by byl na svobodě. A udělal by to zas."

Až do té doby Shorty neřekl nic. "Slečno — Finch ho taky dostal. Odprásknul ho. Nemohli jsme přesně říct, kdo ho dostal jako první."

"Na tom opravdu nezáleží. Kdokoli z vás čtyř by chránil paní Brancaovou s nasazením života. Věděla to a ví to, ať je kdekoli. A já to vím a šéf O'Neil to ví." Joan dovolila slzám se objevit, potom téci. "Já — my všichni! — si jen proboha přejeme, aby čekala uvnitř, než vy dva přijdete. Víím, že kdokoli z vás by raději viděl mrtvého mne než ji. Požádám vás, abyste mi prokázali tu laskavost a uvěřili mi, že cítím totéž. Shorty, mohl byste se za ni dnes večer pomodlit? Kvůli mně? Neumím se moc modlit." (Zatraceně, šéfe, rozplakal jste mě.) (Tak si řekni Money Hum. Za Shortyho. Stále se obviňuje z neodvratitelného.)

"Pomodlím se, slečno. Děláím to každou noc. Ačkoliv — paní Brancaová to nepotřebuje. Přišla rovnou do nebe." (To jsem přišla, šéfe. Avšak ne tak, jak si Shorty myslí.) (A my mu to neřekneme. Mluvila jsem už dost?) (Myslím, že ano.)

Joan řekla: "Děkuji vám, Shorty. Za sebe, ne za Euniku. Jak říkáte. Eunika opravdu nepotřebuje modlitby." Obrátila se na O'Neila. "Šéfe. chci jet do Gimbel's Compound,"

"Jistě, slečno. Uh, Finchley, zaujměte svoje stanoviště. A obě strážce." O'Neil jí pomohl dovnitř a zamkl; ona se zamkla zevnitř. Pancéřové dveře se zdvihly a velké auto vyjelo ven na ulici. (Joan, co chceš proboha kupovat u Gimbelse?) (Roubík. Pro tebe. Změním ten rozkaz za chvilinku. Euniko, kde jsi kupovala oblečení? Byla jsi ta nejlépe oblékaná holka ve městě — i když jsi byla nejnahatější.)

(Pch, nikdy jsem nebyla nahá; ten rozdíl spočíval

v Joeových návrzích. Joan, tam, kde jsem nakupovala já, bys ty nikdy nenakupovala.) (To bych ráda věděla, proč.) (Johann by mohl, ale ty nemůžeš: to by nešlo. Mmm... i když jsem si nemohla dovolit nakupovat v elegantních obchodech, víím o nich. Pojď se nad tím zamyslet, dva z nich mají pronajaté prostory uvnitř Gimbel's Compound.) (Tak tam pojedeme — podruhé. Oznámím Finchleymu tu změnu... a řeknu mu, že mě Fred musí doprovodit: myslím, že se Fred cítí opominutý.) (Ne! Fred umí číst.) (Vážně? Ach! No, tak mě Fred pohlídá později.) Zmáčkla knoflík.

"Finchley,"

"Ano, slečno?"

"Byla jsem zamyšlená a zapomněla jsem na jeden obchod. Prosím, vysaďte mne a Shortyho u vykládací zóny, kde se křižuje Státní a Hlavní silnice."

"Státní a Hlavní, slečno."

"Prosím, ať má Shorty na pásku vysílačku: není tam v okolí žádné parkoviště. Aspoň nebylo, když jsem naposledy byla ve městě. Jak je to už dlouho? Přes dva roky."

"Dva roky a sedm měsíců, slečno. Určitě si nechcete vzít s sebou oba strážce?"

"Ne, mohou se střídát v postávání u auta. Kdybyste musel vystoupit, chci, abyste byl krytý."

"Oh, já budu v pořádku, slečno."

"Nehádejte se se mnou. Nehádal byste se, kdybych byl starý Johann Smith: ujišťuji vás, že slečna Smithová stále má jeho jedovaté zuby. A dejte to dál."

Slyšela, jak se směje. "Udělám to, slečno Smithová."

Když auto zastavilo, Joan si přehodila závoj dolů, skrývající svoji totožnost — obě totožnosti — před zvědavci. Shorty jí odemkl a pomohl jí z auta. Na přeplněném chodníku Hlavní ulice se cítila náhle zranitelná..., nebýt té hory masa vedle ní. "Shorty, budova, kterou hledám, je ve třináctistém bloku — třináct — nula — sedm. Nevíte, kde to je?" Zeptala se ho, jen aby se cítil užitečný: věděla dobře, kde je Robertsův palác, vlastnila ho.

"Oh, jistě, slečno — čtu čísla opravdu dobře. Písmena taky — jen slova mi moc nejdou."

"Tak tedy pojďme. Shorty, jak to zvládáte ve vašem povolání? Když nejste schopni číst bibli, myslím."

"To není problém, používám nahrané knihy — a co se týče té knihy, umím každé slovo nazpaměť."

"Pozoruhodná paměť. Přála bych si, abych mohla říct totéž,"

"Chce to jen trpělivost. Měl jsem tu knihu po ruce, když jsem byl ještě ve vězení." A dodal zamyšleně.

"Někdy si myslím, že bych se měl naučit číst..., ale zdá se, že na to nenajdu čas. (Chudáček drahý, asi nikdy neměl učitele, který by uměl učit, šéfe.) (Nikdy neměň to, co dobře funguje, Euniko; našel si svoje pevné místo.)

"Tady to musí být, slečno. Jedna, tři, nula, sedm."

"Děkuji vám, Shorty." U vchodu na ní nepožadovali identifikační kartu a ona ji ani nenabízela, protože žádnou neměla, ani jako Johann Smith, ani jako Eunika Brancaová. Strážce si všiml policejního odznaku "oprávněný zástupce" (sám měl podobný) na Shortyho uniformě, uvolnil turniket a mávnutím jim pokynul, aby prošli. Joan Eunika se na něj usmála svýma očima — a řekla si, že ostraha v Robertsově paláci by měla být zpřísněna: strážce by býval měl okopírovat Shortyho identifikační kartu a zapsat si číslo jeho odznaku. (Šéfe, on nemůže zvládnout tolik lidí tímhle způsobem: musí používat svůj úsudek.) (Podívejme se, kdopak to mluví! Kdyby ten apartmánový dům, ve kterém jsi žila, měl pořádnou ochranku, nikdy bys nebyla přepadena. Jestliže nedokážeme zastavit násilí venku, musíme se pokusit zabránit mu. aby se dostalo dovnitř.) (Nebudu se s vámi hádat, šéfe, miláčku — jsem vzmšenal) (Já taky; tenhle závoj mi pomůže.)

Na dvanáctém poschodí přišli k apartmá, které zaujímal Eugenická nadace Johanna Muellera Schmidta. Mu-dr. H. S. Olsen, doktor věd, ředitel. Prosím zazvoňte a čekejte. Strážce je vpustil dovnitř a/vrátil se ke svým obrázkovým časopisům. Joan s uspokojením zaznamenala, že v čekárně bylo značné množství žen i manželských párů. Ona (Johann) pověřila Olsena zajištěním (veřejného) účelu nadace — nabídnout kvalitní anonymní dárce oprávněným a schopným ženám — ve svém posledním dopise, který připojila k čtvrtletnímu šeku; zřejmě to mělo dobrý efekt.

"Počkejte tady, Shorty: támhle je video."

Šla přímo k přepážce oddělující čekárnu od vnější kanceláře, obešla ceduli "Žádosti., a tam si jí neochotně všiml jediný muž za přepážkou a vydal se směrem k ní. "Co je to. paní? Jestli potřebujete žádost, běžte támhle na druhý konec, předložte svůj identifikační průkaz a vyplňte dotazník, potom musíte čekat. Zavoláme vás."

"Chci mluvit se ředitelem. S Dr. Olsenem."

"Dr. Olsen nikoho nepřijímá bez ohlášení. Řekněte mi svoje jméno a uveďte, v jaké záležitosti přicházíte, možná že to jeho sekretářka zařídí."

Přisunula se blíž k němu a řekla měkce. "Musím ho vidět.. Řekněte mu, že to můj manžel zjistil."

Úředník vypadal překvapeně. „Vaše jméno?"

"Nebud'te hloupý. Řekněte mu jen tohle."

„Uh... počkejte tady." Zmizel zadními dveřmi. Čekala. Za pozoruhodně krátkou dobu se objevil u postranních dveří do čekárny, pokynul jí, ať jde za ním, a vedl ji chodbou dolů až ke dveřím označeným "ředitel — nevstupovat" a k vedlejším dveřím označeným "sekretářka ředitele, zazvoňte a vyčkejte". Tam ji zanechal se ženou, která Joan připomněla Johannovu učitelku ze třetí třídy, jak vzhledem, tak autoritativním chováním. Žena řekla ledově: „Co je to za nesmysly? Můžete začít tím, že mi ukážete svoji identifikační kartu." (Vrazit jí tři prsty přímo do solárního plexu, šéfe, a řekla bych, že omdlí!) (Možná. Nejdříve zkusíme můj způsob.)

Joan odpověděla ještě ledovějším tónem. "To rozhodně ne, slečno Perkmsová Proč si myslíte, že mám ten závoj? Ohlásíte mě nebo mám zavolat policii a ty slídily od novin.

Slečna Perkinsonová se vyděsila, vylezla zpoza svého stolu a vstoupila do vedlejší kanceláře. Zanedlouho se vrátila a řekla rozzlobeně: "Můžete jít dál."v

Když Joan vešla, Olsen nepovstal. Řekl: "Madam, vybrala jste si neobvyklý způsob, jak upoutat moji pozornost. Tak o co jde? Přejdeme k věci."

"Doktore, nenabídnete dámě židli?"

"Jistě. Když je to dáma. V situaci, ve které se nacházíte, o tom lze pochybovat. Mluvte, dobrá ženo, nebo vás dám vyvést."

(Šéfe, viděl jste, jak se mrknul na mikrofon. Ta stará můra ve vedlejším pokoji nahrává každé slovo.)

(Taky jsem si to myslel, Euniko. Takže ještě nebudeme mluvit.) Joan přistoupila blíž k doktorovu stolu, přehodila si závoj dozadu a nechala ho sklouznout na ramena.

Doktorův výraz se změnil z otrávenosti na překvapivé poznání. Joan Eunika se naklonila přes stůl a vypnula diktafon. Potom řekla tiše: "Je tu ještě nějaké nahrávání? Je ta místnost zvukotěsná? Co támhlety dveře?"

"Slečno —"

"Slečno stačí. Jste připraven mě požádat, abych se posadila? Nebo mám odejít a vrátit se se svým právníkem?"

"Prosím, prosím, posaďte se — slečno."

"Děkuji vám." Joan počkala, až vstane a přisune jí křeslo do polohy vhodné pro "čestného hosta", blízko jeho vlastní židle. Posadila se. "Teď ten zbytek. Máme opravdové soukromí? Jestli nemáme — a vy mne řeknete, že ano

— já to nakonec zjistím... a pak podniknu takové kroky, jaké budu považovat za nutné."

"Uh, máme naprosté soukromí. Ale moment." Vstal, přešel k sekretářčiným dveřím a zavřel je na zástrčku. "A teď mi prosím řekněte, o co se jedná."

"To vám řeknu. Ale nejdřív vyřídíme finanční záležitosti: doplňovala jsem svůj původní vklad čtvrtletními šeky. Dostával jste je během mé právní nezpůsobilosti?"

"No... jeden šek nepřišel. Počkal jsem šest týdnů a pak jsem napsal panu Salomonovi a vysvětlil mu, co bylo vaším zvykem. Zdá se, že dal vše do pořádku, protože brzy poté jsme obdrželi dvě čtvrtletní splátky najednou, společně s dopisem, v němž bylo uvedeno, že bude pokračovat v uvolňování plateb v souhlase s vašimi pokyny. Jsou tady nějaké potíže?"

„Ne, doktore. Nadace bude mít nadále moji podporu. Dovolte mi, abych dodala, že členové představenstva jsou

— vcelku — spokojeni s vaším managementem,"

"To rád slyším. Proto jste dnes přišla? Abyste mi to řekla?"

"Ne, doktore. Hned se dostaneme k věci. Jste si zcela jist, že naše soukromí nemůže být narašeno? Ráda bych doplnila, že odpověď je mnohem důležitější pro vás než pro mne."

"Slečno, uh — slečno, jsem si jist."

"Dobře. Chci, abyste šel do chladicího trezoru, získal tam vklad 551—20—0052 — půjdu s vámi a zkontroluji číslo — a pak chci, abyste mě tím oplodnil. Hned."

Doktor vytřeštil úžasem oči. Pak znovu nabyl své profesionální jistoty a řekl: "Slečno — to je nemožné,"

"Proč? Účelem vaší instituce, jak je definováno v zakládající listině — kterou jsem napsala já — je poskytovat způsobilým ženám sperma vašich dárců — na požádám, bez poplatku a anonymně. To je přesně to, co chci

Jestli mě předtím chcete prohlédnout, prosím. Jestli chcete vědět, zda toto tělo má oprávnění k porodu dítěte, ujišťuji vás, že ano — ačkoli víte, že v tomto případě pokuta za neoprávněné těhotenství znamená méně než nic. Jaký je ten problém? Copak to trvá tak dlouho, než připravíte sperma, že to za jeden den nestihneme?"

"Ale ne, můžeme ho ohřát a učinit životaschopným za třicet minut."

"Tak mě oplodníte od teďka za třicet minut."

"Ale slečno — uvědomujete si, do jakých potíží bych se mohl dostat?"

"Jaké potíže?"

"No... sleduji přece zprávy. Jinak bych vás nepoznal. Rozumím tomu tak, že tohle je otázka totožnosti —

"

"Ach tak " Joan o tom již dál nemluvila. "Doktore, sázíte na koně?"

"Co? Byl jsem tím znám. Proč?"

„Jestli nás opravdu neodposlouchávají, nemůžete se vůbec dostat do problémů. Ale v životě každého muže přijde chvíle, kdy si musí vsadit. Vy jste teď v takovém rozhodném okamžiku. Můžete vsadit na určitého koně — podle čichu, ale sázce se nemůžete vyhnout. A můžete vyhrát. Nebo prohrát. Jak víte, další členové představenstva této společnosti jsou mnou nastrčené osoby; já jsem nadace. Dovolte mi

předpovědět, co se stane. Brzy ten nesmysl s identitou bude u konce a skutečný Johann Sebastian Bach Smith povstane. V té době bude peněžní vklad této instituci zdvojnásoben. Když vsadíte na správného koně, budete ředitelem. Jestli ne — budete bez práce."

"Vy mě děšíte!"

"Ne. Věštím. Starý Johann Sebastian Bach Smith byl sedmým synem sedmého syna, jehož hlavička byla při porodu pokryta plodovou blánou, což se považovalo za dobré znamení; měl dar předvídat. Ať se rozhodnete, jak chcete, vklad bude zdvojnásoben. Ale jenom vy a já budeme vědět, co se dnes slalo."

"Mmmm... máme tu určité postupy, které musí být dodrženy. Mám právo povolit jakékoli dospělé ženě, aby obdržela sperma, když se přesvědčím, že je způsobilá — řekněme, že jsem se přesvědčil. Avšak jsou tu běžné postupy, kterými musíte projít, musejí se pořádit záznamy."

(Snaží se vykroulit, šéfe. Takže mu zazpívej Money

Hum, ale v jiné tónině.) (Euniko, podplatit ho hotovostí znamená podrazit ho, když ještě nechce spadnout. Podívejme se, jestli se napálí sám.)

Joan zavrtěla hlavou. "Žádné záznamy. Prostě to uděláte a já si přehodím závoj přes obličej a odejdu."

"Ale, slečno — já tyhle věci nedělám osobně. Tu proceduru provádí ošetřující lékař a asistuje mu sestra.

Bude se jim to zdát divné, když nepovedeme záznamy. Moc divné,"

"Žádné sestry. Žádní asistenti. Vy sám, doktore. Jste doktor medicíny a specialista na genetiku a eugeniku. Buď to můžete udělat..., nebo toho nevíte dost na to, abyste nadále řídil tuto instituci — a na to by bylo představenstvo s politováním upozorněno. Kromě toho já půjdu s vámi a zkontroluji číslo darovaného spermatu..., chytnu se vás za loket a nepustím se vás, dokud to neuložíte na patřičné místo ve mně. Rozumíme si?"

Doktor si povzdechl. "Kdysi jsem si myslel, že všeobecná praxe byla hrozná dřina! Nemůžeme vám ale zaručit, že výsledkem aplikace bude těhotenství,"

"Jestli ne, budu tady znovu za dvacet osm a půl dne. Doktore, přestaňte se vymlouvat. Nebo vsad'te na toho druhého koně a já odejdu. Žádná hrubá slova, ani teď, ani později. Jenom to proroctví," Postavila se. (No, Euniko? Bude ta žabka skákat podle nás?) (To neuhodnu, drahý. Viděl už tolik ženských zadků, že ho to nudí. Neodhadnu ho.)

Olsen se náhle postavil. ..Potřebujete plášť."

"Dobrá."

"Má to tu výhodu, že by v néin manžel nepoznal ani vlastní ženu, jak ten plášť pěkně zahálí. Mám tady jeden navíc, pro důležité osoby."

"Myslim, že byste mě mohl považovat za důležitou osobu," řekla Joan suše.

O čtyřicet minut později Dr. Olsen řekl: "Vydržte ještě chvílku. Zavedu vám holandský latexový, okluzivní, cervi-kální pesar, přes tu aplikaci."

"Proč, doktore? Myslela jsem, že tyto věci slouží jako antikoncepce."

"Obvykle. A nám bude také sloužit k tomuto účelu — tedy chtěl jsem říci, že někteří naši klienti si přejí být hned chráněni před možností otěhotnění z jiného zdroje. Ale ve vašem případě je mým záměrem instalovat tuto dočasnou

přepážku proto, abychom zajistili, že sperma vás opravdu přivede do jiného stavu. Tak dáme těm krouticím se ocáskům větší šanci, aby dorazily ke svému cíli, a zabráníme jim v tom, aby místo toho plavaly proti proudu — sledujete mne? Nechtě to na místě až někdy do zítřka — nebo déle, na tom už nesejde. Víte, jak se to vyjímá?"

"Když to nebudu moct dostat ven, zavolám vám."

"Jak si přejete. Když se zase dostaví menses, můžeme to zkusit opět za čtyři týdny." Dr. Olsen jí umožnil vstát a podal jí ruku. Postavila se a sukně spadla zpátky na místo. Cítila, že je zardělá a šťastná. (Euniko, je to hotové!) (Ano, šéfe! Milovaný šéfe.)

Dr. Olsen zvedl plášťenku a držel ji připravenou tak, aby ji mohl položit kolem jejích ramen. Řekla:

"Doktore — kvůli těm dostihům si nedělejte starosti."

Nepatrně se usmál. "O tohle jsem si starosti nedělal. A můžu vám říct proč?"

"Prosím,"

„Hm. Jestli si vzpomínáte, setkal jsem se s Johannem Smithem — panem Johannem Smithem — při

jiných příležitostech."

..Při jedenácti příležitostech, pamatuji si to, pane, včetně soukromého rozhovoru, když vás Dr. Andrews nominoval, abyste nastoupil po něm."

"Ano, slečno Smithová. Nikdy nezapomenu na ten rozhovor. Slečno, je tu určitý zákonný bod, který by se měl objasnit, týká se vaší totožnosti. Ale ne v mé mysli! Nemyslím si, že by kterákoli mladá žena vašeho fyziologického věku mohla napodobit chování vyššího důstojníka pana Johanna Smitlie — a prosadit se,"

"Proboha!"

"Omluvíte mne?"

"Dr. Olsene, ta změna pohlaví, kterou jsem podstoupil — není snadné se s tím vyrovnat. Je to štěstí — pro nás oba — že jste byl schopen rozeznat Johanna Smithe pod obličejem, který teď nosím. Ale — zatraceně, pane — musím si osvojit chování, které se hodí k tomu, čím jsem teď. Zavoláte mi — řekneme za tři týdny, to už doufám budu mít veselejší zprávy — a já vám ukážu, že když se snažím, umím předstírat, že jsem žena. Přijďte na čaj. Můžeme probrat, jak se bude rozvíjet činnost nadace, když teď budete mít dvojnásobný příjem."

"Slečno Smithová, budu poctěn, když vám budu moci zavolat, kdykoli si budete přát. Z jakéhokoli důvodu. Nebo jen tak." (Sakra! Hej, Euniko, myslel jsem, že jsi říkala, že už je z ženských zadků znuděný?) (To jsem říkala, ale my ho máme neobyčejně pěkný, Joan, dokonce i z toho úhlu. Políbíme ho?) (Euniko, nemůžeš brát alespoň jednoho muže neosobně?) (Já nevím; nikdy jsem to nezkoušela. A vůbec; byl to pěkný surovec.) (Ty teď budeš taky surovec — pojďme odtud.)

Joan dovolila doktorovi, aby jí položil pláštěnku kolem ramen; tím se dostala jeho hlava blíž k její.

Otočila hlavu na tu stranu, olízla si rty a usmála se na něj.

Viděla, že se rozhodl to risknout. Neuhnula stranou, když se jeho rty setkaly s jejími — ale neobjala ho a zůstala trochu nemotorná a nehybná, než se tomu poddala. (Dvojče! Nedovol, aby nás zase položil na ten stůl — ať použije ten gauč v kanceláři.) (Ani jedno, ani druhé, Euniko. Krot' se!)

Joan to přerušila, chvějíc se. "Děkuji vám, doktore. A vidíte, že umím být dívkou, když chci. Jak se dostanu zpátky do čekárny, abych nemusela jít kolem té vaší paní Per-kinsové?" Stálila si závoj.

18

O několik minut později jí Shorty pomohl do auta, zamkl ji a nasedl do kabiny k řidičovi. "Gimbd's Compound, slečno Smithová?"

"Prosím, Finchley."

Už v autě Joan požádala Freda, aby ji doprovodil k Madam Pompadour. Skutečnost, že měla osobního strážce, okamžitě upoutala pozornost manažera, který nebyl Madam Pompadour, i když měl vlasy učesané ve stylu, který neblaze proslavila proslulá markýza, a i jeho chování a gesta se k tomu hodily. (Euniko, jsi si jistá, že jsme na správném místě?) (Jistě, šéfe — počkejte, až uvidíte jejich ceny.) „Čím posloužím, madam?"

"Máte soukromou místnost na prohlížení?"

"Ale samozřejmě, madam. Uh, támhle je čekárna, kde — "

"Můj strážce zůstane se mnou."

Manažer se zatvářil uraženě. "Jak si madam přeje. Kdybyste prošla tudy — " (Euniko, máme jít tudy?) (Nech toho, dvojče — a jdi prostě za ním. Nebo za ní, podle toho.)

Zanedlouho už Joan seděla před nízkým pódiem; Fred stál jako na přehlídce za ní. V pokoji bylo teplo; rozeplula

si pláštěnku a stáhla kapucu, ale závoj si nechala přes obličej. Potom sáhla do kabelky a vytáhla lísteček.

"Máte nějaký model, který se blíží těmto mírám?"

Manažer si prostudoval seznam — výška, váha, ramena, prsa, pas, nohy. "To je pro vás, madam?"

"Ano. Ale mám ještě jeden seznam, kdybyste pro mě nemohli nic najít. Mám přítelkyni, pro kterou chci koupit něco hezkého a exotického. Je to zrzka s bledou pletí a zelenýma očima." Joan opsala Winniiny míry ze záznamů, které si vedly při cvičení.

"To nebude problém, madam, ale ve vašem případě bych si dovolil navrhnout, že naše velká tvořivá umělkyně, Charlot, by byla šťastná, kdyby mohla zkontrolovat tyto míry nebo dokonce navrhovat přímo

— "

"Nemám zájem. Kupuji jen modely, které jsou již hotové. Když kupuji."

"Jak si madam přeje. Mohu se na něco zeptat? Má madam svoje vlastní vlasy?"

"Kdybych nosila paruku, byla by stejné barvy jako moje vlasy, tak si to přeberte." (Euniko, mám si koupit paniku?) (BuČTte trpělivý a nechtě ho mluvit, drahý. Paruky se těžko udržují v čistotě. A nikdy nevoní čistě.) (Tak ji nikdy nebudeme nosit.) (Chytrý šéf. Mýdlo a voda je nejlepší afrodisiakum na světě.) (Vždycky jsem si to myslel. Ačkoli dívka by měla vonět jako dívka.) (Vy voníte, drahý, opravdu ano — s tím nic nenaděláte.)

"Madam má krásný odstín vlasů. A teď, protože madam naznačila, že má málo času, snad by bylo příhodné, aby naše účtárna zapsala její kredit kartu, než připravím ty modely?"

(Pozor, šéfe!) (Nejsem praštěný pavlačí, drahá.) "Používám kredit karty na několik jmen. Například McKinley, Franklin a Grant. Nebo Cleveland." Joan šálila do kabelky a zamávala svazečkem bankovek.

"Kreditní karty chudého člověka."

Manažer potlačil rozechvění. "Ach proboha, nepředpokládáme, že by naši klienti platili v hotovosti."

"Jsem staromódní."

Manažerovi to viditelně způsobovalo bolest. "Oh, ale to je zbytečné. Jestliže si madam přeje nepoužívat svůj celkový účet — to je její právo! — může si založit soukromé konto u Pompadůrky během několika chvil. Jestli dovolíte, abych se podíval na identifikační kartu — "

"Tak moment. Umíte číst drobné písmo?" Joan ukázala na oznámení pod portrétem prezidenta McKinleyho — "Tato bankovka je zákonem předepsaným platidlem pro pohledávky jak veřejné, tak soukromé." Nenechám se zaplést do počítače. Já platím hotově."

„Alc, madam — nejsme zařízení na přijímání hotovosti! Nejsem si jist, zda bychom to mohli změnit."

"No, nechci vám způsobit nějaké potíže. Frede."

"Ano, slečno?"

"Vezměte mě do La Boutique."

Manažer byl zděšen. "Prosím, madam! Jsem si jist, že se to dá nějak zařídit. Moment, zeptám se našeho účetního." Odběhl a ani nepočkal na odpověď.

(Proč ten poprask, šéfe? Já jsem vám koupila nekonečně mnoho věcí na váš účet osobních výdajů. Jake řekl, že ho můžeme používat.) (Euniko, pohrdám těmi imbecilními stroji od té doby, co jsem byl poprvé chycen do pastí Klubem čtenářů. Ale nejsem prostě jen jankovitý kuň. Dnes není den na to, abychom přiznali, kdo jsme. Později — až vyhraje soud — tak si zřídíme konto "Susan Jones", až půjdeme osobně na nákupy. Jestli ještě někdy vůbec půjdeme. Vidím, že je to pěkná otrava.) (Ale kdepak, je to zábavné! Uvidíš, dvojče. Ale pamatuj si — já mám právo veta, dokud se o oblékání něco nedozvíš.) (No jo, ty malý rejpal.) (Komu říkáš rejpal, ty zbouchnutá štetko?) (Máš z toho radost, milovaná?) (Úžasnou radost, šéfe. A vy?) (Skvělé. I když to nebylo romantické.) (Ale bylo! Budeme mít vaše dítě!) (Přestaň natahovat moldánky.) (To já nedělám: děláte to vy.) (Asi to děláme oba. Ale teď tiše, už jde.) Manažer zářil. „Madam! Účetní říká, že je v naprostém pořádku brát hotovost!"

"Nejvyšší soud by byl potěšen, že to slyší."

„Co? Oh! Madam žertuje. Samozřejmě, je tu příplatek deset procent za — "

"Frede. La Boutique."

"Prosím, madam! Zdůraznil jsem mu, jak je to nefér..., a našli jsme perfektní řešení!"

"Opravdu?"

"Vážně, madam. Cokoliv si vyberete k zakoupení, já to prostě připíšu na můj osobní účet — a vy mně zaplatíte hotově. Bez problémů, budu velmi rád. Moje banka nedělá

žádné potíže s přijímáním záloh v hotovosti. Opravdu." (Pozor, šéfe: očekává tučné spropitné.) (Když nám ukáže něco, co budeme chtít, může ho dostat. Cena není nic neměnného, Euniko; a personálu se nezbavíme.) (V tom tkví celý ten princip, šéfe.) (Zapomeň na to a pomoz mi utratit peníze.) (Dobrá. Ale nekoupíme nic, co se nám nebude líbit.)

Následující dvě hodiny Joan utrácela — a byla ohromena, když zjistila, jak drahé může dámské oblečení být. Ale přemohla svoji ranou výchovu a naslouchala pouze svému vnitřnímu hlasu: (Tohle ne, dvojče — je to hezké, ale mužům se to nebude líbit.) (A co tohle, Euniko?) (Možná. Ať se v tom trochu projde,

pak ať si sedne. A ať ukáže nohy.)

(A tady přichází zase "Winnie". Má tahle dívka opravdu zrzavé vlasy, Euniko?) (Možná je to paruka, ale nevadí to; má skoro přesně tu velikost jako Winnie. V tom bude naše "líbezná" roztomilá. Dvojče, podívej, jaké mají krásné ozdobné šňůrky — a pro zrzky zelené. Winnie by měla mít aspoň jeden úbor, který by neviděl nikdo jiný než její nový přítel.) (Dobrá, uděláme Bobovi tu radost. Kdo myslíš, že to je, milovaná?) (Nemám ani tušení — a nechci hádat. Jen doufám, že je na ni hodnější, než byl Paul.)

"Pane duValle? Nemáte něco exotického, co by jen minimálně zakrývalo postavu, a to pro zrzku?

Myslím, že by to mělo být zelené. A kdyby k tomu byla také podprsenka, to by bylo zajímavé. Něco hezkého — je to intimní dárek pro nevěstu." (Pro nevěstu?) (No. může to Winnie pomoci se tou nevěstou stát, Euniko — a on si aspoň nebude myslet, že to kupuji pro svoji milenkou.) (Komu na tom záleží, co si on myslí?)

"Snad ozdobené drahými kameny? Se smaragdy?"

"Nechtěla bych, aby byla nevěsta kvůli svatebnímu daru přepadena. Ani si nepřeji, abych jí koupila něco dražšího, než si může dovolit ženich. To by asi byl špatný výběr."

"Ano, ale tyhle smaragdy jsou umělé. Jsou krásné a cena je přitom rozumná. Yolo, drahoušku — pojď sem."

Když bylo utraceno několik tisíc dolarů, Joan skončila. Dostávala už hlad a věděla ze zkušenosti, že když je hladová, nerada utrácí. Její podvědomí udělalo rovnítko mezi "hladovým" a "chudým" ve třicátých letech.

Poslala Freda pro Shortyho, aby mu pomohl vše odnést; zatím se nákup balil a ona zaplatila překvapivě vysokou

částku. (Euniko, kde se najíme?) (Restaurace jsou uvnitř tohoto komplexu, šéfe.) (Uh, to je zpropadená věc — ne, krucinál — nenajím se s tímhle závojem. Víš, co by se stalo. Někdo, kdo se včera díval na televizi by nás poznal. A ti čmuchalové od novin by u nás byli dřív, než bys stačila říct "středně propečený steak".) (No... a co piknik?) (Výborně! Euniko, zase jsi zabodovala. Ale — kam půjdeme? — aby to byl piknik s trávou a stromy a mravenci v bramborovém salátu — ale dostatečně stranou, abych si mohla sundat ten závoj..., a zároveň tak blízko, abychom nezemřeli po cestě hladem?)

(Já nevím, šéfe, ale vsadím se, že Finchley by věděl.)

Finchley opravdu věděl. Shortyho poslali, aby koupil oběd u Hladového muže v komplexu — "Vezmi toho tolik, aby bylo dost pro šest lidí, Shorty, a na cenu nekoukej. Buď trochu rozhazovačný. Ale musíš přinést bramborový salát. A pár lahví vína."

"Jedna bude stačit, slečno. Já nepiju, víno mi plete hlavu a Finchley nikdy nepije, když má řídit."

"Oh, buď velkorysý, Shorty; já možná vypiju celou láhev sama — a zítra mi můžeš dát rozhrěšení. Dnes je zvláštní den — první den mé svobody!" (Velmi zvláštní, milovaná.) (Velmi, velmi zvláštní, šéfe!)

Dolů přes celé město, nahoru expresní jižní magistrálou, ven do neomezené oblasti, pak padesát mil rychlostí tři sta stop za sekundu — tuto rychlost Finchley nenabral, dokud Joan nebyla chráněna bezpečnostními pásy a sítí pro případ kolize. Padesát mil překonali za patnáct minut a Finchley snížil rychlost a odbočil, aby mohli vyjet z dálnice. Nebyli ostřelováni, ani tam, kde jižní magistrála vede podél Kráteru.

"Finchley? Mohu už vylézt z toho ohavného zámotku?"

"Ano, slečno. Ale měl bych lepší pocit, kdybyste si vzala na sebe ten švédský pás. Někteří z řidičů jsou piráti silnic."

"Dobrá. Ale řekněte mi okamžitě, až si ho budu moci sundat." (Euniko, ten takzvaný inženýr, který takzvaně navrhoval tyto pitomé pásy, vůbec nemyslel na ženy!) (Vy jste si to zapnul jako pro muže, šéfe — samozřejmě, mačkáte si prsa. Posuňte zadek dopředu a předělejte tu horní brzdičku, až zastavíme: takhle to zapínali pro mne. Používal to nějaký muž od té doby, co jsme tu byli my naposled.) (Asi Jake, občas, když jeho vlastní auto bylo dočasně vyřazeno z provozu. Zlato, kolik věcí se ještě musím naučit, než si přestanu podrážet svoje vlastní nohy?) (Tisíce. Ale počínáte si dobře, šéfe — a já jsem stále tady, abych vás při pádu zachytila.) (Milovaná. Že to tady nevypadá jako krajina na piknik? To by mě zajímalo, jestli se Finchley neztratil.)

Projížděli rozsáhlou oblastí "ložnic" — zděné enklávy, apartmánové domy, několik soukromých vilek.

Stromy vypadaly unaveně a trávy tu bylo málo, klimatizace v autě stále bojovala se smogem.

Ale zanedlouho — Finchley odbočil na silnici druhé třídy a hned měli z každé strany farmy. Joan si všimla, že jedna patří jí — přidružené společnosti Smithových závodů, opravila se a připomněla si, že ji před nedávném kontrolovala.

Všimla si, že stráž na rohu rozhledny vypadala ostražitě, ocelový plot byl pevně stavěný, vysoký a opatřený ostnatým drátem a poplašným zařízením a všechno bylo v dobrém stavu. Ale projeli okolo a ani si nevšimla, co se tam pěstuje — no nevádí; Johann se nikdy nesnažil řídit tento úsek konsorcia, věděl, že jeho možnosti jsou omezené. (Euniko, co to támhle pěstujeme?) (Joan, já nevidím, když ty se nedíváš — a ty ses vůbec nedívala.) (Promiň, nejdražší. Musíš se ozvat, když nejsi spokojená se službami.) (To udělám. Myslím, že to byla nějaká plodina na střídavé osívání poli. Tato půda byla využívána tak intenzivně, že se s ní musí zacházet opatrně.)

(Co se stane, když půda už nebude kladně reagovat na tu péči?) (Budeme hladovět, samozřejmě. Co jste očekával? Ale ještě předtím na ní začnou stavět.)

(Euniko, někde se to musí zastavit. Když jsem byl chlapec, byl jsem městské dítě, ale mohl jsem dojít za méně než za hodinu do zelených polí a vzrostlých lesů... do lesů, kde jsem byl tak sám, že jsem si mohl hrát na Tarzana nahý. Neměl jsem "prostě kliku" — dokonce i v New York City chlapec, který měl pět centů, si mohl dojet na farmy a do lesů za kratší dobu, než jsem tam já došel.)

(To snad není možné, šéfe.) (Já vím. Ted' si vezmeme rychlé auto a profesionálního řidiče, abychom zvládli to, co já jsem přeběhnul bosý — a přece to není opravdová venkovská krajina; jsou to továrny na jídlo pod širým nebem s dílovedoucími a píchačkami a správci a srážkami z platu a podnikovým časopisem a tak dále. Někáká vykopaná studeň a vedle toho jáma na barvicí roztok — to by mohlo způsobit stávku — a oprávněnou; tyhle otevřené studně a barvírny rozšiřují nemoci. Ale stejně tahle éra barviren byla dobrým obdobím v této zemi... a ted' už není. Kam jdeme ?)

Vnitřní hlas neodpověděl. Joan čekala. (Euniko?)

(Šéfe, já nevím!)

(Promiň, jen jsem si tak vylil srdce. Euniko, celý život jsem se snažil co nejlépe využít to, co jsem měl. Neplýtvat jsem — blbost, vždyť i ten zbytečný dům zachránil mnoho lidí od podpory. Ale věci se každým rokem zhoršují. Bývalo pro mne chabou útěchou, když jsem si uvědomil, že jsem nemohl být vždycky u toho, když se věci hroutily. Ted' to vypadá, že budu moci. Proto se ptám: "Kam odtud jdeme?" A také neznám odpověď.)

(Šéfe?)

(Ano, nejdražší?)

(Také jsem to pocítovala. Když jsem se přestěhovala z farmy z lowy do velkého města, přimělo mě to, abych si to uvědomila. A taky jsem měla určité plány. Věděla jsem, že umíráte, nedalo se nic dělat, věděla jsem to a usoudila jsem, že by se mě Joe jednoho dne nabažil — neměli jsme děti a ani žádnou vyhlídku na ně a jednoho dne bych přišla i o ten fajn job, který zajišťoval všechno, co Joe potřeboval. Podcenila jsem Joea; nicméně nikdy jsem nezapomněla, že by mě mohl někdy opustit. Tak jsem měla plány a šetřila jsem peníze. Na Měsíc.)

(Na Měsíc! No to je výborný nápad! Jet tam se zájezdem Pan—americké společnosti — se vším komfortem a osobním průvodcem a se všemi přílohami. Uděláme to dřív, než nám naroste břicho tak, že neprolezeme poklopem. Co ty na to, ty rarášku?)

(Když chcete.)

(To neznělo moc nadšeně.) (Nejsem proti tomu, šéfe. Ale nešetřila jsem na turistický vyjet. Mínila jsem nechat se zapsat na seznam a podrobit se výběrovým zkouškám... a být schopná zaplatit ten schodek, protože jsem neměla jednu ze subvencovaných schopností. A vystěhovat se. Nastálo.)

(Zpropadená věc! Tys měla tohle v hlavě a neřekla jsi ani slovo?) (Proč bych vám to měla říkat a kdy? Neudělala

bych to, dokud byste mě vy nebo Joe potřebovali. Ale měla jsem důvod myslet to vážně. Říkala jsem vám, že jsem měla oprávnění na tři děti?)

(Ano, jistě. Věděl jsem to od tvé první bezpečnostní prohlídky.) (No, tři, to je vysoké číslo, šéfe — více než jednou tolik, kolik se požaduje jako náhrada. Žena může být pyšná na takové povolení. Ale já jsem

chtěla víc.)

(Vážně? Tak to teď můžeš. Pokuty nebudou problém, ačkoli je zase zvýšili a budou to dělat i v budoucnu. Euniko, jestli chceš děti, tak tohle je jenom začátek.)

(Drahý šéfe. Nejdřív zjistíme, jak nám to půjde s tímhle prvním. Věděla jsem, že si nemohu dovolit pokuty..., ale na Luně nemají žádná omezení vůči dětem. Oni chtějí děti. Myslím, že jsme tady.)

Finchley projel bránou — Agroprodukty, a. s. , jak si Joan všimla — konkurence. Zaparkoval tak, aby vrata nemohla zapadnout, vystoupil a šel ke strážní budce. Auto bylo postaveno tak, že Joan neviděla, co se děje, pancéřová deska mezi ní a kontrolním stanovištěm jí bránila ve výhledu.

Finchley se vrátil, auto projelo bránou. "Slečno Smithová, řekli mi, že mám jet méně než dvacet mil za hodinu, takže si teď můžete rozepnout pásy,"

"Děkuji vám, Finchley. Kolik dělal ten úplatek?"

"Oh, to je zanedbatelné, slečno."

"Vážně? Očekávám, že se to dozvím v O'Neilově páteční zprávě. Jestli to tam nebude, budu se vás muset zeptat znovu."

"Bude to tam, slečno," odpověděl šofér pohotově. "Ale ještě nevím, kolik to bude dělat celkem. Musíme se zastavit v jejich administrativní budově a nechat se odbavit zadní branou. Na místo, kde budete mít piknik."

"Tam, kde my budeme mít piknik." Joan přestala přemýšlet. Protivilo se jí dávat úplatek, když její postavení největšího obchodního soupeře (přiznejme, že na penzi) by ji opravňovalo podle protokolu k požívání slavnostních poct. Neoznámila ale nic předem, což by byla minimální zdvořilost při návštěvě konkurenčního závodu, aby mu poskytla čas na zametení smetí pod koberec a odvedení návštěvníka od problémů. Průmyslová špionáž by se nedala provést na vysoké úrovni ve vši slušnosti. "Finchley, řekl jste tomu strážci, koho vezete?"

"Ale ne, slečno!" Jeho hlas zněl zděšeně. "Ale kontroloval povolení, i když jsem mu řekl, že to je vaše auto — je nejlepší jim říci tohle; měl seznam všech soukromých obměných aut ve státě, zrovna jako mám já. Řekl jsem mu, že vezu hosty pana Salomona..., a nechal jsem ho, ať si myslí, že to je párek prominentů od pobřeží, kteří hrozně touží udělat si piknik na bezpečném místě. Opravdu jsem mu nic neřekl, kromě jména pana Salomona. Je to v pořádku?"

"Tak je to fajn, Finchley." (Euniko, cítím se jako vetřelec, když jsem tu a neudal jsem svoje jméno. Je to sprosté.) (Podívejte se na to takhle, šéfe. Vy víte, kdo jste. Ale veřejnost to neví — ani po tom hloupém včerejším karnevalu. Myslím, že to je nejlepší být Jakovým hostem..., a je to svým způsobem i pravda.) (Ale pořád se mi zdá, že jsem měl říct Finchleymu, aby sdělil moje jméno vrchnímu agronomovi. Ale nedostalo by se to ven? Nebo spíše jak brzy?) (Za třicet minut. To je dost dlouhá doba na to, aby to nějaký úředník zavolal ven, a novinářská helikoptéra by byla tu. Potom by se nějaký čmuchalové pokusili udělat s vámi rozhovor tlapačem, protože by jí chlapci nedovolili přistát.)

(To by byl piknik!)

(A kdyby opravdu přistála, Shorty a Fred by do sebe vzájemně strkali a nadávali si kvůli tomu řevu nad nimi. Jsou nedočkaví. Příliš nedočkaví. Šéfe, možná jste si toho nevšiml, ale když vám říkají "slečno Smithová", jednají s vámi přesně tak, jako jednali se mnou. Ve svých hlavách si uvědomují, že jste to vy..., ale v břiše cítí, že to jsem já.) (To není daleko od pravdy, Euniko. Ve své hlavě jsem to já..., ale v mém břiše — ve tvém pěkném bříšku — jsi to

00 "

(Šéfe, to se mi líbí. Jsme jediné jednohlavé siamské dvojče v historii. Ale ne všechno v našem břiše je moje. Jedna věc se tam kroutí rychleji než ten zbytek — a je to "Johann", ne Joan, ani Eunika — a jestli dorazí až k cílové pásce, bude důležitější než my dva dohromady.)

(Moje láska, ty jsi sentimentální.) (Jsem hulvát, šéfe. A vy taky.) (Nolo contendere. Když myslím na Johanna a Euniku — vlastně jsou oba mrtví — jak dali dohromady Joan, aby spolu měli dítě, dopadne to špatně a chce se mi plakat.) (Raději ne, Joan; auto zastavuje. Šéfe? Jak dlouho to tomu červíčkovi trvá, než se tam dostane? Víš, že

spermatozoid musí překonat vzdálenost několika palců, než dosáhne vajíčka — ale jak rychle plave?)

(Čert mě vem, jestli tohle vím, drahá. Necháme zátku na místě nejméně pár dnů. Dáme tomu malému

bastardovi i tu nejmenší šanci.) (Dobře!) (Víš, jak se to vyndává? Nebo budeme muset navštívit Dr. O'Neila? Necíci tohle nechávat na Winnie.) (Šéfe, nasazovala a vyndávala jsem si ho tolikrát, že to mohu udělat ve spánku. Jen žádný strach, Anetko. Zničila jsem víc těhle pryžových nárazníků proti dětem, než většina děvčat prošoupala bot.)

(Vychloubáš se. Chvástáš se.) (Jenom trošinku, šéfe, nejdražší. Říkala jsem ti, že jsem bývala vždy—připravena. Dlouhé a dlouhé roky, a jestli jsem něco promeškala, neměla jsem to v úmyslu. Stanovila jsem si svůj cíl v životě už dávno, ještě když jsem chodila do skautu a neměla žádná prsa a byla pannou.)

Finchley se otočil a promluvil poté, co zmáčkl knoflík.

"Slečno?"

"Ano, Finchley?"

"Vedoucí farmy vás pozdravuje a vzkazuje, že hosté pana Salomona jsou čestnými hosty Agroproduktů. Žádné podplácení. Ale ptal se, jestli stráž u hlavní brány na nás nedělala nátlak; řekl jsem, že ne. Je to tak správně?"

"Samozřejmě, Finchley. Neudáváme zaměstnance jiných lidí."

"Nemyslím si, že by mi věřil, ale nenaléhal. Pozval vás oba — domnívá se, že jste dva, a já jsem mu to nevymlou-val — abysle se na zpáteční cestě zastavili na drink nebo na kafe. Nechal jsem ho, ať si myslí, že možná přijdete, a možná ne."

"Děkuji vám, Finchley."

Jeli farmou dál a přijeli k další vysoké bráně; Fred vystoupil a zmáčkl knoflík, pak mluvil s ochrankou.

Brána se otevřela a hned se za nimi zavřela. Krátce nato auto zastavilo; Finchley šel pomocí s vystupováním a podal Joan Eunice ruku.

Rozhlédla se kolem. "Ach, tady je to krásné! Nevěděla jsem, že ještě taková místa existují."

Příroda byla překrásná svým jednoduchým způsobem. Malý potůček, čistý a zřejmě neznečištěný, meandroval mezi nízkými břehy. Tu a tam rostlo na březích několik druhů stromů a keřů, ale ne hustě a volná místa byla po-

kryta travou. Vypadala jako stříhaný trávník, ale zřejmě sloužila jako pastva. Nebe bylo modré a poseté beránky a sluneční svit byl zlatě teplý, ale ne příliš horký. (Euniko, není to velkolepé?) ((No ano.

Připomíná mi to lowu předtím, než tam v létě začne být moc velký hic.)

Joan Eunika si zula sandály a hodila je do auta na pláštěnku. Zakroutila prsty u nohou. "Oh, to je nádhera! Necítila jsem trávu bosýma nohama už víc než dvacet let. Finchley, Shorty, Frede — vy všichni! Jestli víte, co je pánu-bohu milé, sundáte si ty boty a ponožky a dopřejete svým nohám to potěšení."

Strážci vypadali nezúčastněně; Finchley se zamyslel. Potom se zasmál. "Slečno Smithová, nemusíte mi to říkat dvakrát!" Sehnul se a uvolnil přezky na svých botách. Joan Eunika se usmála, otočila se a vydala se dolů k potoku, soudíc, že Shorty nebude tak ostýchavý, když na něj nebude zírat.

(Euniko, je Iowa krásná? Pořád?) (Některé části ano, lásko. Ale rychle se zaplňuje. Vezmi si to tam, kde jsme bydleli, mezi Děs Moines a Grinnem. Nebylo tam nic jiného než farmy, když jsem byla malá. Ale když jsem odcházela z domova, měli jsme více sousedů dojíždějících za prací do města než sousedů, kteří se živili farmařením. Začínali si také budovat enklávy.) (Strašné. Euniko, tato země se bude tak dlouho rozmnožovat, dokud to nezpůsobí její zkázu.) (Na čerstvě zbouchnutou rajdu máš podivné názory na reprodukci, dvojče. Vidiš to travnaté místo, kde se potok zatáčí?) (Ano. Proč?) (To mi připomíná..., vypadá to jako u potůčku v lovvě, kde jsem se vzdala své údajné nevinnosti.) (No! Je to hezké místo. Bránila ses?) (Dvojče, děláš si ze mě legraci? Spolupracovala jsem.) (Bolelo to?) (Ne dost na to, aby mě to zastavilo. Neměla jsem k tomu důvod. Šéfe, miláčku, vím, jak to bývalo za tvých časů. Ale dnes už se nekouká na to, aby dívka byla panna. Má—li inteligentní matku, nechá si to odstranit chirurgicky, když se objeví měsíčky. A některé o to prostě přijdou postupně a ani nevědí kde. Ale dívka, která vriská, jako když ji vraždí, a krvácí jako zapíchnuté prase, to je dnes vzácný případ.) (Dítě, musím tě zase trochu srovnat. Věci se tolik nezměnily. Jedině snad, že o tom lidé otevřeněji hovoří. Myslíš, že voda je dost teplá na koupání?)

(Teplá je dost, šéfe. Ale jak zjistíme, jestli je čistá? Nemám tušení, co je na horním toku.)

(Euniko, ty jsi zbabělec. Když se nevsadíš, nemůžeš vyhrát.)

(To byla pravda včera..., ale dnes jsme nastávající matky. Bublající říčka může být plná hrůzostrašných věcí.)

(Uh... ach, ztraceně! Je—li znečištěná, byla by tu výstražná tabulka.) (Až tady, když se sem nedostaneš bez průchodu dvěma elektrickými bránami? Zeptej se Finch-íeyho; možná to bude vědět.)

(A když řekne, že to je znečištěné?) (Tak se budeme koupat stejně. Šéfe, jak jste zdůraznil, když se nevsadíte, nemůžete vyhrát.) (Mmmm..., ale jestli opravdu bude vědět, že to je špinavé, tak se bojím. Jak jsi ty zdůrazňovala, moje milovaná, mánie teď zodpovědnost. Pojďme se najíst, mám hlad.) (Vy máte hlad? Začínala jsem si myslet, že už jste se toho návyku vzdal.) (Tak pojďme jíst, dokud můžeme. Za jak dlouho začnou ranní nevolnosti?) (Kdo ví, šéfe? Jediný vliv, který to na mě tenkrát mělo, bylo to, že jsem měla hlad ráno, v poledne i večer. Tak pojďme jíst!)

Joan Eunika přiklusala zpátky k autu a úplně zkoprněla, když uviděla, že Shorty prostírá rozkládací stůl — pro jednoho. "Co to má znamenat?"

"Váš oběd, slečno."

"Tohle má být piknik? Na stole? Chcete, aby mravenci umřeli hladu? Mělo by to být na zemi."

Shorty vpadal nešťastně. "Když to říkáte, slečno." (Joan! Nemáš kalhotky. Když se budeš válet na zemi, Shorty bude mít šok — a ostatní bude zajímat proč.) (Vždycky všechno zkazíš. No dobrá.)

"Když už je prostřeno, Shorty, nechme to tak. Ale prostřete ještě další tři místa."

"Oh, my jsme se najedli v autě, slečno — děláme to často."

Dupla si. "Shorty, jestli budu muset jíst samá, přinutím vás jít domů pěšky. Čí byl tohle nápad?"

Finchleyho? Finchley*. Pojďte sem!"

Za několik minut všichni seděli u stolu. Ten se prohýbal, protože Joan trvala na tom, že se na něj musí dát všechno najednou — „jen se natáhnout," vysvětlila. "Nebo hladovět. Je tu nějaký silný muž, který by mohl otevřít tuto láhev vína?" Obratnost, s jakou to Shorty otevřel, ji přiměla pochybovat o tom, že by byl odjakživa abstinentem. Nalila sobě a Fredovi, pak se natáhla k Finchleyho sklenici. Řekl: "Prosím, slečno Smithová — já řídím," a položil ruku na skleničku.

"Udělejte mi to kvůli," odpověděla, „jen čtyři kapky. Jako přípitek. A totéž pro vás, Shorty, ze stejného důvodu," Nalila každému — asi čtvrtku skleničky. "Ale nejdříve — Shorty, řekl byste modlitbu před jídlem?"

Ten velký muž byl překvapen, hned se však ovládl, "Slečno Smithová, bude mi ctí." Sklonil hlavu. (Šéfe! Co vás žere?) (Kroť se! Om Máni Padme Hum.) (Oh! Om Máni Padme Hum.) (Om Máni Padme Hum.) (Om Máni Padme Hum...)

"Amen."

"Amen!"

(Om Máni Padme Hum. Amen.)

"Amen. Děkuji vám, Shorty. A teď ten přípitek — což je také druh modlitby. Budeme ho pít všichni, takže tovmu-sí být pro někoho, kdo tu není..., ale měl by být." (Šéfe! Musíte to zastavit — je to morbidní.) (Hleď si svého!) "Mohl by ho jeden z vás pronést?"

Finchley a Shorty se na sebe podívali a sklopili oči. Joan zachytila Fredův pohled. "Frede?"

"Uh — slečno, já nevím jak!" Byl rozčilený.

"Vstanete" — Joan se postavila, ostatní ji následovali — "a řeknete, cokoli chcete o někom, kdo tu není, ale byl by vítán. Kdokoli, koho máme všichni rádi. Řekněte osobu, která by měla být poctěna." Pozvedla svoji skleničku a uvědomila si, že začíná brečet. (Euniko! Ty pláčeš? Nebo jsem to já? Nebyl jsem zvyklý plakat!) (Tak mě nenechte začít, říkala jsem vám, že jsem bývala sentimentální.)

Fred řekl nejistě: "Přípitek někomu..., koho jsme měli všichni rádi... a kdo by měl být tady. A pořád tu je!" Náhle se vyděsil,

"Amen," řekl Shorty zvučným barytonem. "A stále taje. Protože nebesa jsou tak blízko, nakolik jim to dovolíte. Říkám to pořád našim lidem, Frede..., a ve mém srdci víš, že mám pravdu." Nalil si slavnostně a opatrně symbolickou slzu vína do své skleničky; všichni se napili.

Joan řekla tiše: "Děkuji vám, Frede., Slyšela vás. Vás taky slyšela, Shorty. A mě slyší teď." (Šéfe!

Rozrušil jste je — a sebe také. Řekněte jim, ať si sednou. A ať jedí. Řekněte jiní, že jsem to říkala já!

Zničil jste perfektní piknik.) (Ne, nezničil.) "Finchley. Vy jste ji znal dobře. Asi lépe
'e

než já..., protože jsem byl rozmrzelý starý muž a ona mi často vyhověla kvůli nemoci. Co byste řekl, že
by ona chtěla, abychom teď dělali?"

"Co by.v..., paní Brancaová?... , chtěla, abychom dělali?" v "Ano." Říkal jste jí "paní Brancaová"? Nebo
,J5uniko"?" (Říkali mi "Euniko", šéfe — a po prvním týdnu jsem jim dávala pusy na přivítanou a na
rozloučenou a jako poděkování, že se o mě tak starají. Dokonce, i když to Jake mohl vidět. Ale dělal, že
to nevidí.) (Ty jsi ale čiperná. Jsi líbezná děvče, milovaná. Bylo ještě něco kromě toho líbání?) (Proboha,
šéfe! Jenom je přesvědčU, aby přijali polibek místo spropitného, to by si nevzali ani za nic.) (To se
vsadím! — od tebe, to určitě — sestro děvko.) (Zbouchnutá couro.)

"Uh, já jsem jí říkal nejdříve "paní Brancaová". Potom mi ona říkala „Tome., a já jsem jí říkal "Euniko", "
"Dobrá, Tome, co by Eunika chtěla, abychom udělali? Abychom tu stáli a plakali? Vidím slzy ve vašich
očích; nejsem jediná, kdo pláče. Chtěla by Eunika, abychom zkazili ten piknik?"

"Uh — řekla by: sedněte si a jezte."

"To by řekla!" souhlasil Shorty. "Eunika by řekla: nenechte horké věci vychladnout a chladné věci zteplat
—jeztel"

"Ano," souhlasila Joan Eunika a posadila se. "Protože Eunika nikdy nezkazila žádnou legraci za svého
krátkého a překrásného života a nedovolila by to ani nikomu jinému. Zvláště ne mně, když jsem byl
mrzutý. Podejte mi stehýnko, Frede — ať vám neupadne."

Joan si vzala kousek kuřete. (Dvojče, to co řekl Shorty, znělo jako citát.) (To byl citát, šéfe.) (Tedy už
jsi s ním někdy jedla.) (Se všemi jsem jedla. Když mě dovezli pozdě večer domů, vždycky jsem je
pozvala dál na něco k zakousnutí. Joeovi to nevadilo, měl je rád všechny. Zvláště Shortyho rád viděl;
chtěl, aby mu stál modelem. Nejdřív si Shorty myslel, že si z něj dělá legraci — nevěděl, že Joe málokdy
žertoval a nikdy o malování. Nikdy k tomu však nedošlo, protože Shorty je plachý — nebyl si jistý, jestli
by to bylo v pořádku pózovat nahý, a měl strach, že by to mohlo být při pózování vidět. Já bych o to
strach neměla.) (Ani trochu, ty^malý rarášku? Shorty je krásná pevnost z ebenového dřeva.) (Šéfe.
říkám vám to pořád —) (— že nahota neznamená pro vaši generaci nic. Záleží jen na penězích, že? Já
bych se ráda podívala na našeho černého obra

— a to platí jak pro Johanna, tak pro Joan.) (No —) (Zbytečně nepospíchej, ale vymysli si malou
nevinnou lež: já musím udržovat konverzaci.) "Tome, musíte tam tu nakládanou zeleninu hlídat nebo si
mohu nějakou vzít? Shorty, vypadalo to, jako že jste ochutnal Euničinu kuchyni. Uměla vařit?"

Finchley odpověděl. "To se vsaďte, že uměla!"

"Opravdové vaření to bylo? Kdokoli se může blýsknout baleným, ale předem připraveným koupeným
jídlem — a děti si dnes, zdá se, myslí, že to je vaření. (Šéfe, plivnu vám do polévky!) "Ale co by dělala,
kdyby měla jen mouku a sádlo a prášek do pečiva a takové věci?"

..Eunika by to udělala určitě dobře," řekl Shorty tiše. "To je pravda, většinou sice neměla čas na
opravdové vaření — ale když vařila — ať udělala cokoli, opravdu — bylo to výborné."

(Je to můj obdivovatel! Šéfe — ať dostane přidáno.) (Ne.) (Lakomce.) (Ne, Euniko. Shorty zabil toho
ničemu, který zabil tebe. Chci pro něj něco udělat. Ale nemohou to být peníze; nepřijal by to.)

"Byla to umělkyně," souhlasil Fred.

"Myslíte "umělkyně" všeobecně. Její manžel byl, jak si vzpomínám, umělec v obvyklém významu. Malíř.
Je dobrý, ne? Nikdy jsem neviděla žádnou z jeho prací. Znáje někdo z vás?"

Finchley řekl: "Myslím, že to je věc názoru, slečno Smithová. Líbí se mi malby Joea Brancy, ale nevím o
umění vůbec nic; vím jenom, co se mi líbí. Ale — " Zachechtal se "Mohu to říct o tobě, Shorty?"

"Ó, Tome!"

"Byl jsi polichocen, ty víš, že jsi byl. Slečno Smithová, Joe Branca chtěl malovat tu velkou opici napravo
od vás."

(Bingol) (Máš problém, Euniko?) "A namaloval vás, Shorty?"

"No, ne. Ale opravdu mne o to žádal. To ano." (Copak nechápete, šéfe? Toto je přesvědčivý důkaz.
Skutečnost, kterou jste se nejdříve dozvěděl ode mne a z žádného jiného zdroje..., se teď nezvratně
potvrzuje. Ted' víte, že jsem to já.) (Oh, moc žvaníš, drahoušku.) (Ale, šéfe —) (Věděl jsem, že to jsi ty

po celou dobu, milovaná. Ale tohle není důkaz. Když už jsem věděl, že Joe a Shorty se potkali, bylo logickou nezbytností, že Joe bude chtít, aby mu stál modelem — jakýkoli umělec by ho chtěl malovat.) (Šéfe, je, mi z vás špatně! To je důkaz. To jsem já.) (Milovaný drahousku, bez jehož života by nemělo cenu žít dokonce ani v tomto nádherném těle, já vím, že ty jsi ty. Na ostatním nezáleží, na náhodách nezáleží, na žádném světském důkazu nezáleží. To není důkaz, když nějaký dogmatický psychiatr neumí vysvětlit takovou shodu okolností. Když je necháme, aby stanovili pravidla, jsme ztraceni. Ale to my neuděláme. Na čem opravdu záleží je, že ty máš mne a já mám tebe. A teď už mlč; chci se s nimi se všemi natolik sblížit, aby mi začali říkat Euniko. Říkala jsi, že tě líbali?)

(Ach, jistě. Přátelské polibky. No, Dabrowski tomu dával šmrnc, ale víte, jací Poláci jsou.) (Obávám se, že ne.) (Vysvětlím vám to takhle, šéfe. S Polákem nedělejte reklamu, když nemíníte zboží doručit — protože jeho záměry jsou tak čestné jako nabitá zbraň. U Dabrowského jsem byla velice opatrná, aby situace neskončila kriticky.)

(To si budu pamatovat. I když tady zrovna není. Protože je to podobné jako s Jakém, jenom mírnější. Ty malá děvko, způsobila jsi, že celá moje mobilní stráž se do tebe zamilovala. Takže já jim teď musím pomoci akceptovat to, že jsi mrtvá, i když stejně silně pocít'ují, že jsi stále naživu. Jestli mi začnou říkat Euniko, mám to z poloviny v kapse. Jestli mě políbí —) (Cože? Šéfe! Nezkoušejte to!)

(Teď uvidíme, Euniko! Jestli jsi nehrála "Moji poslední vévodkyni" s polovinou okresu, nebudu muset napravovat škodu.) (Škodu, co? To si stěžujete!)

(Ne, ne, můj miláčku! Nikdy. Byl jsem nejdůležitějším držitelem prebendy tvé laskavosti. Ale když ztratila trochu na ceně, je to škoda, a když je něco poškozeno, musím to já napravit.) (No... nebudu se s vámi hádat, šéfe. Ale v tomto případě to můžete nechat být; nikdy jsem nedovolila, aby se to natolik zahrálo.) (A já říkám, že nevíš, o čem mluvíš. Oddělat tě — mohlo znamenat — udržovat to. Byla jsi zbavena ženskosti — nebo jsi byla zbavena ženskosti jen natolik, abys sis mohla poradit, což nebylo mnoho. Ale všichni čtyři moji strážci byli ochotni zemřít pro tebe — správně?)"(Uh—) (Nebudeme hloupě tlachat. Myslíš, že ten fakt, že jsem je platil, měl s jejich ochotou něco společného? Dej pozor, jak odpovíš.)

(Uh... nemusím odpovídat! Šéfe, jaký to má význam nahánět jim strach po mé smrti?) (Protože, moje lásco, ode

dneška budou dál hlídat mě — a jelikož teď jsem uvnitř tvého krásného těla — jako kdyby hlídali tebe. Musí chtít mě chránit, jinak nikdy nebudou šťastní v této podivné situaci. Takže buď tohle, nebo je vyhodím nebo pošlu na penzi —) (Ale ne!) (Samozřejmě, že ne. Abych parafrázoval Sherlocka Holmesa: když jsi eliminoval, co nemůžeš udělat, zůstane to, co musíš udělat. Kromě toho, nejdražší a jediná, taková je přísná praxe pro mnohem obtížnější případy, které budeme muset řešit.) (Jaká? Ale Jake je —) (Ty malá hlupačko! Jake už se smířil s nemožným. Myslím Joea.)

(Ale šéfe! Ty se nikdy nesmíš setkat s Joem.)

(Bůh ví, že bych si přál, abych se tomu vyhnul. Nevadí, milovaná; neuvidíme se s ním, dokud nepochopíš — tak jako já — že musíme. A nyní buď to buď zticha, anebo mě připravuj na to, jak zacházet s těmito statečnými muži.)

(No... pomůžu vám, co budu moci. Ale nikdy se s nimi nesblížíte tak, jako se sblížili oni se mnou — myslím při přátelském líbání. Já jsem byla zaměstnanec. Vy jste šéf.)

(Kdyby ten argument měl nějakou platnost, královny by nikdy neotěhotněly. Samozřejmě že to je těžší. Ale od tebe jsem získal hodně toho, s čím mohu pracovat. Chceš se vsadit?)

(Ale jistě, vsadím se s vámi o milión dolarů, že nepolíbíte ani jednoho z nich. Nebud'te hloupý, šéfe: nikdy se nemůžeme doopravdy vsadit, není způsob, jak bychom to splatili.) (Ty nemáš velkou praxi v tom, jak býti andělem, že ne, malý rarášku? Stále uvažuješ v pozemských termínech. Jistě že se můžeme vsadit a vyplatit vítěze. To dítě v nás —) (Pozor! Teď chvíli počkejte —) (Ty chvíli počkej, Euniko. Když tu sázku vyhrajú já, dám dítěti jméno. Když prohrajú, budeš mít to právo ty. Je to fér?)

(Oh. Dobrá, je to sázka. Ale vy prohrajete.)

(Uvidíme.)

(Ale ano. prohrajete, šéfe. Prohrajete, i kdybyste vyhrál. Chcete vědět proč?) (Chceš podvádět) (Ne nemusím, šéfe, miláčku: zjistíte, že chcete pojmenovat dítě jakýmkoli jménem, které chci já. Protože jste

pro hezkou dívku důvěřivý kořen, šéfe, vždycky jste byl a stále jste.) (Teď chvíli počkej. Býval jsem, ale nyní já jsem "pěkná dívka" a —) (To zjistíte. Chcete připravovat? Pomohu vám vyhrát, jestli to vůbec lze. Nelze.) (Ano, ale drž se s těmi radami zpátky;

už toho začínám mít plné zuby.) "Frede, vyměním si s tebou jeden z těchto dánských chlebičků za další víno. A pak už budeme udržovat sklenice plné: Shorty nepije a Tom nebude a já chci mít společnost, až budu lehce pod parou, tohle je moje oslava svobody."

(S Fredem by to mohlo jít nejsnáze, jestli překoná strach z duchů, kdykoli se na tebe podívá.) "Nic bych nenamítal proti další skleničce, slečno, ale já se nesmím opít, jsem ve službě."

"Ale no tak, prosím tě. Tom a Shorty nás dovezou domů, i kdyby. Je to tak, Shorty?" (Shorty je pro tebe beznadějný případ. Dokázala jsem to jen proto, že jsem pro něj byla "holčička" — což vy nemůžete být, šéfe.)

"Jistě se o to pokusíme, slečno Smithová."

"Musím být "slečna Smithová" i na pikniku? Říkali jste paní Brancaové "Euniko", ne? A ona vám říkala Shorty?"

"Slečno, říkala mi svým jménem. Hugo."

"Máte to raději než svoji přezdívku?"

"Je to jméno, které mi dala matka, slečno."

..To mi jako odpověď stačí, Hugo. Budu si lo pamatovat. Ale přivádí mě to na myšlenku. Chce se někdo se mnou utkat v boji o poslední olivu? Tak honem, nehlaste se všichni. Ale to není ten problém. Řekla jsem vám, že za těchto okolností nechci být oslovoována "slečno Smithová". Ale nechci ani, abyste mi říkali "Johanne"; je to mužské jméno. Hugo, křtil jste už někdy miminka?"

"Mnohokrát, slečno — uh — slečno."

Joan mu rychle skočila do řeči. „To je dobré, nevíte, jak mě oslovovat. Hugo, když jste pojmenoval tolik dětí, musíte mít pojem o jménech. Myslíte, že jméno Joan vyslovované jako dvě slabiky, by bylo dobré jméno pro dívku, která bývala mužem Johannem?"

"Ano. Myslím, že ano."

"Tome? Co myslíte?" (Tom by vás políbil při první příležitosti, kdybyste nebyl jeho zaměstnavatel. Myslím, že nikdy nepřestal doufat, že mne přistihne samotnou..., proto jsem byla tak opatrná a postarala se, aby k tomu nikdy nedošlo, stejně jako s Dabrowskim. Vše, co bylo s Torném, bylo to, že jsem musela říci: "Tome, jestli budeš nepřístupný tomu, abych ti zaplatila za službu navíc" — byla to jízda po půlnoci, šéfe; volali z Klubu vzácné krve — "můžeš mě alespoň políbit na dobrou noc." A to udělal, docela dobře. A potom Hugo byl až příliš

slušný na to, aby se k tomu nepřiklonil, a dal mi malou otcovskou pusu. Ale co fungovalo pro Euniku, nemůže pracovat pro "slečnu Smithovou".) (Tak mě sleduj, jak jim změním popis práce, dítě.)

..Mně se to zdá jako dobré jméno," souhlasil řidič.

„A co ty, Frede? Připadám ti jako "Joan"?" Posadila se zpřímá a vypnula prsa. (Vypadá to, že vám brzy praskne ta podprsenka, jestli nebudete opatrný.) (Pchá, ty nevychovaný fracku; nemůže prasknout. Chci, aby si uvědomil, že jsem žena.) (On si to uvědomuje. Měla by tu být Winnie, aby mu změřila puls.)

"Nechápu, co je komu do toho, kromě vás. Ale jistě, líbí se mi to,"

"Dobře! Pořád ještě musím podepisovat papíry svým bývalým jménem — ale ve své mysli jsem "Joan". Ale přátele, v této zemi musejí být tisíce "Joan Sraithových"; potřebuji ještě prostřední jméno. A chci ještě jedno z mnohem lepšího důvodu." Podívala se se slavnostní vážností na černého obra. „Hugo, vy jste boží muž. Bylo byv příliš troulalé, kdybych se nazvala Joan Eunikou?" (Šéfe, jestli přemějete mého přítele Huga k pláči, já — já — nebudu s vámi až do večera mluvit!) (Oh, přestaň mě sekýrovat! Hugo nebude brečet. On jediný z těch tří věří, že jsi tady. Má víru.)

"Myslím, že by to bylo krásné," odpověděl vážně reverend Hugo White se slzami na krajíčku.

"Hugo, Eunika by nechtěla, abys byl kvůli tomu smutný," Odvrátila se od něho, oči plné nevyplakaných slzí. „Tím je to vyřízeno. Moje nové jméno bude — je! — Joan Eunika. Nechtěla bych, aby někdo z vás někdy zapomněl na Euniku. A zvláště chci, abyste vy, její přátelé, věděli toto. Teď, když jsem žena, Eunika je můj vzor, ideál, podle něhož musím žít každou hodinu, každou minutu mého nového života. Pomůžete mi? Budete se mnou jednat jako s Eunikou? Ano, ano, jsem váš zaměstnavatel; musím tak nějak být obojí a není to snadné. Ale nejobtížnější část pro mne je naučit se chovat se a myslet a cítit jako Eunika..., když jsem žil tolik nudných let jako mrzutý, ^sobecký starý muž. Vy jste její přátelé — pomůžete mi?" (Šéfe, prodával jste někdy nemovitost na Floridě?) (Zatraceně, když nemůžeš pomoci, buď ztichal) (Promiňte, šéfe. To byí potlesk. Jak by řekl Hugo: udělal jste to perfektně.)

Tom Finchley řekl tiše: "Pomůžeme. To platí i pro DabroM'ského. Mimochodem, říkala mu "Antone". Nejdříve mu říkala "lyžař" jako nám všem. Pak se dozvěděla jeho křestní jméno a používala ho,"

"Budu mu tedy říkat ..Anton". A budete mi vy všichni říkat "Euniko"? Nebo aspoň "Joan Euniko"?

Abyste mi pomohli? Ach, říkejte mi "slečno Smithová", když budou kolem lidí: vím, že bysle se jinak necítili dobře. Pravděpodobně jste ji oslovovali ..paní Brancaová", když byli lidé — "

"Oslovovali."

"Takže mi říkejte "slečno Smithová" v situaci, kdy by pro vás bylo přirozené oslovovat ji "paní Brancaová". Ale v situaci, kdy jste jí říkali "Euniko", mi říkejte "Joan Euniko" a — draží a věrní přátelé! —kdykoli budete cítit, že si to zasloužím, prosím řekněte mi "Euniko". Bude to největší kompliment, jaký mi můžete složit, takže ho neužívejte lehkovážně. Vynechte ..Joan" a říkejte mi "Euniko". Budete?"

Finchley se na ni podíval bez úsměvu. "Ano... Euniko,"

"Tome, ještě jsem si to nezasloužila."

Finchley neodpověděl. Fred řekl: "Já vám to řeknu takhle. "Joan Eunika" je pro všední den..., ale „Eunika" znamená, že si myslíme, že jste udělala nebo řekla přesně to, co by udělala nebo řekla pani Brancaová,"

"Tak je to správně, tak jsem to říkala."

"Teď už vím, co Tom myslel. Uh, dnes byl ošemetný den — horší pro vás, řekl bych, ale nebyl snadný pro žádného z nás. Shorty — myslím Hugo — řekl, že byla anděl. Nebo to tak myslel. Nemohu se s, ním hádat; Shorty je kazatel a ví o andělech a takových věcech více než já. Ale jestli byla — tedy jestli je — pořád, má v sobě taky hodně říznosti. Pamatujete si, jak jste se před hodinou vrhla na Shortyho a ječela na Toma?"

Povzdechla si. "Ano, pamatuji. Přestala jsem se ovládat. Musím se toho ještě moc učit. Víím to."

"Ale to vám právě říkám..., Euniko. Měla hodně energie. Kdybychom se snažili, aby jedla sama, stavěla by se na zadní. Je to tak, Shorty? — Myslím, tedy "Hugo"."

"Amen! Euniko."

Finchley řekl: "Fred docela vystihl moje myšlenky..., Euniko. Ale myslel jsem ještě na něco. Vlastně jsem na ni nikdy nemyslel jako na anděla. Prostě nás jen brala jako lidi."

"Tome — "

"No, Shorty? Hugo."

"Pro vás jsem Shorty — a pro tebe taky, Frede. Nevkládejte do toho žádné svoje představy. Hugo mi říkala jen máma. A ona. Vy, Euniko. Ale málem jsem zapomněl, co jsem chtěl říci. Tome, to je vše, co by každý chtěl. Aby se s námi zacházelo „jako s lidmi". Ona to tak dělala — Eunika. A teď vy to děláte také. Pan Smith to tak zcela „jako s lidmi" nedokázal. Ale byl starý a nemocný a brali jsme na něj ohledy."

"Proboha! Už se mi zase chce plakat. Hugo — když jsem byla panem Smithem, nikdy jsem si nemyslela, že jste něco jiného než lidé. Opravdu jsem to nemyslela."

"Nemocní lidé bývají často mrzutí. Můj otec se stal také nevrlym, než odešel; utekl jsem z domu. Větší chybu jsem nikdy neudělal. Ale neviním ho z toho. Děláme to, co děláme, a pak s tím žijeme. Eunika — ta první Eunika — je teď anděl, moje srdce mi to říká a moje hlava to ví. Ale měla svoje malé lidské slabosti jako každý z nás. Dobrý Bůh nás pro to nebude kritizovat."

"Hugo? Kdybych to byla já, a ne ona, dostala bych se tam? Do nebe?" (Om Máni Padme Hum! Pozor, šéfe! Dotáhne vás támhle k tomu potoku a smyje z vás vaše hříchy.) (Jestli bude chtít, tak ho nechám.

Ticho!)

"To přesně nevím," řekl kněz měkce. "Nikdy jsem pana Smithe lak dobře neznal. Ale Bůh chodí nevyzpytatelnými cestami. Vypadá to, jako kdyby On vám dal druhou šanci. On vždycky ví, co dělá." (Oh, v pořádku, dvojče. Snaž se, aby se nám nedostala voda do nosu.)

"Děkuji vám, Hugo. Také myslím, že On to ví — a snažím se to ospravedlnit." Povzdechla si. "Ale není to snadné. Snažím se dělat, co by dělala Eunika. Alespoň abych měla právo na druhou šanci, kterou mi dala ona. Myslím, že vím, co by teď udělala. Ale nejsem si jistá." (Skončila bych tady s celým tím hovorem, to je to, co já bych udělala.) (Uklidni se a dej mi šanci.) Rozhlédla se kolem. "Nevím, jak dobře jste ji znali, ale pořád se o ní dovídám nové věci. Myslím, že vy tři — vy čtyři, včetně Antona — jste museli být její nejbližší přátelé, přinejmenším v mé domácnosti. Jistě jste ji znali lépe, než bych si pomyslela, Tome?"

"Ano, Euniko?"

I

"Líbal jsi ji někdy?"

Její řidič vypadal zděšeně. „Ano..., Joan Euniko."

"Eunika by se asi nikdy na něco takového neptala, prostě by jen udělala, co by jí srdce napovědělo. Také jsem to chtěla udělat, Tome — ale bála jsem se. Nejsem ještě zvyklá být dívkou." Vyskočila, stoupla si k jeho židli, vzala ho za ruce a přitáhla k sobě.

Pomalů se zvedl. Položila mu ruce kolem ramen, nastavila obličej a — čekala.

Vzdychl a skoro se zamračil, pak ji objal a políbil. (Dvojče, umí to mnohem lépe.) (Zlepší se. Chudáček drahý, má strach.) Joan ho nechala, aby se odtáhl, když už nebyl ochoten pokračovat. Zašeptala. "Děkuji ti, Tome," a rychle se mu vymanila z objetí.

Přešla k Fredovi a vzala ho za ruce. Také on vypadal rozčileně, ale vstal okamžitě. (A co Fred, Euniko? Sexy polibek nebo sesterský?) (Pozdě, dvojče!) Fred ji objal s neočekávanou silou a setkal se s jejími ústy tak rychle, že zachytil Joan s otevřenými rty; odpověděl na to okamžitě a divoce.

Ale krátce. Odtrhl se od ní a oba se chvěli. (Euniko! Co je to? Nevarovala jsi mě.) (To jsem zblblá. Později, drahý. Teď zpomal a řekni si třikrát Money Hum, aby sis byla s otcem Hugem sakramentsky jistá, že jsi nevinné dítě.)

Joan prošla pomalu tu dlouhou cestu kolem stolu, zastavila se u Huga a čekala. Vstal ze židle a podíval se dolů na ni. Přistoupila blíž, dala mu ruce na prsa, hleděla na něj s vážnou tvář, semknutými rty a otevřenými očima.

Jemněji objal. (Můj bože, Euniko, jestli nás opravdu sevře v náručí, rozlomí nás na dvě půlky!) (To nikdy neudělá, dvojče; je to ten nejjemnější žijící muž.)

Hugovy rty se dotkly jejích v mírném požehnání, beze spěchu, ale rychle bylo po všem. Zůstala ještě chvíli v jeho náručí. "Hugo? Až se za ni budete dnes večer modlit, připojil byste ještě modlitbičku za mne? Snad si to nezasloužím. Ale potřebuji to."

"Přidám, Euniko." Posadil ji s galantností sobě vlastní, pak si sedl též. (Jednou jsme nahoře, jednou dole, hra je hra, dvojče — a jak ho tedy pojmenujete?) ("Eunika", samozřejmě!) (A co když to bude kluk?) (Když to bude kluk, bude se jmenovat Jacob E. — jako „JLunika" — Smith.) ("Johann E. SmiuVje lepší.) (Já jsem vyhrál sázku, tak

mlč! Nechci "Johanna" pro chlapce. A teď co je s tím Fredem?) (Tomu nebudeš věřit.) (Teď už věřím všemu. Dobrá, později.) "Frede, je tam ještě trochu vína v té lahvi? Hugo, otevřel bys tu druhou láhev? Potřebuji to, jsem úplně roztřesená."

"Jistě, Euniko. Podej mi tu láhev, Frede."

"Taky se ještě trochu najím a doufám, že vy všichni se mnou. Tome, jsem stále "Eunika"? Nebo jsem ženština, která nechápe, jak se má dáma chovat?"

"Ano, Euniko. Teda — ne, Euniko. Já — ach, k čertu!"

Pohládila ho po ruce. "To je ten nejkrásnější kompliment, jaký mi kdy kdo složil, Tome. Ale nikdy bys neměl slečně Smithové říkat "ach, k čertu"..., ale ty víš, že Eunika i Joan Eunika — je lidská," Rozhlédla se po nich kolem stolu. "Chápete, jak je pěkné, když se vás někdo dotýká? Viděli jste někdy, jak se mazlí koťata? Více než čtvrt století mě nikdo nepolíbil. Kromě příležitostného podání ruky se mě asi ani nikdo nedotkl. Dokud se o mě nezačali starat doktoři a sestry. Přátelé — drazí přátelé — svými rty jste

mě zase navrátili zpět k lidské rase. Jsem tolik vděčný Eunice — Eunice Brancaové — že vás líbala přede mnou a že získala vaše přátelství. Vaši lásku? Myslím, že ano. Protože to znamená, že mě pustíte dovnitř — a budete se mnou zacházet jako "lidé"! Řekněte mi tohle, musím to vědět — i kdybys mi potom, Tome, zase začal říkat "Joan Euniko". Líbala Eunika také Antona?" (Šéfe, objasním vám cokoli, až budeme sami!) (Neptal jsem se tebe, drahá.)

"Nikdo mi to neřekne? No předpokládám, že ta otázka není fér,"

Finchley náhle řekl: "Party se střídaly. Já jsem jezdil s Fredem a Shorty se Skiem a tak pořád dokola.

Někdy se taky stalo, že jsem jel se Skiem. Eunika, ona se k nám chovala ke všem stejně. Ale nemyslete si o tom nic špatného — "

"Já si nemyslím!"

" — protože nic takového nebylo. Byla tak laskavá a přátelská — a dobrá — že by mohla políbit muže jen kvůli, uh — "

"Jen z milosrdenství," doplnil Shorty.

"Z milosrdenství. Dala nám pusku jako poděkování a na dobrou noc za přítomnosti svého manžela tak rychle jako kdykoli jindy. Vždycky to tak dělala, když jsme se u nich zastavovali na trochu pozdní večeři." (Dobrá, dvojče. Fred

a Anton. Ne Tom a Hugo. Stalo se to jenom jednou. Oh, Tom by mohl, ale neměl šanci, tak jsem to nechala být. Hugo — nikdo se nedostane přes jeho obranný postoj a já jsem to nikdy nezkoušela. Má pevný charakter — něco, o čem vy a já vůbec nic nevíme.)

"Děkuji, že jste mi to řekli. Tome, nikdy bych nenechala Antona, aby se něčeho dohadoval. Ale zjistí, že bude snadné mě políbit, když si to bude přát... teď, když vím, že sdílela milosrdenství i s ním. A teď prudce změníme téma. Tome, je ta pěkná malá říčka znečištěná? Vypadá tak čistě."

"Je čistá. Tak čistá, jak jen říčka může být, řekl bych. Víím to, protože jsem si to o tomto místě zjišťoval od společnosti, která ho poskytla našemu sdružení na piknik. Někteří z nás si šli po večeři na farmě zaplavat a říkali, že to bylo v pořádku,"

"Oh, skvělé! Protože já chci plavat. Naposledy jsem se koupala v přírodě — v takové staré hluboké tůňce, myslím — počkejte... proboha! Před více než sedmdesáti pěti lety."

"Euniko, myslím, že byste neměla,"

"Proč?"

"Protože to může být znečištěno jiným způsobem. Ztroskotanci. Ne všichni ztroskotanci jsou v zakázaných zónách; jakákoli divoká krajina je přitahuje. Třeba jako tahle. Nedělám zbytečný povyk, ale když jsi šla sama dolů ke břehu, Fred tě chránil z jedné strany a já z druhé,"

"No proboha, když mi zajistíte bezpečnost na břehu, můžete mi ji zajistit i ve vodě."

"To není úplně to samé, vážně, to není. Už jsem se jednou o několik sekund opozdil, víckrát to neudělám. Někteří ztroskotanci jsou skutečně odporní cvoci, ne jen takoví neškodní blázni."

"Tome, proč se hádá? Chci jít do té vody a cítit ji všude kolem sebe. Mám to v úmyslu."

"Přál bych si, abyste to neměla..., Joan Euniko."

Při těch posledních dvou slovech sebouvrhla. Pak se zasmála a našpulila pusku. "Dobrá, Tome. Čert aby to vzal, dala jsem vám třem do rukou uzdu a vy mě teď na ní můžete držet, kdykoli se vám to hodí. A to se ode mne očekává, že budu šéfem. To je komické."

"Je to jako s tajnou službou," odpověděl střízlivě Finch-

ley. "Prezident je nejvyšším šéfem všech..., ale ustoupí, když mu jeho strážce řekne, aby něco nedělal."

"Oh, já jsem si nestěžovala; bylo to pro mě hořké pobavení. Ale moc tou zdou netrhejte, Tome: myslím, že by to Eunika nesnesla a já také ne,"

"Já jen doufám, že nebudete tolik táhnout na nesprávnou stranu jako ona. Jestliže, uh — no, věci by mohly být jiné."

Fred řekl: "Tome, neplač nad rozlitém mlékem."

Joan řekla rychle: "Lituji. Chlapci, myslím, že piknik je u konce. Jednoho dne si možná my všichni budeme moci zaplavat někde jinde, kde to bude bezpečné a zrovna tak krásné." (Euniko, umíš plavat?) (Jsem plavčíkem Červeného kříže — víte o tom, bylo to v mých materiálech. Avšak nikdy jsem to v praxi nedělala; být roztleskávačkou byla větší legrace.) (K tomu bych mohl něco říct.) (Podívejme, kdo

by mě chtěl soudit! Smith bez kalhot.) (A kdo mě to naučil?) (Vy jste se nepotřeboval nic učit, máte instinkt.)

19

O chvíli později už byli zase v autě. Finchley řekl "Domů, slečno Smithová?"

"Tome, neslyším tě."

"Ptal jsem se, jestli chcete jet domů, slečno?"

"Tomu jsem rozuměla, ale tenhle telefon musí být rozbitý. Slyšela jsem něco, co znělo jako "slečno Smithová,,,"

Minutku bylo ticho. "Euniko, chcete jet domů?"

"Ne dřív než na večeri, Tome; chci využít tento překrásný den beze zbytku,"

"Dobrá, Euniko. Mám se jen tak projíždět? Nebo někam jet?"

"Uh... mám ještě jeden bod na mém seznamu a je dost času i na cokoli, co byste si vy tři potřebovali zařídit, tak si to rozmyslete."

"Dobře. A kam vás máme zavést na to, co vy budete chtít, Euniko?"

"Já nevím. Ztratila jsem přehled o takových věcech už před lety. Tome, chci koupit dárek pro pana Salomona, něco hezkého, ale zbytečného — dárky by měly být něco navíc, luxus, který by si ten člověk asi sám nekoupil. Takže

by to pravděpodobně měl být obchod pro muže, kde prodávají luxusní zbytečnosti. Takový býval Abercrombie a Fitch

— ale nevím, jestli ještě existují."

"Existují. Ale počkejte, zeptám se Freda a Shortyho." Zanedlouho Finchley hlásil: "Je spousta míst, kam byste

mohla jít. Ale myslíme si, že Hřebec jednadvacátého století

má nejlepší zboží."

"Rozumím. Tak pobídněte koně, ať se tam dostaneme." "Jsou dobří, když vám nevaří jejich ceny. Jinak "bič a

pryč"-"

"To mi nevaří; setkala jsem se se zloději už dřív. Tome vlastně všichni. Po té operaci mám víc peněz než mi nulý rok... a je to otrava. Už mě ty peníze nudí. Když by někdo z vás věděl o způsobu, jak mi pomoci se jich zbavit o dobrém způsobu, říkám; nenechám se jen tak oškubat prokázali byste mi laskavost, když byste mi to řekli.

Hugo, jsou v tvé farnosti nějakí chudí lidé?"

Pomalu řekl. "Je jich mnoho, Euniko. Ale ne trpící chudobou, jsou to jen chudí na podpoře. Rád bych si to promyslel..., protože není dobré člověku jednoduše dát to, co by si měl sám vydobýt. Tak to říká i bible, jinými slovy."

„To je právě ten problém, Hugo. Už jsem darovala peníze mnohokrát a obvykle neuškodily, když jsem chtěla konat dobro. Ale v bibli se také píše něco o uchu jehly. Dobrá, přemýšlej o tom. A teď pojedeme navštívit ty zloděje. Budu potřebovat, aby mi někdo pomohl. Kdo z vás se obléká nejvíce nekonvenčně, když nejste v uniformě?"

Slyšela, jak se Fred směje. "Euniko, tohle není žádná pomluva. Měla byste vidět ty převleky, jaké Tom nosí. Vánoční stromček. Pastva pro oči."

Finchley zavrčel a řekl: "Neposlouchejte ho, Euniko."

"Asi žárli, Tome. Dobrá, jestli budeme parkoval uvnitř nebo blízko obchodu, půjdeš mi pomoci."

Když projížděli druhou bránou, Finchley se zeptal: "Máte zapnuté pásy, Euniko?"

"Mám ty švédské — a jsou pohodlné, teď když mi je Hugo upravil. Vystačila bych jen s nimi a se sítí proti nehodě, když nepojedeme tak rychle? Nebo to ze mě zase udělá ..Joan Euniku"?"

"Uh — mohla byste si ještě vzít ten čelní pás?"

"Dobrá. Já jen že nemám ráda, když jsem takhle celá připoutaná. Připomíná mi to — no, připomíná mi to, jak

mě doktoři nechali po operaci přivázanou k posteli. Bylo to nutné, ale nenáviděla jsem to." Nezmínila se, že čelní pás nesnášela nejvíc.

"Slyšeli jsme o tom — muselo to být hrozné. Ale ta čelní paska je nutná. Řekněme, že bych jel jenom stovkou, když bych musel dupnout na brzdu, mohlo by vám to zlomit vaz. Kdybyste ji neměla."

"Tak já si ji vezmu."

"Nevidím rozsvícenou kontrolku,"

"Protože jsem si tu pásku ještě nevzala. Tak. Už kontrolka svítí?"

"Ano. Děkuji..., Euniko."

"Já děkuji tobě, Tome. Že se o mě tak staráš. Tak popo-žeň ty saně. Neškubala jsem tou uzdou, opravdu ne." (To říkáte vy. Šéfe, vymýšlíte si a jste lhář.) (Kde jsem se to naučil, nejdražší? Jsou to hodní hoši, Euniko — ale my si musíme vypracovat způsob jak žít, takže se nebudeme se vším svěřovat čtyřiceti jiným lidem. Dobré služebnictvo je k nezaplacení v— ale pracuješ pro ně stejně, jako oni pracují pro tebe. Život by měl být jednodušší. Lásko, jak by se ti líbilo jet do Indie a být guruem a sedět na vrcholku hory a nemít žádné plány? Jenom sedět a čekat, až se tvoji vděční žáci shromáždí kolení?) (Asi by to bylo dlouhé čekání. Proč si nesednout k úpatí hory a čekat, až se kolem shromáždí chlapci?) (Myslíš pořád jen na to jedno!) (Ano. Jako vy, oplzlý starce.) (Přiznávám. Ale snažím se chovat jako dáma.) (Moc se nesnažíte, to teda ne.) (Snažím se tolik jako ty vždycky, ty malá fuchtle. Řekli mi "Joan Euniko" jen jednou... a se sexem to nemělo nic společného.) (Byla bys překvapena, jak mnoho to mělo co dělat se sexem, Joan.) (No... z tohoto hlediska ano. Ale dokud mi říkají "Euniko", budu dál věřit, že to "dělám prostě perfektně". Upřímně řečeno, s dobrými sluhy to může být k udušení. Vezmi si třeba Winnie. Je to miláček — ale je mi v patách každou vteřinu. Euniko, jak k čertu můžeme vést "aktivně" ženský život, jak ty chceš — promiň, jak my chceme — s takovým dozorem?)

(Vezmi si tip od Winnie.)

(Jak drahá?)

(Zasvěť ji do svých plánů. Pak nevyzradí tvoje tajemství a nikdy se nebude na nic ptát: zrovna tak, jak to děláš ty pro ni. Zkus to.)

(Asi budu muset. Jsem si jistá, že nebude mluvit... a bude štěstě naslouchat všemu, z čeho se budu potřebovat vypovídat. Ale Euniko, když půjdu ven, bude těžké zabránit Tomovi a Hugovi nebo Antonovi a Fredovi, aby na něco nepřišli. Viděla jsi ten složitý manévr, který jsem musela použít dneska.)

(Nemusel jste, šéfe; nemluvili by.)

(Snad ne, ale já chci, aby ani nemysleli. Začínají si myslet, že jsem anděl — který se jmenuje Eunika — a já bych je přitom rád nechal.)

(Šéfe, oni vědí zatraceně dobře, že Eunika žádný anděl není. Dokonce i Hugo to ví..., protože Hugo je z těch čtyř nejbystřejších, i když neumi číst. Vyzná se v lidech. Rozumí jim, protože je sám taky člověk. Odpouští jim jejich prohřešky a stejně je má rád. Šéfe drahý, oni mě mají rádi takovou, jaká jsem, to, že stojím na hliněných nohou a všechno — a tebe budou milovat stejně.)

(Možná, doufám. Víím, že tě mám víc rád, když víím víc. o tobě a o věcech, které jsem nikdy nepokládal za možné předtím, než jsme se spojili. Nemorální malá děvko. Co to má být s tebou a Fredem a Antonem? Opravdu jste to dělali?)

(Byla jsem zvědavá, kdy se k tomuhle dostanete. Ty polibky na dobrou noc začaly vážně přátelsky. Byly bratrské. Otcovské v Hugově případě. Nikdy jsme nezašli dál s Torném, protože nás pořád ostře sledoval Hugo nebo Jake nebo oba — jen jsem moc dobře věděla, že mě líbá muž. Ale Fred a Anton neměli takový dozor nad sebou navzájem a oba mě měli plnou hlavu. Takže, když se pak naskytla příležitost, řekla jsem si "proč ne?")

(Čistě z dobročinnosti, co?)

(To měl být sarkasmus, šéfe? No, to je jedno, jednou pozdě v noci mě vezli domů. Nebyl to telefonát na dárcovství krve, prostě jsme jen s Jakém dlouho do noci dělali, jelikož jsme měli skluz se zařizováním věcí pro tebe. Byl to ten projekt "teplé tělo". Pozvala jsem je dál na colu a na svačinu, jako obvykle.

Teprve pak jsem zjistila, že Joe není doma.)

(A tak lidská přirozenost zvítězila — zase.)

(Vypadá to, že máte nevalné mínění o lidské přirozenosti, šéfe, miláčku.)

(Mám vysoké mínění o lidské přirozenosti. Myslím, že bude převládat navzdory všem pokusům puritánů, kteří by ho chtěli udusit. Ale co vás to všechny popadlo? Dva muži? Zcela střízliví? A možnost, že se vrátí tvůj manžel? Nádherný padlý andělí, tvoje historka nejenže má slabiny, je úplně nesmyslná. Já o mužích něco vím, byl jsem jedním z nich. Víím, co budou riskovat, a co ne. Pro ženu budou riskovat hodně. Ale dva muži mají sklon se navzájem hlídat, o to víc, když se každou chvíli může objevit manžel. Drahousku, něco jsi vynechala — tohle nevypadá jako poprvé.)

(Šéfe, na mou duši, bylo to poprvé... a jedinkrát, protože brzy poté jsem byla zabita. Dobrá, zaplním ty slabiny. Nebylo pravděpodobné, že by Joe vstoupil, a oni to věděli. Nemohl, protože naše dveře byly na zástrčku zevnitř, kdykoli byl někdo z nás doma. Joe byl na tohle ještě opatrnější než já, protože byl odjakživa městský chlapec. Ale věděli také, že Joe se neměl vrátit domů před půlnocí.... a oni mě přivezli asi o půl desáté. Žádný spěch, žádný strach, žádné rozčilování. I když Joe neuměl číst, uměl určovat čas — znáte ten malý budiček, který používají některé obchody, kde pracuje jenom jeden prodavač. Nastavíte na něm správný čas a nařídíte ručičku podle toho, kdy má zvonit.)

(Jeden takový jsme měli, abychom si navzájem dali zprávu, kdy asi přijdeme domů. Tu noc se dveře otevřely na kód mého hlasu, pak jsem se podívala na budík a zjistila, že je natažený na půlnoc — a řekla jsem Antonovi a Fredovi, že Joe bohužel přijde domů pozdě.)

(Obrátila jsi na to pozornost, ty koketo. Vypadá to, jako když to bylo předem připravené.)

(No věděla jsem, na co se mohu připravit, jakmile jsem zjistila, že máme být pro sebe. Ale je to nesmysl, šéfe, pořád se snažím být vaše "hodná holčička". Měla jsem už na-špicované uši ohledně pozdního příjezdu s tímto týmem víc než měsíc. Když mě Jake požádal, abych zůstala v práci i po večeri, zatelefonovala jsem Joeovi jako obvykle. A zařídila jsem si to přímo Jakovi pod nosem. Mluvili jsme úsečně — skoro jakoby jinou řečí, když jsme hovořili jako muž a žena. Jake slyšel, jak říkám Joeovi, že do půl desáté nebudu doma. Neslyšel nebo nerozuměl, když jsem se Joea ptala, zdali by mu nevadilo jít někam jinam, protože jsem se ho ptala v kódovém jazyce naší rodiny, který jsme používali, když jsme si chtěli prokázat nějakou tu laskavost

VŮNĚ STRACHU 297

Bylo to v pořádku, šéfe, miláčku; dělala jsem to kvůli Joeovi velice málokdy, častěji to po mně žádal on. Jediná otázka byla: Maluješ? Když jsem zjistila, že ne, věděla jsem, že je to doma volné.

Joe se zeptal, jestli chci, aby byl pryč celou noc. Řekl tohle: "Ránu nebo sluchátko?" Ne že by mě byl Joe kdy uhodil, aby mě vzbudil, ale já odpověděla: "Kalupinka", což znamenalo, že to záleží na něm, ale že doufám, že mě vzbudí jako kašpárek, a dodala jsem: "Černí ptáci" a dala jsem inu po telefonu pusou a zavěsila jsem. Všechno zařízeno, ani jsem se nenadřela — věděla jsem, co doma najdu.)

(„Černé ptáky“?)

("Dvacet čtyři černí ptáci budou, budou na pekáči" — nařl' to na půlnoc, i kdybys zůstal venku celou noc, Joe, miláčku. No mohla by to být taky "dýně" nebo "štědrý večer" nebo "dostřel" nebo "masivní zlato". Ale řekla jsem "černí ptáci".)

(Mluvili jste, děti, vůbec někdy anglicky?)

(Samozřejmě že ano, šéfe. Joe mluvil dobrou angličtinou, když to potřeboval. Ale touhle úsečnou mluvou bylo vše vyřízeno několika slovy. A Jake vůbec netušil, že si jemu za zády sjednávání nějakou schůzku. Kdybych měla po ruce Betsy, byla bych použila tichý provoz a mluvila standardní angličtinou. Ale vlastně jsme tak dlouho nepracovali, ne tak dlouho. Použila jsem ten telefon, kterým jste volal včera, a Jake stál jen kousek ode mne. Musela to být úsečná mluva.)

(A teď to vezmu stručně. Joe nařídil budíka tak, aby nebyl doma před půlnocí. Přišel potom domů?)

(Asi deset minut po půlnoci. Joe by neuvedl hosta do rozpaků tím, že by se vrátil moc brzy. Joe je opravdový džentlmen, nikdy se to nemusel učit; on prostě je takový. Byla to první věc, která mě k němu přitahovala, a vlastnost, která způsobila, že jsem ho požádala, aby si mě vzal. Je negramotný, jistě — ale já si cením víc negramotného džentlmena než nějakého akademického kníkala.)

(Souhlasím, milovaná. Čím víc se dovídám o panu José Brancaovi, tím ho mám raději. A vážím si ho. A lituji jeho tragické ztráty — tím myslím tebe, milovaná malá nevěstko. Jen jsem se snažil udělat jízdní řád, protože to musela být rušná noc. Dobrá, Joe přišel domů krátce po půlnoci. Ale večer jsi mu

telefonovala a zařídila sis to rande
s Antonem a Fredem. A pak jsi skočila do postele s Jakém
—)

(Proboha! Šéfe, zase jsem vás šokovala.)

(Ne, miláčku. Jsem překvapen, ne šokován. Zjišťuji, že tvoje memoáry jsou fascinující.)

(Šokující. Vypadá to jako kurva v den výplaty. Ale vůbec to tak nebylo, šéfe. Byla to láska — láska a úcta k Jakovi, láska a náklonnost k Antonovi a Fredovi, láska a oddanost a porozumění a vzájemná důvěra a úcta k Joeovi. Jestliže to můj manžel neodsuzoval, jaké právo máte vy — nebo kdokoli! — se na mě dívat svrchu?)

(Drahoušku, drahoušku! Já jsem nebyl šokován, nebyl jsem nikdy šokován tebou. Ztraceně, to je ten generační problém. Neuvěříš mi, že jsem našlapal do svých dlouhých let smilnění mnohem víc neobvyklého chování, než ty bys asi mohla napěchovat do těch tvých čtrnácti let, které udáváš. Byla jsi velice zaneprázdněné tělo, to je jasné — ale já jsem na to měl víc než pětkrát tolik času a zrovna tolik nadšení. Neměl jsem asi tak často příležitost, ale krásné dívky jsou žádány častěji než oškliví chlapi. Ale nikdy to nebylo kvůli nedostatku snahy z mé strany, ani jsem si nikdy nestěžoval, protože jsem získal více součinnosti, než jsem vůbec měl důvod očekávat.)

(Myslím, že jste byl šokován.)

(Ne, ty malé nevinátko. Čirý obdiv — plus překvapení nad tvou vytrvalostí. Druhý den jsi musela být polomrtvá.)

(Naopak, cítila jsem se skvěle. Úplně jsem zářila. Štěstím. Zaznamenal jsi to. Možná že si na to i vzpomeneš..., bylo to ten den, kdy mě Joe namaloval ty tygří pruhy a make up jako kočičí obličej. O (Jakpak bych si nepamatoval! Byla jsi pružná jako koťátko — a já jsem řekl, že vypadáš jako kočka, která snědla kanára. Milé děvče, ten den jsem měl bolesti; rozveselila jsi mě.)

(To jsem ráda.)

(Jak dlouho jsi^spala?)

(Oh, dlouho. Šest hodin. Nejméně pět. A ještě jsem si zdřímla natažená na bříšku, když Joe dělal většinu těch pruhů. Joan, dobře pomilovaná žena nepotřebuje tolik spánku jako ta osamělá — to zjistíš. Pokud jde o to, že toho bylo na mě příliš — šéfe, kdo mi říkal zrovna minulý týden, že nic nepovzbuzuje sex tolik jako sex? Vy, tak je to.)

(Ano. Ale to jsem mluvil z hlediska muže —)

(Na ženu to účinkuje stejně, dvojče. Uvidíš.)

(To doufám. Víím, že většina lidí — za mých dnů — předstírala opak. Ale není to pravda. Sex, cokoli jiného to ještě je — a hodně jiného! — je vlastně atletická dovednost. Čím více trénuješ, tím více umíš, tím více to chceš, tím více se ti to líbí a tím méně tě to unavuje. Jsem rád, když slyším — a беру to velmi osobně — že to stejným způsobem platí i pro ženy. Nejsi první děvče, které mi to říká. Uh... poprvé jsem slyšel, jak tohle, nebo skoro totéž dívka říká, když byl Harding prezidentem. Nebyla to dívka, ale velmi milá vdaná paní, která s tebou měla více společného, než bys asi uvěřila. Ted' je skoro určitě mrtvá, Bůh dej odpočinutí její duši; už by jí bylo více než sto let.)

(Jak se jmenovala?)

(Záleží na tom? Ty malá všetečko, vyprávěla jsi mi o Antonovi a Fredovi. Pořád nerozumím tomu, jak jsi to provedla. Ten plán, ano — ale jak jsi je k tomu dovedla? Rozdělili jste si čas a brala sis je do pokoje odděleně?)

(Ach proboha, to ne! To by bylo nezdvořilé. A všichni bychom se cítili trapně. To by mě od toho zcela odradilo. Byla to trojka.)

(Co?)

(Šéfe, dovedete si představit, jak se mohou dva muži vzrušit, když líbají stejnou dívku — a mazlí se s ní? Když i ona ochotně souhlasí? Když si navzájem důvěřují? A to si důvěřovali. Protože to byl řidič a jeho stráž.)

(Ano, to je pravda, ale nedovedu si to představit —jéje! Ale zrovna jsem si vzpomněl na něco, co se stalo před tolika lety, že už se na to skoro nepamatuji.)

(Vyprávějte.)

(Ne, ne, jen pokračuj ty. Historie se stále opakuje — jako ve všem. Mluv dál.)

(No, dobře, šéfe. Oba se vzrušili, i když se navzájem vůbec nedotýkali. Dotýkali se jen mě.

"Heterodyně"— to je termín, který jsem si o tomhle zjistila v počítači; nevím, jak tomu říkají doktoři. Ale já jsem je líbala na dobrou noc téměř každý večer po mnoho týdnů a líbala jsem je i ráno, když mě vyzvedávali. A ty polibky byly stále vášnivější a nikdy nebylo mým zvykem brát chuť nějakému muži, který se mi líbil — a oni se mi líbili; cítila jsem náklonnost k nim oběma; jsou to hezcí chlapi.)

(Postupně jsme se dopracovávali k objetí kolem krku — už by se tomu nedalo říkat pusa na dobrou noc — v suterénu parkoviště, než mě vzali výtahem nahoru. Musela jsem je krotit tím, že jsem jim říkala: "Pozor, chlapi. Nejenže budete mít na uniformě moji barvu, ale ještě mě tak pomuchláte, že bude problém dát se zase do pořádku, aby si Joe ničeho nevšiml." A to je vždycky zabrzdilo, spíš s ohledem na mne, než že by se báli o uniformy; měli rádi Joea — každý měl Joea rád — a nechtěli mi způsobit doma problémy. Neřekla jsem jim, že Joe nebyl podváděn: jeho oko umělce vidělo mnohem víc než vidí většina lidí.)

(Ale tu noc jsme se domluvili, šéfe. Řekla jsem jim, že je jen tak neškadlím a že jsem stejně žhavá jako oni..., ale že se nehodlám rozvalovat v suterénu. Ale že by nějaká šance byla. Jsou to oba hezcí kluci — oh, muži, jistě: Antonovi je čtyřicet a Fred je tak starý jako já. Byl. Takže čekali a nedělali víc, než že mi dali pusy a přátelsky mě objali. Potom dvakrát jsme to skoro udělali, ale Joe byl moc zabraný do malování, a při tom bych ho nerušila, ani kdybych si brala do postele prezidenta.)

(A pak jsme se konečně strefili do černého. V poslední minutě jsme to málem prošvihli: Jake mě chtěl poslat domů svým autem. Řekl mi, že zničil ten hovor, kterým jsem si objednávala svoje auto. Myslím vaše Překvapila jsem Jaká tím, že jsem se zarazila — řekla jsem mu, že se s Charliem necítím bezpečně, ledaže by jel Jake se mnou. Byla to pravda, pokud šlo o tohle; Charlie nebyl hodný a neměl naši čtyřku rád.)

(Takže drahý Jake se začal oblékat, že pojedete se mnou řekla jsem, že by to byld hloupé, že Finchley a Shorty nikdy jsem o nich nemluvila jako o Tomovi a Hugovi a neradila bych to ani tobě —)

(Nejsem hloupá, nejdražší. Když jsem "slečna Smithová", oni jsou "Finchley" a "Shorty".)

(Promiňte, šéfe, miláčku, já vím, že nejste hloupý. Ale mám větší zkušenosti v tom, jak být ženou, než máte vy.)

(To máš a mě udržuješ též na správné cestě, drahoušku. Ale co to mělo být s tím Tomem a Hugem?)

(Omyl. Ale já věděla, kdo má tu noc službu. Takže Fred a Anton mě vyzvedli a já jsem byla v pokušení jim to říct

— vzrušovalo mě to celou dobu. Ale nemohla jsem. Zka

zila bych jim to, protože muži mají tak rádi, když se jim

vzdá vdaná žena, aby to její muž nevěděl — dokonce i ten sladký Jake si to z tohoto nemravného

důvodu více vychutnával. Vždycky jsem měla tuhle manýru na paměti, protože mi to umožňovalo více

ovládat situaci, což není tak jednoduché, když už tě muž jednou měl. Působí to jako páka. To by sis měla pamatovat, Joan.)

(Zapamatuji si to. Ale potřebuji manžela, abych toho mohla využívat.)

(Seženeš pro nás manžela, žádný strach, drahá — pořád si myslím, že bychom si měly vzít Jaká. Dá se přesvědčit. Ale nevzpírej se mu, Joan: Jake není ten typ muže, na kterého bys mohla tímto způsobem vyvíjet nátlak.)

(Euniko, nebudu mu dělat drahoty ani vteřinu. Vždycky jsem pohrdal tím ženským taktizováním a nebudu ho používat teď, když já jsem ženou.)

(Já jsem to taky nikdy nepoužívala, šéfe, i když jsem využila skoro všechny ostatní ženské triky — ale ne tenhle. Tenhle je kurevnický, ale ne čestně kurevnický. Což mi připomíná —jaký máte názor na kurvy, šéfe?)

(Já? No stejný jako na jakékoli jiné profesionály, kteří poskytují osobní služby. Řekněme zubař nebo právník nebo ošetřovatelka. Když je poctivý, vážím si ho. Když je také šikovný, moje úcta je omezena jen stupněm jeho šikovnosti. Jasný?)

(Chránil jste někdy kurvy? Myslím, jestli jste si najímal jejich služby, ne jestli jste jim byí oporou v tom arogantním smyslu.)

(Když ti odpovím jednoduchou oznamovací větou, budeš pokračovat v té tvé story? Zatraceně, jsme už ve městě.)

(Ano, pane. Teda — ano, sestro—dvojče, ty nedotčená panno. Dojeli jsme domů, vyjela jsem s nimi nahoru výtahem, s "překvapením" jsem zjistila, že Joe není doma, našla jsem budíka postaveného na dřezu, nařízeného na půlnoc a řekla jsem jim, co to znamená. Pak jsme to udělali. Finiš.)

(Pěj!)

(Co váni ještě mám říkat? Už víte, co jsme dělali.)

Joan si povzdechla. (To je ta nejodílinknutější zpráva o pohlavním styku několika mužů s jednou ženou, jakou jsem kdy za svého dlouhého a zkaženého života slyšel.)

(Co? Ale to nebylo několik mužů, šéfe. Přestaňte přešlapovat na místě a vstupte do tohoto století. Trojka není po-

hlavní styk s několika muži. Nejsou to žádné orgie nebo nemusejí být a tohle nebyly. Trojka je přátelská a milující. Oni jsou oba ženatí a zacházeli se mnou tak hezky, jako by zacházeli se svými ženami — a já jsem milovala ten způsob, jak se mnou zacházeli, a milovala jsem je oba, docela hodně, a pořád je mám ráda, i když už ten večer je dávno pryč... a do té doby to bylo jen láskyplné, sexem naplněné přátelství. Šéfe, jedna věc, pro kterou mě mrzí, že mě zabili, je, že už jsem jim nemohla poskytnout druhou šanci, kterou si zasloužili — a já ji slíbila. Mmm... myslíte, že byste jim to mohl vynahradit?)

(Co? Jak jsi sama zdůraznila, jsem jejich šéf; to by nebylo snadné. A kromě toho... no, k čertu, mám strach. Dva muži?)

(Nezdálo se, že byste se bál Maka a Aleka.)

(To nebylo totéž.)

(Neexistuje nic jiného, šéfe — zvláště ne v sexu. Ale chci vám říci tohle. Trojka — když se povede, a to nejde bez všeobecné důvěry a úcty — když se povede, je to to nejkrásnější, co se může ženě přihodit. Není to jen dvakrát tak hezké, protože dostane dvakrát více toho, co tak naléhavě potřebuje. V tom to není: snad získá i méně, než by nějaký mladý kanec v říji zvládnul sám. Ale ten vřelý a přátelský a milující a důvěrný aspekt, kvůli tomu to bylo tak pěkné. Čtyřikrát lepší, nejmíň. Možná osmkrát. Oh, nedá se to měřit matematicky. Ale Joan, miláčku — teď mě poslouchej — dokud jsi nebyla v posteli se dvěma sladkými a milujícími muži, s muži, kteří milují jeden druhého skoro tolik nebo možná ještě víc, než milují tebe..., dokud nebudeš mít pod hlavou jejich paže a nebudeš obklopena jejich láskou — do té doby, než se ti tohle stane, budeš mít pořád jednu věc, kterou jsi neokusila, před sebou, a to důležitou věc.

Miláčku, plakala jsem většinu času, kdy byli se mnou..., plakala jsem znova, když jsem se s nimi loučila..., když odešli, pořád jsem plakala štěstím..., pak jsem vyskočila z postele a honem jsem odstrčila zástrčku, když o několik chvil později přišel domů Joe — s tváří celou opuchlou od pláče jsem ho vzala přímo do postele a řekla jsem mu o tom všechno, zatímco on byl ke mně zvláště milý.)

(On o tom chtěl slyšet?)

(A vy byste nechtěli?)

(Ano, ale žádní dva muži nejsou stejní a některé manžele z těch parohů rozbolí hlava.)

(Některé ano. Možná většinu, Joan. Dávala jsem si pozor na Joeovy pocity. Někdy jsem sešla ze správné cesty a pečlivě jsem před ním věci tajila — nikdy jsem mu neřekla o Jakovi.)

(Proč ne? Myslel bych si, že Joe by ti Jaká schválil, když ti schválil kohokoli. Jake si Joea velice váží — víš to; slyšela jsi ho.)

(Ano. Ale Jake je bohatý a Joe je zatraceně chudý. Snad by Joe mohl akceptovat Jaká — teď si myslím, že by mohl. Ale nebyla jsem si jistá, takže jsem neriskovala, že ho zraním. Ale Anton a Fred — no byla to jenom mobilní garda; Joe s nimi jednal jako s přáteli a se sobě rovnými a tajně — myslím si — se vůči nim cítil trochu nadřazený, protože on je umělec a oni jsou jenom blbečci. Věděla jsem, že se kvůli nim trápit nebude..., a měla jsem pravdu; měl z toho požitek i za mne. Byl šťasten, že já jsem byla šťastná. Nemohu ti to vysvětlit, Joan: na to si vypěstuješ instinkt. Ale mužská pýcha je křehká věc a je to veškerá zbroj, kterou chlap má; jsou daleko zranitelnější než my. Budeš muset být velice opatrná v jednání s nimi. Jinak budou skleslí.)

(Já vím, Euniko. Doslova zvadlí, v některých případech. Říkal jsem ti, že moje druhá žena mě učinila psychicky impotentním skoro na celý rok?)

(Oh, vy můj chudáčku!)

(Dostal jsem se z toho. Ne tím, že bych se stáhl do sebe. Ale díky vřelé a štědré pomoci dámy, která nepředpokládala, že by to byla moje vina. A pak už jsem s tím nikdy neměl starosti, až dokud jsem nebyl příliš slabý na jakékoli pořádné fyzické fungování.)

(Jsem ráda, žeš ji našel., chtěla bych jí poděkovat. Joan..., nenarodila jsem se s tím, že bych tohle už o mužích věděla; dozvídala jsem se to těžce. Dvojče, na střední škole jsem udělala plno chyb. Hele — chlapi jsou o tolik větší a svalnatější než my, že se mi ani nesnilo, že by mohli být tak křehcí. Dokud jsem nezranila jednoho kluka natolik, že nechal školy..., od té doby jsem nechtěla zranit žádného chlapce, ani muže. Byla jsem hloupá, šéfe. Ale poučila jsem se.)

(Euniko, jak dlouho už je to od té doby, co jsem ti naposledy řekl, že tě miluji?)

(Oh, nejméně dvacet minut.)

(Příliš dlouho. Miluji tě.)

Snění přerušil Finchleyho hlas. "Budeme parkovat, slečno Euniko,"

"Co je tohle "slečno Euniko" za nesmysl? Nejsme na veřejnosti."

"Zdá se mi to jako dobrý kompromis."

"To se ti zdá, jo? Proč to jen tak šimráš? Proč na to neskočíš střemhlav a neřekneš mi rovnou "slečno Smithová" — a já ti nedám pusku na dobrou noc."

"Dobře — slečno."

"Ach, Tome, nedráždí mě. Byl to takový krásný den; nepřipomínej mi, že musím zase být "slečnou Smithovou". Ty víš, že ti stejně tu pusku dám, když mi to dovolíš..., jinak by se mnou skutečná Eunika nemluvila. Hugo, ať se chová slušně!"

(Já mu upravím ciferník, Euniko. Tome, budeš jí říkat „Luniko“, je to opravdu hezké."

"Promiň, Euniko."

"Už se cítím lépe. Tome. Budeš moci zaparkovat ten vůz tak blízko, abys mohl jít se mnou?"

„To je jistá věc, Euniko — ale teď buď prosím, chvíli zticha; musím si zapnout dopravní počítač, aby nás pustili dovnitř."

20

"Dobrý večer, veliteli." Joan položila svoji ruku na O'Neilovo předloktí, když k němu přistoupila trochu blíž.

"Dobrý večer, slečno. Vzkaz od pana Salomona. Pozdravuje vás a lituje, že se nevrátí na večeri. Doufá, že bude zpět asi ve dvacet jedna hodin."

"To je mi líto. Nebudu tedy večerět dole; řekněte prosím Cunninghamovi nebo Delle, ať přinesou jídlo pro mne a Winnie na tácech do mého apartmá. Obsloužíme se samy."

"Dva tácy a bez obsluhy, dobře — slečno,"

"A řekni Dabrowskému, že chci, aby mě zítra vezl."

"Odešel domů, slečno. Ale on ví, že má službu. Bude připraven."

"Vy jste snad nerozuměl, co jsem říkala, veliteli. Chci, abyste mu řekl teď, že já chci, aby zítra řídil. Asi v deset — dřív určitě ne. Takže až zatelefonujete na přípravu jídla, zavolejte Dabrowskému a předejte mu ten vzkaz ode mne. Zůstaňte u telefonu, dokud ho neseženete. A zavolejte mi okamžitě, jakmile se vrátí auto pana Salomona, bez ohledu na to, kolik bude hodin. S ním to nekonzultujte; udělejte to. Než Rockford otevře vůz."

"Ano, slečno. Zavolám pro jídlo. Zavolám Dabrowskému vzápětí poté. Zavolám vám okamžitě, až se vrátí auto pana Salomona, ještě než vystoupí z auta. Jestli to smím říci, slečno, je fajn cítit, že to tady zase řídí vaše pevná ruka,"

"Smíte to říci, mně. Ale ne panu Salomonovi. Protože jeho pevná ruka byla neocenitelná. Jak vy a já víme."

"Jak my oba víme. Je to opravdový džentlmen, slečno; vážím si ho. Mám říci Cunninghamovi, aby poslal dolů pro vaše balíčky?"

"Ne, Finchley a jeho stráž je mohou vzít — opravdu jsem měla docela nákupní horečku. "Joan se na

velitele své bezpečnostní služby usmála svým nejkrásnějším úsměvem šťastné malé holčičky. "Byla jsem opilá vzrušením, úplně jako dítě o vánocích a pokusila jsem se vykoupit celé město. Finchley. Rozdělte ty nákupy na tři díly a vy tři pojd'te se mnou nahoru. Ano, já vím, že to není vaše práce, tak mě hlavně nenahlaste na odborech."

Balíčky, tři muži a jedna žena skoro zaplnili přední výtah. Joan počkala, až Finchley zmáčkne číslo jejího poschodí a výtah se rozjel, pak rychle zmáčkla tlačítko "Stop,, takže zůstali viset v mezipatře. "Položte si ty balíčky na zem,"

Šla nejdříve k Shortymu, vzala mu hlavu do dlaní. , Jžě-kuji ti, Hugo. Děkuji ti nejvíce ze všech, protože tvoje vlídná moudrost nás všechny přivedla k tomu, že začínáme nový život." Přitáhla si jeho obličej k sobě, políbila ho jemně a pomalu, se zavřenými rty. "Dobrou noc."

Otočila se k Fredovi. "Děkuji ti, Frede. Já ti děkuji — a Eunika ti děkuje." Protože ji neobjal, dovolila svým rtům, aby se otevřely. (Chápeš, co tím sleduji, dvojče? Je to ukázka.) (Aha — dávala bych si veliký pozor, abych s ním nezůstala o samotě, ledaže bych očekávala víc než jen ukázkou.) "Dobrou noc, Frede,"

"Tome, to byl nejlepší den mého života. Doufám, že se ti líbil aspoň z poloviny tak jako mně. Děkuji ti." Joan ho hned políbila, nečekala, až Finchley odpoví, nastavila mu obličej, zavřela oči — a otočila se k Shortymu zády pro případ, že by se toho její řidič rozhodl využít, což udělal. (Proboha! Euniko, jsi si jistá, že jsi s ním nikdy nic neměla?) (Naprostě jistá, k čertu! A ty se k tomu chystáš?) (Já nevím, já nevím!)

Bez dechu se od něj odtrhla, otočila se zase ke všem a zmáčkla tlačítko na svoje poschodí, snažíc se znovu najít svoji klidnou mysl.

Vytáli se zastavil a ona řekla: "Dejte vše do mé ložnice, chlapci. Winnie! Počkej, co uvidíš!"

Ta malá zrzka čekala u výtahu. "Slečno Joan! Byla jste pryč celý den!"

"A proč ne? Dejte to kamkoli, na podlahu, na postel. Winnie, večerela jsi? To je všechno, díky. Dobrou noc a děkuji vám všem."

"Dobrou noc, slečno Smithová."

Jakmile se dveře zavřely, Joan objala svoji služebnou, až ji na chvíli zvedla ze země. "Neodpověděla jsi mi. Jedla jsi s personálem? Nebo jsi čekala?"

"Nemohla jsem jíst. Oh, Joan, tak jsem se o tebe bála. Utekla jsi a neřekla jsi nikomu, kam jdeš. Ošklivá holka — takhle mě vyděsit."

"Pchá. Měla jsem s sebou strážce; věděla jsem, že jsem v bezpečí,"

"Ale strážce nejsou sestry. Já mám povinnost dávat na tebe pozor, podle Dr. Garcii,"

"Ať jde k šípku celý ten drahý doktor. Líbezná, já už nejsem pacient, už nejsem ničím svěřenec; jsem svobodná žena a zdravá jako řípa a ty za mnou nemůžeš všude chodit jako kvočna. Dobrá, a tady máme večeri a nechají nám ji v salónku; sníme si to, až na to budeme mít chuť."

"Já vím, byla jsem na zadním schodišti, když přišel ten příkaz — tak jsem pospíchala nahoru výtahem pro služebnictvo a myslím, že jsem tě minula, když se výtah zastavil. Pak se zase rozjel."

"Něco s tím výtahem je, asi byl přetížený. Ale my jsme pořád mačkali tlačítka, dokud se ten Yehudi neprobudil. Je tu příliš mnoho mechanismů v tomto domě." (Euniko, myslela jsem, že s výtahem v mezipatře jsme bezpeční jako v hrobě. Je tu vůbec někde soukromí?) (Obávám se, že ne, šéfe, miláčku. Ale já jsem si nikdy moc s takovými věcmi starosti nedělala; jen jsem prostě nechtěla zraňovat lidi.)

(Jsem připraven se napravit. Byla jsi někdy přistižena s nohama nahoře, couro?) (Jenom jednou, když to bylo trapné — a to je vše, co se mi stalo. Není se čeho bát.)

"Mám říct údržbě o tom výtahu?"

"Ne, Finchley to oznámí. Líbezná, údržba není součástí tvých povinností; ty jsi tady, aby ses se mnou hihňala a

abych se ti mohla vyplakat na rameni a aby ses mohla vyplakat na mém — a taky aby doktor nebyl nervózní." Joan se začala svlékat. "Sundej si šaty; budeme dělat módní přehlídku, nakupovala jsem.

Bože, můj bože, to byl ale nákup! Zasadila jsem úsporám ránu přímo do slabin, to teda jo. Shod' ze sebe ty hadry — už ses koupala, ty špindíro? Nebo se budeš koupat se mnou? Pojd' sem, ať tě očíhám."

"Koupala jsem se, když jsem vstala."

"Voníš čistotou, ale já se hrozím, že jsem dobře marino-vaná; byl to rušný den. Dobrá, namočíme se spolu a zbavíme se toho zapáchajícího blaha později. Předtím, než dáme drahému Jakovi další lekci v relaxaci. Ale teď si prohlédneme ty modely. Nejdříve mi dej pusu." (Euniko, zůstane ten gumový "vynález" na místě, až budeme ve vaně?) (Zůstane na místě kdekoli — jinak bych už za sebou zanechala tučtí sirotků. Můžeš použít i fontánku — a to bys raději měla.)

"Joan, když jsi šla nakupovat, proč jsi mě nevzala s sebou? Lakomce."

"Stížnosti, stížnosti, pořád samé stížnosti. Myslela jsem, že se potřebuješ vyspat, drahá. Nebo se Bob neobjevil?"

Winifred se začervenala až ve výstrihu, ale šťastně odpověděla. "Ale ano, objevil! Ale byla bych bývala hned vzhůru, kdybys mě zavolala — strašně ráda nakupuji."

"V kolik hodin jsi vstávala?"

Červenání se obnovilo. "Až skoro v jednu. Hodně po poledni."

"Obhajoba končí. Líbezné dítě, nevzala jsem tě s sebou, protože jsem kupovala věcHaky pro tebe..., a kdybys byla se mnou, protestovala bys' pokaždé, když bych za tebe utratila dolar. A taky abych začala snovými zvyklostmi. Už nejsem vězeň. Mohu přicházet a odcházet podle svého rozhodnutí, zrovna jako fy. Když tě nevezmu s sebou, nesmíš se ptát proč a já ti nemusím říkat co a jak."

Mladá dívka byla zdrcena. "Ano, slečno Joan. Budu si to pamatovat." Tak ji Joan zase vzala do náručí.

"No, no, koťátko; snad se ti kvůli tomu nerozklepe bradička. Budu tě brát s sebou, většinou. A když tě nevezmu, tak ti o tom řeknu, většinou. Ale možná, že ti místo toho řeknu raději nějakou nevinou lež.

Možná že budu mít schůzku s nějakými nadržnými doktory a nebudu chtít šokovat svoji líbeznou."

"Ty si ze mě děláš legraci."

"Nemíním si z tebe dělat legraci. Aspoň z poloviny mluvím vážně. Winnie, když ty chceš vidět svého Boba, nikdo v tomto domě se o to nestará, kromě mě, a můj zájem je jen přátelský. Ale já? Je tu asi čtyřicet různých lidí, kteří na mě upřeně zírají celou dobu. Jestli budu mít někdy v posteli chlapa, celá domácnost to bude vědět a je z poloviny jisté, že aspoň jeden člen mého odjakživa loajálního týmu by prodal tuto informaci těm čmuchalům od novin a bylo by to už ráno ve zprávách — tak překroucené, že bych se nemohla dál soudit, protože by to všechno zhoršilo.'Ne?"

„Uh... zní to strašně. Ale myslím, že by se to mohlo stát."

"To víš, že mohlo. Každá společenská rubrika, každý program se zprávami ze společnosti by to potvrdil. Lásko, když je člověk moc bohatý nebo příliš budí pozornost, vše, co ho veřejnost nechá nosit, jsou "císařovy nové šaty" — ale co mají nejraději jsou špatné zprávy, dobré zprávy jsou neslané nemastné. Dřív, když jsem to ještě řídila, Smithovy závody utratily čtvrtletně tisíce dolaru, aby mi vytvořily úplně lživý „image" — jak jedovaté to slovo je! — pro obchodní účely. Ale to už je pryč a teď hraju čestnou hru. Ta hra je ještě zajímavější o to, že jsem teď zázračně mladá a krásná a že jsem žena. Ne, překrásná —jinak by to nebylo fěr k Eunice Brancaové. Viděla jsi, co udělali včera; dívala ses na bednu. Co by udělali, kdyby mi mohli něco dokázat?"

"Uh, něco hanebného, řekla bych."

"Já vím, že by to udělali, nehádám; příliš mnoho let jsem se snažil vyhnout se světlům reflektorů. Staří Římané věděli, co dělají, když házeli živé oběti lvům; většina lidí je docela slušných, aie milují společně sdílenou krev. Chci s tím něco udělat, abych se dostala z dosahu reflektoru, ale prozatím jsem zranitelná. Winnie, co bys dělala, kdybych tě jedné noci vzbudila a požádala tě, abys nechala do své postele vklouznout muže — takže bys ty mohla být přistižena, ne já. Bud' si jistá, že bys byla přistižena veřejně, myslím jako ve výkladní skříni. Tak, že by se to dozvěděl i Bob."

Ta malá dívka se zhluboka nadechla. "Udělala bych to! Bob by to pochopil."

"Aha, ale kdybych tě prosila, abys to Bobovi nevysvětlovala! Odesla bys to za mne?"

"Stejně bych to udělala,"

Joan ji políbila. "Vím, že bys to udělala. Ale nebudeš muset, sladká líbezná. Jestliže — ne, když — proklouznou, nezatížím tím svoji kamarádku. Ale můžu tě požádat, abys někdy kvůli mně zalhala — abys něco zašvindlovala — a pomohla mi tak krýt se. Mohla bys?"

"Samozřejmě že bych to udělala."

"A já jsem to věděla a nepotřebovala jsem se ptát. Mohlo by to být už brzo, protože se cítím ženou

každý den víc a víc. A teď si zahrajeme na Vánoce — myslím, že tahle kulatá, pěkná krabice je pro Winnie,"

Zanedlouho už se Winifred promenádovala před zrcadlem s výrazem úcty a obdivu na tváři. "Oh, Joan, to jsi neměla!"

"Proto jsem tě nechala doma. Je to uniforma pro služebnou, drahá — pro mě je to odpočítatelná položka, stejně jako u kuchařů, domácích zaměstnanců a pokojských, je to schváleno ve smlouvě."

"Uniforma pro služebnou — to určitě! Je to originál Stagnaro z Říma: přečetla jsem si cedulku."

"Jak je zvykem, řeknu svému účetnímu, aby to zanesl do seznamu jako odpočet z daní, už jen abych otráвила bernák. Svlékni si to, drahá, a pojď se podívat, co tady ještě najdeme jiného. Hej, tady je něco pro mě." Joan se rychle oblékla. "Tak co myslíš? Samozřejmě že s tímhle bych měla mít na těle i barvu," "Nepoužívala bych barvu, být sebou. Vypadáš dobře a tahle špinavě bílá barva zvýrazňuje tvoji plet'. Má to skvělý střih, i když je trochu šibalský. Joan, jak je možné, že toho tolik víš o nakupování ženských šatů? Myslím, uh —"

"Myslíš — jak to může ten starý muž, který nevybíral šaty pro ženu už aspoň padesát let, jak to může zvládnout? Jsem prostě génus, drahá, úplný génus. Měla bys slyšet, jak napodobuji ptáky." (Hej! Nemám taky již nějaké zásluhy?) (Ne, ledaže bys chtěla opustit svůj úkryt, Mata Hari. Ti muži v bílých pláštích jsou hned za dveřmi.) (Vykašlu se na to, dvojče. Snad to někdy budeme moci říct Winnie.) (Doufám, že ano, drahoušku — nejen že tě miluji, jsem na tebe pyšný.) (Pustil)

Propracovaly se ke dvěma krabicím, které Joan zastrčila

do zadu. Když Winifred uviděla ten komplet z nepravých smaragdů — dole jen kousíček látky a nahoře dva košíčky ve tvaru půlměsíce, které sotva zakryly bradavky — zajíkla se překvapením. "Ach můj bože! Hod' to na sebe, Joan, a já ti honem najdu boty na podpatku!"

"Najdi si svoje boty na podpatku, drahoušku — ty zelené jehly, které jsi nosila už předtím. Ve tvé velikosti neměli lodičky, které by se k těmto šatům hodily. Objednala jsem je."

"Tohle je pro mě! To ne!"

"Tak už do toho vklouzni; šňůrky se dají vyměnit. Líbezná, tenhle obleček byl navržen pro rusovlásku — a košíčky by mi byly stejně malé. Oblékni se. A v tomto balíčku je dlouhá průhledná sukně z hedvábí s nádechem do zelena. S tou sukní je to tak akorát na slavnostní večeři. Na čele bys mohla mít jeden smaragd. A už žádné jiné šperky. A žádnou barvu."

"Ale Joan, já nikdy nechodím na takové večírky — na žádný jsem nikdy nebyla pozvaná,"

"Snad bychom mohly jeden uspořádat; banketový sál se nepoužíval už deset let. Vypadala bys nádherně — jako mladší hostitelka na druhém konci dlouhého stolu. Ale drahá, kromě velice formálního večírku to většinou budeš nosit — bez sukně — při nefonnálních příležitostech. Oblékla by sis to ráda pro Boba — a líbilo by se ti to i svlékat?"

Winifred se zajíkla. "Nemůžu se dočkat."

"Máš dnes večer schůzku, zlato?"

"Ne, proto jsem řekla, že se nemůžu dočkat. Protože já to nevydržím — chci, aby mě v tom Bob viděl,... chci, aby mi to svlékl, Joan, neměla jsem to přijímat, je to příliš drahé. Ale vezmu si to, nechání si to. Bože, připadám si jako vydržovaná žena."

"Ty jsi taková, drahá; já si tě vydržuji. A moc se mi to líbí,"

Sestřička se přestala usmívat. Podívala se své paní do tváře a zahleděla se přímo do jejích očí. "Joan, možná že bych tohle neměla říkat, možná že to všechno pokazí. Ale myslím, že musím. Uh —" Zmlkla a zhluboka se nadechla. "Dvakrát nebo třikrát už jsem měla dojem, že jsi skoro chtěla se mnou něco mít." (To je přihrávka, dvojče! A abych ti pomohla, na to je už příliš pozdě.) "Bylo to více než třikrát, Winifred."

"No... ano. Ale proč jsi přestala?"

Joan vzdychla. "Protože jsem se bála."

"Méti

"Sebe. Líbezná, miláčku — dělala jsem v životě hodně obtížných věd. Jako třeba když jsem čekala ve vylod'ova-cím člunu, trpěla mořskou nemocí a byla úplně zpitomělá strachem... a pak jsem spadla do moře, kde bylo přes metr vody, když nás začali ostřelovat z kulometu a zabíjet moje kamarády na obou

stranách. Ale tohle je ta nejtěžší věc, o jakou jsem se kdy pokoušela. Být ženou. Pořád na to musím myslet — a dělat vědomě věci, které ty děláš automaticky. Proboha, dnes jsem byl úplně rozpolcený, když jsem se přistihl, že jdu na pánské toalety místo na dámské. A teď ty. Drahoušku, dovedeš si přestavit, jaké jsi pro mne pokušení? Uvědomuješ si, že očima Joan se dívá na tvou líbeznou roztomilost starý Johann? Winnie, nebyla ani chvíle, kdy bych se tě nechtěla dotknout. Držet tě na klíně. Líbat tě. Milovat se s tebou. Kdybych byla muž..., snažila bych se udělat ty nejnemožnější věci, abych vytlačila Boba. Nebo aspoň abych získala taky prostor pro sebe,"

"Joan,"

"Ano, drahá,"

"Pro tebe tady je místo."

Joan zjistila, že se chvěje. "Miláčku! Prosím! Nemůžeme počkat? Máš Boba... a já se ještě musím učit., jak být ženou."

Začala plakat.

A uvědomila si, že ji Winifred objala. "Přestaň, drahá. Prosím přestaň. Nechtěla jsem tě rozrušit. Pomohu ti, to víš, že ti pomohu. Počkáme. Léta, když to bude třeba. Dokud se neuklidníš a nebudeš si jistá sama sebou — a nebudeš mě chtít. Ale Winnie se nesnaží svést svoji Joan. No, mohlo by to být krásné, opravdu mohlo. Ale máš pravdu a já opravdu mám Boba a moje nervy nejsou tak napnuté k prasknutí, jako musejí být tvoje. Jednoho dne sev zamiluješ do muže a možná že na mě úplně zapomeneš. Že by ses mě chtěla dotknout, myslím — a bude to v pořádku, protože pořád tě budu moci milovat a být tvou přítelkyní."

Joan si utřela slzy a popotáhla nosem. "Děkuji ti, Winnie. Zase jsem ze sebe udělala blázna,"

"Ne, neudělala. Prostě se na to jen neupamatuji, někdy. Chceš prášek na uklidnění?"

"Ne, už jsem v pořádku."

"Byla bys raději, kdybych se tě nedotýkala?"

"Ne. Chci, abys mě políbila, Winnie. Pořádně. Jak nejlíp umíš. Pak si oblékni ty zelené šaty z provázků, ať se na to podíváme. Pak se najíme. A pak skočíme do vany a vymydíme se na naši schůzku s Jakém — dnes večer ty modlitby opravdu potřebuji; ty jsou pro mne skutečným uklidňujícím prostředkem. Vezmi si to na sebe, drahá. Ale nejdřív se políbíme."

Winnie ji políbila — zpočátku se držela zpátky, pak se rozhořela jako oheň v préríi a opravdu to udělala tak, jak "nejlépe uměla".

(Stopni to, dvojče, dřív než dům shoří do základů. Tohle je ten nejpodivnější stepovací tanec od té doby, co zemřel Bojangles.) (Co ty víš o Bojanglesovi? Nemůžeš o něm nic vědět.) (Slyšel jste někdy o klasických filmech, šéfe? Teď se podíváme na to, jak si ji Bob vezme; dlužíte jí to kvůli těm překážkám, které ji nutíte přeskakovat.) (Jak by to bylo možné, když nevím, kdo je to?) (Můžeš to zjistit. Podváděj. O'Neil to ví. A když budeš vědět, kdo to je, zjistíš také, co chce; ten se bude divit. Muži' Šéfe, miluji vás, ale někdy nevím proč.)

Poté, co si Winnie vyzkoušela ty smaragdové šaty a přinesla tácy z horního salónku, Joan otevřela poslední balíček. Byl v něm její dárek pro Jaká. "Winnie, řekni mi, co si myslíš o tomhle."

Byl to náhrdelník, silný a jednoduchý — těžký zlatý řetěz s trojitým článkováním a velkým zlatým křížkem. Winifred ho vzala do ruky. "Je krásný," řekla pomalu. "Ale není to dámský náhrdelník, víš. Nebo jsi to věděla?"

"Je to pánský náhrdelník. Dárek pro Jaká."

Winifred se trochu zamačala. "Joan, chceš, abych ti pomohla učit se, jak se chovat jako žena."

"Ty víš, že chci."

"Ano, vím. A když vidím, že bys mohla udělat chybu, musím ti to říci."

"Myslíš, že by se to Jakovi nelíbilo?"

"To nevím. Nemusí vědět, co to znamená. A ty to také možná nevíš. Tenhle kříž s očkem se nazývá "ankh" — a můj děda by to označil za "pohanský symbol". Znamená to — no znamená to většinu věcí z našich meditačních modliteb, život a dobro a lásku a tak dále. Ale hlavně to zná-měna sex, je to starověký egyptský symbol pro plodivou sílu, jak mužskou, tak ženskou. Není to vůbec náhoda, že to očko vypadá trochu jako vulva a zbývající část by mohla být interpretována jako mužský

prvek. Způsob, jakým se to teď používá — mezi lidmi mého věku, nyní vlastně i tvého věku — je... no, žena by to mohla dát svému budoucímu manželovi nebo muž by mohl dát menší své manželce. Nebo se nemusí ani brát — ale vždycky to znamená fyzickou lásku — otevřeně a bez výhrad. Jestli to není to, co jsi myslela, Joan, jestli jsi mu jen chtěla dát hezký náhrdelník, vrať se a vyměň ho za jiný, který není ve svém symbolismu tak specifický. Jakýkoli náhrdelník znamená lásku — ale .snad bys chtěla takový, jaký by dcera mohla dát svému otci."

Joan potřásla hlavou. "Ne, Winnie. Věděla jsem, co ten symbol znamená, už od doby, co jsem prošla kurzem srovnávacího náboženství, ach, před třičtvrtě stoletím. Předpokládám, že Jake to ví také; má dobré klasické vzdělání. Myslela jsem, že vy, děti, neznáte ten starobylý symbol — vidím, že jsem se mylila. Winnie, tenhle dárek není žádná náhoda; žádala jsem Jaká několikrát, aby si mě vzal. Odmítl. Kvůli věku,"

"No... chápu, že to tak může cítit."

"Je to směšné. V podstatě jsem o čtvrt století starší než on — ale už to není vidět a jsem pro manželství dost zdravá. I když si drahý doktor myslí, že mohu každou chvíli padnout mrtvá."

"Ale Dr. Garcia si ve skutečnosti nemyslí, že bys měla brzy zemřít. A já si nemyslím, že ty bys byla příliš stará, myslela jsem jeho — ach proběhá!"

"Ano, ano, já vím. On je "vznešený", ať jde do háje! Ale nemusí si mě zrovna brát, Winnie. Přijmu i drobečky, které mi budou nabídnuty. Tímto dárkem mu to chci dát najevo."

Winifred se dívala vážně, náhle políbila křížek a položila ho zpátky. "Ty a já také, Joan — jakékoli drobečky, které budou nabídnuty. No přeji ti štěstí. Z celého srdce,"

"Jsi hodná, Winnie. Pojďme si teď dát nějaké kalorie, je pozdě a Jake bude doma —jak doufám — kolem deváté. A to už chci být čistá jako kotě a zrovna tak hezká a vonět chci ještě lip, až se sem ten tvrdohlavý miláček dostane Pomůžeš mi?"

"Strašně ráda. A hele, Joan, navoníme tě "Harlemským vánkem", je to jak toaletní voda, tak parfém — a pudr. A já nebudu mít žádnou vůni. Vydrhnu se, takže to, čím jsem teď navoněná, nebude znát,"

"Ne, na tobě tu vůničku také obnovíme. Možná že budeme heterodynní."

"Heterodynní?"

"To je termín, který se používá hodně v radiotechnice. V tomto případě to znamená, že když jedna dívka nestačí, dvě by to mohly zvládnout lépe. Včera v noci byl Jake slušný a nekoukal se..., kromě toho, že pozoroval moji "líbeznu" po celou dobu, kdy předstíral, že to nedělá. Nesnažím se tě tlačit do trojky — ale nemám žádné zábrany nastrčit tě jako návnadu."

Byly už venku z vany a pracovaly na dokončovacích tazích, když zazvonil domácí telefon. "Slečno Smithová. Auto pana Salomona právě přijíždí."

"Děkuji vám, O'Neile,"

Za několik minut Joan telefonovala do Zeleného apartmá. "Jaku drahý? Tady tvůj stálý giiru. Jestliže chceš sdílet naši modlitbu, guru a novicka tě navštíví, kdykoli řekneš."

"To je vítaná zpráva; jsem unaven — a včera v noci jsem se vyspal nejlíp za několik posledních let, guru."

"To jsem ráda. Večeřel jsi?"

"V Gib klubu, před pár hodinami. Teď jsem zralý jít spát. Když mi dáte, řekneme dvacet minut, na koupel."

"Máme tam být přesně za dvacet minut? Nechtěla bych narazit na Huberta."

"Pošlu ho do postele. Nebude tu nikdo, jen my kuřátka."

"Dvacet minut, drahý. Konec."

A zase dvě dívky procházely bosé dolů chodbou. Joan měla pod negližé náhrdelník s nilským křížem. Dveře se otevřely a Jake jim vyšel vstříc. Měl na sobě župan a v ruce knihu, palcem měl založené určité místo. "Zdravím vás, moje drahé Obě vypadáte kouzelně. Joan, opovážil jsem se zastavit se dole ve tvé knihovně a vypůjčit si tam tuto knihu."

"To není opovážlivost a ty to víš. Co je to, Jaku?"

Podal jí knihu. "Vishnudevanandův text jógy. Myslel jsem, že by tam možná byly nějaké lehčí pozice, které bych mohl zkusit. Ale obávám se, že se musím omezit pouze na meditaci."

Joan vypadala zmateně. "Tohle bylo dole?" Zběžně se podívala na předsádku knihy, uviděla svoji značku: "Ex Libris — J. S. B. Smith." "Už jsem zapomněla, že jsem to vlastnila."

"Máš toho tam napěchováno dost, drahá. V tomto domě musí být aspoň deset tisíc knih."

"Myslím, že víc. Tolik jich bylo, když jsem nechal naposledy dělat soupis. No, až s tím skončíš, já a Winnie se na to taky mrkneme. Snad najdeme cviky, které jsme ještě nezkoušely." Vrátila mu knihu a on ji dal stranou. "Připraven na autohypnózu?"

"Připraven k modlitbám a omlouvám se, že jsem se včera v noci choval tak pohrdavě."

"Nevidím ve změně názvu žádný rozdíl, Jaku. Ale nejdřív — " Joan si rozhalila róbu a sňala náhrdelník z krku. "Dárek pro tebe, Jaku. Sehni hlavu."

Uposlechl, Dala mu náhrdelník kolem krku, spolu s obřadným polibkem. Zvedl křížek, podíval se na něj.

"Děkuji ti, Euniko. Je to nádherný dárek. Mám si ho teď nechat?"

"Jak si přeješ. Nebo ho můžeš nosit ve své mysli — vím, že jsi nikdy nebyl moc na šperky. Připravena, Winnie?" Joan Eunika odhodila šaty a usadila se v pozici Lotosu; Winnie ji následovala. Jake se zbavil svého županu, náhrdelník si nechal a připojil se k nim.

"Jaku, mohl bys dnes začít? Nemusíš říkat "držet" nebo "dýchat", budeme držet krok. Jako včera večer, modlitbu ve všech jejích čtyřech částech. Pomalým tempem."

"Pokusím se. Om Máni Padme Hum!"

(Om Máni Padme Hum.)

Jake Salomon zřejmě usnul okamžitě, jak ho položily do postele. Dívky tiše opustily setmělý pokoj. Joan se zastavila na chodbě, sotva ušly pár metrů. "Winnie, udělala bys pro mě něco?"

"Cokoli, drahá."

"V kolik hodin se lidi ráno proberou?"

"Nevím, v kolik vstává kuchař. Asi v šest. Ostatní většinou v sedm nebo tak nějak; snídaně pro personál je v sedm třicet."

"Della mě nezajímá, nikdy nechodí nahoní. Myslím, jak je to na tomhle poschodí."

"No uklízet se začíná v devět. Ale kolem tvého pokoje nikdo neuklízí, dokud nezavoláš dolů pro jídlo. Vyrušilo tě něco?"

"Ne. Nemyslela jsem tohle. Myslím, že Hubert je jediný, kdo by mi mohl dělat starosti. Půjdu zpátky a budu spát s Jakem."

"Ach!"

"Nepůjdu tam okamžitě, chci si být jistá, že tvrdě spí. Když bude spát celou noc, nebudu ho budit: chudáček drahý, potřebuje si odpočinout. Ale spát s ním budu! Nechci, aby Hubert přišel nevhod. Nenapadá tě nějaký způsob, jak se ho zbavit?"

"Ano, už vím. Jsem si naprosto jistá, že Hubert nikdy nevstupuje do pokoje pana Salomona, dokud si on nepošle pro snídani, a Hubert ji potom přinese. Někdy ráno, když jsem jedla dole, viděla jsem Huberta, jak sedí a pije kafe a kouká se na zprávy, no a dost dlouho. Když čeká, až pan Salomon zavolá."

"To se mi ulevilo. Potom je tady nepravděpodobné, že by to někdo kromě tebe věděl. Bylo by mi to jedno, ale strašně nerada bych byla příčinou toho, že by Jaká vláčeli ve společenské rubrice. Dobrá, udělala bys pro mě tři věci? Čti si nebo spi chvíli v mé posteli a zmuchlej ji. Můžeš zůstat celou noc, jestli chceš, ale svoji zmuchlej taky. A nařídím ti budíka na osmou a kdybych ještě nebyla tou dobou ve své vlastní posteli, zavoláš do Zeleného apartmá? Jake by určitě raději bral, že to víš ty, než aby nás nachytl někdo jiný. A teď další věc. Přinesla bys mi župan a trepky? Kdyby něco, nasadím drzý obličej — budu oblečená a k čertu s čmuchaly. Než to přineseš, svléknu si tady tu róbu a řeknu si ještě párkrát Money Hum. Již jsem se rozhodla, ale jsem trochu nervózní. Mám strach, že mi Jake vynadá, řekla bych. (Bojíš se, že ti nevynadá, to bych řekla já.) (Nechceš, abychom to udělaly, Euniko?) (Chci! Přestaň s tím zdržováním a popojedem.)

"Hned jsem tu, Joan. Ach, sama jsem z toho vzrušená! Oh, myslím, že budu spát ve tvé posteli. Když ti to nebude vadit."

"Ty víš, že nebude. Ale možná, že přijdu a vzbudím tě, v kteroukoli hodinu."

"To mi nevadí. Když si budeš potřebovat pobřečet, chci být tam. Nebo možná jen na pomazlení."

„Nebo bych ti mohla něco vyprávět. Ty si ze mě děláš trochu blázný, líbezná. To je jedno, ráda bych tě

tam našla, až se vrátím, bez ohledu na to kdy a proč."

O několik minut později Joan tiše vklouzla do ložnice v Zeleném apartmá, svlékla se, aniž by rozsvítila a našla cestu do postele podle Jakovův jemného chrápání. Opatrně vlezla k němu, ucítila teplo vyzařující z jeho těla, šťastně si povzdechla a usnula.

Po určitém čase ucítila Joan ve tmě ruku a okamžitě se probudila. (Co?) (Generální štáb, dvojče! Je to tady.) (Já se bojím!) (Přebírám kontrolu, nejdražší — tělo si pamatuje Ty si řekni Money Hum.)

Jake se jí beze slova zmocnil.

(Ach bože, Euniko! Proč jsi mi to neřekl!) (Co jsem ti neřekla?) (Že pro ženu je to o tolik lepší)

(Vážně?) (Desetkrát, stokrát — já nevím; omdlívám.) (Jak bych já mohla vědět, že je to lepší? Dej mi pus, než ztratíš vědomí.)

21

Obsazení Státního úřadu v Oklahomě prozatímní vládou zemědělského lidu pokračovalo. Laboratoř s lidskou posádkou, pracující na Marsu, ohlásila nálezy lidských výtvarů (stáří 1. 4X 10 plus minus 14% let) prokazující existenci vyhynulé inteligence rovnocenné s lidskou. Druhá zpráva, podepsaná čínskými členy expedice, popírala, že exponáty jsou lidskými výtvarmi; podle ní jsou to pouze vedlejší produkty, vyprodukované automaticky nebo instinktivně (analogicky jako korálové prstence nebo včelí plástve) méně inteligentní formou života, blízké příbuznou anaerobnímu životu přítomnému na Marsu nyní.

Mezinárodní společnost pro jednotnou planetu na své výroční schůzi v Surrey v Anglii schválila svoje obvyklé sankce proti jakékoli národní vládě, která plýtvá penězi daňových poplatníků na údajné "cestování vesmírem".

Procento sebevražd vzrůstá bez přestání už devatenáct let a stejně tak podíl náhodných a násilných smrtí.

Růst světové populace přesáhl 300 000 osob za den a nadále se zvyšuje; na šest dětí, narozených každou sekundu, připadá jeří 2,5 osob zemřelých, takže každé dvě sekundy činí přírůstek sedm lidí.

Slepice v okrese Izard v Arkansasu snesla vejce, na němž bylo znamení kříže. Mluvčí ministerstva financí důvěrně sdělil, že vláda nebude usilovat o naprosté zrušení papírových bankovek ve prospěch universálních kreditních karet a počítačového účetnictví. "Musíme se vyrovnat se skutečností," řekl washingtonskému tiskovému klubu, "že transakce na černém trhu, úplatky a další pololegální směny jsou stejně tak součástí naší ekonomiky jako úrok ze státního dluhu, a že kdybychom vytvořili podmínky, za kterých by tyto nezávislé burzy přestaly fungovat, tak by to přineslo krizi, již by tato země nedokázala přežít. Abychom to vyjádřili více poeticky, pánové, ten malý objem měny, který je ještě v oběhu — jen několik miliard — je naším mazadlem v soukolí pokroku. Máte moje ujištění, že prezident uznává tuto pravdu."

První salanistická církev, akciová společnost (čtyřicet čtyři poboček v Kalifornii, pět v dalších státech), podala žalobu k Federálnímu soudu pro osvobození z "odstupňovaného zdanění". První následovník prohlásil: "Jestliže jiné církve nejsou sužovány a zdaňovány a vyšetřovány kvůli svým posvátným předmětům, pak by se Ruka věčné blaženosti měla těšit stejné ochraně — je to tak americké jako jablečný koláč!" Reno zase odvolal svůj výnos o povolení prostituce. Starosta města uvedl, že poplatky nestačily ani na zaplacení inspektorů..., a kromě, toho od uzavření Federálního centra výcviku mládeže stejně nebylo zaznamenáno mnoho prostituce zaměřené na zisk.

Spolek pro lidské bytosti nabral na rychlosti ve své kampani za ukončení, odstranění a zničení počítačových karet a jejich odhazování do nejbližší poštovní schránky — navzdory uvěznění policejními inspektory neexistuje téměř žádná spolupráce s místní policií a žádná porota nevynesla verdikt o vině, bez ohledu na to, jak přesvědčivé jsou důkazy. Hlavní inspektor poštovního úřadu řekl, že poškozené karty byly skoro vždycky účty a že dosud nebyly hlášeny žádné zničené šeky nebo peněžní příkazy — a že vláda nemá o tu záležitost žádný velký zájem, ale jemu že se dělá opravdu zle z toho, že poštovní schránky po celé zemi jsou užívány jako odpadkové koše.

Předseda Spolku pro lidské bytosti odpověděl, že poštovní schránky po celé zemi byly odpadkovými koši už po léta a jak ministr pošt, tak Kongres věděl proč. Dopravní

počítač pro centrum Houstonu se zablokoval během večerní špičky a zanechal tisíce lidí trčet v ulicích přes noc; odhadovaný počet mrtvých přesáhl sedm tisíc, včetně zástav srdce, otrav smogem a přepadem, vyjma sebevraždy. Obchodní asociace automobilových pojišťovacích společností v jižních

státech odmítla všechny pojistné události na základě tohoto incidentu s odůvodněním, že úmrtí nebo zranění v nehybných vozidlech nebyla pojištěním kryta (vytištěno drobným písmem).

Měsíční kolonie slavnostně otevřely dva další superobří potravinové sklepy, George Washingtona Carvera a Gregora Mendela, a Úřad zase oznámil zvýšení subvencovaného kontingentu vystěhoalců, ale opět bez uvolnění zákona (soudní příkaz proti Úřadu vydaný panem Justicem Handym z Nejvyššího soudu Spojených států byl na půdě všech jurisdikcí tiše ignorován). Obyčejné akcie Nebeského Las Vegas pokračovaly ve svém pohybu vzhůru oproti klesajícímu trendu trhu: většina investičních poradců tvrdohlavě trvala na svých očekáváních, založených na minulých souvztažnostech mezi počasím, trhem a dámskou módou. Mezihvězdný poradní sub-komitét Lunární komise schválil Tau Ceti spíše než Alpha Centauri na první pokus. Jodrell Bank ztratil spojení s průzkumnou sondou s lidskou posádkou na Plutu. Počet obětí katastrof na Ukrajině (oficiálně) klesl pod (oficiální) úroveň počtu obětí katastrof na Matto Grosso — mrtví ani na jednom místě proti tomu neměli žádné námitky. " — zatímco "id" není vědecký pojem; je to pouze první slabika slova "idiot!" ..., jak by můj ctěný kolega měl vědět nejlíp" — "pořádek v soudní síni!" — "dovolte mi připomenout nepopíratelné závěry tohoto velkého vědce — to jsou samé nesmysly! Kterýkoli absolvent vysoké školy může nakreslit pěkné grafy a vyvodit polovičaté závěry z irelevantních údajů." "Mohl bych požádat ctěného kolegu, aby zopakoval toto osočení mimo soudní síň?" " — soudní zřízenec je pověřen udržovat pořádek během — " ("Jaku, i kdybychom měli kdovíjaké štěstí, tohle je tak zvorané, že to nikdo nemůže dát dohromady.")

" — s tím ostrým světlem. Nesviťte mi do očí, jinak KPOX bude několik dnů postrádat vaše služby." " — intriky soudu, zdali ctěný obhájce nemá jediný skutečný cíl vystavit soud a tyto diváky odpornému pohledu na tuto hrůzu nahánějící mrtvolu?" (" — to už nevydržím, Jaku, copak opravdu vypadám tak špatně? Pořád si ještě myslím, že bychom měli předstírat porážku." "Tiše, drahá, Mac ví, co dělá, a já také. ") " — se vši úctou navrhnout, že by svědek sám měl být přesvědčivě identifikován, než jeho svědectví bude použito k identifikaci jiné osoby." " — státu a okresu. Tento soubor otisků prstů, který právě promítám na plátno, a vy jste viděl, jak ho snímám z mrtvého těla, je označen jako důkaz MM. Nyní je porovnám s otisky, které poskytla Správa archivu veteránů, jež byly již dříve označeny jako důkaz JJ pomocí metody překrývání — " " — osobně vzít tyto fotografie, které nyní držíte a které byly provizorně označeny jako důkaz SŠ, číslo jedna až sto dvacet sedm?"

" — nebude objasněno. Bude to veřejné slyšení. Ale soud si ponechá čas na vynesení rozsudku za pohrdání podle toho, jak bude třeba, a Evelyn, vy můžete začít tím, že dáte tohoto diváka, tuto ženu v brýlích a v hrozně paruce, na deset dní k ledu. Zjistěte její jméno, oznamte ho našemu koncipientovi a odveďte ji pryč. Ještě nějakí pitomci, kteří nedovedou být zticha? A vy tam vzadu, co jíte tu čokoládu; zastrčte šiji do kapsy, tohle není kantýna."

"Navrhuje obhájce napadené strany, že toto není José Branca?" "Proboha, to ne, pomohu ho identifikovat, když mě budete potřebovat. Prostě jen chci, abychom položili pevné základy." ("Jaku, Joe je smrtelně bílý. Musím za ním jít, jakmile tenhle nesmysl skončí." "Myslíš, že to je moudré?" "Já nevím, Jaku. Ale vím, že musím. ")

"Rozhlédněte se kolem sebe, pane Branco. Řekněte soudu — řekněte soudci, vlastně — zdali je, nebo není vaše žena v této místnosti?" "Není tady," "Pane Branco, dívejte se tam, kam vám ukazují." "Není tady, už jsem vám to řekl!" "Vaše Ctihodnosti, hledíme do tváře neochotnému svědkovi. Je nezbytné, abychom ho vedli." "Výborně. Ale připomínání obhájci, že nemůže obviňovat svého vlastního svědka," "Děkuji vám, Vaše Ctihodnosti. Pane Branco, ukazují vám na tuto mladou ženu. Podívejte se na ni zblízka. Mám ruku na jejím rameni — " "Držte se ode mne dál! Soudce, jestli na mne ještě jednou položí ruku, kousnu ho!" "Klid. Žalobce, není nutné dotýkat se odpůrné strany a vy už to neuděláte. Váš svědek ví, kterou mladou ženu myslíte." "Dobře, Vaše Ctihodnosti — a jestli jsem snad urazil tuto mladou dámu, omlouvám se. Pane Branco, tvrdím váni, že toto je vaše žena, Eunika Brancaová, rozená Evansová," "Není to Eunika. Je mrtvá, soudce, musím to pořád opakovat? Táhleten prolhaný vyjednávač to moc dobře ví, hučel do mě dvě, tři hodiny. Jistě, je to Euničino tělo. Ale ona je mrtvá. Každý ví, co se stalo." "Promiňte, Vaše Ctihodnosti. Pane Branco, omezte se pouze na odpověď na moji otázku. Říkáte, že vaše žena je mrtvá..., ale videi jste někdy vaši ženu Euniku Brancaovou mrtvou?"

"Co? Ne. Ta operace — "

"Odpovídejte pouze na otázku. Nikdy jste ji neviděl mrtvou. Tvrdím vám, že jste dostal zaplacenou milión dolarů, abyste dosvědčil, že tato žena není vaše manželka Eunika Brancaová," ("Jaku, mohou Joeovi tohle dělat? Podívej se na něj." "Je mi líto, miláčku. Já jsem ho nepředvolal. ")

"Soudce, ten pitomý bastard lže! Podplatili ten klub, víte? Vzácné krve. Dával jsem tam tu zvláštní krev, víte? Eunika taky. Zachraňovali jsme životy. Jistě, nabízeli nám peníze, tisíce, milióny, nevím, nezajímám se o to. Možná si myslíte, že jsem pasák. Pro Euniku?" Řekl jsem jim, aby si to strčili někam. Já — "

"Vaše Ctihodnosti, prosím o vaši pomoc, abychom přivedli tohoto svědka k pořádku,"

"Myslím, že citlivě reaguje na vaši otázku. Pokračujte, pane Branco. Nabídl vám peníze. Za co?"

"Oh. Eunika měla šéfa, víte? Pana Smithe. Johanna Smithe. Byl tak bohatý, že dělal do zlatého hrnce. Ale ten chudinka starý neřád umíral, víte? Jenomže doktoři mu nedovolili umřít. Politováníhodné. Ale měl tutěž podivnou krev, víte? Jako já, jako Eunika. Řekl jsem jim, jistě, může si vzít Euničino tělo, ona ho už nepotřebuje — ale ne za peníze. Tak jsme to tak narafičili — já a jeho vyjednaváč támhle, pan Jake Salomon. On ví, jak se cítím, pomáhá mi. "Pamětní fond Euniky Evansové Brancaové zdarma vzácné krvi,, — všechno zaplatili Klubu vzácné krve. Zeptejte se pana Salomona, on to ví. Já... ne... dotýkejte... se... kru-cinál" (Jaku — ani se na mě nepodívá." "Stáhni si závoj, drahá, a plač pod ním. ")

„Má ještě žalobce nějaké otázky na tohoto svědka?"

"Ne, Vaše Ctihodnosti. Může se ptát obhájce."

"Žádný křížový výsledek, Vaše Ctihodnosti."

"Přejí si oba právní zástupci vyslechnout tohoto svědka později? Toto není proces a záměrem soudu je povolit větší

volnost při dotazování i za cenu bezvýznamných poznámek, jež by se mohly vloudit do záznamu.

Pánové?"

"Pro navrhovatele je tento svědek nadále nepoužitelný.",

"Žádné otázky teď ani později, Vaše Ctihodnosti."

"Výborně. Soud se sejde znovu zítra ráno v deset hodin. Náš zřízenec je povinen poskytnout tomuto svědku převoz domů nebo kamkoli bude chtít a chránit ho přitom před nepříjemnostmi. Kromě toho, Evelyn, už jsme se ho na-otravovali dost."

"Soudce? Mohu ještě něco říct?"

"Jak si přejete, pane Branco,"

"Ten hnusný vyjednaváč — ne pan Salomon, ten druhý. Každou noc se stmívá. Jednou v noci skončí pod drnem."

"Klid. Pane Branco, u soudu nesmíte vyhrožovat."

"To nebyla hrozba, soudce. To bylo proroctví. Já bych nikomu neubližil. Ale Eunika měla mnoho a mnoho přátel."

"Dobře. Prominul jsem vám to, pane Branco; už se sem nemusíte vracet. Koncipient zajistí důkazy. Zřízenec se postará o pěší stráž. Jednám je odročeno."

"Všichni povstanou!" — "největší možnou úctu pro vědeckou kvalifikaci mého vynikajícího kolegy, avšak názory, které zde přednesl, jsou většinou naprosté nesmysly, což dokazuje tento veliký vědec ve své přednášce z roku 1976, z níž znám citát: "Skutečný pojem "osobnosti" není nic než stín výtvaru fantazie nevědeckých spekulací. Všechny životní jevy jsou plně vysvětlitelné pomocí biochemických zákonů, jak bylo uvedeno na příkladech — " " — dokonce existenciální jevy vyžadují náboženský základ, a tak přicházím k závěru, že pouze podrobné studium dialektického materialismu dokazuje komukoli, kromě beznadějně zaujatého, že — " "O koho se tu máme postarat?" "Nenarozené dítě není osoba; je to jen zárodečná struktura protoplazmy se schopností povstat z vlastního okolí— " " — matematické zákonitosti genetické dědičnosti pro jakýkoli možný případ mají špatný název — " „ — slovy důvěrně známými soudu a každému: Otče, odpusť jim, neboť vědí, co činí,"

„ — šokován, když jsem zjistil, že soudce předsedající tomuto procesu je ve skutečnosti členem stejného bratrstva jako Johann Smith. Tento utajovaný vztah může být ověřen v záznamech přístupných veřejnosti a prosím dnes tento

soud a všechny další soudy v budoucnosti, aby o tom bylo vydáno soudní oznámení a žádám, aby oponující státní zástupce tento fakt garantoval."

"Garantováno." ("Jaku, jak to zjistili?" "Proflákli jsme to. Prostřednictvím Aleka, včera v noci. Je lepší dát to do zápisu, než aby se pak odvolali k vyššímu soudu.")

"Aha! A když je ta zatracená věc považována za prokázanou, navrhovatelky budou teď nuceny požadovat, aby předsedající soudce byl odvolán a proces byl prohlášen za zmateční soudní řízení."

("Jaku, tak se mi zdá, že jsme v poněkud nepříznivém postavení. Ačkoli mám Maca a Aleka ráda, musím přiznat, že tohle má stejnou příchut', jako když najdeš mateřské znaménko připomínající jahodu na pohřešovaném dědicovi." „Ne, moje drahá. V průběhu dlouhého života získává význačný muž přímé vazby na jiné význačné muže. Kdyby se neukázalo, že ty a Mac jste byli ve stejném bratrstvu, objevilo by se nějaké jiné pojítko stejně blízké nebo ještě bližší. Kolik členů Nejvyššího soudu znáš?" "Uh... myslím, že pět." "Tak tady máš odpověď. Na vrcholu pyramidy zná každý každého.") (A spí s ním.) (Mlč, Euniko!)

"Žalobce, to shledávám zajímavým. Nejdříve dovolte, abych vám pořádně vyložil hlavní smysl zákona. Dvakrát jste tu použil slova proces a teď mluvíte o "zmatečném soudním řízení". Toto, jak určitě víte, není proces, dokonce to ani není soudní pře: je to pouze vyšetřování za účelem určení identity mladé ženy, která si říká "slečna Smithová". Není obviněna ze žádného zločinu, dříve proti ní nebylo vedeno žádné právní řízení; je to prostě tak, že její identita byla napadena navrhovatelkami, které si na ni činí nárok. Takže tento soud pomáhá při přátelském zkoumání — vypomáhá jako dobrý soused a pokouší se urovnat ten chaos. Ale není to proces,"

"Uznávám svou vinu, Vaše Ctihodnosti."

"Buďte prosím opatrný při používání termínů. Jestliže neexistuje žádné soudní řízení, nemůže existovat ani zmateční soudní řízení. Souhlasíte?"

"Snad bych to měl vyjádřit jinými slovy, Vaše Ctihodnosti. Navrhovatelky cítí, že po tomto odhalení vy už nejste ten soudce, který by měl tomuto, uh, přátelskému zkoumání předsedat."

"To je možné. Ale ta záležitost mě zastihla v pravou dobu a já v ní hodlám setrvat, dokud mi nebudou předloženy závažné důvody, kvůli nimž bych měl odstoupit. Co se týká vašeho vyjadřování, použil jste slovo "utajovaný". Soud nebude v tomto momentě posuzovat, zdali žalobcův výběr tohoto slova implikuje pohrdám soudem, či ne —"

"Vaše Ctihodnosti, ujišťuji Vás —"

"Klid. Mluvim já. Takže vy nebudete o této stránce věci teď diskutovat. Nyní si povšimneme jenom významu toho slova. "Utajovaný" znamená "skrytý, tajný, zatajený", což podsouvá vedlejší význam něčeho nedovoleného, pokoutního nebo ilegálního. Řekněte mi — ten údajný vztah: mohl by být prošetřen metodou "Kdo je kdo,?"

"Ach, jistě, Vaše Ctihodnosti! Takhle jsem to zjistil,"

"Vím, že moje vlastní příslušnost k bratrstvu je tam zaregistrovaná; domnívám se, že kdyby to bylo vhodné, bylo by to v případě Johanna Sebastiana Bacha Smithe uvedeno. Jelikož jste mi řekl, že jste si to kontroloval, soud to vzal oficiálně na vědomí, ať už to za to stojí, nebo ne, a nevyžaduje to žádné další odůvodňování..., jediné bych snad dodal, že jsme stěží mohli být členy téže skupiny, protože nás dělí věkový rozdíl téměř padesáti let. Dokazuje vaše pátrání, že Johann Smith a já jsme byli společně členy jiných organizací? Například Johann Smith byl zakládajícím členem Gibraltar clubu — a já jsem také jeho členem a advokát slečny Smithové, pan Salomon, je také jeho členem... a vy jste jeho členem. Ve kterých organizacích jsem členem společně s Johannem Smithem? Ted' a nebo v minulosti."

"Uh... to navrhovatelky nezkoumaly,"

"Ale, dejme se do toho, jsem si jist, že byste mohl objevit další. Červený kříž, například. Pravděpodobně Obchodní komora po určitý čas. A zdá se mi, že si vzpomínám, když jsem byl vedoucím skautů, Johann Smith byl také. Je možné, že jsme byli oba i v jiných orgánech bratrstva. Skoro určitě jsme působili jako kurátoři nebo něco takového pro tytéž dobročinné nebo servisní skupiny, buď současně, nebo postupně. Vidím, že jste Shriner, člen jiné tajné organizace, stejně jako já. Chcete k tomu něco říct?"

"Bez komentáře, Vaše Ctihodnosti."

"Ale vy a já určitě sdílíme několik bratrských pout Soud si všímá té pokřivené skutečnosti, že jelikož soudcům není dovoleno inzerovat jako třída, mají tendenci vstupovat do více organizací — bratrských, sociálních, dobročinných nebo náboženských — tedy pracují jako

laikové. Protože jste se rozhodl nekomentovat to, co máme společného, soud bude vyšetřovat ze svého vlastního popudu a výsledky se objeví v zápise. A teď k mé zdánlivé povinnosti odstoupit, chcete objasnit vaše důvody? Rozmyslete si to, my si zatím uděláme krátkou přestávku, než uvedeme vaši odpověď do zápisu. Deset minut."

"Klid. Státní zástupce pro navrhovatelky? Měl jste čas na přemýšlení."

"Navrhovatelky dospěly k názoru, že by všechny zmínky o bratrstvu a podobných záležitostech měly být vyškrtuty ze zápisu. "

"Návrh se zamítá. Nic se z tohoto zápisu vyškrtávat nebude. Podívejte, žalobce, musel jste mít nějakou myšlenku. Vyjádřete ji,"

"Vaše Ctihodnosti, ve chvíli, kdy jsem vznesl tu námitku, se mi to zdálo důležité. Teď už si to nemyslím,"

"Ale musel jste mít nějaký nápad nebo jste s tím neměl vůbec začínat. Prosím klidně mluvte, chci to vědět."

"No... jestli Vaše Ctihodnost dovolí, zdálo se mi, že ta odhalená skutečnost připouští možnost zaujatosti na straně soudu. Nezamýšlím Vás však urazit."

"A soud se domnívá, že nic takového neexistuje. Ale vaše odpověď není úplná. Zaujatost vůči komu? Vůči navrhovatel-káni? Kvůli mému bratrskému vztahu s jejich praotcem?"

"Co? Ale ne, Vaše Ctihodnosti — zaujatost v zájmu, uh, slečny — oponující strany."

"Vy dokazujete, že ona opravdu je Johann Sebastian Bach Smith?" ("Můj bože, Jaku, Mac ho nutí, aby kousal svůj vlastní ocas." "Ano. Kdo teď koho dostal do nezáviděníhodné situace?")

"Ne, ne, Vaše Ctihodnosti, tohle nedokazujeme. To je právě ta záležitost, o kterou se přeme."

"Ale obžaloba to nemůže hrát na obě strany. Jestliže tato mladá dáma není Johann Sebastian Bach Smith — jak navrhovatelky uvádějí — není tedy ani nikým z mého universitního bratrstva. Naopak, podle vaší teorie to je Johann Sebastian Bach Smith. Jak si to tedy představujete?"

"Obávám se, že jsem se dopustil chybné argumentace. Prosím soud o shovívavost."

"Všichni občas chybujeme. Jste už hotov? Máme pokračovat ve vyslýchání svědků?"

"Naprosto hotov, Vaše Ctihodnosti."

"Ale Dr. Boyle, uvědomujete si, že jste vyjmul mozek z tohoto těla — z toho mrtvého těla a transplantoval ho do těla této ženy?"

"Nebud'te osel, chlape. Slyšel jste mou odpověď."

"Vaše Ctihodnosti, navrhovatelky toto chápou jako řádný křížový výslech a žádají soud o podporu."

"Soud přikazuje svědkovi, aby odpověděl na otázku tak, jak byla položena."

"Soudce, mě nevydésíte, to víte. Jsem tu jako dobrovolný svědek — a nejsem a nikdy jsem nebyl občanem vaší prazvláštní země. Jsem nyní občanem Číny. Vaše ministerstvo vnitra slíbilo našemu ministru zahraničí, že mi bude zaručena naprostá imunita během celého mého pobytu, jen když se objevím. Tak mě neotravujte zneužíváním svého vlivu; takhle by to nešlo. Chcete vidět můj pas? Diplomatická imunita."

"Dr. Boyle, tento soud si je vědom vaší imunity. Avšak přiměli vás, abyste sem přijel — což je muselo stát značné peníze a jistě to pro vás představuje určité obtíže — ale přijel jste, abyste podal důkaz o tom, o čem ho můžete podat jediné vy. Soud vás žádá, abyste odpovídal na všechny otázky, které vám budou položeny tak úplně, jednoznačně a otevřeně, jak to jen bude možné, a používal přitom výrazy, kterým porozumí i laik; i kdyby to znamenalo, že se budete opakovat. Chceme přesně zjistit, co jste udělal a s čím jste obeznámen a co by mohlo přímo či nepřímo pomoci tomuto soudu v určování totožnosti této ženy,"

"Ale jistě, můj drahý kolego — uděláme to tak. No vrátíme se a projedeme to zase znovu od A do Z. Asi před rokem jsem byl kontaktován támhle tím starým buzerantem — promiňte, myslel jsem "právníkem" — panem Jakobem Salomonem — a ten mě požádal, abych udělal to, co nedělní plátek nazývá "transplantací mozku". Přijal jsem zakázku. Po určitých peripetiích — podrobnosti se můžete dovědět od něj — jsem to udělal. Přemístil jsem mozek a některé přidružené části z jedné lidské lebky do druhé. Když jsem odjížděl, byl mozek ve mém novém kvartýru živý."

"A teď komu. Dárce mozku byl velice starý muž, dárce těla byla mladá, dospělá žena. A co se týče rozměra těl — jsou přikrytá, víte, sterilní prostěradla a tak, dřív než chirurg, který má službu, přijde. Připravena k operaci. Mohu dodat pouze tyto postřehy: muž byl ve špatném stavu, byl udržován naživu

jen za pomoci podpůrných prostředků. Žena byla ještě v horším stavu, byla mrtvá — těžké trauma lebky a kůry mozkové asi tady — hlava rozbitá, chtěl jsem říct a žloutek rozstříknutý. Byla mrtvá tak jistě jako královna Anna a její tělo bylo udržováno živé na přístrojích.

Z toho nevzhledného kusu nakládaného masa jsem vyndal mozek a tak dále způsobem, který je vlastní jenom mně — je unikátní — unikátní chirurgickou technikou; pochybuji, že je na světě ještě jeden chirurg, který by to takhle uměl udělat. Mrtvé tělo jsem pečlivě prohlédl, usoudil jsem, že to je moje práce — a vylučovací metodou jsem došel k závěru, že to musí být to tělo, kvůli kterému mě Salomon najal; nejsou tu žádné protichůdné důkazy a mrtvola není ze žádného mého jiného případu,"¹

"Identifikace ženského těla je jiná záležitost. Kdyby měla oholenou hlavu, mohl bych se podívat na zjizvenou tkáň. Kdybychom hlavu zrentgenovali, mohl bych hledat protézu; živý teflon nehází tytéž stíny jako přírodní kost. Ale takové testy by nebyly zcela průkazné; jizvy na tkáni snadno zmizí a jiná trepanace by mohla vytvářet na rentgenu podobné stíny bez narušení centrální nervové sousta-vy."

„Dr. Boyle, pojďme okamžitě dokázat, že jste vyjmul živý mozek z předloženého důkazu JJ, mrtvolu —

"

"Prokázat? Už jsem to udělal, slyšel jste mě, jak jsem to říkal."

"Já to nepopírám, prostě jen používám vhodná slova. Výborně, takže jste to dosvědčil a také jste potvrdil, že jste transplantoval ten mozek do mladého ženského těla. Rozhlédněte se a podívejte se, zdali byste mohl to ženské tělo identifikovat."

"Ach, zůstal jste pořád tím oslem. Nejsem ani čaroděj, ani porotce v soutěži krásy; jsem chirurg. Ne, děkuji vám. Jestli ta mladá žena — ta montáž člověka, ženské tělo — mužský mozek — přežila a je dnes naživu — tak je to věc, na kterou nemám žádný názor podle svých vlastních vědomostí a ujišťuji vás, že mám dobrý důvod k tomu, abych se seznámil jak se soudním lékařstvím, tak s právní vědou; mě nenachytáte, abych byl takový osel, jako jste sám — dnes bych nebyl schopen ji rozeznat od deseti tisíc jiných mladých žen zhruba stejné váhy, výšky, tělesné konstrukce, odstínu pleti a tak dále. Žalobce, viděl jste někdy lidské tělo připojené na přístroje a připravené na takovou operaci? Určitě neviděl, jinak byste se nemohl ptát na takovou hloupost. Ale můžu vám dát písemně, že byste nepoznal za takových okolností vlastní ženu. Jestli chcete, abych křivě přísahal, tak jste na špatné adrese."

"Vaše Ctihodnosti, navrhovatelkám se zdá nemožné získat odpovídající odpověď na tuto klíčovou otázku."

"Soud to shledává odpovídajícím. Svědek uvádí, že může identifikovat a že opravdu identifikuje to mužské tělo, ale že není schopen identifikovat to ženské tělo. Doktore, připouštím, že jsem v tomto bodě zmaten — snad proto, že sám nejsem lékařem: přesto však jsem zmaten. Máme tomu rozumět tak, že byste provedl takovou operaci bez toho, že byste si ověřil totožnost těch těl?"

"Soudce, nikdy jsem nebyl z těch, kdo se trápil prkotinami. Pan Salomon mě ujistil, v právnickém jazyce, že, je vše zařízeno", jestli to říkám takhle anglicky správně. Jeho ujišťování pro mne znamenalo, že papírově je to v pořádku, právní požadavky jsou splněny a tak dále a že mohu klidně operovat. Věřil jsem mu a udělal to tak. Pochybil jsem snad? Měl bych očekávat, že se pokusíte mě stíhat poté, co se vrátím domů? Myslím, že by to bylo těžké; alespoň jsem našel zemi, kde si mé práce váží,"

"Nejsem si vědom, že by někdo měl záměr vás stíhat. Byl jsem jenom zvědavý, to je vše. Žalobce však narážel na toto: v této místnosti je přítomna žena, která o sobě tvrdí, že je tou montáží z vašeho operačního sálu. Můžete na ni ukázat?"

"Ach jistě že mohu. Ačkoli nějaký svědek pod přísahou. Je to ta mladá dáma, která sedí vedle Jaká Salomona. Jak se máte, drahá? Už jste čipernější?"

"Mnohem čipernější, doktore."

"Promiňte, že jsem vás zklamal, Oh, mohl bych provést pozitivní identifikaci... tak, že bych pilou odřízl vršek vaší lebky, pak bych vykopl ven váš mozek a podíval bych se na určité indikace. Ale — cha, cha! — už byste potom ne-

byla moc k potřebě. Raději se na vás dívám na živou jako na pomník mému umění."

"Taky to mám takhle radši, doktore — a po pravdě řečeno, nejsem zklamaná. Jsem vám neskonale vděčná."

"Vaše Ctihodnosti, tohle asi není k věci!"

"Žalobce, já jsem tady soudcem. Za těchto velice neobvyklých okolností povolují v soudní síni několik zdvořilostních frází."

"Slečno Smithová, rád bych vás prohlédl, než odjedu domů. Založím si to do svého protokolu, víte?"

"Jistě, doktore! Cokoli — kromě odříznutí vršku mé lebky."

"Oh, pouze poslech srdce a podobně. Obvyklé věci. Řekněme zítra ráno v deset hodin?"

"Moje auto na vás bude čekat v devět třicet, doktore. Nebo dříve, když mě poctíte tím, že se mnou posnídáte,"

"Soud vás jen nerad přerušuje. Ale bohužel vám musím oznámit, že oba dva budete v deset hodin tady. Chvilé odročení je téměř tu a — "

"Ne, soudce."

"Co, Dr. Boyle?"

"Řekl jsem ne. Zítra ráno tady nebudu. Dnes večer ve dvacet hodin mám projev na slavnostní večeři jedné z našich řeznických společností. Americká společnost chirurgů. Až do doby krátce předtím jsem vám k dispozici. Chápu, že zítra ráno můžete požadovat přítomnost slečny Smithové, ale ne moji. Odlétám, abych rozveselil starou Čínu, jak nejdříve to bude možné. Není tam nedostatek příležitostí k výzkumné práci — byl byste ohromen, s čím souhlasí odsouzení vězňové. Takže nebudu ztrácet další den kvůli hloupým otázkám. Ale jsem ochoten tolerovat je nyní,"

"Mmm — obávám se, že soud bude muset v tomto případě uznat, že když nejde hora k Mohamedovi, musí jít Mohamed k hoře. Dobře, líčení se nebude odročovat v obvyklou hodinu."

"Svědék nyní povstane. Mají navrhovatelky další svědky?"

"Ne, Vaše Ctihodnosti."

"Obhájce?"

"Slečna Johann Smith nepředkládá žádné další důkazy,"

"Pane Salomone, máte v úmyslu dále argumentovat nebo provést sumarizaci?"

"Ne, Vaše Ctihodnosti. Fakta mluví sama za sebe."

"Navrhovatelky?"

"Vaše Ctihodnosti, je Vaším záměrem dovést to ke konci dnes?"

"To se právě snažím zjistit. Už se tím zabýváme mnoho únavných dnů a já jsem zjistil, že mi je postoj Dr. Boyla sympatický: Pojdme zamést ten nepořádek a jít domů. Obě strany se shodují na tom, že nemají další svědky, žádné další otázky, žádné další důkazy. Obhájce slečny Smithové udává, že se nechystá polemizovat. Jestliže si to přeje prokurátor, může to udělat — v tom případě slečna Smithová osobně nebo prostřednictvím svého obhájce nebo oběma způsoby má právo důkazy vyvrátit. Co jsem měl na mysli, žalobce, bylo odročení..., ale jestli máte myšlenky srovnané v hlavě, můžete říci, co chcete. Jestli nejste připraveni, můžeme to přesunout na zítřek ráno. I tehdy ještě můžete požádat o odklad — ale varuji vás, že odklad na dlouhou dobu nebude tolerován; soud už je netrpělivý z té vyčkávací taktiky a falešných stop, nemluvě o vyjadřování a postojích zavánějících pohrdáním soudem. Jak si to budete přát?"

"Slavný soude, jestliže budeme pokračovat dnes večer, za jak dlouho soud předpokládá, že dojde k odročení?"

" — a vyvrácení důkazů předložených odpůrcem bylo ukončeno, jsme připraveni rozhodnout. Ale nejdříve prohlášení soudu. Ježto projednáváná otázka je v ústavním právu velmi, velmi neobvyklá, bude — li podáno odvolání, soud, podle Deklaratorního zákona o opravných prostředcích z roku 1984, na svůj vlastní návrh postoupí záležitost přímo federálnímu odvolacímu soudu s doporučením, aby byl hned předán Nejvyššímu soudu. Nemůžeme říci, že se to stane, ale jsou tu určité aspekty, které nás vedou k tomu, abychom se domnívali, že by se to stát mohlo; tento případ není triviální."

"Slyšeli jsme obžalobu, vyslechli jsme svědky a viděli důkazy. Je možné rozhodnout jedním ze čtyř způsobů:

1. že jak Johann Sebastian Bach Smith, tak Eunika Evansová Brancaová jsou naživu;
2. že Eunika je naživu a Johann je mrtev;

3. že Eunika je mrtvá a Johann je naživu;

4. že jak Eunika, tak Johann jsou mrtví.

"Soud rozhodl — prosím povstaňte, slečno Smithová — že tato osoba před námi je fyziologickou složeninou těla

Euniky Evansové Brancaové a mozku Johanna Sebastiana Bacha Smithe a že ve shodě s principem nestrannosti, vyloženém v případě "Majetek M. Parsonse v. Rhode Island", tato žena je Johann Sebastian Bach Smith."

22

" — brát to tak, že mi nabízíš svoje překrásné tělo. Promiň, moje drahá. Nezajímám se o ženy. Ani o muže. Ani o podvazkové pásky nebo vysoké podpatky a jiné hračky. Jsem sadista, slečno Smithová. Geniální sadista, který si uvědomil, když byl ještě docela mladý, že se musí stát chirurgem, aby unikl ze spárů Jacka Ketcha. Sublimace, víš. Ale stejně díky. Je to škoda, máš opravdu nádherné tělo." (No, šéfe, byl jsi odmítnut. Je to lekce, kterou si prožije každá žena. Takže si prohrábní vlasy a začneme zase znovu.)

(Euniko, ulevilo se mi. Ale měl právo na pozornost, kdyby chtěl.) "Jsem vaše Galatea, Dr. Boyle: dlužím vám něco, o čem jste se s chutí zmínil — manko za odříznutí lebky. Máte u mě otevřený účet. Vše, co jsem vám nabízela, byla jen symbolická záloha. Ale vy nereagujete jako typický Australan — a ani tak nepůsobíte."

"Ach tak. Jsem imitace. Z brlohů Sydney do zvrhlého penzionátu — ve stylu britského internátu, "soukromá" střední škola přímo jako z obrázku. Potom dál na univerzitu v Londýně a teď jsem nejlepší chirurg na světě. Ob-

lekni si svoje hezké šaty a já půjdu. Myslím, že by ti nevadilo, kdyby byl ten zvláštní pomalý přemet, který umíš, nafilmován do mého archivu?"

"Kam to mám poslat, doktore?"

"Jake Salomon ví. Drž se, moje drahá, a snaž se žít co nejdéle; jsi moje mistrovské dílo."

"O to se určitě pokusím/"

"Jo. Díky!"

Přistání neidentifikovaného létajícího předmětu zhruba ve tvaru disku bylo pozorováno v Pernambucu a jeho posádka, složená z robotů, musela navštívit místní venkovské křupany; zpráva byla oficiálně popřena skoro dříve, než ji dostaly zpravodajské služby. Počet soukromých policistů, kteří mají licenci, je ve Spojených státech už třikrát větší než počet strážců veřejného pořádku. Slečna Joan, rozená Johann Smith, obdržela asi dva tisíce nabídek k sňatku, více než tolik méně formálních nabídek, sto osmdesát sedm vyhrožování smrtí, nezjištěný počet vydírání a čtyři bomby — ani jednu z nich nepřijala osobně, protože byly předány soukromé kurýrní společnosti Merkur k odbavení, které bylo zavedeno už před lety. Jeden balíček při tom vybuchl; ostatní bomby byly zneškodněny.

Ministr pošt zemřel na předávkování barbituráty; jeho zástupce ho odmítl prozatím zastupovat a zažádal o důchod. Nějaká žena v Albánii porodila "fauna", který byl pokřtěn, zemřel a byl pohřben žehem během osmdesáti sedmi minut. Žádné květiny. Žádné fotografie. Žádné interview — ale ten kněz napsal dopis svému kolegovi ze semináře. FBI oznámila, že opakované páchání trestných činů zůstává na 71%, zatímco u těžkých zločinů — ozbrojená loupež, znásilnění, přepadení s následkem usmrcení, vražda a pokus o vraždu — se počet zvýšil na 84%. Ochromení Harvardské university pokračuje.

"Jaku, když jsi naposledy odmítl se se mnou oženil, opravdu jsi mi slíbil, že mě vezmeš v noci do města, když vyhraje."

Pan Salomon položil svůj šálek. "Vynikající oběd, moje drahá. Jak si uvědomuji, ty jsi mi tenkrát odpověděla, že návštěva nočního klubu není žádnou náhradou za povolení k sňatku."

"To taky není. Ale nepronásleduji tě s vdáváním už od té doby, co jsi souhlasil, že budu tvojí první konkubínou. Uh... vymažeme "první". Nemám vůbec ponětí, co děláš, když nejsi tady. No, nemusím být "první", (Dvojče, nikdy si u chlapa nevynucuj sex. Vymluví se.) (Kočičko, já si ne-vynucuji u Jaká sex; jenom zamlžuji problém. On nás vezme pobavit se v nočním lokále a my si oblékneme tu svěží modro—zlatou záležitost — musíme se v ní nechat vidět, ne se v ní ukázat jen Winnie a odložit ji.)

"Euniko, že si doopravdy nemyslíš, že mám někoho jiného?"

"To by bylo ode mne příliš arogantní, kdybych si to myslela, pane. Jaku, pobývala jsem pořád v blízkosti našeho domu během vyšetřování — trochu jsem nakupovala, většinou s Winnie. Ale teď, když jsme vyhráli, nevidím žádný důvod být vězněm. Podívej se, drahý, můžeme to udělat jako večírek pro čtyři — děvče pro tebe a chlapec pro mne — a můžeš chodit domů dřív a nepřicházet o spánek, když nebudeš chtít."

"Určitě si nemyslíš, že já bych šel domů a tebe nechal v nočním klubu?"

"Já si určitě myslím, že můžu zůstat celou noc vzhůru a oslavovat, když budu chtít. Jsem svobodná, je mi víc než jednadvacet — můj bože, je mi víc než jednadvacet! — a mohu si dovolit ozbrojený doprovod. Takže není žádný důvod, abych se tě celou noc držela. Můžeme zavolat Kavalíry zlaté pečeti a doplnit naši společnost. Winnie mě naučila to, čemu děti dnes říkají tanec — a já ji naučila skutečnému tanečnímu umění. Řekni, možná bys radši doprovodil Winnie než nějakou panenku vybranou z katalogu? Winnie si myslí, že jsi skvělý,"

"Euniko, ty vážně navrhuješ, že si najmeš gigola?"

"Jaku, nesnažím se s ním vstoupit do svazku manželského, ani s ním nebudu spát. Očekávám, že se mnou bude tančit, smát se a vést milý rozhovor — zhruba o tom, kolik si účtuje instalatér. Je na tom něco špatného?"

"Já to nedovolím."

"Když to nedovolíš — a bozi vědí, že bych se radši držela tebe než nějakého placeného doprovodu — půjdeš si trochu zdřímnout? A já si zdřímnu taky. Potřebuješ s uspáváním pomoci? Myslím to naše Money Hum, ne horizontální cvičení. Ačkoli bychom ho také měly na skladě."

"Nevzpomínám si, že bych říkal, že půjdeme ven. A ani není co oslavovat, Euniko. Nevyhráli jsme, dokud o tom nerozhodne Nejvyšší soud."

"Máme mnoho co oslavovat. Já jsem legálně já — díky tobě, miláčku — a ty už se nemusíš hlásit jako můj poručík; moje vnučky ztratily na všech frontách. Když odložíme oslavy, než si to Nejvyšší soud předrmolí, mohli bychom být už oba mrtvi."

"Ale to je nesmysl! Ty víš, že mám odjet do Washingtonu: doufám, že budu schopen to zařídit na co nejbližší datum v kalendáři. Bud' trpělivá."

"Trpělivá je právě to, co nejsem, drahý. Jistě to zařídiš; ty vždycky dobře zařizuješ věci — a vláda mi to dluží a bude ode mne očekávat ještě víc. Ale Jaku, tvoje letadlo může havarovat —"

„To mě neodradí, byla by to smrt podle mého gusta. Protože moje genetické předpoklady mi nedovolují, abych doufal v selhání srdce, počítám s rakovinou. Ale havárie je pořád lepší. Cokoli, jen ne dlouhé, pomalé a bezmocné umírání,"

"Trestáte mne za chybu, kterou jsem udělala, pane. Ale necháte mě domluvit? Jednou jste poukázal na to, že máte před sebou už jen deset nebo dvanáct let — zatímco já nejméně půl století. To není pravda, Jaku. Moje předpokládaná délka života je nula."

"Euniko, o čem to sakra mluvíš?"

"Mluvím pravdu. Pravdu, na kterou jsi ty bez potíží zapomněl, ale já šíji uvědomuji každou zlatou sekundu. Jsem transplantovaná, Jaku. Unikátně transplantovaná. Na mě se nevztahují žádné statistiky. Nikdo neví, nikdo nemůže předpokládat konec. Takže prožívám každý nádherný den jako celou věčnost. Jaku, můj milovaný pane, nejsem morbidní — jsem šťastná. Když jsem byl malý chlapec, máma mě naučila modlitbičku. Bylo to takhle —

Ted' si lehnu a budu spát;

A Pán Bůh nade mnou bude stát.

Kdybych měl umřít před svítáním,

Prosím, ať Bůh mou duši chrání.

Takhle to je, Jaku. Skoro devadesát let jsem tu modlitbu nepoužíval. Ale nyní se modlím... a jdu spokojeně spát a nestarám se, co bude zítra." (Dvojče! Ty prolhaná malá couro! Jediné, co sis kdy řekla, bylo Money Hum.) (To je totéž, kotě. Modlitba znamená, že to tak myslíš.)

"Joan Euniko, jednou jsi povídala, že nevyznáš žádné náboženství. Tak proč jsi mi říkala tu dětskou modlitbičku?"

"Jak si vzpomínám, řekla jsem ti, že jsem byla "umírněný agnostik" — před svou chvilkovou smrtí. Jsem

pořád agnostik — tedy že neznám žádné odpovědi — ale teď jsem šfaxtný agnostik, který hluboko ve svém srdci cítí, že svět má řád, že je něčím dobrý a že moje bytí zde má smysl, i když nevím jaký. A co se týče té modlitbičky, modlitba znamená cokoli, co chceš, aby znamenala: je to vnitřní rituál. Pro mne to znamená dobré úmysly — žít každý moment, jak by žila Eunika, opravdově žít — vyrovnaně, šťastně a beze strachu ze všeho, co život přinese, včetně smrti. Jaku, říkal jsi, že se pořád bojíš o Parkinsona."

"Trochu. Jako právník nechápu, jak si s tím může zase pálit prsty. Ale protože jsem ve skutečnosti lump — necituj mne! — který se účastnil mnoha zákulisních transakcí, tak vím, že dokonce i Nejvyšší soud se skládá z mužů, nikoli z andělů, kteří se potkali při soudní praxi. Euniko, u toho soudu je pět čestných mužů..., ale od čtyř z nich bych si nikdy nekoupil ojeté auto. Ale z těch čestných je jeden senilní.

Uvidíme, co uvidíme."

"To ano, Jaku. Ale nemysli už na Parkyho. Nejhorší, co může udělat je, že mne obere o peníze. Což by mi nevadilo; zjistila jsem, že víc peněz, než člověk potřebuje na běžné účty, je břemeno. Jaku, mám dost stranou, o čemž ani nevíš, takže nikdy nebudu hladovět. Parky na to nedosáhne. A pokud jde o něj osobně, vymazala jsem ho ze svého vesmíru a navrhuji ti, abys to udělal taky tak. Je prokletý svým IQ — necivme ho zákonům přírody."

Salomon se zasmál. "Dobrá, pokusím se."

"A teď jdi dělat to, co dělat musíš, a zapomeň, že jsem se snažila zlákat tě na tah do hospody." (Dvojče, vzdáváš se moc snadno.) (Kdo se tady vzdává?)

,Tjuniko, jestli opravdu chceš — "

"Ne, ne, Jaku! Nedáváš do toho srdce. Až budeš ve Washingtonu, možná provedu namátkový průzkum zábavných podniků této dekadentní vesnice, ale slibuji, že mě budou zblízka hlídat. Pravděpodobně Shorty; ten děsí lidi už svou velikostí. A stejně bych nebyla sama; Alek mi říkal, že pro něj a pro Maka by nebyl problém utrhnout se ze řetězu, a Winnie by mohla jít jako čtvrtá."

,J3uniko,"

"Ano, drahý?"

„Za nic na světě nepustím ty dva buzeranty na svoje místo."

"Proč, Jaku, zní to, jako bys žárlil!"

"Ne. Bůh mě chraň, abych se nestal kořistí takové ma-sochistické neřesti. Ale jestli chceš vidět tu negativní stránku tohoto mraveniště, zjistím, kde se co děje, a vezmu tě tam. Oblékni se na to, děvče — já si vyklepu moly ze svého smokinku. Společenský oděv, tedy."

"S odhalenými řadry?" (Mohla jsi to vůbec udělat lip, kočička?) (A teď tiše, dvojče. Dorazím ho.)

„To je až příliš dobré pro obyčejné lidi. Ledaže by sis tam chtěla dát hodně barvy plus množství třpytivých flitrů."

..Vynasnažím se to udělat tak, abys byl na mě hrdý, drahý. Ale teď si trochu zdřímneš. Prosím."

"Zdřímnu si hned a dlouho a večeri mi pošli do pokoje. Hodina H je dvacet dva nula nula. Bud' připravená, nebo půjdu bez tebe."

"Už mám strach. Chceš, abych ti pomohla usnout? Já? Nebo Winnie? Nebo obě?"

..Ne, naučil jsem se to dělat sám. Perfektně. Avšak přiznávám, že je to větší legrace, když mě dvě hezké dívky prozpěvují. A ty si taky lehni. Možná, že se mnou budeš muset být vzhůru celou noc,"

"Ano, pane."

"A teď mne omluv." Pan Salomon se postavil, sklonil se k její ruce a políbil ji. "Adios."

"Hned se vrať a pořádně mě polib!"

Otočil se na ni přes rameno. "Později, drahá. Nevěřím, že ženy jsou tak rozmarné." Odešel.

(Kdo vyhrál tohle kolo, šéfe?) (On si myslí, že vyhrál, Euniko — a ty mi řekni, jak by to mělo být.) (Učíš se, dvojče, učíš se.)

Obědvala ve svém salónku. Vešla do svého budoáru, posadila se k psacímu stolu, aby si zatelefonovala — vybrala si to tu raději než videotelefon, protože tenhle telefon nebyl s videem. Použila ho tajně a dala si sluchátka do uší.

Brzy se dovolala: "Kancelář Dr. Garcii."

"Tady sekretářka paní McIntyrové. Je doktor doma a jestli ano, mohl by na moment mluvit s paní McIntyro-vou?"

"Čekejte, prosím. Budu ho informovat."

Joan strávila ten čas přerýváním meditační modlitby a byla klidná, když se ozvalo: "Tady Dr. Garcia."

"Sekretářka paní McIntyrové, doktore — můžeme mluvit?"

"Samozřejmě, Euniko."

"Roberto, drahý, máš pro mne nějaké zprávy?"

"Řekové dobyli Atény."

"Ac/z! Je to jisté?"

"O tom není pochyb, Euniko. Ale žádnou paniku. Můžeme provést potrat hned bez nejmenších obav, že by bylo narušeno tvoje soukromí. Získám Dr. Kystra, nejlepšího možného muže, můžeme mu naprosto věřit. Já budu asistovat, sestra nebude přítomna."

"Ach Roberto, ne, ne, ne! Ty nerozumíš, drahý — budu mít to dítě, i kdyby to byla poslední věc, kterou kdy udělám. Učinil jsi mne strašně šťastnou." (Teď máme opravdu co oslavovat, šéfe, miláčku. Ale neřekneme to Jakovi, co?) (Nikomu, zatím. Za jak dlouho se nám vyboulí břicho?) (Ještě týdný ne, když nebudeš jíst jako prase.) (Chci nakládačky a zmrzlinu, okamžitě.) (To nedělej.)

Doktor pomalu odpověděl, ..Asi jsem špatně pochopil situaci. Vypadala jsi dost nervózně, když jsem odebíral vzorek."

"Jistě, to jsem byla, drahý; hrozně jsem se bála, že by to nemuselo vyjít."

"Uh... Euniko, nemohu si pomoci, ale cítím se osobně zodpovědný. Já vím, že jsi zdravá — ale manželská smlouva by vyloučila všechny "lovce věna" a já jsem k maní."

"Roberto, myslím, že to je fa nejkrásnější — ale i nejneotesanější — nabídka, jakou kdy zbouchnutá rajda dostala. Děkuji ti, drahý; opravdu to oceňuji. Ale, jak jsi už říkal, jsem zdravá — a je mi jedno, co si sousedi pomyslí."

"Euniko, já to nebem jen jako zodpovědnost.... chci, abys věděla, že nepovažuji sňatek s tebou za nepříjemnou povinnost."

„JAoberto, drahoušku, to ale není tvoje zodpovědnost. Jestli to nevíš, milovala jsem se s celým regimentem." (Snažily jsme se, že, dvojče!) (Nelomcuje se mnou, drahá; on chce být šlechtný.) "Je to moje dítě, A kdo mi pomůže, to je moje starost."

"Promiň."

"Myslela jsem to tak, že nemusíš cítit žádnou zodpovědnost. Jestli mi přesto pomůžeš, budu ti vděčná. Jsem ti vděčná, i kdybys mi nepomohl. Roberto? Místo aby ses snažil ze mne udělat počestnou ženu — což by bylo obtížné — proč neodstraníš ten implantát zWinniina hezkého stehna a neumístíš tam zcela jiný druh implantátu, který by jí udělal dobře..., pak bys mohl udělat počestnou ženu z ní. Bylo by to mnohem jednodušší, je tomu nakloněna."

"To je jen tvoje představa. Po pravdě řečeno, tou představou jsem se ale v poslední době dost zabýval. Ale ona tě nechce opustit."

"Nemusí. Oh, mohla by přestat předstírat, že je moje služka, ale jinak tohle je velká stará stodola a máme tu několik apartmá volných. Kdybys ji přivedl do jiného stavu, ona i já bychom se mohly kamarádit a hihnat a mít svoje děti skoro současně. Ale radši zavřu pusku a přestanu se ti navážet do života. Mám dvě otázky — plánovala jsem si, že si dnes večer vyjdu, abych oslavila ty dobré zprávy, protože jsem čekala, že je od tebe uslyším. Musím teď pít jen nealko?"

„To vůbec ne. Zanedlouho nasadíme dietu a omezíme tvoje pili. Ale tuto noc se můžeš pořádně opít a jediný vliv, který to na tebe bude mít, bude Kocovina. Dítě tak snadno neztratíš..., jak se o tom přesvědčily milióny žen."

"Nechci se úplně opít, ale dala bych si několik skleniček šampaňského. Poslední otázka — jestli to tam můžeš zapáchnout, nevadilo by ti, kdybys přišel o spánek a místo toho mi pomohl oslavovat? Oficiálně to je oslava našeho vítězství u soudu. To že "Řekové dobyli Atény" zůstane ještě chvíli tajemstvím."

"Uh —"

"Snad nejsi rozmrzelý, drahý."

„No, popravdě, mám schůzku s Winnie."

"Ach! Špatně jsem se vyjádřila. Já mám schůzku s Jakem: doufám, že ty a Winnie byste se k nám mohli připojit. Nežádala jsem tě, abys se mnou strávil noc v tom pravém slova smyslu — ačkoli bych proti

tomu určitě nic neměla, kdyby se to dalo zařídit někdy jindy a nezranilo to naši líbeznou. Ty chvíle, které jsme si pro sebe ukradli, byly příliš krátké, drahý. Myslím, že jsi muž, se kterým by bylo příjemné nespěchat."

"A já vím, že ty jsi taková žena, Euniko."

"Ale jdi, tohle říkáš všem svým pacientkám. Doktore, ty jsi hrozný sukničkář. Mohl bys počkat deset minut, než zavoláš Winnie? Chci, aby mi prokázala ještě malou laskavost."

"Deset minut."

"Děkuji, Roberto. Konec."

Joan přepnula na domácí telefon. "Winnie? Nemáš moc práce, drahá?"

"Jen si čtu. Budu tam hned."

Setkaly se u společných dveří. "Nic zvláštního, zlato. Chci, abys zavolala O'Neilovi a řekla inu, že si přeji mluvit s Finchleyem. V mém salónku. Jistě, mohla bych zavolat O'Neilovi sama, drahoušku, ale chci, aby to vypadalo víc formálně."

"Jistě, Joan. Mám zůstat a dělat garde?"

"Líbezná, ty víš zatraceně dobře, že vše, co jsem kdy chtěla, byl jen předstíraný dozor — a někdy společnici jen tak na oko. Tentokrát to nepotřebuji — naopak, chci se zeptat Finchleyho na něco soukromého a bude se mu mluvit volněji, když tu nebudeš. Takže ho pustíš do mého salónku, přijdeš mi říct, že už je tady, a nebudeš se vracet zpátky. Půjdeš do svého pokoje a zavřeš dveře. Pak zůstaneš tam — asi za osm minut budeš mít telefon."

"Vážně?"

"Ano a moc milý. Ty a já a Jake a Dr. Garcia jdeme dnes večer do nočního klubu."

"Oh!"

„A až přijdeme domů, pěkně ho tady zdrž až do rána a já dohlédnu na to, aby Jake nic nezaregistroval. Nebo už ví, kdo to je Bob?"

"Uh... ano, ví. Řekla jsem mu to."

"Možná že by stejně drahému doktorovi utajení vyhovovalo: muži jsou plaší. A teď fofrem, drahá, zavolej O'Neilovi." O čtyři minuty později Winnie ohlásila Finchleyho a odešla ze salónu. Řekl: "Poslala jste pro mne, slečno?"

"Kocourku, tyto dveře jsou zvukotěsné: můžeš přestat být tak formální."

Trochu se uvolnil. "Dobrá, kočička."

"Tak mi dej pusu a sedni si. Dveře do haly se zamykají samočinně. Jediný, kdo by mohl vejít, je Winnie, a ta to neudělá."

"Kočičko, někdy jsem z tebe nervózní,"

"Oh, to jsou kecy." Padla mu do náručí. "Opravdu mám něco, na co se tě musím zeptat — chci radu. Můžeš to prodiskutovat s O'Neilem a použít jeho pomoc nebo kohokoli ze strážců. Ale je to rada od tebe, co chci; dál už je to jen alibi."

"Ženská, přestaň tlachat a vraž mi pusu."

Joan to udělala, byl to dlouhý, pořádný polibek. Pak řekl ochraptěle. "Moc toho pod tím nemáš."

"Nemám pod tím nic. Ale neodvádějte mou pozornost, Thomasi Cattusi; dovolte, abych vám položila tu otázku. Dnes večer jdeme do nočního klubu — Jake a já, Winnie a Dr. Garcia. Budou nás chtít vzít do doupat. Já chci navštívit divoká místa. Řekla bych, že víš, která to jsou,"

"Mmm... Euniko, všechna taková místa jsou v rajónech gangsterských tlup."

"No ale když už budeme uvnitř, budeme v bezpečí? A může se člověk dostat bezpečně dovnitř?"

"Uh... jeden lokál je snad takový, má svoje vlastní vnitřní parkoviště a tak dobrý pancíř, jako máš ty na dveřích. Hele, přinesu ti seznam, adresy a tak dále a co kdo navrhuje. Ale úspěch si vychutnám sám."

"Dobře. Děkuji ti, kocoure."

"Bože, ty ale vypadáš dobře. Máš čas? Můžu zaniknout ty druhé dveře?"

"Když se Winnie nebojím, tak proč bys měl? Seber polštář a polož mě na podlahu."

Společnost se setkala v salónku Joan. Jake Salomon si zvolil oblek příšerně staromódní a formální: kaštanově hnědý smokink a kalhoty, k tomu bílý rolák. Hedvábný úplet byl skvělým pozadím pro jeho zlatý řetěz. Dr. Garcia byl rovněž tak formální, ale moderním způsobem: šarlatové přiléhavé kalhoty,

elastické sako se vzorem kohoutí stopy a fíží s perlami a černou vázačkou. Malá Winifred svoje nové smaragdové šaty se sukní dlouhou až na zem — a neměla na sobě žádnou barvu, jak jí radila Joan, ale červenání způsobovalo, že se barva její pleti neustále měnila od neobyčejně světlé po planoucí růžovou. Uprostřed čela měla jediný smaragd.

Jake se na ni podíval. "Maličká, co udržuje ten solitér na místě? Pojištění?"

Zase se začervenala, ale odpověděla drze. "Je tam zašroubovaný, pane. Mám ho vyšroubovat a ukázat vám ho?"

"Ne, obávám se, že bys to mohla opravdu udělat."

"Nikdy ve smíšené společnosti, pane. Vlastně je to lepidlo, které používáme na obvazy. Nepovolí ani mýdlem a vodou, ale alkohol to smyje hned."

"Tak buď opatrná, abys nevybryndala svoje drinky tak vysoko,"

"Oh, já nepiju, právníku; už jsem se dávno poučila. Budu pít jen kubánský rum bez "rumu" a bavoráky bez fernetu,"

"Doktore, necháme ji doma; je to opravdu jen garde."

"Opravdu byste mě přiměl zůstat doma, právníku? Jenom kvůli tomu, že nebudu pít?"

"Jenom kvůli tomu, že mi říkáš "právník", jestli to ještě jednou uděláš. A že mě oslovuješ "pane".

Winifred, muži mého věku nemají rádi, když jim ten věk připomínají mladá hezká děvčata. Po setmění se jmenuji Jake."

"Ano, právníku," odpověděla Winifred pokorně.

Jake si povzdechl, "Doktore, jednoho dne bych si přál vyhrát hádku se ženou."

"Jestli se vám to povede, řekněte to Dr. Rosenthalovi. Rosy píše knihu o rozdílnostech duševních procesů mezi muži a ženami."

"Snílek. Euniko, bude tě ta věc pokrývat trochu víc, až se postavíš? A co to vlastně je?"

"Je to sukně havajských tanečnic, Jaku. A zakrývá mě," Joan Eunika měla na sobě dlouhou sukni a trup měla posetý nescíslnými třpytivými /hvězdami. U krku a na rame-nou se postupně vytrácely. Sukně byla z tisíců zlatých nylonových vláken překrývajících ještě větší množství tmavomodrých vláken.

Jak si sedla, vlákna se sesunula z jejích nádherných nohou. Ted' se postavila; sukni se vrátil vzhled neděleného závěsu. "Vidíš, Jaku? Obyčejná zlatá sukně. Ale když se pohnu" — prošla se — "to modré vespod krásně prosvítá."

"Ano a ty taky. Máš kalhotky?"

"To je neomalená otázka. Polynésané o kalhotkách nikdy neslyšeli, dokud je misionáři nezkazili."

"Neodpověděla jsi na moji otázku —"

"To jsem ani nechtěla."

"— ale když už stojíš, vyrazíme."

"Ano, drahý," Joan Eunika si vzala neprůhledný závoj a dovolila Jakovi, aby jí přehodil přes ramena večerní plášť. Jake si zapnul hnědý kabát s kapucí, která zakryla jeho výrazný orlí nos — v poslední době byl až příliš často na videu a cítil, že by nemělo smyslu skrývat tvář slečny J. S. B. Smithové, když jeho vlastní tvář by vše prozradila. Doktor si vzal na sebe bílý plášť — byl požádán, aby vystupoval ve shodě se svou skutečnou rolí — a Winnie se zahalila do průsvitného zeleného harémového závoje, který byl jen symbolickou ochranou, protože byl ze stejného materiálu jako její sukně.

Když vešli do výtahu, Joan Eunika řekla: "Kam jdeme, Jaku?"

"Ženo, ty se nemáš ptát. Do Gaslight clubu, pro začátek."

"To by mohlo být dobré," souhlasila Joan. "Klavírista se stužkami na rukávech a tak?"

"A s kloboukem jako na dostizích a s napodobeninou doutníku — může zpívat a hrát cokoli, co bylo složeno před sto lety. Nebo to napodobit."

"Chci ho slyšet. Ale, Jaku, protože tohle je na oslavu mého vítězství, budeš mě trochu rozmazlovat?"

"Pravděpodobně. Co máš na mysli?"

"Slyšela jsem o takovém klubu..., když jsi spal, rezervovala jsem tam čtyři místa na dvacet dva třicet. Ráda bych to zkusila,"

"Winnie, ty jsi ji nenaučila dost. Euniko, tobě nepřísluší, abys dělala taková rozhodnutí — je to méně než prach pod koly mého vozu, tohle všechno. Dobrá, tak kde je ten zapadákov? Jak se to tam jmenuje?"

Zkusíme Gaslight později — je tam servírka, která má údajně nejznamenitější zadek v celých státech a člověk si do něho může štípnout."

"Asi ho má z molitanu; Winnie zná směr. Je to někde v Pompejích, Jaku — adresu mám v peněžence." Obočí pana Salomona se objevilo nad kapuci. "To nebude potřeba, Euniko. To doupě je v zakázané zóně."

"Copak to vadí? Mají parkoviště uvnitř a ujistili mne, že mají pancéř proti všemu, co je menší než atomová bomba."

"Ale přesto bychom se museli dostat tam a zase ven."

„Oh, já mám důvěru ve Finchleyho a Shortyho, ty ne? (Dvojče, to je rána pod pás. To není hezké.) (Velká sestro, chceš jít do Gaslightu a poslouchat špatný klavír a dívat se, jak Jake někoho štípe do zadnice? Jestli ano, tak to řekni.)

(Jenom jsem řekla, že to nebylo hezké.) (Tak si další odpověď dobře zformuluj. Jake vydrží hodně.)

"Joan Euniko, když беру dámu ven na večeri, jedeme mým autem. Ne jejím,"

"Můžeš si říkat, co chceš, Jaku; jen jsem se snažila být užitečná. Ptala jsem se Finchleyho a on říkal, že trasa do toho — jak tomu říkají — do té Organizace — zůstává otevřená. Bez pochyby to Finchley může vysvětlit Rockfor-dovi."

"Tak tomuhle já říkám mafie. Jestli existuje přijatelně bezpečná trasa, Rockford ji zná; je to ten nejlepší řidič ve městě — mnohem zkušenější než ti tvoji hoši, jezdí víc."

"Jaku, ty tam nechceš jít. Tak pojďme do toho Gasligh-tu. Chci se pokusit vrazit špendlík do té molitanové paní-mandy,"

Jeli do Pompejí.

"Dovnitř se dostali bez potíží a klub měl i salónek pro řidiče a strážce. Vrchní číšník je dovedl ke kulatému stolu naproti orchestru a sebral z něho cedulku "Rezervé". "Bude vám to vyhovovat, pane Jones?"

"Ano, děkuji vám," souhlasil Salomon. Jakmile si sedli, objevily se dva stříbrné kbelíčky se šampaňským; vrchní číšník vzal od sklepníka velkou láhev na víno a ukázal ji Salomonovi, který řekl: "Letos je špatný rok na Pól Roger. Nemáte Dóm Pérignon ročník devadesát pět?"

"Hned to bude, pane." Sklepník odběhl. Vrchní číšník se zeptal. "Je ještě něco, s čím nejste spokojen, pane?"

Joan Eunika se naklonila k Jakovi. "Prosím tě, řekni mu, že se mi nelíbí tato židle. Byla snad vynalezena jako mučící nástroj." /

Manažer vypadal rozčileně. "Je mi líto, že madam takto smýšlí o našich židlích. Obstarala nám je společnost, která dodává pro nejlepší hotely a restaurace."

"To je možné, ale jestli si myslíte, že strávím večer sezením na bidýlku a budu předstírat, že mě to baví, tak to se pletete. Jaku, měli jsme přece jen jít do toho Gaslightu,"

"Snad, ale teď jsme tady. Moment, drahá. Vrchní číšníku—"

"Ano, pane,"

"Máte tady kancelář, nemýlím—li se,"

"Ano, proč, pane?"

"S psacím stolem a židlí. Pravděpodobně čalouněnou otočnou židli s područkami a nastavitelnými zády. Člověk, který se naběhá zrovna tak jako vy, chce pohodlnou židli, když už si konečně sedne."

"Opravdu mám takovou židli, pane, a — i když se moc nehodí do jídelny — je madam k dispozici, jestliže ji to potěší. Pošlu pro ni."

"Ještě moment. V klubu, kde máte tolik různých aktivit — máte hernu, že ano, a další podobné věci? — jsem si jist, že by bylo možné sehnat čtyři takové židle."

"Uh, pokusím se, pane. Ačkoli naši další hosté se mohou pohoršovat, když poskytneme jednomu stolu speciální židle."

Pan Salomon se rozhlédl. Restaurace byla obsazená ani ne z poloviny. "Oh, dokážu si představit, že když vysvětlíte komukoli, kdo se na to zeptá, jak drahá tato speciální služba je, že ji možná ani nebude požadovat. Nebo možná zjistíte, že mu také vyhovíte, když bude ochoten zaplatit. Myslím, že ti strážci,

kteří stojí na konci místnosti a předstírají, že jsou čišníci, by si s každým nerozumným člověkem poradili." "Všechna náš personál funguje jako strážce, pane — v rozhodném okamžiku. Dobře, pane, strpení, za několik chvil vaše společnost bude mít židle od psacích stolů," Rychle rozdál kartičky na víno a nápojový lístek a odešel.

Roberto a Winifred už tančili. Joan se zase naklonila k Jakovi a řekla: "Jaku, koupíš mi to tady?"

"Tolik tě to přitahuje?"

"Ne, chci si udělat z těch židlí táborák. Už jsem zapomněla, jaké urážlivé chování musejí návštěvníci nočních lokálů snášet,"

"Jsi rozmazlená."

"To chci být. Jaku, hodně věcí, které jsou na tomto světě v nepořádku, by se napravilo, kdyby zákazník začal ječet pokaždé, když cítí, že je brán na hůl. Ale dnes večer tady nejsem, abych zachraňovala svět: prostě jen chci pohodlnou židli. Poplatek za vstup — zjistila jsem si to, když jsem rezervovala stůl pro "pana Jonese" — je dost vysoký na to, aby mohli koupit slušnou židli. A co jsou ty "další aktivity"? Bordel nahoře snad?"

"Euniko, vidíš támhle ty tři stoly v rohu s těmi krásnými lidmi? Atraktivní muži a ženy, všichni mladí, smějící se, žádné zamračené tváře a každý se skleničkou šampaňského, ve které mají asi ještě pivo? To je zlatá mládež, jestli pro to Řekové měli slovo, měli pro to taky cenu."

"Je, jedna z těch dívek vypadá, že jí ještě není víc než dvanáct."

"Nemusí jí být ani tolik. Kdo by kontroloval její věk v zakázané zóně? Ale myslím, že dnes večer nebudeme zachraňovat svět, moje drahá?"

"Nebudeme. Když vláda nemůže dát policii do těchto oblastí, já to určitě neudělám. Ale nesnáším zneužívání dětí," (Dvojče, to hezké děvče má IQ osmdesát a nesežene jinou práci — ještě může mluvit o štěstí. Je pyšná na svoji práci. A když vidím, kde je, tak určitě má buď implantát, nebo podvázané vejcovody — ne jako ta roztleskávačka, o které jsem ti vyprávěla.) (Euniko, nerozrušilo tě to?) (Trochu, kamaráde, ale jen trochu. Lidé obvykle jsou to, co jsou, protože jim to vyhovuje — to jsem se naučila od Joea. Dívčina matka může být jedna z těch krásek támhle — ty dvě vydají za sedm. Chceš je zachránit obě?) (Ale buď zticha, drahoušku; pojďme se bavit.) (Jsem svolná.)

Přišla servírka, dolila jejich sklenky. Byla hezká a měla na sobě jen sandály a kosmetiku: chloupky měla pečlivě odstraněny. Usmála se a odešla. "Jaku, je to děvka?"

"Těžko říct, neznám zdejší zvyky. Jsi šokována, Euniko? Říkal jsem ti, že sem nemáme chodit."

"Šokována kůží! Drahý Jaku, zapomněl jsi, že moje generace si z nahoty vůbec nic nedělá."

"Pchááá! Ještě jednu takovouhle poznámku a budu ti říkat po celý večer "Johanne"."

"Už budu hodná. Většinou. Miláčku, naše servírka mi náhle připomněla Club Chestérfield. V Kansas City za nejkrásnějších dnů Pendergastů. Ve třicátém čtvrtém roce."

"V roce devatenáct set třicet čtyři jsem měl skoro ještě plíny, Euniko. Copak tam bylo něco podobného jako tohle?"

"Ne tolik falešné elegance a nižší ceny i po valorizaci. Ale jinak skoro totéž. Specializovalo se to tam na úplnou nahotu dokonce i v pravé poledne v "podnikatelské jídelně". Po celé ulici od Federální záložní banky. Jaku, ona se vrací. Zjisti to pro mne."

"Jak? Nemám ani Šajn, jak ji otukat."

"Prostě se jí zeptej, drahý, zeptej se jí, jestli je k dispozici. Vraz jí deset dolarů, jak to děláváš. Nebude uražená."

Servírka přišla zase k jejich stolu, smála se a řekla: "Máte už vybráno z naší nabídky drog? Ilegální drogy jsou za kontrolované mezinárodní ceny plus dvacet pět procent. Ručíme za jejich čistotu, bereme je z vládních zdrojů."

"Pro mne ne, děkuji, drahá. Euniko? Chceš povzbuzující zážitek?"

"Já? Nevezmu si ani aspirin. Ale přála bych si plynulý přísun šampaňského. A mohla bych si dát sendvič nebo něco takového. Miláčku, nebo se tady vaří?"

"Neustále má službu šéfkuchař, madam; píše se to dole na vaší účtence. Můžete si objednat cokoli od malého občerstvení až po humra s oblohou. Přejete si jídelní lístek?"

"Ne, děkuji. Možná velký talíř chlebičků pro všechny, Jaku, a nezapomeň na tu drahou věc."

Joan Eunika viděla, jak Jake vytáhl desetidolarovou bankovku. Pak zmizela a Joan usuzovala, že ji ta dívka musela jednou nikou stočit a schovat v dlani. Jake jí něco říkal tlumeným hlasem.

Usmála se a odpověděla nahlas. "Ne, pane, nesmím dokonce ani tančit se zákazníky — není to moje pole působnosti; jsem vdaná. Ale mohu to zařídit."

Servírka pohlédla letmo směrem k těm "krásným lidem" a zase zpátky. ...Pro vás, pane? Nebo pro oba dva?"

„Ne," odpověděl Jake. "Byla to jen zvědavost."

"Moje zvědavost." vložila se do řeči Joan. "Promiňte, drahá, neměla jsem ho přemlouvat, aby se na to ptal."

"Madam, marnotratník může být tak zvědavý, jak si jenom přeje. Děti potřebují boty." Usmála se. "Mám dvojčata. Chlapce. Jsou jim dva roky. Dostala jsem oprávnění na dvě děti a teď se přu s komisí, protože oni tvrdí, že dvojčata vyčerpala moji licenci. A přitom dvojčata jsou schválena jen jedním oprávněním. Ráda bych měla ještě malou holčičku."

"Jaku, buď zase rozhazovačný; chci se ještě na něco zeptat" — Joan se naklonila dopředu a přečetla si dívčino jméno napsané nebo vytetované na jejím levém nadru — "Marie, ještě jednu otázku."

"Zaplatil za víc než jednu otázku, opravdu, madam." Ale i druhá bankovka zmizela stejně tak rychle jako ta první,

"Marie, bydlíte uvnitř zóny? S dětmi?"

"Ach, proboha, ne! Můj manžel by to nikdy nedovolil. Pan-céřový autobus mě po večeri vyzvedne a kolem snídaně mě zase doveze domů. Většina z nás toho využívá. Kromě — " Naznačila tu výjimku nakloněním hlavy směrem do rohu. "Můj manžel je na noční směně v Timkenu — vychází nám to docela dobře."

"Kdo se v noci stará o dvojčata? Dáváte je do jeslí?"

"To ne, maminka žije s námi. Takže je to bez starostí. V podstatě, madam, je to dobré zaměstnání. Byla jsem servírkou jinde, kde jsem musela nosit uniformu — a práce tam byla těžká a spropitné nízké. Tady je práce snadná a diškrece je obvykle vysoká. Sice se někdy zákazník opije a osahává mne, ale já se tak snadno nedám — a opilci vám často dají největší peníz. A problémy tu žádné nejsou; strážé všechno hlídají." Usmála se na Joan. „Vy byste tu dostala práci v tu ránu, madam. Vše, co požadují, je příjemné vystupování a hezká postava — a to obojí vy máte."

"Děkuji vám, Marie."

"Raději už půjdu, vrchní číšník přivádí společnost k dalšímu mému stolu. Promiňte, prosím — chlebičky tu budou hned,"

Děvče odešlo. Joan řekla: "Jaku, řekl bys, že tu našla vhodné útočiště?"

"Vypadá to tak. Pokud si bude udržovat figuru a šetřit peníze. Tady neodvádí body na sociální pojištění; tohle se nebere jako normální zaměstnání, jakoby neexistovalo."

"Ona neplatí daň z příjmu?"

"Ale jistěže! To, že legálně nemá žádný příjem, to je bernímu úřadu úplně jedno. Ačkoli možná, že toho hodně nepřizná — já bych to udělal. Moje drahá, chceš to zkusit na parketě?"

"Jaku, myslela jsem, že netančíš?"

"Neumím tyhle moderní věci. Ale mohu to zkusit, jestli chceš. To bych rád věděl, jestli ten band umí hrát rock? Tenhle nový styl má v sobě tak málo rytmu, že nechápu, proč tomu říkají taneční hudba."

Joan se zahihňala. "Jsem o tolik starší, že opovrhují rockem, místo aby se mi líbil. Za mojí éry vládl swing, Jaku, a vytlačil ho až džezový bunny — hug — , ale já jsem se nenaučil tančit, dokud všechny nepobláznil foxtrot."

"Já umím foxtrot, nejsem zase tak mladý. Ale pochybuji, že tahle parta zklamaných harfenistů ho umí zahrát. Euniko, zvládneš tango?"

"Zkus to, jen to se mnou zkus! Naučila jsem se ho, když byl ještě Ireně Castle v provozu — as tímhle novým tělem budu ještě osmkrát lepší, než jsem bývala tenkrát. Učím to i Winnie. Povedeš mě pevně?"

"Na tebe to bude pevně dost, děvče. Mávnu na vrchního, je možné, že by nám jedno zahráli. Je to jediný evergreen, který přežil všechny ty módní blázniviny."

"Samozřejmě, Jaku. Protože tango, když se tančí pořádně, je tak sexy, že by ses potom měl oženit. Zkus, jestli nám nějaké zahrají."

Byli ale vyrušeni chlapíky, kteří přinesli čtyři polstrova-né židle, a Joan usoudila, že by bylo slušné v nich chvíli sedět, když už kolem toho rozvířila takový zmatek. Pak přinesli občerstvení a další šampaňské a ona zjistila, že má chuť na obojí — na bublinky, aby se dostala trochu pod páru, a na chlebičky, aby to zajedla a nedostala se pod páru moc rychle. Roberto a Winifred se vrátili ke stolu; Winnie řekla: „Oh, jídlo! Sbohem, štíhlá linie! Bobe, budeš mě mít rád, až budu tlustá?"

"Kdo ví? Zapracuj na tom a zjistíme to," odpověděl, když se natahoval jednou rukou pro sendvič a druhou pro šampaňské.

"Líbezná, vylej tu colu do těch kbelíků a dej si šampus."

"Joan, vždyť víš, že nesmím. Moje Nemesis,"

"Ale tentokrát tady máme jídlo... a žádné jiné nebezpečí tu nehrozí."

Winifred se zapýřila. "Opiju se. Bude to hloupé."

.JRoberto. mohl bys slíbit tomu našemu děťátku, že když se zpije do němoty, že ji dopravíš bezpečně domů?" (A co je to doma za bezpečí, dvojče? Měla bys vyvěsit červenou lucerničku.) (Nesmysl, Euniko!

Náš muž si nás nevezme — tak co na mně č/zcei? Neoddám se mužům, kterých si nevážím — a mám roky na to, abych mohla nadbíhat těm pravým. Je mi téměř devadesát pět let — a musím to zaťukat — jsem zdravá — a nemohu nikoho zraňovat fyzicky a nebudu zraňovat psychicky... mužskou pýchu nebo cokoli jiného. Proč bych neměla být Smithová "bez kalhotek"? (Mám dojem, že dáma v tobě opravdu příliš protestuje, Šéfe, vaše puritánská výchova vám už zase jde na nervy. Jistě že sex není hřích — ale vy tomu ve skutečnosti nevěříte.) (Ale já tomu věřím! Vždycky jsem věřil. Jsem taková všetečka, že dokážu i tebe učinit šťastnou. Proč mě popi-

chuješ?) (Milovaný šéfe. Prokázal jsi ohromující talent v podvádění a já jsem si vychutnala každou minutu a doufám, že ty taky.) (Ty víš, že ano. Tolik se bojím, že ztratím svoji soudnost. Respektive svoji obezřetnost, Euniko, vůbec jsem si nedovedl představit, že je to mnohem víc — být ženou. Je to celé tvoje tělo.)

Lokál se mezitím zaplnil; ztlumili světla a začalo představení — dva komici. Joan poslouchala, snažila se vypadat, jako že se baví, a pokoušela se zabavit tím, že vzpomínala, jak je to už dávno, co naposledy slyšela každý "nový" gag. Zjistila, že je jen jedno zlepšení v jejich obvyklém čísle: "oplzlý" příběh z jejího (jeho) mládí vymizel. Byl založen na šokujícím prozrazení něčeho zapovězeného, pak dospěl ke krvavé smrti, když už žádná další tabu neexistovala. Bylo tam hodně sexuálního humoru — a komici toho bohatě využívali: sex už provždy zůstal tou nejkomičtější věcí na naší ztrápené zemi. Ale bylo těžší vymyslet skutečnou komedii než jednoduše šokovat jako kdysi.

Ale tleskala jim, když odcházeli. Potom zhasli a parket se okamžitě změnil na scénu z farmy — uvědomila si, že ji víc upoutala snaha přijít na mechanismus tohoto "kouzla" než všichni ti slavní komici.

Inscenace z farmy měla posloužit jako pozadí pro jeden z nejstarších (možná úplně nejstarší, jak se rozhodla) sexuálních příběhů a bylo to provedeno za pomoci stylizovaných, velmi starých symbolů jak v kostýmech, tak v rekvizitách: farmář, farmářova dcera a městský pásek se svojí stodolarovou bankovkou. Byla to pantomima, orchestr k tomu hrál tematickou hudbu.

Zašeptala Jakovi. "Jestli tohle je děvče z farmy, tak já jsem Adolf Hitler."

"Co ty víš o farmách, moje drahá?"

"Hodně, na kluka z města. Byl jsem na nějaké skoro každé léto, když jsem byl malý. Pak následovaly žně na střední škole a na vysoké — byla to dobrá příležitost jak získat peníze plus to děvče z farmy. Ve svém srdci jsem byl vždy rolníkem — a přál jsem si mít tu největší hromadu hnoje v údolí... a měl jsem ji, akorát že to byly peníze. Jaku? Nemohli bychom si koupit opuštěnou farmu? Prosté malé místo se zvedacím mostem a vodním příkopem a našimi vlastními budovami a vodovodem? Uniknout z toho umírajícího města?"

"Když to říkáš, drahá. Už se tady nudíš? Chceš se přestěhovat?"

"Ne dokud hrají, drahý." (Jsem zvědavý, jak to budou předstírat.) (Já taky!)

K jejímu překvapení ti baviči nic nepředstírali. Peníze způsobily, že "děvče z farmy" se změnilo z uražené dívky na ostýchavou, která však později přivolila a nakonec aktivně spolupracovala, místem provedení

se stal stoh sena — a herec i herečka zajistili, aby obecnstvo vidělo, že v žádném případě nic nepředstírají. Winifred se červenala až do pasu, ale nespustila z nich oči.

Na konci se však objevilo zpestření, o němž Joan—Johann musel uznat, že pro něj bylo nečekaným. Jak se gesta a pohyby stávaly stále energičtějšími a orchestr je ještě podporoval hlasitým vřískáním a chrochtáním, objevil se "farmář" (jak se dalo čekat) s vidlemi. Ale seno začalo hořet, což bylo zřejmě způsobeno tou činností, takže "farmář" vidle zahodil a chytil láhev s minerálkou, která byla zrovna po ruce u prázdného stolu, a začal smáčet svoji "dceru" a "městského pásku" a hasit tím oheň — přitom mířil hlavně na zřejmý zdroj ohně.

Joan se rozhodla, že si to zaslouží potlesk. Winifred se váhavě připojila a pak tleskala víc než Roberto.

Jake se také připojil, ale byl z toho vytržen. "Co se děje, Rockforde?"

Joan otočila hlavu a s překvapením zjistila, že Jakův řidič vypadá velmi rozčileně. "Pane Salomone — musím s vámi mluvit."

"Dobrá. Mluv."

"Uh — " Rockford se snažil pošeptat to jen svému zaměstnavateli, ale Joan sledovala jeho rty. "Ten starý blázen Charlie se nechal zabít."

"Oh. Proboha! Kde? Jak?"

V salónku pro strážce. Nebyl opilý. Tady je to přísné, nenechají strážného pít. Hráli jsme poker a Charlie pořád popichoval toho polského Žida. Bylo to úplně zbytečné a říkal jsem mu, ať toho nechá. Ale neposlechl mě. Žid byl našťavaný, ale snažil se vyhnout boji kdo z koho. Ale Charlie ho pořád tlačil ke zdi — oh, takhle to dopadlo; ten polský Žid mu zlomil vaz. Dřív než jsem se dostal na druhou stranu stolu." Rockford řekl: "Šéfe? Když jsem si uvědomil, kde jsme, mohl jsem ho složit. Možná by to bylo nejlepší?"

"Samozřejmě že ne. Musím to ohlásit, tělo musejí odvézt do márnice. Ztraceně, Rocky, byl propuštěn na čestné slovo a já jsem jeho kurátor."

"Jo, ale nemůžete dělat, že jste o tom nevěděl? Jako že zdrhnul. Vypadnul."

"Zavři hubu." Salomon se otočil k Joan. "Moje drahá, je mi to strašně líto."

"Jaku, nikdy jsem tě neměla žádat, aby jsi mě bral do z. z."

"To s tím. nemá nic společného. Charlie byl rozený zabiják. Rockforde, zavolej vrchního. Ne, zaved' mě k řediteli. Přátelé — Bobe, Winnie — zůstaňte tady prosím, musím se o něco postarat."

Garcia řekl: "Většinu jsem toho slyšel. Půjdu s tebou, Jaku. Mohu potvrdit smrt — a je nejlepší udělat to hned."

"Uh... kdo zůstane s dívkami?"

Joan položila ruku na Jakovo rameno. "Jaku, Winnie a já jsme v bezpečí — je tu plno strážů. Myslím, že půjdeme na toaletu. Já si potřebuji dojit, Winnie pravděpodobně také. Půjdeme, Winnie?"

Večírek skončil, ale trvalo ještě dvě hodiny, než se dostali domů; příliš mnoho maličkostí — spíše otravné formality než právní komplikace poté, co Dr. Garcia potvrdil smrt a on a ředitel hotelu, pan Salomon a Rockford spolu-podepsali osvědčení, že ke smrti došlo v zakázané zóně rukou neznámého pachatele nebo pachatelů — skutečně byl neznámý, protože místnost, kde hráli karty, byla prázdná, rezervovaná pro mrtvé tělo. Vyšetřování nemělo smysl; stalo se to v zakázané zóně a nebyl to tedy zločin de facto, ani v praktickém smyslu de jure. Nikdo ho ani neoplaká-val; dokonce ani Rockford neměl svého partnera rád, uznával ho jen jako rychlého střelce, když šlo do tuhého. Garciovi si Jake postěžoval, že tohle měl vědět, než se pokusil napravovat rozeného zločince — nedostalo se mu ale zadostiučinění, jelikož Garcia věřil, že takovéto kreatury by měly být vyhubeny, jakmile jsou identifikovány.

Oba se snažili, aby se ty strašlivé věci nedotkly dam.

Winifred a Joan Eunika strávily hodinu samy u stolu, pohrávající si se skleničkami šampaňského a snažíce se vypadat pobaveně, zatímco muži odklízeli ten nepořádek. Ale Joan v jedné věci pomohla. Tělo se muselo poslat do márnice a Jake to nechtěl nechat na vedení hotelu, byl si jist, že by ho někde vyhodili. Nebyl také ochoten poslat

Rockforda, aby řídil sám. Takže Joan přinesli telefon a ona zavolala O'Neilovi — odpověděl okamžitě a ona se divila, jestli velitel její stráže vůbec někdy spí.

Finchley a Shorty měli službu, O'Neil řekl, že přijedou hned. Ale Joan mu nařídila, aby nejdříve vyzvedli Freda, aby mohl dělat stráž Rockfordovi. Posléze O'Neilovi řekla, aby noční komorník připravil studenou večeři a bednu chlazeného šampaňského do jejího salónku — „noc ve městě“ vzala náhlý, depresivní obrat; a ani ji nenapadlo, že by to tak měla nechat. Bylo lepší, když byl Charlie mrtvý, a jeho smrt nestála ani za jedinou krokodýlí slzu. Za hodinu od jeho smrti zemřelo na zeměkouli na deset tisíc lidských bytostí — tak proč plakat nad jednou bezvýznamnou? (Euniko, co se stane s takovými individui, jako byl Charlie po smrti?) (V tomhle nejsem žádný odborník, šéfe. Možná že ti zlí zemřou nadobro — jako když hrnčír rozbíjí nepovedené výrobky. Zeptej se na vedení podniku.)

(Já neznám jejich vlnovou délku, zlatíčko. Možná že mi poradíš aspoň v tomhle — jak se dá zařídit, aby večírek pokračoval dál? Podívej se na Winnie — pije šampaňské, ale neusmívá se.) (Šéfe, miláčku, doporučuji šampus a Money Hum, namíchat půl na půl.) (Euniko, myslel jsem, že neschvaluješ alkoholické nápoje?) (To jsem nikdy neřekla, šéfe. Nepila jsem, protože jsem to nepotřebovala. Nic není dobré nebo špatné samo o sobě, ale jen ve svých důsledcích. Zkus to. Neublíží to a může to pomoci.)

A tak když se ta naše čtveřice konečně ocitla v té velké, ošklivé pevnosti, Eunika naléhala, aby šli do jejího budoáru na skleničku a nějaké to občerstvení. "Kdo ví? Pak se nám možná bude chtít tančit.

Roberto, seznámila tě Winnie s naší relaxační procedurou? Money Hum?"

"Snažila jsem se ho to naučit, Joan. Ale Bob je hrozný cynik."

"Jaku, pojď. Tohle musíme Roberta odnaučit. Vymyslela jsem nový způsob, jak naši modlitbu přednášet. Posadíme se do kruhu a budeme posílat dokola pohár lásky. Tři budou odříkávat, zatímco jeden bude pít a pak to pošle dalšímu."

"Já hlasuji pro," odpověděl Jake. "Doktore, jestli chceš být cynický, dělej si to sám — můžeš si vzít postel v mém pokoji pro hosty. A my místo knihu uděláme trojúhelník."

"Raději zůstanu, abych na vás dohlédl."

"Výborně, pane. Ale ještě jedno nevhodné slovo, až budeme na modlitbách a budeš přísně potrestán."

"Jak?"

Joan Eunika odpověděla. „Tím, že budeš muset vypít nápoj lásky sám do dna, samozřejmě, a pak začneme znova."

Joan Eunika se probudila a cítila se odpočatá, ale měla velkou žízeň. Když se mrkla na strop, viděla, že už je po desáté, a pomyslela si líně, že by měla rozsvítit světla na podlaze jako jemnou přípravu na silnější světlo.

Pak si uvědomila, že není sama. Měla by vzbudit Jaká — jemně — pro příjemné dobré ráno? Nebo vyklouznout tiše z postele a proplížit se do svého pokoje v naději, že ji nikdo neuvidí? Nebo na tom nezáleží? Copak už je tématem klepů ve svém vlastním domě?

Nejlepší bude Jaká v žádném případě nebudit; chudáček, chce jet dnes večer do Washingtonu. Začala vylézat z postele.

Muž vedle ní se po ní natáhl a přitáhl si ji k sobě. Hned to vzdala a poddala se mu. "Nevěděla jsem, že jsi vzhůru, drahý. Myslela jsem — Roberta!"

"Očekávala jsi Santa Clause?"

"Jak ses sem dostal?"

"Pozvala jsi mne,"

„To že jsem udělala? No ano, udělala. Myslím, že jsem ti řekla, že jsi v mé posteli vítán, a to docela nedávno. Ale kde je Jake? Šel spát s námi? A co Winnie?" Palcem u nohy rozsvítila světla na podlaze a uviděla, že je, jak už měla podezření, ve své vlastní posteli.

"Winnie je vedle. Ve své posteli. S Jakém."

"Dobrý bože, Roberto — nakonec jsem s tebou strávila noc. A nepamatuji si to. (Já ano! Jupíí!) (No já tedy ne, Euniko. Detaily si nepamatuji. Jsem z toho zmatená.) (Jsi malá opilá štětka, šéfe. Ale byla to legrace.) (To jsem si jistá. Kéž bych si to tak pamatovala.)

Dr. Garcia si povzdychl, „Ach tak. Neměl bych si stěžovat."

"Už se mi to připomíná," lhala. "Byla jsem jen tak dezorientovaná, jak jsem se probudila. Byl jsi ke mně obzvlášť milý."

"Nemyslela sis to, když jsem tě nenechal jít do postele neodlíčenou."

Joan nastavila celkové osvětlení tak, aby se dobře viděla v zrcadle: všimla si, že hvězdné flitry jsou pryč, stejně tak jako barva, kterou byly přilepené. Sama si to neodstraňovala; tudíž to udělal někdo jiný.

Winnie ne — Winnie byla namazaná jako slíva. „To je součástí toho, co jsem myslela tím „zvláště milý“, Roberto. Málo mužů by se tak dobře postaralo o opilou couru. Bylo se mnou těžké pořízení?"

"Vůbec ne. Ale byla jsi pěkně sevřená."

"Příliš sevřená?"

"Ne příliš sevřená. Prostě tak příjemně."

"Nejsem si jistá, zda tomu rozumím, a nemyslím si, že bych chtěla. Roberto, miláčku, i když jsem možná kolem toho nadělala roznic, děkuji ti za to, že jsi mě umyl. Jenom šmudla si na sobě nechá barvu, když jde spát. Jsem kurvička, ale nechci být cuchta." (Ahoj, cuchto!) "A nejvíc ze všeho ti děkuji za kouzelnou noc. Doufám, že jsem nebyla příliš opilá a mohla jsem ji učinit kouzelnou i pro tebe."

„J3uniko, ty, kdybys jen tak prošla chladně kolem, byla bys více ženou než většina jiných, i kdyby se snažily sebevíc."

"Jsem ráda, že jsi řekl "byla bys" spíše než Jsi". Ale Roberto. jsem znepokojená. Ne kvůli mně a tobě, drahý, ale kvůli Winnie. Neovlivní tohle tvůj plán, o kterém jsi uvažoval? S Winnie, myslím."

"Naopak, Euniko, byl to Winniin nápad — její představa, jak oslavit naše zasnoubení — "

"Počkej chvíli! Já jsem zasnoubená s tebou!"

"Co? Ne, ne—já jsem zasnouben s Winnie."

"Ach. Roberto, já bych se za tebe ráda provdala, zvolil by sis prvotřídní manželku. Ale já nikoho nepotřebuji a Winnie ano. Dověděla jsem se to už včera večer? To o vás dvou?"

"Vypadala jsi, že ano. Řekla jsi, že kvůli tomu nebudeš ztrácet čas se smýváním svých třpytivých hvězd — a šla jsi rovnou na to,"

"Rozumím. Pamatuji si, že jsem byla strašlivě nedočkavá, ale zdá se mi, že to vyšlo naprázdno, a nevím proč. Roberto? Vyžvanila jsem snad tu zprávu, že "Řekové dobyli Atény,,?"

„To si nemyslím, Euniko. Ne když jsem byl zrovna u toho. Jsem si poměrně jist, že Winnie o tom ještě neví."

„Winnie to řeknu; je to Jake, před kým to chci utajit."

"Euniko? Udělal to Jake? Dobył Atény a také Parte-non?"

"Pamatuj na Hippokratovu přísahu, drahý. Odpověď by mohla znít partenogeneze. Ale budeme to držet ještě chvíli pod pokličkou. Říkáš, že to byl Winniin nápad? Poté, co jsi jí oznámil, že by sis ji vzal?"

"Ano."

"Kde se v ní vůbec vzala ta odvaha tohle navrhnout? Naléhala jsem na ni — ale ona je tak zatraceně plachá. Byla to kuráž pod vlivem alkoholu?"

"Ano. Ale moje vlastní. Jistě, ona je plachá — "ale pod tím svým červenáním je tak silná, jak sestra musí být. Řekla: dobrá — a že jestli ji nechám pořádně to rozjet, tak že není žádný anděl. Řekl jsem jí, že nepotřebuji žádné anděly, ani v posteli, ani mimo ni. Odpověděla, že doufá, že to myslím doopravdy, protože už chtěla Jaká požádal, aby se s ní vyspal,"

„Roberto, moc tomu nerozumím. Kolik šampaňského jsem vypila?"

"Nikdo to nepočítal. Jake pořád otvíral lahve a posílal dál pohár lásky. A mezitím jsme recitovali tu říkanku. Dostala jsi do těla. My všichni."

"Uh... jsem zasnoubená s Jakém?"

"Ne že bych o něčem takovém věděl."

"To je dobře. Protože až Jake zjistí, že jsem v tom, bude šlechetný. Zrovna jako jsi byl ty, drahý, ale s Jakém to bude mnohem obtížnější. A já jsem objevila, že nepotřebuji manžela; chci jen milující přátele. Tebe. Jaká. Winnie. A některé další. Lidi, kteří mě budou milovat takovou, jaká jsem, moje tělo a všechno — "a ne jenom kvůli nějaké smlouvě. Rozčiloval se Jake nějak ohledně toho. kdo s kým bude spát?"

"Uh, po pravdě řečeno, nemyslím si, že by někdo byl nespokojen s Winniiným návrhem. Jake vzal Winnie pod paží a oznámil, že provede rekonstrukci únosu Sabine." "

"Ten starý nevěrník."

"Tak já jsem chytil tebe a odnesl jsem tě dovnitř a vydrhnul jsem tě... a ty jsi vřeštěla a protestovala jsi a řekla jsi mi, že tohle je dost pitomý způsob, jak někoho znásilnit."

"Mmm, myslím, že jsem měla pravdu. "In vino veri-tas"."

"Takže teď ti dám polštář na obličej, abys nemohla vřeštět a protestovat,"

"Polštář nebudeš potřebovat; stačí, když mi položíš ruku na ústa, jestli budu moc hlasitá. Ale všechny tyto dveře jsou zvukotěsné."

"Myslíš, že to nevím? Když jsem tu víc než rok bydlel? Slečno Johanne Smithi, já vím o vašem domě víc než vy,"

"Ach, ty bastarde! Říkej mi "Euniko". Nebo mi dej polštář na obličej, abych tě neslyšela, Roberto — jsem tak šťastná, že si budeš brát naši líbeznou."

"Já taky, Euniko. A teď zavři pusu,"

"Ano, pane." (Uh! Euniko, nikdo mi nikdy nic neřekne.) (Bud' zticha, dvojče, a dávej pozor na to, co děláš!)

Joan Eunika se natáhla k domácímu telefonu u postele, vyt'ukala číslo na Cunninghama a vzala Roberta za ruku.

"Ano, slečno?"

"Cunninghame, chci snídani pro čtyři, servírovanou v salónku."

"Ano, slečno."

"Tedyvspiše — položte ji do salónku, s ohřívadlem a chladničkou. Žádnou obsluhu. Nemám ponětí, kdy pan Salomon a Dr. Garcia budou vzhůru, ale chtěla bych být pohostinná a připravená je obsloužit sama, až se vzbudí. Ale Winnie a já chceme jíst." Mrkla na doktora a stiskla mu ruku.

.Jistě, slečno."

"Potřebuji se vyspat. Řekněte mi, Cunninghame — znáte mě už dlouhou dobu. Už jste to někdy pořádně roztočil?"

"Nerozumím, slečno?"

"No jestli jste šel na večírek a zhulákal se tam tak, že jste se nemohl postavit na nohy. Zpitý a rozvášněný,"

"Občas — v minulosti — jsem byl tak indisponován."

"Tak tedy víte, v jaké delikátní situaci se nacházíme — alespoň Winnie a já, a mám důvod se domnívat, že pánové nebudou v lepším stavu. Ale máme vynikající omluvu."

"Slyšel jsem o tom problému, slečno. To je zlé."

"Cunninghame, nemyslela jsem Charlieho. Možná je to ode mne otrlost..., ale on byl tím lotrem, který si vybral boj a prohrál."

"Oh. Jestli to mohu tak říci, slečno, mezi služebnictvem nebyl moc oblíben. Uh, opravdu jsme neměli rádi, když byl v domě."

"Já vím. Byla bych to bývala zarazila už dávno, jenže pracoval pro pana Salomona, ne pro mne — a panu Salomonovi toho hodně dlužím. Ne, ta "vynikající výmluva" bylo něco jiného. Oslavovali jsme zasnoubení."

Cunningham řekl opatrně: "Měl bych vám snad gratulovat, slečno?"

"Ano, ale ne mně. Dr. Garcia si bere Winifred," "Oh! To je hezké, slečno. Ale budeme ji postrádat." "Já doufám, že ji nebudeme muset postrádat. Je to velký dům, Cunninghame, až příliš velký pro jednu osobu. Nebo pro dvě, když se pan Salomon nechá přesvědčit, aby nám udělal tu laskavost. A není to ani tak často, musím říct — ale právník se obává, že by z toho byly klepy." "Uh, mohu mluvit otevřeně, slečno?"

"Kdykoli to neuděláte, Cunninghame, cítím se uražená," "Pan Salomon je dokonalý džentlmen. Ale jestli mu tohle dělá starosti — no je to hloupé, to je vše, co k tomu mohu říci. Personál neklevetí o jeho přítomnosti v domě. Oni ho respektují."

"Možná byste mu to mohl říci, mě neposlouchá. Ale dnes jsem prostě konsternována, že spí, jak nejdéle může. Dnes večer musí jet do Washingtonu, jak víte. Až ponesete snídani, nechoďte kolem jeho dveří; obejděte to druhou stranou. Mě nebo Winnie nebudete rušit; jsme vzhůru. A zajistěte, aby tam Hubert neobtěžoval, dokud pro něj pan Salomon nepoše."

"To on nebude, slečno: on to nikdy nedělá." "Ale dělával to, kdysi, když se staral o mne — byl poněkud

hlučný, když si myslel, že už bych měl být vzhůru. Tak ať nechodí na to poschoaí. Ať na to poschodí nikdo nechodí, dokud vám nezavolám — to platí i pro uklízečky a pro kohokoli jiného. S výjimkou toho, samozřejmě, že chci, abyste přinesl nahoru snídani — a jakoukoli pomoc, kterou potřebujete — co nejdřív."

"Ano, slečno. Chcete hned také kávu a džus?" "Ne, nechceme být vyrušovány dvakrát; mohly by mi hanbou upadnout uši. Důkaz o tom debaklu najdete v mém salónku — případ velkého množství prázdných lahví. Odneste je — potichu — a probiha necinkejte jednou lahví o druhou; dneska ráno uslyším spadnout i špendlík. Máte po ruce pero? Potřebujeme prostou, výživnou snídani. Alespoň čtyři šálky kávy pro každého, dvojité pomerančový džus, polovinu grapefruitu, buď těch růžových, nebo těch velkých z Arizony, míchaná vajíčka, ztracená vejce, nějaké párky a steaky. Raději zařaďte i studený nářez a krájené sýry. Ach, toasty a vdolečky a džem a takové věci. Chleba. A velký džbán ledového iniéka na obilniny, myslím, že dnes máme mít cereálie. Něco dobrého, chlácholivého, dobře vykynutého, co se nebude drolit, praskat nebo křoupat. To je vše. Ledaže byste ještě znal lék na kocovinu."

„No, slečno, když jsem sloužil u pana Armbrusta, než jsem přišel k vám, vždycky jsem mu něco namíchal a on říkal, že to je dobré."

"Ano?"

"Stříbrný šampus, slečno, a dává se do něj spíše vodka než džin."

„Cunninghame, vy jste génius. Jeden pro každého plus větší zásoby v termosklenidch. Za jak dlouho bude snídane hotová?"

"Nemůže být dříve než za dvacet minut, slečno, i když už Della ohřívá párky. Ale už bych mohl donést nahoru kávu a džus."

"Necháme to při jedné cestě. Pak se vykradete potichu jen v ponožkách. Tohle je nemocniční zóna, Cunninghame. Winnie a já potřebujeme nejméně dvacet minut na to, abychom se daly trochu dohromady. Neočekávám vás tedy dříve než za dvacet minut, ne později než za dvacet pět minut. Konec."

Položila sluchátko a řekla: „Doktore, tak jak jsem to zařídila?"

"Euniko, někdy si myslím, že jsi prohaná."

"A někdy se chci stát poustevníkem a nemít úskočné sluhy. Kde máš šaty, Roberto? V salónu?"

"Ano. Radši bych si pro ně měl dojít,"

"Raději začni myslet. Máme dvacet minut soukromí, využijeme ho." "Oh, Euniko!"

"Kuráž, kamaráde; nejsem přece pavouk černá vdova. Využijeme to, abychom posbírali v salónu oblečení nás všech, naházej ženské věci sem, rychle — a pak odnes svoje a Jakový šaty dolů do jeho apartmá — a já popadnu župan a pyžamo a pantofle pro Jaká a totéž ještě jednou pro tebe. Jestli jsi zbabělec, zůstaneš tam a oblékneš si to. Jestli nejsi, zůstaneš nahý a vrátíš se sem se mnou a oblékneš se, až budeš chtít. Potom rozsvítím světlo, které oznámí Win-nie, že jsem vzhůru — je to lepší než telefonovat si ty milé hlouposti, které ti časem začnou jít tak strašně na nervy, a pak začneš úplně nenávidět, že tě vyruší v těch nejnevhodnějších okamžicích. Tak pojď, ty milý, chlupatý, nádherný chlape. Máme šestnáct minut, stihneme to za dvanáct, to se vsadím."

"Kočičko, někdy jsem z tebe nervózní."

"Oh, kecy, já vlastním tento dům. I když bych ho mohla prodat a koupit si nuda—pláž v Kalifornii — a provozovat ji jen pro sebe a své přátele. Roberto, mám ráda plet' — když je tak nádherná jako teď ta moje. Ta má být vidět — a má být dotýkána — a ne schovaná v oblečení. Líbila se ti ta naše servírka včera večer?"

"Zdravá, mladá žena, podle všeho."

"Oh, zase kecáš. Vsadím se s tebou, žeš na ni myslel, když jsi šel se mnou do postele. Známu muže, drahoušku — byla jsem jedním z nich, mnohem déle, než ty jsi vůbec naživu. Patnáct minut. Musíme sebou hodit."

23

Dabrowski jí podal ruku a Fred zamkl auto. Doprovázeli ji k výtahu. Joan Eunika se rozhlédla. "Tady někde se to muselo stát."

Její řidič řekl: "Euniko, chtěl bych, aby sis to rozmyslela."

"Dnes mě měli vézt Anton, Tom a Hugo, ale bála jsem se, že by se ti chudinkové hrozně rozčilili, když by uviděli tenhle výtah zvniťku. Myslela jsem si, že ty a Fred byste to mohli vydržet. Frede, jsi nervózní?"

"Ty víš zatraceně dobře, že jsem, Euniko."

"Kvůli čemu? Ona nastoupila do výtahu sama. A já mám s sebou dva chlapy."

"No... ty jsi ale tvrdohlavá. Nevím, co udělá Ski, ale já počkám za dveřmi, dokud nevylezeš." (Euniko, co děláš s tvrdohlavými muži?) (To je těžké, dvojče, zvláště, když tě milují. Nejlepší je použít ženské džín — džitsu — nechat je jít jejich vlastní cestou, dokud se ta cesta nepromění na tvoji cestu.) (Pokusím se o to.)

"Frede, Eunika tu žila celá léta. Naprosto bezpečně..., až na jedinou chybu. Mám radiové spojení a slibuji vám obě-

má, že nebudu slídit před Joeovými dveřmi, dokud nebudu vědět, že na mne čekáte."

"Budeme čekat, dobrá — celou dobu. Dobře, Ski?"

"V pořádku! Euniko, vždyť ani nevíš, jestli tady Joe Branca ještě žije."

"Ale vím. Víím to proto, že nezaplatil svůj telefonní účel, takže ho odpojili. Joe tu pořád je, nebo alespoň tu byl včera v šestnáct hodin odpoledne. Hele. jak tohle vypadá? Za prvé, ty víš, že Joe by mi neublížil, že jo? Antone?"

"Oh, jistě. Joe tě možná nechce vidět — ale Joe Branca by dal mouchu nejdřív za dveře, než by ji praštil plácačkou."

"Takže dokud budu uvnitř s Joem, budu v bezpečí. Ale máš pravdu, možná mě nebude chtít vidět. Snad mě ani nepustí dovnitř. Nebo tam mohu být jen pár minut. Tak počkejte hodinu a pak jeďte domů. Zavolám vám, až budu potřebovat, abyste mě vzali domů."

"Za dvě hodiny?" navrhl Fred.

"Dobrá, za dvě hodiny. Ale jestli dnes večer nepřijdu domů, vy se nevrátíte a nebudete zvonit u Joeových dveří. Můžete se vrátit zítra v poledne a počkat hodinku nebo dokonce dvě, když budete myslet, že je to tak lepší. A další den znovu. Ale já zůstanu ve studiu Joea Brancy celý týden, když to bude potřeba, dokud se mu neuleví. Nebo i měsíc, čert to vem! Nebo jakkoli dlouho. Chlapci, já to musím udělat: nedělejte mi to ještě těžší."

Anton řekl mrzutě: "Dobrá. Uděláme to podle tvého."

"Jsem teď 'Eunika'? Nebo 'Joan Eunika'?"

Neochotně se zasmál. "Jsi Eunika. Ona by to udělala."

"A proto musím i já. Podívejte se, drahouškové" — vzala každého kolem krku — ..včera v noci to bylo nádherné... a já najdu způsob, jak to zařídit znovu. Snad až příště bude pan Salomon pryč — vždyť víte, že mě pořád hlídá jako kvočna. Ale vy dva to děláte také — a to nesmíte..., jediné, když jste ve službě. Právě teď se ale musím pokusit utěšit Joeovu duši. Budu však vašim mazlíčkem jindy. Buďte hodní a dejte mi pusy; výtah už bude zastavovat."

Když ji políbili, nasadila si závoj. Vystoupili z výtahu a zamířili k Brancovu studiu — Joan zjistila, že cestu zná, pokud nepřestane přemýšlet

Zastavila se u dveří. "Vždycky vás líbala na dobrou noc? Tady, když se Joe díval?"

"Ano."

"Jestli mě pustí dál. dáte vy mně pusy na rozloučenou stejným způsobem. Ale neprotahujte to; mohl by zavřít dveře. Oh, úplně se chvěju!" (Zklidni se, šéfe. Om Máni Padme Hum. Nezvoň na zvonek: zkusíme to odemknout hlasem. "Otevřít!" Takhle.)

"Otevřít!" řekla Joan. Zvedla si závoj a dívala se na dveře.

Zámek začal cvakat, ale dveře zůstávaly zavřené. Na stěně se objevil průhledný nápis: PROSÍM ČEKEJTE. Joan se postavila před kukátko a byla zvědavá, zdali si ji bude Joe prohlížet. (Euniko, pusť nás dál?) (Já nevím, šéfe. Neměl jsi sem chodit. Ale to bys neposlechl Jaká... ani mne.) (Alt já jsem tady. Tak mi nenadávej — pomoz mi.) (Pokusím se, šéfe. Ale nevím.)

Za dveřmi, které nebyly tak zvukotěsné jako její vlastní, Joan slyšela vysoký hlas: "Joe! Joe!" (Kdo je íol) (Může to být kdokoli, Joe má plno přátel.)

Dveře se otevřely a uviděla Joea Branců stát před ní. Měl na sobě obnošené šortky, které byly

opakovaně užívány na otírání štětců. Na jeho obličej nebylo nic znát. Dívka, jež měla kolem sebe omotáno něco jako župánek, vykukovala za ním. "Vidíš To je ona"

"Gigi — běž zpátky. Ahoj Ski, nazdar Frede."

"Ahoj, Joe."

Joan se snažila, aby jí hlas nepřeskakoval. "Joe, mohla bych jít dál?"

Konečně se na ni podíval. "Když chceš, jistě. Pojďte dál. Ski. Frede." Joe ustoupil na stranu.

Dabrowski odpověděl za oba. "Uh, tentokrát ne, Joe. Díky."

"Rozumím. Někdy jindy. Budete vítáni. Ty taky, Frede,"

"Díky, Joe. Nashle." Stráže se měly k odchodu a Joan už chtěla jít dál — když se vzpomatovala a vzpomněla si, že něco musí udělat. "Chlapci!" •

Fred ji políbil rychle, nervózně. Dabrowski ji nelíbal; místo toho podržel svoje ústa blízko jejích a řekl téměř neslyšně: "Euniko, bud" na něj hodná. Nebo jinak bych ti musel naplácat."

"Ano, Antone. Nech mě jít." Rychle se otočila, prošla dovnitř kolem Joea a zůstala stát. Pomalu zavřel na zástrčku, trvalo mu to hrozně dlouho

Otočil se, podíval na ni a uhnul pohledem. "Sedneš si?"

"Děkuji ti, Joe." Rozhlédla se po nepořádku ve studiu, uviděla dvě obyčejné židle u malého stolku. Zdálo se, že jiné židle tu nejsou; zamířila k jedné z nich, čekala, že jí sundá plášť — pak si uvědomila, že on to neudělá, tedy si ho sundala sama, odložila ho a posadila se.

Hleděl na ni s nelibostí, vypadal nejistě a pak řekl: "Dáš si kafe? Gigi! Kafe pro slečnu Smithovou."

Dívka ji pozorovala ze vzdáleného konce pokoje. Zapnula si župan a tiše odešla do kuchyňského kouta za stolem, natočila vodu do konvice a připravila šálek na zalití. Joe Branca se vrátil ke stojanu uprostřed místnosti a začal dělat malé tahy štětcem; Joan viděla, že je to téměř dokončený obraz mladé ženy, označený "Gigi". (To je zfixlovaná fotka, šéfe.) (Co jako?) (Fotografie se promítne na citlivé plátno a pak se přes to maluje. Joe je dělá, když někdo chce reklamní fotografie polonahých dívek nebo levný portrét či obrázek svého domácího mazlíčka — ale tvrdí, že to není umění.)

(Nechápu proč, Euniko: pořád je to původní olejová malba.) (Já to taky nechápu — ale umělci na tom záleží. Šéfe, je to tu špinavé, stydím se za to. Ta děvka Gigi.) (Myslíš, že tu bydlí?) (To nevím, šéfe.

Mohlo by to být taky Joeovo lajdácké vedení domácnosti. Má rád čisté věci — ale nepřestane to dělat.

Joea zajímají jenom dvě věci. Malování... a sex.) (No, má obojí, jak to vypadá. Vidím, že si nechal tvůj vůz.) (Vsadím se, že už teď nejezdí. Joe neumí řídit.)

Gigi přinesla kávu, položilaji na stůl. "Cukr? Šlehačku nemáme." Naklonila se blíž a zle zašeptala. "Sem nepatříte!"

Joan odpověděla tiše. "Černaje fajn. Děkuji vám, Gigi,"

"Gigi!"

"Ano. Joe?"

„Na trůn."

Děvče se otočilo a podívalo se mu do tváře. "Před ní?"

"Hned. Potřebuji tě."

Gigi poslechla, jak šla, rozvázala si župan, odhodila ho, když vystupovala na vyvýšené místo: pak zaujala pozici. Joan se nedívala: chápala její nevraživost — ne cudnost nebo neochotu být nahá před nepřítelem. (Ale já nejsem její nepřítel, Euniko.) (Řeknu ti, to by byl nosorožec, šéfe.)

Joan upila kávu, zjistila, že je moc horká — a moc hořká po té delikátní rozmluvě — a drahá — Della připravuje mnohem kvalitnější nápoj. Ale rozhodla se to vypít, pro jednu to vydrží.

Byla zvědavá, jestli si Joe všimne, co má na sobě. La Boutique nově ušil za velké peníze kostým, který Eunika Brancaová měla na sobě jenom jednou, byl to ten podle loňské módy ve stylu "půl & půl", šarlatový a černý, s krátkou plisovanou sukní, která barevně spojovala punčochu na levé noze s pravou polovinou svetru. Joan si najala toho nejdražšího malíře tělové barvy ve městě a přísně ho kontrolovala, když znovu vytvářel vzor, který k tomu oblečení Eunika Brancaová nosila, jak jen toho její paměť a vnitřní hlas byly schopny.

(Euniko, byl Joe moc rozrušený, když si všiml, jak jsme oblečené?) (Šéfe, Joe vidí všechno.) (Pak se

vrátil k malování, aby se na nás nemusel dívat.) (Možná. Ale Joe by nepřestal malovat, ani kdyby vybuchla vodíková bomba. Že nás vůbec pustil dovnitř, to je zázrak — uprostřed malování.) (Jak dlouho bude malovat? Celou noc?) (Pravděpodobně ne. To dělá, jen když má opravdovou inspiraci. Tohle je lehké.) Joan to jednoduché nepřipadalo. Viděla, že umělec pracoval podle přesné předlohy, takové, která vypadala jako nejasná fotografie Gigi, jak pózovala — ale dělal také podle modelu, a přesto se nakonec nepodřizoval ani modelu, ani fotografii. Zkrášloval, přeháněl, zjednodušoval, z bleďých tónů dělal teplejší, dal plochému plátnu hloubku, bylo to realistické jako život, vášnivější než život, smyslné a vyzývavé.

Snad to nebylo "umění" — ale bylo to víc než fotografie. Joan to připomnělo dávno zemřelého umělce, kterého měl Johann rád. Jak se jmenoval? — maloval tahitské dívky na černém hedvábí. Leeteg? (Euniko, co budeme teď dělat? Půjdem pryč? "Zdá se, že Joeovi je to v každém případě úplně jedno.)

(Šéfe, Joeovi na tom strašlivě záleží. Vidíš ten tik na krku?) (Co mám tedy dělat?)

(Šéfe, vše, co ti mohu říci je, co bych dělala já.) (A není to to, co jsem říkala?) (Ne zcela. Vždycky, když jsem přišla domů a zjistila, že Joe pracuje s jiným modelem, držela jsem pusku a nechala jsem ho dělat. Nejprve jsem se svlékla ze šatů z práce, pak jsem si dala sprchu a odstranila jsem ze svého těla všechn make up a každý kousek barvy. Potom jsem se dala do uklízení věcí — jen drobný úklid, gruntování muselo počkat na víkend. Nakonec jsem připravila jídlo, abych ho měla hotové, protože Joe a jeho modelka měli hrozný hlad, jakmile skončili. Vážně vždycky skončili; Joe nechtěl, aby modelka byla přepracovaná. Oti, mne někdy maloval celou noc, ale to věděl, že bych ho požádala, aby přestal, kdybych byla roztřesená.)

(To mi říkáš, že se mám svléknout? Nerozruší ho to ještě víc?) (Šéfe, já vám neříkám, abyste cokoli dělal. Tahle návštěva nebyl můj nápad. Ale viděl už naše tělo tisíckrát

— a ty bys měl vědět, že dnes nahota není vzrušující, je uvolňující. Myslím, že by bylo nezdvořilé zůstat oblečená, když modelka je nahá — snad jen kdybych si byla jistá, že se se mnou cítí uvolněně. Ale neříkám ti, abys to udělal.

Můžeš se jít podívat kukátkem, jestli taní Anton a Fred ještě jsou — oni tam budou —odemknout dveře a odejít.

Přiznej, že to, co se rozbilo, už dohromady nedáš.)

(Připouštím, že bych to měl udělat.) Joan si povzddechla, postavila se — vyzula se ze sandálů, stáhla si svetřík a sukni a svlékla si punčocháče. Joe ji neviděl, ale Gigi ano

— Joan viděla ten údiv v jejích očích, ale nehnula ani brvou.

Podívala se na ni a položila si prst na ústa, sebrala šaty, kabát a sandály a zamířila ke koupelně, kde už byla mimo (jak si myslela) Joeův úhel pohledu — pověsila si věci na věšák před místností a vešla dovnitř. Trvalo jen pár minut, než vodou a mýdlem odstranila ze svého těla černou a šarlatovou barvu. (Obličej taky?) (To nemusíš, nemáš toho na sobě tolik, jako jsem mívala já. Ručníky jsou ve skřínce pod umyvadlem. Nebo by tam měly být.)

Joan našla jednu čistou osušku a tři ručníky a řekla si, že by nebylo fěr sebrat poslední osušku, takže se osušila jen ručníkem, podívala se na sebe do zrcadla a uznala, že to ujde — cítila se osvěžené a uvolněně po té sprše. (Kde mám začít?) (Tady, samozřejmě. Pak ustel postel, ale nejdřív se podívej, jestli nepotřebuje převléknout. Povlečení je v komodě, na které stojí lampička.)

Vydrhnout malou vanu netrvalo dlouho, vždyť ten prášek a houbu už nutně potřebovala. S mísou to musela vzdát — čistila ji, ale skvrny od vodního kamene nepovolily. Joan se podívala, proč civilizace, která dokáže postavit ohromné kosmické koráby, si neporadí s instalací?

A byla to vůbec civilizace?

Umyla si ruce a vyšla ven. Vypadalo to, že postel byla převlečená poměrně nedávno; usoudila, že by bylo příliš domýšlivé převlékat ji znova. Když stála, všimla si rtěnky na polštáři — otočila ho na druhou stranu. (Gigi?) (Může být, šéfe, je to její odstín. Ale nic to nedokazuje.)

(Co teď?) (Uklid' tak trochu povrchu — ale vůbec se nedotýkej Joeových věcí. Můžeš zvednout krabici s barvami a utřít pod ní prach..., ale pouze v tom případě, že ji dáš zpátky přesně na to místo, kde jsi ji

našla.)

To jí dalo chvíli práce. Bylo pravděpodobné, že Joe si jí už musel všimnout — ale nedal nic najevo. Zdálo se, že obraz je už dokončen, ale on na něm ještě pracoval.

Dřez byl plný; našla si saponát a dala se do toho.

Když už měla nádobí umyté, utřené a uklizené a dřez zářil zrovna tak jako nádobí, nahlédla do špižírny. (Euniko, měla jsi doma taky tak málo surovin?) (Šéfe, nenakupovala jsem do zásoby moc věcí, které se mohou zkazit, ale tady je toho ještě daleko míň. Joe o takových věcech nepřemýšlí. Nikdy jsem ho nenechala nakupovat — protože by se vrátil s několika novými hladovými přáteli, ale zapomněl by někde chleba, slaninu a mléko, pro které jsem ho poslala. Podíváme se do mrazáku.)

Joan zjistila, že tam je pár zmrazených hotových jídel — večeří, krabice vanilkové zmrzliny, skoro plná, špagety a několik druhů pizzy. Těch tam bylo dost, takže se rozhodla, že neudělá chybu, když jim pizzu nabídne. Co k tomu? Čerstvá zelenina tam nebyla — Ovoce? Ano, malá krabička ovocného salátu, nebude to stačit, ale mohla by ho dát kolem kopečků zmrzliny, plus vafle, jestli nějaké najde. Ano, jsou tu citrónové. Žádné extra jídlo to není, ale neměla s tím moc práce. Začala si připravovat věci.

Prostřít stůl pro tři? No, možná že bude akceptována — nebo ji pošlou domů: prostřela pro tři. (Euniko, jsou tu jen dvě židle.) (U kuchyňské stoličky můžeš přizpůsobit výšku, šéfe.) (Jsem hloupá.) (Nedala bych nic za to, že ani nenajdeš cestu do kuchyně.) (Možná že bych se to byl všechno nenaučil, kdyby moje matka měla dceru. Vsadím se, že jsem uvařil více jídel než ty, zlato — ale tohle není žádné vaření.) Zrovna když měla Joan všechno nachystáno, slyšela, jak Joe říká: "Hotovo, Gigi."

Otočila se k němu. "Joe, chceš teď večeřet? Mám to hodit do mikrovlnky?"

Joe Branca se otočil po hlase, podíval se na ni — začal mluvit a náhle se zhroutil, což bylo pro něho milosrdenstvím.

Jeho rysy byly strhané, začal vzlykat, tělo se pomalu hroutilo. Joan mu spěchala na pomoc — a pak se prudce zastavila. (Šéfe! Nedotýkej se ho!) (Ach bože, Euniko!) (Nedělej to ještě horším. Teď ho má Gigi. Sedni si na zem, rychle! Om Máni Padme Hum.)

Joan klesla do pozice Lotosu. "Om Máni Padme Hum,"

Gigi ho podepřela a opatrně ho posadila. Seděl na zemi s hlavou na kolenou a stkal, Gigi si k němu klekla a na její tváři se zračila tisíciletá starost matky o zraněné dítě. "Oni Máni Padme Hum." (Om Máni Padme Hum.) (Copak nemohu pomoci, Euniko?) "Om Máni Padme Hum," (Ne, šéfe. Požádej Gigi, aby ona pomohla tobě.) (Jak?) „Om Máni Padme Hum." (Požádej ji, aby se zapojila do kruhu. Om Máni Padme Hum.)

"Gigi! Pomoz mi udělat knih. Prosím!"

Děvče vzhledlo, vypadalo hrozně vyčerpáno, jako když vidělo Joan poprvé.

"Om Máni Padme Hum. Pomoz mi, Gigi — pomoz nám oběma."

Gigi sklouzla do pozice Lotosu, všichni se dotýkali koleny, Gigi vzala Joan za levou ruku, Joea za pravou.

"Joe! Joe, ty musíš poslechnout! Uzavřeš s námi kruh! Tedi" Začala odříkávat s Joan.

Joe Branca přestal vzlykat' podíval se na ně a zdálo se, že nevěří tomu, co vidí. Pomalu si natáhl nohy a poposedl si tak, aby vytvořil třetí stranu trojúhelníku, a pokusil se zaujmout Padmásanu. Jeho od barev ušpiněné šortky mu znemožňovaly volnost pohybu; překážely. Podíval se dolů, vypadal nerozhodně, pak si je začal rozepínat. Gigi ho dál držela za ruku a Joan mu pomohla je sundat. Potom se usadil pohodlně v pozici Lotosu a chytl je za ruce. "Om Máni Padme Hum!"

Jakmile se kruh uzavřel, Joan pocítila šok, který jí projel tělem, něco jako elektřina. Ucítila ho už i dřív, když seděli tři nebo čtyři, ale nikdy ne tak silně. Za chvíli polevil a změnil se na sladký pocit tepla. „Om Máni Padme Hum,"

Modlitba se přenášela v kruhu, točila se zpátky recitována jednohlasně. Ještě měkce šeptali, když Joan už neslyšela nic — nic jiného než naprostý mír.

"Vzbud' se. Probud' se. Vrať se."

Joan s námahou otevřela oči, cítila se velmi rozespale. "Ano, Winnie? Jsem vzhůru."

"Říkala jsi, že máš připravenou večeři, jen ji strčit do trouby. Chceš to udělat? Nebo mám já?"

"Ach." Uvědomila si, že kruh je pořád uzavřený. "Já to udělám. Jestli to zvládnu."

Joe se zahleděl pátravě do její tváře, sám velmi vážný. "Jsi v pořádku? Dobré vibrace?"

"Je v pořádku," odpověděla Gigi. Běž se vyčurat a my zatím uděláme tu večeři. Umyj si nice; terpentýn jsem nechala v lékárnice. "

"Dobrá." Vstal, podal ruku každé z dívek a postavil je najednou na nohy a otočil se, aby udělal, co mu řekla.

Joan následovala Gigi do kuchyně a všimla si hodin na mikrovlnce. "Gigi, jdou ty hodiny dobře?"

"Skoro jo. Musíš odejít? Doufám, že ne."

"Ale ne, mohu zůstat. Ale jak dlouho jsme drželi ten kruh?"

"Hodinu, hodinu a půl, možná déle. Dost dlouho. Záleží na tom?"

„Ne," Joan vzala dívku kolem ramen. "Děkuji ti, Gigi."

"Gigi položila své paže přes její a objala ji. "Já děkuji tobě. To je poprvé, co jsem viděla Joea opravdu v jednotě s všemírem, přijímajícího svoji karmu a smířeného s ní, od té doby, co, uh, co — "

"Od té doby, co zabili Euniku?"

, Ano. Stále se vracel k hloupé teorii, že kdyby býval nechodil k Phyllymu podívat se na jeho pupek, nebylo by se to stalo. On ví, že to tak není — ale teď to ví i uvnitř, řekla bych," (Šéfe? Pozdravuj ode mne Gigi.) (Chceš vyrazit z úkrytu?) (No to tedy raději ne. Nemyslím si, že by to řekla Joeovi, ale nemůžeme to riskovat. A věci jsou v pořádku právě tak, jak jsou.)

"Gigi, myslím, že Eunika by ti chtěla poděkovat. Kdyby mohla. Zdá se, že jevteď všechno v pořádku."

"Vypadá to tak. Řekni, jak tě mám oslovovat? Nemohu přece na tebe volat: „Hej, ty". Ale ..Johann Sebastian Bach Smith" je pro dívku strašně pitomé jméno "

"Nyní se jmenuji Joan. No moje plné jméno zní "Joan Eunika Smithová". Ale moje prostřední jméno je, no, něco jako památka na ni. Chápeš?"

"Jasně. To je hezké, myslím, že to je perfektní — Joan Euniko." (Myslím, že ty jsi perfektní, šéfe.

Dokázal jsi to! Víš, proč jsem sem nechtěla jít? Strachovala jsem se o Joea..., ale dvakrát tolik jsem se strachovala o sebe.) (Já vím, zlato. Obě jsme se bály. A Joe taky.)

"Gigi, radšiv nepoužívej moje druhé jméno. Joe by se mohl rozrušit. Špatné vibrace."

Gigi zavrtěla hlavou. "Myslím, že ne. Jestli nemám pravdu, jestli bude potřebovat nasávat energii v kruhu o něco déle, můžeme dnes večer udělat skutečný kruh. Možná nebudeme muset, kdyby to zjistil až později."

"Dobrá, Gigi, řeknu mu to."

"Ano, ale počkej s tím až po jídle. Kruh je fajn a já v něm mohu být třeba celý den, když to bude potřeba. Ale teď jsem vyhladovělá. Měla jsem jen sendvič asi před pěti hodinami, moc nesnídám," Gigi si ji přitáhla blíž a dala jí pus. "Takže pojďme jíst."

"Někdo říkal Jíst?"

"Za vteřinku, Joe, daly jsme se do řeči. Ale taky potřebujeme trochu něčeho ostřejšího do žil. První přípitek je tvůj, zlato: a já zatím dám pizzu do trouby."

"Spust', Gigi."

"Tak do toho. Joe, ty to dej do té trouby sám."

" — jako tvůj "památník Euniky Evansové Brancaové", Joe. Protože nechci, aby nikdo nikdy nezapomněl na Euniku. Zvláště pak já."

Joe Branca rozvážně pokýval hlavou. "Je to dobré. Eunice by se to líbilo." Náhle se zasmál. "Jsi bezva, Joan Euniko," Odložil skleničku, začal skládat misky na sebe a dodal: "Tu róbu, co jsi měla dneska na sobě, tutéž měla jednou Eunika,"

"Jednou jsem ji v tom viděla, Joe, tak jsem si ji nechala udělat podle ní."

„Dobrá práce. Ty šaty, nikoliv ta barva. Dělal to snad nějaký natěrač?"

"Joe, neměla jsem nikoho na tvé úrovni, kdo by to mohl udělat; musela jsem se spokojit s tím, koho jsem našla. No třeba by bylo možné, že bys mě maloval sám — tělovou barvou myslím — občas?"

Profesionální práce, profesionální honorář, žádné závazky."

Usmál se a zavrtěl hlavou. "Nejsem žádný agent s kosmetikou, Joan Euniko. Jistě, dělal jsem to pro Euniku, líbilo se jí to. Pro Gigi taky, když bude chtít. Namaluji tebe, jistě. Ale žádný honorář."

"Joe. nebudu zabírat profesní čas umělci bez zaplacení. Ale chápu tě. Kosmetické malování tvojí ženy je hezká věc — ale není to tvoje skutečná práce."

"Ale legrace," odpověděl. "Třeba bychom mohli udělat tu černo—šarlatovou prácičku těsně před tím, než půjdeš domů, co?"

„To by od tebe bylo milé, Joe, ale nebudu tě s tím obtěžovat: nebudu se nikde ukazovat, pojedu rovnou domů. Ale dovol mi jednu otázku prosím, co se tohoto týče. Pamatuješ si, jak jsi jednou namaloval Euniku jako mořskou pannu a ona v tom šla do práce?"

"Jistě."

"No — Gigi, to bylo, když jsem byl ještě Johannem Smithem a byl jsem velmi starý a velmi nemocný. Pořád mě všechno bolelo, ale nesnášel jsem vysoké dávky utišujících prostředků. Byl jsem úplně hulvát. Ale byla tu Eunika, líbezná jako květina a roztomilá jako koťátko, nabarvená tak, aby vypadala jako mořská panna, a — Joe, teď je to hloupé. Myslím, že jsem necítil po celý den vůbec žádnou bolest, byl jsem tak zaměstnán tím, že jsem se snažil něco zjistit. Ale nikdy se mi to nepodařilo. Byla to opravdová podprsenka, co měla Eunika na sobě? Nebo barva?"

Joe se nafoukl pýchou. "Barva. Trochu to klame." (Šéfe, já jsem ti to říkala.) (Ano, ty můj rarášku — a někdy jsi 'také lhala.)

"Mě jsi určitě spletl. Viděl jsem ty velké mořské mušle, téměř jsem cítil jejich drsnou strukturu. Pak se Eunika otočila z profilu — a zase jsem si nebyl jist. Strávil jsem celý den zíráním a ještě jsem se musel snažit předstírat, že to nedělání. Joe, ty jsi velký umělec. To je škoda, že máš radši plátno než kůži."

"To není zcela přesné. Rád maluji kůži na plátno. Chci klamat navždy. Nejen najeden den."

„Teď jsi mne dostal. Jako tuhle." Joan pokynula ke stojanu. "Gigi, nech mě umýt nádobí, prosím. Ráda bych to udělala."

"Hromada nádobí zůstane ve dřezu," rozkázal Joe. "Mám inspiraci. Kompozice se dvěma figurami."

"Dobrá, Joe," odpověděla Gigi. "Joan Euniko, cítíš se na dlouhé pózování? Joe řekl "se dvěma figurami", takže myslí taky tebe. Ale vaniji tě, když Joe řekne "inspirace", moc se nevyspíš."

"Ne," popřel to Joe. "Můžeme to zkrátit. Trochu podvádět. Zaujmete správně pozici, udělám osm, devět, deset snímků. A — " Náhle vypadal rozmšně, otočil se na Joan. "Možná tu zítra už nebudeš? Nebo je možné, že nechceš pózovat. Ztraceně, zapomněl jsem! Myslel jsem, že tady budeš spát. Se z toho zblázním. Sakra!"

Joan řekla: "Nemusím v určitém čase nikde být, Joe, a byla bych velice poctěna, kdybych ti mohla stát modelem. Ale — " Otočila se k Gigi. "Smím zůstat přes noc? Je to vhodné?"

"Ach jistě!"

"To se divím. Od té doby, co jsi mi nasadila svůj svatební prsten, nevycházím z překvapení, jak jsi mě na něj utáhla."

Gigi se zasmála. "Zlato, když si představíš, že ten prsten je v Joeově nose — no takhle bych raději neměla přemýšlet. Joan, opustila jsem Sama dobře měsíc předtím, než jsem nechala Joea, aby mi dal ten prsten a vzal si mne. Je to kubické a komické, nemohla jsem uvěřit, že to myslí vážně. Nenapadá mne žádný jiný pár, který známe, aby spolu byli oddáni. Je to hezké — ale pořád se tomu musím smát. Jistěže zůstaň, jestli chceš. Můžeme rozdělat lehátko — není to nic moc, ale dáme tam Joea."

(Pozor na to, šéfe! Tohle je dynamit — deset ku jedné, že Joe na tom lehátku nebude.) (Samozřejmě, že nebude. Já tam budu. Myslíš, že jsem blázen?) (Je to smutné, ale myslím si to, šéfe. Jsi k pomilování — ale stěží máš dost rozumu, abys nelezla do výtahů. Ne do postelí.) (Joe chce, abych mu stála modelem, tak budu pózovat! Když bude chtít něco jiného, může to mít také! Cokoli.)

(To jsem si myslela.) (Euniko, Joe mě nechce. Gigi je teď jeho žena.) (Dobrá, dvojče. Ale kdy jsem tě naposled slyšela říkat, že sňatek není forma smrti?)

Joe Branca vypadal, že považuje záležitost za vyřízenou; detaily vedení domácnosti ho nezajímaly. Řekl: "Natřela ses po koupeli olejem?" a přitáhl si ji a dotkl se prstem jejího levého žebra. „Ne. Gigi."

"Skočím tam, Joe." Gigi zmizela v koupelně a vrátila se

s lahví olivového oleje. Řekla Joan: "Lanolin je stejně dobrý, ale raději páchnu jako salát než jako ovce. Joe, udělej jí žebra; já jí udělám nohy. Teď tě rychle celou namažeme olejem, zlato, a pak tě utřu. Setřu vše, co tvoje pleť ne-vsákne. Mmm, tady vzadu, kam si nevidíš, zůstalo ještě trochu červené barvy, ale olej to smyje. Joan, mám teď dvakrát lepší pleť od té doby, co mě Joe nutí, abych se o svoji kůži starala."

"Máš perfektní kůži, Gigi."

"Joe je na tohle tyran. A teď to utřeme."

"Moc to neutírej," varoval Joe. Potřebujeme vysoký lesk na ty ošizené záběry."

"Utřu to jen zlehka. Já se mám taky trochu natřít, Joe?"

"Ano,"

"Dobrá, Mistře. Joan, než půjdeme spát, jedna drahou pořádně vydrhneme. Jestli ovšem nebudeme tak unavené, že už nám to bude jedno — však to není důležité, máme prostěradla na jedno použití. Joe, řekl bys vůbec svým ot-rokyním, jaký obrázek to bude?"

"Jistě, vyžaduje to, abyste to zahrály. Instinktivně zahrály. Lesbickou scénku,"

"Cože?" Joe, ty nemůžeš dát Joan na takový obraz. To nesmíš."

"Počkej, kamarádko. Já nedělám žádné kreslené seriály. To víš. Obraz bude tak slušný, že by mohl viset v kostele. Ale — Joan Euniko, mohu změnit tvůj obličej, když si řekneš?" Vypadal zneklidněně.

"Joe, maluj tak, jak sám chceš. Jestli mě někdo pozná na jednom z tvých obrazů, budu pyšná."

"O. K." Joe Branca rychle postavil nízké pódium z prken a krabic, navrch naházal polštáře a pokryl vše otrhanou těžkou látkou. „Na trůn, Gigi první. Gigi vystupuje v úloze muže, Joan Eunika dělá dívku." Chtěl je jako ležící figury, postřkoval je do správné pozice, jako když řezník ohmatává maso. Tak, že Gigi byla podepřená o polštáře, držela Joan v náručí a dívala se jí do očí. Tělo Joan posloužilo jako fíkový list pro Gigi; Joan zvedla levé koleno, takže ani ona fíkový list nepotřebovala. Potom položil Giginu pravou ruku pod levé nadloží Joan, nezakrývala ho celé, jen se dotýkala — ustoupil dozadu a zakabonil se, postoupil vpřed, trochu změnil kompozici, pohnul s nimi tak málo, že Joan nedokázala říci, jaký v tom byl rozdíl. Zřejmě byl

spokojen, protože k nim nastrčil polštáře těsněji, aby každá mohla držet pozici bez námahy.

Hned pod ně umístil s nedbalou elegancí v šikmém směru podnos. "To je řecká lyra," řekl, "Název — "Bilitova znamení". Píseň utichá, vy ještě nehrajete. Mezitím bude ten zlatý moment." Zadíval se na ně pečlivě, znovu se zamračil. "Joan Euniko, ty jsi v tom?"

Joan se hrozně vyděsila. "Je to vidět? Nepřibrala jsem ani uncí." (Vymazat a opravit — devatenáct uncí.) (Ano, ale to není dost na to. aby to bylo vidět. Kromě té pizzy, co jsem si teď dala. dodržuji Robertovu dietu. To víš.)

Joe zavrtěl hlavou. "Na postavě to znát není. Jsi šťastná, Joan Euniko?"

"Joe, jsem hrozně šťastná. Ale ještě jsem to nikomu neřekla,"

"Buď nenucená, Louisie; Gigi, nevtr' se." Usmál se požehnaně a Joan Eunika poprvé uviděla, jak krásný by mohl být. "Na čem záleží je, jestli jsi šťastná. Šťastná matka, šťastné dítě. Zbouchnuté děvky vypadají jinak. Lépe. Pleť září, svaly jsou pevné, váčky pod očima mizí. Celé tělo má lepší tonus. Oko vidí, ale většinou neví, co vidí. To mám štěstí, že jsem tě zrovna teď získal jako model, A řeší to problém, který mě žere."

"Co, Joe? Jak?" (Euniko, je to v pořádku?) (Jistě, dvojče. Joe schvaluje mimina, jen když se s nimi nebude muset otravovat. Je rád, že jsi šťastná — a nepřemýšlí o tom, jak se to stalo nebo cos pro to udělala. Ale není lhostejný. Kdyby ses zhroutila, ujal by se tě a pokusil by se podporovat tvoje dítě a pořádek by se neptal, kde jsi k němu přišla. Nezdá se mu, že by byl svět sležitý. drahá — tak to není... pro něj.)

"To mě mate, ten problém. Vypadáš jako Eunika, jak jinak? Ale vypadáš lépe. Je to nemožné. Teď už vím proč. Každá coura vypadá nejlíp, když dělá svoji práci."

"Joe, myslíš, že těhotné ženy jsou krásné i později? Řekněme v osmém nebo skoro v devátém měsíci?"

"Jistě!" Zdálo se, že Joe je překvapený, že se na to zeptala. Mnohem krásnější. Zdravá, šťastná žena připravená porodit — proč ne? Vrcholný symbol Vesmíru. A teď už ticho. Do práce."

"Prosím, Joe, ještě jednu otázku. Budeš mě malovat, až budu ohromná jako dům? Mezi osmým a devátým měsí-

čem? Mohli bychom to trochu ošidit. Snad bychom i museli, asi nebudu schopná sedět modelem moc dlouho, až přiberu."

Potěšené se usmál. "To se vsaď, Anetko! Umělci nemají mnoho takových šancí. Většina holek je v tomhle hloupá. Ale teď už zavři pusku. Když chceš vypadat vyzývavě, myslí vyzývavě. Nic nehraj —buď."

Upocená, dychtivá. Joan Euniko, Gigi ti to jako navrhla, dychtí po tobě. Ale ty se bojíš. V tomhle směru jsi ještě panna. Gigi, ty jsi hrozně nedočkavá. Můžeš ji hltat očima, ale jenom v mysli, nedělej to. Ani seji nedívej do tváře. Jen na to myslí. "

Přestal se s nimi bavit, aby mohl nastavit světla, zaškaredil se na svoje modelky, zase trochu posunul světla, Gi-gino pravé rameno a ňadro otřel hadrem od oleje. "Je to dobré! Bradavky jsou vztyčené? Joan Euniko, nešlo by to zařídit, aby ztvrdly? Zkus myslet na muže, ne na Gigi."

"To zvládneme," ujistila ho Gigi. "Poslouchej, miláčku." A začala jí šeptem i s neotesanými detaily vyprávět, co by taková řecká lesbička dělala s pannou, jež by se ocitla bezmocná v jejím náručí. Joan zjistila, že jí prsy tuhnou tak silně, že až bolí. Olízla si rty a otočila se na Gigi, ani si nevšimly, že jsou fotografovány.

"Přestávka," oznámil Joe. "Dolů z trůnu, dnes večer pauza. Mám dobré záběry."

Joan se narovnala a zadívala se přes pokoj na hodiny. "Můj bože! To už je půlnoc?"

"Tak do postele," souhlasila. "Pózovat zase zítra."

Gigi řekla: „Ale ještě umyji to nádobí, Joe. Ty rozdělej lehátko."

"Já to umyju, Gigi." "Já budu umývat, ty můžeš utírat."

Když byly hotovy, Joe už byl v posteli a zřejmě spal. Gigi řekla: "Kterou stranu chceš, zlato?"

"To je jedno."

"Tak tam vlez."

24

Joan se probudila s rukou na Gigině rameni. Gigi se na ni dívala, což Joan pomohlo, aby si uvědomila, kde je. Zívla a řekla: "Dobré ráno, drahoušku. Je ráno? Kde je Joe?"

"Joe dělá snídani. Vyspala ses dost, drahá?"

"Myslím, že ano. Kolik je hodin?"

"Nevím. Důležité je, zdali sis odpočala. Jestli ne, tak spi dál,"

"Jsem odpočatá, cítím se skvěle. Pojdme vstávat."

"Dobrá. Ale účtuji jeden polibek, aby ses prese mne dostala."

"Nesnesitelné," řekla Joan šťastně a zaplatila clo.

Ale Joe v kuchyni nebyl; vyvolával fotografie, které udělal tu noc předtím. Gigi řekla: "Podívej se na to, Joan. Úplně zapomněl, že nám nabídl, že udělá snídani."

"To nevadí," řekla Joan měkce.

"Nemusíš mluvit tiše, Joe tě neuslyší, když pracuje. Jedině když budeš křičet. No, něco tady vyšťáráme a pak se pokusíme ho donutit, aby to snědl. Mním... není toho moc, co by se dalo nabídnout hostu,"

"Nepotřebuji velkou snídani. Džus a toast. Kávu."

"Džus tu není." Gigi hledala bezvysledně. "Mohla bych ti dát nějaké hotové jídlo z mrazáku. Třeba špagety. Je tu nedaleko obchod se smíšeným zbožím. Ale pošli Joea něco koupit a vrátí se s novou obrazovou publikací a nějakými barvami, šťastný jako děcko. Nemá cenu mu nadávat."

Joan Eunika zachytila spodní tón v Gigině hlase a řekla měkce: "Gigi, ty nemáš peníze?"

Gigi neodpověděla. Tvář měla odvrácenou, vyndala půl bochníku chleba a začala dělat toast. Joan naléhala, mluvíc stále šeptem: "Gigi, jsem bohatá, to asi víš. Ale Joe si ode mne nevezme ani šesták. Ty nemusíš být tak tvrdohlavá,"

Gigi odměřila mletou kávu na šest šálků. Pak řekla skoro stejně měkce: „Joan, když jsem byla s velkým Samem, dělala jsem kurvu. Někdo musel platit nájem a polovina jeho žáků nikdy nezaplatila, co slíbila, a zbytek platil tak málo, že to stačilo sotva na to kafe a koblihu, kterou snědli. Sakra, někteří z nich přicházeli do skupiny, jen aby se najedli. Takže někdo musel pracovat. Nikdy jsem zákazníky moc nesháněla — Sam neviděl rád, když jsem to dělala s jiným mužem — ledaže to byla výměna partnerů, kterou on sám navrhl. Ale jedna stará děvka byla vždycky štedrá. Když jsme potřebovali sehnat peníze, šla jsem si sednout do jedné lesbické kavárny a přinesla jsem domů peníze — tohle Samovi nevadilo. "Nakonec jsem zmoudřela a pochopila, že jsem byla využívána, ne že jsem ho jen podporovala. A ty výměny partnerů — gum potřebuje mladou novickou na zahájení, jinak se nedostane do euforického stavu. Joan, žena udělá pro muže cokoli — ale nesnáší, když on jí to neoplatí. Teď si vezmi Joea. Moc obrazů neprodá a obvykle musíme jít s galeristou půl na půl, když je chceme nechat vystavit. Ale Joe

nezneužívá ženu, ať je na tom sebehůř." Otočila se na Joan.

"Když jsem poprvé pózovala pro Joea, platil mi normální tarif, žádné takové pětku teď a další pětku, až se obraz prodá. Měl nějaké peníze od Euniky. Myslím že pojištění. Ale Joe je měkkota a každý si od něho půjčoval a každý to utratil a nikdo nevracel a bylo to pryč dřív, než jsem se k němu nastěhovala a začala dohlížet na jeho peníze. Někdo platí nájem a akcie za tenhle ateliér. Asi ty?"

„Ne."

"Víš o tom?"

"Ano. Nějaký muž, který Euniku hodně obdivoval, se o to postaral. Joe zde může žít až do konce svého života, když mu to bude vyhovovat. A já mohu ztratit slovo a vrátili by vám telefon. Přehlédli to, když zařizovali nájem a elektřinu a vodu a takové věci."

"Telefon nepotřebujeme. Myslím, že polovina lidí na tomhle patře využívala Joeův telefon jako bezplatnou veřejnou stanici — a někteří se o to stále pokoušejí a rozzlobí se, když jim řeknu: tady žádný telefon není, prosím běžte pryč; Joe pracuje. No ten muž, který tak obdivoval Euniku — ten se asi jmenoval "Johann", ne?"

"Ne, nejmenoval se „Johann", ani se teď nejmenuje "Joan". Gigi, nemohu ti to říci bez jeho svolení a to nemám. Zmiňoval se Joe někdy o nájmu?"

"Po pravdě řečeno, myslím, že o tom vůbec nepřemýšlí. Je to v určitých směrech pořád ještě dítě, Joan. Umění a sex — nic jiného nevidí, dokud nenarazí."

"Pak by si možná nevšiml ani tohoto. Mám v peněžence radiové spojení se svým autem, mohu si ho přivolat. Když řekneš Joeovi, že jdeš nakupovat, tak tě pustí, ne?"

"Ano, jistě. Neztropí povyk — i když dnes má v plánu nás celý den malovat."

"Tak mu řekni, že musíš, a já se nabídnu, že tě odvezu svým autem. Můžeme udělat velký nákup, dovezeme to autem a strážé nám to pomohou vynést nahoru. Snad mě Joe nebude podezřívat, že jsem to zaplatila. Nebo mu můžeš říct, že se prodal nějaký obraz."

Gigi vypadala zamyšleně. Pak si povzddechla. "Ty mě pokoušíš, fy líbezná malá děvko. Ale měla bych se radši držet zpátky a jíst pizzu, dokud neprodáme jiný obraz. A my ho prodáme. A raději někomu jinému než darebákovi, co by na nás chtěl vydělat."

(Má pravdu, šéfe. Nech to být.) (Ale Euniko, není tu vůbec nic k snídani kromě kafe a suchého chleba.

Je mi to jedno, ale jsou tu jen čtyři hotová jídla a tři pizzy — tři jsme snědli včera v noci, A několik dalších věcí, ne moc. Já to nemohu tak nechat.) (Musíš to tak nechat. Chceš se stát pánem situace?

Nebo se o něj podělit s Gigi? Gigi je pro něj dobrá, ta si poradí. Vím, nebo nevím o Joeovi víc než ty?)

(Ty víš víc, Euniko — ale lidé musejí jíst.) (Ano,

šéfe, ale když vynecháš pár jídel, nic se nestane.) (Zatracená holka, co tv víš o hladovění? Já to prožil ve třicátých letech.) (Dobrá, šéfe, vtak to můžeš zmrvit. Už budu zticha.) (Euniko — prosínú Říkala jsi, že to včera v noci bylo dobré.) (To jsem říkala, opravdu to tak bylo. A teď pokračuj v dobré práci tím, že je necháš na pokoji nebo nalezněš jiný způsob, jak umožnit Gigi, aby mohla jít nakupovat se ctí.... ale nic jim nedávej.) (Dobrá, zlato, pokusím se.)

"Gigi, tady v lednici — to je slanina v té plechovce?"

„Ano, tu schováme, ještě se může hodit."

"To opravdu může! A vidím dvě vajíčka."

"No, ano. Ale rozdělit dvě vajíčka na tři díly, to je rébus. Ale usmažím jedno pro tebe a jedno pro Joea."

"Běž a natoč si na hlavu vodu, ty moje holčičko: teď tě naučím, jak jsme vařili v době krize ve třicátých letech."

Gigi Brancaová náhle vypadala rozčileně. „Joan, ty si děláš legraci. Nedovedu si představit, kolik ti ve skutečnosti je — ale tak stará nejsi, že ne?"

"Záleží na tom, jaký metr používáš, drahá. Jsem pamětníkem velké krize ve třicátých letech: byl jsem tenkrát asi tak státy, jako ty jsi teď. Podle téhle stupnice mi je devadesát pět. Když se na to podíváš z druhé strany, je mi teprve pár týdnů a nedokážu lézt bez pomoci. Pořád se pletu. A je tu ještě třetí způsob měření, a to že jsem ve věku tohoto těla — Euničina těla — a to se mi líbí nejvíc. Nedovol, aby se ze mne stal duch, drahá — obejmi mne a řekni ml, že duch nejsem." (Co máš proti duchům, šéfe?) (Vůbec nic, někteří mí nejlepší přátelé jsou duchové — ale nechťel bych, aby se moje sestra za nějakého

prováděla.) (Moc veliká legrace, šéfe — kdo vám ty gagy píše? My jsme si vážně vzaly za manžela ducha — ve vyšetřovně Dr. Olsena.) (Ježíš! Promíneš mi to, Euniko?) (Ne, šéfe, miláčku, ty jsi jen starý puch — starý duch, omluv mne! — kterého potřebuji pro našeho malého bastarda.) (Taky tě miluji, ty čiperko.)

Gigi ji objala.

„Nejdřív rozpustíme slaninu a ujistíme se, jestli není žluklá — nebo příliš žluklá. Pak v ní namočíme chleba a osmažitne ho. Usmažíme vajíčka, a protože nemáme smetanu, abychom je nastavily, použijeme, co dům dá. Navrhovala bych sušené mléko nebo mouku či škrob. Snad i želatinu. Vajíčka nesolíme, tuk už bude asi dost slaný — osolíme jen na dochucení poté. Ale jestli máš worchestro-
vou omáčku nebo sojovou nebo něco takového, dáme tam trochu, než je usmažíme. Potom navršíme tuto směs na šest krajíců pečeného chleba, dva na jednoho jedlíka, a ozdobíme paprikou nebo sušenou petrželí nebo čímkoli nakrájeným, aby to vypadalo hezky. Toto je tvořivé vaření a la "průměrný člověk". Prostřeme stůl jak nejlépe dovedeme — veselý ubrus a opravdové ubrousky, jestli je máš. Taky květinu, i kdyby měla být umělá. Nebo svíčku. Něco elegantního. No — mám osmažit ten chleba a ty uděláš vajíčka? Nebo obráceně?"

Joe váhavě přišel ke stolu, roztržitě si ukousl — a zůstal překvapeně stát. "Kdo vařil?"

"Dělaly jsme to obě," odpověděla Joan.

"Tak? Je to chutné,"

"Joan mi ukázala jak a někdy si to zase uděláme, Joe," dodala Gigi.

"Brzy."

"Dobrá. Joan, ty umíš číst, že?"

"Ano, proč?"

"Myslela jsem si, že to umíš. Je tu dopis od Joeovy matky, už tři dny. Myslela jsem, že si někoho pozvu, aby nám to přečetl, aie Joe pořád chtěl, abych mu stála, a taky je v tomhle vybíravý, kdo bude číst dopis od jeho matky."

"Gigi, Joan je návštěva. To není slušné."

"Joe, jakápak já jsem návštěva? Jestli jsem, nedojím tu snídani a nebudu pózovat — zavolám Antona a Freda a pojedu domu!" (Teď jsi mu to nandala, tlustá dámo!) (To je vulgární vtip, Euniko.^Jsem vulgární, šéfe. Popřemýšlej si o tom, sám jsi asi tak'vulgární jako budou oni, ačkoli jsem si tím nebyla jistá, dokud jsem se neprobudila ve tvé hlavě.) (Já se vzdávám. Ale Joe z nás nesmí dělat "návštěvu".) (Samozřejmě že ne. Vystrč bradu a přiměj ho, ať tě políbí — nikdy tě nelíbal za světla.)

Joe řekl střízlivě: "Promiň, Euniko."

Joan nastavila pusu. "Mělo by to tak být. Měl bys mě políbit a říci mi, že jsem rodina. Ne "návštěva".

"Má pravdu," souhlasila Gigi. "Musíš ji políbit a udobřit se s ní."

"Oh, sakra." Joe se postavil, přešel kEuničině židli, vzal její obličej do dlaní, sklonil se k ní a políbil ji.

"Rodina. Žádná návštěva. A jíst!"

"Ano, Joe. Děkuji ti." (Mohl to udělat líp.) (To víme obě.) "Ale, Joe, nepřečtu ti ten dopis, dokud to nebudeš sám chtít. Gigi, tys mě překvapila, když jsi dala najevo, že neumíš číst. Myslela jsem, že to poznám podle stylu, jakým člověk mluví. Máš špatný zrak?"

„Oči jsou v pořádku. Oh, jsem opravdová "mluvící žena". Mám nějaké školení, dělala jsem trochu divadlo. Pravděpodobně jsem se měla naučit číst — ačkoli nemohu říci, že by mi to chybělo. Počítač zablokoval moje předškolní záznamy a já se ocitla v šestém ročníku dřív, než na to někdo přišel. Potom už bylo pozdě cokoli měnit a tak jsem zůstala na "praxi". Mluvílo se p tom, že mě přeřadí na doučování, ale ředitel to zarazil. Řekl, že nejsou peníze ani pro ty, kteří by z toho mohli mít užitek." Zasmála se.

"Možná že na to měl nějaký vliv i fakt, že jsem byla méněcenná. No, ale stejně to nepotřebuji. Joe, mám najít ten dopis?"

"Jistě. Joan Eunika je rodina."

Joan zjistila, že se písmo matky Brancaové špatně čte, takže si nejdřív přečetla dopis pro sebe, aby se ujistila, že ho může přečíst i nahlas — a dostala se do problémů. (Euniko! Co s tím mám dělat?) (Dvojče, nikdy neříkej muži nic, co zrovna nepotřebuje vědět. Prováděla jsem cenzuru, jak bylo potřeba.

Dokonce i v některé tvé korespondenci, když jsi byl na tom špatně.) (Vím, žes to dělala, ty fracku,

protože jsem si některé dopisy, které jsi četla nahlas, přečetl ještě jednou.) (Šéfe, některé šly přímo do řezačky. A tenhle by tam měl patřit taky — takže to musíš číst výběrově.) (Ty jsi za něj byla vdaná, zlato, ale já ne. Nemám žádné právo číst jeho poštu.) (Dvojče, mezi mluvit "pravdu" a být "laskavý" já přesně vím, jakou cestu si zvolím) (Oh, bud' zticha, já nebudu posuzovat Joeovu poštu!)

"Chvilí to trvá, než si člověk zvykne na cizí rukopis," řekla Joan Eunika omluvně. "Dobrá, tady to je: ,jWá/ drahý chlapečku,

"máma se necítí moc — "

"Nečti to všechno," přerušil ji Joe. "Jen mi řekni, co píše,"

"To bude lepší," souhlasila Gigi. "Joeova matka se rozepisuje o různých pitomostech, jako jsou třeba hluční sousedé a jejich domácí zvířata, a o lidech, které Joe vůbec nezná. Chce jenom vědět, co je nového. Jestli něco je."

(Vidíš, dvojče?) (Euniko, stejně to nebudu cenzurovat. Oh, jistě, mohu vynechat hloupé pomluvy. A možná pozměnit formulace.) (To už je mnohem lepší, šéfe, a ty to víš.)

"Dobrá. Maminka píše, že ji zlobí žaludek — "

("Máma se necítí moc dobře a nikde není naděje, že by se mi ulevilo. Ten doktůrek říká, že to není rakovina žaludku, ale copak on to ví? Na ceduli má napsáno, že je internista, a každý ví, že internista není skutečný doktor, ale jenom student. Na co potom platíme daně, když mě může student z poloviny zabít, jako kdybych byla pes nebo kočka nebo něco, co vždycky rozřežou za zamčenými dveřmi, jak to říkali v televizi?)

"Joe, píše, že ji pořád bolí ten žaludek, ale že jí internista udělal testy — to je doktor, který se specializuje na tahle onemocnění, bývají velmi učení — a ten ji ujistil, že to není rakovina nebo něco takového."

("Ten nový kněz mi také nepomohl. Je to mladý usmrka-nec, který si myslí, že ví všechno nejlíp. Nebudu ho poslouchat. Tvrdí, že jsem dostala zrovna takovou péči jako kdokoli jiný, i když ví, že to není pravda. Člověk by musel být černocho, aby tady z nich něco vytřískal. My bílí lidé, kteří jsme vybudovali tuto zemi a zaplatili za to, jsme jenom špína. Když jdu na kliniku, přimějí tvoji matku čekat, zatímco mexická žena jde dovnitř první. Tak co tohle má znamenat?")

"Píše, že v jejich farnosti je nový kněz, mladší než ten minulý, a ten že si o tom vše zjistil a ujistil ji, že se jí dostává řádné péče. Ale stěžuje si, že někdy musí čekat na klinice dlouho, než na ni přijde řada."

"A proč ne?" řekl Joe. "Nedělá nic, jen zabíjí čas. Nepracuje."

("Ánnamaria čeká dítě. Ten usmrkaný kněz říká, že by měla jít do domova. Ty víš, jaké je to hrozné místo, tyhle domovy, a vůbec, není to americké, takhle rozdělovat rodiny. Ve staré vlasti to nedělají, a tak jsem to řekla inspektorovi. Člověk by si myslel, že když utrácí tolik peněz na lidi, kteří si to nezaslouží, že by mohli dát taky trochu peněz na slušnou rodinu, která chce jenom to, aby jí nechali na pokoji a neotravovali. To druhé Johnsonovo dvojče — ne to, které odešlo pro neprospěch ze školy, ale to, o kterém jsem ti říkala, že bylo venku na čestné slovo

— tak už ho zase zašili a byl nejvyšší čas! To je rodina, na kterou by se inspektor měl podívat — ale to ne, a ještě mi řekl, abych se starala o svoje věci. ")

"Nějaká Annamaria je těhotná."

Gigi se zeptala: "Kdo je to, Joe?"

"Moje malá sestra. Je jí dvanáct, možná třináct." Joe pokrčil rameny.

"No, ten jejich kněz si myslí, že by měla jít do domova pro nastávající matky, ale tvoje matka cítí, že by jí bylo nejlépe doma. Pak je tu něco o rodině sousedů, kteří se jmenují Johnsonovi."

"To přeskoč."

(,Můj chlapečku, máma od tebe nedostala žádný dopis od té doby, co Eunika zemřela. Copak ve vašem bloku není nikdo, kdo umí psát dopisy? Ty nevíš, jak se matka bojí, když nemá zprávy o svém malém chlapci. Koukám se do schránky každý den, bud' si jistý, že nikdo mi tam nemůže dopis čmáznout dřív, než se k němu dostanu. Ale žádný dopis od mého malého Josia tam není—jen inzerce a jednou za měsíc inkaso.")

"Píše, že už od tebe dlouho nemá žádné zprávy, Joe. Chtěla bych pro tebe napsat dopis, než půjdu, cokoliv, co nadiktuješ — a poslali bychom s tím poslíčka, abychom měli jistotu, že to dostane,"

"Možná. Díky." Joe moc nadšeně nevypadal. "Uvidíme později. Nejdřív budeme malovat. Je tam ještě něco? Jen to řekni."

(Euniko, tady to bude tvrdý oříšek.) (Tak to přeskoč!) (Nemohu\)

("Viděla jsem tě v televizi a skoro jsem dostala infarkt, když jsi řekl, že jsi dal pryč miliardu dolarů, na kterou jsi měl plné právo. Copak pro tebe tvoje vlastní matka nic neznamená? Nevychovávala jsem tě a nemilovala a nestarala se o tebe, když sis zlomil klíční kost, abys se mnou takhle zacházel. Běž rovnou za tou slečnou Yohan Bassing Bock Smithovou a řekni jí, že si může klidně setřít tu svoji nechutnou ironii z obličeje, protože já chci právoplatný díl toho, co mi patří, a já to taky dostanu. Už jsem byla za právníkem a ten řekl, že odhaduje moje šance tak padesát na padesát, jakmile jsem mu zaplatila tisíc dolarů na výdaje. Řekla jsem mu, že je zloděj. Ale ty teď řekneš té na-foukané slečně Smithové, aby zaplatila, nebo ji můj právník dostane do vězení!!!/

"Někdy si myslím, že nejlepší by bylo prostě se spakovat a přijet se všemi za tebou, než zaplatí. Ale možná, že zůstanu tady. Bylo by těžké opustit všechny naše staré přátele tady v Philly, ale ty taky potřebuješ někoho, aby se ti staral o domácnost, teď, když nemáš žádnou ženu, která by to pro tebe dělala. Nebylo by to poprvé, co bych se obětovala pro svého drahého chlapce.

Tvoje milující matka."

"Joe, tvoje matka zřejmě viděla to přelíčení ohledně určování mé identity na videu a slyšela tvoji výpověď před soudem. Zdá se, že byla zklamaná, když se dozvěděla, že jsi dal peníze na zřízení Euničina památníku, když sis je mohl nechat."

Joe nic neříkal.

Joan pokračovala: "Píše, že možná sebere celou rodinu a navštíví tě, ale je to formulováno tak, že si nemyslím, že by to opravdu udělala. To je vše a ještě tě moc pozdravuje. Joe, chápu, jak by tvoje matka mohla být rozčarovaná z toho, co jsi udělal —"

"To je moje věc. Ne její."

"Mohu to dokončit, Joe? Z jejího dopisu se domnívám, že musí být chudá, a já jsem taky byla chudá a vím, co to obnáší. Joe, myslím, že tvůj památník pro Euniku byla nádherná věc, nejslechetnější pocta manžela památce svojí ženy, o jaké jsem kdy slyšela. Z celého srdce s tím souhlasím a myslím, že Eunika by se tím cítila velmi poctěna. (To ano, šéfe. Ale možná že to přehnal, co? Jake mohl Joea zaopatřit malou rentou — aspoň peníze na jídlo — které by šly z toho. Ale Joe opravdu nikdy neuměl dělat věci napůl — bral buď to všechno, nebo nic; to je celý Joe.) (Snad to můžeme dát do pořádku, drahá.)

"Joe, když bych já platila tvé matce apanáž — ty víš, že si to mohu dovolit! — tak to by neznamenal, že ty profituješ z Euničiny smrti."

"Ne,"

"Ale já bych chtěla! Je to tvoje matka, byl by to druh dodatečné vzpomínky na Euniku. Řekněme, že by stačilo —"

"Ne," opakoval jako stroj.

Joan Eunika si povzdechla. "Měla jsem být raději zticha a zařídit to prostřednictvím Jaká Salomona." Naučila se z paměti zpáteční adresu se záměrem nějak to udělat. "Joe, ty jsi roztomilý muž a já chápu, proč ti Eunika byla tak oddána — sama jsem se do tebe zamilovala a myslím, že to oba víte — nechci ale nijak vytlačit tebe, Gigi; tebe mám ráda zrovna tak. Ale, Joe, jakkoli jsi milý a šlechetný..., jsi také trochu tvrdohlavý." (Samozřejmě, že je, šéfe, miláčku, ale nemá cenu snažit se lidi změnit. Tak toho nech. Nemusela ses tajně učit tu adresu; mohla jsem ti ji říct.)

"Joan."

"Ano, Gigi?"

"Strašně nerada to říkám, zlato — ale Joe má pravdu a ty se mýlíš."

"Ale —"

"Vysvětlím ti to později, popovídáme si, až budeme pózovat. Skoč si do koupelny, jestli chceš, a já zatím spláchnu nádoby: Joe chce začít."

Joan byla překvapena, když se dověděla, že při pózování mohla poklábosit s Gigi. Ale Joe ji ujistil, že výraz obličeje, který potřebuje, má zachycený na fotografii; teď jenom potřeboval, aby se nehýbaly. Stálo ho dokonce ještě více úsilí naaranžovat je než den předtím. Povídání mu nevadilo, pokud na něco

nemusel sám odpovídat. Avšak Joan měla stejně tendenci šeptat, zatímco Gigi mluvila normálním tónem jako při rozhovoru tváří v tvář.

"Teď ti řeknu, proč nesmíš posílat peníze Joeově matce. Ale počkej vteřinku — udělal to znovu. Joe! Joel Natáhni si šortky a přestaň se natírat tím samoopalovacím krémem." Joe neodpověděl, ale poslechl, "Joan, jestli máš peněz na rozhazování, tak je spláchni do záchodu, ale neposílej je Joeově matce. Ona je notorický pijan."

"Oh."

"Jo. Joe to ví, její inspektor přes sociální zabezpečení to ví; nedávají jí peníze na rodinné výdaje v hotovosti — dostane jeden z těch růžových šeků, ne ten zelený. A přesto, když ji nikdo nevidí, vezme potraviny a vymění je za muškátové víno. Ty její potíže se žaludkem — zapomeň na to. Ledaže bys jí chtěla pomoci, aby se upila k smrti. Nebyla by to žádná ztráta. A děti by na tom možná byly lépe."

Joan si povzdechla. "Já se to nikdy nenaučím. Gigi, celý život někomu dávám peníze. Nemohu říci, jestli to někomu prospělo, ale vím, že jsem nadělal hodně škody. Já a moje proříznutá pusa."

"Tvoje zlaté srdce, drahá. Tentokrát bys ale peníze neměla dávat. Já to vím, přečetli mi hodně jejích dopisů. Ty jsi tenhle upravila, že?"

"Bylo to znát?"

"Já jsem to poznala — protože vím, jak ty dopisy jinak znějí. U prvního jsem se poučila, abych nikdy nikoho nenechávala to číst nahlas Joeovi: hrozně ho to rozčiluje. Takže si to poslechnu já — hned si to zapamatuji, kdysi jsem se naučila svoje roličky už po dvou hlasitých přečteních, než jsem zjistila, že nejsem herečka — a Joeovi pak řeknu jen to, co potřebuje slyšet. Doufala jsem, že budeš dost chytrá na to, abys to tak udělala bez říkání, a nemýlila jsem se — jediné že jsi to mohla pozměnit ještě trochu víc a Joe by byl spokojený."

"Gigi, jak je možné, aby takový hodný člověk jako Joe — a tak talentovaný — pocházel z takové rodiny?"

"Jak se stalo, že kdokoli z nás je tím, kým je? Prostě se to stalo. Ale — podívej, nikdy není slušné se v tom nějak hrabat, že?"

"Neměla jsem se na to ptát."

"Myslela jsem, že by to nebylo slušné ode mě. Ale stejně se na to zeptám. Často jsem se divila, zda Joe má vůbec nějaký vztah ke své matce. Vždyť vůbec nevypadá jako ona; Joe má fotku, na které je jeho matka asi ve věku, ve kterém je teď on. Vůbec si nejsou podobní."

"Možná že je po otci."

"No, možná. Ale s Pawem Brancou si nejsem moc jistá; opustil ji před mnoha lety. Jestli Paw Branca je jeho otec. Jestli ona vůbec má nějakou představu, kdo by mohl být jeho otcem."

"Myslím, že tohle je často problém. Podívej se na mne — jsem těhotná a nejsem vdaná; nemohu kritizovat."

"Ty nevíš, kdo to udělal, dralíá?"

"No... ano. vím. Ale nikdy, nikdy, nikdy to nikomu neřeknu. Vyhovuje mi nechat si to pro sebe a mohu si to také dovolit,"

"No — nic mi do toho není a vypadáš spokojeně. Ale co se týče Joea — já si myslím, že je sirotek. Něčí nemanželské dítě, které skončilo u téhle děvky, avšak nedokážu říct, jak k tomu došlo. Joe o tom nemluví. Nikdy vlastně moc nemluví — jediné když vysvětluje věci modelce. Ale jeho matka na něho měla přece jen v jednom směru pozitivní vliv. Hádej jaký."

"To nevím."

"Joe nepije. Jistě, koupíme pivo pro přátele, když jsou

peníze, ale Joe ho nikdy nepije. Nedotkne se džbánu. Nezapojí se do knihu, když to znamená vzít narkotikum. Víš, jak to teď s drogami vypadá — všechny jsou mimo zákon, ale koupíš je tak snadno jako žvýkačku. Mohla bych ti ukázat tři dealery jenom v tomto jednom komplexu budov, u nichž si můžeš koupit, na co si vzpomeneš. Ale Joe se ničeho nedotkne." Gigi byla v rozpacích." Myslela jsem, že je to určitý druh podivínství. Oh, nikdy jsem nebyla žádná narkomanka, ale neviděla jsem nic špatného na tom, když jsme to občas s přáteli trochu rozjeli."

"Pak jsem s ním začala bydlet a byl úplně na mizině a já taky a jídlo byl náš jediný luxus a — no od té

doby, co si mé vzal, jsem se ničeho nedotkla. Nechci', cítím se skvěle. Je ze mne nová žena."

"Ty samozřejmě vypadáš šťastně a zdravě. A ten "velký Sam", ten už měl návyk?"

"Návyk to nebyl. Ale Sam by snědl, vypil a vykouril cokoli, za co by někdo jiný zaplatil. Oh, nepíchal si do žíly

nehodilo se to k obrazu gurua a jehla zanechává stopy

a on byl na svoje tělo pyšný."

"Co jsi dělala, než jsi se stala jeho žákyní?"

"Myslíš jeho životelkou. Totéž — byla jsem modelka a kurva. Co jiného může člověk dělat? Hlíдалa jsem děti. Chvíli jsem roznášela nápoje jako nahá servírka, ale propustili mne, jakmile si sehnali holku, která uměla psát — byla to diskriminace a mohla jsem se bránit, protože jsem nikdy nepopletla objednávky; mám lepší paměť než lidé, kteří si to všechno zapíší. Ale zatraceně, nemá cenu se někde držet zuby nehty, když tě tam nechtějí. Joan, říkala jsi, že jsi celý život rozdávala peníze."

"Přeháněla jsem, Gigi. Nikdy jsem moc neměla, až po druhé světové válce. Myslela jsem to tak, že jsem nebyla lakomá, když jsem byla malá, když se na každý niklák tvrdě vydělávalo."

"Niklák?"

"Pěticentová mince. Razily se tenkrát z niklové slitiny a taky se jim podle toho říkalo. Desetníky a dokonce i dolary bývaly stříbrné. V podstatě jsme měli zlatou měnu, když jsem byl dítětem. Potom v průběhu hospodářské krize jsem byl zcela na mizině asi šest měsíců — a jiní lidé mi pomohli — a později jsem zase některým pomohl já, někdy to byli titíž lidé. Ale začal jsem se vzdávat peněz ve velkém měřítku teprve tehdy, když jsem jich měl víc, než jsem dokázal utratit nebo chtěl investovat, a daňové zákony to tenkrát upravovaly tak, že bylo lepší je darovat, než si je nechat."

"To je legrační způsob, jak zacházet s penězi. Ale samozřejmě, já daně nikdy neplatila."

"To si jenom myslíš, že ne. Začala jsi už toho dne, kdy ses narodila. Možná že jednoho dne eliminujeme smrt, ale pochybuji, jestli někdy eliminujeme daně."

"No... nebudu se s tebou hádat, Joan, ty o tomhle musíš vědět víc než já. Kolik peněz jsi asi darovala?"
„Oh, neobnášelo to víc než několik tisíc až do druhé světové války a většina z toho byly půjčky, o nichž jsem věděla, že se nikdy nevrátí. Záznamy jsem si schovávala roky — až pak jednoho dne jsem záznamovou knihu spálila a bylo mi lip. Od té doby — to bych se musela zeptat v účtárně. Několik miliónů."

"Několik miliónů Dolarů?"

"Hele, broučku, nebuď tak ohromená. Za určitou hranicí peníze už nejsou peníze, ale jen čísla v knize nebo desetinné čárky na počítači."

"Nebyla jsem přímo ohromená. Jen zmatená. Joan, nemám vůbec pojem o takovém množství peněz. Sto dolarů, tomu rozumím. Dokonce i tisíc. Ale to, co jsi říkala, to je jako státní dluh: pod tím si nedokážu vůbec nic představit,"

"Já taky ne, Gigi; je to jako šachová partie — hraje se jen pro hru samotnou a už jsem z toho unavená. Hele, ty mě nenecháš nakoupit potraviny, i když bych je pomohla sníst. Přijala bys ode mne milión dolarů?"

"Uh..., ne! To by mě vyděsilo."

"To je ještě moudřejší řešení než to, které jsi učinila před snídání. Ale nalistujme si Diogena!"
vKdojeto?"

Řecký filosof, který celý život zasvětil hledání čestného muže Á nikdy ho nenašel."

Gigi se zamyslela. "Já nejsem moc čestná, Joan. Ale myslím, že jsem našla čestného muže. Joea,"

"Také si to myslím. Ale, Gigi, smím říci, proč si myslím, že jsi lak mazaně řekla ne? Oh, byla to jen taková vytáčka, ale kdybys byla řekla ano, nevyhnula bych se závazku. Udělala bych to však pro tebe strašně nerada A můžu ti říct proč? Co je špatného na tom, být bohatá?"

"Myslela jsem, že když je člověk bohatý, tak to musí být zábavné."

"Je to zábavné, určitým způsobem. Jestliže jsi opravdový boháč — a to já jsem — peníze znamenají moc. Neříkám, že není příjemné mít moc. Vezmi si mne, kdybych bývala neměla ty hříšné peníze, nebyla bych tu a nepovídala si s tebou; byla bych mrtvá. A mně se to tady líbí, když mě takhle objímáš a když Joe maluje obrázek nás dvou, protože si myslí, že jsme krásné — a to jíme. Ale "moc" pracuje oběma

směry; muž — nebo žena — který ji má, jí neunikne. Gigi, když jsi bohatá, nemáš přátele; máš pouze nekonečně mnoho známých."

"Deset minul," řekl Joe.

"Odpočinek," řekla Gigi.

"Co? Vždyť odpočíváme,"

"Tak vstaň a protáhni se, bude to dlouhý den. Když Joe říká, že jsme pózovaly padesát minut, tak to bude pravda; používá hodiny, které oznamují čas zvukovým signálem. A dej si šálek kávy; já si taky dám. Kávu, Joe?"

"Ano."

"Smíme se podívat?"

"Ne. Snad kolem poledne."

..Musí mu to jít dobře, Joan, jinak by to vůbec neodha-doval. Joe, Joan mi řekla, že bohatý člověk nemůže mít přátele."

"Hej, počkej, nedořekla jsem ti to. Gigi, bohatý člověk může mít přátele. Ale musí to být někdo, koho nezajímají jeho peníze. Jako jsi ty. Jako je Joe. A ještě ani to neznamená, že to je přítel. Nejdříve ho musíš najít. Pak o něm musíš tohle vědět, což — je! — těžké zjistit. Takových lidí není mnoho; dokonce ani jiní bohatí lidé pravděpodobně nepřipadají v úvahu. Dále si musíš získat jeho přátelství... a to je pro bohatého člověka těžší než pro jiné lidi. Boháč bývá podezřívavý a cizím lidem neodkrývá svou pravou tvář — a to není dobrá cesta k navazování přátelství. Takže když se to vezme kolem a kolem, je to pravda — když jsi bohatý, nemáš přátele. Pouze známé, které si držíš od těla, protože tě už dříve zranili." Gigi se náhle obrátila od kuchyňské linky. "Joan. My jsme tvoji přátelé."

"To doufám." Joan se podívala nenápadně od Gigi na jejího manžela. "Cítila jsem vaši lásku v našem kruhu. Ale

nebude to snadné, Gigi. Joe se na mě dívá a nemůže si pomoci, aby nevzpomínal na Euniku — a ty se na mě díváš a jen se divíš, jaký to má na Joea vliv,"

"To neděláme! Řekni jí to, Joe."

"Gigi má pravdu," řekl Joe jemně. "Eunika je mrtvá. Ona chtěla, abys dostala to, co máš. A pokud jde o mne — to moje bolení břicha, dostal jsem se z toho v kruhu," (Šéfe, nebude vám vadit, když na chvíli vylezu ven a trochu se tu proběhnu? Člověk má rád, když ho někdo aspoň trochu postrádá.) (Euniko, nesmíme ho zraňovat. To bylo vše, co se dalo dělat, aby se ta rána zhojila.) (Já vím. Ale příště, až nás políbí, tak budu mít pokušení promluvit a říci mu, že jsem tady.) (Om Máni Padme Hum.) (Om Máni Padme Hum — čert už aby vzal tebe i s tím Diogenem. Pojďme domů a zavolejme Robertovi.) (Zlatíčko, zůstaneme tady, dokud nepraskne kost a my nevysajeme morek.) (Dobrá, dobrá. Ta Gigi je ale zrovna tak hezká jako naše malá zrzka, že jo?)

"Joe, chci, abychom my tři byli přátelé, kteří nikdy neporuší ve svých srdcích náš kruh. Ale nebudu na vás klást příliš velké nároky. Nebylo by to fér k tobě, nebylo by to fér ani k Gigi — dokonce ani ke mně ne. Gigi, neřekla jsem, že nemám žádné přátele. Pár jich mám. Vás dva. Doktora, který se o mě staral a vůbec mu přitom nezáleželo na penězích. Sestru, kterou si ten doktor bude brát a jež je mi tak blízká jako vlastní sestra. Mé čtyři řidiče a strážce — s těmito čtyřmi jsem těsně spjata, Joe, protože vím, že to byli tvoji a Euničini přátelé. Je to podivná situace; jsem víc jejich děťátko, o které se starají, než jejich zaměstnavatel nebo přítel. A ještě mám jednoho, jen jednoho přítele z doby, kdy jsem byla Johannem Smithem — bohatým, mocným a často nenáviděným člověkem."

Joe Branca řekl měkce: "Eunika tě milovala."

"Já vím, že ano, Joe. Bůh ví proč. Snad jen proto, že Eunika měla v sobě tolik lásky, že ji mohla kolem sebe rozdávat. Kdybych byl zatoulané kotě, Eunika by si mě vzala a milovala by mě." (Mnohem víc, šéfe.) (Zlatíčko.) "A Joe, ty znáš, anebo jsi se s ním aspoň setkal, mého jediného přítele, který se mnou setrval. Jaká Salomona."

Joe pokýval hlavou. "Jake je fajn!"

"Znáš Jaká?"

"Znám. Má dobrou auru,"

Gigi řekla: "Joe, není to ten, co ti řekl o mně? Ten vyjednávač?"

"To je on." Joe se podíval zpět na Joan Euniku. "Zeptej se Jaká. A teď na trůn."

"Tak pojd', Joan. Když nezaujmeš pozici okamžitě po ukončení přestávky, tak kouše."

Joe je zase nervózně obskakoval, než je usadil zpátky do správné pozice, pak posunul Joan obě nohy a jednu Giginu nohu do postavení trochu odlišného od původního návrhu

— udělal několik kroků nazpět a pro změnu se zase za mračil..., otočil se ke stojanu a začal oškrabávat část plátna malířským nožem. Gigi řekla tiše: "Teď už nás nenechá, abychom se při obědě podívaly."

"Proč ne?"

"To ví jen Bůh. Nejsem si jistá, jestli Joe ví, proč dělá tu změnu. Ale něco bylo špatně a teď přestal dělat podle předlohy a pracuje přímo podle nás. Nebude to zdaleka tak brzy, než bude ochoten nechat nás, abychom se na to podívaly. Takže zmrzni, miláčku. Nekýchej, ne aby tě někde začalo svědět, dokonce nesmíš ani zhluboka dýchat."

"Ani mluvit?"

"Mluvení je vše, co je nám dovoleno, pokud se nebudeme hýbat,"

"Já se ani nepohnu. Gigi, byla jsem tolik potěšena, když jsem zjistila, že Joe a Jake se navzájem dobře znali. Zнала jsi Jaká také?"

"Setkala jsem se s ním. Jen jsme se minuli. Já jsem odcházela a pan Salomon přicházel, bylo to, když jsem ještě byla najatou modelkou, než jsem odešla od Velkého Sama." (Dvojče, o tomhle mluví dost neurčitě — a Jake se nikdy nezminil, že by navštívil Joea poté, co vyřídil obchodní záležitosti.) (Euniko, na co narážíš? Asi se to stalo, když Jake dával do pořádku tvůj bankovní účet a nájemní smlouvu a takové věci.) (" — a věci", máš vážně pravdu. Podívej se, šéfe, nebuď naivní. Oba oplakávali tutéž dívku — mne — a Joe dovede být němý jako ryba, když mu to

vyhovuje.) (Euniko, ty máš ale sprosté nápady!) (Jéé\ A tohle mi řekne "Smithová bez kalhotek". Vím moc dobře, o čem mluvím, dvojče: žila jsem s Joem léta. Nebuď pořád zatičeně jak z dvacátého století.) (Euniko, samozřejmě že jsi znala Joea lépe, než jsem ho znala já, a nikdy bych Joea nekritizovala, bez ohledu na to, o co by šlo. Myslela jsem Jaká.) (Co tě přivedlo na myšlenku, že znáš Jaká líp než já? A podívej se na Joea — je pěkný, co? A Jake má oči. Šéfe, takhle nic nevyčmácháme. Musíš zjistit, co ví Gigi.)

"Předpokládám," řekla Joan opatrně, "že Jake sem musel přijít služebně. Eunika zemřela a nezanechala závět' a vím, že Jake to zařídil tak, aby Joe mohl vybírat z jejího konta. Možná že to propláceli jako pojištění, nejsem si jistá."

"Joan, já nevím. Proč se nezeptáš Jaká, jak Joe navrhoval?" (Protože Jake o tom bude lhát, šéfe.

Zapomeň na to, muži lžou o těchto věcech daleko víc než ženy. Kdo se zajímá o to, kde muž obědval, jestliže přijde domů na večeři včas? Já ne. Dal jsi mým "obscénním nápadům" co proto a teď mám o čem přemýšlet. Ale šéfe, ty jsi nevyzpytatelná malá děvka — která nemůže věřit ani sama sobě.) (Ty courou, kdybych na tebe mohla vztáhnout ruku, tak bych ti naplácala!) (A kdybys mohla, tak já bych tě nechala. Je to tak vzrušující, dostat naplácano, není—liž pravda, drahá? Celá akce se pak rozjede jako raketa.) (Oh, strč si to někam!) (Kam, dvojče? A co? A jak je to velké?)

"Nepotřebuji se ptát Jaká, Gigi. Vím, že se stýkali v obchodních záležitostech, vím, že Jake obdivuje Joeovu bezúhonnost. Jen jsem si prostě neuvědomila, že Jake myslel na Joea jako na blízkého přítele. Jestli je to tak."

Gigi Brancaová vypadala zamyšleně. "Těžko říci. Tehdy jsem pracovala v rámci sdružení malířů a Joe mě platil. Pan Salomon — Jake, jak mu říkáš — se objevil jednoho večera, když už jsme končili, a Joe mi ho představil jako bývalého jednatele své ženy, právníka, jak řekl; Joe neužíval žargon, když nemusel. Viděla jsem ho ještě párkrát, myslím, že tu byl ze stejného důvodu. Ale od té doby, co jsme se vzali, nepřišel." (Samé plané zvaném, šéfe. Znamená to jen to, že nechce prozrazovat tajemství jiných lidí. No je hezké to vědět — konec konců.)

„To není důležité. Gigi, jak získal Joe své umělecké vzdělání? Nebo je to génius od přírody?"

"Obojí, Joan. Řeknu ti to raději rovnou, protože by ti to trvalo celou věčnost, než bys to dostala z Joea. Joe říká, že všechno, co se umělec může naučit, je technika. Říká, že kreativitu se nelze naučit a že každý umělec ji má trochu odlišnou. Jestli vůbec nějakou má — Joe si myslí, že většina lidí, kteří si říkají "umělci", nemá žádnou. On je nazývá

"malíři cedulí" a dodává, že by byl raději dobrým malířem reklam než podvodníkem, který sám o sobě říká, že je umělec."

"Vidíš, co tu Joe má. Táhleten můj portrét dokončil včera a další jsou porůznu ve studiu. Viděla bys mnohem víc, kdybys prohledala kavárny a knihkupectví a galerie na tomto konci města. Akty, které vypadají lépe než ve skutečnosti — nemusela bys hledat jeho podpis. Většinou je to druh čtverce, není tam, jen když si obraz někdo přivlastní. Jó, Joe umí dělat sexy obrázky, viděla jsem ho, jak to dělá, pak ale barvu oškrábal — protože jsem se ho zeptala, proč nedělá ty sexy obrázky pořád, když se tak dobře prodávají. Pokrčil rameny a řekl, že to nebylo podle jeho gusta.

Joe ví, že není Goya nebo Picasso nebo Rembrandt nebo kdokoli z těch mistrů — a ani nechce být; jen prostě chce malovat svoje vyznání, svým způsobem a prodat toho jen tolik, abychom se najedli. No někdy si myslím, že se z toho zblázním, když vím, že kdyby maloval jen jednu takovou lechtivou scénku tak chamtivě, jako mu to lehce jde, že by nám to zajistilo obživu na celé měsíce. Ale už jsem mu to přestala navrhopat, protože Joe vždycky jen pokrčí rameny a řekne: "Nekreslím do bulvárních plátku a ty to víš, Gigi." Joe je Joe a je mu úplně jedno, co dělá nějaký jiný umělec nebo jestli ho jeho práce proslaví nebo mu přinese peníze nebo něco takového. Záleží mu na tom tak málo — no hodně našich přátel jsou také umělci nebo si tak aspoň říkají, ale Joe se nezajímá o to, co malují, a nebaví se s nimi o práci. Když jsou to dobří lidé, mají srdce, dobré vibrace, Joe je rád navštěvuje nebo je zve sem..., ale Joe by si nenechal opotřebovat polštáře Rembrandtem, když by se mu nelíbilo, jak se chová. Joe chce jen malovat — svým způsobem. A ještě chce, aby nemusel spát sám,"

Joan řekla zamyšleně: "Nepředpokládám, že by Joe musel spát sám moc často."

"Asi ne. Ale Joe by nespál třeba ani s trójskou Helenou, kdyby se mu nelíbil její přístup. Zmiňovala jsi se o svých chlapcích — o těch dvou, kteří tě sem přivezli, a pak máš ještě dva další, že? Jednoho velkého černocha? Jmenuje se Hugo?"

"Ty znáš Huga?" zeptala se Joan s potěšením.

"Nikdy jsem se s ním nesetkala. Připadá mi jako africký mýtus. Víím o něm jen dvě věci. Že ho Joe chtěl malovat... a že ho Joe miluje."

"Spirituální láskou, tedy — ačkoli jsem si jistá, že by s ním Joe šel na kutě, kdyby Hugo chtěl." (Bude muset stát frontu! Já jsem ho viděla první.) (Bud' zticha, ty nenasyto.) "Domnívám se, že se to nikdy nestalo — a Joe si nikdy na nikoho nedovoluje. Ani mně nikdy nedělal milostné návrhy, já jemu taky ne; poprvé jsme na to prostě skočili beze slova a hodili jsme se k sobě tak dobře jako šunka s vejci." (Hmm! Některé dívky mají ale štěstí. Já jsem mu musela nastavit nohu.) (Ty jsi hrozně nedočkavý typ, zlato; to Gigi není.) (Ty zaplatíš za tenhle pokus, šéfe.)

"Vím jistě, že Joe nikdy neotravoval Huga s pózováním; raději by měl Huga za přítele, než aby ho měl jako model — ačkoli mi Joe řekl, že měl v hlavě dva obrazy. Jeden měl zobrazovat Huga na aukci, kde měl být na prodej. Byla by to scéna z historie s bělošskými paničkami v davu — záběr z blízka, celá postava, Hugo měl vypadat trpělivě a unaveně, jinak všude samé hlavy a ramena bělochů... a bělošské ženy taktak, že neslínaly."

"Ale Joe říká, že ten obraz nemůže namalovat; rozvířilo by to staré problémy. A druhá věc, kterou opravdu toužil malovat — prostě jen Hugo, veliký jako hora a vůbec žádné sexuální symboly — kromě toho, že velký hřebec je sexy, ať už chce, nebo nechce, to si myslím já — prostě jen Hugo, silný a moudrý a vážně důstojný — a milující. To jsou Joeova slova, která jsem posbírala dohromady. Joe to chce namalovat a nazvat to "Jehovali"."

"Gigi, možná že bych mu mohla pomoci."

"Cože? Nesmíš Hugovi ani říci, aby pózoval pro Joea; to by se Joeovi nelíbilo. Ozval by se proti tomu."

"Drahá, nejsem dnešní. Ale možná že bych mohla Huga přimět, aby to viděl jinýma očima a pochopil, že pózovat pro Joea je správné. Nemůže vadit, když to zkusím." (Šéfe, řekni Hugovi, že jsi sama pózovala pro Joea nahá. A pak počkej, až mu to dojde.) (Samozeřejmě, Euniko, ale to je jen taktický manévř.)

(Dvojče! Snad nepřemýšlíš o tom, že se pokusíš svést Huga, že ne? Ztraceně, to by nestálo za to! Nech Otce Huga na pokoji.) (Euniko, takový blázen zase nejsem. Hugo si může přát cokoli, co mám já: zabil toho nechutného chlapa, který zabil tebe. Ale nikdy bych mu nenabízela to, co by nepřijal. Kdybych to udělala, myslím, že by odmítl — a pak by se za mě pomodlil. Přikláním se k Joeovu názoru; беру Huga takového, jaký je"—a nikdy se nebudu snažit mu zkroutit niku.) (To bys ani nemohla. Jeho paže jsou silnější než tvoje stehna.) (Myslela jsem to "psychologicky", dvojče, a ty lo víš.)

"Ještě jednu věc, Gigi — Joe by se musel vzdát toho názvu obrazu."

"To neznáš Joea, Joan. Nikdy nemění názvy."

"Tak si ho bude muset jen myslet. Hugo je stejně neoblomný ve svých zásadách, jako je Joe. Nedovolil by, aby na jeho portrétu byl název "Jehovah". To by byla v jeho očích svatokrádež. Ale kdyby byl Joe ochoten podržet titul v tajnosti, myslím, že bych mohla dodat tělo. Promluv si s Joem. Ale ty jsi mi ještě neřekla, kde Joe získal svoje vzdělání."

„Oh. Joe vždycky kreslil; určitě by se byl naučil číší, pamatuje si to, co vidí. Když mu bylo asi čtrnáct, zadrželi ho přes noc ještě s nějakými jinými chlapci ve vyšetřovací vazbě a seržant, který je tam hlídal, se podíval na nějaké studie, které Joe udělal, když jen tak zabíjel čas a čekal na předvedení k soudci a na pokárání. Jedna ta studie zobrazovala toho seržanta — a Joe ho viděl jen pár minut."

"To byl pro Joea takový zlom. Ten seržant ho zavedl ke knězi a ten zařídil, že ho vymazali z policejního hlášení, a oba ho vzali k místnímu umělci a ukázali mu ty dětské ski-cy."

"Ten chlápek byl tak napůl, trochu se zabýval uměním, trochu byl komerční — vzpomínám si, že dělal návrhy na peníze. Byl ovšem napůl i jinak. Takový uzavřený člověk. Možná že se mu ani tak nelíbily Joeovy náčrtky, ale udělal s ním takovou transakci. Joe se stal modelem. Mohl se pohybovat po jeho ateliéru a používat jeho materiál a dělat si skicy podle jeho jiných modelů — a za to pózoval, když ho potřeboval. Oba na tom vydělali; víš, jak Joe vypadá teď: když mu bylo čtrnáct, vsadím se, že byl krásnější než mnohá dívka — a není sponi o tom, že ten člověk si to myslel taky."

"Takže Joe to vzal a brzy tam i jedl a spal, a tak se dostal zcela z vlivu své matky, což byla ta nejlepší věc, jaká se mu kdy stala. Joan, byl to ateliér s jednou postelí jako tenhle,"

"Myslíš, že Joe byl jeho mileneček? Gigi, já odmítám být šokována. Ačkoli je mi už devadesát pět let, snažím se myslet moderně."

"Joan, nemůžu tomu uvěřit, že ti je už tolik; to vůbec není reálné, jako ty milióny dolarů. Řekla jsem "uzavřený člověk", ne "homo". Ten umělec byl ženatý, nebo alespoň žil se svou nejoblíbenější modelkou. Je možné, že ta ho připravila o panictví. Ale na druhou stranu ho hodně naučila a pečovala o něj a byla na něj hodná, a tak to byla taková šťastná trojka."

„Ale ten umělec — pan Tony, jak o něm Joe mluvil — ačkoli nechával Joea používat jeho ateliér a stul a postel a manželku — byl však zároveň i přísným učitelem. Nedovolil by Joeovi malovat nožem na paletu nebo širokým štětcem nebo dělat nějaké deformace či abstraktní malbu nebo psychedelické zážitky — nutil ho, aby se učil kreslit. Anatomii. Kompozici. Techniku malby štětcem. Vztah světla a stínu. Celý ten nekonečný dril akademického umění až po mytí štětců a zametání podlahy. Joe říká, že kdyby nebylo pana Tonyho, byl by pořád kreslil na slupky od salámu. Joe zjistil, co umí dělat a co chce dělat, a naučil se, jak to dělat. Sice jak mi řekl, ne přesně to, co dělal jeho učitel — ale v každém případě jeho tvorba pevně stojí na staromódních základech akademického přístupu. Je to obtížná cesta. Ale Joe si našel zkratku. Může malovat přímo na plátno — dělá to už od naší poslední přestávky — a přiblíží to natolik fotografii, nakolik se mu zachce. Nebo to vymaluje natolik odlišně."

„— nikdy jsem neřekla, že chudý je lepší než bohatý, Gigi; to není. Ale oba, jak chudý, tak bohatý, mají nedostatky — a nejlepší je to pravděpodobně někde uprostřed, když se člověk dokáže vymanit z té úmorné dřiny, která je typická pro tuto úroveň. Ale — podívej, hlídá tě Joe, když jdeš na nákup?"

"Co? Samozřejmě, že ne. Oh, někdy teda jde se mnou a pomůže mi to odnést — ale ne že by mi dělal stráž. No jezdí se mnou dolů výtahem, když zrovna je taková denní doba, že by mohl být prázdný — myslím, že není žádný blázen a já také ne, abych hned očekávala nějaké přepadení. A totéž se opakuje, když se vracím nahoru a když jdu později, než jsme se domluvili, tak tam vždycky čeká. Ale jinak se pohybuji, jak mne napadne, jako jsem to vždycky dělala: nepřemýšlím moc o tom, kam jdu a kdy."

"Gigi, jsem si jistá, že nejsi tak pošetilá, avšak pochybuji, že jsi někdy šla do parku — "

"Ani v pravé poledne! Jednou jsem byla znásilněna a nijak se mi to nelíbilo. Nevyhledávám pohlavní styk s několika muži, kteří se střídají v tom, že tě drží na zemi. Každý park v tomhle městě by měli srovnat se zemí."

"Kdyby srovnali se zemí celé město, tak by to bylo možná lepší. Ale Gigi, ty se pohybuješ poměrně svobodně. Já nemohu. Neodvážím se objevit se někde ani s gardou, když nemám závoj, nemohu riskovat, že mě někdo pozná. Musím být ostražitá neustále. Jistě, ty se zavřeš na zástrčku — ale můj dům musí být tak silný, aby vydržel, i když na něj shodí bombu — už se to staio několikrát od té doby, co jsem ho postavila. Musím sledovat vše, od únosců a aten-tátníků až po obyčejné otrapy, kteří si na mne chtějí sáhnout."

"Mluvím teď jak o svém životě nyní, tak o muži "Jo-hannovi", kterým jsem bývala — příliš mnoho peněz přitahuje cvoky a kriminálníky a Člověk s tím nenadělá vůbec nic, jen že mám kolem sebe ve dne v noci strážu a bydlím v domě, který je pevností, a snažím se, aby mě nikdy nikdo nepoznal, a nikdy, nikdy nebudu žít to, čemu se říká "normální život". A kromě toho — Gigi, dovedeš si představit, jaká je to pro mne rozkoš, když mi někdo dovolí umýt nádobí?"

Gigi vypadala zmateně. "Vážně? Joan, teď jsem tě dobře nepochopila. Já vím, jak je to problematické, být bohatá; sledovala jsem to video Ale umývání nádobí není žádná rozkoš; je to příšerná nuda. Až příliš často jsem ho nechávala ve dřezu a pak jsem se tomu musela před snídaní postavit čelem. A když byla snídaně hotová, už jsem neměla na nic chut'."

"Tak já ti poradím, Gigi. Víím něco o Joeově matce; Eunika byla mojí sekretářkou léta." (Nikdy jsem se o ní nezmiňovala, šéfe!) (Mohla bys mě nechat zalhat mým vlastním stylem?) "Byla — a je to — prase a žije podle toho. Tady to není velké; když to budeš udržovat v čistotě, Joeovi nebude vadit, jestli se ti objeví nějaká ta vráska — a zestárneme všechny jednoho dne. Ale špinavá záchodová mísa nebo nádobí v dřezu mu připomene jeho matku."

Gigi řekla: "Joan, já se snažím. Ale nemohu uklízet a zároveň mu stát modelem."

"Snaž se, jak nejlépe umíš, zlato. Když to bude nutné, ošidiš spánek. Joe je muž, který stojí za zvláštní námahu,

aby si ho člověk udržel. Ale já mluvila o tom mytí nádobí

— pro tebe je to otrava, ale pro mne luxus. Umývat nádobí znamená pro mne "svobodu". Hele, jsme tu my tři, žádné služebnictvo — a za chvíli budu pryč a ty budeš sama se svým mužem a zavřete dveře a svět necháte tam venku. Já ty dveře nemohu zavřít. Uh... nech mě přemýšlet — čtyři mobilní strážci, velitel stráže, pod ním je dvanáct hlídačů pracujících v domě, tři jsou vždy ve službě a další na telefonu, což znamená, že ti ženatí — jichž je většina — žijí se svými rodinami pod mojí střechou — osobní sluha, ko morník, který o mě kdysi pečoval a teď se stará o hosty — nemohl jsem ho vyhodit; nikdy nepropouštím nikoho bez důvodně — dále majordomus, šéfkuchař, tři — je, už si to nepamatuji; v mém domě bylo asi šedesát dospělých, když jsem se naposledy ptal."

"Můj bože, Joan!"

"Ano, "můj bože"! Aby se starali o jednu osobu. A přece ani jednoho nemohu nechat jít. aniž bych ho nemusela nahradit někým jiným. Když jsem ten dům plánoval, dozíral jsem na projekt a provedení a chtěl jsem, aby služebnictvo bylo jen minimální. Dům je doslova přečpaný přístroji. Takové věci jako lokaj—robot nebo postel s různými fintami, která byla zkonstruována, aby mi umožnila obejít se bez ošetřovatelky o pár let déle, jak jsem stárnul. Víš, co to znamená? Prohrál jsem. Musím mít plný barák kontrolorů a údržbářů — jinak přístroje nebudou fungovat. Všechno to je jen komplikace — nikdy nemáš opravdové soukromí

— starat se jen o jednu osobu, která to takhle vlastně ani

nechce."

"Joan, tak proč se toho všeho nezbavíš? Přestěhuj se — a začni znovu."

"Přestěhovat se kam, drahá? Oh, přemýšlela jsem o tom, věř mi. Ale ono to vlastně není jen starat se o jednu osobu

— znamená to starat se o příliš mnoho peněz, peněz, které se mě drží... tak, že nemohu riskovat únos nebo cokoli jiného. Nemohu je ani vybrat a spláchnout je do záchodu; takhle se s velkými penězi nezachází. Ale i kdybych mohla a udělala to — nikdo by nevěřil tomu, že jsem to opravdu udělala. Jen bych si vlastně sundala brnění a pravděpodobně bych nezůstala naživu ani dva dny. Mimochodem — máš ráda kočky?"

"Strašně ráda! Teď mám slíbené koťátko."

"Dobře. A teď mi řekni — jak se zbavíš kočky, která u tebe vyrostla?"

"Co? No té se nezbavíš. Když jsi slušná."

"Souhlasím. Gigi. Měla jsem mnoho koček. Ty se jich nevzdáš. Ale kdybys k tomu byla přinucena, nechala bys kočku nějak humánně utratit — nebo kdybys na to měla žaludek, zabila bys ji sama, aby se to nějak nezfušovalo. Ale nedala bys pryč kočku, která u tebe vyrostla; to je skoro nemožné. Ale Gigi, lidi zabíjet nemůžeš."

"Tomu nerozumím, Joan."

"Co bych měla dělat s Hugem"! Je u mne už mnoho let; dělá tu jedinou věc, kterou umí — kromě kázání, které se nepočítá. Gigi, věrné služebnictvo, to je závazek na celý život, zrovna jako když máš kočku. Jistě, mohou si sehnat jiná zaměstnání. Co bys dělala, kdyby ti Joe řekl: Ztrat' se. Spolu jsme skončili."

"Plakala bych."

"Myslím, že moji sloužící by neplakali — ale já ano,"

"Aie odešla bych!"

Joan si povzdechla. "A ta ochranka, co ji mám kolem sebe, by asi odešla taky, řekla bych; jsou schopní, jinak bych je neměla — a mám dost peněz na to, abych zajistila, že o takové jako je Hugo, je dobře postaráno: to je jedna z dobrých věcí, když je člověk bohatý — jestliže peníze jsou vše, co je třeba k nápravě něčeho, co napravit můžeš. Gigi, musí existovat řešení, jak ven z této šlamastyky a já ho najdu — jen jsem se ti snažila ukázat, že to není tak jednoduché, jak to vypadá na videu. Tím řešením možná bude něco tak jednoduchého jako opětovná změna mého jména a nebo to, že si nechám udělat plastiku a odjedu někam jinam."

„To ne, nesmíš si změnit obličej,"

"Nesmím, máš pravdu; nemám právo měnit tuto tvář. Je Euničina: jsem jenom její správce. Kdybych ji změnila, Joeovi by se to nelíbilo — a několika jiným lidem také ne. (Počínaje mnou, šéfe.) (Nebudu měnit tvoji krásnou tvář, zlatíčko. Buduji s láskou opatrovat.) "Nechám to, jak to je — ale budu si muset brát závoj. Ta tvář byla až příliš často na videu, fotografována a miliónkrát byla v novinách. Ale je tu určitý způsob, jak se s tím vypořádat."

Joan Eunika se dívala na téměř dokončený obraz skoro s úžasem. Věděla, jaké překrásné tělo zdělala: věděla, že i

Gigi je krásná svým způsobem; viděla, že ty "řecké děvy" jsou ony dvě s Gigi, a neshledávala ani v jediném detailu, že by nebyla zachována perfektní podoba každé z nich.

A přece "realismus" Joea Brancy byl fantazií. Ty dvě nymfy na mýtině byly tak smyslné, vzrušující a svůdné, že věděla, že ona ani Gigi takové nebyly — když ležely rozvalené na pódiu z prken a tlachaly o všem možném od alkoholismu až po neumyté nádoby.

"Tak co myslíš?" zeptala se Gigi. "Řekni, co chceš, Joe absolutně nedbá na ničí názor kromě svého vlastního."

Joan se zhluboka nadechla a povzdechla si. "Jak to vlastně dělá? Tvrdnou mi bradavky, jen když se na to dívám — a přece jsme to my dvě, jak ležíme a celé hodiny si povídáme a ani trochu se kvůli tomu nenamáháme. Probraly jsme všechno, kromě tématu "A" — ani jsme se neobjaly, protože jsme musely

zůstat nehybné. A přece člověka tato malba na plátně zasáhne a upoutá tě gonádami a přitiskne tě. Určitě to bude působit stejně i na muže."

Joe promluvil za jejich zády. "To jen tak klame."

Joan odpověděla. "Prý to jen tak klame, sakra, Joe. Moje oči mne neklamou, jsem okouzlena. Chci si to koupit!"

"Ne."

"Co? Oh, sakra. Ty jsi to chtěl prodat nějaké staré lesbě. Ale Bůh ví, že když je mi devadesát pět, tak jsem starý dost a cítím se natolik lesbou, že mé to opravňuje se na ten obraz dívat."

"Je tvůj."

„Cp? Tohle mi nemůžeš udělat. Zamýšlel jsi ho prodat, říkal jsi to. Gigi, zastaň se mě."

Gigi se rozhodla neodpovědět. Joe řekl tvrdohlavě. "Je tvůj, Joan. Jestli ho chceš, tak si ho vezmi."

"Joe, ty jsi ten nejpaličatější muž, jakého jsem kdy potkala, a vůbec nechápu, jak s tebou Gigi může vycházet. Jestli mi dáš tu malbu, tak ji okamžitě zničím —"

Joe pokrčil rameny. "Tvoje chyba. Ne moje."

"— ale když mi ji prodáš za tvoji obvyklou cenu, vezmu ji s sebou a dám ji Jakoví Salomonovi, aby si ji pověsil nad postel, takže se bude probouzet šťastný každé ráno." (Teď jsi mu dala ránu, dvojče! Nyní zasypeme střelami ty, kteří přežili.) "Je to tvoje volba, Joe. Dej mi to a rozsekám to na hadry. Ale prodej mi to — a dostane to Jake Salomon. Oh, mohl bys mi s tím také utéci, pak to dát do galerie na prodej — a přidělat mi práci tím, že bych si musela najmout detektivy, aby vysledovali, kde jsi to vystavil, a koupit si to prostřednictvím těch obchodníků. Co bych s tím udělala potom, to neřeknu. Nebo by sis to dokonce mohl nechat pro svoje vlastní potěšení; to je docela dobrý nápad."

Gigi řekla: "Přestaň být tak umíněný, Joe. Byl bys rád, kdyby to Jake měl."

"Gigi, kolik si Joe řekne za takovýhle obraz?"

"No, ceny většinou navrhuji já. Většinou je prodávám na yardy, podle velikosti,"

„Vážně? A kolik stojí tahle velikost?"

"Tak pokusila bych se za tuto velikost dostat asi dvě stě padesát dolarů."

"To je směšné!"

"Skutečně, Joan, když vezmu v úvahu, že já a Joe jsme to dělali celý včerejšek večer a dnes — nezapočítávám tvůj čas, ale ty to kupuješ, takže jsem nedávala příplatek za druhou postavu — když tohle všechno vezmu v úvahu a provizi, kterou platíme, není to tolik —"

"Drahoušku, myslela jsem "směšně" málo. Za posledních dvacet let jsem nekoupila mnoho uměleckých děl, ale vím, že to není nic menšího než tisícidolarový obraz — a může jít ještě nahoru, jak situace dovolí. Řeknu ti tohle: kdyby Jake zemřel a ten obraz šel do aukce, neprodal by se už jenom za pár tisíc — mohlo by to být mnohem víc, protože já bych na té aukci určitě byla a zasloužila bych se o to, aby obraz zůstal v rodině. Ale teď cenu nezvyšuji; to nikdy nedělám. Stanovila jsi cenu na dvě stě padesát dolarů; přijímám. Je to dobrý obchod."

"Joan, opravdu mě nikdy nenecháš domluvit."

"Oh. Promiň, zlato."

"Snažím se prodat obraz této velikosti za dvě stě padesát dolarů, když vystavujeme v galerii. Ale polovina z toho jde galeristovi: to je jediný způsob, jak sehnat místo na vystavování. Takže tobě to dáni za sto dvacet pět."

"Ne."

"Proč ne?"

"Zrovna takové „ne", jako řekl Joe mně. Když už jsi trochu zběhlá v obchodování, neměla bys nikdy prodávat pod cenou. Myslím, že tě okrádá; provize by měla být dvacet pět procent, ne víc. A hlavně nesnižuj cenu, kterou budeš

požadovat na něm — takhle se obchodovat nedá. O umění toho sice moc nevím..., ale vím toho zatraceně hodně o obchodování. Hotově, nebo šekem?"

"Hotovost je fajn. Jestli máš tolik u sebe. Nebo zaplatíš,-až budeš chtít."

"Chci zaplatit hned a chci dostat potvrzení, aby i legálně byl ten obraz můj — dřív než by tvůj svěhlavý manžel mohl zase zkřížit moje plány. Mám tu stvrzenku napsat za tebe, děvčátko moje?"

"Oh, mam na to natištěné formuláře a umím napsat čísla a podepsat se. Neboj."

..Dobře. Ale já chci něco jiného."

„Co, Joan?"

"Chci být políbena. Byla jsem hodná holka a pózovala jsem celý den a nikdo mi za to nedal ani pusu. Takže chci, aby mě Joe políbil, protože byl na mě předtím tak ošklivý — a chci políbit tebe, protože jsi mi s ním pomohla. Joe, políbíš mě?"

"Ano."

"To už je lepší. Joe, doprovodil bys dvě pěkné holky — mě a Gigi myslím, a ne nějaké potrhle blázny — dolů do supermarketu? Jestli nám Gigi koupí biftek na oslavu, chci dokázat, že ho umím udělat na grilu. Koupila bys nám ho, Gigi?"

"Jistě! Hovězí, nebo koňský?"

Uh... zlato, jsem nucena přiznat, že jsem už v potravinách nenakupovala roky. Co ty myslíš?"

„No... já bych radši ten koňský."

"Cokoli řekneš. Pokud nám neprodají chomout."

25

Barmská delegace v Organizaci spojených národů vyslovila obvinění, že tak zvané lunární kolonie byly jen zástěrkou pro spiknutí Číny a Spojených států a pro postavení vojenských základů na Měsíci. Tajemník Výboru pro kontrolu péče o ochranu přírody a znečištění odmítl zprávu, že vysoká zvěř v Yosemiteckém národním parku "vymírá po stádech kvůli znečištěné vodě na rozedmu plíc." Uvedl, že se tam provádí ozdravující ekologické znovuoobnovení rovnovážného stavu — není třeba bít na poplach — a že nové stádo bude mnohem odolnější než jakékoli předtím.

„Aeverend Dr. Montgomery Chang, doktor teologie, nejpokornější čelný představitel Obchodní společnosti, vyjádřil před subkomitétu nepsaného práva justičního výboru Senátu svoji podporu projednávanému zákonu, podle kterého by měli učitelé zen buddhismu a příbuzných disciplín získat federální oprávnění jako "léčitelé de facto a dejure," "Tito ilegální guruové poskytují racionálnímu mysticismu medvědí službu. Nikomu by se nemělo dovolit, aby vyučoval meditaci, ásánám nebo transcendentním filozofii bez

přísné kontroly výboru, zrovna tak, jako není dovoleno lyžovat, surfovat nebo rámovat obrazy bez vykonání příslušné zkoušky. Myšlenka, že tento zákon by oklestil posvátné garance prvního dodatku ústavy, je čirý nesmysl; naopak tyto jistoty chrání." Při výslechu uvedl, že by byl ochoten pokorně sloužit jako předseda nějaké takové komise, kdyby se od něj taková oběť požadovala. Akce na záchranu lidí, kteří přežili hurikán Hilda, stále pokračují a ztráty na lidských životech vzrostly na 1908 osob.

Ministerstvo vnitra udělilo dočasnou výjimku pro mezistátní předávání informací týkajících se nepokojů, kterých se zúčastnily více než tři osoby, a dále udělilo druhou výjimku na zákaz publikování prvního nařízení cenzora pod nejpřísnějšími tresty. Tajemník ministerstva oznámil prezidentovi, že zpravodajské služby a video dobrovolně spolupracovaly v zájmu všeobecného prospěchu. Ve věci totožnosti obchodního magnáta Johanna S. B. Smithe bylo zasedání Nejvyššího soudu podle názoru žalující strany pozoruhodné jen tím, že se pan Justice Handy vzbudil uprostřed přelíčení, udeřil do stolu a zařval:

"Rozvod povolen!" a zase usnul a soud rozhodl sedm ku dvěma hlasům podpořit výnos nižšího soudu při uplatnění a zprůhlednění principu, jenž byl prvně vysvětlen v případě Pozůstalost Henryho M. Parsonse v. Rhode Island. Většina čtyř soudců a jeden z opoziční strany rozhodli, že v této záležitosti je zahrnuta také legální změna pohlaví; dva soudci smýšleli jinak; jeden soudce (pan Handy) se snažil na dvaceti stránkách dokázat, že laková směsice pohlaví je v rozporu se všeobecnými zájmy a je proti božím zákonům a že jak Johann Smith, tak Eunika Brancaová jsou z právního hlediska mrtví a že výsledný netvor právnicky vůbec neexistuje; devátý soudce vyjádřil svůj souhlas jednou větou, když řekl, že pohlaví bylo v celé této záležitosti irelevantní: další soudce, který patřil k souhlasící většině, poznamenal, že tělo dárce by mělo být ve veřejném zájmu clumrgicky sterilizováno a že Kongres by měl zavést takovou sterilizaci povinně pro případ nějaké podobné situace v budoucnosti. Žádný ze soudců si ve svých projevech nepovšiml třinácti dopisů atnic — curiae a jedné petice vyplněné u soudu. V prohlášení vydaném téhož dne (Illinois v. Sam J. Roberts) bylo usvědčení odloženo na základě toho, že majitel domu (zesnulý) neinformoval Robertse o jeho právech předtím, než se pokusil uvalit na něj vazbu.

Program speciál. OKAMŽITÉ V NEBI! Dvojice hledá jinou dvojici ke společnému obývání bezpečného domu & pro navázání láskyplného přátelství, tři ložnice, dvě koupelny, donášková služba, veškeré zařízení, v blízkosti soukromá škola s licencí, atriová zahrada. Počítačové typy (Rankin program) 690047, 890047 — jakýchkoli 85% — plus vhodný partner se bere v úvahu. "Jeden za všechny, všichni za jednoho!" Zálohy nepožadujeme, ale prosím, posílejte stereo fotky s ověřeným Rankinovým posudkem — P. O. BOX 69 Program, s. r. o.

Na základě důkazů předložených čínskou delegací komise pro atomovou energii při Organizaci spojených národů uvolnila toleranci pro obsah stroncia—90 v mléce. Reverend Thomas Barker z Long Beach v Kalifornii ve svém kázáníčku na videu s názvem Přesný—čas—pro—Boha prohlásil, že svět skončil o půlnoci 31. prosince 1999 a že vše od toho okamžiku byla "d'áblova iluze, bez tvaru, podstaty či reality."

Slečna Smithová pozdravila O'Neila a požádala ho, aby poslal Dabrowského a Freda s ní nahoru, aby jí přinesli dva velké ploché balíky, tak velké, že je museli překlápět, když chtěli projít dveřmi výtahu. Když se balíky, stráž i ona sama natěsnaly do výtahu, zamkla dveře a stiskla tlačítko "Držet", ale neudala žádné poschodí a odhodila pláštěnku. "Dovolte mi, abych vás na rozloučenou a jako výraz poděkování políbila, chlapci, ale proboha ať mi nešetřete barvu, nebo budu hrozně neupravená. Nejlepší bude, když jen podržíte můj obličej ve svých dlaních — a nemusíte spěchat."

Králce poté se na sebe podívala ve výtahu do zrcadla, zjistila, že make up a účes utrpěly jen mírně, nechala Dabrowského, aby jí přehodil pláštěnku kolem ramen, zmáčkla knoflík na svoje poschodí a zapnula si všechny knoflíky, takže byla opět zcela zahalená. Když výtah zastavil, nasadila si i závoj. "Tohle přijde do vašeho budoáru, slečno? Nebo do obývacího pokoje?"

"Nejdříve zjistíme, jestli je pan Salomon doma." Následovali ji dlouhou chodbou do Zeleného apartmá. Joan si všimla, že červené světlo "prosím — nevyrušovat" nade dveřmi Jaková salónku nesvítil, takže zmáčkla zvonek.

Z reproduktoru se ozvalo: "Vstupte!" Dveře se otevřely; vešla dovnitř. "Přineste je sem a to bude všechno,"

"Dobře, slečno."

Když odešli a dveře se zavřely, Jake vyšel ze své ložnice a měl rozčuchané vlasy. Prudce se zastavil.

"No! Kde jsi sakra byla?"

"Venku."

"Páni! Pět dní. Celých pět dní!"

"Vážně? Kuřata jsi nakrmil? Dal jsi prasatům šlichtu? Podojil si krávy?"

"O to tady nejde. Já — "

"O to tady jde, Jaku. Nic nebylo zanedbáno, když jsem byla pryč. Vztít si mě nechceš, takže se ti nemusím zodpovídat z toho, kam jdu a kdy přijdu. Opravdu pouze ze slušnosti jsem ti nechala u Cunninghama vzkaz, že odcházím. Dostal jsi ho?"

"Ano, ale — "

"Tak jsi věděl, že jsem v bezpečí — a v nutném případě jsi mi mohl poslat zprávu. Nebo jsi mohl za mnou přijet; byl bys býval vítán. Ty víš, že Joe by tě byl rád viděl — a Gigi je přátelská jako štěňátko."

"Gigi?"

"Znáš ji. Setkal jsi se s ní, myslím. Paní Gigi Brancaová."

"Cože!"

"Proč jsi tak překvapený, Jaku? Člověk se snad může znovu oženit — zvláště, když předcházející manželství bylo šťastné. Joeovo bylo a teď má nové a já jsem šťastná za něj — a Eunika by určitě byla šťastná také." (Samozřejmě, že jsem šťastná, šéfe. A nebudeme tak "ušlechtilé". Být "ušlechtilým" je mužská výsada. Oni tak myslí.)

"Tomu nevěřím."

"Co je na tom divného, když se vdovec znovu ožení?"

"Nedokážu si představit, že by si někdo, kdo měl za ženu Euniku, mohl vzít nějakou jinou ženu." (Ten mi fandí! Dvojče, dnes večer budeme k Jakovi zvláště milé.) (Jestli nezačne být on milý ke mně, tak bude dnes večer spát sám! Ale já nebudu\ Kdoví, jestli Anton a Fred už odjeli?) (Uklidni se, šéfe. A nech

Jaká, aby se taky uklidnil.) (Ještě ne, nenechám! Já mám pravdu, a ne on.) (Dvojče, zlato, jak dlouho ti bude trvat, než se naučíš, že mít "pravdu" nemá nic společného s tím, jak s mužem vycházet? Muži nemají logiku, jejich mysl takhle nepracuje. Ale je to nje-diná hra ve městě", když muž nemá pravdu a ty ji máš, je čas se omluvit. Řekni mu, že ti je to líto — a mysli to upřímně. Om Máni Padme Hum.) (Om Máni Padme Hum — někdy se mi zdá, že být ženou je až příliš těžké. Kdyby to nebyla taková zatracená legrace. Dobrá, zlatíčko, sleduj, jak ťio dostanu.) "Jaku drahý, je mi líto, že tě lak rozčililo, že se Joe znovu oženil — ale proč se nejdříve nepřesvědčit, zdali to vůbec byla chyba? Joe potřebuje ženu — i když to není Eunika. A je mi hrozně líto, že jsem tě znepokojila tím, že jsem byla pryč, když ses vrátil domů..., je mi to líto kvůli mně samotné; myslela jsem, že tě uvítám — s otevřenou náručí a šťastným úsměvem. Ale neočekávala jsem, že budeš pryč méně než týden, a měla jsem dojem, že i ty zamýšlíš zůstat tam déle — možná mnohem déle."

„No ano, opravdu jsem myslel, že tam možná budu muset nějakou dobu vydržet. Ale předseda Nejvyššího soudu mě přijal hned druhý den a ujistil mne, že to vyřídí co nejrychleji... a že viděl — neoficiálně — předběžnou kopii jednacího protokolu. A bylo to,"

"Hm! Finanční příspěvky na kampaň se někdy vyplácejí."

"Joan Euniko, takhle nikdy nemluv. Zejména ne o předsedovi Nejvyššího soudu Spojených států. Ano, je to tvůj dům. Přesto však může být odposloucháván"

"Promiň, Jaku. Byla to jen bezděčná poznámka. Moje ocenění ve skutečnosti míří tam, kam opravdu patří. K tobě.'1

„Víc Makovi než mně, moje drahá: ten chlapec je velice šikovný. Jak sehnal v předstihu kopii protokolu, uh, a dopravil ji k tomu správnému muži tak rychle, o tom nechci vůbec nic vědět."

"Oceňuji Makovo úsilí, oceňuji i Alekovo úsilí — ale nejvíc mého miláčka, vždy spolehlivého, naprosto skvělého Jaká." (Není to moc přehnané, Euniko?) (Šéfe, říkám ti to pořád: je nemožné pro ženu, aby to s poklonami pro muže přehnala. Když řekneš muži, že je vysoký osm stop, a budeš to říkat dost často, s očima široce otevřenými a rozechvělým hlasem, tak přede dveřmi vysokými sedm stop začne sklánět hlavu, aby vůbec prošel.)

Jake vypadal potěšené, a tak Joan pokračovala: "Mohu tedy předpokládat, že se vše již brzy vyřeší?"

"Broučku, ty nikdy neposloucháš zprávy?"

"Nikdy, když se tomu mohu vyhnout."

"No to bys měla. Je to za námi. Vyhrála jsi, definitivně a naprosto."

"Vážně? Nikdy jsem nepochybovala, že vyhrájeme, Jaku, když jsi tak skvěle všechno zařídil. Divím se jenom tomu, že se to všechno stalo tak rychle. Ano, asi jsem měla sledovat zprávy. Ale nemohla jsem v těch posledních několika dnech. Byla tu ta těžká práce — s Joem, myslím — a zdálo se mi, že bude nejlepší to udělat, až budeš pryč..., tak jsem zatnula zuby a dala se do toho."

"Joan Euniko, říkal jsem ti, abys nikdy k Joeovi nechodila. Říkal jsem ti to. Jestli tohle jeho nové manželství má nějakou šanci — ano, rozumově souhlasím, že by se člověk měl znovu oženit — ale jestli to vůbec má nějakou šanci, ty na to určitě kladeš příliš velké nároky. Až příliš velké, pravděpodobně. Uh... jak to vzal? Špatně?"

"Jaku, zůstala jsem tam pět dní. Kdyby to šlo špatně, copak bych tam vydržela aspoň jeden den? Úkol jsem splnila, všechno je v pořádku."

Jake byl překvapený, pak se zamyslel. "Hmmm! Je to jednopokojový ateliér... a jestli jsem stačil sledovat tvoje povídání, zůstala jsi přímo tam celých pět dní. Moje drahá, prosím tě, jak jsi "splnila svůj úkol"? Nebo nemám právo se ptát?"

Podívala se na něj a promluvila vážně. "Jaku, dlužím ti tolik, že vždycky budeš mít právo se mě zeptat na cokoli. Včetně toho, kam jdu a kdy přijdu, a neměla bych tě odbývat povýšenými odpověďmi." (Neříkáš mu tím, že by měl právo na pravdivou odpověď, že ne, šéfe drahý? Ty nevyzpytatelná malá děvko.) (Euniko, já Jakovi nelžu —) (Ježíš, ty teda kecáš!) (— víc, než je nezbytné pro jeho štěstí.)

"Jaku, splnila jsem svůj úkol — utřídila jsem Joeovy myšlenky o Eunice — pomocí "společné modlitby". Samozřejmě Gigiina pomoc byla při tom zcela nezbytná, ale to je jen jedna z věcí, kvůli nimž jsem si jistá, že bude pro něj dobrá. Ale jestli si myslíš, že jsem mu nabídla zombii — oživené tělo jeho mrtvé ženy — vím, že by to nebylo ono. Joe se mě nedotkl. Vlastně dotkl se mě před chvílí, přirozeně a bez napětí,

způsobem, jakým by se snad mohl dotknout své sestry," (Nějaký incest v Joeově rodině, dvojče? Nikdy si nejsem jistá.) (Ale už přestaň!) "Dokonce mě i políbil stejným způsobem. Ale, Jaku, — " "Co? Prosím, drahá?"

"Kdyby Joe chtěl toto tělo, které mám, samozřejmě by ho mohl mít: dlužím mu vše, co mu mohu poskytnout. Rozumíš tomu. ne? Souhlasíš? Nebo nemám pravdu?"

„Uh... ano, souhlasím. Ale myslím, že je dobře, že Joe nechtěl. Pro něj by to mohla být katastrofa... a pro tebe velký stres."

"Vím, že by to pro mě znamenalo velké vypětí. Ale snažila bych se usmívat, aby nic nepoznal. Když se nad tím zamyslím, jsem poctěná — a spadl mi kámen ze srdce — a jsem Joeovi hluboce vděčná, že mi místo toho poskytl láskyplné přátelství." (Je to takhle v pořádku, Euniko?) (V pořádku. A teď už odejdi od tohoto tématu.)

"To jsem rád, Euniko."

"Jaku, musíme stát tady, ještě jsem se nepřevlékla? Mám pro tebe dárky — dárky na přivítanou doma." Věnovala mu svůj nejkrásnější úsměv malé školačky. "Chceš se na ně podívat?"

"Jistě že se na ně chci podívat. A kde je moje dobré vychování, nechám tě tady tak stát. Pojď, sedni si tady a já ti vezmu kabát. Dáš si šery?"

"Později. Nebo šampaňské, abych tě přivítala doma. Na přivítání nás obou." Otočila se a on jí pomohl z pláštěnky. Odložil ji stranou a otočil se zpátky zrovna v té chvíli jako ona.

"Svata krávo!"

"Nevěděla jsem, že jsi hinduista, Jaku." Zapózovala a elegantně se mu vystavila na odív.

"Ty jsi byla oblečená takhle celou cestu přes město? Jen v barvě?"

"Proč ne, drahý? To je tvůj první dárek — od Joea pro tebe, z lásky. Hodila jsem si na sebe plášť, než jsem odešla z Joeova ateliéru, a nesundala jsem ho, dokud jsem se nedostala domů — dokud sis sám nerozbalil svůj "dárek". Nechtěla jsem, aby to viděly strážce, samozřejmě." (Ach, samozřejmě, dvojče — s výjimkou toho, že Joe jim dovolil, aby sledovaly každý tah štětcem, když se Gigi ujistila, že ti to nebude vadit. Řekni, Joan, když Gigi jede pro Hvězdu Texasu s Antonem a Fredem, jsem klidná. A Joe zůstane sám: má je rád. Co si o tom myslíš? Jednoduchý způsob, jak dodržet slib, který jsi jim dala, co?) (Euniko, teď máme v rukách tohoto muže.) (Oh, ty chudinko. Nejlepší způsob na světě, jak přivést jednoho muže k zuřivosti, je nechat svou mysl přelétat na jiné muže. Máš v sobě pořád trochu té puritánské dívky.) (Jaké puritánské dívky? Kdy? Av proč jsem si toho nevšimla? Nemůžeš myslet Jaká: je Žid. Když už o něm mluvíme, všiml si vůbec toho malého opomenutí v této róbě? A proč jsme vlastně nebyly znásilněny?) (Pochybují, že by si nevšiml, má oči navrch hlavy. A co se týče té druhé věci, určitá naděje tu je.)

"Joan Euniko, uvědomuješ si, že tohle je reprodukce — přesná, myslím si — dekoračního motivu, který jednou měla na sobě Eunika?"

"Samozřejmě, že si to uvědomuji: měla to na sobě tady... a nebyl jsem ještě tak blízko smrti, abych na ni nezářel. Nikdy jsem se nemohl rozhodnout, jestli tohle byly mořské mušle, nebo jen barva. Teď to vím. Joe se chtěl ujistit, že jsi to viděl hned poprvé, když v tom Eunika přišla. Řekl jsem mu, že jsem si téměř jistý, žeš tu ten den byl."

"No ano, byl. Krátce. Proto jsem to hned poznal."

"Vážně? Zdálo se mi, že jsem ti připomněl jeden z těch dnů, kdy jsi bral Euniku domů. Hmmm?"

"Joan, snažíš se čmúchat?"

"Ano,"

"Ženská, já neuspokojím tvoji chlípnu zvědavost."

"A co takhle uspokojit chlípnu samotnou? Moji, myslím."

"To je jiná věc."

"Už jsem se divila. Dosud jsi* mě ani nepolíbil. Mám se nejdřív osprchovat? Nebo ti to řeknu takhle: dala si Eunika načas, aby si nejdřív sundala barvu?"

"A já ti to řeknu zase takhle: Zavři pusu a buď zticha a ani nemukni a ať už od tebe sakra neslyším ani slovo, dokud ti nedám povolení promluvit."

"Ano, pane."

V podstatě poslechla na rozumnou dobu.

"Mohu už mluvit?"

"Ano, pokud se omezíš na prostá slova projevů náklonnosti. Některé ty tvoje spontánní poznámky byly dost ne-společenské."

"To je proto, že jsem sama dost nespolečenská, Jaku,

moje jediná láska. Jako dáma jsem se moc nepovedla. Ale na veřejnosti se budu snažit předstírat co nejlépe — abych dělala Eunice čest."

"Joan Euniko — "

"Sire?"

"Takhle to dělala i Eunika. Mezi lidmi byla perfektní lady... a naprosto bez zábran v soukromí. Právě v tom spočívala větší část jejího velkého šarmu. Některé spontánní výrazy, které užívala ona při určitých příležitostech byly mnohem více "nespolečenské", než cokoli, co jsem slyšel od tebe."

"Vážně, Jaku? Zнала nějaké takové, které já neznám? A líbí se ti to?"

"Hmm, neřekl bych, že znala něco, co ty neznáš; jen to snadněji použila, když už mi důvěřovala. Ano, mám to rád. Když se to používá spontánně."

"Jaku, já ti důvěřuji neomezeně — a pokusím se nijak nezabraňovat budoucí spontánnosti. To jsem nikdy nechtěla. Pořád se učím."

"Drahá holčičko, jsi fakt dobrá, když si občas uděláš pauzu. Myslím tím "odpočinek ode mne". A teď, když tě tu mám bezbrannou — a vidím, že "neomezeně" důvěřuješ — co se doopravdy stalo u Joea?"

"Pane, skutečnost, že vám důvěřuji — a to důvěřuji! — neznamená, že uspokojím vaši chlépnou zvědavost."

"Hmmm — ani Eunika by to neudělala, nikdy."

"Místo toho mi řekni, co se stalo tobě — u Joea."

"Zdá se, že jsme se dostali do slepé uličky. Raději si pojd' smýt tu barvu. Škoda, že jsem si tu naši mořskou pannu nevyfotografoval, než jsem ji rozmazal,"

..Neboj se, Jaku, můj milovaný; Joe udělal několik fotek a mám je v peněžence. Pro tebe. A mám taky dvě Euniky v tomtéž hávu —jednu pro tebe a jednu pro mne. A kromě toho mi Joe dal fotku čtyři krát pět centimetru toho nejneuvěřitelnějšího obrazu, kde se Eunika potápí jako mořská panna..., plus menší diapozitiv, který zachycuje Joea, jak to dělal. Jde o tutéž mořskou pannu bez mušli."

"Překvapilo by tě, kdybys zjistila, že už jsem obě ty fotky viděl? Jen jsem neměl tu drzost, abych o ně požádal Joea."

"Ne, nejsem překvapená, myslela jsem si to. Ale jinak jsem na něj nedělala žádný nátlak, Jaku; řekl, že má pro

mě dárek — a ukázalo se, že ty fotky jsou opravdu dárkem. Měla jsem je odmítnout? Bože uchovej. A teď nasadím do práce čmuchaly a ti vyčenichají, kdo ten obraz koupil. Chci ho vlastnit. Na ceně nezáleží."

"Vaše peníze vám nepomohou, slečno Smithová. Překvapilo by vás, kdybyste se dozvěděla, že já vlastním ten Brancaův originál? Je v Gibu."

„To se teda — zadlužím! Jaku, ty jsi ale starý tajnůstkář. Beru zpět deset procent z každého komplimentu, který jsem ti složila."

"To je v pořádku: nevěřil jsem tomu stejně víc než na devadesát procent. Ale jestli budeš hodná holka, tak ti ten obraz dám."

"Přijímám! Ale — no teď už nemá cenu otevírat ty balíčky. Bylo by to zklamání."

"Chtěla bys zase naplácat?"

"Ano,"

"Na to jsem příliš unaven. Pojd'me otevřít ty balíčky."

"No... mohli bychom otevřít ten menší. Ať se podíváš, jak Gigi vypadá, když si to nepamatuješ. Stojí to za to."

"Otevřeme je oba."

"Ten malý nejdřív?"

"Myslím, že ano."

"No... jen se na to tak mrkneme, nebudeme z toho dělat společenskou událost."

Joan Eunika trvala na tom, že se nejprve otevře "Bilitis zpívá". "No, Jaku?"

Uctivě hvízdla. "Ten kluk je génius."

..No, ano. Jeho rozhodnutí nechat dopadat silný sluneční svit na vaše dvě odlišné barvy'pleti bylo inspirativní."

"Zejména když neměl žádné sluneční světlo — jen polární zář filtrovanou smogem, měkkou jako staré plátno. Ta světlá místa vznikla, když nás noc předtím fotografoval pod světlomety. Potom další den podle nás maloval. Avšak trochu změnil pozici — a nevím, jak pak upravil nastavení světel. Já se v tom nevyznám."

"Co je v tom velkém balíčku?"

"Otevři ho."

Byly to "Tři grácie" — a všechny tři byly Joan Eunika. "Joe tomuhle říká "klamný obraz", Jaku — vyfotografoval mě třikrát — vymaž a oprav to — skoro třiatricetkrát na neutrálním pozadí, pak zkombinoval tři fotky na svoji

předlohu. Kdyby se mnou Gigi pózovala pokaždé, když bylo třeba, aby mě objala kolem pasu a tak dále, vyklouzla by jako had a nenarušila by mi pozici. Ale kdyby byl nepoužil ten "klamný" obrázek, bylo by to trvalo mnohem déle. A nejsou tyhle dolíčky na mém zadku roztomilé?"

"Zeno, už jsi domýšlivá až dost."

"Nejsem domýšlivý, Jaku; nebyl jsem hezký, ani když jsem byl mladý. Já vím, čím tahle krásná zadnice je. No, drahý? Plánuji to tedy tak, že "Bilitis" by byl pro mě a "Grácie" pro tebe — ale můžeš si vybrat sám."

"To je těžké vybírání!"

"Ten obraz, který mi necháš, nepůjde dál než dolů do haly. Kdyby sis mě býval vzal, což jsi zřejmě měl udělat, ty oplzlý starý násilníku, nemusel by ses teď rozhodovat; měl bys oba. Jaku, kolik by to tak stálo, koupit si zbytky uměleckých děl po galeriích?"

"No současné množství by nemělo vynést víc než deset centů za tucet, ale všechno se teď zdražuje. Mám to brát tak, že myslíš na Joea Branců?"

"Samozřejmě. Prodává svoje obrazy za směšně nízké ceny a platí jim neskutečnou provizi — ale prodá se toho tak málo, že ty dvě děti se skoro ani dosyta nenajedí. Zatímco různí podivíni a podvodníci a malíři cedulí jsou teď velká móda. Myslela jsem —"

"Můžeš přestat myslet: už vím, jak to navlékneme. Seženeme mu dobrého agenta, skupíme vše, co bude mít na trhu za pomoci nastrčených osob — a necháme si obrazy sami; je to spolehlivá investice... a koupíme tady umělecké kritiky, a pak dál ještě jinde, jak se bude stávat známějším. Otázka zní: Jakého úspěchu musí dosáhnout? Mám ho dostat do Metropolitany?"

"Jaku, nemyslím si, že Joe chce být slavný. A já nechci, aby to bylo tak podezřelé, že by mohl něco vytušit. Nebo že by to vytušila Gigi; ona je trochu zkušenější. Ne moc, to je pravda. Chci jenom, aby se jeho obrazy prodávaly pravidelně, aby Gigi mohla nakupovat jídlo a nemusela se bát, že nevyjde s penězi, a aby měla dost prostěradel na jedno použití, takže by je mohla vyměňovat každý den, když by chtěla. To dítě se snaží hospodařit tak, že ledničku má úplně vyžranou a polévku vaří z hadru na nádobí. Zkusil jsem si to v době krize a není to žádná legrace — a nevidím důvod, proč by to Gigi měla dělat, když se vdala za poctivého

umělce, který umí malovat — a pracuje na tom. Za takového, který netráví čas věčným držkováním nebo kouřením cigaret a vyprávěním o tom, jaké obrazy jednou namaluje. Joe maluje. Je to jak dobrý řemeslník, tak umělec. No možná že nevím, co to umělec je. ale vím, co je to řemeslník, a těch si vážím. Je jich už moc málo v tomto deka-dentním světě."

"Nemám žádné námitky. Uděláme to tak. I kdybychom museli jít až na patnáct centů za tucet."

"Dokonce i na pětadvacet. A teď konečně můžeme sundat tu barvu — musím poslat pro olivový olej — a ty bys mohl být tak hodný a říct Winnie, aby mi přinesla tu těžkou róbu, nebo bys ji mohl přinést sám, pěkně prosím, jestli ona není doma — ne, mohu se vrátit zpátky do pokoje ve své plášťence, to není problém a —"

"Hmmm."

"Udělal jsem zase nějakou botu?"

"Moje drahá, mám tu oznámení. Dr. Roberto Carlos Garcia y Ibañez s paní odjeli na své líbánky."

"Cože? Sakra, ta hnusná malá krysa! Nepočkala na svou velkou sestru, aby ji držela za ruku. Ale pro ně je to dobře! Jaku, to je báječné — myslím, že budu brečet."

"Dej se do toho, pobřeč si a já se zatím osprchuju,"

"Hej, to ne, budu plakat, až se Winnie vrátí. Osprchuju se s tebou a můžeš mě vydrbat. Na zádech, taní si na barvu nevidím; vepředu ne, jsem také unavená. Kdy k tomu došlo a víš, kdy se vrátí domů? A bože můj, musím pro ně vybrat apartmá; Roberto nebude chtít bydlet vedle mne a mít propojené dveře. A abych začaly přemýšlet o svatebním daru — mohla bych jim dát ten obraz, který sis neprohlédli; Roberto by stejně nedovolil, abych jim dala něco drahého, je to paličák." (Šéfe, je tu ještě nějaký jiný druh muže?)

"Nechápu, proč by Bob měl mít něco proti společným dveřím do tvé ložnice."

"Myslím, že tohle bylo míněno jako urážka. Snad by se mu to líbilo, drahý — mně by se to tedy určitě líbilo. Ale nevypadalo by to dobře vzhledem ke služebnictvu." (Sloužící ti můžou víš co!) (Všichni, Euniko? Už takhle nevím, co dřív.)

"Euniko, dovolil jsem si nařídit Cunninghamovi, aby připravil pro Garciovi Zlaté apartmá —"

"Skvělé! Nechám prorazit dveře z mého obýváku do jejich... a tím vznikne uzavřený okruh, který můžeme uzamknout mezi foyerem a horní knihovnou, až půjdeme za tebou do tvého apartmá — a pak ho můžeme nepozorovaně opustit a po anglicku se ztratit."

"Ti novomanželé by možná dali přednost samotě."

"Na to jsem nepomyslela. Ach ano. "Mám nějaké vlastní přátele, jak řeklo staré děvče."

"V každém případě budou zpět příliš brzo, než aby se stihly tesařské práce. Vím ze spolehlivého zdroje, že jistý nečestný člen tvého personálu se propůjčil k tomu, že zavolá paní Gardové okamžitě, jak se vrátí. Předpokládám, že tak již učinil. Řekl bych, že budou zpět, no, než se setmí."

"To bych ráda věděla, koho mám teď vyhodit. Copak tohle je sakra způsob, jak trávit líbánky?"

"Chápu, že drahý doktor tam byl nervózní — při pomyslení, že tě má chránit před jakoukoli újmou, zejména od té doby, co mezi sebou vytvořili zdravotnický tým."

"Co je to za nesmysl. Jsem průkopnický typ matky. Jsem drsná. Kdybych se setkala na prérii s krytými vozy, tak by mě byli připrahlí k volům. Ale jsem ráda, že se vracejí domů. Chci je políbit a poplakat si s nimi."

"Johanne, chvílemi se opravdu nemohu rozhodnout, zdali jsi hloupé mladé děvče — nebo senilní dědek."

"Když jsi mi naposledy řekl "Johanne", získal jsi nějaké jizvy. Drahý, nenapadlo tě, že bych mohla být obojí? Senilní hloupá mladá holka?"

"To je zajímavé. Jako možná pracovní hypotéza."

"Jestli je to tak, jsem dobře přizpůsobitelná hypotéza — Jaku, jsem tak šťastná jako kočka, která se ocitla o samotě s pečeným krocenem. Když to s Joem máme naplánované a Nejvyšší soud si uvědomuje moji změnu, tak moje poslední obavy jsou pryč. Život je jedna dlouhá rozkoš, ze které se mi až točí hlava. Dokonce ani ráno nezvracím."

"Nechápu, proč bys měla — colH (Šéfe, myslela jsem, že mu to neřekneš?) (Euniko, musí se to dozvědět brzy... a nemohu ho nechat, aby to prostě zjistil, nemohu to udělat Jakovi. Ted' je na to ta pravá chvíle — aby se to oficiálně "dověděl jako první".)

"Řekla jsem, že jsem netrpěla ranní nevolností, Jaku. Jsem zdravá jako řepa a jediná změna, kterou jsem zaznamenala je, že mám hlad jako vlk."

"Chceš, abych uvěřil, že jsi těhotná?"

"Nekoukej na mne jako přísný otec, Jaku. Jsem zbouchnutá a jsem šťastná jako blázen. Mohla jsem si to ještě pár dní nechat pro sebe, ale chtěla jsem ti to říci dřív, než by si toho někdo jiný mohl všimnout. Ale buď hodný a považuj to za svoje privilegium — protože Winnie okamžitě jak to zjistí, tak o mě začne pečovat a strachovat se. Což není zrovna to, co by měla nevěsta dělat. S trochou štěstí to před Winnie utajím, dokud nebude také těhotná." (Šéfe, co tě přivádí na myšlenku, že Winnie chce být v jiném stavu?) (Používej hlavu, Euniko — pět ku jedné, že měla lepicí pásku na místě, kde obvykle bývá ten implantát.) (Já nemám hlavu, šéfe — jen tu tvoji a té to moc nemyslí.) (To má být stížnost? Jestli budeš

takhle mluvit, tak se s tebou neožením.) (My už jíme svoji, šéfe.) (Já to vím, milovaná. Ale teď tiše; musím žonglovat s vejci.)

, JSuniko — je to jisté?"

"Ano. Testy jsou pozitivní."

"Dělal ty testy Bob? Nebo nějaký felčar?"

"Vztah pacienta a lékaře je v pořádku. Ale felčar to nebyl. Tuto linii informací nesledujte, právníku."

"Hned se vezmeme."

"Hergoi, nevezmeme!"

"Euniko, žádné nesmysly!"

"Pane, žádala jsem vás, abyste si mě vzal už dávno. Vy jste důrazně odmítl. Zeptala jsem se po čase.

Zase jsem byla odmítnuta. Rozhodla jsem se, že už svoje přání neobnovím a neudělám to ani teď.

Nevezmu si tě. Ale budu poctěna a potěšena, když budu moci být dále tvou milenkou, dokud to půjde — a více než potěšena, když mi dovolíš, abych se stala tvou konkubínou, až budu zase v provozu. Miluji vás, pane. Ale nevezmu si vás."

"Měl bych ti naplácat."

"Myslím, že by mi to nijak neublížilo, drahoušku. Ale nevěřím, že bys mohl vztáhnout ruku na těhotnou ženu." (A teď ho nakopni do druhé holeně, šéfe. Ty malá čarodějnice.) (Euniko, ty se do této hádky nevměšuj. Jsem nejen odmítnutá žena: jsem také starý Johann Smith, kterého nikdy nezahnal do úzkých. Jake nás může mít kdykoliv, jistě. Ale ani mě nenapadne mu dovolit, aby teď ze sebe dělal "ušlechtilého", když jsem v tom.) (Šéfe, takže my si ho nikdy nevezmeme? To by byla chyba, drahý; potřebuje nás.) (A my potřebujeme jeho, Euniko. Jistě, vezmeme si ho — až porodíme. Poté.) (Šéfe, děláš velkou chybu.) (Když je to tak, tak ji dělám. Nikdy jsem nedělal malé chyby — jen velké.)

"Neřekl jsem, že ti naplácam, Euniko — řekl jsem, že bych "měl". Co se stalo? Jasně si pamatuji, že jsi mi řekla, že jsi se postarala o antikoncepci."

"Vaše paměť vás neklame, sire. Je to přesná citace, jelikož jsem to formulovala co nejpečlivěji.

"Postarala" jsem se o ryto věci tak, jak se mi to právě hodilo. Pokaždé. S tebou. S jinými. Pokaždé jsem se postarala tak, jak jsem zrovna potřebovala — v té určité době a s tím určitým mužem"

"Hmmm! To je ta nejnezřetelnější odpověď, jakou jsem kdy slyšel. Dovol, abych to řekl jednodušeji. Euniko, přivedl jsem tě já do jiného stavu?"

"Na to neodpovím. Ty víš, že se mnou spal alespoň ještě jeden muž — ale já bych mohla být nevěstou celého regimentu. Jaku, nevzal sis mě, když jsem byla panna; nevzal sis mě, ani když jsi ze mě udělal svou milenkou. Takže kde jsem přišla k tomu dítěti, po tom ti nic není a nemáš žádné právo se mě na to ptát a — ať tě mám jakkoli ráda! — nebudu tolerovat už ani jednu otázku na toto téma. Ani teď, ani v budoucnosti! Koho jsem si vybrala za otce svého dítěte, to je moje věc. Ale můžeš si být jist, že jsem vybírala pečlivě, měla jsem oči otevřené a byla jsem při smyslech. Ty se chováš jako otec, který jedná se svou vzpurnou dcerou nebo jako sociální pracovník, jenž se snaží zjistit, kdo je zodpovědný za neoprávněné těhotenství. A víš, že to není ta situace. Je mi devadesát pět let — jsem mnohem starší než ty — a mohu si dovolit třeba tučt bastardů, když budu chtít — a proč ne — a jsem dost bohatá na to, abych řekla světu, ať mi vleze na záda. Jaku, chtěla jsem se s tebou podělit o dobrou zprávu. Ty ses rozhodl, že to budeš brát jako špatnou zprávu, a nadáváš mi kvůli tomu. To nemohu akceptovat, pane. Udělala jsem chybu, že jsem ti to řekla. Mohl bys prosím považovat tu věc za důvěrnou a nikdy se o ní už nezmiňovat?"

„JÉuniko."

"Ano, Jaku?"

"Miluji tě;"

„Miluji tě, Jaku."

"Kdybych byl o dvacet let mladší — dokonce i o deset let! — byl bych si tě vzal už dávno. Když jsi mi to neřekla

a když nemám žádné právo se ptát; v tom máš pravdu

odpustila bys pyše starého muže, kdybych se rozhodl vě

řit, že já jsem ten muž, kterého sis vybrala? Slibuji, že

bych si to nechal pro sebe."

"Jakobe, jestliže jsi se rozhodl tomu věřit, jsem poctěna. Ale nežádám žádné sliby. Kdyby ses rozhodl toto veřejně vyhlásit, nikdy bych nezalíbnula svého nejstaršího a nejbližšího a nejmilovanějšího přítele tím, že bych to popřela. Pyšně bych se usmívala a svým chováním bych to potvrdila. Ale, Jacobe můj milovaný, tobě to ani nepotvrdím, ani nepopřu — to nikdy neudělám. Udělala jsem to ze své vůle. Já samotná jsem rodič toho dítěte." (Pozor na slova, šéfe! Málem jsi se prořekl.) (Vzal to jako rétorický obrat. A kdyby mě opravdu podezíral, vyšetřování mu potvrdí, že se mýlil. Hank Olsen ví, na které straně je chleba namazaný máslem. Na té mojí, tak je to.) (A datum si Jake bude moci zkontrolovat, takže si bude jistý, že to je jeho. Hmnm —) (Pořád si ještě myslíš, že jsem blázen, Euniko?) (Ne, šéfe — jen jsem neklidná. Někdy mě vyděsíš k smrti.)

„No, Euniko, podle zákazů, které jsi na mne uvalila, to vypadá, že to je vše, co si o tom můžeme říci."

"To byl můj záměr, Jaku,"

"Pochopil jsem. A jak bys ráda strávila zbytek dnešního dne — alespoň než se vrátí novomanželé? Budeme hrát karty?"

"Jak si přeješ, Jaku, samozřejmě."

„Mám lepší nápad. Jestli se ke mně chceš připojit. Myslím, že by to mohla být legrace."

"To bude legrace, Jaku. Všechno, co dělám s tebou, je vždycky legrace. Dokonce i když hrajeme jenom karty,"

"Tohle je hra pro dva hráče, když se to hraje správně. Zatelefonuj Makovi, požádej ho, aby jeho tajemník tu věc rozjel a — vezmeme se. Když budeme mít štěstí, můžeme být svoji v devět nebo v deset hodin — a ještě si stihneme zahrát ty karty, než půjdeme spát."

"Ach. Jaku! "Karty"!"

"Odpověz mi, ženo. Jednoduché "ano", nebo "ne". Nebudu se s tebou hádat... a vícrát tě o to nepožádám. A vysmrkej se a utři si oči — vypadáš hrozně."

"Čert aby tě vzal, Jaku! Ano! Nech mě, ať se vysmrkám."

Myslím, že jsi mi zlomil žebra, ty tyrane. To jsou mi způsoby, jak zacházet s nastávající matkou."

"Udělám něco horšího, než že ti zlomím žebra, jestli od tebe uslyším nějaký další nesmysl. Teď zavolej Makovi — musím si vymyslet nějakou přijatelnou lež, která by ho opravňovala k tomu, aby zplnomocnil koncipienta k vydání speciálního povolení."

"Proč to musí být tak nesmyslné, Jakobe? Myslela jsem, že řekneš Makovi, že jsi mě přivedl do jiného stavu?"

"Euniko, chceš, abych to tak řekl?"

"Jakobe, vezmu si tě co nejrychleji to bude možné, je mi jedno jak. Doufám, že Winnie a Roberto se objeví včas, ale nehodlám na ně čekat; mohl bys přijít k rozumu. Myslela jsem, že raději prohlásíš, že jsi mi to udělal a že víš, že s tím souhlasím a potvrdím to. Tak to takhle Makovi řekni. Řekni to komukoli."

„A neděsí tě to?"

"Jaku nejdražší, možná že to je ten nejlepší způsob, jak to zařídit..., protože zanedlouho se Bůh a všichni ostatní dozvědí o "tichém svědku". Jaku? Vzpomínáš si na můj první den svobody? Den poté Mak podmíněně potvrdil moji identitu a zbavil mne poničenství soudu."

"Moje drahá, ne ten den pravděpodobně nezapomenu."

"Ani já ne. Odpočítej si dvě stě šedesát sedm dní. To bude ten den, kdy by se "tichý svědek" měl objevit."

"Říkáš mi, že jsem otec tvého dítěte."

"To vůbec ne, sire. Byla jsem rozrušená a unikla jsem ze řetězu, takže si dovedeš představit, že jsem strávila den tím, že jsem byla y jednom kuse s někým v posteli." Zasmála se blaženě. (Šéfe, to je skoro pravda — ale zní to jako hlučná reklama.) (Je to pravda, Euniko; formulovala jsem to co nejpečlivěji. To je druhý nejlepší způsob, jak lhát — říkat pravdu tak, aby to vypadalo, jako že to pravda není.) (A já jsem si myslela, že já vím, jak lhát.) (Měl jsem o mnoho let víc praxe, milovaná — a jako dítě jsem měl mnohem víc důvodů lhát než ty. Lhaní je umění; člověk se mu naučí jen dlouhou praxí)

"Přestaň s těmi nesmysly, Euniko, nebo zahájím náš společný život tím, že ti dám pořádné kázání. Dobrá, řekneme to Makovi; pravda je často to nejjednodušší řešení. Ale musíme mít v pořádku lékařské

vysvědčení; Mak může zařídít, abychom nemuseli čekat, ale tohoto požadavku nás nezbaví. Můj doktor pro mě to potvrzení vystaví i bez vzorků krve a bez udělení testů, ale co ten tvůj šarlatán, o kterém ses zmiňovala? Bude spolupracovat?"

"Jaku, nevzpomínám si, že bych mluvila o nějakém šarlatánovi. Jestli se sem Roberto dostane včas, myslím, že by to riskoval. Nebo by mohl Rosy, myslím. Nepředpokládám, že bych byla nositelkou nějakých bacilů, ledaže bych něco chytla od Joea a Gigi. Ale to je nepravděpodobné. A co ty, drahousku? Washington D. C. má nejvyšší procento pohlavních nemocí v zemi. Nepřinesl sis něco domů?"

"Oh, nic kromě velkého a malého kasina."

"Od takové hodné holky jako jsem já nemůžeš očekávat, že by rozuměla takovým termínům."

"Ty nestydatá malá děvko, já jsem ve Washingtonu spal sám. Můžeš ty tvrdit totéž? O minulých pěti dnech?"

"Samozřejmě že ne, drahý; nikdy nebylo mým zájmem, abych spala sama — a Gigi se velmi ráda přitulí. Doporučuji ji tvé pozornosti — podívej se tady na ten obrázek."

"To jsem si jistý, že je. Jenom Gigi, co? Joe ne?"

"Je Joe přítulný, Jaku? Pověz mi vře!"

"Ženská, ty dostaneš to kázání ještě předtím, než si tě vezmu,"

"Ženichův dárek nevěstě? Pane, jestli mi chcete dát kázání, budu tiše stát, šťastně se usmívat a unesu to. Oh, Jaku drahý, začíná to být taková legrace, být vdaná za tebe!"

"Taky si to myslím, ty děvko, už mi jde z tebe hlava kolem. Mmm, můj lékař udělá ten podvod s lékařským osvědčením i pro tebe, když mu vysvětlím ty okolnosti. Ale bude potřebovat tvoji krevní skupinu."

"Jaku, celá země ví, že moje Tcrevní skupina je AB—negativní. Copak už jsi zapomněl?"

"Momentálně ano. To je vše, co potřebuji. Jedině snad

— svatba bude tady? Nebo v Makově kanceláři?"

"Tady, je—li to možné. Chci, aby naši sloužící tu byli jako "rodina", jestli se Winnie a Roberto neobjeví. Jakobe, mám se odvážit poslat auto se vzkazem a požádat Joea a Gigi, aby se sem nechali za tímto účelem přivézt? Opravdu chci, aby tu byli. S Gigi nebude problém; udělá to, co si bude přát Joe — ale myslím si, že znáš Joea lip než já. Dokonce ani nevím, jestli má šaty, které by si sem mohl vzít

— viděla jsem hojen v džínsových šortkách, které byly tak ztvrdlé od barvy, že by mohly stát samy."

"Mmm, souhlasím, že Euničin bývalý manžel má právo být pozván na svatbu Joan Euniky; ačkoli to není nikde psáno, je to zřejmé. Drahá, ty šaty, co měl Joe u soudu, budou na domácí svatbu dobré. Á co ty Euniko? Chceš se vdávat v bílém?"

"Myslím, že by mě zase insultovali. Budu v bílém, aby to někdo tajně vyfotografoval a prodal?"

"Pětadevadesátiletá nevěsta se změnou pohlaví v bílém." Drahý, jestli si vezmu něco bílého, požádáme sami Život, aby sem vyslal fotografa, a zbavíme se tím zprostředkovatele. Jaku, budu v bílém, jestliže to je tvé výslovné přání. Jestli tomu tak není, tak si vyberu něco jiného, ale nebude to bílá. Bude to něco jiného,"

"Něco starého, něco nového, něco vypůjčeného, něco modrého,"

"Vymazat a opravit, Jaku. Tady máš verzi z jednadvacátého století:

"Nevěsta je stará;

"povolení je nové;

"tělo je půjčené;

"ženich je promodralý,"

"Jsem černý jako peklo. Potřebuji se prostě oholit. Ted' běž a nech mě být. Vypadni. Běž se vykoupat. Abys voněla jako nevěsta."

"A ne jako o výplatě u Tillie? Pokusím se tím řídit. Ale ty se vykousej také,"

"Co záleží na ženichovi?"

Cunningham zažil šest perných hodin. Ale každý měl v tom ošklivém starém domě napilno. Za tradičních zvuků Svatebního pochodu Mendelsoona—Bartholdiho kráčela nevěsta pomalu a váhavě k oltáři.

(Dvojče, "tady přichází nevěsta", to mi vždycky připadalo, jako když kočka číhá na ptáčka. Pam... pam... padá! To sedí, co?) (Euniko, chovej se slušně!) (Oh, já se budu chovat. Ale dávám přednost "Johnu Jakobovi Jingleheimerovi Smithovi" — jeho jméno je teď i mým jménem!) (Tohle nemůžeš znát. To jméno je staré osmdesát let a je dávno zapomenuté.) (Proč bych to nemohla vědět, když sis to prozpěvoval ve své hlavě každou sekundu, zatímco nás oblékali?)

Došla klidně až do středu dlouhého, bílého, sametového koberce, prošla klenutou chodbou až do slavnostní síně,

kteřá byla teď přeměněna pomocí svíček, květin a varhan na kapli. (Šéfe, támhle je Čurt! Jsem tak ráda, že to stihl! A ta dáma s ním — to musí být paní Hedricková. Nedívej se na ně, dvojče; budu se uchichtávat.) (Já se na ně nedívám a ty se o to přestaň snažit — musím se dívat dopředu.) (Ty se dívej dopředu, šéfe, miláčku, a já budu počítat lidi. Tady je paní Maková — Norma — a Alekova Ruth s Robertem. Kde je Rosy? — aha, támhle ho máme za paní Makovou. Můj bože, není ta Della ohromně elegantní? — proti ní vypadáme jako šupáci.)

Nevěsta měla na sobě přísné, jednoduché, šmolkově modré, neprůhledné šaty s hlubokým výstřihem, dlouhými rukávy, modrým závojem a nikavicemi, lem sukně zametal sametový koberec a vzadu se táhla dlouhá vlečka. V ruce měla kytici bílých orchidejí zabarvených do modra, aby se jí hodily k toaletě.

(Dvojče? Co to rozhodnutí na poslední chvíli ohledně kalhotek? Tyhle dělají linku, která je vidět.) (Ne pod touhle róbou: není tak přiléhavá. Je to "nevěstin problém", milovaná — pro symbolickou defloraci.) (Ccc! Nenech se vysmát, šéfe.) (Euniko, jestli zmrvíš tuhle svatbu, já — já — nebudu s tebou mluvit tři dny!) (Joan, dvojče, já to nezkazím — Jake chce symboly, bude je mít.) (A já chci symboly taky!) (A já taky, dvojče, já taky. Já jen že jsem nikdy nebyla schopná vidět život jinak než jako nekonečně komplikovaný kanadský žertík, a koneckonců je lepší se smát než plakat.)

(Ano, drahá — ale teď nebudeme dělat ani jedno. Mám potíže se slzami.) (Myslela jsem, že to jsou moje slzy. Není ten Thomas Cattus hezký? Slyšela jsem, že sis objednala závěrečnou píseň z Lohengriná; to je ještě větší legrace než ten Mendelson — dívce z farmy v lowě to zní přesně jako triumfální štěbetání slepice poté, co snesla vejce. To se budu určitě smát, vím to.)

(Tak se směj i plač, ale obojí až potom, Euniko — a pověs se pevně na Jakobovo ramě. Podívej, drahá, je to sta-romódní svatba se všemi těmi ořepanými frázemi, protože Jake a já jsme staré fosilie, a proto by to tak mělo být.)

(Ano, souhlasím. Cunningham vypadá ustaraně — nechápu proč; odvedl perfektní práci. Šéfe, ty kalhotky mi připadají tak zatraceně legrační, protože jsi nařídil, aby v obývacím pokoji na stojanech byly vystaveny „3iliu's" a "Grácie", na recepci na ně může každý zírat. To je pro mne hádankou.) (Euniko, v tom není žádná rozporuplnost. O nevěstě se předpokládá, že bude zahalená: ty obrazy jsou naopak určené k tomu, aby se na ně lidé dívali. a" když tu bude Joe a Gigi, tak chci sakra hodně, aby se na ně lidé dívali!) (Budou se na ně dívat. Budou na ně zírat. Některé manželky se na ně možná budou dívat nakvašeně. Možná.) (Snad. Euniko, ty víš, že jsem nikdy nežádala na nějakém manželovi, aby něco neřikal své ženě; není správné požadovat na jednom z manželů, aby měl před druhým tajnosti. A kromě toho, on to udělá, nebo neudělá bez ohledu na to, co člověk chce — a to by měl; on ji zná líp než my. Ale tyto obrázky jsou tak neškodné jako ovocný punč, který máme pro ty, kteří odmítnou šampaňské. Je irrelevantní, že jsem pro ně pózovala, prostě jsem jen chtěla ocenit v Joeovi jeho génia. A potěšit.) Joe Branca použil nemalou část svého génia na to, aby udělal make up nevěstě. Začal s prázdným čistým plátnem

právě vyšla z vany — a pracoval dlouho a pilně, aby nabarvil Joan Euniku od hlavy až k patě s takovou uměleckou cudností, že ani při podrobné prohlídce by se nezjistila žádná stopa po jeho úsilí. Stejně jako ve "Třech gráciích" to byla prostě Euničina vlastní krása, neviditelně povýšená vysoce pozvednutá, lepší než život, přirozenější než příroda. Odmítl použít přičesek a prostě jen načechral její vlastní vlasy (pořád ještě mnohem kratší, než byly Euničiny) a lehce je přelakoval, aby se pod závojem nepocuchaly.

Nevěstina vdaná družička byla nalíčena s mnohem menší pozorností. Když viděla ten zázrak vytvořený na Joan Eunice, zeptala se Winnie nesměle Joan, zda si myslí, že by bylo možné požádat pana Branců, aby ji trochu vylepšil? Protože bude také součástí svatebního obřadu? — A Joan a Gigi nadšeně podporovaly ten nápad. Joe si paní Gardovou prohlédl a pak řekl: "Čtyřicet minut, Joan Euniko — máme čas? Dobrá, Winnie, umyj si obličej." Na dobrém výsledku se podílely Winnifrediny rusé vlasy, zviditelnělo se její obočí a řasy, rozehrála se její jinak příliš bledá plet' — prostě vypadala přirozeněji, než když měla stylizované líčení jako obvykle.

Vdaná družička měla na sobě světle zelený krátký plášť a punčochy a v ruce držela menší kytici zelených a hnědých cymbidií. Držela váhavě pochodový krok sedm metru před nevěstou a uvedla ji do slavnostní síně směrem k improvizovanému oltáři.

Náčelník bezpečnostní služby O'Neil se dostal dovnitř jako poslední, pak se postavil ke klenutému vchodu do pohovu a snažil se sledovat, co se děje na opačném konci místnosti, a zároveň dával pozor na svoje okolí. Mel vážnou tvář, ale byl znepokojený a ostražitý. Ten velký dům byl opuštěný, až na sedmdesát pět až osmdesát lidí v této jediné místnosti; všechno pancéřování bylo v provozu, každé dveře, každé okno bylo uzamčeno, zavřeno na zástrčku a upevněno háčkem a noční sít' alarmů byla uvedena do provozu, a o tom všem se O'Neil osobně ujistil, než uvolnil svoje stráž, aby se zúčastnily svatby. Ale nevěřil žádným přístrojům, věřil jen několika lidem; sebe ze služby nepropustil.

Nevěsta se přiblížila ke vzdálenému konci síně. v Jake Salomon už tam čekal, s Alekem Trainem po boku. Čelem k uličce stáli reverend Hugo White a soudce McCampbell, byli si v důstojnosti rovni. Shorty měl na sobě černou kněžskou sutanu, bílou košili, dlouhou úzkou kravatu a v ruce držel svoji Knihu; soudce byl v soudcovském hábitě.

(Šéfe, nevypadá ten Jake překrásně? Ale co to má za róbu?) (To je žaket, moje drahá.) (Je to muzeální kousek.) (Domnívám se, že ano. Jake ho asi neměl na sobě třicet, čtyřicet let — nebo že by si ho vypůjčil z divadelní půjčovny? Jsem si jistá, že Alek si ten svůj musel půjčit. Ale otec Hugo vypadá skvěle!) (To musejí být jeho šaty na kázání, šéfe. Joe by ho měl namalovat v tomhle, i když ho nikdy nedostane do takového obrázku, jaký by chtěl sám.) (Dobrý nápad, Euniko; nasadíme mu to s Gigi do hlavy — a jedna věc může vést k další. Doufám, že shlédnutí "Tři grácií" ho také upokojí. Protože Hugo chce pózovat..., když se nechá přesvědčit, že na tom není nic hříšného. Euniko, klepou se mi kolena. Nevím, jestli to zvládnu!) (Om Máni Padme Hum, malá sestro. Trvalo nám to celou věčnost, než jsme ho sem dostaly: tak teď neztrácej nervy.) (Om Máni Padme Hum, Euniko — drž mě za ruku, drahoušku — ať neomdlím.)

Joan Eunika se zastavila před soudcem a knězem. Wi-nifred jí odebrala květiny a ustoupila dozadu. Alek Train přivedl Jaká na místo vedle Joan Euniky, sám se postavil vedle Winifred. Hudba přestala hrát. Hugo se na ně podíval a řekl: "Modleme se." (Om Máni Padme Hum. Jsi v pořádku, dvojče?) (Teď už jsem v pořádku. Om Máni Padme Hum.)

Když Hugo řekl: "Amen," Joe Branca vybočil do strany a udělal svoji první momentku. A pak už se pohyboval z místa na místo jako čínský osvětlovač, nikoho nerušil a nikdy se nepřemísťoval v důležité chvíli — a získával snímky.

Hugo otevřel svoji Knihu, nepodíval se však do ní. "Dnes předčítáme z Knihy žalmů. Stojí tu:

"Hospodin je můj pastýř; nebudu mít nedostatku.

"Pase mne na lukách zelených; vodí mne k tichým vodám.

"Potěšuje moji duši; vodí mne po stezkách spravedlnosti.

"Až půjdu údolím smrti, nebudu se bát zlého..."

Zavřel Knihu. "Bratři a sestry, Bůh viděl, že Adam je v rajské zahradě osamělý a řekl, že není dobře býti člověku samotnému. Tak stvořil Evu, aby žila s Adamem. A řekl Adamovi, můj synu, starej se o tuto ženu, slyšíš mne? Jednej s ní laskavě po celou dobu, tak jako já jsem trpělivě pečoval každou minutu o tebe. Protože já jsem pořád na stráži, každou minutu a každou sekundu. Opatruj ji s láskou a chraň ji, jak ti říkám, a budeš dostatečně zaměstnaný, aby ses nedostal do něčeho nesprávného, a ona ti poskytne útěchu po všechny dny vašeho života."

Otočil se k Salomonovi. "Jakobe Moshe, budete se tím řídit?"

"Ano!"

Reverend se podíval na nevěstu. „A Bůh řekl Evě, dcero moje, budeš vařit pro tohoto muže a prát jeho šaty a vychovávat jeho děti a nebudeš pobíhat jinde, když bys měla být doma, a budeš ho milovat, i když bude unavený a bude mít špatnou náladu a nebude mu do řeči. protože muži jsou taková a ty musíš brát to dobré i to špatné — slyšíš mě, Evo?“

„Joan Euniko, budete se tím řídit?“

„Ano, Otče Hugo.“

„Soudce — “

„Jakobe Moshe, existuje nějaká překážka, která by vám podle zákona nebo lidských zvyků zabráňovala vzít si tuto ženu za manželku?“

„Žádná.“

„Joan Euniko, je nějaký důvod právní anebo ve vašem srdci, proč byste si nemohla vzít tohoto muže?“

„Není žádný, Vaše Ctihodnosti.“

McC Campbell promluvil hlasitěji. „Jestliže nějaký svědek zná příčinu, která by mi zabránila spojit tyto dva v manželství, žádám ho, aby promluvil.“ (Euniko, jestli někdo jen zakašle, já ho —já ho —) (Uklidni se, šéfe miláčku; to bys teď měl udělat. Není tu nikdo, jen naši milující přátelé. Oni Máni Padme Hum.) (Om Máni Padme Hum...)

„Jakobe Moshe, budeš ji milovat, ctít a s láskou opatrovat?“

„Ano.“

„Joan Euniko, budeš ho milovat, ctít a s láskou opatrovat?“

„Budu ho milovat, ctít a poslouchat.“ (Co? Šéfe, ty démone, ty nemáš nejmenší chuť ho poslouchat!)

Salomon řekl: „Počkejte chvíli! Soudce, ona změnila slova! Neočekávám to a nenechám její slib — “

„Klid. Zachovej klid, Jaku; neobracím se na tebe. Joan Euniko, opravdu si přejete toto slíbit?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“ (Euniko, nepleť se do toho. Víím, co dělám.)

„Musím tě informovat, že takový slib není právně závazný v manželské smlouvě tohoto státu, ale musím tě také varovat, že to není slib, který by mohl být za těchto okolností dán lehkomyšlně.“

„Vím o tom, Vaše Ctihodnosti.“ (Šéfe, ty ses úplně zbláznil!) (To je docela možné. Ale je to v pořádku, zlatíčko. Jake nám bude dávat přesně ty rozkazy, které budeme s potěšením plnit. Neměla jsem až dosud pravdu?) (Ano, ale pořád mě děsíš. Dejme tomu, "že nám řekne, že musíme držet kolena pěkně u sebe. Z toho nebude nic dobrého.) (To nikdy neudělá. Místo toho velkomyslně a s potěšením vyhoví našim vrtochům — protože jsme slíbily, že ho budeme poslouchat. Uklidni se, zlatíčko — toto je přesně způsob, jakým moje drahá Agnes manipulovala se mnou..., a to jsem nebyl ani trochu tak moudrý a tolerantní, jako je Jake.)

„Dovol, abychom vyslechli tvůj záměr ještě jednou.“

„Já, Joan Eunika, slavnostně slibuji, že budu milovat, ctít a poslouchat Jakoba Moshe — a udělám to.“

„Vaše Ctihodnosti, dokonce i kdyby vycouval a nevzal si mě. Nemusí si mě vzít. Budu úplně spokojená, jen když — “

„Ticho, Joan Euniko. To stačí. Reverende, vymyká se nám to z rukou: budu se zabývat už jen nezbytnými opatřeními a vy to můžete překrýt ještě něčím jiným, co potřebují, ve vaší závěrečné modlitbě.“

„Souhlasíte?“

„Ano, soudce. Nepotřebují se už moc modlit: jsou připraveni.“

„Doufám, že máte pravdu. Jaku, slyšel jste tu umíněnou malou, uh, dámu. Jste odhodlán šiji stejně vzít?“

„Ano.“

„Jakobe Moshe, berete si Joan Euniku za svoji zákonitou manželku?“

„Ano, beru!“

„Joan Euniko, berete si Jakoba Moshe za svého zákonitého manžela?“

„Ano, beru.“

„Uh, kde je štola? Aleku. Jaku, vezměte její levou niku do své levé niky. Ted’.“

„Tímto pásem vás spojuji.“

„Z úřední moci, která mi byla svěřena, prohlašuji vás za muže a ženu. Polib ji, Jaku. Musíte to snést, reverende.“ (A ty jsi říkala mně, abych to nezkazila!) (Dostala jsem nás sem, ne? Je náš. Myslím tím, že jsme jeho. To je totéž.)

"Modleme se!"

26

Na Měsíci byl dokončen Kennedyho tunel B, který vede paralelně s Kennedyho tunelem A a spojuje Lunární město s Industriálním komplexem Apollo, v obou tunelech byl potom zaveden jednosměrný provoz, čímž se potenciál dopravy zčtyřnásobil. Pětileté a desetileté plány přiměly Úřad, aby rozhodl pokračovat hned s tunely C a D. Akcie Vacuum Industries, s. r. o., Selenterprises, Pan Am a Diana Transport na hongkong*ské a newyorské burze prudce stouply oproti všeobecnému poklesu na trhu. Informační bulletin planety Merkur (subvencovaný Mercservisem) zaslal lidmi zničené vzkazy po speciálních kurýrech klientům sedmi hvězd. Devět procent těchto posílů nepředalo zprávu zpět, což zapříčinilo, že vrchní ředitel Mercservisu se rozhodl, že pro jeho zdraví by bylo lepší, kdyby si vzal na pár dní dovolenou v Las—Vegas—in—tne—Sky, ačkoli tu nebyl žádný důkaz o tom, že by agenti Vnitřní obrany ty ku-rýry zadrželi nebo rozluštili tu "destruktivní" kombinaci. Zdroj blízký prezidentovi popřel, že by se jednalo o něco víc než sezónní neklid v jakémkoli městě v zemi, a odsoudil "nezodpovědné šířitele poplašných zpráv". Pořad kolumbijské televizní stanice "Dnešní den s Davem Dalym" byl nahrazen filmem s vysvětlením, že nastaly technické potíže. Následujícího dne pokračoval "Dnešní den" bez Dalyho, který byl — jak bylo oznámeno — na zdravotní dovolené, aby se zotavil z extrémní vyčerpanosti. Slečna Molly Maguireová, nejžhavější hvězda soukromé kinematografie, se pyšnila titulem první ženy v historii, která porodila dítě během seskoku se zpožděným otevřením padáku. Novorozeně přistálo bezpečně přesně tak, jak bylo naplánováno týmem porodních asistentek, které skákaly s ní. Událost byla filmována stereo a barevně z několika úhlů a jediný úraz, který se přihodil, byl podvrtnutý kotník slečny Maguireové, jež byla schopna již za třicet minut po přistání uspořádat tiskovou konferenci.

Protože letadlo odstartovalo z Mexika a seskoky byly uskutečněny nad mexickou půdou, zatímco celá skupina kromě letadla přistála v Arizoně, není teď jasné, či zákony byly porušeny a jak a jaké národnosti to dítě bude — jelikož slečna Maguireová má pákistánské státní občanství s trvalým pobytem ve Státech. Účastníci akce se dobrovolně přihlásili u nejbližšího U. S. imigračního úředníka a slečna Maguireová se na videozáznamu moc hezky omluvila za to, že znovu vstoupila do své druhé vlasti tak neformálním způsobem kvůli neúmyslné chybě v navigaci, způsobené jejím pilotem, a kvůli náhlému pory-vu větru. Byli propuštěni jen s varováním, ale filmy byly zabaveny — zbytečně, neboť se zdá, že prokážou, že dítě se narodilo asi tak půl na půl v obou zemích, protože činitelé úhlu a paralaxy a identifikace pozemních ukazatelů — v těch filmových sekvencích, v nichž je země vidět — nedovolují, aby to bylo s jistotou určeno. Grove Press koupil na ty filmy přednostní právo, poté podal žalobu, aby byly v zájmu spravedlnosti uvolněny k veřejnému promítání.

Žena se změněným pohlavím z nechvalně známého případu si vzala za manžela svého právního zástupce, ale novomanželům se podařilo odjet na svatební cestu dřív, než vyšlo najevo, že mají oprávnění k uzavření sňatku — známý paparazi je špehoval až do Kanady jen proto, aby zjistil, že dvojice, kterou sledoval, byli pán & paní Garciovi, svatební hosté, kteří neměli pro novináře žádnou důležitou informaci. Paní Gardová se usmívala a nechala se vyfotografovat (je docela fotogenická) a odpověděla na otázky týkající se svatby; pak se Garciovi vrátili domů.

Senátor James "Skákající Joe" Jones z Arkansasu vyslovil obvinění, že kampaň za zrušení třicátého prvního dodatku ústavy, povolujícího modlitby v soukromých školách byla d'áblovým spiknutím — podněcovaným římským papežem a jeho servilními přísluhovači. Přestavba oklahom-ské legislativní budovy byla zastavena pro potíže se zaměstnanci, vyvolané (což bylo potvrzeno) ilegálním akčním výborem "Za rovnoprávnost pro bílé". Stavební mistr řekl: "Každý běloch, který si myslí, že je diskriminovaný, to může ohlásit na úřadu práce a může být řádně vyslechnut. Potíž s těmito lidmi je, že nechtějí pracovat."

!!!!MUZ K OKAMŽITÉMU POUŽITÍ!!!! Bezpečný — Hygienický — Citlivý — Proč trávit bezesné noci osaměle, když můžete mít v soukromí svého vlastního domu všestranné povyražení?

Naprogramován pro váš pocit štěstí tímtež skvělým týmem supervědců, který vytvořil obnovitelnou orbitální retranslační stanici, K dostání ve všech hlavních zdravotnických prodejnách a půjčovnách —

bez receptu TRI VITÁLNÍ RAZNÍKY v Pro — zdraví, obch. spol. — z dílen ŽENY K OKAMŽITÉMU POUŽITÍ

Jste nešťastní? Nemusíte být — a nepotřebujete žádnou z těch hloupých mechanických hraček, nedůstojných a degradujících. Žádné drogy. Prostě zavolejte Starému Doktorovi Radosti, hypnoterapeutovi, jenž je držitelem oprávnění ve státě New York. (řekl.)

"Pan a paní MacKenzieovi." (liberijské pasy) měli poschodí pod střechou jen pro sebe — tři koupelny, čtyři ložnice, kuchyň, jídelnu, salónek s barem, přijímací pokoj, zahradu, bazén, vodopád, fontánu, zahradní bar se špižmou, předsíň, soukromý výtah, nádherný výhled na přístav s jachtami, pláže, záliv, město a hory v dál.

Ale byli excentričtí. Měli zaplacené všechny hotelové služby, ale nikdo z personálu nebyl od příjezdu v jejich apartině. Nebyli viděni ani v kasinech, ani na plážích, ani o nich nebylo známo, že by využívali jiných atrakcí letoviska. Někdy si dali přinést do pokoje jídlo, ale vozík se dostal jen do výtahu; tam ho převzali jejich sloužící.

Mezi zaměstnanci hotelu kolovaly pověsti, že paní Mac-Kenzieová si ráda vaří sama, ale doopravdy to nikdo nevěděl

— nikdo ji neviděl (bylo to možné snad z vrtulníku) a jeho vi dělo jen pár lidí. Jejich služebnictvo mělo pronajaté tři byty o poschodí níž..., ale bylo ochotno se bavit o čemkoli kromě svých zaměstnavatelů.

Přešla ze zahrady do salónu. Vzhlédl od knihy. "Ano, drahá? Příliš mnoho slunce? Nebo se ta helikoptéra vrátila?"

"Ani jedno, ani druhé. Helikoptér se nebojím; prostě se otočím na břicho, takže mi nemohou vyfotografovat obličej. Jaku, drahousku, chci, aby ses podíval na něco hezkého."

"Dotáhni to sem, jsem líný."

"To nemohu, nejdraší; je to dole na vodě. Nějaká podivná loď se zářivými barevnými plachtami. Tys byl u námořnictva: znáš takovéhle věci."

"Byl jsem u námořnictva na jednu směnu před padesáti lety, takže jsem na to odborník."

"Jakobe, ty vždycky všechno víš. A tohle je hezké a dost zvláštní. Půjdem, pane?"

"Splním i to nejmenší přání, madam." Vstal a nabídl jí rámě.

Zastavili se u zábradlí s vyhlídkou na moře. "Tak která to je? Všechny ty lodě mají barevné plachty.

Neviděl jsem bílé plachty od té doby, co jsme tu — člověk by řekl, že je to tady protizákonné."

"Támhle. Ach drahý, spouští plachty. A ještě před chvílí to bylo tak hezké."

"Spusťte plachty, Euniko. Budu tvým domácím expertem, počkej, odborně to posoudím. Když stahuješ plachty rychle, tak je "spouštíš". Což tahle krasavice dělá, protože bude kotvit — ano! Támhle je hák. A loď je vždycky "ona", nikdy není středního rodu. Bárky i jachty jsou vždycky ženského rodu, protože jsou krásné, líbezné, drahé

— a nikdy napřed nevíš, co udělají."

"Jaku, tys byl vždy schopný předvídat, co já udělám, dokonce dřív, než jsem to věděla sama." (Dvojče, proč ho tak oslavuješ? Ví to sám nejlíp.) (Ale není proti tomu, zlato.) "Ale co je tohle?"

"Oh. To je trimaran — jachta s trojitým trupem. Nedá se říci, že by byla zrovna hezká. Moje představa o krásné lodi je šalupa s trojúhelníkovou hlavní plachtou."

"Teď vypadá skoro jako čtverec. Ale jak to všechno jedním rázem spadlo — to je škoda! — když měla plachty napnuté, byla krásná." (Dvojče, zeptej se Jaká, jestli si myslí, že bychom se na ni mohli nějakým způsobem dostat.) (Copak jsi námořník, zlato?) (V životě jsem nebyla na lodi, šéfe. Ale dostala jsem nápad, možná.) (Možná, že mám tentýž nápad. Myslíš na to, jak jsme se bavili s Jakem, když zdůrazňoval, že farma by znamenala ještě víc personálu a menší bezpečnost než v našem domě?) (Je mi jedno, kdo na to pomyslel jako první, šéfe — jen se nejdřív ujisti, že o tom přemýšlí taky Jake.) (To se ujistím, drahá — domníváš se, že bylo nutné, aby mi říkal, že loď je "ona"? Nebo nepoznám trimaran? Skutečná otázka zní: Trpíš mořskou nemocí? Já kdysi ano — je to hrozné. Ale fakt, že jsme neměly ani nejmenší náznak ranní nevolnosti, mě vede k domněnce, že bychom mohly být imunní i proti kinetóze.) (Tak "se dejme do práce a zjistíme to", jak říká Ro-berto.)

"No na těch trimaranech něco je, Euniko. Člověk dostane za své peníze velkou loď. Prostornou. A je skoro nemožné, aby se převrátily — jsou bezpečnější než většina malých plavidel. Prostě bych jim jen neudělil cenu v soutěži krásy."

"Jaku, myslíš, že bys mohl zařídit, aby nás pozvali na palubu támhletoho? Vypadá zajímavě."

"No asi by to nějak šlo. Mohl bych začít tím, že si promluví s manažerem. Ale, Euniko, nemůžeš jít na palubu soukromé lodi se zahalenou tvář; to by byla nevychovanost. Tvoje vnučky ti neprokázaly velkou laskavost, když tě učinily tak známou jako filmovou hvězdu."

"Jakobe, závoj by stejně moc nepomohl, protože se nikdy nechci s kýmkoli setkat jako "paní Mackenzieová". Jsem paní Jakoba Moshe Salomona a jsem na to pyšná — a tak musím být vždy představována. Jaku, pochybuji, že naše manželství je ještě nějaká novinka; nemůže to snad moc vadit, když budu na nějakém místě spatřena."

"Domnívám se, že ne. Helikoptéry by se mohly na chvíli přitočit trošičku blíže a některé by mohly mít na palubě fotografie a ti zase přístroje s teleskopickými čočkami. Ale řekl bych, že dokonce ani tvoje pravnučky by se nezlobily, kdyby si udělali snímek. Jestli máš z těch čmuchalů strach, ber si na opalování a do bazénu kalhotky."

"A schválně nebudu, je to náš bazén, Jakobe. A to, že jsem těhotná, by stejně neskrýly a čím dříve to bude v novinách, tím méně to bude každého později zajímat. Ať si mě klidně tajně vyfotí, pak necháš doktora Boba, aby to potvrdil — a bude po ptákách. Žádný strach, drahý; naučila jsem se už dávno, že se nemůžeš "toho všeho zbavit" — musíš se s tím umět vypořádat. Je možné, aby na lodi takového druhu měli bazén?"

"Na lodi této velikosti ne. Ale viděl jsem trimarany mnohem větší, než je tenhle. Asi by se to dalo udělat, připouštím, protože trimarany mají tolik prostoru v podpalubí pro svoji tonáž — musel bych to konzultovat s námořním architektem. Proč ten zájem, oslnivé nožky? Chceš, abych koupil jachtu?"

"Já nevím. Ale lodě vypadají zábavně. Jaku, v životě jsem neužila moc legrace — v mém druhém životě. Nejsem si jistá, jak to vypadá, když se dělá legrace — s výjimkou toho, že každý den je teď pro mne radostí. S jistotou vím jen to, že tentokrát chci dělat něco zcela jiného. Ne být Hetty Greenovou. A ne být teploušem, po-blázněným vírem "společnosti" — sakra! To bych byla radši děvkou. A tobě by se líbila jachta, Jaku? Vzal bys mě na cestu kolem světa a ukázal mi všechna ta místa, která jsi viděl a na která já jsem nikdy neměla čas se podívat?"

"Myslíš, že sis neudělala čas?"

"Možná že to je totéž. Víím dobře, že když muž získá příliš mnoho peněz, tak vlastně peníze vlastní jeho, místo aby on vlastnil je. Jaku, byla jsem v Evropě aspoň padesátkrát — a přece jsem nikdy nenavštívila Louvre a nikdy jsem neviděla, jak se střídají stráže před Buckinghamským palácem. Znáím jenom hotely a ubytovny — ty jsou stejné na celém světě. Chtěl bys, abych si trošku opravila vzdělání, nejdražší? Ukážeš mi Rio? — říkáš, že to je nejkrásnější město na světě. Parthenon při měsíčku? Taj za rozbřesku?"

Jake řekl zamyšleně. "Trimarany jsou nejoblíbenější lodí ztroskotanců."

"Promiň? Něco jsem přeslechla. ..Ztroskotanců?"

"Nemyslel jsem ty bosé pobudy v zakázané zóně, Euniko, ani ty, kteří se skrývají v horách. Stojí to peníze, vypadnout po vodě. Ale lidé to dělají. Jsou jich milióny. Nikdo neví kolik, protože po mnoho let na to byla "výjimka"

— vláda k tomu nechce přivádět pozornost. Ale vezmi si tyhle bárky pod námi: vsadím se, že nejméně jedna z deseti má registraci na nějakou "levnou vlajku" určitého státu s nízkými rejdařskými poplatky a že pas jejich majitele je stejně nepravý jako pas "pána a paní Mackenzieových". Musí být někde registrovaný a nosit nějaký druh pasů, ji nak ať by šel kamkoli, pobřežní hlídka by mu dala co pro to, dokonce by mu mohli konfiskovat loď. Ale když si za jistí tohle minimum, skoro všechno ostatní mu projde — neplatí daň z příjmu, žádné místní daně, leda když si něco

koupí, nikdo se nepokouší nutit jeho děti, aby chodily do školy, žádné daně z nemovitostí, žádná politika — žádné násilí na ulicích. Ta poslední věc je na tom to nejlepší, když pomyslím na ty nepokoje, které se zase vyvojily."

"Tedy ono je možné "zbavit se toho všeho"."

"Mmm, ne zcela. Bez ohledu na to, jak často jí ryby, příležitostně musí přistát; jen strašidelná loď může zůstat na moři navždy, ty opravdové musejí cestu rozdělit na intervaly." Jake Salomon se zamyslel. ..Ale je to bližší té an-titické kombinaci "míni" a "svobody", než je to možné na zemi. Když to člověku vyhovuje. Ale, Euniko, vím, že bych to udělal — kdybych byl mladý."

"Cože, Jaku?"

"Podívej se támhle,"

"Kam, drahý? Nic nevidím."

"Támhle."

"Ten Měsíc?"

"Správně! Euniko, to je jediné místo, kde je hodně prostoru a ne příliš mnoho lidí. Naše poslední hranice — ale nekonečná. Kdokoli, komu je* méně než určený věk, by se měl alespoň pokusit vycestovat."

..To myslíš vážně, Jakobe? Cestování vesmírem je určitě z vědeckého hlediska zajímavé, ale nikdy jsem nechápala, jakou to má cenu. Oh, nějaké ..vedlejší projekty". Satelity a tak dál. Nové materiály. Ale Měsíc samotný? — ten si na sebe ani nevydělá."

"Euniko, jakou cenu má to dítě ve tvém břiše?"

"Věřím, že si děláte legraci, sire. Doufám v to,"

"Uklidni se, otekline. Miláčku, novorozenec je tak zbytečný, jak si jen člověk dovede představit. Ani není hezký

— jen pro své bezmezně milující rodiče. Ten se vůbec ne vyplatí a je nehorázně drahý. Trvá to dvacet až třicet let, než se investice začne vracet a v mnoha — ne, ve většině — případech se nikdy zcela nesplatí. Protože je mnohem jednodušší podporovat dítě, než ho vychovat tak, aby z něho něco bylo."

"Z našeho dítěte něco bude!"

"Jsem si jistý, že bude. Ale podívej se kolem sebe; moje zevšeobecnění platí. Ale, Euniko, navzdory těmto nedostatkům, dítě je něco unikátního. Je to vždycky naděje naší rasy. Ale jenom naděje."

Zasmála se. "Jakobe, ty jsi ale popudlivý muž."

"Snažím se o to; je to dobré pro tvůj metabolismus. A teď se podívej zpátky na oblohu. Tamto je taky novorozenec. Největší naděje lidstva. Dokud tohle dítě žije, žije i lidská rasa. Když ho necháme zemřít — a ještě několik dalších let bude zranitelné — naše rasa vymře s ním. Nemyslím tím vodíkovou pumu. Musíme čelit daleko většímu nebezpečí, než jsou tyto bomby. Dostali jsme se do slepé uličky: nemůžeme jít dál tou cestou, kterou jsme si to namířili — ani se nemůžeme vrátit — umíráme díky svým vlastním jedům. Proto ta malá lunární kolonie musí přežít. Protože my nemůžeme. Není to hrozbou války nebo kriminalitou v ulicích nebo korupcí na vysokých místech, pesticidy či smogem nebo "vzděláváním", které nic nenaučí; tyto věci jsou jen symptomy skryté rakoviny. Je tu příliš mnoho lidí. Ne příliš mnoho černochů nebo bělochů nebo něčeho jiného — prostě... příliš mnoho. Sedm miliard lidí, kteří sedí jeden druhému na klíně, snaží se sebrat si navzájem prádlo a vybrat jeden druhému kapsy. Příliš mnoho. Ale s jednotlivci není ve většině případů nic v nepořádku — ale dohromady se rveme jako psi a nejsme schopni udělat nic jiného než hladovět a bojovat a požírat se navzájem. Je nás příliš mnoho. Takže každý, kdo může, by měl odejít na Měsíc, jak nejrychleji je to možné."

"Jakobe, za celá léta, co tě znám, jsem tě nikdy neslyšela takhle mluvit."

"Proč mluvit o snu, který člověka minul? Euniko — Euniko—Johanne, myslím — narodil jsem se o dvacet pět let později než ty. Vyrůstal jsem ve víře, že budu cestovat vesmírem. Ty asi ne, co?"

„Ne, já ne, Jaku. Když s tím začali, připadalo mi to zajímavé — ale trochu nereálné."

"Zatímco já jsem se narodil dost pozdě na to, aby se mi

to zdálo tak přirozené jako automobily. Velké rakety nebyly pro mou generaci žádným překvapením; zmoudřeli jsme na Bucku Rogersovi. Přesto však jsem se narodil příliš brzo. Když Armstrong a Aldrin

přistáli na Luně, už mi táhlo na čtyřicet. A když začalo vystěhovávání s mezním věkem čtyřiceti let, byl jsem už moc starý: pak to posunuli na čtyřicet pět, ale zase už jsem byl příliš starý — a když to zvýšili na padesát, byl jsem už hrozně starý. Já si nestěžuji, drahá; na hranici se musí každý muž opřít do práce vši silou a postarší právník toho málo zmůže,"

Usmál se na ni a pokračoval: "Ale drahoušku, kdybys ty se chtěla vystěhovat, nesnažil bych se tě od toho odrazovat; povzbuzoval bych tě."

"Jaku!" (Tak snadno se nás nezavíjí!) (To máš ztraceně pravdu, že ne! Já si to s ním vyřídím.) "Jaku můj drahý a jediný, mě se tak snadno nezavíjíš."

"Euniko, myslím to vážně. Mohl bych klidně umřít, když bych věděl, že se naše miminko narodilo na Měsíci."

Povzddechla si. "Jakobe, slíbila jsem, že tě budu poslouchat, a byla to pro mě radost. Ale já nemohu odejít na Měsíc — jako vystěhovelec. Protože jsem dokonce ještě mnohem dál za tou věkovou hranicí než ty — tak to bylo řečeno u Nejvyššího soudu."

"To by se mohlo dát do pořádku."

"A znovu tím otevřít otázku mé identity? Jakobe, drahoušku, já tě nechci opustit. Ale" — poplácala se po břiše a usmála se — "jestli on bude chtít odejít na Měsíc, pomůžeme mu, aby šel co nejdřív, hned jak ho vezmou. Dobrá?"

Usmál se a jemně poplácal její bříško. "Víc než dobře. Protože nechci, aby jeho překrásná matka ode mne odešla z jakéhokoli důvodu. Ale otec by nikdy neměl stát v cestě svému synovi."

"Ty mu nestojíš v cestě. A nebudeš. Nikdy bys to neudělal. Jakob junior poletí na Měsíc, až bude připraven, ale ne tento týden. Jaku, víš, že chci uzavřít náš dům — prodala bych ho, ale nikdo by ho nekoupil, jedině snad pánbůh; je to bílý slon. Ale dvě věci mě trápí. Musí se tam nechat někdo bydlet, jinak se tam dostanou tuláci, navzdory všemu opevnění, a usadí se tam — a pak jednoho dne jim soudce uzná jejich nárok na cizí majetek."

Jake řekl: „Jistě. Když se podíváš do historie, takhle vzniklo každé právo na držbu půdy. Země byla toho, kdo

na ní stál, bránil ji a volal: "To je moje!". A později o otázce vlastnictví začaly rozhodovat soudy.

Zejména v centrech měst nebo blízko k zakázaným zónám — a tvůj dům splňuje obojí."

"Já vím, drahý — ale nechci to proti těm, kteří se neoprávněně nastěhují do mého domu, vzdát.

Ztraceně, ten dům mě stál víc než devět miliónů, když nepočítám daně a údržbu. A druhá moje starost je, co se sloužícími, kteří tam žijí. Nechci být jako nějaký feudální lord — vygumovat a opravit; teď lady." (Vygumovat a opravit — teď "děvka".) (Jistě, Euniko, ale moc jsem si toho neužila od té doby, co jsem se vdala.) (Nebyla moc příležitost, dvojče — aie už začínáš být nervózní, co?) (Kdo začíná být nervózní? Nevadí, sestro — dvojče, ten den přijde. Ale nebudeme to Ja-kovi věšet na nos.) "Nemohu je jen tak nechat jít; někteří se mnou byli nějakých těch dvacet roků. Ale jestli si koupíme jachtu — a budeme na ní žít — myslím, že to vyřeší oba ty problémy."

"Vážně?"

"Myslím, že ano. Je to nápad, který jsem dostala během naší svatby, když jsem přemýšlela o té farmě."

"Teda! Děvče, očekával bych, že budeš přemýšlet o mně."

"To jsem přemýšlela, drahý. Ale zdá se, že jsem schopná přemýšlet o několika věcech najednou, od doby mého omlazení. Je to asi lepším zásobováním mozku krví," (Chceš říct, že to je mojí zásluhou, šéfe.) (Ano, drahá. Přesně tak) "Naše slavnostní síň, vyzdobená jako kaple, vypadala spíš jako kostel než jako místo, kde by se mělo jíst. Takže tady je moje představa. Dáme náš dům Shortymu. Dáme ho jeho církvi do opatrovnictví a Alek by možná mohl dělat správce majetku, a také soudce Mak, když by chtěl. Zřídili bychom tu správu jako trvalou oporu, s dostatečnými fondy a dobrým platem pro Huga jako pastora. Není to praktické?"

"To není problém, Euniko, jestli se opravdu chceš toho domu zbavit — "

"Ano, chci. Jestli souhlasíš."

"Je to tvůj dům, drahá, a já se rozhodl již před mnoha lety, že mít dům ve velkém městě — z toho spíš člověka rozbolí hlava, než by z toho měl radost. Mohli bychom si ale nechat můj malý dům v Safe Harboru — tam nebezpečí

nevítaných hostů nehrozí — kdybys chtěla nějaké přechodné bydliště. Neuděláme to přesně tak, jak jsi popsala, ale můžeme dát ten dům Shortymu, když si to budeš přát. Nechám Aleka, ať vypracuje plán. Ale jsem zvědavý, jestli na to Shorty bude stačit. Tuláci se mohou stejně dostat dovnitř — nebo se tam vloupají výtržníci a způsobí zkázu tohoto místa."

„Och. To zapadá do druhé části mého plánu: co udělat s našimi příliš věrnými zaměstnanci. Těm, kteří byli ve službě dvacet let nebo se k tomu blíží, těm nabídnu plně proplácený důchod. Domácí ochrance a údržbě doporučím, aby dále pracovali pro nadaci za tentýž plat — protože máš pravdu; když takovéhle místo dáme negramotnému člověku a nebudeme mít nikoho, kdo by tam udržoval pořádek, tak z toho brzy budeme mít holé zdi, a ne kostel. Otec Hugo je ten nejlepší tělesný strážce, jakého jsem kdy viděla..., ale je to dítě boží a v managementu se nevyzná. Potřebuje praktického, cynického muže jako svého komorníka. Cun-ninghama. Nebo O'Neila. Nebo Mentona. Alek to může zjistit. Jaku, chci předat Shortymu kompletní provoz budovy, se všemi subvencemi a dalším zabezpečením tak, aby se mohl oddat výhradně kázání a modlení a záchraně duší. Myslím, že víš proč." (Myslím, že já vím proč, šéfe — ale kterýkoli z těch čtyř by býval zabil toho násilníka.) (Těm dalším třem také budeme umět poděkovat, milovaná — a budeme jini děkovat stále. Ale Otec Hugo je speciální případ.)

"Euniko, opravdu si myslíš, že Hugo zachraňuje duše?" "Nemám o tom ani páru, Jakobe; nevím, kdo je zodpovědný za tento svět. I kdyby-to, co Hugo dělá, nemělo žádný větší smysl než naše "modlitby", pořád to stojí za to. Drahousku, tohle je pokřivený svět. Kdysi ve dnech, kdy Ford model—T byl hitem, Spojené státy byly fajn země, jež byla až po okraj naplněná nadějí. Ale dnes nejlepší věc, kterou většina mladých lidí může udělat, je zůstat doma, tiše sedět, do ničeho se nemíchat a odříkávat si Oni Mání Padme Hum — a opravdu to je to nejlepší, co většina z nich je schopná udělat, když je teď svět takový, jaký je; je to mnohem lepší, než odejít ze školy nebo se dát na drogy. Když meditace a modlitba bez významu jsou lepší než většina činností, které jsou jim dostupné, pak to, co Hugo nabízí, je rovněž tak dobré. Dokonce i když ta jeho teologie je

z devadesáti procent nesprávná. Ale myslím, že Otec Hugo se nemylí víc než všichni vzdělaní teologové a může být k pravdě blíž. Jakobe, nemyslím si, že by vůbec někdo věděl, kdo ovládá svět."

"Já se jen dívím, moje drahá. Těhotné ženy se někdy nechají strhnout svou fantazií."

„Jsem těhotná lady dole, můj nejdražší; ale tady nahoře je to pořád starý Johann. Řekla bych, že mě to trochu chrání." (Aha, tak tohle si myslíš, jo? Šéfe, kdybys neměl mě, abych tě řídila, tak bys už byl tak sklíčený jako kočka, která se snaží přivést na svět koťata v koši na odpadky! Pamatuji, já už jsem si to prožila.) (Já vím, žeš to prodělala, drahousku, a proto se nebojím — jinak bych se už byl zbláznil strachy.) (Není to o nic horší, než si dát vrtat zub, šéfe; jsme na to dobře stavěné. Široká pánev.) "Jaku, říkala jsem ti někdy o tom, jak jsem se dala na politiku?"

"Vůbec jsem nevěděl, že jsi kdy dělala do politiky, a nedovedu si to ani představit, Euniko."

"Představ si to u "Johanna", ne u "Euniky". Před čtyřiceti lety jsem se nechal přesvědčit, že to je moje "povinnost". Přesvědčili mne snadno — ale teď si uvědomuji, že jsem stranu přitahoval proto, že jsem si mohl zaplatit za svoji kampaň v oblasti, kde stejně věděli, že prohrají. Ale naučil jsem se tam plno věcí, Jaku. Naučil jsem se, že být podnikatelem nemá vůbec nic společného s tím, když je člověk politikem, a dokonce ještě méně společného to má s funkcí státníka. Rozdrtili mě, Jaku! — a od té doby jsem se již nikdy nepokoušel zachraňovat svět. Možná že někdo může spasit tuto zkaženou planetu, ale já nevím jak a teď je mi to jasné, že to nevím. Je to aspoň něco, i když to není moc. Jaku, mohl jsem se obávat o Smithovy závody, když jsem je řídil. Ted' se můžu bát o šedesát nadpočetných lidí a ujistit se, že každý z nich bude v pořádku do té míry, jak to mohou zajistit peníze. Ale nikdo nemůže vyřešit problémy pro sedm miliard lidí; nedovolí ti to. Zcvokneš se z loho, když se o to pokusíš. Nemůžeš toho ani moc udělat pro tři sta miliónů, ne, jestliže ten skutečný problém — jak jsi zdůraznil — je právě ten fakt, že jich je tři sta miliónů. Nevidím žádné řešení bez zákonem nařízené sterilizace — to řešení mi připadá ještě horší než nemoc sama. Udělování oprávnění bez sterilizace to nevyřešilo."

Její manžel potřásl hlavou. „A nevyřeší, Euniko. Dávat

někomu koncesi — to je vtip: má to víc skulin než daňové zákony. Povinné metody nevyhnutelně zahrnují politické testy — děkuji, nechci, to už mám raději Čtyři jezdce z Apokalypsy. A jediný efekt, který dobrovolná antikoncepce kdy měla, bylo to, že se změnil poměr mezi produktivními lidmi a parazity, a to

v náš neprospěch; ale počet obyvatel stejně roste. Kdybychom byli stejně otrlí ohledně oddávání podřadných lidí jako v Číně, možná že by se tohle nestalo. Ale to nejsme, nikdy jsme nebyli — a nejsem si jist, jestli by se mi to líbilo, kdybychom byli.

"Pak ale žádné řešení neexistuje."

"Ale ano, existuje, zmiňoval jsem se o něm. Čtyři jezdcí z Apokalypsy. Ti nikdy nespí, nikdy nemají po službě. Ani fám," Ukázal na Měsíc. "Euniko, mám podezření, že tragédie lidstva se už odehrála tisíckrát. Možná že je to tak, že inteligentní rasa se musí rozrůstat až do katastrofických rozměrů, aby pochopila, že potřebuje uniknout z této planety a dosáhnout hvězd. A snad to vždycky — nebo skoro vždycky — musí být tak nahonem, že výsledek je do poslední chvíle nejistý. A zrovna tak je to s námi. Možná že budou probíhat nekonečné války a nesnesitelný tlak obyvatelstva přinutí technologii, aby ve vesmíru uspěla. Kosmické lety mohou být normální porodní bolesti rasy jinak odsouzené k vymření. Je to takový test. Některá plemena ho zvládnou, jiná ne."

Zachvěla se. "Příšerné."

"Ano. A není způsob, jak o tom mluvit s děvčetem, které je, jak se tomu říkávalo, v "požehnaném stavu". Promiň, miláčku."

"Je to příšerná myšlenka v jakémkoli období, Jaku. Nejsem tak zchoulostivělá. Dělá jen to, na co je tohle tělo stavěné. Tvořím dítě. Dělá mi to dobře. Mám z toho radost."

"Zdá se, že je to tak, to mne naplňuje štěstím. Ale, Euniko, ještě než zavřeš dům a přestěhuješ se na jachtu, musím se zmínit o jedné věci. Myslím, že to musíš odložit, dokud se to dítě nenarodí."

"Proč, Jaku? Netrpěla jsem ranní nevolností. Pochybuji tedy, že by mořská nemoc byla nějaký problém."

"Protože jsi v jiném stavu a nezáleží na tom, jak dobře se cítíš. Byl bych mnohem klidnější, kdybys nebyla nikdy vzdálena od lékařské pomoci více než pět minut. Doma bys

byla v bezpečí; je tam Bob a Winnie. Tady jsi taky v bezpečí — hotelový lékař je dobrý — věř mi, ptal jsem se na něj — a moderní nemocnice je támhle, na dohled. Ale na moři! Představ si, že bys porodila v sedmém měsíci. Ztratili bychom dítě a tebe pravděpodobně také. Ne, Euniko."

"Ach." (Euniko, má nějakou cenu říkat tnu, že tys donosila svého prvorozeného až do termínu a bez problémů?) (Ne, dvojče. Jak mu to chceš dokázat? Když se o mně zmíníš Jed', budeš jen žena, která trpí těhotenskými halucinacemi. Šéfe, tuhle hádku bys určitě prohrál. Takže to uznej hned. Ustup a hledej jinou trasu.) "Jakobe, nemohu se s tebou hádat. Moje první žena zemřela při porodu: vím, že se to může stát. Ale co bys řekl tomuhle? Mohl bys přemluvit Roberta a Winnie, aby se k nám připojili? A pak bychom vyjeli ne příliš daleko na moře. Kdybychom zakotvili tam, kde je teď ten trimaran, ta nemocnice by byla stejně blízko... a Roberto by byl na palubě. Ten hotelový lékař musí být dobrý, když ses na něj informoval, ale raději bych měla Roberta. Zná mě skrz naskrz. A nevádí mu moje trefné poznámky; myslím jako mému lékaři. Nebo snad ta skutečnost, že víš, že Roberte se mnou spal, ho činí pro tebe nepřijatelným ve funkci mého porodníka?" (No nazdar! Dvojče, to byla rána pod pás.) (Ale kdepak, Euniko, jen trochu zamlžuji problém.)

Jake Salomon zdvihl jedno obočí a zazubil se na ni. "Moje malá, tak snadno mě do rozpaků nedostaneš. Jestli Bob je ten doktor, kterého chceš k porodu, vynasnažím se, abych ho přesvědčil..., nebude—li tobě proti myslí, že s ním přijede i jeho žena."

"Pohrdám vámi, pane. Jestli si vy a Winnie budete chtít zavzpomínat, popostrčím tě k ní a dám ti pusku na dobrou noc. Určitě tě utěší, až já budu v nepojízdném stavu — a ty to budeš potřebovat."

"Tímto ti dávám volnou ruku na pozdější dobu. Žena se skoro vždycky zamiluje do doktora, který přivedl na svět její první dítě."

„To snad ne. Já mám Roberta ráda už dlouho a ty to víš. Žárlíš, Jakobe?"

"Ne. Jen jsem zvědavý. Předpokládám, že zákaz, který jsi mi uložila v den naší svatby, stále platí? Jeví se mi to tedy tak. s úctou ke dni, který jsi zmínila, že Bob měl příležitost před tím dnem, během něj i poté."

"Je to vše, co k tomu potřebujeme? Jen příležitost?" (Asi tak, dvojče!) Zasmála se na něj, až se jí udělaly vrásky na nose. "Zlatíčko, vše co připouštím, je možnost, že Robertovo jméno by mohlo být mezi kandidáty. Ale mohl by to být i Finchley. Nebo Hubert. Nebo drahý soudce Mak. Ty s Alekem jste ten den měli strašně moc práce — ale myslím, že sis všiml, že Mak ukončil zasedání v obvyklou hodinu. .. a já jsem přišla domů až mnohem později."

"Je to doznání?"

"No mohlo by tam být doznání — někde."

"Přestaň si ze mě utahovat, má lásko. Existují jen dva druhy žen. Ty, které podvádějí, a ty, které si se svými manžely přátelský pomáhají, a v tom případě —"

"Není ještě třetí druh?"

"Co? Aha, ty myslíš věrné ženy. Ach, jistě. Slyšel jsem o tom. Ale za dvacet let mé praxe u soudu, většinou u rozvodových případů jsem se setkal s tak málo zástupkyněmi tohoto dne — a u žádné jsem si nebyl naprosto jist — že si nemohu troufnout říci svůj názor. Manželky formálně věrné tvoří tak malou část vzorku, že muž by měl být spokojený, když mu žena podá včas večeři a jeho důstojnost není potupena. Chtěl jsem ti jen říci, že když bys někdy požadovala moji přátelskou spolupráci, neurážej moji důvěřivost takovým vypelichaným kohoutem jako je Hubert. Soudce Mac — tomu už by se dalo věřit. Tom Finchley je také velice mužný a pravidelně se koupe — i když někdy zneužívá posvátný anglický jazyk tak, že mi to způsobuje až bolest. Bob Garcia — to ukazuje na tvůj dobrý vkus. Ale, prosím, miláčku, nečekej ode mne, že budu věřit tomu, žes byla s Hubertem." (Dvojče, Jake nás zná až příliš dobře. Raději se nepokoušejme dělat si z něj moc bláznů.) (Slyšela jsi někdy něco o falešné stopě, lásko?)

"Výborně, sire; Hubertovo jméno tedy ze seznamu kandidátů vyškrtnu. Přesto mi však skýtá nekonečně mnoho možností, není-liž pravda? A vždy se budu snažit respektovat tvoji důstojnost. Ale když už mluvíme o včasném podávání jídla, raději bych se do toho měla dát, nebo budeš mít pozdě večeři."

"Proč si nevzít jen něco studeného, když na to máme chuť, a ohřát si polévku z konzervy. Myslel jsem, že si trochu zdřímnu."

"Mám se k vám přidat, sire?"

"Řekl jsem „zdřímnu“, zlato. Chci spát. A zdřímnutí s tebou není odpočinek. Starý seňor Jakob potřebuje siestu,"

„Ano, pane. Mohu rychle dokončit to, co jsem říkala? Můžeme se postarat o každého, kdo bude chtít odejít do důchodu nebo bude chtít jinou práci nebo si bude přát zůstat tam s Hugem. Ale doufám, že někteří z nich by mohli jít s námi jako posádka našeho trimaranu a tak. Zvláště ti, co už byli na moři a něco o něm vědí."

"Finchley tam byl. Poslali ho pryč kvůli pašování nebo něčemu takovému."

"Doufala jsem, že všichni moji strážci a řidiči kromě Huga — a Rockford, když ho budeš chtít — by se mohli rozhodnout plavit se s námi. Jsou všichni silní a schopní a s jejich rodinami by nebyl problém. Fredova žena od něj odešla před několika měsíci, Dabrowski nemá děti a Olga by možná souhlasila s tím, že bude dělat komornou a servírku, řekla bych — jestli má ráda lodě; tady chtěla mermomocí dělat většinu úklidových prací, i když nemusí. A co se týče Finchleyho, Tom je přesně to, co potřebujeme — nepasoval drogy, transponovali zbraně do Střední Ameriky, jak jsem si zjistila, a on byl. první důstojník — a Hester Finchleyová je dobrá kuchařka. S jejich Evou by nebyly problémy, už umí číst a psát a počítat — a když jí o tomhle řeknou, nedá rodičům pokoj, dokud tu práci nevezmou; všechny děti rády cestují. Drahý? Když půjdeš dovnitř, mohl by ses podívat, kdo má službu u výtahu, a požádat ho, aby mi zavolal Finchleyho? Možná by věděl něco o trima-ranech."

"Myslím, že má službu on. Mám ti přehodit přes ramena plášť?"

"Začínám být moc opálená? To se mi nezdá; namazala jsem se krémem. Aha! Ty myslíš, že Thomas je kocour Tom? Ale, drahý, vždyť jsme se s ním a s celou jeho rodinou koupali každý den. Stejně jako s Fredem a s Dabrowskými."

"Nechci být bručoun, drahá, ale myslel jsem, že horlivě usiluješ o to, aby bylo zachováno dekorum."

"To se mi zdá nesmyslné, když se s nimi se všemi koupou a opalují. A pokud jde o dekorum, neviděla jsem tě, jak jsi včera v bazénu poplácal Hester po zadku? Nebo to bylo ve středu?"

"Bylo to v úterý a nebyla to Hester, byla to její dcera Eva. Jen si tak zkouším být sexuálním maniakem, krásko — není to nic vážného. Tak nebuď žárlivá."

"Milovaný, toho dne, až budu žárlit na malé děvče, tak chci, abys mě zbil. Ne naplácal. Abys ve mně ubil nějaký utajený pud. Ale byla to Hester, nikoli její dcera. Můj galantní, nádherný Jakob by nikdy neobtěžoval malou dívku."

"Snad máš pravdu, ale tahle malá dívka zatraceně obtěžuje mě. A co je horší, dělá to schválně."

"Chudáček Jake. Ani třináctileté už mu nedají pokoj. Ale mě to nepřekvapuje; taky bych ho nenechala o samotě."

"V tomto případě se ta třináctiletá začíná chovat jako jednadvacetiletá. Ale uzavřeme spolu tajnou dohodu. Budu se pečlivě vyhýbat tomu, abych tě doprovázel, až budeš s jejím otcem, jestliže ty mě budeš vždycky velmi pečlivě dělat společnost s jeho dcerou."

"Ano, sire. Vaše slovo je mi rozkazem, můj pane — zarmucuje mne však, že si myslíte, že bych mohla potřebovat dohled — nebo ho zase nepotřebovat, podle okolností — s jedním z našich sluhů. Ale co Hester? Musím být určitě vždycky na dohled, když tu bude kroužit?"

"Hled' si svého, ty děvko. Nemusela bys z toho dělat aféru. Chci, aby se tu všichni cítili příjemně, když si sem nahoru přijdou zaplavat, protože si nepřeji, aby kdokoli z naší domácnosti někdy plaval dole v těch splašcích. Znáš ten zvýšený puls v tom nádherném vlnobití. To byla ta dohoda, kterou jsme jim nabídli — že nebudou vůbec chodit na pláže a budou se moci kdykoli přijít vykoupat do našeho bazénu. Sice jsme obětovali trochu z našeho soukromí, ale máme jistotu, že nikdo z nich nechytí někde nějaké svinstvo a nerozšíří se to na celou rodinu. Tím se to vyrovná — a jsou to všechno takoví hezcí lidé..., dokonce i ta předčasně vyspělá Eva, která se tolik snaží mě rozčítit."

"Mně to nevadí, Jakobe; není dobré být příliš osamělý. Ale teď mluvíme o Hesteřině zadnici. Pěkně tvarovaná, co?"

..Zlato, už jsi tak protivná jako Eva. Raději půjdu a řeknu si desetkrát Money Hum a oddám se siestě. Vyšlu ti sem Toma. Nenech mě spát déle než hodinu. Pusu."

Nastavila mu tvář. Jak odešel, skočila do vody, zaplavala si a zase vylezla, čekala a zrovna zírala na zakotvené

jachty, když Finchley přišel. "Poslala jste pro mne, madam?"

Usmála se. "Thomasi Cattusi, tohle není moje jméno, když jsme sami."

"Ohlédl se přes rameno a řekl téměř neslyšně: "Kočičko, šéf je vzhůru."

"Tak ať je. Ale odešel do svého pokoje a zavřel dveře. Má siestu. Bude spát coby dup. Ale nemíním vás vyděsit, Thomasi Cattusi, drahý. Pojd'te sem k zábradlí, chci vám něco ukázat. Už jste někdy plachtil? Nebo to byly všechno jen motorové lodi?"

"Jestli jsem plachtil? Jistě, vyrostl jsem v zálivu Chesa-peake. Jezdil jsem na malých plachetnicích s jedním stěžněm a tak."

"Byl jsi někdy na trimaranu?"

"Nikdy jsem mu nevelel. Na jednom jsem sloužil, když mi bylo šestnáct."

"Co si o nich myslíš?"

"Záleží na tom. Jsou dobré, když chceš spíš něco jako hausbót než závodní jachtu. Ale nepožíval bych si ho bez pomocného motoru. Tam, kde je málo vody, může být tak nemotorný jako dva lidé ve vaně."

"Už jsi to v té vaně zkoušel, Thomasi Cattusi?"

"Jasně, co by ne. Je to dobré a když má člověk po ruce pár drinků, dost se u toho nařehtá. Ale v posteli je to lepší. Nebo na zemi."

"A co takhle na osušce na pláži?"

"Kočičko, ty se bavíš tím, že mě děsíš. Přece se nechceš nechat nachytat?"

"To je jen řečnická otázka, drahý; ruku jsem ti přece nekroutila. Řekni mi, myslíš, že Hester a Jake to už spolu zkusili?"

"Je prakticky jisté, že ne." Zazubil se na ni. "Ale něco ti řeknu."

"Tak honem. Pěkně prosím. Hezký svalnatý kocourku."

"Není to vina Hester, že spolu nic neměli. To vím. Řekla mi to rovnou, jedné noci, když na to přišla řeč. Hester si myslí, že šéf je boží člověk."

"No, to já taky. Ale to mi nezabraňuje v oceňování mého kocoura Toma. Jak se ti to líbí? Jake a Hester?"

"Mně?" Vypadal nesmírně překvapeně. "Podívej, kočičko, ty víš, jestli to někdo vůbec ví, že chápu, že nemá cenu

zavřít couru za plot. To by ji jen provokovalo k tomu, aby se ho snažila přeskočit. Raději bych nechal

bránu otevře-nou^když by chtěla."

"Řekla jsem: "Jak se to tobě líbí, draliý"?"

"Oh." Jejívstrážce se zatvářil zamyšleně. "Nestrkal bych do toho nos. Šéf je numero uno, chápeš?"

"Jasně,"

"Kdyby zbouchnul děvku, tak by platil. To se nebojím. Ale stejně se neníčeho bát; měli jsme oprávnění jen na jedno dítě a Hester se nechala sterilizovat hned potom, co měla Evu. Oženil jsem se s dobrou rajdou — nerozešla se se mnou, když jsem jednoho chlapa zabil, vzala mě zpátky, když mě propustili na čestné slovo. Oh, mezitím s někým spala, samozřejmě — ale jen se svým šéfem, u kterého pracovala. Nikde se s tím nechlubila. Nechala si to pro sebe, neřekla mi to. Hester a šéf? Jistě, když chtějí? Řekl jsem jí to tak rovnou. Hezky se bav, řekl jsem jí."

"Mmm... Thomasi Cattusi. dejme jim šanci. Nebo šest šancí. Později by to pro nás mohla být pojistka.'1 Zamyšleně pokýval hlavou. "Ty jsi ale chytrá kočička. Ale jak"? A mohl by? Ten šéf?"

"Určitě by mohl, když by věděl, že je to bezpečné. Že má soukromí, myslím: když o něco jde, tak má Jake odvalu, zrovna jako ty, drahý. Hlavní problém je, aby jim Eva nebyla pořád v patách. Mmm... mohl bys mě vzít na nákupy nebo něco takového a já bych mohla požádat Hester, aby dala panu Salomonovi oběd... A potom by mě jako napadlo, že pozvu Evu, aby jela se mnou. Hmm?"

"Když bude Fred nebo Ski mít nahoře službu? Z toho nic dobrého nekouká, kočičko."

"Chce to jen vybrat si čas, až budeš mít službu ty. Jake nebude vyžadovat, aby tě někdo zastoupil; maximálně zamkne dveře u výtahu. On se nebojí o sebe, bojí se, protože chrání mě"

"Mmm... chápu. Mohlo by to vyjít, jestli to on chce. Pěkně se zakulacuješ, kočičko. Prsa máš krásnější než kdykoli předtím."

"Joe říká, že žena krásní tím, jak je stále objemnější. Ale nemyslím si, že by s ním mnoho mužů souhlasilo."

"Hester vypadala hrozně roztomile, byla v pořádku až do poslední minuty. A tobě to taky moc sluší. Uh... máš jistotu, že šéf spí?"

"Jsem si natolik jistá, že jsem ochotná to riskovat. Ale nechci odradit tebe, drahý. Chceš počkat, až uvidíme, jak vyjde náš plán s Jakem a Hester?"

"Uh... sakra, tou dobou už bychom mohli být všichni mrtví."

"Takže přímo tady?"

"Ne, mohla by se tu objevit helikoptéra."

"Pojďme do altánku."

27

Společnost Harvardské university se přiklonila k názoru neposkytnout čerpání ze všech fondů, dokud studentská vláda nevybere ze svého středu nového univerzitního prezidenta. Jak obě nepřátelské studentské vlády, tak akademický senát hledají právní pomoc v této "neklidné a nezodpovědné akci". KONZERVATIVNÍ NEJLEPŠÍ POLICISTÉ U POLICEJNÍHO PREZIDENTA — generální tajemník Soukromé policie, tělesných strážců a bezpečnostních řidičů (AFL) na svém výročním banketu poblahopřál městu Milwaukee k tomu, že se zařadilo do stále početnějšího seznamu městských úřadů, které zrušily pravidlo "čistého rejstříku" při najímání strážců veřejného pořádku. "Vynikající úspěch vězňů propuštěných na čestné slovo a podmíněně propuštěných odsouzenců, kteří začali pracovat jako důstojníci soukromých ochranek, je nakonec poučením pro politiky, aby "lovili kachny tam, kde kachny jsou". V bibli stojí: "Udělej kozla zahradníkem", že? Kdo ví víc o násilnících než násilník sám? Dejme muži stimul, aby si udržoval čistý štít, a dejme mu práci, které rozumí, a můžeme s ním v rozhodném okamžiku počítat. Moje matka

VŮNĚ STRACHU 451

mi to pořád říkala, když jsem byl ještě jenom pankáč, který vykrádal cukrárny. Á kromě toho, ministr financí nám dnes večer řekl: ^Podívejte se, co jste udělali pro naši ekonomiku!" V této skvělé republice — "

Dnešní televizní noviny uvedly rozhovor s porodní asistentkou, která tvrdí, že pomáhala při porodu dítěte slečny Molly Maguirové deset dní před jejím senzačním skokem dvou národností. Mladá hvězda okamžitě zažalovala moderátora, televizní stanici i vysílací síť.

STEJNÁ PRÁVA PRO ŽENY!!! Nenechte se týrat ani ponižovat. Uvidíte, jak bude překvapený, až přistoupíte přímo k pánskému záchodku a s úsměvem ho použijete. Sežeňte si Adaptér (patentováno a schváleno) NYNÍ UŽ ROVNOPRÁVNÁ od Dr. Mary Eversové — ve velikosti peněženky, spolehlivý, hygienický — přichází na trh v devíti překrásných, ženských, moderních vzorech — nevyžaduje žádné příslušenství, k dostání bez receptu. Ve všech drogériích a supermarketech.

Lunární komise zavedla natrvalo zkušební metodu prověřování přistěhovalců výhradně na základě fyzického a duševního vyšetření a nebere žádný ohled na procentuální podíl, ať už plus nebo minus, ze záznamů ze Země. Ředitel komise řekl: "V novém světě člověk musí začínat s čistým štítem. Každý jiný způsob je nepraktický." Pod palbou otázek připustil, že příspěvky na nesubvencovaná povolání zůstávají nezměněny, ale trval na tom, že to byla fiskální záležitost kontrolovaná kondominiem vlád a v žádném případě neovlivnila základní princip. OSTRÁ SLOVA V PŘEDEM PROHRANÉ DEBATĚ: „ — nezabraňuje!" "Tak nám to říká. Je si senátor ze skvělého státu Puerto Ri-co vědom, že náš hlavní problém je recidiva? Může uvést jediný případ, ve kterém zabiják spáchal alespoň ještě jednu vraždu poté, co byl popraven?"

„fio pána! Joe, vidíš, jak jede po větru!"

"Fantastické,"

"Cítím to až v žaludku," řekla Joan Eunika šťastně. "Pojďme na zád'. Winnie je u kormidla a buďte si jisti, že

se nenechá zahanbit: je tak pyšná, že ji Tom nechal jít na stráž. Je to rozená námořnice: má slanou vodu v žilách. Gigi, co je s tebou, drahá? Neusmíváš se. Není ti dobře?"

"Uh, trochu, možná."

"Musím přiznat, že ta "kočička" opravdu vyvolává pohyb jako na houpacím koni, když ji necháte jet. Já to teda mám docela ráda, ale někomu to nedělá dobře. Nevadí, drahá; doktor Roberto má zaručené pilulky proti zvedání žaludku. Přinesu ti jednu a za pět minut už ti houpání nebude vadit a budeš mít hlad jako vlk."

"Nechci žádné pilulky, Joan. Jsem v pořádku."

"Nejsi v pořádku a až půjdeme dolů, nebudeš chtít jíst a Hester mi řekla, že nachystala něco speciálního na tvou počest. Podívej, drahoušku, Roberto dává tyhle pilulky i Winnie — každý den jednu před snídání — a ordinoval jí je i proti ranní nevolnosti, než přišli na loď. Je to pečlivý doktor, zlato; nedával by je své vlastní ženě, kdyby mohly ublížit. Nikdo si na "kočičce" nikdy nevezme žádný prášek, dokud mu ho náš lodní chirurg nevydá. Pěkně prosím? Co?"

"Gigi,"

"Ano, Joe."

"Vezmi si ten prášek."

"Ano, Joe. Děkuji, Joan, jsem opravdu rozrušená. Asi si myslíš, že jsem hloupá, ale viděla jsem tolik dětí, které zemřely kvůli práškům, že z toho mám hrůzu."

"Taky nemám ráda prášky, ale беру si je, když mi to doktor Roberto řekne. Zrovna teď mi dává potravinové doplňky kvůli tomu malému nejvorovi tady uvnitř. Zůstaň tu na čerstvém vzduchu, drahá, než Roberta najdu."

"Plujeme, plujeme přes širé moře!" zařval pan Jakob Salomon, když se vyšvihl na kontrolní stanoviště.

"Dobré ráno, Ski."

"Dobré ráno, kapitáne. Lod" křížuje a vítr máme z levé strany, základní kurz jedna pět — "

„Vím, jak to vypadá. Koukej mazat dolů a nasnídat se;" Salomon sklouzl ha sedadlo a když přebíral kormidlo, mrkl se na kompas. „Nic jsme ti nenechali, ale můžeš štípnout ze záchranného člunu lodní suchary,"

„Hester by mě nenechala hladý, pane."

"Ani Olga ne. Tak už zmiz." Jake prohlédl plachtoví, rozhodl se, že by mohl vytáhnout plachty trochu výš, pra-

vou rukou se natáhl k lanoví a tak dlouho tahal za lano, až se mu podařilo zkrátit otěže podélné plachty, očima sledoval hlavní plachtu a přitom točil kormidlem po hmatu, dokud nenasadil pevně stanovený kurz.

Potom seřídil kosatky a odpočinul si.

"Dobré jitro, kapitáne."

"Tome, tohle si nech pro sebe. To je všechno hezké, že mě paní Salomonova chce udělit ten čestný titul, ale všichni víme, kdo je podle lodních papírů mistrem v plachtění. Ty jsi kapitán a máš zodpovědnost; já jsem jen vlastník a první důstojník bez oprávnění. Eunika to neměla dělat — ale musíme vyhovět těm malým drahouškům. Když už o nich mluvíme, jak se mají ti tvoji dva drahoušci dneska ráno? Neviděl jsem Evu u snídaně."

"Najedla se, ještě než jste vstal, pane. Viděl jsem ji a řekl jsem jí, že od teďka bude muset nosit kalhotky, s výjimkou bazénu a okolí."

"Nechápu proč, když je ostatní holky nenosí, ledaže jim to náhodou vyhovuje. Jenom nechci, aby mi šplhala na klín nahá jako úhoř a dvakrát tak mrštná. Mám potom falešnou představu, že jsem mladý."

"Ostře proti ní zakročím, pane."

"Tome, já nechci, aby se proti tomu dítěti 'ostře zakro-čovalo'. Chci, aby se každému ta plavba líbila — abychom byli jako jedna velká rodina. Požádej Hester, aby jí potichu řekla, že ji starý strýček Jake má moc rád, ale nelíbí se mu, když je osaháván. To poslední je lež, ale služební lež. Když už mluvíme o bazénu, co filtr?"

, filtr je v pořádku, byla tam jen překážka u přívodu vody. Chaluha. Nemějte obavy."

"Otestoval chirurg kvalitu vody?"

"V pořádku."

"Tak je to dobré. Tome, když jsem byl malý, snažil jsem se dosáhnout hodnosti třetího kornúdelníka, plavali jsme často mimo plachetnici a vůbec jsme o tom nepřemýšleli. Ale dnes dokonce ani Tichý oceán nemůže vstřebat všechnu tu ropu, kterou do něj vypustili. Můžeš vytroubit plavecký poplach na býčí roh a vyvěsit nad bazénem vlajku s lebkou a zkříženými hnáty."

,J*ozkaz, pane."

"Počkej vteřinku, než dám signál o konci hlídky." Jake natáhl levou ruku, sebral poslední gong v řadě z osmi;

čtyřnásobné dvojité bang! označující začátek dopolední hlídky se rozlehlo lodí. Pak uchopil další gong a vyhlásil plavecký poplach sám. "Tome, kdyby člověk nemusel jíst a spát, mohl by s touhle šalupou obeplout celý svět sám. Tři muži by to zvládli snadno. Dokonce i dva."

"Možná."

"Ty tomu moc nevěříš, Tome."

"I jeden muž by to dokázal, pane — když by se nic nepokazilo. Ale něco se vždycky podělá."

"To je pravda. A se dvěma těhotnými ženami na palubě — nebo se třemi, když nebudeš dávat dobrý pozor na Evu — "

"Oh. Dr. Garcia jí dal antikoncepci pro mladistvé. Nemohu nic riskovat, pane."

"Vážně? Tome, vážím si té — hrozné moc — a teď moje úcta ještě vzrostla. U strýčka Jakoba je v bezpečí..., ale nedal bych ruku do ohně ani za jednoho dalšího chlapa na této arše. V tom sláném vzduchu je něco, co povzbuzuje metabolismus. A je hodně pravdy v tom starém pořekadle o tom, že „když jsou dost velcí, jsou už dost staří a nic se s tím nedá dělat". Je lepší se pojistit."

"To jo, udělali jsme to — právě tady jsem mluvil s doktorem. Hester a já neočekáváme od Evy, že se bude chovat jinak, než jsme se chovali sami. Každý ví, že když se ženská začíná stávat ženskou, dřív nebo později skončí na zádech."

"Ano, to ví každý — ale většina rodičů tomu nevěří, když to přijde na jejich vlastní děti. Znam to, dělám jsem rodinné právo léta. Tome, ty jsi po všech stránkách tak rozumný muž, že mě překvapuje, že ses vůbec dostal do problémů;"

Jeho navigátor pokrčil rameny. "Je to k neuvěření, co mi bylo řečeno, pane. Vrchní důstojník toho zrezivělého křápu, kapitán, mi řekl, abych držel jazyk za zuby a nic neviděl, že vyděláme desetkrát tolik za jednu plavbu. Všechno bylo zařízeno. Jenže chtěl být moc chytrý a nechat si peníze za úplatky sám. Myslel, že s nimi v noci uteče. Člověk by si myslel, že nikdy neslyšel o radám Bum! Pobřežní hlídka."

Finchley zase pokrčil rameny. "Nestěžuji si, pane, byl jsem blázen. Ale dva roky a čtyři měsíce uplynuly a dostal jsem mnohem lepší zaměstnání — řídit pro pana Smithe — když byl. Ted' už za vším větším

čertovinu. Nejsem prostě tak důvěřivý, to je vše. Nevěř nikomu příliš, a nebude ti hořet koudel u zadku."
"A přesto se mi nezdáš cynický. Tome, myslím, že hlavní problém ve výchově je to, aby se člověk stal světa znalým a přitom nebyl cynikem."

"To už je na moji hlavu moc, advokáte. Prostě si myslím, že lidi jsou fajn, většinou — dokonce i ten hloupý kapitán — když na ně nenakládáte víc, než na co jsou stavění. Jako tenhle kousek ráhnoví. Má nosnost tři tuny. Pravděpodobně snese i pět tun a nic se nestane. Ale nedávejte na něj šest tun."

„Oba jsme mluvili o stejné věci, řekl bych, ale tvůj příklad je mnohem jasnější. Tak už vypadni, Tome. Když tady není co dělat, tak běž chvíli na kutě. Nebo do bazénu."

"Ano, pane. Chci zkontrolovat trup lodi na pravoboku; nějak tam stoupá voda. Zatím to vypumpujeme, ale chci vědět, kde se tam ta voda bere," Zasalutoval a seskočil dolů z můstku.

Jake si posunul čepici, aby ho chránila proti slunci, pěkně se uvelebil a začal si zpívat:

"Žena námořníka jeho hvězdou má být!

"Johoho, plujeme přes širé moře!

"Žena námořníka jeho hvězdou má být,

"Žena námořníka jeho hvězdou... má být!"

Jeho žena k němu přistoupila zezadu a políbila ho vzadu na krk. „To je o mně, drahý? Nebo o "Nancy Lee"?"

"Vždycky o tobě, moje drahá. A kromě toho si nepamatuji tu část, kde se o "Nancy Lee" zpívá."

"To se divím, že si vůbec pamatuješ nějaké dívčí jméno. Mohl bys nám všem říkat "drahoušku"."

"Prostě proto, že je to pravda. Ale ty jsi jediná, které říkám moje drahá. A skutečně si pamatuji tvoje jméno — Salomonova."

"Jakobe, ty jsi musel být úplnou hrozbou, když jsi byl námořníkem. S tím tvým hebrejským pochlebováním ses mohl vlichotit kamkoli. A pak se tam odtud zase dostat. Bez problémů."

"Ne, madam, byl jsem sladký, nevinný chlapec. Prostě jsem se řídil prastarým zákonem moře: "Když je kotva vytažená, všechny účty jsou zaplaceny"."

"A nechal jsi za sebou v každém přístavu malého židovského bastarda..., čímž jsi zlepšoval kvalitu rasy. A co Gigi? Taky se chystá zlepšit kvalitu lidského pokolení?" Zaryl mu palec do míst nad pasem, kde se mu trochu vybou-lilo břicho. "Je to fešanda, co, brouku?"

"Madam," řekl povýšeně, „já nevím, o čem mluvíte,"

"Řekni to mariňákům, ti staří námořníci ti stejně neuvěří," Jakobe, má lásko, cítím, že znáš tu druhou paní Brancaovou skoro tak dobře, jako jsi znal tu první. Ale nechci pátrat po nějakých důkazech; prostě jsem ti chtěla jen poblahopřát. Gigi je drahoušek, mám ji strašně ráda. Nechci ti to vyčítat." (Udělej pořádný kravál, dvojče.) (Neudělám!)

"Ženo, děláš ukvapené závěry," (Tak mu řekni, že se to stalo tam, kde Trojská třída přetíná Gay Street, blízko náměstí — ve čtvrti, kde ty to dobře znáš, dvojče.) (Euniko, chci, aby se Jakob vyjadřoval nenuceně o těchto věcech — nehodlám si ho nabodnout na harpunu.) (Na to nemáš vybavení, Joan; ale Jake je rozený kapitán Achab.) (Euniko, ty máš ale prostopášné myšlenky.) (Čí myšlenky to jsou? Já žádné nemám. Žádné nepotřebuji.)

Paní Salomonova opustila to téma, otevřela svoje pouzdro na sextant a přístroj vyndala.

"Mohl bys mi říct přesný čas, drahoušku?"

"Budeš měřit, jak vysoko je to bezbranné Slunce?"

"Budu dělat něco lepšího než zaměřovat Slunce, nejdražší. Zaměřím polohu těchto tří těles — Slunce, horní okraj Měsíce a — když budu mít štěstí, zahlédnu znovu i Venuši. Chceš se se mnou vsadit, jaký nejmenší trojúhelník získám?"

"Vsadím si ještě padesát dolarů navíc."

"Zvíře. Hovado. Sprostáku. A to jsem nastávající matka. Včera večer jsem to nejméně desetkrát skoro měla; už tomu přicházím na kloub. Mohla bych podvádět — mohla bych získat základní bod tím, že bych vznesla dotaz na Point Loma, a pak bych to zešvindlovala na mapě."

"Euniko, proč se tak vášnivě snažíš vyrovnat se starým námořníkům? Člověk by řekl, že telegraf a satelity nebyly nikdy vynalezeny."

"Je to pro mne zábava, drahoušku. Mám namířeno k té námořní zkoušce a chci ji složit co nejlíp a získat

alespoň omezené oprávnění. Poté, co vyložím to štěně do košíku a už se nebudeme muset zdržovat jen v pobřežních vodách, budu dělat "denní práci" každý den celou cestu na Havaj. Vsaď se, že ohlásím první spatření země u Hila dřív, než budeme tři míle od břehu. Oh, není to důležité, drahý — ale co kdyby to začalo být? Dejme tomu, že vypukne válka

a všechny přístroje utichnou? Mohlo by se hodit mít na palubě suverénního navigátora. Tom přiznává, že málokdy něco zaměřoval, od té doby, co dostal důstojnický diplom."

"Jestli vůbec někdy nějaký dostal. Ano, mohlo by to být užitečné, moje drahá..., protože kdyby vážně vypukla válka a my jsme byli na moři, nejeli bychom do Hila. Udělali bychom prudký obrát doleva, jeli bychom na jih a tam bychom se ztratili. Na Markézách. Nebo ještě dál na jihu. Čím dále, tím lépe. Tak daleko, aby to naše dítě mohlo přežít. Velikonoční ostrovy, jestli myslíš, že by ses tam trefila,"

"Jakobe, v té době už bych je rozštípla přesně v prostředku. Nebo jakýkoli jiný ostrov, který si vybereš. Zlatíčko, to nebyla hra, když jsem žádala o všechno to staromódní hnací soustrojí — všechny ty mapy, čluny pro lodivody, chronometry pro tři hlavní světové strany a uzloměr, tento krásný sextant a ještě jeden stejný pro případ, že bych tenhle upustila..., a prosím všimni si, že vždycky mám kolem krku šňůru. Všechny hlavní důstojníky a kalendář. Teď jsem k nepotřebě jako nekvalifikovaný lodník — tak jsem se rozhodla stát se skutečným navigátorem. Jen pro případ, jen pro případ."

"Mmm. Moje drahá, doufám, že toho nikdy nebudeme muset využít..., ale všimla sis ty, že udržuji toto plavidlo po celou dobu maximálně zásobené, i když skoro každou noc zakotvíme a můžeme si doplnit potraviny, kdykoli chceme?"

"To jsem si všimla, pane."

"A náhoda není ani to, že jsem dal doktoru Bobovi neomezený rozpočet a dohlédl na to, aby měl vybavení na jakýkoli myslitelný porodnický problém."

"Tohohle jsem si nevšimla tak docela."

"Nemyslel jsem tebe, ani Winnie — není třeba vás děvčata něčím děsit. Ale protože také plánuješ dopředu, rozhodl jsem se, že ti to řeknu. Bob využil ten čas, kdy "kočička" byla opravována, k tomu, že se zapsal na doplňkový kurz porodnictví. A utratil dvacetkrát víc peněz na naši lodní nemocnici, než by člověk pro námořní jachtu očekával."

"Jsem ráda, že to slyším, pane. S takovou prozíravostí peníze dokážou skoro všechno. Jedině snad nezastaví čas."

"V tvém případě svedou dokonce i tohle, milovaná."

"Ne, Jakobe. Přidaly mi roky navíc... a tohle nádherné tělo... a tebe. Ale čas nezastavily. Pořád je mi skoro sto

let. Nikdy se necítím tak mladá jako kdysi — protože nejsem. Ne takovým způsobem, jakým je mladá Winnie. Nebo Gigi. Jakobe, zjistila jsem, že nechci být mladá."

"Cože? Jsi snad nešťastná, miláčku?"

"To vůbec ne! Mám to nejlepší za dvou světů. Mladé, vitální tělo, kterému každý nádech způsobuje živočišnou radost..., a století bohatých zkušeností spolu s moudrostí — jestli je to to pravé slovo — kterou věk přináší. Klid. Dlouhou perspektivu. Winnie a Gigi stále trpí bouřlivostí mládí..., já ne a ani nechci. Už jsem zapomněla, kdy jsem si naposledy vzala prášek na uklidnění, ale myslím, že to bylo ten den, kdy mě odvázáli. Jakobe, jsem pro tebe lepší ženou, než by mohla být kterákoli z těch dvou překrásných dívek; jsem starší než ty, tam, kde ty jsi teď, už jsem byla a rozumím ti. Nechlubím se, drahý: je to prostě pravda. Ani já bych nebyla šťastná, kdybych byla vdaná za mladého muže — musela bych trávit čas tím, že bych se pokoušela nenarušit jeho křehkou, mladistvou a nestabilní rovnováhu. Jsme pro sebe navzájem tak akorát, Jakobe."

"Já vím, že ty jsi pro mě dobrá, moje drahá,"

"Já vím, že jsem. Ale někdy ti dělá problém si pamatovat, že nejsem ve skutečnosti "Eunika", ale "Johann I'." (Hej! Co to má být, šéfe? Jsme tu přece oba.) (Ano, milovaná, vždycky — ale Jake potřebuje, aby se mu Johann připomněl — protože vše, co pořád vidí, je Eunika.) "Například, Jakobe, před chvílí sis myslel, že ti vyčítám Gigi."

"Myslel, sakra — ty jsi mi ji vyčítala."

"Ne, drahý. Zavři oči a zapomeň, že mám Euničin hlas. Vzpomeň si na posledních deset let, když jsem se

ještě těšil slušnému zdraví. Kdyby tvůj starší přítel Johann zjistil, že ses vyspal s mladou a hezkou ženou, byl by ti to předhazoval?"

"Co? Sakra, to víš, že jo. Johann by mi dal injekci a všechno by zrušil,"

"To že bych udělal, Jakobe? Udělal jsem to někdy""

"Nikdy jsi mě nechytíl."

"Vážně? Byl bych ti býval pogratoval, přesně jako dnes. Cítil jsem, že to mohu udělat a že se neurazíš. Ale nevyčítal bych ti to. Vzpomínáš si na tu mladou ženu, jejíž křestní jméno bylo — nebo je — Marian? Příjmení mělo iniciálu "H" — byla to tvoje důvěrná přezdívka pro ni, "služka Marian"."

„Jak tohle sakra víš?"

"Klid, drahoušku — pustil jsi kormidlo. Bylo to před šestnácti lety, zrovna předtím, než jsem tě požádal, abys věnoval všechny svůj čas na moje záležitosti. Tak jsem si objednal šikovného detektiva, než jsem s tebou tu dohodu uzavřel. A mohu říct, že právě to, jak pečlivě ses staral o její pověst, bylo důležitým činitelem v rozhodnutí, že i já bych ti mohl věřit ve všem — včetně plné moci, kterou jsi od té doby vládl a nikdy jsi ji nezneužil. Také bych dodal, že jsem ti chtěl gratulovat jak k dobrému vkusu, tak k tvému úspěchu, který jsi zaznamenal jako donchuán — jelikož, samozřejmě, jsem tehdy nechal sledovat ji také a rovněž tak jejího manžela, dříve než jsem ti mohl svěřit .svoje strašlivá tajemství. Ale — také samozřejmě — nemohl jsem ti o tom nic říct."

"Nemyslel jsem si, že se to ještě někdy objeví."

"Prosím, Jakobe, pamatuješ si, že jsi jednou řekl Eunice, že bys mohl najmout muže, který by ji vyfotografoval v její vlastní vaně — a nikdy by se o tom nedověděla? Jak jsme si všimli, s penězi dokážeš téměř cokoli, co je fyzicky možné. Součástí zprávy z toho sledování byla i fotografie, na níž jsi ty a Marian "v kompromitující pozici", jak říkáte vy právníci."

"Dobrý bože! Co jsi s ní udělal?"

"Spálil jsem ji. Nesnášel jsem to; snímek byl dost ostrý a Marian vypadala strašně hezky — a ty sám jsi tam byl taky hezky, ty roztomilý starý kozle. Pak jsem si zavolał šéfa té detektivní kanceláře a řekl jsem mu, že chci negativ a všechny kopie hned a žádné hlouposti — a jestli někdy vyjde najevo, že třeba jen jednu fotku zatajil, že ho zničím. Vezmou mu licenci, udělá bankrot a vsadí ho do vězení. Setkali jste se někdy — ty nebo Marian — s takovým obrázkem? Vydírání nebo něco takového?"

"Ne. Já ne — a jsem si morálně jist, že ona také ne."

"Myslím, žeš mi uvěřil. Jakobe, pořád si myslíš, že jsem ti Gigi vyčítal? Nebo jsem ti gratuloval?"

"Uh... možná obojí. Třeba se snažíš ze mě vypáčit doznání. To je beznadějně, děvko."

"Prosím, Jakobe. Uděláme si takovou dohodu, že jsem se zmýlil, ale myslel jsem to upřímně — jaké to bylo? Teď když víš, jak jsem se zachoval ohledně Marian?"

'tuniko — Johanne] Tys měl být právníkem. Podle této

platné dohody jsem došel k závěru, že to muselo být upřímné blahopřání. Ale takové, které nemohu přijmout, nezasloužím si ho totiž. A teď mi sakra řekni, jak jsi přišel na takovou hloupost."

"Ano, drahý. Ale ne v této chvíli; tady přichází sama Gigi." Joan položila sextant zpátky do krabičky.

"Měření bude muset stejně počkat; zaneslo nás to tak blízko ke břehu, že jsem ztratila horizont Slunce. Ahoj, Gigi, tobě to ale dneska sluší! Dej mi pusu. Ale jen mně, Jake je ve službě."

"Nemám zas tolik práce. Euniko, podrž kormidlo." Přijal polibek v sedě, pak převzal od své ženy řízení. Joan řekla: „Byla sis zaplavat, drahá?"

"Uh, ano. Joan Euniko, mohla bych s tebou na chvílku mluvit? Pane Salomone, omluvíte nás?"

"Ne když mi říkáte jménem, které nechci; budete mi muset říkat "Jaku"."

"Jdi se vycpat, drahý," řekla jeho žena vesele. "Řekneme si to mezi námi, děvčaty. Tak pojď, miláčku. Kapitáne, snažte se udržet loď na hladině."

Našly si místočko v závětrí záchranných člunů. „Máš problém, drahá?" (Euniko, máš chuť si zabrblat na Jaká? To určitě ne!) (To nejde, dvojče. Ta aféra začala asi před dvěma týdny... a jak Gigi, tak Joe se chovali od začátku uvolněně. Což znamená to, co jsme si myslely: je to vlastně další schůzka — a Jake lhal, aby chránil pověst dámy. To se dalo čekat.)

"No, určitý," přiznala paní Brancaová. „Uh, mohla bych ti to taky říct rovnou. Příště, až zakotvíte a pošlete loď na břeh..., Joe a já chceme pryč."

"Proboha! Co se stalo, Gigi? Tolik jsem si přála, abyste zůstali alespoň ten měsíc, jak jsme o tom mluvili — nebo mnohem déle, jak sis přála."

"No... mysleli jsme si to. Ale já mám ty trable s tím zvracením a Joe — no sice začal něco malovat, avšak... není tu dobré světlo; je příliš ostré a..." Hlas se jí zlomil. (Dvojče, to jsou výmluvy.) (Že by Jake?) (Říkám ti, že to není možné. Musíš ji donutit, aby kápla božskou.)

"Gigi."

"Ano, Joan?"

"Podívej se na mne. Nevynechala jsi ani jedno jídlo, co ti Roberto dal ty pilulky. Jestli má Joe radši umělé osvětlení než sluneční světlo, uvolníme mu salónek a může tam mít ateliér. Obejmi mne a řekni mi, co se opravdu stalo."

"Uh — Joan, oceán je prostě zatraceně velký!" Gigi ukápló pár slziček a řekla: "Asi si budeš myslet, že jsem jako dítě."

"Ne. Je velký. Největší oceán na světě. Někteří lidé nemají rádi oceány. Já ano. To neznamená, že ty taky musíš."

"No myslela jsem si, že by se mi to líbilo. Předpokládám, že jsi o tom slyšela. Jaká nádherná věc to je — jet na námořní výlet. Ale mě to děsí. A Joea to děsí taky; jen o tom nemluví. Joan Euniko, byla jsi na nás hrozně hodná — ale tohle není nic pro nás. Joe a já nejsme ryby — jsme kočky z ulice. Vždycky jsme žili ve městě. Tady je moc ticho. Zvláště v noci. V noci to ticho je tak "hlasité", že mě budí."

Joan jí políbila. "Dobrá, drahoušku. Věděla jsem, že nejsi tak úplně šťastná, jak bych si to byla přála. Nevěděla jsem proč. Budu vás muset navštívit doma — kde to je hezké pro nás všechny. Já nemám ráda město, to mě děsí. Ale líbí se mi, hrozně, ve vašem ateliéru — pokud nemusím vyjít ven. Ale je tohle vše, co je v nepořádku? Nebo tě někdo rozcílil? Snad ne Joe?"

"Ale ne! Každý je bezva."

"Ale Jakovi jsi řekla "pane Salomone"."

"To proto, že jsem byla nervózní — věděla jsem, co ti budu muset říct."

"Takže oba vycházíte s Jakem dobře? Víím, že umí udělat dojem, někdy dokonce imponuje i mně. Není mezi vámi nějaké napětí?"

"Oh, ani trochu! Vědomí, že necháváme ve štychu Jaká nás trápí stejně, jako když víme, že necháváme ve štychu tebe,"

"Takže můžeme vás někdy oba navštívit? Zůstat pár dní?" (Vyhne se téhle odpovědi, Euniko?) (Proč se ptáš mne. šéfe? Jen se zeptej jí.)

Paní Brancaová sklopila oči, pak je zvedla a řekla odměřeně: "Myslíš kvartet? Se vším všudy?"

"Se vším všudy."

"No my bychom mohli, myslím, že to víš. Ale co Jake?"

"No? Co Jake, Gigi? To mi řekni ty."

"Uh, Jake s námi vychází dobře. Ale zdá se mi, jako by byl trochu nervózní, když ty jsi nablízku. Joan Euniko, tys na to přišla? Že jo? Jinak bys na mne nedotírala s tím kvartetem."

"Přišla jsem na to, drahá. Je to v pořádku. Neboj."

"Říkala jsem Jakovi, že si myslím, žeš to vyčmuchala. Ale on na to, že ne, že to je nemožné, že spíš jako dřevo."

"To spím, ale teď jak jsem těhotná, tak někdy vstanu i v noci, abych se šla vyčurat. Ale to není ono — Jake by mohl být na různých místech, když není v posteli, a já ho nikdy nekontroluji. To, čeho jsem si všimla, není důkaz. Jen to, že muž se určitým způsobem dívá na ženu, kterou si je jistý. A naopak. Nikdo by nic nemohl namítnout. Dá se to popsat jako "ne našťvaný", když už teda něco. Na Jaka ani trochu nežárím, prostě mě to těší. Když vím, jak dovedeš být na muže hodná — pamatuj, i já jsem bývala mužem —"

"Já vím. Ale nemohu tomu věřit."

"Já tomu musím věřit a nesmím na to nikdy zapomenout. Když vím, kdo to je, jsem až domýšlivě pyšná na svého manžela. Řekni mi, udělali jste si s Jakem kruh ve třech? Money Hum?"

"Ach, ano. Vždycky!"

"Příště — ve vašem ateliéru — to bude kruh o čtyřech lidech. Pak náš kvartet bude perfektně

harmonizovat a nikdo už nikdy nebude naštvaný."

"Ano! Ano!"

"Ale prozatím, nebudete muset kvůli tomu skvělému, obrovskému, děsivému oceánu odkládat už ani jednu noc. Nezakotvíme, řeknu Tomovi, aby zavolal helikoptéru — hned po obědě. Ta vás vysadí na La Jolla International a pak poletíte letadlem přímo domů — pilot vrtulníku dohlédne na to, abyste měli zařízenou rezervaci — a budete doma a vybalíte svoje rance dřív, než stačíte říct "časové pásmo". Už je ti líp?"

"Uh, cítím se jako padouch, ale — ano, je mi líp. Ach, bože, Joan, mně se tak stýská po domově!"
„J3nes už budeš doma. Ted' musím najít Toma a uložit mu, aby to rozjel. Pak to půjdu říct Jakovi — a řeknu mu proč, pochopí to — převezmu od něj kormidlo a řeknu mu, že tě najde ve tvé soukromé kajutě. Jestli na to máš nervy, malá kočko z velkého města, tak můžeš zavřít dveře na zástrčku a rozloučit se s ním pořádně. Ve třech? Nebo sami dva?"

"No ve třech. Samozřejmě."

"Tak najdi Joea a řekni mu to. Za deset minut, možná za patnáct. Ale Gigi — ten obraz Evy. Ten si musím koupit."

"Ne, dáme ti ho."

"Dohodli jsme se přece už dávno. Joe mně může dát cokoli, ne však obraz. Musím za něj zaplatit, protože ho chci dát jako dárek mému manželovi. Ted' mi dej pusu a utíkej, drahá."

Kočička se spuštěnými plachtami se mírně pohupovala na klidném moři. Padesát stop nad jejím nejvyšším stěžněm udržovala výšku helikoptéra a znovu byl spuštěn koš, který měl dopravit cestujícího nahoru. Tom Finchley stál daleko na zádi a ukazoval pilotovi, kam má koš umístit. Manželé Brancaovi už zmizeli v kabině vrtulníku, vytáhli je napoprvé, ale jejich zavazadla stála na otevřené pařubě a čekala na naložení.

Byla jich dost velká hromada. Joan naléhala, aby si s sebou vzali všechno, co by mohli potřebovat na měsíc nebo déle — zvláště malířské náčiní — "protože se tu bude potulovat plno lidí — a kdokoli z nich bude stát modelem..., jinak je dám přivázat k mříži a zbičovat a pak půjdou za trest po prkně se zavazanýma očima. Joe, drahoušku, můžeš udělat velký romantický obrázek, když budeš chtít — pirátskou scénku s vlnadnými oběťmi a potměšilými lotry. Není to legrace?"

Pozvání poslala Mercservisem i s lístky a letovým řádem a s instrukcemi pro Mercservis, aby jim vzkaz hned přečetli. Joe to vzal doslova; vypadalo to, že jeho ateliér zůstal úplně prázdný — světlomety, reflektory, stojany, těžké role plátna, napínací rámy, fotoaparáty s příslušenstvím, zavazadla nejrůznějších druhů — a každý měl jednu tašku s oblečením a osobními potřebami. Když Joan viděla, co Joe všechno přivezl, byla ráda, že jim objednala ten vrtulník, aby je dopravil na letiště, a zařídila, aby je jeden čekal také po přistání ve městě.

Koš už vytáhl náklad zavazadel nahoru a vrátil se pro zbytek. Fred a Dellin šestnáctiletý syn Hank, horlivý, ale nezkušený pomocník, nakládali; jeden vždycky přidržoval koš, aby se netočil, a druhý do něj ukládal věci.

Brzy to měli všechno vevnitř, až na jeden velký kufr, když náhlý poryv větrní narušil křehkou rovnováhu mezi vrtulníkem a lodí. Košík se prudce zhoupl; Fred se ho pustil a odskočil stranou, zatímco Hank sebou praštil na palubu, aby ho koš nesrazil do moře.

Fred se vzpamatoval a zase koš chytil, ted' o deset stop vepředu. Joan Eunika popadla ten poslední kufr za ucho, pak ho táhla oběma rukama. "Hej! Myslím, že Joe do tohohle snad zabalil kotvu."

Jake zařval: "Euniko] Nezvedej to! Chceš potratit?" Sebral jí zavazadlo a vydal se ke koši.

Hank už byl zase na nohou. "Počkejte, kapitáne, já to vezmu!"

"Jdi mi z cesty, synu." Jake došel s námahou ke koši, zjistil, že je to moc těžké, vzal kufr oběma rukama, pak si ho vysadil na rameno, pečlivě ho uložil dovnitř — a zhroutil se. Joan spěchala k němu.

Tom Finchley si na zádi všiml, že poslední věc už je naložená, podíval se nahoru na pilota a ukázal mu:

"Vytáhnout nahoru!" a ještě dodal signál: "To je vše — můžete letět!"

Pak se podíval dolů — a dal se do běhu.

Joan seděla na palubě a držela Jakovu hlavu v náručí.

„Jaku, Jaku, miláčku!“ (Euniko! Pomoz mi!)

Fred řekl: „Seženu doktora!“ a rozběhl se ke kajutním schůdkům. Chlapec stál bezmocně vedle nich. Salomon dlouze zachroptěl a všechny jeho svěrače se uvolnily. (Euniko! Kde je?) (Šéfe, nemůžu ho najít!) (Musíš ho najít! Nemůže být daleko.) (Kde sakra je?) (Tady je, tady je! Jaku!) (Euniko, co se stalo? Někdo mě praštil do hlavy cihlou.) (Bolí to, miláčku?) (Samozřejmě, že to nebolí, šéfe, ne teď. Nemůže to bolet. Vítej na palubě, melancholický Jacquesi, můj milovaný starý brachu! Ach, chlapče, to jsem ráda, že tě vidím!) (Ano, vítej doma, drahoušku. Můj drahoušku. Náš drahoušku.) (Euniko?) (Ne, já jsem Eunika, Jocku. Starý arogantní Jocku. Tamto je Joan. Nebo Johann. Nebo šéf. Ne, Joan je „šéf jenom pro mě: ty bys jí radši měl říkat „Joan“. Podívejte, kolegové z jedné lodi, pojďme si otevřeně říct, že jsme tři, dřív než se nám zašmodrchají nohy. Joan, ty říkej manželovi Jaku jako vždycky — zatímco já ho budu oslovovat Jock, jako kdysi. Jocku, pro tebe bude šéf buď „Joan“, nebo „Johann“, jak ti to bude vyhovovat, a já jí budu říkat buď „Joan“, nebo „šéfe“. No a já jsem vždycky „Eunika“ pro vás oba. Je to jasné?)

(Jsem zmaten.) (Neboj, milovaný Jocku, už nikdy se nemusíš bát. Zvykneš si na to jako já. Joan musí řídit, zatímco my si sedíme vzadu těsně vedle sebe a dáváme jí rady. Řekni mu to, Joan.) (Ano, Jaku. Máš nás teď obě. Na-

vždy.) (Oni Máni Padme Hum.) (Om Máni Padme Hum. Přidej se k nám, Jaku. Je to díkuvzdání.) (Om Máni Padme Hum!) „Om Mam“ Padme Hum.“

„Joan. Podívám se na něj, drahá.“ Dr. Garcia se nad ní sklonil.

Zavrtěla hlavou. „Já ho podržím, Roberte,“ (Šéfe! Odhod' ten ženský sentiment a nech doktora pracovat.) (Ano, Euniko. Přitiskni se pevně k Jakovi.) (Neboj se, drahá; nepustím se ho. Jocku, vidíš už? Očima Joan? Budeme se stěhovat.) (Samozřejmě, že vidím. A kdo je ta ošklivá stará troska? To jsem já!) (Jistě že ne; je to jen něco, co už nebudeme potřebovat. Nedívej se tam, Joan: rozčiluješ Jocka.)

„Přede, vezmi ho za nohy. Hanku, pomoz mu. Tome, potřebuji Winnie. Seženi ji.“

Dr. Garcia našel Joan v salónu. Ležela na gauči s mokrým hadrem na čele, Olga Dabrowská seděla vedle ní. Tom Finchley vešel s vážnou tvářičkou za doktorem. Doktor neřekl nic, uchopil její zápěstí a podíval se na hodinky.

Poté řekl: „Mám špatnou zprávu, Joan.“

„Já vím, Roberto. Bylo po něm, než jsem sešla sem dolů. (Není po něm, šéfe. Neříkej to takhle. Jock je mrtvý, tak jako jsem mrtvá já. Ale není po něm. Že jo, Jocku?) (Myslím, že jsi moc puntičkářská, pružná nožko —) („Pružná nožko!“ To už jsi mi dlouho neřekl.) (A co včera v noci?) (To jsi to říkal Joan: neřikal jsi to mně, ne včera v noci.) (Mohli byste vy dva být zticha? Nebo si aspoň šeptat? Musím to tu zvládnout.)

(Promiň, šéfe. Jock drahoušek mi bude šeptat velmi potichu. Je v tom Joan lepší než já?) (Euniko, já tě pořád slyším — a pomíchaly se ti gramatické časy.) (Šéfe, miláčku, ve věčném Nyní nejsou žádné časy. Zeptala jsem se Jaka na něco — ale on je příliš zbabělý na odpověď.) (To tedy vážně jsem!) (No jo, s mým vybavením a tréninkem se mi Joan asi vyrovná. Plus to, že měla dobrý start — tohle mi nebudeš věřit, Jocku, ale šéf má ty nejoplnější představy. To chování dámy je jen přetvářka.) (Dvojče, přestaň se snažit získat mého kozla. Mám napilno. Roberto se o nás bojí.) (Promiň, dvojče. Už budu hodná.)

„Euniko, chci ti objasnit jednu věc. Dopadlo by to úplně stejně, kdyby se to stálo na pevnině a byly po ruce všechny možné přístroje. I kdyby u toho byl Dr. Hedrick. No mohli bychom ho udržet naživu — jako živou mrtvolu. Nic víc.“

„To by Jake nikdy nechtěl, Roberte; slyšela jsem, jak to říká, důrazně. Nikdy nesouhlasil s tím, jak udržovali naživu mě.“

„Tyto dva případy jsou diametrálně odlišné, Joan. Tvoje tělo bylo opotřebované, ale tvůj mozek byl v dobrém stavu. V Jakově případě — no, dělal jsem mu“ tu prohlídku, než jsme se vydali na moře; jeho tělo bylo v dobrém stavu na svůj věk. Ale já vím, co ukáže pitva; masivní ruptura velké cévy v mozku; zemřel okamžitě. Říkáme tomu mozková příhoda, protože to je nepředvídatelné. Jestli je to pro tebe útěchou, netrpěl.“

(„Netrpěl“, jo? Tak si to zkus, Bobe — bylo to, jako když tě kopne do hlavy mula. Ale máš pravdu, byl to jen jeden úder. Ani mě potom nebolela Jilava.) (Se mnou to bylo totéž, Jocku, když mě dostali. Šéf si

musel prožívat mnohem horší věci, celá léta.) (No a co? Teď už je to pryč. Drahouškové, prosím, buďte potichu — pohovoříme si, až nás nechají o samotě.)

"Doktore, nepřeji si žádnou pitvu."

"Joan, měla by se udělat, pro klid tvé mysli,"

"Jaka mi to zpátky nepřivolá a on sám by to taky nechtěl, A co se týče "klidu mé mysli", mám jen jednu otázku. Bylo to... z příliš prožívaných líbánek?"

"Oh. Ne, už byl prostě starý. Joan, nebylo to dokonce ani kvůli tomu zvedání těžkého břemene.

Vysvětlím ti tenhle druh "příhody". Je to jako slabé místo ve staré pneumatice, která je už skoro prodřená a brzy praskne — pak ji cokoli může odpálit. Jake se mohl prostě jenom postavit nebo si kleknout — dnes. zítra, minulý týden. Oh, mohlo se to stát během soulože, často slyšíme muže říkat, že chtějí zemřít "při odpálení poslední nálože". Ovšem pro tu ženu je to příšerný zážitek — a ten člověk asi stejně nedosáhne posledního orgasmu, pravděpodobně ho to porazí zrovna předtím.

Je to mnohem lepší tak, jak se to stalo Jakovi, byl ještě mužný — předpokládám — " (Ty víš zatraceně dobře, že Jock byl „ještě mužný". Zeptej se své ženy. Zeptej se Gigi. Zeptej se koho chceš.) (Euniko, bylo moje chování tak do nebe volající?) (To vůbec ne, ty milovaný starý kozle. Ale lidi si všechno řeknou.) " — nebo bych měl říci "vím to", protože jsem byl jeho lékař. Jake byl šťastný a silný a mužný — a byl vyřízený, jako když odstříhneš film. Z těch

"přílišných líbánek" neměj strach. To, že se oženil, ho možná zachránilo před mnoha lety beznadějného stárnutí. Nebo to možná odseklo dva týdny z jeho života jako malou cenu za velké štěstí. Ale nejpravděpodobnější je, že mu to Uvol prodloužilo; šťastný člověk funguje lépe. Zapomeň na to, drahá. Až přijde můj čas, doufám, že se mi to stane tak jako Jakovi — rychle a šťastně až do konce."

"Pak tu tedy není žádný důvod pro pitvu, Roberto. Podepíšeš úmrtní list?"

"No... když nezemřel v nemocnici a nebyla mu poskytnuta lékařská péče, je obvyklé oznámit to úřadům a — "

"PvOberto!"

"Ano, Joan?"

"Tohle Jakovi neuděláš. Oznámit komu? Někomu ve Washingtonu? Jsme ve federálních vodách a koroner v Saň Diegu nemá na tomto úmrtí žádný zájem. Ale pravděpodobně by se pokusil udělat si z toho dojnou krávu a publikoval by to, jakmile by zjistil, kdo je Jake a kdo jsem já — a já nedovolím, aby se takhle kšeftovalo s Jakovou smrtí. Jakovi se dostalo lékařské péče — řve! Jsi přece lodní lékař. Možná žes ho viděl umírat. Promysli si to." (Joan, nežádej na Bobovi, aby lhal. Je mi úplně jedno, jestli nějaký koroner nechá svého soudního lékaře, aby mě rozřezal.) (Já to nedovolím! A kromě toho, Jaku, jsem těhotná. Chceš, abych si tím musela projít? Davy lidí a otázky a tahanice a přeprava a bezesné noci?) (Mmm... řekneme mu, aby si vymyslel dokonalou lež, drahý.) (Šéf je tvrdohlavá děvka, Jocku — ale obvykle má pravdu.)

"Hmm — TM Dr. Garcia sňal stetoskop a odložil ho na stranu. "Teď, když ses o tom zmínila, vzpomínám si, že srdce ještě bilo, když se mi dostal do rukou. Protože nemám dostatek přístrojů k určení okamžitého mozkového selhání, jsem nucen považovat za příčinu smrti zástavu srdeční činnosti." (Z toho chlapce by byl dobrý svědek, děvčata — když se nad tím zamyslíte, on opravdu byl dobrým svědkem při přeličeních o zjišťování totožnosti.)

"V tom případě, doktore, se mi zdá, že tyto okolnosti nevyžadují dotazování — a můžete si být jist, že utratím jakoukoli sumu peněz na to, abych i později komukoli zabránila, udělat si z Jakovy smrti cirkus. Chtěla bych, abyste potvrdil smrt a za jakých okolností k ní došlo a poslal kopii jakémukoli federálnímu úřadu, který by o tom měl být

zpraven — jakmile vstoupíme na pevninu. Žádné kopie někam jinam, nemáme jiné stálé bydliště než toto plavidlo. Oh, pošlete kopii také Aleku Trainovi; má Jakovu vůli, bude potřebovat jednu na doložení. A určitě poskytněte duplikát originálu kapitánu Finchleymu do lodního deníku."

"Dobrá, Joan, je to tedy, jak jsi chtěla. A já souhlasím: mánie tu přirozenou smrt a není důvod nechat byrokraty, aby se v tom šťourali. Ale — hned teď ti dám něco na spaní. Nic hrozného, jen větší dávku uklidňujícího prostředku."

"Poberto, jaký jsem měla puls?"

"Do toho pacientovi nic není, Joan."

"Bylo to sedmdesát dva, naprosto normální — počítala jsem úder srdce během těch třiceti sekund od tvého prvního pohledu na hodinky až do doby, než jsi pustil moje zápěstí. Nepotřebuji žádné uklidňující prostředky."

"Joan, tvůj tep by měl být vyšší než normálně — za těchto okolností."

"Tak asi budu potřebovat nějaký stimulans, a ne sedati-vum. Roberto, ty někdy zapomináš — i když jsi byl se mnou po celou tu dobu — že já nejsem normální pacient. Nejsem ani mladá nevěsta, která propadne hysterii. Pod povrchem jsem velmi starý muž, skoro třikrát starší než ty, drahý..., už jsem zažil všechno a nic mě doopravdy nevyvede z míry. Smrt je moje stará přítelkyně; znám ji dobře. Žil jsem s ní, jedl jsem s ní, spal jsem s ní: neděsí mne, že jsem se s ní znovu setkal — smrt je nezbytná jako narození a stejně blažená, svým způsobem."

Usmála se. "Můj puls je normální, protože jsem šťastná — šťastná, že můj milovaný Jirke zemřel tak snadno a šťastně. Oh, půjdu do své kajuty a lehnu si; obvykle si zdřímnu, když je odpoledne horko. Ale co Eva?"

"Co?"

"Udělal jste něco s nfl Je mladá, asi ještě nikdy neviděla někoho zemřít. Ta bude určitě potřebovat něco na uklidnění — ale já ne."

„Uh... Joan, byl jsem zaneprázdněn. Ale — Olgo. Našla byste Winnie a pověděla jí, že jsem řekl, že Eva má dostat minimální dávku sedativa?"

"Ano, doktore." Paní Dabrowská odešla.

"A teď, mladá paní, vás odvedu do vaší kajuty."

"Ještě moment, doktore. Kapitáne, mohl byste pokračo-

vát v cestě s napnutými plachtami a udržovat kurz k nejbližšímu přístavu maximální rychlostí sedmdesát pět mil za hodinu? Chtěla bych, abychom do západu slunce byli v mezinárodních vodách,"

"Podle rozkazu, madam. Jeli bychom na jihozápad, kurz asi dvě—šest—nula. Zakreslím to do mapy,"

"Dobře. Potom dejte všem na vědomí, v tichosti, že pohřební obřad bude při západu slunce."

"Joan!"

"Roberto, myslíš si, že bych předala Jaku zaměstnanci pohřebního ústavu! Ti člověka vypreparují! On chtěl zemřít jako jeho předci — aby jeho tělo zůstalo nedotčeno a vrátilo se domů, dříve než slunce zapadne."

"Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebesy má svůj čas: je čas rození, i čas umírání — "

Joan se při čtení odmlčela. Slunce vypadalo jako oran-žovo červený kruh a téměř se dotýkalo horizontu. Na mářách u zábradlí čekalo Jakovo tělo, zabalené do plachty, se zátěží na nohách, přidržované Fredem a doktorem. (Je to primitivní obřad, Johanne.) (Jaku, jestli se ti to nelíbí, zastavím to.) (Jocku, měl bys být uctivý; je to pohřeb.) (Je to můj pohřeb, že ano? Copak musím mít kyselý obličej na svém vlastním pohřbu? Johanne, opravdu se mi to líbí. Vážím si symbolů, primitivních symbolů zvláště. Děkuji ti za to, že to děláš — a nejvíce ti dekuji za to, žeš nenechala moji mrtvolu padnout do nikou profesionálních olupovačů mrtvol.) (Jen jsem se chtěla ujistit, Jaku. Raději budu pokračovat: označila jsem si ještě několik dalších pasáží.)

(Pokračuj, Johanne. Jen se nesnaž, abych přišel do nebe.) (To ne, Jaku milovaný. My tři se postavíme všemu, co přijde, společně.) (Správně, šéfe. Jock o tom ví.)

"Vše spěje k jednomu místu; prach jsi a v prach se obrátíš. Kdo ví, zda duše člověka... ?"

"Lépe dvěma než jednomu..., upadne—li jeden, druh jej zvedne: běda samotnému, který upadne; pak nemá nikoho, kdo by ho zvedl. Také leží—li dva pospolu, je jim teplo: jak se má však zahřát jeden?"

(Šéfe, to mi něco připomíná. Musíme dnes večer spát sami?) (Zatracené, Euniko, myslíš někdy na něco jiného?) (Nech toho. šéfe. O čem jiném má ještě smysl přemýšlet? Akcie, smlouvy, obligace? Říkala jsem Jakovi o tvém objevu — že žena prožívá sex intenzivněji než muž. Nevěří tomu. Ale velice rád by si to ověřil.)

(Jaku, vážně jsi tak nedočkavý? Myslela jsem, že prokážeme úctu tvé památce.) (Ten úmysl oceňuji, Johanne. Ale prosím nezacházej do extrémů. Nechápu, proč bys měl kvůli mně truchlit, když jsem pořád tady. Uh, řekni mi — je to opravdu lepší?) (Ať to posoudí sám, šéfe — zdali je lepší roztáhnout

Euniku..., nebo být Eunikou. Mnohem vědecktější porovnání, než bys byl schopen udělat ty.) (Přestaň mluvit jako šílená, Euniko. Dobrá, kolegové; zamysli se nad tím, jaké máme možnosti. Ale ať mě vezme čert, jestli si uřízneme takovou ostudu dneska. Této noci ne. Musí to být diskrétní — nebo nehraju.) "A přepadnou—li jednoho, postaví se proti nim oba: a nit trojitá se teprve nepřetrhne." (Šéfe, to se mi líbí. To mi vynahradí pohřeb, který jsem nikdy neměla. Ani vzpomínkové slavnosti.) (Ale tys měla rozloučení k uctění tvé památky, prázdná nožko.) (Měla! A kdo tam byl?) (Jenom já, drahá. Najal jsem si malou kapli a varhaníka. Přečetl jsem pár básní, které jsi mívala ráda. Nějaké květiny. Nic moc.) (Jocku, jsem hrozně dojatá. Šéfe! On mě vážně miluje. Je to tak?) (Je to tak, drahoušku — oba tě milujeme.) (Přála bych si, abych tam mohla být, Jocku.) (Nevěděl jsem, kde jsi byla, nejdražší. A možná že jsem tě nepozval i proto, že se neumíš na pohřbech moc dobře chovat.) (Oh, ty bídáku, ty sprostý, starý duchu — vždyť mě nikdo neslyší.) (Dávej si pozor na to, komu říkáš "duch", pružná nožko; mohl bych ti to oplatit. Nech Joan, aby to mohla dokončit a hodit to do vody.)

"Vše, co máš vykonat, konej podle svých sil — " " — protože tvoje dny jsou sečteny — " " — člověk se vydá do svého věčného domu. Přetrhne se stříbrný provaz a rozbije se mísa zlatá". Z hlubin jsme vyšli a nyní poroučíme tělo našeho bratra Jakoba, aby bylo do hlubin zase navraceno,"

Joan zavřela knihu: Fred a Garcia nadzvedli máry; tělo spadlo do vody a zmizelo.

Odvrátila se, podala knihu paní Dabrowské. "Prosím, Olgo. Děkuji."

"Joan, bylo to překrásné. Nechápu, jak jsi to dokázala,"

"Utři si oči, Olgo; rozloučení nesmí být nikdy smutné — a Jake byl připraven odejít. Zнала jsem svého manžela dobře, Olgo: vím, co by si přál, nebylo to těžké,"

Stiskla Olze ruku a otočila se. "Winnie! Nech toho. Hned přestaň. Jake nechce, abys plakala." (Proč si to myslíš, Johanne? Jsem polichocen, když takové překrásné malé stvoření jako Winifred lká nad mou smrtí.) (Oh, zmlkni, Jaku. Byl jsi hvězdou večera, ale už se přestaň klanět. Povídej si s Eunikou.) Joan vzala tu malou ženu do náručí. "To nesmíš, Winnie. Opravdu nesmíš. Mysli na svoje dítě."

Winnie jí brečela na rameni. "Joan, tobě vůbec neschází?"

"Ale drahoušku, jak by mi mohl scházet, když mě nikdy neopustil? Klenot je stále v Lotosu a vždycky tam bude. Na věčnost."

"Já vím — ale stejně to nemohu .mésti"

(Že by drahý doktor? Zase bude dávat Winnie prášek na spaní, to je jistá věc.) (Roberto ne, Euniko. Pod rouškou toho agresivního ateismu má zbytek toho, v čem byl vychován, byl by šokován. Až někdy jindy.) "Roberto, měl by ses postarat o Winnie."

"To udělám — ale íy jsi v pořádku?"

"Vždyť víš, že jsem. Avšak mám pro tebe recept,"

"Dobrá. Nebude tě to bolet, když si dnes večer vezmeš něco skutečně silného na uklidnění, řekněme phenobarb,"

Neřekněme "phenobarb". Můj recept je pro Winnie. Přinuť ji, ať něco sní. Potom si s ní sedni a říkejte si nejméně pul hodiny Money Hum. Pak ji vezmi do postele a drž ji v náručí, dokud neusne. A vy se taky vyspěte, pane; měl jste tak)' rušný den,"

"Dobrá. Chceš se k nám připojit, až je budeme odříkávat? Mohli bychom sejít k tobě do kajuty — pak bys mohla jít rovnou spát. Zjistil jsem, že to je lepší než barbituráty."

"Doktore, jestli chcete, můžete přijít ke mně do kajuty zítra ráno v devět hodin — a vytáhnout mě z postele, když ještě nebudu vzhůru. Ale já budu. Nechoďte však ani o chvíli dřív. Dnes v noci si budu odříkávat tu hypnotickou modlitbu. S Jakem. Určité mě uslyší..., ať už tomu věříš, nebo ne."

"Joan, rozhodně nechci napadat ničí víru."

"To jsi neudělal, drahý. Oceňuji tvoji starostlivost. Až ji budu potřebovat, tak se na ni spolehnu — bez zábran. Ale teď se postarej o Winnie." (Šéfe, a co Fred? Nemá na koho skočit. Jocku, ty budeš hezky uprostřed. Šťastný Adolf. . Ale Fred to nebude znát.) (Euniko, ty ses úplně zbláznila. Už jednou jsme Freda vyděsily skoro k smrti jen tím, že jsme byly samy sebou. Pak jsme ho musely uklidňovat. Po-dívej se na něj, je na tom hůř než Winnie. Když ho nemá kdo utěšit. Ale my ho dnes utěšovat nebudeme, ne tuto noc.)

"Kapitáne,"

"Ano, madam?"

"Pojďme rozpustit tu hlídku u těla zemřelého. Lidé by tu neměli stát tak sklíčeně. Popletl se nám teď čas jídle; mohla by nám Hester rychle připravit něco studeného k večeři? Snad by jí nějakí dobrovolníci pomohli. Šla bych taky, ale mám něco na práci." (Aha! Kocoura Toma. Jocku, začíná to být zábavné.) (Pružná nožko, je tu na této lodi nějaký muž, kterému byste se vy holky neoddaly?) (Oh jistě, Jocku, zlato. Hank. Tomu padla do oka Eva a o nás si myslí, že jsme staré babizny. A teď, když ji strýček Jock opustil, tak by ho mohla zkazit.) (Teď, když jsem mrtev, tak mi je líto, že jsem odolal té rozkošné malé holce pod zákonem. Nestálo by mě to víc než milión, abych se vykoupil z problémů — a měl jsem bohatou ženu.) (Kdybyste vy dva chlípníci na chvíli zavřeli pusy, tak bych vás o něčem informovala. Thomas Cattus ne. Určitě ne před půlnocí a možná že bude dnes mít delší službu, když je takový protivítr. Kapitán Tom Finchley bude mít moc práce s velením mužstvu.) "Kapitáne, chci, abyste pokračoval v cestě a udržoval základní kurz pro zakotvení na ostrově Sañ Clemente,"

"Ano, madam." Pověsil se jí na paty a dodal měkce: "Raději bych teď měl začít oslovovat tebe "kapitáne". Bylo by to příkladem pro ostatní."

Zastavila se. Byli dost o samotě, takže mohla mluvit soukromě, aniž by snižovala Mas. "Kocoure." "Ano?"

"Neříkej mi "kapitáne" — ty jsi kapitán, aspoň dokud neudělám testy. Pak uvidíme. A neříkej mi "madam". Jsem buď ..paní Salomonova", nebo ..Joan", to záleží na tom, v jaké jsme společnosti, jako to bylo dřív. Ale v soukromí jsem pořád tvoje "kočička". Doufám, že jsem."

..No... dobře."

"Chci si poslechnout, jak to říkáš."

"Kočičko. Statečná malá kočičko. Číčo, tím déle tě znám, tím více mne překvapuješ."

"Tak je to lepší. Kocourku, Jake celou dobu věděl o tom, že se se mnou scházíš." (Oh, to je ale lež!

Euniko, tys mi to

nikdy neřekla — a podezřívá jsem tě jen jednou a pak jsem si řekl, že jsem se asi spletl.) (Já vím, Jocku. Šéf umí pěkně podvádět a vůbec není pravdomluvný a kromě toho lže dokonce i mně.)

"On to věděl"

"Ano, Thomasi Cattusi. Ale Jake Salomon byl pravý džentlmen a viděl jen to, co chtěl vidět. Nikdy mě neotravoval kvůli mým malým pošetilostem. Prostě mi vyhověl. Ale sám na sebe taky nikdy nic neprozradil. Víš, jestli to někdy dělali s Hester?" (Podívej se, Johanne —) (tiše, Jocku: jsem taky zvědavá.)

"Uh... sakra, kočko, všichni muži jsou stejní, když jde o tu jednu věc."

"A všechny ženy jsou stejné, známe to všichni. Nu?"

"Hester se mu oddala hned při té první příležitosti, kterou jsme jim dali. Ale neřekla mi to. Styděla se. Musel jsem je chytit při činu a pak jí zkroutit ruku."

"Určitě si jí neublížil?"

"Ne, ne, kočko, nejsem hrubý k ženě, nikdy. Nenachytil jsem je, ani jsem ji nezranil. Rychle jsem tam hodil zpátečku — a zepíal jsem se později. Řekl jsem jí, že to vím jistě, tak co kdyby kápala božskou, to bylo vše. Udělala to. Neřekla mi to — kvůli tobě."

"Oh. Doufám, žeš jí potom ty řekl o mně?"

Její kapitán se vyděsil. "Kočko, ty si myslíš, že jsem se úplně zbláznil"? Koukej, mám tě rád, je to fajn. Ale nejsem šílenec. Nemůžu prásknout ženskou. Kdybych to udělal, bylabyš poslední v seznamu. Věř mi."

"Řekni to Hester, jestli chceš, drahý; teď už je mi to jedno. Aspoň později nebude překvapená, až zjistí, že dělám to, co vdovy tak často dělají," (Nic neprozradí, moc nekřičí, málokdy otěhotní — a jsou ti vděčné až za hrob.) (Jocku, ty jsi chlípový starý duch.) "No, takže nastavíme náš kurz. A co předpokládaný čas návratu, kocoure? Jestli to bude později než o půlnoci, uvolním tě ze služby."

"Ani nápad, madam — kočičko. Ty zalez na kutě a spi celou noc, potřebuješ to. Freda teď posadím za kormidlo a Hanka pošlu na hlídku do strážního koše — a já si natáhnu korkovou matraci vedle kormidla a trochu se prospím, než se tam dostaneme. Kočičko, ty mi musíš slíbit, že zůstaneš ve své kajutě."

Nebudeš se tu potulovat, to bych se bál, že chceš skočit přes palubu."

"Je to rozkaz, kapitáne?"

"Uh — ano, sakra, to je rozkaz!"

"Provedu, pane. Nebude nutné mě kontrolovat; budu ve své kabině, dveře budou zamčené a já budu spát. Slibuji, že neskočím přes palubu dřív než zítra večer,"

"Kočičko, opravdu bys skočila? Vážně?"

"Když nosím Jakovo dítě? Kapitáne, mám smysl pro povinnost. Dokud mám v sobě to dítě, můj život nepatří jen mně. Nejen že nesmím spáchat sebevraždu — neudělala bych to v žádném případě — ale musím také zůstat klidná a šťastná a zdravá a neriskovat tolik jako špinavá sklenička na pití. Takže se o mě neboj. Dobrou noc, Tome." Zamířila do své kajuty.

(Dnes v noci s tím nic nenaděláme, kolegové — musíme čelit té ušlechtilosti. Myslím, že Anton je náš nejlepší tip.) (Vášnivý ohon! Jocku, drahoušku, nejsem si jistá, zda—li to tvoje srdce vydrží.) (Naštěstí, moje drahá, moje stará pumpa už nemusí vydržet nic — a ta, kterou jsi předala Joan, Euniko, ta je jako švýcarské hodinky mezi obyčejnými. Neběží jako o závod, dokonce i když ona ano. Ale to ty znáš.)

(Nechtě toho štěbetání, vy dva. Nebo máte nějaký nápad, jak naložit s Olgou, aby nám nestála v cestě?)

(Hodit ji přes palubu?) (Euniko!) (Copak si nemohu zažertovat, šéfe? Mám Olgu ráda, je to hodná holka.)

(Až moc hodná, to je ten problém. Není to taková děvka jako ty nebo já — nebo Hester.)

(Pchá!) (Jaku, nejsi u soudu, drahý. Důvodem je vagina. Moje. Teda naše.) (Johanne, jen jsem chtěl říci, že jestliže předestřete problém přímo paní Dabrowské, možná že se u ní setkáte s porozuměním. Já jsem ho u ní vždycky našel.)

(Jaku! Naznačuješ tím snad to, že jsi měl Olgu! Tomu nevěřím.) (Já taky ne, Jocku. Kdybys býval řekl Eva, tak bych sebou trhla leknutím — ale věřila bych ti. Ale Olgd'í Zatraceně, vždyť nosí kalhotky dokonce i v bazénu.) (Ty se ovšem velmi snadno svléknou — v soukromí.)

(Euniko, mně se zdá, že to myslíš vážně. No krncinál Ty a já jsme srabi. "Odcházím k vévodovi". Dobrá, Jaku — řekni nám, jak na to máme jít.) (Na co jak máte jít? Aby vám nestála v cestě? Prostě ji požádejte, je moc milá — a moje smrt se jí dotkla víc než vás dvou dohromady.) (Jocku, to není fěr.

Nás se to dotklo..., ale máme takovou radost, že ses stejně rozhodl zůstat.)

(Děkuji vám, moje drahé. Myslím to ale opačně, kdybyste ji chtěly pozvat dál —) (Myslíš trojku?)

(Rozumím tomu, je to takový současný argot, Euniko; za mého mládí jsme tomu říkali nějak jinak. Ale nebylo toho víc než pět. Pentagon.)

(Dnes se tomu říká "hvězda", Jocku. Ale teď ti povím první pravidlo, jak být šťastným duchem. Nikdy, nikdy, nikdy nesmíš přiznat, že jsi tady, ani nabádat Joan, aby to někomu řekla. Protože by mohla začít nadávat a udělala by to. A hned potom by Joan skončila ve cvokárně — a my s ní — a naše šťastné hry by byly tytam. Hele, byl jsi s Joan ženatý docela dlouhou dobu a spal jsi s ní ještě déle — měl jsi někdy podezření, že já jsem tam taky?) (Ani jednou.) (Vidíš? Nepřiznávej se a nechají nás na pokoji.)

(Euniko, Jake to nikdy neprozradí. Ale teď co s Olgou — Jaku, naučil jsi ji Om Mání?) (Ne.) (Šéfe, už mi svitlo. Naučili jsme to Antona. Jocku. Je paní Dabrowská dostatečně ohebná, aby mohla sedět v pozici Lotosu?) (Pružná nožko, paní Dabrowská je dost ohebná na cokoli.) (Tak to by šlo, Joan. Olga se k nám připojí, i když si bude myslet, že to je barbarské — dnes večer se přidá, Kvůli tobě. A neexistuje jednodušší způsob, jak ji vysvléct a dostat na kutě než to, že uděláme Kruh. Děláš to tak pořád.) (Jak si vzpomínám, drahouškové, Joan to použila i na mne. A tehdy to ani nebylo nutné. Dobrá, najdeme manžele Dabrowské.)

28

ÚŘADY OTEVŘENY — POMOC FEDERÁLNÍHO GENFJRALNÍHO ŠTÁBU—19 v oblasti sociální péče je účinná.

(Studující — návštěvník) Požadavek gramotnosti C. Brown Belt nebo výše má preference 10%.

Přednost mají váleční veteráni, vězňové propuštění na čestné slovo a další zájemci s odpovídajícími schopnostmi. Navštivte místní kancelář Občanské pomoci nebo Sociální péče pro vykonání předběžných zkoušek a vyplnění platových formulářů. Mzda podle platných tarifu plus oborový příspěvek na bydlem a sazba za práci v nebezpečném prostředí, úhnm.

Společnost pro racionální astrologii dnes při kompromisním hlasování přijala "dědečkovu klauzuli" v

návrhu zákona o licencích před legislaturou v Nebrasce. Výbor pro zemědělství & mechanická umění poté odhlasoval, aby doplněk zákona "prošel" 7 ku 2 — což se rovná jeho postoupení státnímu, všeamerickému zákonodárnému sboru. Společnost na ochranu intuitivních astrologů to nazvala "nejhorší porážkou vědy od doby Galilea". Lunární komise oznámila, že kolonie jsou nyní zásobené potravinami na 102%, ale dodala, že desetiletý plán bude pokračovat, aby byl zvýšen potenciál vystěhovalců. KONEC ROMÁNKŮ od KVĚTNA do ČERVNA... během líbánky na námořní jachtě. Mladá vdova zůstává v ústraní...

ODHOĎTE PRSNÍ VYCPAVKY!!! Neoblafnete nikoho jiného než sebe, uličnice — Bez chirurgického zákroku, žádné nebezpečné drogy nebo hormony, žádné škodlivé injekce. Pochopte tajemství objevená před 25 000 lety moudrými a svatými mistry Hindu. Telefon Mercerservis "ADEPT" (Sežeň si kámoše, Dello! Chápeš?)

" — projděte těmito dveřmi. Bylo mi ctí, paní Garciová; hodně štěstí, doktore. Další žadatel! Pojd'te dál, posad'te se támhle — manžel s vámi není? Nebo jste slečna?"

"Jsem vdova, pane Barnesi."

"Tak? Moc vdovy nebereme, ani komise to nedoporučuje. Vystěhování nemá být únikem od emocionálních problémů. Takových jako je úmrtí blízké osoby. Nepřijímáme ani žadatele v tak pokročilém stupni těhotenství, ledaže by výhody pro komisi převažovaly výhody pro žadatele. Vezměte si ten pár, co tu byl před vámi. Ona je těhotná — ale on je doktor medicíny, jedna z nejdůležitějších profesí, kterou vystěhovala potřebují. Takže jsem ji pustil. Snad bych ji pustil i bez něj; je to sestra. Ale jestliže nemáte takovou speciální kvalifikaci — "

"Já vím, pane. Dr. Garcia je můj osobní lékař."

"Co? I kdybych to akceptoval, nemáte zámku, že bude vaším lékařem i na Měsíci. Ve skutečnosti je to nepravděpodobné. Jedině snad čirou náhodou — "

"Pane Barnesi, máte moji žádost o vystěhování před sebou. Můj právní zástupce ji připravoval s velkou pečlivostí. Možná by nám ušetřilo čas, kdybyste se na ni podíval."

"Hezký po pořádku. Byla byste překvapena, kolik lidí sem přijde bez nejmenšího ponětí o tom, do čeho jdou. Snad předpokládají, že je komise dychtivě přijme. Nemůže být nic vzdálenějšího od pravdy. Devatenácti lidem z dvaceti, kteří si sednou do této židle, nedovolím, aby prošli těmito dveřmi. Mám už praxi v tom, jak se rychle zbavit takových, se kterými bych zřejmě jen ztrácel čas. Uh, Salomonova Eunika. Paní Salomonova, nejdříve bych rád věděl — paní "Salomonova"."

"Paní Jakob Moshe Salomon, dívčím jménem Joan Eunika Smithová."

"V obličeji jste si opravdu trochu podobná, ale vaše rysy, no — "

" — jsou teď baculatější. Ano. Přibrala jsem dvacet šest liber — což Dr. Garcia shledává uspokojivým, vzhledem k mé výšce, tělesné stavbě a datu oplodnění."

"To ovšem přináší s sebou další problémy. Ženy si často toto datum popletou — a prvorozené děti notoricky přicházejí na svět dříve. Naše lunární doprava není stavěná pro přepravu novorozenců, natož na porod. Chci, abyste si uvědomila případná rizika."

"Znám je. Musíme to všechno probírat?"

"To posoudím já."

"Pane Barnesi, můj lékař mi věří, že znám přesné datum oplodnění av—je tohle všechno tajné?"

"Mmm. Řeknu vám to takhle. Nic z toho není důvěrné. Jsem právník, ale ne váš právník. Od žadatelů se dozvím tolik intimních detailů, že si to ani nedovedete představit, ale nemám čas na to, abych dělal drby."

"To ráda slyším, pane Barnesi..., protože bych byla velice nerada, kdyby to, co vám teď chci říci, se mělo stát předmětem klepů,"

"Hmmm. Myslím, že jsem pocítil chladný vánek. Snažíte se na mě udělat dojem svou důležitostí? Nenamáhejte se; tady mají všichni stejnou váhu, jakmile sem vkročí. Vaše peníze neznamenaají vůbec nic."

"Bylo mé chování nepřátelské? Promiňte."

"No — budeme se raději držet našich povinností, které tu máme. Být právníkem v Lunární komisi občanských služeb — to je povolání, kde člověk nedostává žádnou provizi, věřte mi — taky moc často

nejedná s bohatými lidmi. Ale na tom nezáleží; jestliže nechcete být ke komisi upřímná, je to váš problém. Ale neschválím žadatelův návrh, dokud s ním já nebudu spokojen. Se vším spokojen. Teď naznačujete, že jste měla něco případného, co jste mi chtěla říci a co považujete za "důvěrné". Vaše omezení odmítám. Tak... řeknete mi to? Nebo mám rozhovor ukončit?"

"Nedal jste mi na výběr, pane. Toto dítě, které nosím pod srdcem, není moje první, takže nehrozí žádná "rizika při prvním dítěti". Jestli ten "Goddard" odletí podle jízdní-

ho řádu, mám všechny důvody očekávat, že se moje dítě narodí už na Měsíci. Dr. Garcia nemá z časového rozvržení obavy a já také ne."

"Opravdu? S tím jsou spojeny další problémy. To první dítě — on nebo ona, bude mu přiděleno vaše vlastnictví?"

"Ne. Toto opravdu musí zůstat utajeno. Já nemám to první dítě."

„Co? Pletete mě. Vysvětlíte to líp."

"Prosím, pane Barnesi. Mám provedenou změnu pohlaví a transplantaci mozku. Určitě to víte — dobré nebe, celý svět to ví. To první dítě toto tělo porodilo předtím. Jde o reputaci mého donora, kterého chci chránit, ne o moji. Dítě je nelegitimní. Jak to tenkrát bylo běžné — už dávno to není právní pojem ve většině států a to samotné slovo je téměř zastaralé — tak velká je moje vděčnost k té milé a půvabné ženě, která původně žila v tomto těle, a strašně by mě zarmoutilo, kdybych svojí vinou způsobila jakékoli po-špinění její památky."

(Šéfe, víš dobře, že je mi to úplně jedno.) (Nech ji, ať to zařídí, Euniko; ten malý byrokrat by mohl všechno úplně zpravit, kdyby Joan takhle neodváděla jeho pozornost. Budeme tady kibicovat, Joan? — nebo už poletíme na ten Měsíc?) (Sakra, ano, poletíme na Měsíc! Já jsem pro, plus ty jsi pro. plus polovina hlasu Joan — umí obratně odrážet nepříjemné otázky — nohy vždy odhalené — což zvyšuje naše šance na pět ku jedné pro vystěhování. Drtivé volební vítězství!) (Tak ji nech být, ať ho může zpracovat.) (Kdyby neměla to velké břicho, zpracovala by ho mnohem líp. A rychleji.)

(Teda. Euniko, ty tvrdíš, že kdybys tam byla sama..., tak proč to neřekneš starému melancholickému chudákovi Jac-quesovi rovnou? Byl jsem to já, vid'š? Byl jsem to já?) (Joc-ku, ty starý duchu, mám tě moc ráda — ale jestli si myslíš, že prasknu svoje dvojče, tak to mě špatně znáš.) (No jo. Dítě je dítě a je to dítě. Jen doufejme, že nebude mít dvě hlavy.) (Dvě hlavy by tu věc strašně roztáhly. Jocku, já bych se spokojila s dvěma koulema.) (Myslíš na incest, pružná nožko?) (A proč bych na to neměla myslet? Všechno ostatní jsme už zkusily.)

(Jaku, Euniko — mohli byste jít prosím spát? Smírčí soudce Pecksniff hledá v Alekově mistrovském kousku mouchy. Snaží se vymyslet další námitky — které budu muset vyvracet.)

"Paní Salomonova, docela mě vyvedla z rovnováhy jedna věc, týkající se toho údajného prvního dítěte — velká pravděpodobnost, že v budoucnu může být zahájeno řízení, zpochybňující vaše právo disponovat svým majetkem, až se to dítě nebo osoba tvrdící, že je tím dítětem, objeví. Od každého vystěhovalce, který není subvencován díky své profesi, požadujeme padesát procent majetku — minimálně — jako zdroj kapitálu pro kolonie; komise nemá zájem na tom, aby odešla s minimální částkou poté, co by už polovina dohody byla uskutečněna. Protože takový "nezvěstný dědic" může uplatňovat nárok na celý váš majetek,"

"To je velice nepravděpodobné, pane Barnesi, ale kdybyste se podíval na "přílohu G", tak byste viděl, jak tuto eventualitu můj právník ošetřil. Založil malou nadaci, která by skoupila jakýkoli takový nárok, a po dobu padesáti let by převáděla jakýkoli zůstatek jmenované dobročinné organizaci."

"Uh, když dovolíte, zjistím si to. Mmm, paní Salomonova, vy říkáte desetimilionové nadaci "malá"?"

"Ano,"

"Mmm. Snad bych se měl podrobněji seznámit i s ostatními finančními opatřeními. Byla jste informována, že i když si komise osobuje právo jen na polovinu vašeho bohatství, druhou polovinu nemůžete použít na Měsíci na nákup čehokoli? Jinými slovy, ať bohatý nebo chudý, na Měsíci vystěhovalci začínají všichni od nuly."

"Vím o tom, pane Barnesi. Věřte mi, můj právní zástupce, pan Train, je velice důkladný. Prostudoval zákon a ujistil se, zda mi jsou známy všechny následky mého jednání — protože ho neschvaluje. Abych to zkrátila, Alek Train řekl, že kdokoli, kdo odchází na Měsíc žít, se musel dočista zbláznit. Takže se

snažil mi vymluvit to, co považuje za moji pošetilost. Najdete ještě další čtyři možné dědice v "příloze F" — jsou to moje vnučky. Jejich výhodou bude, když přijmou to, co se jim zde nabízí..., protože jim bylo řečeno bez obalu, o kolik hůř by na tom byly, kdyby čekaly na moji smrt. V každém případě by to pro ně byla malá šance; jsem teď fyziologicky mladší než ony; asi je přežiju všechny."

„To by mohla být pravda. Zvláště na Měsíci, mohli bychom dodat. Přál bych si, abych se také mohl vystěhovat. Ale nemohu si dovolit za to zaplatit tak jako vy a právníci

tam nejsou žádáni. No zdá se, že váš pan Train myslel na všechno. Podívejme se na váš bilanční arch,"

"Ještě moment, pane. Požádala jsem o jedno malé opatření — o nárok na speciální péči."

"Co? Se všemi vystěhovalci se jedná stejně. Musí to tak být."

"Je to jen taková drobnost, pane Barnesi. Mé dítě se narodí zanedlouho po příletu na Měsíc. Požádala jsem, aby mě po tu dobu ošetřoval Dr. Garcia."

„To váni nemohu slíbit, madam. Promiňte. Je to strategie."

Začala se pomalu zvedat. "Tak nikam nepojedu."

"Uh — dobrý bože! Je to pro vás opravdu tak důležité?"

Pokrčila rameny. "Jakou cenu má jedna těhotná žena, pane? Myslím, že to záleží na vašich hodnotách."

"Tohle jsem nemyslel. Ten bilanční arch — jestli je v pořádku, tak nejste jen bohatá — věděl jsem to — jste miliardářka!"

"Asi ano. Nedoplňovala jsem to. Ten sumár byl připraven Chase Manhattanem za pomoci účetních firem, které tu jsou uvedeny. Myslím, že je v pořádku..., ledaže by nějaký počítač dostal škytavku. Ale dejte mi to zpět..., když mi komise nemůže slíbit, že mi Dr. Garcia porodí dítě,"

"Prosím, madam. Mám určitou volnost v těchto záležitostech. Ale prostě ji nevyužívám — obvykle. Je to taková strategie."

"Čí strategie, pane Barnesi? Strategie komise? Nebo vaše vlastní?"

"Co? Nu ano, moje. Jak jsem řekl."

"Tak už mě tady přestaň zdržovat, ty zatracený idiote!"

(Tys mu to dala, tlustá dámo!) (Euniko, to je ta tlustá dáma, která se chystá udělat další nesmysl. Už mě z toho píchá v zádech.)

Ten výpad způsobil, že pan Barnes skoro spadl ze své otočné židle. Když se zase vzpamatoval, řekl:

"Prosím, paní Salomono!"

"Mladý muži, již žádné další nesmysly! Jsem v pokročilém stavu těhotenství, jak vidíte. Poučoval jste mě o rizicích porodu — a nejste doktor. Šťoural jste se v mých osobních záležitostech s nestydatostí prasáka. Pokoušel jste se mi tvrdit, že nemohu mít svého vlastního doktora, i když poletí v té samé lodi — a teď se ukázalo, že to nebylo naří-

zení komise, ale pouze zbytečná tyranie z vaší strany. To je zastrašování. Po celou dobu trvání tohoto nesmyslu — ačkoli jsem přišla s kompletní a pečlivě připravenou žádostí — jste mě nechal sedět na tvrdé, nepohodlné židli. Už mě z toho bolí záda. Z kolika ubohých, bezmocných žadatelů tyje vaše ego? Ale já nejsem ani "ubohá", ani "bezmocná". Mluvil jste o "chladném vánku". Ted'je to ledový víchř. A myslím to zatraceně vážně, že vás připravím o práci!"

"Prosím, madam! Řekl jsem, že byste mohla mít svého doktora. Jsem povinen přezkoumat návrh každého žadatele."

"Tak zvedněte tu svoji línou prdel z toho pohodlného křesla a dejte ho mně! Vy si pojd'te sednout na tu hroznou stoličku."

"Výborně, madam," Vyměnili si židle. Zanedlouho řekl: "Vidím, že dáváte skoro celých druhých padesát procent vašeho jmění na výzkum a vývoj kosmických lodí."

"Po tom vám nic není, co s tím udělám."

"To jsem také neřekl. Jen mi to připadá... neobvyklé."

"Proč? Moje dítě možná bude chtít létat v kosmické lodi. Chci, aby se ten výzkum pohnul kupředu. Pane Barnesi, měl jste čas, abyste se podíval na moji nabídku. Kdybyste tolik nemluvil, mohl jste ji už umět nazpaměť. Udělejte s tím, cokoli budete pokládat za vhodné. Označte ji X nebo tam dejte vaše razítko. Nebo mi ji vraťte a já odejdu. Hned teď! Ne za pět minut — ale hned! Záda mě pořád bolí. Vy jste ta bolest v mých zádech, pane Barnesi, vy a ta vaše malicherná "strategie" a nemorální kecý."

Povzdychl si. "Těmito dveřmi, madam Salomonova."

"Děkuji vám." Zamířila k nírřf.

"Jste velmi vítaná — vy stará kurvo!"

Joan Eunika se zastavila, otočila se a věnovala mu svůj nejkrásnější úsměv, jako když vychází slunce.

"Jakže, děkuji vám, drahý! To je to nejlepší, co jste mi dosud řekl. Protože to je naprosto upřímné.

Samozřejmě, že nejsem vítaná, když jsem vás tady tak sjela — a odpovíděla na vaše zastrašování ještě větším zastrašováním. Ale opravdu jsem jak kurva, tak stará."

"Neměl jsem to říkat."

"Oh, ale měl. Plně si to zasloužím. Ale nikdy bych se nepokoušela připravit vás o zaměstnání — vážně, nejsem tak malicherná. Jen mě bolelo v zádech a měla jsem spát-

nou náladu. Obdivuji vaši kuráž, s jakou jste mě odvelel. Jaké je vaše křestní jméno?"

"Uh, Mattliew."

"To je dobré jméno, Mathewe. Silné jméno," Joan Eunika se vrátila a stoupla si blízko něj. "Mathewe, odlétám na Měsíc. Už se nikdy nevrátím. Mohl bys odpustit té staré kurvě a rozloučit se se mnou přátelsky? Dát mi pusu na rozloučenou? Nemám nikoho, kdo by se se mnou loučil, Mathewe — dal bys mi pusu na rozloučenou, když odlétám na Měsíc?"

"Uh — "

"Prosím, Mathewe. Uh, vadí ti to velké břicho; otoč si mě trochu na stranu — tak je to lepší." Olízla si rty, nastavila obličej a zavřela oči.

Zároveň zavzdychala a přitulila se k němu blíž. "Mathewe? Dovolil bys, abych tě milovala? Oh, nemyslím, že bych tě teď svedla, na to už je příliš pozdě, jsem dočasně vyloučená ze hry. Jen mi řekni, že na tebe mohu myslet s láskou, až poletím na ten Měsíc. Je to daleko a trochu se bojím — a žila jsem příliš dlouho bez lásky a chci milovat každého, kdo mi to dovolí..., každého, kdo mi to alespoň trochu oplatí. Oplatíš mi to, drahý? Neboje tahle kurva pro tebe už příliš stará?"

"Uh, madam Salomonova — "

.Euniko, Mathewe."

.Euniko. Euniko, ty jsi malá kurva, která má jiskru, to teda opravdu jsi. Ale nechával jsem tě tady sedět — ještě předtím, než jsem si uvědomil, kdo jsi — protože mi činilo potěšení se na tebe dívat. Sakra, zlato, moje žena říká, že mohu milovat kteroukoli ženu chci — ale jen deseti procenty toho, jak miluji ji."

"Deset procent je dobrá návratnost jakékoli investice, Mathewe. Dobrá, prosím, miluj mě těmi deseti procenty — a já tě budu milovat deseti procenty toho, jak jsem milovala — a stále miluji! — mého drahého manžela. Je v těch deseti procentech dost lásky na druhý polibek? Na Měsíc je to daleko — musejí mě celou cestu udržovat pěkně v teple." Zavřela oči a vyčkávala.

(Hej, dvojče, náš milovník si tentokrát vede lépe.) (Neotravuj mě teď", mám moc práce!)

Současně pan Barnes zašeptal. "Jsi nádherná."

"Jsem teď celá oteklá a tlustá, proto nosím oblečení, které to skrývá. Ale měl jsi vidět Euniku — tu první Euniku,

moji dárkyni — když byla nejelegantnější... ve stavu, kdy měla co ukazovat."

"Stejně říkám, že jsi překrásná. Myslím, že bychom s tím měli radši přestat, mám místnost pinou lidí, kteří tam na mě čekají. A ty máš před sebou skoro čtyři hodiny procedur, než tě dají do karantény. Jestli chceš jet do Andes Portu s tím svým doktorem, měla bys už radši jít."

"Ano, Mathewe. Miluji tě — deseti procenty — a budu tě milovat i na Měsíci. Na úrok. Těmito dveřmi?"

"Tudy a potom podle směrovek. Sbohem, Euniko. Dávej na sebe pozor."

(Šéfe, to je buď nový druh vrcholného okamžiku nebo nová dolní hranice. Líbal nás nebo miliardu dolarů?) (Zdálo se mi — ačkoli se teprve učím porovnávat se s vámi dvěma trajdami — že ten mladý muž nás začal líbat jako miliardu dolarů... a skončil tím, že líbal Joan. Nás. Bylo to docela dobré. Moje drahé, zjišť'uj, že živočišná stránka mého já je pozoruhodně aktivní — těším se, až budu zase zpátky mezi lidmi.) (Sakra, máš pravdu, Jocku drahý, všichni se těšíme. Zdá se mi, Joan, že tam musí být hrozně moc vystěhovalců, kterým se strašně stýská po domově a kteří by ocenili prosté venkovské děvče, jež se už dávno na střední škole naučilo líbat se zavřenýma očima a otevřenou pusou.) (Euniko, s tím právě

počítám. Sedm miliard lidí dělá z planety Země přišerně opuštěné místo..., ale na Luně je jich jen několik tisíc a když se budeme snažit, můžeme je všechny poznat a většinu z nich milovat. Co myslíš, Jaku?) (Johanne, můžeme to zkusit. Zkusíme to. Tak, tady je naše první zastávka. "Lékařská prohlídka." To bude samý šťouchanec a nedůstojné zacházení. Ale co má sakra tohle být? — někdo nás políbil na rozloučenou.)

29

Christian Science Monitor opětovně přinesl zprávu, že Izvestia odsoudila oznámení (Deník Měsíčan, ročník 35, den 69) výzvy Lunární komise k nabídce studií na vytvoření půdy na třetím měsíci planety Merkur — Ganymedovi jako "nejprovokativnější příklad nenasytné územní agrese zuřivé aliance dvou největších, imperialistických, kontra-revolučních, genocidu provádějících mocností, Spojených států amerických a tak zvané Čínské lidové demokratické republiky,,, a požádala bezpečnostní výbor Společnosti národů, aby zasáhl dřív, než bude pozdě. V Sekvojovém národním parku byly objeveny tři rodiny (nebo možná jedna rozvětvená rodina), žijící ve výšce dvou set stop na obrovských blahovičnicích... Skupina (sedm dospělých, pět dětí — dvě mladší jednoho roku) tvrdí, že už žijí nahoře na stromě více než tři roky: četné mechanismy pro zajištění jejich unikátního způsobu života propůjčují tomu tvrzení věrohodnost. Byli zaregistrováni, že neplatí nejružnější poplatky, ale U. S. okresní státní zástupce je odmítl stíhat: "Nebudu marnit čas a peníze daňových poplatníků kvůli partě opic. Hoňte šije někde po stromech!"

Každoroční piknik na Long Beach v Kalifornii, ve státě Iowa, byl poznamenán 243 případy akutní otravy potravinami (botulismus—D), 17 přepadeními, došlo ke 3 znásilněním a musel být kvůli dešti přerušen." „, — ze skvělého státu New York ví, že asanace chudých městských čtvrtí není žádné východisko. Musíme opravdu slyšet smrtelné chroptění, dříve než připustíme, že nějaký organismus, ať už je to člověk, město nebo civilizace, časem stárne a umírá?" V dopise pro Přírodu (UK) bylo potvrzeno, že vědci v Novosibirsku vyřešili jak problém opakovaného porodu dvojčat, tak mimoděložního zárodečného vývoje in vitro a nyní musejí být považováni za páteř v soutěžení velmocí s teoreticky neomezenou kapacitou dělníků, vojáků a rolníků. Úvodník v tomtéž čísle naléhal na spisovatele—nositele Nobelovy ceny, aby přestal psát science—fiction nebo alespoň změnil svojí značku hašiše. Debata o navrhované zákonné úpravě pro kontrolu neo—psychedelických drog pokračuje: "Pomyslel ten pán na druhé straně uličky na potenciálně katastrofický efekt na naši ekonomiku, který by byl vlastně způsoben prosazením narkotických zákonů, které už máme? Nebo mluví k divákům videa?" Zkušený pozorovatelé nepředpokládají na tomto zasedání žádné hlasování.

V Luna City se paní Salomonova jako prostá žena dočkala konce svého devátého lunárního měsíce. Její krásný pupík byl už dávno vystrčený, břicho se klenulo jako kopule dómu života a nadzdvihovalo tenkou pokrývkou. Čekala v Community Hospital o osm pater níž. Sestra, která si sedla vedle ní, byla také těhotná, ale ne v tak pokročilém stadiu.

"Winnie?"

"Ano, drahá?"

"Když to bude chlapec, tak to musí být Jakob Eunika..., dívka musí být Eunika Jakob. Slib mi to."

"Opravdu slibuji, drahá; zapsala jsem to, jak jsi mě o to žádala. A slíbila jsem, že se budu starat o tvoje dítě — a to je vše také zařízeno, je to už zapsáno — já se budu starat o tvoje a ty se budeš starat o moje. Jenže my to nebudeme potřebovat, drahá; obě budeme v pořádku — a vychováme je společně."

"Slib mi to, je to důležité." (Johanne, nedávej tomu dí-

teti jméno Jake. Ať se jmenuje Johann — Johann Eunika.) (Jaku, neobtěžím toho chlapce jménem Johann — kvůli tomu jsem se naučil prát příliš mladý.) (Jocku, nehádej se se šéfem. Ona má vždycky pravdu, však víš.) (Tak ho pojmenuj John!) (Jmenuje se Jakob, Jaku —já to jinak neudělám.) (Joan, ty jsi ten nejpaličatější starý bastard v celé sluneční soustavě — a to, že z tebe udělali ženskou, tě vůbec nezměnilo. Tak tedy dobrá.) (Miluji tě, můj manželi.) (My tě oba milujeme, šéfe — a Jake je zrovna tak pyšný na ta jména jako já.)

"To ti opravdu slibuji, Joan. Na mou duši,"

"Moje sladká líbezná. Ušli jsme spolu dlouhou cestu, ty ajáaRoberto."

"Ano, to jsme ušli, drahá."

"Jsem nemocná. Že ano?"

"Joan, ty nejsi nemocná. Ženě nikdy není dobře těsně předtím, než se jí narodí dítě — vím to, viděla jsem to stokrát. Říkala jsem ti, že ta injekce byla jen glukóza."

"Jaká injekce? Winnie, pojd' sem a poslouvej. Je to

důležité. Jméno mého dítěte musí být "

" — syndrom odmítnutí, doktore. Atypický, ale patrný."

"Dr. Garcio, proč říkáte "atypický"?"

"Mmm. Někdy, když je iracionální, tak mluví jako tři různí lidé a — no a dva z nich jsou mrtví. Rozštěp osobnosti."

"Vážně? Já nejsem psychiatr, Dr. Garcio; "rozštěp osobnosti" mi nic neříká. Ale nevidím, že by to nějak významně ovlivnilo těhotenství. Přivedl jsem na svět hezké, zdravé děti, jejichž matky byly zcela neschopné logicky myslet."

„Ani já nejsem psychiatr, pane. Dejme tomu, že je iracionální po většinu času..., a já to chápu jako část celkového klinického obrazu, který — podle mého názoru — dává prognózu odmítnutí transplantace."

"Dr. Garcio, vy víte o transplantacích víc než já; já jsem v životě nedělal nějaký takový případ. Ale tento pacient se mi zdá v docela dobrém stavu. Přímo tady, v této nemocnici, jsem viděl ženy, které vypadaly daleko hůř..., a porodily a během tří dnů byly na nohách a pracovaly. Jelikož je tu malá gravitace, zotavují se rychle. Myslíte, že ta pacientka byla zraněna cestou ze Země?"

"Ale ne! To vznášení v akceleračních komorách je nad-

herně. Paní Salomonova jela v jedné a ve druhé moje žena. Monitoroval jsem je; Joan to snášela dokonce ještě lépe než Winnie. Záviděl jsem jim, protože sedět na obyčejné židli bylo pěkně nepříjemné. Ne, nevidím žádnou spojitost; až do tohoto týdne se žádné symptomy odmítnutí neprojevíly." Garcia se zamračil, "Ona neví, že její mysl není jasná — chvíli jí to myslí a chvíli ne. Ale kontrola motoriky slábne. To silné, mladé tělo se udržuje v chodu — ale po pravdě řečeno, doktore, nedokážu odhadnout jak dlouho." Zase se zachmuřil. "Mohlo by přestat držet pohromadě každou chvíli — ztraceně, kéž bych tu měl pořádné vybavení!"

Starší doktor potřásl hlavou. "Tady jsme na hranici, synu. Nechci shazovat vaši specializaci — ale zde pro ni není místo. Tady napravujeme kosti a vyndáváme apendixy a snažíme se, aby nám kolonii nezaplavily infekční nemoci. Ale když přijde čas umřít, umíráme — vy, já, kdokoli — a sejdem z cesty života. Předpokládejme, že by nám sem hodili všechny ty Johnse Hopkinse z Jeffersonova lékařského centra — můžete to zastavit? Nebo to zvrátit? Možnost spontánní remise, kdybyste měl to vaše technicky dokonalé vybavení?"

"Ne. To nejlepší, co bychom mohli udělat, by bylo počkat,"

"To říká literatura, ale já jsem chtěl slyšet co říkáte vy. No, doktore? Je to vaše pacientka."

"Vyndáme to dítě."

"Jdeme na to."

Joan Eunika se probudila, když ji převáželi po chodbě. "Poberto?"

"Tady jsem, drahá."

"Kam mě vezou? Jedu zase na operaci?"

"Ano, Joan."

"Proč, drahý?"

"Protože jsi nedostala porodní bolesti, když jsi je měla dostat. Tak teď to uděláme jednoduše — císařským řezem." A dodal. "Nemusíš se ničeho bát. Je to rutina, jako když operují apendix."

"Poberto, ty víš, že se nikdy nebojím. Budeš to dělat ty?"

"Ne, hlavní chirurg. Je mnohem zkušenější než já. Dr. Franke!. Viděla jsi ho. Prohlížel tě dnes ráno."

"Opravdu? Vypadlo mi to z hlavy. Roberto, musím říct

Winnie něco velmi důležitého. Jedná se o jméno mého dítěte."

"Ona už to ví, drahá, zapsala to. Jakob Eunika nebo Eunika Jakob."

"Oh, výborně! Tak je všechno v pořádku. Ale řekni jim, aby to udělali rychle, Roberto; nerad čekám na vojenském předmostí na mořském břehu."

"Půjde to rychle, vůbec nic nebudeš cítit. Dají ti umrtvení do míchy a plný vagón barbiturátů, Joan."

„To je legrační, že mi říkáš „Joan,,. Jmenuji se Johann, doktore. Agnes bude v pořádku — bude, že ano?!”

"Ano, Johanne. Agnes — bude v pořádku."

"Říkal jsem jí, že bude v pořádku. Doktore, chce se mi spát. Jestli usnu, vzbudíte mne, až Agnes půjde родit?"

"Ano, Johanne."

„Jžěkuji... vám... paní... Wicklundová. Nevěděl... jsem..., že by to mohlo být lak... nádherné,"

"Roberto? Kde jsi? Nevidím tě."

"Jsem tady, drahá."

"Dotkni se mě. Dotkni se mého obličej. Od pasu dolů nic necítím. Roberto, to, co jsem prožila, byl nádherný rok — a ničeho nelituji. Už začali?"

"Ještě ne. Chceš spát, drahá?"

"Musím? Raději ne. Jsem ospalá — a jakoby v mlze..., ale raději bych zrovna teď neusnula. Je to všechno ve hvězdách, vid'? Nastal čas kousnout do kyselého jablka a držet hlavu vzhůru a takové ty věci. Ale já to nepotřebuju, jsem šťastná. Pojď sem, drahý, musím ti říct proč. Blíž... nemůžu mluvit... moc nahlas."

"Svorku! Ztraceně, sestro, nestůjte mi v cestě!"

"Všechno vždycky bolí, Roberto — všechno. Vždycky. Ale některé věci za tu bolest stojí. "Uvážeme tady klokán-ka, drobečku, uvážeme tady klpkánka!" To... jsem... nechtěla říci; to byl Jake, zase si zpívá. Vždycky si zpívá, když je šťastný. Přimáčkní se ke mně blíž..., abych ti to mohla říct..., než — usnu. Děkuji ti, Roberto, že ses nechal pozvat do mého těla. Je hezké být dotýkána — milovat — být milována. Není — dobré — být — moc sama. Požehnal jsi mi... svým tělem, drahý. Teď si trochu schrupnu, jestli dovolíš..., ale nejdřív ti to musím říct. Om Máni Pa-dme Hum. Teď se ukládám k spánku — "

"Doktore, zhoršuje se."

Dítě začalo plakat, vstoupilo do života.

"Srdeční činnost ustává!"

(Jaku? Euniko?) (Tady jsme, šéfe! Chytni se nás! Tady! Už tě máme.) (Je to chlapec nebo dívka?) (Co na tom záleží, Johanne — je to dítě! "Jeden za všechny a všichni za jednoho!")

Starý svět zmizel a pak nebylo nic.